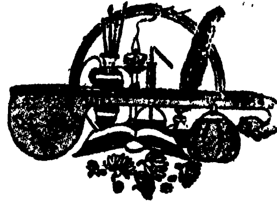
8277

తెలుగు దేశము

ఆంధ్ర - తెలుగు

ఆంధ్రపదము ఆంధ్రదేశమునకును, జాతికిని భాషకును వర్తించును. అంధ్ర యన్నదే ప్రాచీనరూపమని, ఆంధ్ర యన్నది అర్వాచీనరూపమని ప్రాచీనతామ్ర శిలాశాసనములను, వాఙ్మయమును పరిశీలించినచో తెలియగలదు. బౌద్ధపాళీవాఙ్మయమున ఆంధ్రులు 'అంధకు'లని వ్యవహృతులయినారు. అచ్చయిన సంస్కృత పురాణేతిహాసములలో అంధ్ర, ఆంధ్రరూపములు రెండును కానవచ్చును. 'ఆంధ్ర' అను రూపము వానిలో నెప్పుడు ప్రవేశించెనో నిర్ణయించుటకు వీలులేదు. ప్రాచీనములైన తెలుగు తాళపత్ర గ్రంథములను చూచినను వానిలోను అంధ్రపదమే కనబడును. ఆంధ్రపదము క్రీస్తు శకము పదునాలుగవ శతాబ్దము కడపటి భాగమునను, పదునైదవ శతాబ్దిలోను వాడుకలోనికి వచ్చినదని శాసన పరిశీలనమువలన తెలియుచున్నది.

అంధ్రపదము ఐతరేయమను ఋగ్వేదబ్రాహ్మణము నందే మొదటిమారు కానవచ్చును. బౌద్ధవాఙ్మయములో 'అంధకు'లను గురించిన ప్రస్తావము కలదు. 'సమంత పాసాదిక' అను బౌద్ధగ్రంథములో 'దమిళు'లతోపాటు అంధు'లుకూడ మ్లేచ్ఛులుగా పేర్కొనబడిరి. 'అంధులు' 'అంధకులు' ఒక్కరే కావచ్చును. బౌద్ధగ్రంథములవలన గోదావరీతీరమున 'అంధకరట్ట' (అంధ్రరాష్ట్ర) మొకటి కలదని, 'అస్సకు'లు, 'అశకులు' (ముళకులు) అంధ్ర రాజులని తెలియుచున్నది. బుద్ధునికాలమునాటికే గోదావరీతీరమున అంధ్రజనపదము లుండినట్లు విశదమగుచున్నది. తదుపరి క్రీస్తు పూర్వము నాలుగవ శతాబ్దములో మగధను పాలించిన చంద్రగుప్తమౌర్యుని యాస్థానమున నుండిన గ్రీకు రాయబారి యాంధ్రులనుగూర్చి ప్రస్తావించియున్నాడు. అశోక చక్రవర్తి శాసనములలో జాతిపరముగ అంధ్ర శబ్దము కానవచ్చును. అటుపిదప క్రీస్తుశకము నాలుగవ శతాబ్దారంభమునాటి పల్లవరాజుల ప్రాకృత శాసనములలో 'అంధాపథ'మను పేరుతో అంధ్రదేశము పేర్కొనబడినది. పథము, ఆపథము, మార్గము అను పదములు పూర్వము దేశవాచకములుగ ప్రయుక్తములైనవి (చూడు: ప్రాచీన దేశ విభాగములు). క్రీస్తుశక మారవశతాబ్దములో అంధ్రపదము జనులపరముగా మౌఖరివంశజుల శాసనములలో వాడబడినది. అంధ్రపదము జాతిపరముగ వాడినట్లు తెలుపు శాసనములు చాల కలవు. వీని నన్నిటినిబట్టి చూడగా అంధ్రము మొదట జాతివాచకమని, అంధ్రులు నివసించు దేశము అంధ్రరాష్ట్రమని, అంధ్రాపథమని స్పష్టమగుచున్నది. అంధ్రులకు దక్షిణమున ఉండిన తమిళులు వారిని 'వడుగర్'—ఉత్తరాదివారు - అని వాడుటచేత తమిళ శాసనములలో అంధ్రాపథమునకు 'వడుగవష్టి' అని ప్రయుక్తమయినది. వష్టి (வழி) అనగా మార్గము. అంధ్రాపథమునకు పడమటనున్న కొంత ప్రదేశమును పాలించిన ఒక బాణరాజు తాను అంధ్రమండలములోని ద్వాదశ సహస్ర గ్రామముల కధిపతినని, అంధ్రాపథ పశ్చిమదేశము ('వడుగ వష్టి మేఱ్కు')ను పాలించితినని చెప్పుకొనెను. అత డేలినది అంధ్రాపథములోని పండ్రెండువేల గ్రామముల దేశము. పూర్వము దేశవిస్తృతిని తెల్పుటకు గ్రామముల లెక్కను ఇచ్చువారు (చూడు: ప్రాచీన దేశ విభాగములు). బాణు లేలిన రాజ్యము అంధ్రమండలములో ద్వాదశ సహస్ర గ్రామ పరిమితమయినదని దాని యర్థము. సముద్రతీర స్థాంధ్ర దేశమును పరిపాలించిన వెలనాటి దుర్జయులు పండ్రెండవ శతాబ్దమునాటి తమ శాసనమొక దానిలో

"పూర్వాంభోనిధి కాలహస్తిశిఖరి
శ్రీమన్మహేంద్రాచలు ।
శ్రీశైలీ ర్వలయీకృతాంధ్రవిషయ" మ్మని

తాము పాలించిన ఆంధ్రదేశవిభాగమునకు సరిహద్దులు తెలిపినారు. ఈరీతిని పూర్వ మాంధ్రదేశమున ఏ కొంత భాగముననో పరిపాలనము నెరపిన రాజులు తాము పాలించిన దేశము విస్తీర్ణము, హద్దులు తెలుపుచు వచ్చినారు; కాని, మొత్త మంధ్రదేశపు విస్తీర్ణముకాని హద్దులుకాని తెలియవు. అందువలన పూర్వము ఆంధ్రదేశము మొత్తము పరిమితిని కాని, దాని ఎల్లలు కాని తెలిసికొన వీలులేక పోవుచున్నది.

తెలుగు అన్నమాట నిపుడు ఆంధ్రమునకు పర్యాయ పదముగా వాడుచున్నాము. ఆంధ్రపదముతో ఏమాత్రమును సాజాత్యములేని తెలుగు దానికి ఎట్లు ఎప్పటినుంచి పర్యాయపదమయ్యెనో తెలియదు. క్రీస్తుశకము పదివందలకు పూర్వపు శాసనములలోకాని, వాఙ్మయములోకాని తెలుగు అనుపదమే కానరాదు. తమిళ కన్నడ శాసనములలోను, ఆంధ్ర కర్ణాట వాఙ్మయములలోను తెలుగు పదము క్రీస్తుశకము పదునొకండవ శతాబ్దము ఆరంభము నుండియే కనబడును. శాసనములలో 'తెలుంగు భూపాలు'రు, 'తెల్గరమారి', 'తెలింగకులకాల', 'తెలుంగ', 'తెలుంగదమల్ల' మొదలైన పదములు కానవచ్చును. ఈ శాసనములలోకూడ 'తెలుంగ', 'తెలింగ' పదము జనవాచకము లేదా జాతివాచకముగనే కనబడును. ఒక్క శాసనములో మాత్రము 'తెలుంగ నాడొళగణ మాధవియ కెఱెయ' అని తెలుగుదేశములోని 'మాధవియకెఱె'అను గ్రామము పేర్కొనబడినది. ఇందు తెలుగునాడు అని తెలుగుదేశ ముదాహృతమైనది. ఆనాటికే ఆంధ్ర తిలింగ లేక తెలింగపదములు ఒకటే జాతిని దేశమును తెలుపుటకు అభేదముగ వాడబడినవి. తెలుగును దేశపరముగాను, జాతిపరముగాను వాడిన శాసనము లింకను ఉండవచ్చును. కాని అవి యన్నియు క్రీ.శ. పదవ శతాబ్దమునకు తరువాతివే కాని అంతకు పూర్వపువికావు. పూర్వోక్తోదాహరణముల ననుసరించి చూడగా తెలుగు రూపమే - అది తెలుంగు కానీ, తెలింగ కానీ - మొదటిది. పదునొకండవ శతాబ్ద మధ్యకాలమున పూర్వ చాళుక్య రాజరాజ నరేంద్రుని ఆస్థానమున నుండిన నన్నయభట్టారకుని నాటికి తెలుగు రూపాంతరముగా తెనుగు వచ్చినది. పదునాలుగవ శతాబ్దమునకు పూర్వమం దుండిన నన్నయ నన్నెచోడులు తెనుగును భాషాపరముగా వాడియున్నారు. పదుమూడవ శతాబ్దములోని మహమ్మదీయ చరిత్రకారులు ఈ దేశమును తిలింగ్ (తిలింగ) అని వ్యవహరించిరి. ఈ విధమున తిలింగ, తెలుంగు, తెలింగ పదములు దేశమును భాషను జాతిని సూచించు ఆంధ్రమునకు పర్యాయపదము లైనవి.

తెలుగు, తెనుగు పదముల వ్యుత్పత్తి ఎట్టిది, అవి ఎందుండి పుట్టినవి అను విషయము గొప్ప వాదోపవాదములకు కారణమైనది. క్రీస్తుశకము పదునాలుగవ శతాబ్దము మొదటి పాదములో ఓరుగంటి కాకతి ప్రతాపరుద్రుని ఆస్థానమునం దుండిన విద్యానాథకవి తన ప్రతాపరుద్రీయములో ఈదేశమును తిలింగ, తెలుంగ, తెలింగ అని కాక 'త్రిలింగ'మని వ్యవహరించి, శ్రీశైల, కాళేశ్వర, దాక్షారామములలోని మూడు శివలింగములవలన ఈదేశమునకు ఆ పేరు కలిగినట్లు

"యై ర్దేశ స్త్రిభి రేష యాతి మహతీం ఖ్యాతిం త్రిలింగాఖ్యయా ।
యేషాం కాకతిరాజకీర్తివిభవైః కైలాస శైలాః కృతాః ।
తే దేవాః ప్రసరత్ప్రసాదమధురా శ్రీశైల కాళేశ్వర ।
ద్రాక్షారామనివాసినః ప్రతిదినం త్వచ్ఛ్రేయసే జాగ్రతు ॥"

అను శ్లోకములో సూచించియున్నాడు. ఈ శ్లోకము శైవ మతావలంబకుడయిన ప్రతాపరుద్ర చక్రవర్తినిగురించి చెప్పినది. కళింగము మినహాగా ఇప్పటి యాంధ్రదేశమున కంతకు కాకతి ప్రతాపరుద్ర చక్రవర్తి ప్రభువగుటచేత శివ క్షేత్రములైన శ్రీశైల కాళేశ్వర దాక్షారామములను ఉజ్జాయింపుగా ఎల్లలుగా చెప్పి ఆ క్షేత్రములలోని శివలింగములవలననే ఈ దేశమునకు త్రిలింగమను పేరు కలిగినట్లు కవి చమత్కరించినాడు. అంతియేకాని అంతకు పూర్వ మీదేశమునకు త్రిలింగమనుపేరు ఉండినట్లు వాఙ్మయములో కాని, శాసనములలోకాని ఎందును కానరాదు. కాకతి రాజన్యులు శైవులని, వారు పాలించిన కాలములో ఆంధ్రదేశములోని ప్రధాన మతము శైవమేయని మన మీ సందర్భమున జ్ఞాపకముంచుకొనవలసియున్నది. దీనిని బట్టి ఆంధ్ర దేశమునకు త్రిలింగ మనుపేరు శైవము ఘుమ్మరముగా వ్యాపించిన కాలమునందే వచ్చిన దనుట స్పష్టము. కాకతిప్రతాపరుద్ర రాజ్యవిస్తృతిని చమత్కారముగ నిరూపించి 'తెలుగు'కు సార్థక్యము కల్పించుటకే త్రిలింగ పదము వాడబడినది. కాని, కొందరనుకొనునట్లు త్రిలింగ పదము ప్రాచీనమును కాదు; తెలుగు త్రిలింగ, త్రికళింగ పదములనుండి కాని, తెనుగు త్రినగమునుండి కాని రానులేదు. త్రిలింగమని ఒకమారు వ్యవహారములోనికి వచ్చిన పిదప అది ఉచ్చరించుటకు గంభీరముగను, 'తెలుగు' వ్యుత్పత్తికి అనుకూలముగను ఉండుటచేత భాషలో నిలిచిపోయినది. 'తెలుగు'కు వ్యుత్పత్తి చెప్పుటలో విద్యానాథుడు

చెప్పిన విషయమునే అతనికి తరువాతికాలపు తెలుగు లక్షణవేత్తలు ఉటంకించినారు. వీరిలో ప్రథముడు పదునైదవ శతాబ్దము పూర్వార్ధమునం దుండిన విన్నకోట పెద్దన. ఇతడు తన కావ్యాలంకార చూడామణిలో

ధరశ్రీ పర్వత కాళే
శ్వర దాక్షారామ సంజ్ఞ వలలు త్రిలింగా
కర మగుట నంధ్రదేశం
బరుదారఁ ద్రిలింగదేశ మనఁజనుఁ గృతులన్.
'తత్త్రిలింగపదము తద్భవం బగుటచేఁ
దెలుఁగుదేశ మనఁగఁ దేటపడియె
వెనుకఁదెనుఁగుదేశమును నంధ్రు కొంద'

రని చెప్పినాడు. దీనినే క్రీస్తుశకము 17వ శతాబ్దములో ఉండిన అప్పకవి అనువదించినాడు. పాల్కురికి సోమనాథుడు ఈ దేశమును 'నవలక్ష తెలుంగు', అనగా నవలక్ష గ్రామపరిమితమైన తెలుగుదేశము అని తన పండితారాధ్య చరిత్రలో నుడివియున్నాడు. అప్పటి మహమ్మదీయ చరిత్రకారుడైన ఈసామీకూడ 'నౌలక్ తిలింగ్', అని చెప్పినాడు. పదునాలుగవ శతాబ్దము పూర్వార్ధమునాటి శాసనములలో ఇది 'తిలింగ' దేశమని, 'తైలింగ ధరణితల' మని వ్యవహరింపబడినది. పైని చెప్పిన శతాబ్దమునాటి ఒక శాసనము తిలింగదేశము నీ విధమున నిరూపించుచున్నది.

"పశ్చాత్పురస్తా దపి యస్య దేశా
ఖ్యాతా మహారాష్ట్రకలింగ సంజ్ఞా;
అవా గుదక్ పాండ్యక కాన్యకుబ్జా
దేశ స్స్మ తత్రాస్తి తిలింగనామా."

ఈ రీతిని తెలుగు దేశమున కంతకును ఒకరీతిగా ఎల్లలు తెలుపబడినవి.

తెలుగు ఆంధ్రమునకు పర్యాయపదమైనది. తెలుగునకు వ్యుత్పత్తి కాని, ఆపదము తొలుదొల్త జాతివాచకమో, భాషావాచకమో కాని తెలియదు. జాతివాచకము కాని భాషావాచకము కాని అగుచో ఆదిమకాలములో ఆంధ్రులు తెలుగువారు ఒక్క రగునో కాదో, ఈ రెండు పదములు ఎట్లు పర్యాయపదములయినవో ఇవి భావిపరిశోధనవలన తేలవలసిన విషయములు. వీనినిగురించి ఎట్టి చర్చలు చేసినను అవి ఊహాజనితములే కాని నిరూఢప్రమాణ నిబద్ధములు కావు. నన్నయ భట్టారకుని నాటినుండి తెలుగు ఆంధ్రములు ఒకదాని కొకటి పర్యాయపదములయినవి. నేడు తెలుగువా రన్నను ఆంధ్రు లన్నను, తెలుగుభాష యన్నను ఆంధ్రభాష యన్నను ఒకటే; ఆంధ్రదేశమే ఆంధ్రదేశము. అదియే తెలుగుదేశము. మ. సో. శ.

భూగోళ ప్రభావము

దేశచరిత్ర చాలవరకు దేశముయొక్క నైసర్గిక స్వరూపమును అనుసరించి యుండును. ప్రకృతి శక్తులను వశపరచుకొని మానవుడు తన జీవితమును చాలవరకు వానికి అనుగుణముగా సరిదిద్దుకొనును. మనుష్యులు నివసించు గృహములును, తిను నాహారమును, కట్టు బట్టలును, తత్సంపాదనార్థము వారు చేయు పనులును వారి యధివాస స్థానముల నైసర్గికస్వరూపమువలన నిర్ణీతమగుచున్నవి. కావున ఏ జనపద చరిత్రనుగాని, ఆ జనపదమునం దభివృద్ధినందు సంస్కృతి విశేషములనుగాని చక్కగ గ్రహింపవలయు ననిన ఆ జనపదముయొక్క భూగోళస్థితిగతులను తెలిసికొనుట యావశ్యకము. ఆంధ్రదేశ చరిత్ర మీదను, అందలి జనులు పెంపొందించిన సంస్కృతిమీదను భూగోళ ప్రభావ మెంతేనియు కలదు. కావున మొదట మనదేశ భూగోళమునుగూర్చి కొంత చెప్పవలసియున్నది.

తెలుగుదేశము : ఇది ఉత్తర అక్షాంశము సుమారు 12° — 41′ మొదలు 20° వరకును, తూర్పు రేఖాంశము 77° మొదలు 84° — 50′ వరకును వ్యాపించియున్నది. ఈ దేశము తీరరేఖ మద్రాసునుండి గోపాలపురమువరకును 600 మైళ్ల పొడవున్నది. ఇది దక్కను ద్వీపకల్పపు ఈశాన్య భాగమున నాల్గవవంతు భూభాగము నాక్రమించి సుమారు 1,05,182 చదురపుమైళ్ల వైశాల్యమునకు మించియున్నది. ఉత్తర ప్రదేశ్, బొంబాయి, మధ్యప్రదేశ్, రాజస్తాన్ రాష్ట్రములను మినహాయించినచో తెలంగాణా, ఆంధ్ర రాష్ట్రములు కలసిన తెలుగుదేశమే హిందుదేశములోని కెల్ల పెద్ద రాష్ట్రము. ఇందలి తీరపు పల్లపు భూములు మినహాగా మిగిలిన భాగము దక్కను పీఠభూమిలో చేరియున్నది. ఈ పీఠభూమి అంచు అయిన తూర్పుకనుమలు సముద్ర తీరమునకు ఏబదిమొదలు నూరుమైళ్ల దూరములో వ్యాపించియున్నది. ఈ భూభాగమునకు ఈశాన్యమున ఒరిస్సాయును, ఉత్తరమున మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రమును, పశ్చిమమున హైదరాబాదు రాష్ట్రమందలి మరాటవాడయును, దక్షిణమున మైసూరు, తమిళ రాష్ట్రములును, తూర్పున బంగాళాఖాతమును సరిహద్దులు. ఈ దేశమునకు ఈశాన్యోత్తర భాగములందు ఓఢ్రభాష, హిందీ, మహా

రాష్ట్రములును, పడమట మహారాష్ట్ర, కన్నడ భాషలును, దక్షిణమున కన్నడ, తమిళ భాషలును మాటాడు జనులు కలరు. సరిహద్దు ప్రాంతములలోని తెలుగువారు తెలుగునే కాక సరిహద్దుప్రాంతపు భాషనుకూడ మాటలాడుదురు.

తెలుగుదేశములోని శ్రీకాకుళము విశాఖపట్టణములు, తూర్పు పడమటి గోదావరులు, కృష్ణ గుంటూరు నెల్లూరులు సముద్ర తీరము నానుకొనియున్న జిల్లాలు. వీనిలో నెల్లూరు తక్క మిగిలిన జిల్లాలకు పూర్వము ఉత్తర సర్కారులని పేరు. తెలుగుదేశములో మూడు ప్రధాన విభాగములు కలవు: (1) సర్కారులు, నెల్లూరుజిల్లా కలిసిన ప్రాంతము; (2) కడప, కర్నూలు, అనంతపురము, చిత్తూరులు కలిసిన రాయలసీమ ప్రాంతము; (3) ఆదిలాబాదు, వరంగల్లు, కరీంనగరు, నిజామాబాదు, మెదకు, హైదరాబాదు, నల్గొండ, మహబూబునగరు అను హైదరాబాదులోని ఎనిమిది జిల్లాలు కలిసిన తెలంగాణా ప్రాంతము. హైదరాబాదురాష్ట్రమునందలి రాయచూరు జిల్లాలోని అలంపురము, గద్వాల తాలూకాలును తెలుగు ప్రాంతమే. ఇవి కాక ఒరిస్సా, మధ్యప్రదేశ్, హైదరాబాదు మరాటవాడ, మైసూరు, మదరాసు రాష్ట్రములలోని కొన్ని సరిహద్దు జిల్లాలలో తెలుగు మాతృభాషగా గలవారు నూటికి ఏబదిని మించి యున్నారు.

1953 సంవత్సరము అక్టోబరు మొదటి తేదీని శ్రీకాకుళము, విశాఖపట్టణము, తూర్పుగోదావరి, పడమటి గోదావరి, కృష్ణ, గుంటూరు, నెల్లూరు, కడప, కర్నూలు, చిత్తూరు, అనంతపురము అను పదునొకండు జిల్లాలను మద్రాసు రాజధానినుండి విడదీసి ప్రత్యేకముగ ఆంధ్ర రాష్ట్రము నేర్పాటుచేసిరి. ఇట్లేర్పాటు చేయుటలో బళ్లారి జిల్లాలోని తూర్పు తాలూకాలయిన ఆలూరు ఆదోని రాయదుర్గములలోని మొదటి రెండును కర్నూలు జిల్లాలోను, మూడవది అనంతపురము జిల్లాలోను చేర్చబడినవి.

ఆంధ్రరాష్ట్రము మొత్తము వైశాల్యము 63,608 చదరపుమైళ్లు. అందలి మొత్తము జనసంఖ్య 2,05,07,801 (1951). హైదరాబాదు రాష్ట్రములోని తెలంగాణా జిల్లాల మొత్తము వైశాల్యము రాయచూరు జిల్లాలోని అలంపురము, గద్వాల తాలూకాలతో కూడ 41,524 చదరపు మైళ్లు; అందలి మొత్తము జనసంఖ్య 1,08,06,120.

పర్వతములు, పీఠభూములు: తెలుగుదేశమునందలి ముఖ్య పర్వతపంక్తి తూర్పు కనుమలు. ఇవి పడమటి కనుమలంత ఎత్తయినవి కావు. ఇది అంత అఖండమైన శ్రేణియును కాదు. ఈ కనుమలు ఒరిస్సా రాష్ట్రపు సరిహద్దున మొదలిడి తీరమునకు సమాంతరముగ సుమారు 50 మైళ్ల దూరములో నైరృతి దిక్కుగా కృష్ణానది సమీపమువరకు వ్యాపించి, పిమ్మట మరల దక్షిణ దిక్కుగా తిరిగి మైసూరు పీఠభూమి, చిత్తూరు జిల్లా సరిహద్దులవరకు వ్యాపించి అటనుండి నైరృతి దిక్కునకు మరలి నీలగిరి పర్వతములలో కలియుచున్నవి. వీనికి వేరువేరు జిల్లాలలో వేరువేరు పేర్లు కలవు. ఇందలి ఉత్తరభాగము ఎత్తైన శిఖరములు, నదులుపారు లోయలు దట్టమైన అరణ్యములు, విశాలమైన పీఠభూములు - వీనితో గూడి, ఆదిమవాసుల కునికిపట్టయి, ఛోటా నాగపూరు పీఠభూమితో పోల్చదగియున్నది. ఇది సుమారు 3,000 ల అడుగుల ఎత్తైన పీఠభూమి. మందసాకు సమీపమున మహేంద్రగిరి యున్నది. దీని ఎత్తు 4,919 అడుగులు. గాలికొండలు మిక్కిలి ఎత్తైనవి. వీనిలో నొక శిఖరము 5,996 అడుగుల ఎత్తుగలది. విశాఖపట్టణము జిల్లాలో ముఖ్యమైనవి పాలకొండలు, నిమగిరి కొండలు, అనంతగిరి కొండలు మొదలగునవి. అరకు లోయ సమీపమున ప్రకృతి దృశ్యము బహు రమణీయము. తూర్పు కనుమలను ఛేదించుకొనియే గోదావరి, కృష్ణ, పెన్ననదులు తమ లోయలను నిర్మించుకొన్నవి. తూర్పు, పడమటి జిల్లాల మధ్యను ప్రవహించు గోదావరినదికి ఇరుప్రక్కల కొంత మేర పాపికొండలు కలవు. కోటగోడలవలె నుండు పాపికొండల మధ్య ప్రవహించు గోదావరి పరిసర ప్రకృతి దృశ్యము అత్యద్భుతముగ నుండును. ఈ పాపికొండలలో దుంకొండ 4,214 అడుగుల ఎత్తు. దట్టమైన అడవులతోకూడిన ఈపర్వత ప్రాంతమును మన్యప్రాంతమని, ఏజెన్సీ భూములని అందురు. బెజవాడకు సమీపమున కనకదుర్గ, సీతానగరము కొండలు కలవు. కృష్ణకు దక్షిణముగా నల్లమల పంక్తులు వ్యాపించినవి. ఇవి 2,000 అడుగులు మొదలు 3,000 అడుగులవరకు ఎత్తుగలవి. ఈకొండలమీద మిక్కిలి సుందరమైనవని పేరుపొందిన అరణ్యములు కలవు. ఈ కొండలలో ప్రసిద్ధ పుణ్యక్షేత్రములు - శ్రీశైలము, అహోబలము - కలవు. మంత్రాలకనుమ, నంది కనుమలు ఈ కొండలలోని ముఖ్యమైన త్రోవలు. కొండలగుండ పోవు త్రోవలకు కనుమలని పేరు. బెజవాడనుండి గుంతకల్లుకు పోవు రైలుమార్గము నందికనుమగుండ వేయబడినది గుంటూరుజిల్లా పల్నాడు తాలూకా కొండలమయము ఈజిల్లాయందు గనికొండ, నాగార్జుననికొండ, బెల్లంకొండ కొండవీడు, ఉండవల్లి, కోటప్పకొండ, మంగళగిరి, వినుకొండ, చీమకుర్తి కొండలు కలవు. నల్లమలలకు పశ్చిమున ఎర్రమలలు కలవు. ఈ రెండుశ్రేణులమధ్య నిడుపైన లోయ యేర్పడినది. దీనిని నంద్యాలలోయ

యందురు. తుంగభద్ర, పెన్న నదులను కలుపు కర్నూలు - కడపకాలువ ఈ లోయగుండా త్రవ్వబడినది. నల్లమలలకు తూర్పున సమానాంతరముగ వెలిగొండలు కలవు. చిత్తూరుజిల్లాలో నగరికొండలు కలవు. కర్నూలుకు పడమటను, కడపకు దక్షిణమునను వ్యాప్తమైన పీఠభూమియొక్క యెత్తు పోను పోను క్రమముగా హెచ్చుచుండును. దీనినే మైసూరు పీఠభూమి యందురు. కడప జిల్లాలోని పాలకొండల, వెలిగొండల మధ్యగా మద్రాసు నుండి బొంబాయికి పోవు రైలుమార్గము వేయబడినది. చిత్తూరు జిల్లాలో తూర్పుననున్న పుణ్యక్షేత్రమగు తిరుపతి శేషాచలముకొండలపై నున్నది. అనంతపురముజిల్లా యందలి గుత్తి పర్వతదుర్గము. ఈ జిల్లాయందలి లేపాక్షి పెనుగొండలుకూడ చారిత్రక ప్రసిద్ధికల స్థలములు. పెనుగొండ తాలూకాయందలి మిక్కిలి ఎత్తైన స్థలము బెంగుళూరువలె మూడువేల అడుగుల ఎత్తుకు పైగా ఉన్నది. బళ్లారి జిల్లాలోని కంపిలికొండలు చారిత్రాత్మకమైన హంపి విజయనగరమునకు కోటగోడవలె ఏర్పడి అర్ధచంద్రాకారముగ వ్యాపించియున్నవి. తెలంగాణాలో సాత్మల అను నామాంతరముగల సహ్యాద్రి పర్వతపంక్తి తూర్పుతెలంగాణాలో నారంభమై మరాటవాడలోని పర్భని జిల్లాగుండా వ్యాపించి అజంటావరకు పోవును. తెలంగాణాలోని వరంగల్లు జిల్లానుండి వాయవ్యదిశగ ఆదిలాబాదు జిల్లాగుండ వ్యాపించు చిన్న గుట్టలు కలవు. వీనికి కందికల్లు గుట్టలని పేరు. దక్కను పీఠభూమి నడిమధ్యమున బాలాఘాటు పర్వతపంక్తి కొననున్న హైదరాబాదు నగరము నిర్మితమైనది. అది సముద్రపు మట్టమునకు 1,690 అడుగుల యెత్తుననుండి సమశీతలమును, ఆరోగ్యప్రదమునైన వాతావరణముతో నొప్పుచున్నది. హైదరాబాదునకు సమీపముననే చారిత్రాత్మకమైన గోలకొండ కోట శిథిలములు కలవు. తెలంగాణా వరంగల్లు జిల్లాలోని వరంగల్లు నగరమును, దానికి సమీపముననే దేవాలయ వాస్తుకళకు ప్రసిద్ధికెక్కిన హనుమకొండయును సముద్రపు మట్టమునకు 871 అడుగుల ఎత్తున ఉన్నవి. గోదావరినదికి ఉత్తరముగానున్న ప్రాణహిత లోయ తక్క మిగిలిన ఆంధ్ర భూభాగమును బస్తరు పీఠభూమి యందురు. ఈ పీఠభూమి పర్వతములు, నదుల లోయలు, దట్టమైన అరణ్యములు గలిగి, ఆదిమనివాసులగు మరియా గోండులకును నాగరికతా సంపర్కములేని జన సముదాయమునకును స్థావరమై యొక భూగోళ ప్రదర్శనశాలగా నెన్నబడుచున్నది. బస్తరులోని జగదళపురము సముద్రపు మట్టమునకు 1,850 అడుగుల ఎత్తున నున్నది.

పల్లపు ప్రదేశములు (మైదానములు): సముద్రపు మట్టమునకు 500 అడుగుల ఎత్తుకు మించని భూములను పల్లపు మైదానము లందురు. ఇవి ముఖ్యముగా తీరము పొడుగున 50 మొదలు 100 మైళ్ల వెడల్పున వ్యాపించియున్నవి. గోదావరీ కృష్ణా పెన్నానదుల ముఖద్వారముల వద్ద నేల ఎత్తుపల్లములు లేని విశాలమైన సమతల ప్రదేశము. ఇది నదీ ప్రవాహమున కొట్టుకొని వచ్చు వండలి మట్టిచేత నేర్పడుట వలన చాల సారవంతమైనది. దీనిని డెల్టాభూమి యందురు. ముఖద్వారములవద్ద ప్రవాహవేగము మందగించుటచేత ఈ నదులు ఏకోన్ముఖములుగాక పాయలుగా చీలి డెల్టాభూమిని భేదించుకొని వేర్వేరుస్థలములందు సాగరమును సంగమించుచున్నవి. కృష్ణా గోదావరీ నదీ మధ్యములందు అచ్చటచ్చటను, ముఖద్వారములందును లంక లేర్పడి పూర్వము వర్తకస్థానములుగను, జలదుర్గములుగను ప్రసిద్ధికెక్కినవి. పెన్నానది డెల్టాకూడ సారవంతమై చిరకాలము నుండియు వరిపంటకు వాసికెక్కినది. గోదావరియు, దాని యుపనదులయిన ప్రాణహిత, పైన్‌గంగ, వైన్‌గంగ, వరదల మధ్య పళ్లెరమువలె నుండు పల్లపు నల్లరేగడనేల సారవంతమై ప్రత్తి పంట కనుకూలమై యున్నది.

నదులు: ఆంధ్రదేశపు నైసర్గిక సంపదలలో నదులు ప్రధానస్థానము నాక్రమించుచున్నవి. అందుచేతనే ఆంధ్రరాష్ట్రమునకు 'నదీరాష్ట్ర' మన్న పేరు తగియున్నది. మొత్తముమీద ఇందు గోదావరి, కృష్ణయను రెండు గొప్ప నదులు, పెన్న, తుంగభద్ర, లాంగుల్య, వంశధార యను నాలుగు మధ్యతరగతి నదులు, బాహుద, శారద, గుండ్లకమ్మ, పాలేరు, మన్నేరు, స్వర్ణముఖ మొదలైనవి సుమారు ముప్పది చిన్ననదులు ప్రవహించుచున్నవి. వీని అన్నిటి మొత్తపు పొడవు 4,000 మైళ్లు. సుమారు 2,80,000 చదరపు మైళ్ల భూభాగములో కురియు వర్షపునీరు వీనిలో పడుచున్నది. ఈ నదులలో సంవత్సరము పొడవున ప్రవహించు నీటి మొత్తము 15 కోట్ల ఎకరపు టడుగులని అంచనా వేయబడినది. మనదేశమున బంగాళా ఖాతములో కలియు నదీ జలముల మొత్తములో ఇది పదునైదు శాతములు. తమిళ రాష్ట్రములో ప్రవహించు నదులజలము మొత్తము రెండుకోట్ల ఎకరపుటడుగులు మాత్రమే. దీనిని బట్టి జలసంపదలో ఆంధ్రరాష్ట్ర మెట్టి యున్నత స్థానమందుండునది స్పష్టమగుచున్నది. ఈ పదునైదుకోట్ల ఎకరపు టడుగుల మొత్తములో బొంబాయి మైసూరు రాష్ట్రములలో నుపయోగించుకొనగల భాగమును మినహాయించిన యెడల సుమారు 11, 12 కోట్ల ఎకరపుటడుగుల జలము

ఆంధ్రదేశమందు వినియోగించుకొనుటకు వీలగుచున్నది. ప్రస్తుతము రెండుకోట్ల ఎకరపు టడుగుల జలము మాత్రమే వ్యవసాయమునకై వినియోగింపబడుచున్నది. దీనివలన సాగగుచుండు భూమియొక్క విస్తీర్ణము 28 లక్షల ఎకరములు. తక్కిన జలమునుకూడ వినియోగములోనికి తెచ్చుకొనిన యెడల మరియొకకోటి యెకరములకు నీటి సదుపాయము లభించును; దీనితోపాటు 5 లక్షల కిలోవాట్ల విద్యుచ్ఛక్తి ఉత్పత్తికూడ సాధ్యము కాగలదు. ఇరువది సంవత్సరములమీద రెండువందలకోట్ల రూపాయల మూలధనమును ఖర్చు పెట్టినయెడల ఇట్టి వినియోగము జరుగగలదు.

ప్రధానములైన నదులలో గోదావరి బొంబాయికి సమీపమున నుండు త్ర్యంబకము (నాసిక) అనుచోట పడమటి కనుమలలో పుట్టి దక్కను కడ్డముగ పూర్వముఖమై ప్రవహించి భద్రాచలమును దాటిన తరువాత తూర్పు కనుమలను భేదించుకొని యచటినుండి యాగ్నేయముగా వచ్చి ధవళేశ్వరమునొద్ద పాయలుగా చీలి బంగాళాఖాతమున కలియుచున్నది. నది పొడుగునను అచ్చటచ్చట పెక్కు ఉపనదులు దీనిలో కలియుచున్నవి. వీనిలో మంజీర, ప్రాణహిత, వర్ధ (వరద), ఇంద్రావతి, శబరి అనునవి ముఖ్యమైనవి. ఈ నదీ మార్గములలో విద్యుచ్ఛక్తి ఉత్పత్తికి అనుకూలమైన జలపాతములు కొద్దిగా కలవు. తూర్పు కనుమల కెగువను గోదావరీ నదీ తీరముననున్న భద్రాచలము తెలుగుదేశములోని ముఖ్య పుణ్యక్షేత్రములలో ఒకటి. పోలవరము సమీపమున తూర్పు కనుమలను దాటిన పిమ్మట గోదావరీనదీ ప్రవాహము మందగించును. నది వెడల్పు అధికమగును; కొండలలో నది లోతు చాల ఎక్కువ; పోలవరమునకును, దిగువనున్న కొవ్వూరు రాజమహేంద్రవరములకును మధ్య నది నావలు, ఆవిరితో నడుపబడు చిన్నపడవలు మొదలగునవి పోవుట కనుకూలముగ నున్నది; నదీగర్భమందు పెక్కులంకలు ఏర్పడినవి. ఈ నది పొడుగు సుమారు 900 మైళ్లు.

ఆంధ్రదేశముగుండ ప్రవహించు పెద్ద నదులలో కృష్ణానది రెండవది. పడమటి కనుమలలోని మహాబలేశ్వరము చెంత ఉద్భవించి, బొంబాయి రాష్ట్రములోని సతారా విజాపురపు జిల్లాలగుండ, హైదరాబాదులోని రాయచూరు జిల్లాలోనికి వచ్చి సంగమేశ్వర ప్రాంతమున తెలుగుదేశమున ప్రవేశించి దానిగుండ 280 మైళ్ల దూరము ప్రవహించి సముద్రములో కలియుచున్నది. దీనిలో కలియు ఉపనదులలో భీమ (భీమరథి), తుంగభద్రలు ముఖ్యమైనవి. కృష్ణానది పొడుగు సుమారు 800 మైళ్లు.

పెన్న (పినాకినీ) నది మైసూరు పీఠభూమియందుండు నంది దుర్గమను పర్వతమున పుట్టి కొంతదూరము ఉత్తరముగ వచ్చి అనంతపుర మండలమున ప్రవేశించి తూర్పుముఖమై కడప నెల్లూరు జిల్లాలగుండ ప్రవహించి బంగాళాఖాతములో కలియుచున్నది. చిత్రావతి, పాపఘ్ని, బాహుద అను నదులు పెన్నలో గలియు ఉపనదులలో ముఖ్యమైనవి. ఈ నది పొడుగు సుమారు 400 మైళ్లు.

దేశమునందు నదులు ప్రవహించినంత మాత్రము చేత ప్రజలు సిరిసంపదలతో తులతూగుచుండ జాలరు. ఇట్టిది నదీజలములను వ్యవసాయాదులకు ఉపయోగించుకొనగల నేర్పును వారు సంపాదించినప్పుడే జరుగ గలదు. ఇట్టి నేర్పు ప్రాచీనకాలమునుండి కొంతవరకు మనవారి కుండినట్లు నిదర్శనములు ఉన్నవి. నదులనుండి కాలువలను త్రవ్వి, వాని సహాయమున అచ్చటచ్చట పంటలు పండించుచుండిరి. కాని మొత్తముమీద బావులు, చెరువులు మొదలైన జలాధారముల కుండినంతటి ప్రాధాన్యము వీనికి ఉండినట్లు కనిపించుటలేదు. నదీజలములను వ్యవసాయమునకై ఎక్కువగ నుపయోగించు పద్ధతి ఇటీవలి కాలములో వాడుకలోనికి వచ్చెను. దీనికి 1847-51లో గోదావరినదిపై ధవళేశ్వరమువద్దను, 1852-55లో కృష్ణానదిపై బెజవాడవద్దను, 1854-68 లోను 882-86లోను పెన్ననదిపై రెండు ప్రదేశములలోను ఆనకట్టలు కట్టుటతో ఈపద్ధతికి ఎక్కువ ప్రాధాన్యము కలిగెను. కడచిన ఏబది సంవత్సరముల మధ్యను ఇట్టి ప్రాజెక్టులు అనేకము నిర్మింపబడినవి. గోదావరి కాలువలవలన అందలి డెల్టాలో సుమారు పదిలక్షల ఎకరములు, కృష్ణ కాలువలవలన అందలి డెల్టాలో సుమారు తొమ్మిది లక్షల ఎకరములు భూమి సాగుబడియగుచున్నది. ఈ కాలువలు రాకపోకలకుకూడ విరివిగా ఉపయోగపడుచున్నవి. కోస్తా ప్రాంతములో జనసమ్మర్ద మెక్కువగ నుండుటకును, పంటలవల్లను వర్తక వ్యాపారములవల్లను ప్రజల ఆదాయము అధికముగ నుండుటకును, ఆంధ్రదేశమందలి కాకినాడ, రాజమహేంద్రవరము, ఏలూరు, విజయవాడ, గుంటూరు, నెల్లూరు మొదలైన గొప్ప పట్టణము లనేకము ఆప్రాంతమందుండుటకును ఈ యానకట్టల నిర్మాణమే ప్రధానకారణము. ప్రాచీనకాలమునందు అనేక ప్రఖ్యాత రాజ్యములు ఈ ప్రాంతమందు వర్ధిల్లుటకుకూడ కొంతవరకు నదులే కారణమని చెప్పవచ్చును. ఈ విధముగా నదులు ప్రవహించు లోయలును, వాని ప్రవాహమూలమున ఏర్పడిన డెల్టాలును సారవంతములై జలసమృద్ధి గలిగి వరి, చెరకు మొదలైన పంటలకును, వివిధ ఫలజాతులకును ఆకరము

శైనవి. కనుక చారిత్రయుగమం దంతటను ఆంధ్రదేశము యొక్క సిరిసంపదలు నదులమీద ఆధారపడి యుండె ననుట అతిశయోక్తి కాదు.

సరస్సులు: ఆంధ్రదేశమునందు సహజముగ నేర్పడిన సరస్సులు ముఖ్యమైనవి మూడు కలవు. పులికాటు సరస్సు తీరాంధ్రదేశపు దక్షిణపు కొనను, చిలుక సరస్సు ఉత్తరపు కొనను గలవు. మధ్యభాగమున కృష్ణా గోదావరుల డెల్టాలో వేంగిదేశమున కొల్లేరు అను మంచి నీటి సరస్సు కలదు. కృష్ణా గోదావరుల డెల్టాల మధ్యను పళ్లెరమువలె ఏర్పడిన పల్లపు స్థలములోనికి చాల వాగులనీరు ప్రవహించుటచేత కొల్లేరను ఈ పెద్ద మంచినీటి సరస్సు ఏర్పడినది. ఇది చారిత్రకముగ ప్రసిద్ధి కెక్కినది.

సముద్రతీరరేఖ: తెలుగుదేశపు సముద్రతీర రేఖ మద్రాసునుండి కృష్ణా ముఖద్వారము వఱకు ఉత్తరముగాను, పిదప గోపాలపురము వఱకు ఈశాన్యముగాను వంపు తిరిగి దాదాపు 600 మైళ్ల నిడుపు గలిగి యున్నది. ఈ తీరరేఖ యొక తిన్నని గీతవలె నుండుటచేత ప్రకృతి సిద్ధములైన నౌకాశ్రయము లేర్పడుట కవకాశము లేక పోయినది. పెద్దపెద్ద పొగయోడల రాకపోకల కలవడిన ఈయాధునిక యుగమునందు అట్టి యోడలు వచ్చి చేరుట కనువైన రేవులు లేవు; కాని చిన్నయోడలు వచ్చి నిలుచుట కనుకూలమైన రేవులు లేకపోలేదు. మొన్న మొన్నటి వఱకును ఇవి మనదేశీయ వాణిజ్యమునకు నెలవులయి సిరిసంపదల కాటపట్టులై యుండినవి. విశాఖ పట్టణమువద్ద 'డాల్ఫిన్స్ నోస్' అను కొండ సముద్రములోనికి చొచ్చుకొని యుండుటచేత పర్పడిన ప్రకృతిసిద్ధమైన నౌకాశ్రయము ఆధారముగా ఆ రేవుపట్టణము ప్రాముఖ్యమునకు వచ్చి ఆధునిక కాలమున విదేశవాణిజ్య కేంద్రముగా అభివృద్ధినొందుచున్నది.

ఇంతవఱకును ఆంధ్రదేశముయొక్క నైసర్గిక స్వరూపము భూగోళస్థితులును సంగ్రహముగ వర్ణింపబడినవి. ఇక వాని ప్రభావ మాంధ్రదేశచరిత్రపై ఎట్లు ప్రతిఫలించెనో వివరింపవలసి యున్నది. మొట్టమొదట ఎన్నదగినది ప్రజావ్యాపనము. ఆంధ్రదేశమున ఎప్పుడును జనసాంద్రత ఎల్లభాగములందును ఒక్కతీరున నుండియుండలేదు. అంతర్భాగముకంటె తీరభూములందే జనసంఖ్య యధికము. దీనికి ప్రధానకారణము భూగోళస్థితి. దేశాంతర్భాగము పీఠభూమి; చాలవరకు కొండలమయము; వర్షపాతము తక్కువ; నేల అంత సారవంతమైనదికాదు, నదుల లోయలందు తప్ప తక్కిన స్థలములు నీటి వసతి చాలక వ్యవసాయమున కనుకూలపడవు. సముద్ర తీరభూములు నదీ ప్రవాహములందు కొట్టుకొనివచ్చు సారవంతమైన వండలి మట్టిచేత ఏర్పడుటవలనను, జల సమృద్ధి గలుగుటవలనను వ్యవసాయము సాగించుటకు యోగ్యతరములై, అధిక ఫలదాయకములై యున్నవి. కావున ఆదిమ కాలము నుండియు తీరదేశము అధిక జనాకలితమై సిరిసంపదల కిరవైయుండినది. ఈ కారణమువలననే ఆదిమకాలమున ఉత్తరదేశమునుండి వచ్చిన ఆర్యజాతులవారు తీరదేశమునను, సారవంతములైన నదీతీరప్రాంతములందును తమ నిలయముల నేర్పరచుకొనిరి. వారి యొత్తిడికి తాళజాలక తత్పూర్వ మాప్రాంతముల నివసించుచుండిన ద్రావిడాది అనార్య జాతులవారు ఆత్మ సంరక్షణకు వలనైన కొండభూములకు వలస పోయిరి. కావున తీరదేశము ఆర్య సంస్కృతికిని నాగరికతకును ఇరవై వాసికెక్కినది.

మరియు భూమి పడమటినుండి తూర్పునకు ఏటవాలుగా నుండుటవలన పడమటి కొండలలో పుట్టు నదు లన్నియు పూర్వదిశకు ప్రవహించి, తీరము పొడుగునను పెట్టని గోడవలెనుండు తూరుపు కనుమలను భేదించి మార్గముచేసికొని కోస్తాప్రాంతముగుండ పోయి సముద్రమును సంగమించుచున్నవి. ఈ నదులవెంబడి రాకపోకల కనుకూలములైన మార్గము లేర్పడి వర్తకపు సరకుల రవాణాకు తగిన సౌకర్యము కల్గినది. దేశాంతర్భాగమున ఉత్పత్తియగు పదార్థము లన్నియు సహజముగ తీరదేశమునందలి రేవు పట్టణములకు వచ్చుటచేత అచ్చట వ్యాపారము పెంపొంది సంపదభివృద్ధికి కారణభూతమైనది. ముఖ్యముగా కృష్ణా గోదావరీ నదీ ముఖద్వార ప్రాంతములందు ప్రాచీనకాలమున వాణిజ్యసంఘము లేర్పడి నౌకావర్తక వ్యాపారము చేయుచుండినట్లు నిదర్శనము లున్నవి. కావున ఈతీర ప్రాంతములందు ఇతర ప్రాంతములకంటె నాగరికత వర్ధిల్లుట కవకాశము కల్గినది; భారతీయ సంస్కృతి విశిష్టతను పొంది ఆంధ్ర సంస్కృతిగ పరిణామ మొందినది.

సముద్రతటము వంకర టింకరలు లేక కొంచెమించుమించుగ నొక ఋజురేఖవలె నుండినను పూర్వకాలమున అప్పటి యోడలు వచ్చి నిలుచుట కనుకూలములైన రేవులు తీరముపొడుగునను అనేక ముండెడి వని ఇంతకుముందు చెప్పబడినది. ఈ రేవులను పరివేష్టించుకొని పెక్కు రేవుపట్టణము లేర్పడినవి. ఆంధ్రదేశపు రేవు పట్టణములలో ప్రాచీనతమమైనది కృష్ణామండలములోని గూడూరు ('కొడ్డూర'). శాతవాహన యుగమునను, అటు తరువాత కొంతకాలము వఱకును ఇది ఆంధ్రదేశ నౌకావర్తకమునకు ముఖ్యకేంద్రమై యుండెను. కాలక్రమమున కోస్తా పొడుగునను ఇట్టి రేవు పట్టణము లనే

కము ఏర్పడినవి. గోపాలపురము, కళింగ పట్టణము, భీముని పట్టణము, విశాఖపట్టణము, కోరంగి, కాకినాడ, మచిలీపట్టణము, మోటుపల్లి, క్రొత్తపట్టణము, కృష్ణాపట్టణము, దుగరాజుపట్టణము, పులికాటు వీనిలో ముఖ్యమైనవి. ఇచట పూర్వ ద్వీప దేశములతో ఎగుమతి దిగుమతి వ్యాపారము సాగుచువచ్చినది. విదేశములనుండి వర్తకులు తమ తమ సరకులతోపాటు అచ్చటి విజ్ఞాన సంపదను గూడ తెచ్చువారు. కావున తన్మూలమున తీరదేశవాసులకు దేశాంతర సంస్కృతులతో సంపర్కము కలిగి వారి పురోభివృద్ధికి హేతువైనది. మరియు ఈ రేవుపట్టణముల నుండియు, తత్పరిసర ప్రదేశములనుండియు ఆంధ్రులు వ్యాపారార్థమును, పరభూములను చూచు కుతూహలముతోను బయలుదేరి సువర్ణ, రమణక, యవద్వీపాదులకు పోయి, అచట వలస లేర్పరచుకొని భారతీయధర్మ సంప్రదాయములను, సంస్కృతిని నెలకొల్పిరి.

భూగోళప్రభావము ఆర్థిక సంస్కృతి పరిస్థితుల మీదనే కాక రాజకీయ చరిత్రమీదను విస్పష్టమై కానవచ్చుచున్నది. ధనధాన్యాది సర్వసంపదలకును ఇరవై సారవంతమైన తీరప్రదేశము సారహీనమైన పర్వత భూయిష్ఠ అంతర్దేశవాసులను, పరిసర రాజ్యప్రజలను ఆకర్షింపగడగినది. ఈ కారణమువల్లనే వాకాటకులు, విష్ణుకుండులు, చాళుక్యులు, రాష్ట్రకూటులు, ఉత్కళులు, కాకతీయులు, విజయనగర పాలకులు, బహమనీలు, కుతుబుశాహీలు, మొగలాయీలు మున్నగువారు తీరదేశమునకు ఒకరి వెనుక ఒకరు ఎత్తివచ్చి దాని నాక్రమించుకొనుచు వచ్చిరి. స్వభావసిద్ధమైన నైసర్గిక సంరక్షణ చాలినంత లేకపోవుట వలన వెలుపలినుండి ఆగంతుకుల రాక నిరాఘాటముగ సాగుచు వచ్చెను. పడమటి కనుమలవలె తూరుపు కనుమలు అఖండపర్వతశ్రేణియుకాదు; వానిని దాటుట అంత దుష్కరమును కాదు. నదులు ప్రవహించు లోయలును, కొండకనుమలును వర్తకులకును, దాడిచేయువారికిని మార్గములైనవి. ఇక దక్షిణోత్తర దిశలయందు అట్టి యాటంకములుకూడ లేవు. కావున పల్లమునకు నీరు సహజముగ ప్రవహించునట్లు పరిసర ప్రదేశములనుండి జనులు తీరాంధ్రమున ప్రవేశింప నవకాశము కల్గెను. భిన్న దేశములనుండి వేర్వేరు జాతులవారు తీరాంధ్రమునకు వచ్చి స్థిరముగ నెలకొనుటవలన ఇచటి జనుల సంస్కృతి పలుజాతుల సంస్కృతుల సమ్మేళనమువలన రూపొందినది. తీరాంధ్రమేకాదు, ఆంధ్రదేశ మంతర్భాగముగా గల దక్కను దేశమే ఉత్తర, దక్షిణ సంస్కృతులకు కూడలి.

తూర్పు కనుమల ప్రాంత మంతయు కొండల మయమగుటచేత రాకపోకలు సులభము కాకపోవుటయేకాక అది ఖండఖండములుగ నేర్పడి స్వాతంత్ర్యాభిమాన పూరితులైన స్థానికనాయకులకు తావలమై ఏక రాజ్య స్థాపనమునకు ప్రతిబంధకమైనది. కావున సుదీర్ఘమైన చారిత్రక కాలమున దేశ మంతయు ఒక్క యేలుబడి క్రిందికి వచ్చినది కాదాచిత్కముగనే. చాల మట్టుకు మన చరిత్ర చిన్నచిన్న రాజ్యముల చరిత్ర యనియే చెప్పవలసియున్నది. ఒక్కొక కొండ కొమ్మున ఒక చిన్న దొర యొక దుర్గమును నిర్మించుకొని తత్పరిసర ప్రాంతము నేలువాడు. రాజ్యనిర్మాత లందరును ఈ దుర్గాధిపతులను జయించియే తమ యభీష్టమును నెరవేర్చుకొన వలసియుండిరి. మన దేశమునందలి ప్రఖ్యాత రాజ్యము లన్నియు నిట్టి గిరి దుర్గముల ఆశ్రయ బలమువలన వర్ధిల్లినవే. హనుమకొండ, విజయనగరము, కొండవీడు, రాచకొండ మున్నగు రాజ్యముల చరిత్ర దీనికి తార్కాణము. మరియు దేశమున శాంతి నిలుకడగా నెలకొనని దినములలో జనుల మాన ప్రాణాదుల సంరక్షణకు గిరి దుర్గములు ప్రాపులగుటవలన వాని చుట్టును పట్టణము లేర్పడినవి. హనుమకొండ, రాచకొండ, కొండవీడు, గుత్తి, చంద్రగిరి, పెనుగొండ, విజయనగరము, ఆనెగొంది, రాయచూరు, గండికోట, ఉదయగిరి మున్నగు పట్టణము లన్నియు నిట్లు ఏర్పడినవే. కొండలు ఇట్లు స్థానిక స్వాతంత్ర్యమునకు దోహద ప్రాయములై ఏకరాజ్యస్థాపనమునకు ప్రతిబంధకములైనను, సాంస్కృతిక దృష్టితో చూచినచో అవి జాత్యైక్యమును పెంపొందించెనని నిరాక్షేపముగా చెప్పవచ్చును. గిరిశృంగనివాసము మన దేవతలకు కరము ప్రియమైనది. ఈ కారణమువలన మన దేశములోని తిరుమల, శ్రీశైలము, కుమారగిరి, అహోబలము, వేదాద్రి, సింహాచలము, యాదగిరి, శ్రీకూర్మము మొదలయిన సుప్రసిద్ధ దేవాలయములును, పుణ్యక్షేత్రములును అనేకము కొండకొమ్ముల మీదనే కానవచ్చుచున్నవి. ఇవి యాత్రాస్థలములు. ఆంధ్రదేశములోని అష్టాదశజాతుల ప్రజలును ఈ క్షేత్రములను సందర్శించి అచ్చటి దేవతలను సేవింతురు. ఆంధ్రుల జాతీయజీవనముపై ఈక్షేత్రాధి దేవతల యొక్కయు, వారధివసించిన పర్వతముల యొక్కయు ప్రభావము ఎంతయు కలదు. తెలుగునేల నాలుగు చెరగులనుండియు ఈ దేవతలు జనులను తమ యావాసములకు ఆకర్షించి ఆధిభౌతికముగ వారియందు ఐక్యమును పాదుకొల్పుచున్నారు. రె.సూ.మూ.

ప్రజలు

జాతులు

మానవకోటిని భాషనుబట్టి, మతమునుబట్టి, సంస్కృతిని బట్టి అనేక వర్గములుగ విభజించుట జరుగుచున్నది. దీనికి భిన్నముగ, శరీరముయొక్క బాహ్య లక్షణములను ఆధారముగ చేసికొని మరియొక విభాగము చేయుట కలదు.

ఆ విధముగ నేర్పడిన విభాగమునకు 'జాతి' అని పేరు. ఒకేవిధమైన బాహ్యలక్షణములుగలవా రందరు ఒకజాతికి చెందినవారు. ఈ లక్షణములలో ప్రధానములైనవి దేహముయొక్క ఒడ్డు, పొడుగు, దేహచ్ఛాయ, కండ్ల రంగు, వెండ్రుకల స్వభావము, ముక్కుయొక్క ఆకారము, తలయొక్క రూపము. ఇవి కొంతవరకు స్థిరత్వముగలవై, జన్మతః ఒక తరమునుండి ఇంకొక తరమునకు సంక్రమించు లక్షణములని భావింపబడుచున్నవి. వీనినిబట్టి ప్రపంచములో (1) కాకసాయిడ్ లేక శ్వేతజాతి, (2) నీగ్రాయిడ్ లేక నల్లజాతి, (3) మంగోలాయిడ్ లేక పసుపుజాతి అను మూడు జాతు లున్నట్లు శాస్త్రవేత్తలు నిర్ధారణచేసి యున్నారు. వీనిలో కాకసాయిడ్ జాతివారు ఐరోపా ఆసియా ఖండములలోను, నీగ్రాయిడ్ జాతివారు ఆఫ్రికా ఓషియానియాలలోను, మంగోలాయిడ్ జాతివారు ఆసియా అమెరికాలలోను ఉన్నట్లు చెప్పవచ్చును. పై లక్షణములలో కనిపించు కొన్ని తరతమ భేదములనుబట్టి ఒక్కొక్క జాతిని ఉపజాతులుగ కూడ విభాగముచేసి యున్నారు.

చిత్రము 1. లంబాడి

భరత ఖండములోని ప్రజలలో చాలభాగము కాకసాయిడ్ జాతికిని, దానికి సంబంధించిన మూడు ఉపజాతులకును చెందినవారు. ఉత్తరభాగములోనివారు నార్డిక్ ఉపజాతికి చెందినవారని చెప్పవచ్చును. వీరు పొడగరులుగను, పొడుగు తలలు, సుస్పష్టముగ కనిపించు సోగ ముక్కు, నల్లనై లేక కొద్దిపాటి గోదుమవర్ణపు వంకరలేని వెండ్రుకలు, ఉజ్జ్వల నేత్రములు, కొంచెము తెల్లని దేహచ్ఛాయ కలవారుగను ఉన్నారు. వీరిలో కొందరు ఉత్తరమునుండి దక్షిణ భాగమునకు వచ్చిరి. తెలంగాణాలోను రాయల సీమయందును ప్రస్తుత ముండు లంబాడీలు ఇట్లు వచ్చినవారి సంతతివారే. కాకసాయిడ్ జాతిలోని రెండవ ఉపజాతి ఆల్పైన్ లేక ఆర్మెనాయిడ్ ఉపజాతి. బంగాళా రాష్ట్రము, మహారాష్ట్రము, గుజరాతు, కర్ణాటక ప్రాంతములలో నివసించు ప్రజలు చాలవరకు ఈ ఉపజాతికి చెందినవారు. ఆంధ్రదేశములో దీనికి చెందినవారి సంఖ్య చాల తక్కువ. ఎత్తయి, గుండ్రముగ నుండు తలలు, పొట్టిగను వెడల్పుగను ఉండు ముఖము, పొడవై కమాను ఆకారము గలిగి ఉబ్బెత్తుగా నుండు ముక్కులు, వంకరలేని వెండ్రుకలు, కొంత పసిమి తేలిన దేహచ్ఛాయ- వీరిలో కనిపించు లక్షణములు. కాకసాయిడ్ ఉపజాతులలో ప్రధానమైనది మధ్యధరా(మెడిటరేనియన్) ఉపజాతి. దీనికి చెందినవారే ఆంధ్రదేశమందు, అందులో ముఖ్యముగ అభివృద్ధిగాంచిన మైదానపు ప్రాంతములందు ఎక్కువగ నున్నారు. పది వేల సంవత్సరములకు పూర్వ మీ యుపజాతివారే భరత ఖండమం దంతట ఉండిరి. వీరు పొట్టిగనో లేక మధ్యస్థముగనుండు దేహముకలవారుగనో, ఎత్తయి పొడవైనట్టి కాని లేక మధ్యరకమైనట్టికాని తలలు, సామాన్యమైన కనుబొమ్మలు, వెడల్పయి, పొట్టిగనుండు ముఖములు, సుస్పష్టముగ కనిపించు మధ్యరకపు ముక్కులు, నల్లనై వంకరలు లేనట్టికాని, లేక, కొద్దిగ తరంగములవలె నుండునట్టికాని వెండ్రుకలు, గోదుమరంగుగల దేహము కలవారుగ నున్నారు. ఆంధ్రదేశములోని బ్రాహ్మణులలోను, విశాఖపట్టణ మండలములోని కాపులలోను ఈలక్షణము లెక్కువగ కనిపించుచున్నవి.

ఆంధ్రదేశములోని తక్కిన ప్రజల జాతి లక్షణములను వివరించు నపుడు దేశమును రెండు ప్రధాన ప్రాంతములుగ

విభజింపవచ్చును. ఈప్రాంతములలో మొదటిది అడవుల తోను, కొండలతోను కూడిన దక్కను పీఠభూమి, రెండవది గోదావరీ కృష్ణా మండలములలోని మన్నె (ఏజెన్సీ) ప్రాంతములు. దక్కను పీఠభూమిలోని అరణ్యవాసులు ప్రధానముగ ఆస్ట్రలాయిడ్ ఉపజాతికి సంబంధించినవారు. నల్లమలలోని చెంచువారు వీరిలో ముఖ్యముగ గుర్తించదగియున్నారు. ఈ యుపజాతివారు పొట్టిగ నుండి, ఎత్తయి పొడవైన తలలు, సుస్పష్టమైన కనుబొమలు, వెడల్పయి పొట్టిగ నుండు ముఖములు, కొంచెము ముందుకు వచ్చిన నోరు, చప్పిడిగను వెడల్పుగను ఉండు ముక్కు, గోధుమరంగు దేహచ్ఛాయ, నల్లగను తరంగములవలె నుండు వెండ్రుకలు గలవారు. మొత్తముమీద, దక్షిణ భారతములోని ఆదిమనివాసులలో చాల భాగము ఈ యుపజాతికి చెందినవారే. తూర్పు తీరప్రదేశములందు మాత్రము మంగోలాయిడ్ జాతికి చెందినవారు కొందరు వీరితో కలిసియున్నారు. ఈ యుపజాతివారందరు క్రమక్రమముగ మధ్యధరా ఉపజాతి వారితో కలిసిపోవుట జరుగుచున్నది. ముఖ్యముగ ఇది దక్షిణ ఆంధ్రములోని సముద్రతీర ప్రాంతములలో నివసించు ఏనాదులలోను, ఎరుకులవారిలోను స్పష్టముగ కనిపించుచున్నది.

చిత్రము 2. కోయ

చిత్రము 3. చెంచు

మన్నె ప్రాంతములందును, ఒరిస్సా, మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రముల సరిహద్దు ప్రాంతములందును మంగోలాయిడ్ జాతి లక్షణములుగల - (వీరు కొంతవరకు నలుపు జాతి వారితో కలిసిపోయినను) - గదబలు, సవరలు నివసించుచున్నారు. కోయవారు (మధ్యప్రదేశ్‌లోని గోండులవలె) అడవులలోని ఆస్ట్రలాయిడ్ ఉపజాతికిని మైదానములోని మధ్యధరా ఉపజాతికిని మధ్య(రెండు ఉపజాతుల లక్షణములు కలసిపోయినట్టి)వారని చెప్పవచ్చును.

జాతి విభాగము ఒక విధమైన స్థూలవిభాగమే కాని,పూర్తిగ నిర్దుష్టమైనది కాదు. ఇదికాక, వేలకొలది సంవత్సరములనుండి వివిధ జాతులవారు ప్రపంచమునందొక ప్రాంతమునుండి తక్కిన ప్రాంతములకు వెళ్లుచు, ఒకరితో నొకరు కలసిపోవుట సంభవించుచునే యుండెను. ఇందుచేత ఏదేశమందునుకూడ శుద్ధమైన జాతి ఒక్కటికూడ లేదనియే చెప్పవలసియున్నది. జాతిసంకరము దేశము లన్నిటియందును జరుగుచువచ్చెను. అందుచేత ప్రస్తుతము ఆంధ్రదేశములో నుండు ప్రజలుకూడ అనేక జాతుల కలయికచేత ఏర్పడినవారని చెప్పుట యుక్తము. ఈ కలయిక వేలకొలది సంవత్సరముల క్రిందట ప్రారంభమై ఇప్పటివరకు సాగుచునే యున్నది. దీని మూలమున ఇతర దేశములలోని ప్రజల లక్షణములు కొన్ని భరతఖండములోని ప్రజలలో కనిపించుచున్నవి.

చిత్రము 4. సవర

ఒక విధముగ ఆలోచించినయెడల ప్రస్తుతము దేశమం దుండు ప్రజలు జాతినిబట్టి మహేంజొదడో, అదిచనల్లూరు సంస్కృతికి చెందిన బహు ప్రాచీనకాలపు జాతికి సంబంధించినవారని యూహింపవచ్చును. సంస్కృతియొక్క పురోభివృద్ధికి వివిధజాతుల కలయికయే ప్రధానహేతువు. ఇతర జాతులతో సంబంధములేనివారు వెనుకబడిపోవుట సంభ

వించుచున్నది. మన్నె ప్రాంతములందు నివసించువారు వెనుకబడియుండుటకు వారికి ఇతరులతో సంపర్కము లేక పోవుటయే కారణము. కొన్ని జాతులు ఉత్కృష్టము లైన వనియు, కొన్ని నికృష్టములైనవనియు భావించుట పొరపాటు. ఇది పాతబడిపోయిన భావము. సంస్కృతుల యొక్కయు, నాగరికతల యొక్కయు వృద్ధి క్షయములకు జాతిలక్షణములు కారణములు కావు. జాతుల కలయిక యుద్ధముల మూలముననుు, వర్తక వ్యాపారముల మూల మునను జరిగినది. ప్రతి ప్రాచీన నాగరికతలో వివిధ ప్రాంతములలోని నాగరికతల ప్రభావము కనిపించుచున్నది. మిశ్రజాతులు ఏర్పడుట సంస్కృతిక్షయమునకు కారణ మన్న భావమునకు ఎట్టి ఆధారమును లేదు. మానవుల నైతికాభ్యున్నతికి జాతి నిమిత్తము కానేరదు. విద్య, శిక్షణ, సంప్రదాయములు మొదలయినవే దానికి ప్రధాన హేతువులు.

ఆంధ్రదేశములోని ప్రజలు ప్రధానముగ మధ్యధరా ఉపజాతికి సంబంధించినవారు. కాలక్రమమున తక్కిన జాతులవారుకూడ వీరితో కలిసిపోయిరి. ప్రస్తుతము ఆంధ్ర దేశమం దుండువా రాకారణమున మిశ్రజాతివారని చెప్ప దగియున్నారు.

సి. జే. జి.

ముఖ్య మతవర్గములు

తెలుగుదేశములో హిందువులు, ముసల్మానులు, క్రైస్త వులు మొదలైనవారు కలరు. రాజ్యకాంక్షతోనో ఉదర పోషణనిమిత్తమో, మతప్రచారార్థమో, పరదేశముల నుండి వచ్చినమహమ్మదీయులు ఇక్కడ స్థిరనివాస మేర్ప రచుకొని ఆంధ్రదేశీయులైరి. వారు భయనయములను చూపి హిందువు లనేకులను తమ మతములో కలుపుకొనిరి.

కాలక్రమమున దేశాంతరములనుండి వచ్చినవారును, వారి మతములను స్వీకరించిన తెలుగు హిందువులును ఏకమై సమ్మేళనము నొందుటవలన ఆంధ్రదేశములో ఇప్పుడు వర్ధిల్లు మహమ్మదీయ సంఘము ఏర్పడినది.

ముస్లిములు తెలంగాణా ఆంధ్రరాష్ట్రములు కలసిన విశాలాంధ్ర భూభాగములో ఇరువది యెనిమిది లక్షలకు పైబడి ఉన్నారు. శ్రీకాకుళము, హైదరాబాదు జిల్లాల లోనే ఒక్కొక్క జిల్లాలో అయిదేసి లక్షలకు పైగా నున్నారు. తరువాత గుంటూరు, నెల్లూరు, రాయలసీమ జిల్లాలలో వీరిసంఖ్య ఎక్కువ. కడప, కర్నూలు నగర ములు పఠాను నవాబుల ముఖ్యపట్టణము లగుటచేతను, ఈ పఠాను వంశములవారి రాజ్యము రాయలసీమలో చాల భాగ మాక్రమించుటచేతను, రాయలసీమలో ముస్లిము జనసంఖ్య అధికముగ నున్నది. ఈ విధముగానే శ్రీకాకుళము, గుంటూరులు ఆ పేరులుగల సర్కారులకు ముఖ్యనగరము లగుటచేతను, నెల్లూరు తూర్పు ఇండియా వర్తక సంఘమువారి (కుంఫిణీ)పరిపాలనక్రిందికి వచ్చువరకు ముస్లిము గవర్నరు క్రిందనే ఉండుటచేతను ఆ జిల్లాలలో మహమ్మదీయుల సంఖ్య ఎక్కువగా ఉన్నది. విశాఖపట్ట ణము, తూర్పుగోదావరి, పశ్చిమగోదావరి, కృష్ణజిల్లాలు, విజయనగరము, పెద్దాపురము, పిఠాపురము, మొగలి తుర్రు, నూజవీడులు, జమీన్‌దారుల వశమునం దుండుట చేత పైనుడివిన జిల్లాలలో ముస్లిముల సంఖ్య చాల తక్కువ. హైదరాబాదు నగరము, గోలకొండ కుతుబు శాహివంశజుల కాలమునుండి, అనగా ఇప్పటికి సుమారు నాలుగువందల సంవత్సరములకుపైగా ముస్లిం ప్రభుత్వ మునకు రాజధానిగా ఉండుటచేత హైదరాబాదు జిల్లాలో ముస్లిములసంఖ్య చాల ఎక్కువ. పదునేడవశతాబ్దము మొదటిదశకము నుండి 1800 ల వరకు ఉత్తరహిందూస్తాన మునకు పశ్చిమమునందున్న అరాబియా, అఫ్‌గానిస్తానము, పారసీకము, ఇరాక్, తుర్కీ మొదలైన దేశములనుండి యెందరో ముస్లిములు వచ్చిరి. వీరిలో అనేకులు వ్యాపార మునకో, ఉద్యోగముల నిమిత్తమో, సైన్యమున చేరు నిమిత్తమో, ఏదో యొక కారణమున కాలక్రమమున దక్కనుదేశమునకు వచ్చి బహమనీ, గోలకొండ, విజా పురము మొదలైన ముస్లిము రాజ్యములలో స్థిరనివాసము లేర్పరచుకొనిరి. వీరికి తోడుగా యుద్ధములలో విజితు లైన వారును, ఇతరులును బలవంతముగా కాని, తమంతట తాము కాని, ఇస్లాము మతమును తీసికొన్న దేశీయులును అనేకు లున్నారు. ముస్లిములు తెలుగుదేశమును జయిం చిన క్రొత్తలో దేశీయు లనేకులను కత్తి చూపి తమ మతములోనికి త్రిప్పుకొనిరి. మొదటి తరగతివారికి విదేశీ ముస్లిములని, రెండవ తరగతివారికి దక్కనీలని పేరు. (చూడు: దక్కనీలు, విదేశీముస్లిములు). దక్కనులో ముస్లిమురాజ్యము స్థాపితమైనప్పటినుండి హిందువులను ఇస్లాముమతములో కలుపుకొనుటకు తీవ్ర ప్రయత్నము జరుగుచునే వచ్చినది. హిందువులలో చాలమంది తమ ఆర్థికపరిస్థితి బాగుపడు ననియో, గొప్ప పదవులు లభించు

ననియో, ఏదో ఒక ఆశతో, ఏదో ఒకవిధమైన లాభమునకాశించి ఇస్లాము మతమును పుచ్చుకొన్నవారు నున్నారు; ప్రాణాలు కాపాడుకొనుటకు ఇక గత్యంతరము లేక ఇస్లాము మతమును స్వీకరించినవారును ఉన్నారు. మొత్తముమీద ముస్లిము జనసంఖ్యలో ఇస్లాము మతము పుచ్చుకొన్న హిందువులే ఎక్కువ. దూదేకుల సాయబులని వ్యవహారింపబడువారు ఇట్టివారే (చూడు: దూదేకుల సాయబులు). ఇస్లాం మతమును పుచ్చుకొన్న వారిలో ఉన్నత పదవు లలంకరించినవారును ఉన్నారు. కాని అట్టివారు తెలుగుదేశములో చాల అరుదు. (చూడు: కన్ను).

తెలుగుదేశములో మొదటి తడవ ముస్లిము పరిపాలనమంతరించి హిందూరాజ్యము ప్రతిష్ఠితమైన వెనుక ఈ దేశములో స్థిరముగ నిలిచిపోయిన ముస్లిములును, ఇస్లాము మతము పుచ్చుకొన్నవారును పరిస్థితులు మారుటవలన కాలక్రమమున హిందువులతో స్నేహభావముతో వర్తించుటకును, హిందూ రాజన్యుల అధికారమునకు లోబడియుండుటకును నేర్చుకొనిరి. వారి ప్రవర్తనలో కలిగిన మార్పును గమనించి హిందూరాజన్యులు వారిని తమ కొలువులోనికి తీసికొని రాజకార్యములలో నియోగించుచు వచ్చిరి. ఇది విజయనగరము నేలిన మొదటి దేవరాయల కాలమునుండి జరిగినది. విజయనగరాధీశ్వరులు - మొదటి దేవరాయలును, రెండవ దేవరాయలును సాబదిఖాను, ఖానఖాన ఒడయరులను తమకొలువులోనికి తీసికొని జాగీరు లిచ్చి ఆదరించిరి. విజయనగరాధీశ్వరుడైన సదాశివరాయల ప్రధానియు, కార్యకర్తయు అయిన అళియరామరాయలు విజాపురపు సుల్తాను ఇబ్రాహీం ఆదిల్ శాహా షియా, సున్నీ విభేదములవల్ల తనసైన్యమునుండి తొలగించిన షియా సైనికులకు ఆశ్రయమిచ్చి ఆదరించెను; అంతే కాదు; వారినిమిత్తము విజయనగరములో నివసించుటకు వారి కొకవాడను ప్రత్యేకించి, అక్కడ వారినిమిత్త మొక మసీదుకూడ కట్టించి ఇచ్చెను. ఇట్లే బహమనీ సుల్తానులు కూడ తెలంగాణాలో తమ రాజ్యము సుప్రతిష్ఠితమైన తరువాత హిందువులను తమ కొలువులోనికి తీసికొని సమర్థులైనవారికి చిన్న యుద్యోగము లిచ్చుచు వచ్చిరి. క్రీస్తుశకము పదునాలుగవ శతాబ్దమంతమగునాటికి మత విభేదములను పాటింపక హిందువులును, ముస్లిములును కూడ సైనిక ప్రయోజనముల నిమిత్తము ఒకరిసాహాయ్య మొకరు పొందుచువచ్చిరి. ఈ రీతిని శతాబ్దములు గడచినకొలది హిందూ రాజ్యములలోని హిందువులకును ముస్లిములకును, ముస్లిము రాజ్యములలోని ముస్లిములకును హిందువులకును పరస్పరము మైత్రి హెచ్చినది. హిందువులు అరబ్బీ, పారసీ భాషలను, ముస్లిములు తెలుగు, సంస్కృతములను నేర్చుకొనుచుండిరి. ఇంతకంటెను హిందూ ముస్లిము మైత్రి బాగుగా వర్ధిల్లినది కుతుబుశాహి సుల్తానుల కాలములో. గోలకొండ కుతుబుశాహి సుల్తానులు తాము తెలుగుదేశమువార మనియే భావించిరి; హిందువులకు ప్రధానోద్యోగములను, ఉన్నత పదవులను ఇచ్చిరి; హిందూశాస్త్ర పండితులను, తెలుగు కవులను ఆదరించి సత్కరించిరి.

హిందూ ముస్లిము మైత్రి ఇంకను ధృఢతరమైనది బ్రిటిషు యుగారంభకాలములో. బ్రిటిషువారి అధికారమునకు లోబడి హిందువులును, ముస్లిములును సోదరప్రాయులైరి. ఇరువదియవ శతాబ్దములో ఇటీవల వచ్చిన ఖిలాఫతు పాకిస్తాను ఉద్యమములు ముస్లిములలో కొంచెము మందగించిన మతాభిమానమును కొంతవరకు ఉద్దీప్తము కావించినవి. అయినను అవి హిందూ, ముస్లిము సోదరభావమునకును, స్నేహబంధమునకును అంతగా భంగము కలిగించలేదు. నేటికిని తెలుగుదేశపు గ్రామములలో ఉభయ మతములవారును చాల కలసి మెలసి వర్తించుచున్నారు.

సంఖ్యనుబట్టి ముస్లిముల తరువాత చెప్పవలసినవారు క్రైస్తవులు. క్రీస్తుశకము పదునారవ శతాబ్దములో 'జెసూయిట్ ఫాదరులు' క్రైస్తవ మతమును వ్యాపింపజేయుటకు దక్షిణ హిందూదేశమునకు వచ్చి తమిళనాడులోని మధురను ప్రధానకేంద్రముగ చేసికొనిరి. క్రైస్తవ మతప్రచారము నిమిత్తమును, వ్యాపనము నిమిత్తమును వచ్చిన మతబోధకులకు మిషనరీలని పేరు. క్రైస్తవ మిషనరీలు కాలక్రమమున ఆంధ్రదేశములో కూడ ప్రచారము కావించిరి. మొదట వచ్చిన క్రైస్తవులు 'జెసూయిట్ ఫాదరులు' గనుక 'క్రిశ్చియన్ చర్చి'కి (దేవాలయమునకు) తెలుగులో 'పాదరిగుడి' అని పేరు కలిగినది. 1765 నుండి తెలుగుదేశములో కొంత భాగము కుంఫిణీవారి వశమయినప్పటినుంచి క్రైస్తవమత ప్రచారమధికమయినది. క్రైస్తవ మిషనరీలు మొదట అగ్రవర్ణములవారిని, ముఖ్యముగా బ్రాహ్మణులను, తమ మతమున కలుపుకొనుటకు ప్రయత్నించిరి, కాని అట్టి ప్రయత్నముల వలన ఎక్కువ ఫలితము లేకపోయినది. అటుతరువాత వారు కడజాతుల(మాల మాదిగ)వారిలోను, అనాగరికులైన ఆదివాసులలోను మతప్రచారము కావించి, వారిలో అనేకులను తమ మతమున కలుపుకొనిరి. ఇట్లు క్రైస్తవ మత ప్రవిష్టులైనవారి నిమిత్తము వారు పాఠశాలలు స్థాపించి, ఉచితముగ వారికి చదువు చెప్పించిరి. వారిలో

వ్యాధిపీడితులైన వారికి ఉచితముగ మందు లిప్పించి వైద్య సాహాయ్యము చేసిరి; చదివి పరీక్షలలో ఉత్తీర్ణులైనవారిని తమ మిషను పక్షమున మతప్రచారకులుగ నియోగించియు, తమ పలుకుబడిని వినియోగించి ప్రభుత్వోద్యోగముల నిప్పించియు వారి అభివృద్ధి కెంతయో పాటుపడిరి. మొట్టమొదట మత ప్రచారము నిమిత్తము బైబిలును తెనిగించి తెలుగువారిలో బైబిలు వాఙ్మయమును వెద చల్లుటకు అచ్చును మనదేశమునకు తీసికొనివచ్చి ముద్రణ యంత్రములను స్థాపించినవారును క్రైస్తవ మిషనరీలే (చూడు : ముద్రణము). దేశములో ఉదారాశయముతో నైననేమి, స్వప్రయోజనము నిమిత్తమయిననేమి, కుంఫిణీ పరిపాలనారంభ కాలమున విద్యావ్యాప్తికి ఎక్కువగా పాటుపడినవారును, మొన్నటి వరకును - పూర్వమంత ఎక్కువగాకాక పోయినను - పాటుపడుచున్నవారును క్రైస్తవ మిషనరీలే. కడజాతులవారిని ఉన్నతస్థితికి తీసికొనివచ్చుటకు క్రైస్తవ మిషనరీలు చాల కృషి కావించిరి. వీరి ప్రయత్నములు తరుచుగా కరవు కాటకములకు గురియైన రాయలసీమలో ఎక్కువగ ఫలించుచు వచ్చినవి. ఈ ప్రయత్నములవల్ల చాలమంది కడజాతుల వారు హిందూ మతమును విడిచిపెట్టి క్రైస్తవ మతమును అవలంబించిరి.

క్రైస్తవము పందొమ్మిదవ శతాబ్దము పూర్వార్ధములో ఎక్కువగా వ్యాపింపలేదు; కాని క్రీ. శ. 1850 తరువాతి నుండి క్రైస్తవ మతములోని వేరు వేరు సంప్రదాయములకు చెందిన మిషనులు, మిషనరీలు ధనవ్యయమును కాని, కష్టనష్టములనుకాని లెక్కచేయక పట్టుదలతో చేసిన మత ప్రచార ప్రయత్నములవలన మతవ్యాపనము క్రమముగా వృద్ధియైనది. క్రైస్తవము పుచ్చుకొన్న దేశీయుల సంఖ్య అత్యధికముగా పెరిగిపోయినది. ఈ విషయము 1871, 1951 సంవత్సరముల జనాభా లెక్కలను పరిశీలించినచో తేటపడగలదు. 1871 సంవత్సరపు జనాభా లెక్కలనుబట్టి అప్పటి గంజాము, విశాఖపట్టణము, గోదావరి, కృష్ణ, నెల్లూరు, కడప, కర్నూలు జిల్లాలలోని మొత్తము క్రైస్తవుల సంఖ్య 29,766. (అప్పటికి కృష్ణజిల్లా కృష్ణ, గుంటూరు జిల్లాలుగను, గోదావరి తూర్పు గోదావరి, పశ్చిమ గోదావరి జిల్లాలుగను విడిపోలేదు). ఈ సందర్భమున బళ్ళారి, గంజాము జిల్లాలు అప్పటివలె ఇప్పుడు పూర్తిగా తెలుగు దేశములో లేవనియు, చిత్తూరు జిల్లా ఆనాటికి ప్రత్యేకముగ ఏర్పడలేదనియు, దానిలో కొంతభాగము అప్పుడు ఉత్తరార్కాడు జిల్లాలో కలసియుండెననియు మనము జ్ఞాపకముంచుకొనవలెను. అందువలన తెలంగాణా మినహాగా 1871 నాటి తెలుగుదేశపు క్రైస్తవ [illegible] సరిగా తేలవలెనన్న బళ్ళారి, గంజాము జిల్లాల[illegible] క్రైస్తవ జనసంఖ్య చాల తీసివేసి ఉత్తరార్కాడులో[illegible] కలుపవలసియుండును. అందువలన తెలంగాణా మి[illegible] తెలుగు దేశములోని క్రైస్తవ జనాభా 1871లో మొత్తము మీద 29,766 కు చాల తక్కువగా ఉండియుండును. అట్టిది 1951 సంవత్సరపు జనాభా లెక్కలనుబట్టి చూచినచో అది నేటి ఆంధ్రరాష్ట్రములో 9,88,872 వరకు పెరిగినది. తెలంగాణాలోని కేవలము ఎనిమిది (ఇప్పుడు తొమ్మిదయినవి) తెలుగు జిల్లాలలోనుగల క్రైస్తవుల జనసంఖ్య 2,17,078. నేడు మొత్తము తెలుగు దేశ మంతటిలోను కలసి 12,05,945 గురు క్రైస్తవులున్నారు. వీరిలో ఏకొద్ది మందియో అయిరోపియనులును, అమెరికనులును ఉండ వచ్చును. అట్టివారి సంఖ్య చాల తక్కువ. మొత్తముమీద క్రైస్తవు లనబడువారిలో ఇంచుమించుగ అందరును పూర్వము క్రైస్తవ మతము పుచ్చుకొన్నవారి సంతతి వారును, ఇటీవల క్రైస్తవమతము పుచ్చుకొన్నవారును.

తెలుగు దేశములో ముస్లిములకంటెను, క్రైస్తవులకంటెను అధిక సంఖ్యాకులు హిందువులు. వీరిలో బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్రులని నాలుగు వర్ణములు కలవు. ఈ నాలుగు వర్ణములలోను చేరని మరియొక కులము ఉన్నది. ఈ కులమువారికి పంచములని, అస్పృశ్యులని, అంటరానివారని, చండాలురని వ్యవహారము. వీరిలో మాలలు, మాదిగలు అని రెండు వర్గములు కలవు. గాంధీమహాత్ముని హరిజనోద్యమము వచ్చిన వెనుక ఈ అస్పృశ్యులకు హరిజనులని పేరు కలిగినది. గాంధీమహాత్ముడు రాజకీయరంగములోనికి దిగిననాటినుండి దేశీయులును, ప్రభుత్వము వారును గూడ అస్పృశ్యతను తొలగించుటకును, హరిజనులకు విద్య చెప్పించి ఆర్థికముగ వారిస్థితిని బాగుపరచి వారి నుద్ధరించుటకును చేయగలిగినదెల్లను చేయుచున్నారు (చూడు : తెలుగుదేశము : హరిజనోద్యమము). వీరు కాక, తెలుగుదేశపు జనులలో కోయలు, చెంచులు, ఏనాదులు, ఎరుకలు మొదలైన ఆటవికులును, ఆదివాసులును కలరు (చూడు : ఆదివాసులు).

బ్రాహ్మణులు వేదములనుబట్టి ఋగ్వేదులు, యజుర్వేదులు, సామవేదులు, అథర్వవేదులు అని నాలుగు తెరగులు. బ్రాహ్మణులలోని ప్రధాన విభాగము లివే. యజుర్వేదులు కృష్ణ యజుర్వేదులని, శుక్ల యజుర్వేదులని రెండు తెరగులు. ప్రథమశాఖ లనబడువారు శుక్ల యజుర్వేదులు. వేదములనుబట్టి ఈ విభాగములు కలిగినను బ్రాహ్మణు లందరును ఒక్కటే. ఋషులనుబట్టి వారికి

గోత్రములు కలిగినవి. ఒకలే గోత్రముకలవారు నాలుగు వేద విభాగములలోను ఉండవచ్చును. ద్వైత, విశిష్టాద్వైత, అద్వైతాది సిద్ధాంతములను ప్రతిపాదించు మతముల వలన మరల బ్రాహ్మణులలో మాధ్వులని, వైష్ణవులని, శైవులని, స్మార్తులని వేరు విభాగములు కలిగినవి. వైష్ణవులలో తెంగల, వడగల అని రెండు విభాగములు కలవు. తెలుగుదేశమునందు తెంగల శాఖవారే అధిక సంఖ్యాకులుగా ఉన్నారు. బ్రాహ్మణులలో శైవమును వ్యాపింపజేసినవారు శ్రీపతి పండితుడు, శివలెంక మంచన పండితుడు, మల్లికార్జున పండితుడు అని ముప్వురు పండితులు (చూడు: పండిత త్రయము). శైవులైన తెలుగు దేశపు బ్రాహ్మణులలో వాడుకలో నున్నది పండితాచారము. తెలుగు దేశములోని శైవ బ్రాహ్మణాచార్యులకు ఆరాధ్యులని పేరు. శైవులు, వైష్ణవులు, మాధ్వులు కాని వేదవిహిత కర్మాచరణపరాయణులైన తెలుగు బ్రాహ్మణులను స్మార్తు లందురు. స్మృతుల ననుసరించువారు స్మార్తులు. పూర్వకాలమునుండి కేవలము అధ్యయన అధ్యాపనాది షట్కర్మనిరతులైనవారికి వైదికులనియు, రాజకీయోద్యోగములందు నియుక్తులయిన వారికి నియోగు లనియు బ్రాహ్మణులలో మరల రెండు శాఖ లేర్పడినవి. ఈ నియోగి, వైదిక భేదము క్రీస్తుశకము పదుమూడవ శతాబ్దమునుండి ఆరంభమై క్రమముగా దృఢపడినది. ఆరంభములో ఈ రెండు శాఖలవారికిని అంతగా విభేదము పాటింపబడలేదు. కాని, రాను రాను, వైదికులు వైదిక కర్మపరాయణులును, నియోగులు రాజకార్యప్రవృత్తులును అయిన కొలది ఈ శాఖలకు ఎడ మెక్కువైనది. క్రమముగా నియోగులు కళాపరిపోషకులును, వైదికులు వైదికధర్మ పరిరక్షకులును అయిరి. నియోగులలో వైష్ణవమతానుయాయులును, శైవమతానుయాయులును గూడ ఉన్నారు. పూర్వోక్తములైన విభేదములే కాక దేశ విభాగములవలన కలిగిన మరొకవిధమైన శాఖాభేదములును ఉన్నవి. పూర్వము మనదేశము వేగినాడు, వెలనాడు, పాకనాడు, ముళకనాడు మొదలైన నాడులక్రింద విభక్తమయినది (చూడు: దేశవిభాగములు). ఒక్కొక్క నాడులో నివసించు బ్రాహ్మణులు ఆ నాడుపేర వేగినాట్లని, వెలనాట్లని వ్యవహరింపబడుచు వచ్చిరి. తెలుగు దేశములో పూర్వము వందలకొలది నాడు లుండగా వేగినాడు, వెలనాడు, కమ్మనాడు, ముళకనాడు, శాసలనాడులవంటి చాల కొద్దినాడులే ఈ శాఖాభేదములకు ఎట్లు కారణమయ్యెనో, మిగిలిన బహు సంఖ్యాకములైన నాడులవల్ల వివిధశాఖ లేల ఏర్పడలేదో తెలియవచ్చుట లేదు. ఈవిధమైన శాఖాభేదములు ముఖ్యముగా వైదికులలో కానవచ్చును. ఇట్లని పాకనాటి నియోగులు, వెలనాటికి సంబంధించినవారిలో ఆరువేలవారు (షట్సహస్రీయులు) లేకపోలేదు. ఇట్లే తెలింగాణెములోని బ్రాహ్మణులు తెలగాణ్యులు. దేశవిభాగములవలన కలిగిన ఈవిధమైన శాఖాభేదములు చాల పూర్వకాలములో కొన్ని ఇతర కులములలోగూడ ఉండె ననుటకు అవకాశము కలదు. కోమట్లలో కమ్మ కోమట్లని (కమ్మనాటిశాఖ కోమట్లు), విశ్వకర్మకులజులలో కమ్మలని (కమ్మనాటిలోనివారు) ఉండినట్లు శాసనములవలన తెలియుచున్నది. రెడ్లలోకూడ ఇట్టి శాఖా విభేదము కలదు. పంట, పాకనాటి, వెలనాటి, మోటాటి, కర్ణాటి మొదలైన కులభేదములు దేశవిభాగములనుండి పొడమినవే. ఒక్క బ్రాహ్మణులలోను, రెడ్లలోను తక్క దేశవిభాగములవలన కలిగిన ఈ విధమైన శాఖాభేదములు రాను రాను ఇతర కులములలో అంతరించిపోయినవి. బ్రాహ్మణులలో నందవరీకులని మరియొక తెగవారు ఉన్నారు. వీరు ఉత్తుంగ భుజసూనుడయిన నందనచక్రవర్తి ఇచ్చిన నందవరాగ్రహారమును ప్రతిగ్రహించిన బ్రాహ్మణుల సంతతివారు (చూడు: నందన చక్రవర్తి). వీరిలో నియోగులును, వైదికులును కూడ ఉన్నారు.

వీరుకాక తెలుగుదేశములోని బ్రాహ్మణులలో ద్రావిడులని మరియొక తెగవారు ఉన్నారు. వీరందరు ద్రావిడదేశము (తమిళనాడు)నుండి కొన్ని వందల సంవత్సరముల క్రిందట తెలుగుదేశమునకు వచ్చినవారు. ద్రావిడ బ్రాహ్మణులలో బృహచ్చరణము, వడమ మొదలైన శాఖలున్నవి. మరల బృహచ్చరణము వారిలో కండ్రమాణిక్యం, సత్యమంగలం, పళమానేరి, మళైనాడు మొదలైన పెక్కుశాఖలు గలవు. తెలుగుదేశమునకు వచ్చి ద్రావిడులు పూర్వము వేరు వేరు స్థలములలో స్థిరనివాసములు ఏర్పరచుకొన్న కారణమున ఆయాస్థలముల ననుసరించి వారిలో ఆరామ ద్రావిడులని, పేరూరు ద్రావిడులని, ర్యాలి ద్రావిడులని, దిమిలి ద్రావిడులని, పుదూరు ద్రావిడులని, తుమ్మగుంట ద్రావిడులని శాఖా భేదములు కలిగినవి. వీరిలో పుదూరు ద్రావిడులు కండ్రమాణిక్యము వారని, పేరూరు ద్రావిడులు వడమలని, తుమ్మగుంట ద్రావిడులు మళైనాటి వారని చెప్పుదురు. ద్రావిడులందరిలోను తెలుగుదేశమునకు మొట్టమొదట వచ్చినవారు ఆరామద్రావిడులు. వీరు తెలుగుదేశమునకు వచ్చి రమారమి వేయిసంవత్సరము లయినది. తెలుగుదేశములోని పంచారామములలో మొదట వలస లేర్పరచుకొనుట

చేత వీరికి ఆరామద్రావిడులను పేరు కలిగినట్లు చెప్పుదురు. వీరు తెలుగుదేశమునకు వచ్చి దశ శతాబ్దములు కడచినందున తమ స్వభాషయగు తమిళమును మరచి ఆంధ్రదేశీయులై తెలుగువారి యాచారములను అవలంబించి తెలుగువారే అయి తెలుగుభాషను పెంపొందించినారు. చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహకవి, చెళ్లపిళ్ల వెంకటశాస్త్రి మొదలైన ప్రఖ్యాతాంధ్రకవులు ఆరామద్రావిడులు. అట్లే పుదూరు ద్రావిడులుకూడ తెలుగుభాషకు చాల సేవ చేసి అఖండవిఖ్యాతిని ఆర్జించిరి. వేదము వెంకటరాయశాస్త్రి, వావిళ్ల రామస్వామిశాస్త్రి మొదలైన పండితులు, కవులు పుదూరుద్రావిడులే. ద్రావిడులు తెలుగుదేశమున కొనర్చిన మేలు అపారమయినది.

తెలుగుదేశపు క్షత్రియులలో ఈ విధమైన శాఖాభేదములు కానరావు. తెలుగుదేశములోని క్షత్రియులకు రాచకొలమువారని, రాజులని వ్యవహారము. వీరు వసిష్ఠ, కౌండిన్య, ధనంజయ, కాశ్యప అను నాలుగు గోత్రములకు చెందినవారు. విశాఖపట్టణము, తూర్పుగోదావరి, పశ్చిమగోదావరి, కృష్ణాజిల్లాలలో వీరిసంఖ్య యెక్కువ. వీరందరు తాము వరుసగా పరిచ్ఛేది, వర్ణాటక, కోట, కాకతిరాజన్యుల సంతతివారమని చెప్పుకొందురు. వీరిలో కాకతీయులు, కోటవారు, పరిచ్ఛేదులు పూర్వము తెలుగుదేశమున రాజ్యముచేసిన రాజవంశీయులే, కాని, వర్ణాటకులెవ్వరైనది తెలియవచ్చుట లేదు. వీరు వరాట (బరారు) ప్రాంతమునుండి వచ్చిన కార్తవీర్యార్జునుని సంతతివారగు హైహయక్షత్రియులేమో యని తోచును. మాధవవర్మ యను క్షత్రియవీరుని నాయకత్వమున శకవర్షము 514 లో వసిష్ఠ, ధనంజయ, కాశ్యప, కౌండిన్య గోత్రులయిన రాచవారు తెలుగుదేశమునకు వచ్చినట్లు తెలుగుదేశపు క్షత్రియులలో పరంపరంగా వచ్చుచున్న ఒకగాథ కలదు. ఇది ఎంతవరకు సత్యమైనదో విచారించవలసియున్నది. (పూర్వోక్త)మాధవవర్మ విశాఖపట్టణము జిల్లాలోని విజయనగరము రాజధానిగా పాలించిన పూసపాటి వంశజులకు మూలపురుషుడని చెప్పుదురు.

హిందువులలో మూడవవర్ణము వారైన వైశ్యులకు కోమట్లనియు, ఆర్యవైశ్యు లనియు వ్యవహారము కలదు. వైశ్యులలో కళింగకోమట్లని, గౌర (గవర)కోమట్లని, బేరిసెట్లని విభేదములు ఉన్నవి. కళింగదేశము కాణాచిగా కలవారగుటచేత తెలుగుదేశపు వైశ్యులలో కొందరికి కళింగ కోమట్లని పేరు కలిగినది. ప్రస్తుతము వీరు విశాఖపట్టణము జిల్లాలోని చీపురుపల్లి మొదలుకొని ఉత్తరముగ విశాఖపట్టణము, శ్రీకాకుళము జిల్లాలలో ఎక్కువగా ఉన్నారు. ఈ రెండు జిల్లాలలోను ఇటీవల వ్యాపారము నిమిత్తము వెళ్లిన గవరకోమట్లుకూడ కొద్దిమంది గలరు. 1794 సంవత్సరములో గవరకోమట్లకు కళింగకోమట్లకు విశాఖ పట్టణము జిల్లాలోని పద్మనాభ క్షేత్రమువద్ద వివాదము జరిగిన దనియు, అది మొదలుకొని కళింగ కోమట్లు పద్మనాభముకొండ కనబడునంత సమీపమున ఉండరాదని ఒకనియమ మేర్పడిన దనియు చెప్పు ఒక గాథ ఉన్నది. మొత్తముమీద వీరు విశాఖపట్టణము, శ్రీకాకుళము, గంజాము (ఓఢ్రదేశము) జిల్లాలలోనేకాని వీనికి పశ్చిమ దక్షిణములందు ఎక్కువగా కనబడరు. తెలుగుదేశములోని మిగిలిన ప్రాంతములలో గవరకోమట్లు ఎక్కువ. కోమటి యన్న పేరు తెలుగుదేశపు వైశ్యులకే కాని, మరేదేశములోని వైశ్యులకును లేదు. అందువలన దక్షిణహిందూదేశములోకాని, ఉత్తరహిందూదేశములో కాని కోమట్లమని చెప్పుకొనువారు ఎక్కడ నున్నను తెలుగుదేశమునుండి వెళ్లినవా రనియే చెప్పవచ్చును.

ఇక నాలుగవవర్ణమువారిలో అనేకకులములు కలవు. వీనిలో అనేకములు వృత్తులనుబట్టి ఏర్పడినవే. వేరొక కొన్ని మతమునుబట్టి ఏర్పడినవి. కులమునకు గోత్రమని, పేరు. ఈ గోత్రములలో అంతర్గోత్రవివాహములు జరుపునవి కొన్ని; గోత్రాంతర వివాహములు జరపునవి కొన్ని. మొత్తము మీద హిందూసంఘములోని వా రందరు వేదవిహితములును, పురాణోక్తములును అయిన కర్మలను జరపువారే.

హిందూసంఘములోని కులము లన్నియు కలిసి పదునెనిమిది - అష్టాదశ - వర్ణములని ప్రతీతి. ఈ యష్టాదశవర్ణములు ఏ వనువిషయమున పండితులలో అభిప్రాయభేదము కలదు. ఉన్నతకులములవారు క్రిందికులములలోని కన్యలను వివాహమాడి సంతానము కన్నచో అట్టి సంతానమునకు అనులోమజాతులవారని, క్రిందిజాతులవారు ఉన్నతకులములలోని కన్యలను వివాహము చేసికొని సంతానము కన్నచో అట్టిసంతానమునకు విలోమజాతులవారని ధర్మశాస్త్రవిదులు పేరిడియున్నారు. అట్టి అనులోమజాతులు ఆరు, విలోమజాతులు ఆరు, బ్రహ్మ క్షత్రియ వైశ్య శూద్రవర్ణములు నాలుగు, మాల, మాదిగ కులములు రెండు - ఇవన్నియు కలిసి అష్టాదశవర్ణములని కొందరు అందురు. మరికొందరు వేరొకరీతిని చెప్పుదురు. అష్టాదశ వర్ణములనుగూర్చిన జాబితాలు నాలుగైదువరకు కలవు. కాని అవి ఒకదానితో ఒకటి సరిపడవు. వీనిలో ఏది సరియైనదో చెప్పలేము; కాని హిందూసంఘము అష్టాదశవర్ణ సమన్వితమని ప్రసిద్ధము. ప్రతిగ్రామములోను, ప్రతిపురము

లోను అష్టాదశవర్ణములు ఉన్నను లేకపోయినను వ్యవహారమునకు అవి యన్నియు ఉన్నట్టే లెక్క.

ఇది యిట్లుండగా దక్షిణహిందూ సంఘమువారు కుడిచేతికులమువారని, ఎడమచేతికులమువారని రెండు తెరగులు. కుడిచేతికులములు, ఎడమచేతికులములు అను విభేదము ఈనాటిది కాదు; ఇప్పటికి రమారమి వేయి సంవత్సరములక్రిందటి నుండి వచ్చుచున్నట్లు శాసనముల వల్ల తెలియవచ్చుచున్నది. కుడిచేతి, ఎడమచేతి కులము లను విభేదము హిందూసంఘమువారిలో ఒక్క దక్షిణ హిందూ దేశమునందే కాని, ఉత్తరహిందూస్తానమున కానరాదు. దక్షిణహిందూ దేశమునందయినను తమిళ, కన్నడ, ఆంధ్ర దేశములలోనే కాని మలయాళ దేశమున లేదు. కుడిచేతి, ఎడమచేతి జాతులకు వలంగై, ఇడంగై జాతులని తమిళములో వ్యవహారము. ఈ కుడి, ఎడమచేతి విభేదములు ఎప్పటినుండి మొదలో, ఎట్లు ఎందులకు వచ్చినవో తెలిసికొనుటకు ఆధారములు లేవు. హిందూసంఘములో ఎడమచేతికులమువారికంటె కుడిచేతికులములవారికి గౌరవమర్యాదలు, పరువు ప్రతిష్ఠలు, హోదా ఎక్కువ. ఈ కుడి ఎడమచేతి విభేదము ముఖ్యముగా వ్యావసాయిక జాతులవారికిని శిల్పులకును, అనగా విశ్వబ్రాహ్మణులకును కలిగినదిగా గన్పట్టును. ఎడమచేతికులమువారికి పంచాణము వారు (పంచాననమువారు - విశ్వబ్రాహ్మణులు) నాయకులు. కుడికులములవారిని 'మహానాటివా'రని, 'మానాటివా'రని అందురు. కుడికులములవారు ప్రధానముగ వ్యావసాయకులు. పెండ్లిండ్లు మొదలైన శుభకార్యావసరములలోను, అశుభకార్యముల సమయమునను తమకు పరంపరగా రాని, రివాజులేని కులమర్యాదలను, సాంఘిక గౌరవ బిరుదములను, వాహనాదికములను ఈ యుభయ కులములలో ఏకులమువారు వాడుక చేసినను, రెండవ కులమువారు అడ్డుపెట్టుచుండిరి. ఈ సందర్భముననే కుడి, యెడమకులములకు తరచుగా కలహములు సంభవించుచుండెడివి. ఇట్టికలహములు హిందూరాజన్యుల పరిపాలనమున చాల తక్కువ. హిందూ ప్రభుత్వము లున్నంత కాలము 'మంత్రి మహానాటివారు' ఎడమ కులములవారిని అదుపులో ఉంచుచువచ్చిరి. హిందూప్రభుత్వ మంతరించిన వెనుక ఇట్టి కలహములు అధికమైనవి. ఇటువంటి కలహములు 1788, 1790 సంవత్సరముల నడుమ మద్రాసులోను, తెలుగుదేశములో కుంఫిణీప్రభుత్వ మారంభమయిన క్రొత్తలోను అధికమైనవి. ఇట్టికలహములు సంభవించుటకుగల కారణములు 1842 సంవత్సరము నవంబరు 8వ తేదీన గుంటూరుజిల్లా మేజస్ట్రీటుకు దాచేపల్లి శానా పోలీసుహెడ్డు వ్రాసిన అర్జీలోని ఈక్రింది వాక్యములవలన మరింత సుబోధమగును.

"కుడి అనగా మహానాటివారు అనిన్నీ ఎడమ అనగ మత్తులో చేరిన కంసాలులు, గొల్లలు, ముతరాచలు, మాదిగలు వగయిరాలు అనిన్ని తెలియవస్తూఉన్నది. ఈ రెండు విధాలవారిలో పెండ్లిండ్లు మొదలైనవాటిలో ఏమేమి కలతలు వుంటూవున్నవోనని విచారించినంతలో మహానాటి కులస్తులలో మాలకులస్తులు గుర్రాన్ని యెక్కి ఊరేగడమునకుమాత్రం కొన్ని గ్రామాదులలో కలతలు ఉన్నట్లున్ను, తతిమ్మాకులాలలో వారి వారి కులాచారం తారతమ్య ప్రకారం గుర్రాలు, పాలకీలుమొదలైనవి ఎక్కి భజంత్రీలు వగయిరా మేళాలతో కూడా పెండ్లిండ్లలో వూరేగడం మొదలయినవి జరిగించుకునేయెడల ఎడమకులస్తులవల్ల ఆటంకమయి ఉన్నట్టున్ను తెలియలేదు. మాలవాండ్లు గుర్రాన్ని యెక్కి ఊరేగినయెడల కొన్నిగ్రామాదులలో హర్షించి ఉన్నట్టున్ను, కొన్నిగ్రామాదులలో ఎడమకులస్తులు మొదలయినవాండ్లు కలతచేస్తూవున్నట్టున్ను తెలుస్తున్నది. ఎడమకులస్తులలో కంసాలులు మొదలైన పంచదాయాలవాండ్లు పెండ్లిండ్లు చేసుకొనేయెడల గుర్రాన్ని ఎక్కి వూరేగడమునకు వచ్చిన మేళం బొడ్రాయి, అనగా గ్రామం కట్టేటప్పుడు స్తంభప్రతిష్ఠకాలమప్పుడు పాతబడ్డ రాయిస్తంభందగ్గర నాదార్చకపోయెనా మహానాటివారు ఆటంకం చేసి కల్త జరిగిస్తూవున్నట్టు తెలియబడుతూవున్నది. గొల్లవాండ్లున్ను గుర్రాన్ని యెక్కి వూరేగేపక్షముకు కల్త సంభవిస్తూవున్నట్లు తెలియవస్తూఉన్నది. ఈ యెడమ కులాల్లో చేరిన మాదిగవాండ్లు నాలుగుతట్టులా పట్టుకునే ఉల్లెడ, తెల్లకత్తి, కాలికి గజ్జె కట్టుకుని గ్రామంలోకి వచ్చే పక్షముకు మహానాటివారు ఆటంకము చేయడమున్నూ వుభయులకు కల్త జరుగుతూవున్నట్టున్ను తెలుస్తున్నది" (గద్యచింతామణి, పుటలు 149-151).

తెలుగుదేశములో కుడి, ఎడమ విభేదములు కులమర్యాదల విషయమున ఉభయులకు కలహములు కొంత కాలము క్రిందటివరకు ఉండెడి వనుటకు ఇంకను ఉదాహరణము లీయవచ్చును కాని యది అనవసరము.

మహమ్మదీయ పరిపాలనకాలమున 'మంత్రిమహానాటివారు' ఎంత జాగ్రత్తగా ఆయాకులములను హద్దులో ఉంచి కులగౌరవమర్యాదాతిక్రమణము జరుగకుండ కాపాడుటకు ప్రయత్నించినను క్రమక్రమముగా అవి బిగువు సడలినవి. బ్రిటీషు ప్రభుత్వము మనదేశములో వేరు తన్ని వర్ధిల్లి అన్నికులములవారిని, అన్నిమతముల వారిని సరిసమానముగ ఆదరించి ప్రభుత్వోద్యోగములు

ఇచ్చినకొలదియు ఇంగ్లీషు విద్య, పాశ్చాత్య నాగరికత మనదేశములో బాగుగా వ్యాపించి దృఢపడిన కొలదియు సాంఘికులలో కులగౌరవమర్యాదల విషయమున పట్టుదలలు, అభిమానములు క్రమముగా సమసిపోయి అన్ని కులములవారు, అన్ని వర్ణములవారు ఒకేమట్టమునకు వచ్చిరి. సాంఘికముగ కులములకు, కులములకు ఉండిన న్యూనత్వాధిక్యములును, వర్ణమునకు వర్ణమునకు ఉండిన సాంఘికాచార మతవిభేదములును చాలవరకు అంతరించినవి. నేడు ఇండియన్ యూనియన్ ప్రభుత్వము వారి లక్ష్యము కులరహిత సంఘనిర్మాణ మగుటచేతను, ఈలక్ష్యమునకు అనుగుణముగ శాసనములు చేయబడుచుండుట చేతను ఈవిభేదములు సాధ్యమైనంత శీఘ్రకాలములో అంతరించిపోవుటకు అనువయిన మార్గములు చక్కనగు చున్నవి. మ. సో. శ.

జీవనవిధానము - కుటుంబ జీవనము

మానవుడు సహజముగ సంఘజీవి. తోడిజనులందరితో కలిసి జీవించుటకు అలవాటు పడినవాడు. సంఘజీవనమునకు కుటుంబము ప్రాతిపదిక. పాశ్చాత్యదేశములలోని కుటుంబ విధానమునకును, ప్రాచ్యదేశములలోని కుటుంబ విధానమునకును - అందు ముఖ్యముగా భారతదేశములోని కుటుంబవిధానమునకును - చాల వ్యత్యాసము కలదు. సమష్టి కుటుంబపద్ధతి భారతదేశమున వాడుకలోనున్న కుటుంబవిధానపు విశిష్టత. భారతీయ సాంఘికజీవన ముఖ్యలక్షణములలో సమష్టి కుటుంబపద్ధతి ఒకటి. ఈ పద్ధతియే భరతఖండములోని అన్ని దేశములలోను వాడుకలో ఉన్నది. ఇది హిందూనాగరికత ప్రారంభమైనప్పటి నుండియు ఇక్కడి పరిస్థితులనుబట్టి వాడుకలోనికి వచ్చినట్లు కాన్పించును. ఒకచే గర్భమున పుట్టిన సోదరు లందరు పెరిగి పెద్దవారై వివాహములు చేసికొన్న పిదప కూడ, పైతృకమైన తమ ఆస్తిని పంచుకొని విడిపోయి విడివిడిగా కాపురములు పెట్టక అందరు కలిసి ఒక్క యింటనే కాపుర ముండి, ఏకపాకమునే భుజించి, పైతృకమైన తమ ఆస్తిని కలిసి నిర్వాహకము చేసికొనుచు జ్యేష్ఠసోదరునిపై పెత్తనముంచి జీవనము గడుపు పద్ధతినే 'సమష్టి కుటుంబ పద్ధతి' యందురు. తండ్రి జీవించియున్నంత కాలము తండ్రిదే పెత్తనము. తల్లిదండ్రులకు ఈ పద్ధతిలో అమిత గౌరవాధికారము లుండును. ఒకయింటి యాడుబిడ్డలు వివాహమయిన పిదప అత్తవారింటికి పోయి, భర్తకు చెందిన సమష్టి కుటుంబములో భాగస్వామిను లగుచుందురు. కుటుంబ వ్యవహారములను సరిదిద్దు జ్యేష్ఠసోదరుడే కుటుంబములోని వారి కందరికి నగల విషయమున కాని, పెండ్లి పేరంటముల విషయమునకాని, బట్టల విషయమున కాని భేదవయు కలుగకుండ చూచు యజమాని. ఇల్లే జ్యేష్ఠసోదరుని భార్య గృహయజమానురాలు. ఇటువంటి సమష్టి కుటుంబము అందలి జనసంఖ్యనుబట్టి చిన్నది కావచ్చును; చాల పెద్దదిగను ఉండవచ్చును. ఒక్కొక్క కుటుంబములో మనుమలే కాక మునిమనుమలును ఉండవచ్చును. సమష్టి కుటుంబములో అప్పుడు జన్మించిన మగపిల్లవాడైనను ఆస్తిలో భాగస్వామి యగును. సమష్టి కుటుంబపద్ధతి కుటుంబమువారిలో ప్రేమాదిగుణములు పెంపొందించి వారికి ఆయావిషయములలో మంచి శిక్షణ మొసగుటకు తోడ్పడెడిది. కాని, బ్రిటీషు యుగములో పాశ్చాత్యనాగరికతాప్రభావమువలనను ఆంగ్ల విద్యావ్యాసంగమున కలిగిన స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాది భావముల వలనను, ఆధునిక పరిస్థితుల ప్రభావమునను సమష్టి కుటుంబ పద్ధతి క్రమముగా శిథిలత నొందినది. నేడు తెలుగుదేశములో సమష్టి కుటుంబములు సన్నగిలి అరుదయినవి. సోదరులు ఎవరికి వారు విడిపోయి విడివిడిగా జీవించుట ఇతర భారతరాష్ట్రములలో వలెనే, తెలుగు దేశములోను ఆచారమయినది. ఇందువలన బంధు ప్రేమాభిమానములు పూర్వముకంటె తగ్గిపోయినవి. సమష్టి కుటుంబములు వ్యష్టి కుటుంబములుగ మారుటవలన భూసంబంధమైన ఆస్తి క్రమక్రమముగా తునకలై చిన్న పట్టాదారుల సంఖ్య హెచ్చినది.

పురుషుడును, స్త్రీయును వివాహబంధమున భార్యాభర్తలుగ కలిసి పరస్పర శ్రేయస్సునకును, సంఘక్షేమమునకును పాటుపడుచుండిరి. తెలుగువారి వివాహములలో వాడుకలోనున్న విశిష్ట సంప్రదాయము మేనరికము - అనగా సోదరి కుమారునికి సోదరుని కూతురు నిచ్చి పెండ్లి చేయుట. ఈ యాచారమును ఆపస్తంబ బోధాయనులు అంగీకరించిరి; కాని, ఇతర స్మృతికర్త లంగీకరింపలేదు. తెలుగు దేశములోని బ్రాహ్మణులలో ఇంచుమించుగ అందరును ఆపస్తంబసూత్రులే యగుటచేత మేనరికము విధివిహితమైన ఆచారమే యైనది. సోదరుని కుమారునికి సోదరి కూతురు నిచ్చి పెండ్లిచేయుటను ధర్మశాస్త్రజ్ఞులు అంగీకరింపరు. దీనికి ఎదురు మేనరికమని పేరు. అయినను

తెలుగుదేశములో ఆధునిక కాలములో ఇట్టి వివాహములును జరుగుచున్నవి కాని అట్టివి అరుదు చతుర్థ వర్ణములోని కొన్ని గోత్రములవారు తమ తమ గోత్రస్థులతోనే వివాహములు చేసికొందురు; కాని, అన్యగోత్రముల వారితో వివాహములు చేయరు; మరికొందరు అన్యగోత్ర ములవారితోనే కాని వివాహసంబంధములను చేయరు.

సాధారణముగా ఒక్క కన్యను పెండ్లియాడుటే తెలుగు దేశములో సామాన్యులలో వాడుకలో నుండిన ఆచారము; అట్లని బహుభార్యాత్వము నిషిద్ధము కాదు. పూర్వము ధనవంతులు పెక్కుండ్రు స్త్రీలను వివాహమాడు వారు. అది మనదేశములో చాల పూర్వకాలమునుండి వాడుకలో నుండిన యాచారము. వివాహము ప్రజాతంతువును కొనసాగించుటకును, అన్వయాభివృద్ధి నిమిత్తమును ఏర్పడినది. కనుక, భార్యకు పురుష సంతానము లేనిచో ఒకతెకంటె ఎక్కువమంది భార్యలను కట్టుకొనవచ్చునని స్మృతికర్తలు అంగీకరించి యున్నారు. ఈ విధముగా పూర్వకాలమునుండి బహుభార్యాత్వ మంగీకృతమయినది; కాని, బహుపతిత్వము అంగీకృతము కాలేదు. పురుష సంతానము లేనివారికి మాత్రమే ధర్మశాస్త్రకర్తలు బహుభార్యాత్వమును అంగీకరించినను, వాడుకలో పురుషసంతానము కలవారుకూడ ధనసంపన్నులు, దొరలు, సంస్థానాధిపతులు, మహారాజులు మున్నగువారు పలువురు భార్యలను పెండ్లియాడుట ఆచారమయినది. ఇది హిందూసంఘములోని మొదటి మూడువర్ణములలోను - అందు ముఖ్యముగా బ్రాహ్మణులలోను క్షత్రియులలోను - ఎక్కువగా నుండెను. పూర్వము రాజ్యమేలిన రాజన్యులలో ఇది మరియు ఎక్కువ. ఉన్నతవర్ణముల వారిని చూచి శూద్రులును ఈ యాచారమును అవలంబించిరి. మహమ్మదీయులలో కూడ ఈ విధమైన ఆచారమున్నది. హిందూ రాజన్యులును, నవాబులునుకూడ వివాహమను పేరు పెట్టియో పెట్టకయో వందలకొలది స్త్రీలను చేపట్టి తెచ్చి కేవలము భోగవిలాసము నిమిత్తము తమ యంతఃపురములలో నుంచుకొనుచు వచ్చిరి. బ్రాహ్మణులలో సగోత్ర వివాహములును, సపిండ వివాహములును ధర్మశాస్త్రముల ప్రకారము నిషిద్ధములు; కాని ధర్మశాస్త్రకర్తలు ఉన్నత వర్ణములలోని పురుషుడు తన క్రింది వర్ణములలోని కన్యలను వివాహమాడుట ఒకప్పుడు ఉండినట్లు ఆధారము లున్నవి ఏవర్ణములోని పురుషు డా వర్ణములోని కన్యలనే వివాహమాడుట సదాచారముగ భావింతురు. ఉన్నత వర్ణములోని పురుషుడు తన క్రింది వర్ణములోని కన్యను వివాహమాడినచో దానిని అనులోమ వివాహ మందురు (బ్రాహ్మణుడు : క్షత్రియస్త్రీ ; బ్రాహ్మణుడు : వైశ్యస్త్రీ; బ్రాహ్మణుడు : శూద్రస్త్రీ). ఇట్లే క్రిందివర్ణమునకు చెందినపురుషుడు పై వర్ణమునకు చెందిన స్త్రీని వివాహ మాడినచో దానిని ప్రతిలోమ వివాహ మందురు(శూద్రుడు : బ్రాహ్మణ స్త్రీ ; శూద్రుడు : క్షత్రియస్త్రీ ; శూద్రుడు : వైశ్యస్త్రీ). అనులోమ వివాహముల వలన పుట్టిన సంతానమునకు అనులోమ జాతులవారని, ప్రతిలోమ వివాహములవలన పుట్టినవారికి ప్రతిలోమ జాతుల వారని ధర్మశాస్త్రకర్తలు పేరిడిరి. ఇట్టి అనులోమ జాతు లారు, ప్రతిలోమ జాతు లారు - మొత్తము పండ్రెండు. యుద్ధములలో ఓడిపోయిన నృపతులు తమ కూతుండ్రను విజేతలకిచ్చి వారితో సంధి చేసికొనుట కూడ పూర్వపు ఆచారములలో ఒకటి. ఇందుకు దృష్టాంతములు మన చరిత్రలోనే కానవచ్చును.

త్రైవర్ణికులలో బాలికకుకాని బాలునికికాని వివాహము చేయదగిన వయస్సు విషయమున ధర్మశాస్త్రకర్తలలో భిన్నాభిప్రాయము కలదు. మనువు ప్రకారము ముప్పదేండ్ల వయసుగల పురుషుడు పండ్రెండేండ్ల బాలికను పెండ్లాడవలెను. ఇరువదినాలుగేండ్ల వయస్సుకలవాడు ఎనిమిదేండ్ల బాలికను వివాహమాడవలెను. బృహస్పతి స్మృతిప్రకారము ఇరువదియొక్క సంవత్సరముల వయసు గలవాడు ఏడేండ్ల బాలికను వివాహము చేసికొనవలెను. ఇట్లే స్మృతికర్తలలో వివాహోచిత వయస్సు విషయములో మతభేదములు కలవు. కాని, పూర్వము మన దేశములో ఏ స్మృతి అనుసరింపబడుచుండెనో తెలిసికొనుటకు ఆధారములు లేవు. కాని, యాజ్ఞవల్క్య స్మృతిమీద ప్రసిద్ధ వ్యాఖ్యానమయిన విజ్ఞానేశ్వరుని 'మితాక్షర'ను కేతన కవి పద్యరూపమున తెనిగించుటవలన ఆ స్మృతియే తెలుగు దేశములో వాడుకలో ఉండి యుండవలెనని తోచుచున్నది. స్థానికచరిత్రలలో - అరుదుగానే అయినను - యాజ్ఞవల్క్య స్మృతి ప్రస్తావము పై అభిప్రాయమును బలపరుచుచున్నది. యాజ్ఞవల్క్య స్మృతియైనను, మను బృహస్పతి స్మృతుల వలె బాలికల వివాహమునకు యుక్తమయిన వయస్సును ఇదమిత్థమని నిర్ణయించి యుండలేదు. మొత్తముమీద పూర్వకాలములో బాల్యవివాహములే వాడుకలో నుండెననియు, బాలికలకు ఏడు, పదిసంవత్సరముల మధ్యవయసుననే వివాహములు జరుగుచుండె ననియు, వధువునకు వరునికి వయస్సులో ఉండు అంతరము ఇప్పుడు జరుగుచున్న వివాహములలో నున్నదానికంటె ఎక్కువగ ఉండెననియు చెప్పవచ్చును. పూర్వకాలములో వధువు పక్షమువారికి వరుని పక్షమువారు ఉంకువ (కన్యాశుల్కము) చెల్లించుట ఆచారముగా నుండెను. ఇటీవలనే బ్రిటీషు యుగమున

ఇంగ్లీషువిద్య వ్యాపించినకొద్దీ, ఆంగ్ల విద్యాధికులకు ప్రభుత్వోద్యోగములు లభించినకొద్దీ, ఉన్నత విద్యలోను, కళాశాల విద్యలోను విద్యార్థులు ఉత్తీర్ణులైనకొద్దియు కన్యాశుల్కాచారము క్రమముగ క్షీణించి వరశుల్కము ఇచ్చుట ప్రబలి దాని పరిమితియు పెంపొందుచు వచ్చినది. భూసంబంధమైన ఆస్తికిని, ధనమునకును ఆశించి తలిదండ్రులు తమ బాలికలను రెండవమారు మూడవమారు పెండ్లి చేసికొను వృద్ధులకును' కట్టబెట్టుట కూడ ఉండెడిది. కాని, క్రమముగా ఇంగ్లీషువిద్య స్త్రీలలోను, పురుషులలోను వ్యాపించినకొలదియు భారతదేశములోనే బాల్య వివాహములు కూడ వనియు, ఈడు వచ్చిన తరువాత కాని బాలికలకు వివాహమొనరించుట కూడదనియు ఆందోళన బయలుదేరినది. ప్రభుత్వపు చట్టముద్వారా బాలికల వివాహోచిత వయః పరిమితిని హెచ్చించుటకు ప్రయత్నములు జరిగినవి. ఈ విధమైన సాంఘిక సంస్కరణములకు పాటుపడినవారు శ్రీ కందుకూరి వీరేశలింగముగారు. వారు ప్రహసనములు, చిన్నచిన్న హాస్య సంవాదరూపకములు, చిన్న నాటికలు వ్రాసి, ఉపన్యాసము లిచ్చి తెలుగుదేశములో గొప్ప సంఘసంస్కరణోద్యమమును లేవదీసిరి. వీరికి విద్యార్థులు అండగా నుండి ఈ యుద్యమము జయప్రదమొనరించుటకు చాల తోడ్పడిరి (చూడు : వీరేశలింగము, కందుకూరి). భారతదేశము మొత్తముమీద జరిగిన ఈ యాందోళనమునకు ఫలితముగా వివాహపు చట్టములలో చాల మార్పులు వచ్చినవి. చట్టము ప్రకారము ఇప్పుడు వితంతు వివాహములు మాత్రమే కాక, వర్ణాంతర వివాహములును సమ్మతములైనవి. బాలికలకు వివాహోచితమైన వయస్సు ఇప్పుడు పదునారేండ్లును, బాలురకు ఇరువది యొక్క సంవత్సరములును నిర్ణీతమైనది. భార్య ఉండగా ఇంకను ఇతర కన్యలను పెండ్లియాడుట చట్టము ననుసరించి శిక్షార్హమైనది.

సాధారణముగా పూర్వము వివాహములు అయిదు దినములు మహావైభవముతో జరుగుచుండెడివి. బ్రాహ్మణులలో - అందునను నియోగులలో - ఎంతలేనివాడయినను భోగము మేళములతో అయిదు దినములు వివాహము జరుపనివానికి సంఘమున గౌరవ ప్రపత్తులు తక్కువగ నుండెడివి. తమ శక్తికి మించి దుర్వ్యయమను భావన లేక ఆడంబరముగ వివాహము నైదుదినములు జరుపుట వలనను, వరశుల్కము క్రమక్రమముగ పెరిగిపోవుటవలనను అనేక బ్రాహ్మణ కుటుంబములు, ఒకప్పుడు పచ్చగ నుండినవి, చితికిపోయినవి. సాధారణముగ అన్నియాచారాభ్యాసముల విషయమునందును క్రింది వర్ణములవారు ఉన్నత వర్ణములవారి అనుకరించుట పరిపాటి యగుటచేత వరశుల్కాచారము క్రింది వర్ణములలోనికిని ప్రాకినది. వివాహాడంబరమును అతిశయించినది. శ్రీ వీరేశలింగో పజ్ఞమైన సంస్కరణోద్యమము వివాహములలో జరుగు దుర్వ్యయమును తగ్గించుటకును, వివాహములలో భోగము మేళములు లేకుండ చేయుటకును వేశ్యాదర్శన నిషేధమునుకూడ తలపెట్టినది. నాటినుండి సంస్కరణోద్యమ ఫలితముగను, ఇతర ఆర్థిక పరిస్థితుల ఫలితముగను క్రమముగా దేశములో వచ్చిన మార్పువలన ఇటీవల వివాహపుతంతు అంతయు ఎక్కడనో ధనికుల, ఆస్తిపరుల యిండ్లలో తక్క ఒక్క దినములోనే పూర్తియగుచు వచ్చుచున్నది. ఇటీవల రిజిస్టర్డ్ వివాహములు, రజస్వలానంతర వివాహములు వచ్చిన తరువాత వివాహోత్సవములలో శోభాడంబరముల నిమిత్తము ఒడ లెరుగకమితి మీరి వ్యయముచేయుట అనుచితమును, అనర్థకమును అను వివేకము సాంఘికులలో కలిగినప్పటినుంచి, ఏకదిన వివాహములు తరుచైనవి.

వివాహము కాకపూర్వమును వివాహమైన తరువాతను బాలికలచేత నోములు నోమించుట, వ్రతములు చేయించుట తెలుగుదేశములో ఆచారము. ఇట్టి నోములు, వ్రతములు చాల కలవు. సాధారణముగా బాల్యవివాహములే పూర్వము జరుగుచుండుటచేత తెలుగు కన్నెలు నోచు నోములు, వ్రతములు వివాహము అయినప్పటినుండియే ప్రారంభమగుచుండును. వీనిని కన్యకలు ఐదువతనము నిమిత్తమును, ఐశ్వర్యము నిమిత్తమును, సవతిపోరు లేకుండు నిమిత్తమును ముఖ్యముగా నోచుకొనుచు వచ్చినను వీని యాచరణవలన సదభ్యాసములు, ఆస్తికభావములు, దైవభక్తి, పాపభీతి, ధర్మానురక్తి కలిగి బాలికలకు చక్కని శిక్షణము ఏర్పడెడిది. వీనిలో కొన్ని స్త్రీలనేకులు కలిసి నోచుకొనునవి, ఆచరించునవి అగుటచేత ముందు ముందు సమష్టి కుటుంబములో భాగస్వామినియగు బాలికకు పరస్పర సహకారము, ప్రేమ, మైత్రి మొదలగు గుణములకు బీజములను నాటి ఆమెలో ఉత్సాహమును పెంపొందించుచు వచ్చినవి. ఈ నోములలో చాల వానికి పాటలు కలవు. జీవన మంతయు ఆటలతోను, పాటలతోను, నోములతోను, వ్రతములతోను గడచుట వలన స్త్రీలకు ఉల్లాసకరమైన వ్యావృత్తి యేర్పడి జీవనభారము కాని, అత్తింటి కాపురపు క్రొత్తదనము కాని అంతగ కనిపించెడిదికాదు. పాశ్చాత్యనాగరికత దేశములో వ్యాపించిన పిదప బాలికలు ఉన్నత పాఠశాలలలోను, ప్రభుత్వ కళాశాలలలోను చేరి ఆంగ్ల విద్య నభ్యసించిన పిదప ఆయా పరీక్షలయం దుత్తీర్ణలయి ప్రభుత్వ కార్యాలయా

దులలోను, పాఠశాల - కళాశాలలలోను ఉద్యోగములందు నియుక్తులగుచు వచ్చిన తరువాత, మారిపోయిన ఆర్థిక పరిస్థితులవల్లను మగవారిలోవలెనే స్త్రీలలోను సాధారణముగ భగవద్భక్తియు ఆస్తికతయు సన్నగిలుచు వచ్చుటతో పూర్వపు నోములు వ్రతములు కూడ చాలవరకు కథావశేషములయినవి. ఇంకను వీనిని నోచుకొను స్త్రీలు, అంతగా ఆంగ్లవిద్యాగంధము లేనివారు, ఏ స్వల్పసంఖ్యాకులైనను గ్రామములలో కలరేమో కాని పురములలోను, పెద్ద నగరములలోను కానవచ్చుట అరుదు. ఇప్పటికి ముప్పది నలువది సంవత్సరముల క్రిందటివరకు శ్రావణ మాసములో మంగళవారముల సాయంతనములందు చక్కని రంగురంగుల చీరలు కట్టి, ఒయ్యార మొలికించు నడకలతో గుములు కట్టి పేరంటమునకు పోయి సెనగల వాయనము లందుకొను పేరటాండ్ర దృశ్యములు ఇప్పుడు అరుదుగ కానవచ్చును. తెలుగు సంఘములో అత్యంత శీఘ్రగతిని సంభవించుచున్న మార్పులో నోములు నోచుట వ్రతములు ఆచరించుట అనునవి, ఇతర ప్రాచీనాచారముల వలెనే ఇక కొంతకాలమునకు, ముచ్చటకు ఉబుసుపోకకు చెప్పికొను గతకాల నిశేషములుగ పరిణమింప వచ్చును.

భారతదేశములోని ఇతరప్రాంతములలో వలెనే తెలుగు దేశములోకూడ భార్య గతించిన పిదప భర్త మరల పెండ్లి చేసుకొను నాచారము ఉన్నది. కాని భర్తగతించిన పిదప కాపురమునకు వెళ్లనిబాలికయయినను మరల వివాహము చేసికొనుట పూర్వ మాచారవిరుద్ధము. భర్తతో సహగమనముచేయుటయే పూర్వము సదాచారము. ఈసహగమనాచారము తెలుగుదేశమున ఎప్పటినుండి వచ్చినదో తెలియదు. కాని, పదునాల్గవ శతాబ్దమునుండి వచ్చిన తెలుగుప్రబంధములలో కథాసందర్భమునకు ప్రసక్తమయినను కాకున్నను సహగమనవిధివలన సతికి పుణ్యలోకములు కలుగునని దానిప్రసక్తి యుగ్గడింపబడినది. శ్రీనాథవిరచితమైన కాశీఖండములో సహగమనప్రశంస కలదు. సంస్కృత కాశీఖండములో పతివ్రతనుగూర్చిన ప్రశంస యున్నది కాని సహగమన ప్రసక్తి లేదు. అయిన నొక్కటి మాత్రము నిజము. పదునాలుగవ శతాబ్దములో హిందూరాజ్య సముద్ధరణ కాలమునుండి, తెలుగుకవులు ధర్మోపదేశమునకు అవకాశము కలిగినప్పుడును, తమకు ఉచితమని తోచిన చోటను ప్రబంధములలో ఈ యాచారప్రశక్తి నగ్గించి, దాని వలన కలుగు పుణ్యవిశేషమును పెద్దగ నభివర్ణించుచునే వచ్చిరి. ప్రౌఢకవి మల్లన రుక్మాంగద చరిత్రములో ఈ యాచారము నభినుతించియున్నాడు. దక్షిణహిందూదేశమునకు పదునాలుగవ శతాబ్దమునకు పూర్వము వచ్చిన మార్కో పోలోవంటి విదేశయాత్రికు లీయాచారమును గురించి వ్రాసినట్లు కాన్పింపదు; కాని, పదునాలుగవ శతాబ్దము పూర్వార్ధములో వచ్చిన ఫ్రయర్ ఓడోరిక్, ఫ్రయర్ జోర్డానస్ అను వారును, వారితరువాతవచ్చిన విదేశ యాత్రికులును తాము దర్శించిన సతీసహగమన దృశ్యములను విపులముగా అభివర్ణించి యున్నారు. దీని ననుసరించి చూడగా మహమ్మదీయదండయాత్రల తరువాతి నుండియే ఈ యాచారమునకు తెలుగుదేశములో ఎక్కువ ప్రచారము కలిగినట్లును, ఎక్కువగ ఆచరణలోనికి వచ్చినట్లును కనిపించు చున్నది. ఈ విధముగా భర్తతో సహగమనముచేసిన సతులకు, అరుదుగానైననేమి, పేరంటాల గుళ్లను పేర గుళ్లునిర్మితమై ఏటేట పూజాపురస్కారములు, తిరునాళ్లు జరుగుటకూడ కలదు. ఈయాచారము తెలుగు దేశములో వ్యాప్తిలోనుండినను ఏయేవర్ణములవారు దీనిని అవలంబించుచుండిరో, ఏవర్ణములవా రవలంబించినను వారిలో విగత భర్తృకలందరు దీని నవలంబించుచుండిరో లేదో తెలిసికొనుటకు ఆధారములు లేవు. ఇండియాకు గవర్నరుజనరలైన విలియం బెంటింకు ప్రభువు 1880లో క్రూరమును, అమానుషమును అయిన ఈప్రాచీనాచారమును చట్టముద్వారా నిషేధించువరకు మద్రాసు రాజధానిలో ఇది సాగుచునేయుండెను. అటుతరువాత బంగాళ దేశములో ఈశ్వరచంద్ర విద్యాసాగ రను గొప్పసంస్కృత విద్వాంసుడు వితంతువివాహసంస్కరణమును ఆరంభించిన పిదప మనదేశములో శ్రీవీరేశలింగముగారు వితంతువివాహములు ధర్మశాస్త్రసమ్మతము లనియు, బాలవితంతువుల స్థితి దుఃఖహేతువై సంఘములో అనేకానర్థములకు కారణ మగుచున్న దనియు చెప్పి, బాలవితంతువులకు వివాహములు చేయుటకు అసాధారణకృషి చేసి సఫలీకృత మనోరథు డయ్యెను. ఆయన సంస్కరణోద్యమమును ప్రజలలోని మూఢవిశ్వాసములు దురాచారములు మొదలైనవి నిర్మూలించి సంఘమును సంస్కరించుటకే తలపెట్టినను దాని ప్రధానలక్ష్యము వితంతువివాహాచరణమే. వీరేశలింగముగారి అసాధారణకృషివల్లను, వాగ్వాద ఉపన్యాసనైపుణివల్లను, రచనలవల్లను వితంతువివాహ సంస్కరణము దేశములో వేరు తన్ని క్రమముగా వర్ధిల్లినది. నేటికికూడ ఈసంస్కరణమున కభిముఖులు కానివారు స్వల్పసంఖ్యాకులు పూర్వాచారపరాయణులలో ఉన్నను దేశము మొత్తముమీద దానిని ఆదరించి అంగీకరించినది. నేడు వితంతు వివాహము లనేకము జరుగుచున్నవి.

గృహస్థులు ఆచరింపవలసిన శరీరసంస్కారములు చాల ఉన్నవి. వానిలో ముఖ్యమైనవి గర్భాధానము, పుంస

వనము, సీమంతము, జాతకర్మ, నామకరణము, అన్నప్రాశనము, చౌలము, ఉపనయనము, వివాహము, అంత్యకర్మము అనునవి. సాధారణముగా త్రైవర్ణికు లందరు ఆచరించు సంస్కారము లివి.

గృహస్థాశ్రమమును స్వీకరించినవారు చేయవలసిన వ్రతములు, దానములు, ధర్మములు, తీర్థయాత్రా సంసేవనము మొదలైనవి అనేకము. పుణ్యక్షేత్రములను దర్శించుట, పుణ్యతీర్థములలో క్రుంకులిడి పితృతర్పణాదులు చేయుట, చాల ప్రాచీనకాలమునుండి వచ్చుచుండిన ఆచారములు. భారతదేశములోని పుణ్యక్షేత్రము లన్నిటిని దర్శింపగలిగినను లేకపోయినను ఉత్తరాపథమున గంగాతీరమునందలి కాశిని, దక్షిణదేశమున సముద్రతీరస్థమయిన రామేశ్వరమును సందర్శించుటకైనను పూర్వము గృహస్థులువ్విళ్ళూరుచుండెడివారు. పూర్వము రైళ్లు లేకపోవుట వలన ప్రతియాత్ర కాలినడకనే మజిలీలు చేసికొనుచు, కతిపయప్రయాణములు చేయవలసియుండుటచే కష్టసాధ్యముగ ఉండెడిది. ఈ కారణముననే 'కాశికిపోయినవాడును కాటికి పోయినవాడును సమాన' మను నానుడి కలిగినది. కాశీయాత్ర కావించి జీవముతో యాత్రికుడు తిరిగి వచ్చునో రాడో యను అనుమానము ఉండెడిది. కాశికావడితో కాశి నుండి తిరిగివచ్చిన యాత్రికుని, ఊరిలోని విద్వజ్జనము ఊరి పొలిమేరవరకు పోయి మేళతాళములతో వేదపారాయణముచేయుచు గృహమునకు తీసికొని వచ్చువారు. తరువాత జరుగునది కాశి సంతర్పణ. కాశినుండి తీసికొనివచ్చిన గంగను రామేశ్వరమునొద్ద సముద్రములో కలుపుట ఆచారము. అట్లుచేసిన నది పూర్ణయాత్ర. కాశీయాత్ర చేయలేనివారు కంచియాత్ర చేయువారు. కాంచీయాత్రికులుకూడ కంచికి వెళ్ళి దివ్యస్థలమును సేవించి కంచికావడి తీసికొనివచ్చువారు. ఇవి కాక తెలుగుదేశములో శ్రీశైలము, అహోబలము, తిరుమల-తిరుపతి, పంచారామములు మొదలైన పుణ్యక్షేత్రములు చాల కలవు. వీనిలో శ్రీశైల, పంచారామములు శైవక్షేత్రములు; అహోబలము, తిరుపతి వైష్ణవ క్షేత్రములు. నేటికిని వీనిని సందర్శింపు యాత్రికులు వేనవేలు. గృహస్థులు చేయవలసిన దానధర్మములును, వ్రతములును అనేకము. ఇట్టిదానములను వ్రతములను దేవగిరి యాదవభూపతుల ఆస్థానమున శ్రీకరణాధిపుడుగ నుండిన హేమాద్రిపండితుడు తన చతుర్వర్గచింతామణిలోని దానఖండ వ్రతఖండములలో విశదముగ వర్ణించియున్నాడు. ఈతడు క్రీస్తుశకము పదమూడవ శతాబ్దము ఉత్తరార్థములో నుండెను. ఈతని గ్రంథము క్రీస్తుశకము పదునాలుగువ శతాబ్దముపూర్వార్థము నాటికే తెలుగుదేశములో బహుప్రఖ్యాతమై, అందు చెప్పిన దానములు, ధర్మములు, వ్రతములు అనేకము ఆచరణలోనికి వచ్చినవి. దానము లసంఖ్యాకములుగ నున్నను వానిలో ముఖ్యమైనవి మహారాజులు, ధనాఢ్యులు ఆచరింపవలసినవి పదునారు. తెలుగుదేశములో పూర్వ మత్యంతప్రసిద్ధినిగన్న దానము అన్నదానము. నిరతాన్నప్రదాతలై తెలుగుదేశములో పూర్వము పేరు గడించిన గృహస్థు లెందరో యుండిరి. ద్వాదశీవ్రత సమాచరణమున కొన్ని కుటుంబములవారికి ద్వాదశివారనికూడ పేరు కలిగినది. తెలుగుదేశములో పూర్వమునుండి ఎక్కువగా వాడుకలో నుండినవి ఏకాదశీ ద్వాదశీ వ్రతాదులు. ఈ వ్రతాదులను ఆచరించు సందర్భమున ఎక్కువగ సంతర్పణలు, సమారాధనలు జరుగుచుండెను. ఇటువంటి వ్రతాదుల ఉత్కృష్టతను వానిని ఆచరించినందువలన గలుగుఫలమును వివరించు నిమిత్తము రుక్మాంగద చరిత్రము, శివరాత్రి మాహాత్మ్యము, సోమవారవ్రతమాహాత్మ్యము మొదలైన కావ్యములు తెలుగులో వచ్చినవి ఈ వ్రతాదులలో ప్రత్యేకము శైవు లాచరించునవియు, ప్రత్యేకము వైష్ణవు లాచరించునవియు కలవు. స్మార్తు లీరెండురకముల వ్రతములను ఆచరించుట కలదు. శైవులకును, వైష్ణవులకును, తదితరులకును ఆచారములలో చాల వ్యత్యాసము లుండుటయే కాక చిత్రములైన ప్రత్యేకాచారములును కలవు.

మ. సో. శ.

ఆటలు, వేడుకలు, వినోదములు

ఆంగ్లేయులకు క్రికెట్టు మొదలైన వున్నట్లు తెలుగువారికి ప్రసిద్ధములైన జాతీయ క్రీడలు తక్కువ; లేవన్నను అది సత్యదూరము కాదు. వయసు వచ్చిన యువజను లాడునట్టి ఆట లరుదు. అట్లని ఆటలు మొదలే లేవని కాదు. మన ప్రబంధములలో బాల బాలిక లాడు క్రీడ లనేకము వర్ణితములైనవి. అట్టి వానిలో ఇప్పటికిని చాల క్రీడలు వాడుకలో నున్నవి. సాధారణముగా పూర్వము ఏడెనిమిదేండ్లు పదేండ్లు వచ్చువరకు మనదేశములో బాలురును బాలికలును కలిసియే ఆడుకొనువారు. ఇటీవల బ్రిటీషు యుగములో ఇంగ్లీషువిద్య వ్యాప్తమయిన కొద్ది, బాల

బాలికలు వేరువేరు పాఠశాలలకు పోయి చదువుకొన్న కొద్ది, పూర్వపు ఆటలమీదను, ఆచారములమీదను అభిరుచి క్రమముగా సన్నగిల్లినది. ఆయాటలు కూడ చాలవరకు ఆట లనిపించక మూలబడినవి. ఇందువలన ప్రబంధములలో వర్ణితములై ఒక శతాబ్దము క్రిందటివరకు వాడుకలో నుండిన ఆటలలో అనేకము ఎట్లాడుదురో ఎవరికిని తెలియదు. మన తెలుగు నిఘంటువులలో ఇట్టివానికి అర్థము వ్రాయవలసి వచ్చినపుడు అట్టి ఒక్కొక్క యాటకు క్రీడావిశేషమనో, బాలక్రీడా విశేషమనో వ్రాయుటయే పరిపాటి కాని దానిని వర్ణించుట ఉండదు. ఇట్టి యాటలను అయ్యలరాజు నారాయణామాత్యుడు తన హంసవింశతి కావ్యములో విడివిడిగ అక్కడక్కడ ఉటంకించుటయే కాక ప్రత్యేక మొక కథలో సీసమాలికలో ఒక జాబితా నిచ్చి యున్నాడు. ఇందువలన మన కాయాటల పేర్లు మాత్రమే తెలియును; కాని వానినాడుకొను విధము తెలియుట లేదు. వీనిలో కొన్ని ఇంటిలో ఆడుకొనునవి; మరికొన్ని ఇంటి వెలుపల ఆరబయట ఆడుకొనునవి. బాలబాలికలు కలిసి ఆడుకొనుచుండినను ప్రత్యేకము బాలికలు మాత్రమే ఆడు నట్టివియు, ప్రత్యేకము బాలు రాడునట్టివియు లేకపోలేదు. అచ్చనగండ్లు సాధారణముగా బాలిక లాడు నాటయే; కోతికొమ్మంచులు కేవలము బాలకు లాడు ఆట. కుందికట్టు, కంబాలాట, పుట్లచెండ్లు, డాగిలిమూతలు మొదలైనవి బాలబాలికలు ఉభయులును ఆడుదురు. ఈ యాటలలో చాలవానికి పాటలుకూడ నుండును. పాటలు పాడుచు, ఆటలాడుట పూర్వపు పద్ధతి. పూర్వపు ఆటలతోపాటు చాల పాటలును అంతరించినవి. ఒకటే యాట కొక ప్రాంతమున ఒకపేరును, మరొక ప్రాంతమున ఇంచుక వ్యత్యాసముతో మరొకపేరును ఉండుటకూడ కలదు. కోతి కొమ్మంచికి కోలక్రోతులని, కుందికట్టుకు కుందికాళ్లు, కుందెనగిరి, కుందెన గుడి అని, ఇట్లే, కొన్ని కొన్ని ఆట లకు నామాంతరములు కలవు.

తెలుగువారికి జాతీయమైన ప్రసిద్ధ క్రీడలు లేకపోయి నను వ్యాయామకృషి లేకపోలేదు. ప్రతినగరములోను, పురములోను, తుదకు పెద్ద గ్రామములోకూడ సాము గరిడీశాల లుండెడివి. ముఖ్యములైన పురములలోను, గ్రామములలోను ఎక్కట్లు ఉండుటచేత గరిడీశాల లుండుట తప్పని సరియైనది. ఎక్కటీడు అనుపదము వాడుకలో ఎక్కటియైనది. ఈ యెక్కట్లందరు ఏకాంగవీరులు. వీరికి తరువాత ఒంటరులు (వంట్లర్లు) అనిపేరు కలిగినది. వీరు చతుర్థవర్ణములో ఒక కులముగ ఏర్పడినారు. గరిడి కూట ములలో మల్లవిద్య, కత్తిసాము, బాణావిద్య, లోడీలు త్రిప్పుట, దండెములు తీయుట మొదలైనవి సాధనచేయు వారు. సాధారణముగా మల్లవిద్యలో అత్యంత ప్రావీ ణ్యము సంపాదించిన ప్రథమశ్రేణి విద్యావంతులకు జ్యేష్ఠిక లనిపేరు. వీరికి జెట్టి మల్లులని వ్యవహారము. జ్యేష్ఠికశబ్ద భవము జెట్టి. తిక్కన భారతము విరాటపర్వములో 'జెట్టి మల్లు' అనియే ప్రయోగించెను. తుదకు, ఉత్తమ, మధ్యమ, అధమ విభేదము లేక జెట్టి పదమే 'మల్ల' పర్యాయపద మైనది. చిన్నదైనను పెద్దదైనను ప్రతిరాజస్థానమును ఇటువంటి మల్లులను కొందరిని పోషించుచుండెడిది. మల్ల యుద్ధము విజయనగర సామ్రాజ్యము కూలిపోవువరకు దక్షిణ హిందూదేశమం దంతట విరివిగా ప్రచారములో నుండిన క్రీడ. మార్కో పోలో, డ్వార్తి బర్బోసా, న్యూనిజ్, కేస్టెర్ హొడా మొదలైన అయిరోపియను విదేశ యాత్రికులు - హిందూదేశమునకు వచ్చినవారు - మల్లయుద్ధమును తమ వృత్తాంతములలో ప్రస్తావించి, అభివర్ణించి యున్నారు.

ధనుర్విద్య, కత్తిసాము, బాణావిద్య, గుర్రపుస్వారి— వీనిని సర్వసామాన్యముగా అందరును, అందు ముఖ్యముగ క్షత్రియులును శూద్రులును అభ్యసించువారు. క్షత్రియు లైనను క్షత్రియేతరులైనను పరిపాలక వంశములోని వారును, ఆయుధోపజీవులును విలువిద్య, కుంతాయుధ ప్రయోగము, కత్తిసాము, గుర్రపుస్వారి మొదలైనవానిని నేర్చుకొనుచుండిరి. చతుర్థకులజులే కాక బ్రాహ్మణులు, విశ్వబ్రాహ్మణులు, వైశ్యులుకూడ గజాశ్వ విద్యలలోను, సమర తంత్రములోను ప్రజ్ఞ సంపాదించి ఆయాదేశాధి పతులయొద్ద దండనాథులుగ నుండినట్లు శాసనములవలన తెలియుచున్నది. పూర్వోక్త విద్యలను స్త్రీలుకూడ అభ్య సించు చుండిరనుటకు ఆధారములు కలవు. కాకతి రుద్రమ దేవి, కోట గణపమదేవి రాజ్యపాలన మొనరించిన రాణులు. వీరు అశ్వ, గజ శిక్షలయందును, సమరతంత్రము నందును నిపుణలు. విజయనగరాధీశ్వరుడైన శ్రీకృష్ణ దేవరాయల రాజ్యకాలములో విజయనగరమునకు వచ్చిన పేయస్ అను విదేశయాత్రికుడు రాయల అంతఃపురమున మల్లవిద్యలోను, కత్తిసాములోను, డాలును వాడుటలోను నేర్పరులైన స్త్రీలు పన్రెండువేలమంది ఉండినట్లు వ్రాసి యున్నాడు. అట్టిచో ఇక పురుషులమాట వేర చెప్ప వలెనా? గుర్రపుస్వారిలో అందెవేసిన రౌతులు అనేకులు. రాజమహేంద్రవర రాజ్యమును పరిపాలించిన వీరభద్రా రెడ్డి సోదరుడు దొడ్డారెడ్డి గుర్రపుస్వారిలో ఉద్దండుడట. అత డొకమారు పురోపకంఠమున వాహ్యాళి ప్రదేశము నందు తన గుర్రమును ఇరువైనాలుగు మూళ్ల మేర

దాటించెనట. కత్తిసాములో గొప్ప ప్రజ్ఞ సంపాదించిన వారు ప్రేటుకు ఆరు తునకలుగా నరకగల సమర్థులు. అశ్వికులకు రౌతులని, రావుతులని పేరు. కళింగదేశ రాజకుమారులు గొప్ప రౌతురాయలు; గజ సాధనికులు. శస్త్రవిద్య, ధనుర్విద్య నేర్పువారు పూర్వము నుండియు బ్రాహ్మణులుగా తెలియవచ్చుచున్నారు. పూర్వ చాళుక్య శాసనములవల్ల ద్రోణునివంటి ధనుర్వేద పారంగతులైన రాజగురువులు తెలియవత్తురు. వీరు రాజకుమారులకు ఇతర విద్యలు కాక సంగ్రామ తంత్రమును, నీతిశాస్త్రమును గూడ కరపుచుండిరి. పూర్వము ప్రసిద్ధులైన సేనానులు, భూధవులు, రాజకుమారులు, మంత్రులు అందరును పూర్వపు గరిడీశాలలలో తయారైనవారే. వేకువజాము ననే లేచి సాధకులు సాధన చేయువారు. ఇట్టి సాముకూటములు దేశీయ ప్రభువుల పరిపాలనము సాగినంతకాలము వర్ధిల్లినవి. బ్రిటీషు ప్రభుత్వ కాలములో, ముఖ్యముగా ఆ ప్రభుత్వమువారు ఆయుధశాసనమును అమలులో పెట్టినప్పటినుండి, అవి క్రమముగా క్షీణించినవి. అయినను ఇప్పటికిని తెలుగుదేశములో అక్కడక్కడ మల్లవిద్య నేర్పు కూటములు లేకపోలేదు; కాని, చాల అరుదు.

ఒకవేళ ఇప్పుడు జాతీయక్రీడలని చెప్పవలెనన్న చిడుగుడు, ఉప్పనబట్లు మాత్రమే చెప్పుకొనవలెను. ఇటీవలనే దేశీయములైన ఈ యాటలకు జాతీయతా ముద్ర వేసి వీనికి ఆటలపందెములు ఏర్పాటుచేసి వీనిని పాశ్చాత్య జాతీయ క్రీడలతో సాటిగ చేయుటకు ప్రయత్నము జరుగుచున్నది. ఉప్పన బట్టెలు (ఉప్పట్లు), చిడుగుడాట, బొంగరాల యాట, గాలిపటము ఎగురవేయుట, అచ్చనగండ్లయాట, వమన గుంటలు, జూదము, పులిజూదము, చదరంగము (చతురంగము) మొదలైనవి ఆరేడువందల సంవత్సరములకు పూర్వమునుండి ఉన్నయాటలు. వీనిలో కొన్ని ఇంటి వెలుపల అరబయట ఆడునాటలు; మరికొన్ని ఇంటిలోపలను ఆడుకొను ఆటలు; ఇక కొన్ని ఇంటిలోపలను వెలుపలను ఆడునట్టివి. పూర్వోక్త క్రీడలలో జూదమును, మల్లవిద్యను, విలువిద్యను, గజాశ్వశిక్షణ విద్యలను పూర్వులు కొందరు చతుష్షష్టి విద్యలలో చేర్చియున్నారు.

పైనిచెప్పిన ఆటలలో చదరంగము నిజముగా జాతీయ క్రీడయని చెప్పుకొనదగినది. మానవజాతికి చదరంగము అను ఆటను ప్రసాదించినది భారతదేశము. ఈ యాట నాడు పలకకు అష్టాపదమని పేరు. ఈయాట హిందూదేశము నుండి పడమట పెర్షియా, అరాబియా దేశములకును, తూర్పున చీనాదేశమునకును వెళ్లినది. దీనిని అరబ్బులు ప్రాయికముగా పదవ శతాబ్దము చివర అయిరోపాలోని స్పెయిను దేశమునకు తీసికొని వెళ్లిరి. పదునొకండవ శతాబ్దాంతమునకు అది అయిరోపాలో ఎల్లరకు సుపరిచితమైన ఆటయైనది. మనదేశములో ఈయాటను పూర్వము ఉన్నత కులములవారు - అందు ముఖ్యముగా భూమీశులు - ఎక్కువగ ఆడుచుండిరి. విజయనగరాధీశ్వరు డయిన కృష్ణదేవరాయలకు చతురంగక్రీడ యన్న అమితప్రీతి. రాయలవారు తరచుగా నందవరవంశ్యుడును, కౌశిక గోత్రుడును, కవీశ్వరుడును అయిన కొప్పోలు గ్రామ కరణము బొడ్డుచర్ల తిమ్మనతో చదరంగ మాడువారట. రాయలపక్షమున నెంద రాలోచించి ఎత్తులు వేయుచుండినను తిమ్మన ఒక్కడే ఎవరి ఆలోచనయు, ఎవరి సాయమును లేక ఎదురెత్తు వేసి ఆట గెల్చుకొని 'వేయార్లు' పందెము గొనుచుండువాడట. తిమ్మన ఆటనైపుణికి మెచ్చుకొని రాయలవారు కొప్పోలు గ్రామమునకు కృష్ణరాయపురమని పేరు పెట్టి సర్వాగ్రహారముగా ధారవోసిరని ఐతిహ్యము. పూర్వపురాజులు యుద్ధమునకు పోక పూర్వము ఈ యాటను ఆడి 'ఎత్తు పై ఎత్తులు' ఆలోచించుకొనుచుండిరని చెప్పుదురు. పూర్వపు సంస్థానాధీశులకు ఈ యాటలోగల అభినివేశమును గురించి, ఆట యాడుట లోని నైపుణిని గురించి పూర్వపు తరములవారు చెప్పుకొను చుండిన కథలు గాథలు చాల అంతరించి పోయినవి. ఇటీవల ఈ చదరంగము జాతీయములైన పందెపుటాటలలో ఒక్కటయినది. ఇప్పటికి ముందు చెప్పి ఆట కట్టించగల ప్రజ్ఞావంతులు తెలుగుదేశములో అనేకు లున్నారు.

పూర్వపు టాటలలో జూద మొకటి. దీనిని సాధారణముగా శ్రీమంతులును భూపతులును ఆడుచుండిరి. వేశ్యలు కూడ ఈ యాటలో ప్రజ్ఞ సంపాదించి విటులతో ఆడి పందెములు గెలిచి వారి ధనమును దోచుకొనుచుండినట్లు గ్రంథములవలన తెలియుచున్నది. రాణివాసపు స్త్రీలు కూడ ఈ యాటను ఆడుచుండువారు.

పూర్వకాలములో వేడుకలు, వినోదములు ఎట్లుండెడి నవో, పండుగ పబ్బములలో ప్రజలు ఎట్లు కాలము గడపుచు వచ్చిరో తెలిసికొనుటకు ఆధారములు లేవు. అయినను మన ప్రాచీన ప్రబంధముల ననుసరించి కొంత తెలిసికొనుటకు అవకాశము కలదు. ప్రాచీనకాలములో వసంతోత్సవ, శరదుత్సవ దినములు గొప్ప వేడుక దినములు. వసంతోత్సవము మనదేశములో ఇప్పటికి వేయిసంవత్సరములకు పూర్వమునుండి జరుగుచువచ్చినను కొండవీటిని పరిపాలించిన రెడ్డిరాజుల కాలమునుండి దానికి క్రొత్త యందమును, అపూర్వశోభయు వచ్చినది (చూడు: వసంతోత్సవము). వసంతోత్సవమునకు పిదప చెప్పదగిన ఉత్సవము

శరదుత్సవము. శరదృతువులో జరుగు ఈయుత్సవములకు మహాలక్ష్మి పండుగలని, దేవీ నవరాత్రములని పేరు (చూడు : మహాలక్ష్మి పండుగలు). ఇంచుమించుగ మన పండుగలును, పర్వములును అన్నియు ఏదో ఒకరీతిని మతమునకు సంబంధించినవే. ఈ పండుగ దినములలో జనులు తమ తమ మతవిధులు నిర్వర్తించి, ఉన్నంతలో మంచి బట్టలు కట్టుకొని, అలంకరించుకొని వేడుకలు వినోదములతో కాలము గడపుదురు. గ్రామములలో నివసించు ప్రజలకు ఆ గ్రామములోని దేవుని కళ్యాణోత్సవమును, గ్రామదేవత జాతరయు కూడ ఉత్సాహముతో పాల్గొనుటకు అవకాశమిచ్చు పండుగల వంటివే. సాధారణముగా ఈ పండుగ దినములలోను, ముఖ్యముగా స్వామి కళ్యాణోత్సవ దినములలోను, వీథినాటకము లాడెడు భాగవతులు, తోలుబొమ్మలవాండ్రు, దొమ్మరవాండ్రు మొదలైనవారు వచ్చి ఆటలనాడి ప్రజలను ఆనందింపజేసి పోవుట ఆచారము. పూర్వము ప్రతిగ్రామమునందును 'గ్రామ సమూహి మాన్యము' అని యొక మాన్య ముండెడిది. ఆ మాన్యము గ్రామములోని ఏ యొక్కరిదియు కాదు, అది గ్రామస్థు లందరికి చెందిన ఉమ్మడి మాన్యము. దానిమీద వచ్చు రాబడిని - ధాన్యరూపమయినదైననేమి, రొక్కము రూపమయినదైననేమి - మొత్తముమీద గ్రామోపయోగకర కార్యములనిమిత్తమును, గ్రామస్థులకు పైనిచెప్పిన యట్టి ప్రదర్శనములను ఇచ్చి ఆనందింపజేయు ఆటపాటలవాండ్ర నిమిత్తమును వినియోగించుచుండువారు. భాగవత మేళమునకు ఇంత, తోలుబొమ్మలవారి కింత అని యావిధమున వేడుకలు వినోదములు జరపువారికి వార్షికముగా నిచ్చు వర్తన లుండెడివి. వర్తన పదమే వాడుకలో 'వతన' అయినది. వేర్వేరు వృత్తులవారికి ఇచ్చునది వర్తన. విద్యావంతులు ఆటపాటలవారు మొదలయిన కళానిపుణులు ప్రతిసంవత్సరము గ్రామమునకు వచ్చి తమ ప్రదర్శనముల నిచ్చి వర్తనలను తీసికొని పోవుచుండిరి. ఈ ప్రదర్శనము లన్నియు గ్రామీణు లందరికి ఉచితమే. ఎవ్వరు ఏమియు చెల్లింప నక్కర లేదు. దీనివలన గ్రామస్థు లెవ్వరికిని ఏవిధమయిన నొప్పి కలుగకపోవుటవలన గ్రామములకు వచ్చు విద్యావంతులును గ్రామీణులును ఎంతయో అన్యోన్యము కలిగి, ఇంచుమించుగ ఆప్తమిత్రులవలె వ్యవహరించువారు. ఈ విద్యావంతుల కుటుంబములు వృద్ధి చెంది సంతానాభివృద్ధి కలిగినపుడు ఒక కుటుంబములోని అన్నదమ్ములు భూమిని పంచుకొన్నట్లే వారు గ్రామములను పంచుకొనువారు. ఈ కారణమున గ్రామములోని వారికిని, ఏటేట అయూరికి వచ్చుచుండు విద్యావంతుల కుటుంబముల వారికిని తరతరములనుండి అన్యోన్యము ఏర్పడి వావి వరుసలు పెట్టుకొని బంధుసరళిని ఆప్యాయముగ కలసి మెలసి వ్యవహరించుచుండువారు. భిక్షాటనముచే జీవించు కొన్ని కొన్ని కులముల విషయమునను ఒకమాదిరిగ ఇటువంటి ఏర్పాటులే యుండెడివి. నేడు బిచ్చగాండ్రది ఒకసమస్యయైనది; కాని, పూర్వపు సాంఘికవ్యవస్థ అప్పటికి తగినట్లు దాని నొకరీతిగ పైవిధమున పరిష్కరించుకొన్నది.

వసంతోత్సవములు, శరదుత్సవములు స్వామికల్యాణోత్సవము మొదలగు వానివలెనే మకరసంక్రమణము (సంక్రాంతి) కూడ గొప్ప పండుగ. దీనికి పెద్దపండుగ అనిపేరు. అప్పటికి వరి కోతలై ధాన్యలక్ష్మి ఇంటికి వచ్చు శుభదినములలో వచ్చు పండుగ ఇది. గ్రామములోని ప్రతి గృహమును పసుపు కుంకుమలతో, సున్నపుపూతలలో, రకరకములైన ముగ్గులతో కలకలలాడుచు నేత్రపర్వము కావించు పండుగ దినము లవి — భోగి, పెద్దపండుగ, కనుము అను మూడు దినములును. తెలుగుదేశము వ్యవసాయప్రధానమైన దగుటవలన ప్రజలజీవన మంతయు పాడిపంటలమీదను, పశుసంపద మీదను ఆధారపడియుండెను. వ్యవసాయమునకు బలిష్ఠమైన మంచివృషభ జాతి ఆవశ్యకము. మేలుజాతి ఎద్దులను తయారుచేయుటకు తెలుగుదేశమున పూర్వము కొన్ని గ్రామాలలో గ్రామస్థులు ఒకమాన్యమును ఏర్పాటు చేసికొనినట్లు స్థానిక చరిత్రలవలన తెలియుచున్నది. ఈమాన్యమునకు 'గెలుపెద్దుల మాన్య' మని పేరు. కనుమ పండుగనాడు పశుప్రదర్శనమును, ఎద్దుల పందెములును జరుగును. పరుగు పందెమునకు ఇప్పటి గుర్రపుపందెములలో వలెనే ఒకకొంత దూరము నిర్ణీతమగును. ఈ పరుగుపందెములో ఎవనియెద్దు గెలుచునో 'గెలుపెద్దులమాన్య' మాయేటికి ఆగెలుపెద్దు గల యజమానిది. మరుసటి సంవత్సరము మరొకరియెద్దు గెలిచినచో ఈమాన్యము ఆ యాసామికి పోవును. ఆ మాన్యము ఇప్పటి పందెములలోని 'రోలింగ్ కప్' వంటిది. 'గెలుపెద్దుమాన్యములు', ప్రతి గ్రామమునందు లేకపోయినను పశువుల నలంకరించి తెచ్చుట, కనుము నాడు వేడుకలు జరుపుకొనుటమాత్రము ఉండెడిది.

సంక్రాంతి పండుగులలో జరుపుకొను వేడుకలలో కోడి పందెముల ఆట యొకటి. గరువు ప్రదేశమున ఆ యాటలు జరుగుటచే కొన్నిగ్రామముల దగ్గర ఇప్పు డీయాటలు లేకపోయినను 'కోడిపందేల గరువు' అనుపేర కొన్నిగ్రామములలో స్థలవ్యవహార మున్నది. 'కోడిపందెములు' మన దేశములో ఇప్పటికి వేయిసంవత్సరములకు పూర్వము

పూర్వమునుండి వాడుకలో నుండినయాట. దీనిని పదునైదవశతాబ్దములో ప్రాగ్దేశములను దర్శింపవచ్చిన విదేశయాత్రికులుకూడ వర్ణించియున్నారు. ఇది దక్షిణహిందూదేశములోనే కాక జావా, సుమత్ర మొదలైన ప్రాగ్ద్వీపములలో సయితము వాడుకలో ఉండినట్లు వారి వృత్తాంతములవల్ల తెలియుచున్నది. కోడిపోరు పూర్వపు సంస్థానాధీశులకు చాలప్రియమైన వేడుకలలో ఒకటి యని పెద్దాపురపు 'కోడిపుంజుల కథ' మొదలైన జానపదగేయముల వలన తెలియుచున్నది. కోడిపందెములు గొప్ప యుద్ధములకును కారణములయినవి. పలనాటి వీరయుద్ధమునకు గల కారణములలో కోడిపందెముల ఆట ఒకటి.

పూర్వము జనులు వినోదించు వేడుకలు, కోడిపోరు వంటివి, ఇంకను పెక్కు లున్నవి. ఇవి క్రీడాభిరామము, భోజరాజీయము మొదలైన గ్రంథములలో పేర్కొనబడినవి. వృషభములపోరు, మేషయుద్ధము, దున్నపోతుల పోరు, గజయుద్ధము, పొట్టేళ్లపోరు మొదలైనవి ఇట్టి వానిలో కొన్ని. ఇవి మధ్యయుగములో, అనగా ఇప్పటికి తొమ్మిదివందల సంవత్సరములకు పూర్వము ప్రజలకు చాల ప్రీతిగల వినోదములు లేమో, కుంతలదేశాధీశ్వరుడైన భూలోకమల్ల సోమేశ్వరభూపతి తాను రచించిన 'అభిలషితార్థ చింతామణి' అను నామాంతరముగల 'మానసోల్లాస'మను విజ్ఞానకోశమున ఈ వినోదముల వర్ణనమునకు పూర్తిగా ఒకప్రకరణమునే తీసికొనెను. ఆ ప్రకరణమున ఏకాంగవీరుల మల్లయుద్ధములను గురించియేకాక, గజయుద్ధములు, అశ్వయుద్ధములు, ఆబోతుల దున్నపోతుల పోరాటములు, పొట్టేళ్ల పోట్లాటలు, కోళ్లపోట్లాటలు మొదలైన వానిని అభివర్ణించియున్నారు. ఈ యొక్కొక్క పోరాటమునకు ఉండవలసిన రంగస్థలము, దానిని తయారు చేయు పద్ధతి, పోరాటమునకు సంబంధించిన ఇతర విషయములు అన్నియు ఆ ప్రకరణములో చెప్పబడినవి. కొండవీటి రెడ్డిరాజుల కాలమునాటికి ఏనుగుల పోరాటములు, గుర్రముల పోరాటములు మోటయి ప్రాతబడి వాడుకలో లేనట్లు తోచును. పొట్టేళ్ల పోట్లాట, కోడిపందెములు మొదలైనవి నేటికిని తెలుగుదేశములోని కొన్ని కొన్నిచోట్ల కానవచ్చును. భూనాథులకు ప్రియమై పూర్వము వాడుకలో నుండిన మరియొక క్రీడ వేట. ఈ వేటలో పాదివేట, విడివేట, ఎరవేట, దామెనవేట అని పలురకములు కలవు. ప్రబంధములోని అష్టాదశ వర్ణనలలో వేట యొకటి.

పైని చెప్పినవే పూర్వము తెలుగుదేశములో ముఖ్యముగా వాడుకలో నుండిన వేడుకలు, వినోదములును. దేశపరిస్థితి, కాలము మారుటతో పూర్వము వాడుకలోనుండిన వేడుకలు, వినోదములు చాల అంతరించినవి. **మ. సో. శ.**

తెలుగు భాష

పరిణామము

ఒక భాషకు రెండుపేళ్లు కలుగుట అస్వాభావికమే యైనను ఆంధ్రము, తెలుగు అనునవి చిరకాలమునుండియు ఏకైకభాషనే సూచించుమాటలుగా వ్యవహారములో ఉన్నవి. కావున అవి అట్లగుటకు గల కారణములను మనము కనుగొనవలసి యున్నది.

ఆంధ్రదేశము, ఆంధ్రభాష అనుపేళ్లు జాతివాచకమైన ఆంధ్రశబ్దమునుబట్టి ఏర్పడినవి. ఆంధ్రులు ఆర్యజాతికి చెందినవారు; ఉత్తర దేశీయులు. ఐతరేయబ్రాహ్మణకాలమునకు పూర్వమే, విశ్వామిత్ర శాపహతులై ఆ యుత్తర దేశమందలి జనులతో వీరికి కలిగిన విభేదములు కారణముగా వీరు అచ్చటి జనసంఘమునుండి చీలిపోయి, అనార్యజన సంపర్కముచే కాబోలు, వింధ్యకు దక్షిణభాగమున అనార్యజనులతో చేరి వసించుచుండినట్లు తెలియుచున్నది. మరికొంతకాలమునకు వీరు దక్షిణాభిముఖులై వచ్చి కృష్ణా గోదావరుల నడుమి ప్రదేశమును ఆక్రమించి కాలక్రమమున అచ్చటి జనులతో కలిసిపోయి కృష్ణాతీరభూములందు ఒకరాజ్యమును స్థాపించుకొనగలిగిరి. అప్పటికి ఆ దేశమున నెలకొనియుండినవారు తెలంగులు (తెలుంగులు); వారి భాష తెలుంగు భాష. అది ఇప్పుడు దక్షిణదేశీయమని చెప్పబడుచు దాదాపు క్రీస్తుశకారంభకాలమునుండియు సంస్కృత పండితుల చేతను, విదేశీయుల చేతను 'ద్రావిడ' మని పేర్కొనబడుచు ఉండిన అనార్యమగు నొకప్రాచీనభాషనుండి ఏర్పడిన భాష. ఇది దక్షిణ దేశీయములగు తమిళ కన్నడ మలయాళాది భాషలతో సజాతీయమయినదని చెప్పవచ్చును. ఆంధ్రులు ఉత్తరదేశమున ఉండినప్పుడు వారు ఆదేశమున వ్యవహారమందుండిన ఆర్యభాషాసంబంధియగు ఏ ప్రాకృతభాషనో వ్యవహరించియుందురు. కాని, వారు ఈ దక్షిణదేశమున కృష్ణా గోదావరీ మధ్యప్రాంతమున నెలకొని అచ్చటి జనులతో కలసిపోయి వారిభాషను చేపట్టినపిదప అచ్చటి వారి తెలుగుభాషనే వ్యవహరించి యుందురు. లేకపోయినచో ఆంధ్రులు తొలుత వ్యవహరించిన ఆర్యభాషయగు ప్రాకృతము తరువాత కూడ దేశభాషగ నెలకొనియుండవలసినదేకదా! అట్లుకాక, ప్రాకృతము అంతరించి ద్రావిడ కుటుంబమునకు సంబంధించిన తెలుగు భాషయే దేశభాషగా స్థిరపడిపోయినట్లు మనము ఎరుగుదుము. ఆంధ్రులు సామ్రాజ్యస్థాపకులయి వెలుగొంది యుండుటచే వారి ప్రాబల్యప్రభావములవలన ఈ తెలంగులు నివసించు దేశమునకును, వారి భాషకును కూడ ఆంధ్రము అను నామము అబ్బినది. ఈరీతిగా తెలుగునకు ఆంధ్రమని, తెలంగులకు ఆంధ్రులని, తెలుగుదేశమునకు ఆంధ్రదేశమని ఏర్పడుట తటస్థించినదేకాని, తెలుగువలెనే ఆంధ్రము ఒక భిన్న భాషగా ఉండెనని తలచుటకు అవకాశము లేదు. దీనినిబట్టి ఆంధ్రులు తెలంగులు కలసి ఆంధ్రులు కాగా తెలంగ దేశమునకు, తెలంగు భాషకు ఆంధ్రము అనునామము ఆంధ్రులప్రాబల్యముననే కలిగినదని స్పష్టమగుచున్నది.

ఇక, ఈభాషాపరిణామాన్వేషణ సందర్భమున 'ఆంధ్రము'ను గూర్చి మనము పరిశీలింపవలసినది లేకుండుటచే దేశీయమగు 'తెలుగు' శబ్దనిష్పత్తిని గూర్చి ఇంచుక విచారింతము. ఈ తెలుగు శబ్దము దేశీయమే అయినపుడు తక్కిన దేశీయభాషానామములవలెనే తద్దేశీయుల నామమును బట్టియో, దేశనామమును బట్టియో ఏర్పడి యుండునని తలపవలసినదే కాని, సంస్కృత ప్రాకృత భాషాశబ్దములనుండియో, ఏవిదేశీయ శబ్దములనుండియో నిష్పత్తిని కల్పింప యత్నించుట యుక్తము కాదు. ఈ కారణముచే 'త్రిలింగ', 'త్రికళింగ' 'త్రిలింగ' మున్నగు సంస్కృత శబ్దములనుండి పుట్టినది అనుటకు వలను పడదు కదా! 'తెలుంగు' భాష 'తెలుంగు' జాతివారి మాతృభాష. తెలంగులు - ఆంధ్రులతో కలిసిన పిదప, ఆంధ్రులకు దేశమునగల ప్రసిద్ధినిబట్టి జాతిపరముగాను, భాషాపరముగాను కూడ ఆంధ్రనామమునకే ప్రసిద్ధి కలుగుటచే 'తెలుగు' జాతినామముగా వెనుకబడినను దేశమునందలి 'తెలగాణ్యులు', 'తెలగాలు' మొదలగు వారిలోను, బర్మాకు వలసపోయిన తెలైంగులలోను నిలిచియున్న దనవచ్చును. భాషాపరముగా ఆంధ్రశబ్దము తెలుగుభాషనే సూచించును కాని వేరు కాదు. ఇట్లు దేశీయమగు ఈ తెలుగు భాష యొక్క ప్రాచీన స్వరూప లక్షణములను, వాని పరిణామ క్రమమును తెలిసికొనవలె నన్న దూరముగనున్న ఉత్తర హిందూదేశ భాషలకంటె సన్నిహితములు, దేశీయములు

అగు దక్షిణ దేశభాషలతో దానిని పోల్చి పరిశీలించుటయే ఎక్కువ లాభకారి యగును.

ఈ దక్షిణ దేశభాష లన్నియు సజాతీయములని, సన్నిహిత సంబంధము కలవని నిర్ణయించి, వీనికి 'ద్రావిడ భాషా వర్గ'మని ఇటీవలి భాషాశాస్త్రవేత్తలు నామకరణము చేసినారు. వీనితో సన్నిహిత సంబంధము గలవని నిర్ణయింపబడిన కొన్ని యుత్తర దేశమందలి ఆటవిక - అనాగరిక - భాషలు కూడ ఈ వర్గమున చేర్చబడినవి. ఇవన్నియు ఒక్క ప్రాచీన ద్రావిడభాష నుండి ఏర్పడిన సోదరభాష లనియు, ఈ ద్రావిడభాషా కుటుంబము ఒక ప్రత్యేక భాషా కుటుంబ మనియు ఆధునిక భాషా తత్త్వజ్ఞులు సిద్ధాంతము చేసిరి. ఈ ద్రావిడభాషా కుటుంబము లోని ముఖ్యభాషలలో మన తెలుగుభాష ఒకటి.

ఈ ద్రావిడభాషలు ఒక కుటుంబమునకు చెందినవి అనుటవలన కల విశేషము ఏమనగా ఈ భాషలలోని శబ్దములు, భాషారూపములు, వాక్య నిర్మాణ రీతులు మొదలగునవి కొంతవరకు పరస్పర సంబంధము కలవగుటయే కాక, వీని కన్నిటికి మూలమని చెప్పదగిన ఒక మాతృభాష నుండి కాలక్రమమున భిన్నశాఖలుగా ఏర్పడి వ్యవహారభేదము మూలముగా భిన్నరూపములు కలవైనను సజాతిసంబంధము కలవే అనుటయే. ఒక మూలభాషనుండి విడివడి స్వతంత్రములైన ఈ భాషలలో ఏవి ఏకాలమున విడివడినవో, సజాతి కుటుంబ లక్షణములు ఏయేభాషలలో ఎంతవరకు నిలిచియున్నవో, ఆయాభాషలు మారురూపు చెంది ప్రత్యేక భాషలుగా ఏర్పడుటకు గల విశేషకారణములు ఏవో, పరిశీలించి ఒక్కొక్క భాషయందు ఏయే కాలములందు ఎట్టి మార్పు కలుగుచు వచ్చినదో గుర్తించి సహేతుకముగ సమన్వయింప దొరకొనినచో ఆ భాష యొక్క చరిత్రను, పరిణామక్రమమును నిరూపించినట్లు కాగలదు.

పూర్వయుగము : ఇట్లు తెలుగుభాష చరిత్రను, దాని పుట్టుపూర్వోత్తరములను తెలిసికొనవలెనన్నచో 'ఆంధ్రభాషా వాగనుశాసనుడు' అను బిరుదు వహించిన నన్నయతోడను ఆతడు రచించిన భారత సంహితతోడను మన పరిశీలనము ప్రారంభించిన ప్రయోజనము లేదు. కాని, నన్నయ భారతము వాస్తవముగా తెలుగుభాష యొక్క పూర్వోత్తర చరిత్రాన్వేషణము సందర్భమున ఒక నడిమి గడ్డవలె మనకు ఉపకరింపక పోదు. నన్నయకు పూర్వపు శాసనములు ఇప్పుడు ప్రకటితము లగుటచే, తెలుగు భాష యొక్క చరిత్రము నన్నయకు పూర్వము నాలుగయిదు శతాబ్దముల వరకు అన్వేషింప వీలగుచున్నది. ఈ కారణముచే ఆంధ్రభాషా చరిత్రమును మూడు ప్రధాన యుగములుగా విభజించి పరిశీలింపవలసి వచ్చును — నన్నయకు పూర్వయుగము, నన్నయయుగము, ఆధునికభాషా యుగము అని. నన్నయకు పూర్వయుగమునందలి తెలుగు చోళ, చాళుక్య రాజాదుల శాసనములు క్రీ.శ. 7వ శతాబ్దమునుండియే ఆ భాషాస్వరూపమును మనకు తెలుపగలుగుచున్నవి. కాని, క్రీస్తుశకారంభ కాలము నందలి తొలి అయిదారు శతాబ్దములలోను తెలుగుదేశమున బయలుపడిన ప్రాకృత సంస్కృత శాసనములలో ఉదాహరింపబడిన తెలుగు దేశపు గ్రామనామములను, వాని సరిహద్దు గ్రామముల పేర్లను అనుసరించి ఆ కాలపు తెలుగుభాష అస్తిత్వమును, దాని స్వరూప లక్షణములను కొంతవరకు ఊహింపవచ్చును. అవి ఎట్టివో యించుక పరిశీలింతము.

1. ఈ కాలమునందలి శాసనములనుండి మనము గ్రహింపదగిన తెలుగు దేశపు గ్రామనామములు - ఊరు, పట్టు, కొణ్ఱ (కొణ్డ), కోడు, చెఱువు, రేవు, పాడి, పల్లి, వాడ, చేడు మొదలగు తెలుగు పదములు తుదని గలవిగా ఉన్నవి.

ఉదా : అంతుకూరు, వెలుకిపట్టు, తాన్తికొన్ఱ, చెంచఱువు, రావిరేవు, ఉరుప్పపల్లి, ఒంగోడు, కురవాడ, కూయిపాడి, నరాచేడు.

2. ఈ కాలమునందలి తెలుగుభాషలో వింత ద్రావిడ భాషావర్ణ మనదగిన 'ఱ' కారము వ్యవహారమున ఉండుటే కాక తెలుగుపదముల తొలి వర్ణముగా కూడ నిలిచియుండినట్లు అగపడుచున్నది. ఉదా : ఱెందులూర, ఱుగుంబఱు.

3. శకటరేఫమే కాక, దాని కూతగా గ్రహింపబడిన 'న' కారముతో గూడిన 'న్ఱ' అను సంయుక్తాక్షరము కూడ ఆ కాలమున తెలుగుభాషలో వాడుకలో నుండినది. ఉదా : ఉగొన్ఱము, తాన్తికొన్ఱ.

4. ప్రాచీన భాషలోని 'ళ' కారము ఇంకను తరువాతి భాషలోవలె 'ల' కారముగ మార్పునొందక 'ళ' కారముగనే నిలిచియున్నది. ఉదా: పళూరే; విజయరాజ్యసంవత్సరంబుళ్.

5 ఈ కాలపు భాషలోని విభక్తి ప్రత్యయమును తెలుపగల చిహ్నమొక్కటే. 'విజయరాజ్య సంవత్సరంబుళ్' అను శబ్దములోని బహువచన ప్రత్యయమగు 'ళ్' అనునదిగా కనబడుచున్నది. ఇది ప్రాచీనభాషలోని 'కళ్' అనుదాని యవశిష్టరూపము అయియుండును.

6. ప్రాచీనభాషలోని 'కెం', 'కఱ' వంటి శబ్దముల లోని పదాది కకారము తాలవ్యాచ్ఛరక మైనపుడు

తాలవ్యముగా ఇంతకు పూర్వమే యీ భాషయందు మారి పోయినట్లు - ఈ శాసనములలోని 'చెంచెఱువు' 'కంబురాం చెఱువు' మొదలగు గ్రామనామములను బట్టి తెలియ వచ్చుచున్నది.

7. సంస్కృత పుంలింగ శబ్దములు ఈ తెలుగుభాషలో చేరి తత్సమములయినపుడు అవి తిర్యగ్జడ వాచకము లైనచో ఈ భాషలోని సంప్రదాయమును బట్టి అమహత్తు లయి వు, బు, ంబు ప్రత్యయములను గ్రహించు వాడుక ఈ కాలముననే ఈ భాషలో వచ్చినదని 'సంవత్సరంబు' 'నాగంబు' మొదలగు శబ్దములను బట్టి తెలియుచున్నది. ఈ 'ంబు' అనునదే తరువాత 'మ్ము'—'ము'లుగ మారినది.

8. ఈకాలమున తెనుగు సమాసములు ఏర్పడుచున్న విధమును ఈ క్రింది పదములు సూచింపగలవు. ఉదా: ఒన్ + కోడు = ఒంగోడు; చెన్ (చెన్ను) + చెఱువు = చెంచెఱువు, మూడు + ఎల్ల + కూటువ = ముయ్యెల కూటువ.

దీనినిబట్టి క్రీస్తుశకము తొలిదశశతాబ్ది పూర్వార్ధభాగమున తెలుగుదేశమున తెలుగుభాషకు అస్తిత్వమే కాక, దాని పరిణామక్రమముకూడ వ్యక్తమగుచునే యున్నది.

ఇక, క్రీ. శ. 7వ శతాబ్దినుండి తెలుగు చోళ, చాళుక్య రాజుల ఏలుబడిలో పుట్టిన తెలుగు శాసనములే కలవు. వీనిలో క్రీ. శ. 9వ శతాబ్దినుండి గద్యపద్యాత్మకములగు శాసనములు కనబడుచున్నవి. అంతకు పూర్వపుశాసనములు అన్నియు గద్యాత్మకములే. వీనిలోని తెలుగుభాషకూడ పద్యశాసనములలోని దానికంటె ఎక్కుడుగ ప్రాచీనతా లక్షణములు కలదిగనే అగపడుచున్నది. పద్యశాసనముల యుగమునందలి తెలుగుభాష నన్నయభాషకు దగ్గరగా ఉన్నట్లు అగపడును. కొన్ని ప్రాచీన ధ్వనులలోను, రూపములలోను మార్పు కనబడును. మన తెలుగుభాషలో శాసనలిఖితమై మనకు లభించిన మొట్టమొదటి పద్యము ఒక తరువోజ. ఇది చాళుక్య గుణగ విజయాదిత్యుని సేనానాయకుడగు పాండురంగని అద్దంకి శాసనములో కాన వచ్చుచున్నది. ఉపలబ్ధములయిన నన్నయకు పూర్వపు తెలుగుశాసన పద్యములలో ఒక్కటియు సంస్కృత ఛందస్సును అనుసరించి వృత్తరూపమున రచింపబడినదిగా లేదు. అన్నియు దేశీయ చ్ఛందమును అనుసరించి రచింపబడినవియే.

ఈ శాసనములను బట్టి మనము గ్రహింపదగిన ఆ కాలపు తెలుగుభాషా లక్షణములను, దాని పరిణామరీతిని పరిశీలింతము:

1. వెనుకటి యుగమందు వలెనే ఈ యుగమందును 'ఱ' కారమును, శకటరేఫమును భాషలో నిలిచియే యున్నవి.

2. 'న్ఱు' అను పదాంతనకార శకటరేఫ సంయోగము వెనుకటి యుగములోని రేగొన్ఱం, తాన్ఱికొన్ఱ శబ్దములలో వలెనే వాన్ఱు, పాతకున్ఱు, గోత్రున్ఱు మొదలగు శబ్దములలో కనబడుచున్నది. క్రీ.శ. 8, 9 శతాబ్దముల ప్రాంతమున క్రమముగా ఇవి వాణ్డు, పాతకుణ్డు, గోత్రుణ్డు అను రూపములను పొందగా తరువాతి కాలమున వానిలోని తుది 'ండు' అనునది ప్రథమావిభక్తి ప్రత్యయముగా గ్రహింపబడుట తటస్థించినది. అట్లే, తిర్యగ్జడవాచక శబ్దములలో కొన్నిటిపై కానవచ్చు 'ంబు', 'బు' వర్ణములు 'ము' వర్ణముగా మారుటనుబట్టి, అమ్మంత నపుంసకలింగ తత్సమ శబ్దముల తుది మకారము ఉకారముతో కూడగా జ్ఞానము, వనము వంటి శబ్దముల తుదిని ఏర్పడిన 'ము' వర్ణము కూడ మరియొక ప్రథమావిభక్తి ప్రత్యయముగా గ్రహింపబడినది. మరియు, ఉకారోకారాంత తత్సమశబ్దములపయి వచ్చిన 'వు' వర్ణము కూడ తెలుగులో ప్రథమా ప్రత్యయమైనది. ఇట్లు తెలుగుభాషలో నన్నయకాలముననే డు, ము, వు, లు ప్రథమా విభక్తి ప్రత్యయములు ఏర్పడినవి; తరువాత వైయాకరణులచే వ్యాకరింపబడినవి. ఇవి తెలుగుభాషలోని తత్సమ పదబాహుళ్యము ననుసరించి వచ్చినవే కాని, వాస్తవముగా తెలుగుభాషా సంప్రదాయమునకు సంబంధించినవి కావు. బహువచన ప్రత్యయము ఈ గద్యశాసనముల కాలములో 'ళ' కారముగానే ఉన్నది. అయినను అచ్చటచ్చట 'ల' కారముగ మారి యుండుటయు కాననగును.

దేశ్యశబ్దములగు పాఱు, ఏ అను వానిపై 'డు' ప్రత్యయము ఆ కాలమున కింకను చేరినట్లు లేదు. 'పాఱును చంపిన పాపంబు', 'పాఱణం గారికి'. వే, ఆ శబ్దములు వేయి, ఆవు - అనురూపములను పొందినట్లు లేదు. వేసెఱువులు, వేగుడ్డ్లు. ఆ (ఏక) అళు (బహు) ఆలు; పణి, గణి - వీనిలోని 'ణ' కారములు 'న' కారములు కాలేదు. పణ్, కాణ్ లు మూలధాతువులు. పణ్‌నుండి నామవాచక రూపము 'పణి' అయి తరువాతి భాషలో 'పని' అయినది. కాణ్ - ధాతువు తెలుగులో 'కను' అనురూపమును పొందినది. 'కణి' ప్రాచీన క్త్వార్థకరూపము.

3. విభక్తులు:

ద్వితీయ: ని - ను; పాఱును, గండత్రినేత్రని. ద్వితీయకు ప్రథమ: నేల యిచ్చిరి, బింక ముడిచె.

తృతీయ: తోటి - తో; నొటంబి తోటి కయ్యము, సామంత పడువతో.

చతుర్థి : కై : సముద్రరకై నాకు బణి సేసిన.
పంచమి : వలన, ఉణ్డి, గద్యంబుల వలన, చేం బ్రోలనుణ్డి.
షష్ఠి: కు - కి ; చిమ్మనకు, నాకు, ఇళ రేనికిన్, ఊనికిన్.
సప్తమి : నన్, న, అందు, మిన్ద ; ముత్తుఖూరిన్, పులొంబున, మహిమిన్ద, ఊఢ్లందు.

4. విశేషణత్వము :

1. ప్రథమకు యొక్క షష్ఠి ; భటరళ నిల్పిన దత్తి,) చేసిన యపకారంబు.
2. మువర్ణమునకు పు, ంపులు ; కట్టపు దుర్గము.
3. ఉదంత తద్ధర్మార్థక విశేషణమునకు నగాగము ; అగు నేటి, పది యేఁగు నేణ్ట.
4. అ ; విక్రమాదిత్యుల కొడుకు.
   ఇ ; పిఱుంబూరి ఉత్తర దిశ.
   తి ; విత్తి ఉత్తరంబు.
   టి ; మూటికి, పదియేఁగు నేణ్ట.

5. సంధి :

గద్యశాసనములలో ఎచ్చికముగా కనబడుచున్నది : దేనికి అహితంబు, పన్నాస ఇచ్చినవారు. (కొన్నిచోటుల) విషయంబు యేళవారు.

సరళాదేశము : నాకు బణిసేసిన, ఆజిలోం జూచె, గొట్టము తప్పడివి. (కొన్నిచోటుల) మహారాజులాకున్ ప్రవర్ధమాన.

గసడదవాదేశము : అడ్లపట్టు సేను, మూన్టుపుట్లు.

త్రికసంధి : ఇన్నెలవ.

6. సంఖ్యావాచకములు :

ఒణ్డు, ఒక్, ఒకటి.
ఇరు, రెణ్డు, ఇరుభది.
మూన్టు, మూణ్డు, మూడు, మూటకి.
నల్వురు, నల్వరు, నళ్వాదియ్యది, నల్వది.
ఏను, పదేన్డుంబు, ఏవద.
(ఆఱు) : అరు(భది)
(ఏఱు) : ఏఱు, ఏఱువేల, పదియేఁగు.
(ఎని) : ఎణుంబొది, ఎణుబొన్ట
(తొంబ) : తొంబనూటా నల్వది.
పది (పన్) : ఇరుభది, ఏభది, అరువది, నల్వది.
పన్డుబు, పన్రెండు
నూఱు : నూట్ట ఎనుబొన్డ, తొంబనూటానల్వది.
వే : వేయి, ఏఱువేల, వేవు.
కోటి : గోళకోటి.

7. సమాసములు : ఇన్నుపటోలు, మొగమాడుపు, పొలగరుసు.

విశేషకార్యములు - ఆగమాదులు : నొఱంబితోటి యయ్యము, అశ్వమేధంబున ఫలంబు, ప్రథమంబు నేణ్డు.

8. క్రియారూపములు : తద్ధర్మార్థక రూపములే ఎక్కువగా వాడుకలో ఉండినట్లు అగపడుచున్నవి : అకున్, అగున్, ఏళేవారు, కుడుచువారు, ఉండువారు. వర్తమాన కాలిక రూపముకాని, భవిష్యదర్థక రూపము కాని ఏర్పడినట్లు లేదు. 'రాజ్యంబు సేయుచున్న' అను వర్తమానార్థక క్రియావిశేషణ మొకటి కలదు. భూతకాలిక రూపములు వాడుకలో ఉండినవి : ఇచ్చి, ఇచ్చిరి, ఇచ్చిన, పణికేసిరి, పోయె, వచ్చె మొదలయినవి.

తత్సమధాతువులు : 9వ శతాబ్ది(పద్యమయ శాసనముల కాలము)నుండి హెచ్చుగా కనబడుచున్నవి. ప్రవర్తిలాల, రక్షింపనున్న, సంప్రాప్తంబైన.

అన్నంతరూపములు : ఒప్పగ, ఎఱుంగన్, పన్చినన్.

ప్రేరణార్థకములు : రావించి, కట్టించె, కావిచ్చె మొదలయినవి.

అవ్యయములు : ఇల్లకాను, చూపె, పోలె, కడు, ఎల్ల మొదలయినవి.

సముచ్చయార్థకము : ఉం, ము, వు, యుం - కళాకండుగుమ్ ఇచ్చి, వేగవిఱంకు వేగుడ్లుము, మహారాజులయు, నొఱంబియు.

9. వాక్య నిర్మాణ పద్ధతి : గద్యశాసనములలో వాక్యము చాలవఱకు క్రియాపదరహితమై ప్రథమాంతాన్వయముగలదియి ఉండను : ఊరిస్వామిళ్ ఇచ్చిన స్త్తి, వర్రంబు వచ్చువన్ను, పాతకఞ్చేసినవారి లోకంబు నున్నువాస్రు.

సంపూర్ణ క్రియాప్రయోగము భూతకాలిక తద్ధర్మార్థకములందే కనబడుమండును : పడువారంబు ఇచ్చిరి, పాపంబు గొస్టు, అశ్వమేధంబున ఫలంబు అగు మొదలయినవి.

10. ధాతువులు : చాలవరకు ధాతురూపములు అన్నియు మూలధాతువులనుండి మారినవి, అనగా ఇతర దక్షిణభాషలలోని ధాతురూపములకంటె భిన్నరూపములను చెంది తరువాతి భాషలో స్థిరపడిన రూపములతోడనే కానవచ్చుచున్నవి. ప్రాచీనములగు మూలరూపములను తలపించునవి మాత్రము కొన్ని లేకపోలేదు.

'ఆ' ధాతువునుండి ఏర్పడిన 'అకున్' అను తద్ధర్మార్థక రూపము ఒకటి తెలుగున 'అగు' ధాతువుగా గ్రహింపబడినది. అక్కు, అకు అనునవి ప్రాచీనరూపము లనుటకు ఈ అకు రూపము ద్యోతకము. కన్నడమున కూడ 'అకున్' అను రూపము కలదు. 'అకు' అను రూపము

ఉండిన కాని అకు + అస్ = అకిన్ > కిన్ అను రూపమే తెలుగున ఏర్పడుటకు అవకాశము లేదు. అజ్మధ్యస్థమగు 'క' కారము సరళ గకారమగుటచేత 'అగు' ధాతు వైనది.

'అను' - ఇది తమిళమున 'ఎన్' అను రూపమున గలదు. ఎకారము - 'అ'గా తెనుగున మారినది.

'ఈ' - ధాతువు ఇచ్చు అను రూపమున స్థిరపడినది.

'ఎంగు' - ఇది తమిళ కన్నడములలో 'అని' అను రూపమున ఉన్నది. పదాది అకారము ఇంతకు పూర్వమే 'ఎ' గా మారి తెలుగులో స్థిరపడినది.

'పళు' - ఇది ఈ రూపములోనే పెక్కు శాసనములలో కానవచ్చినది. ఇందలి 'ళ' కారము తరువాతి కాలమున 'ల' కారమై 'పలు' ధాతువైనది. కాని, దీని మూల రూపము 'అళ' అనునదేమో యని తోచును. తమిళ కన్నడములలో 'అళ' అనియే కలదు. తెలుగులో అళ > ఎంగు అయినట్లే అళ > పలు అయినది.

'కేసిరి' - కెయ్, గెయ్ అనునది కన్నడమున ప్రాచీన ధాతువు. దీనినుండి తరువాతి 'చేయు' ధాతువు కకారతా లభ్యీకరణము మూలముగా ఏర్పడినది. ప్రాచీన శాసన కాలపు తెలుగులో 'కేసిరి' అను కకారముతో కూడిన రూపమే ఇంకను నిలిచి యున్నది, దాని సమకాలముననే 'చేసి, చేసినది, చేసిన, చేయుడు, మొదలగు రూపములు కూడ కనబడుచున్నవి. 'చేయు' అప్పటకే ప్రాచుర్యము వహించినది.

11. శబ్దజాలము : దేశ్యపదజాలమే హెచ్చుగా ఉన్నది. ఈ భాషలో చేరిన సంస్కృత శబ్దములకు తత్సమ రూపములు క్రమముగా ఏర్పడుచు వచ్చి పద్యశాసనముల నాటికి స్థిరరూపమును పొందినవి. ఈకాలములో సంస్కృత భవముల కంటె ప్రాకృతభవములే హెచ్చుగా కనబడును. దేశ్య శబ్దములలో కూడ ప్రాతరూపములు - మన కిప్పుడు వాడుకలో లేనివి - కొన్ని కనబడుచున్నవి. ఉదా: పుట్టోలు, పాటి, వక్రంబు వచ్చు, ఒచ్చు, క్రొచ్చు, కేసిరి, ఎణుంబోది, పడువారంబు మొదలయినవి.

ఈ విధముగా క్రీ. శ. 7 వ శతాబ్దినుండి కానవచ్చెడి తెలుగు చోళరాజాదుల కాలమునాటి శాసనములలోని భాషను బట్టి చూడగా, తెలుగుభాష సోదరభాషలగు తమిళ కన్నడములనుండి క్రీస్తుశకమునకు చాల పూర్వమే విడివడి స్వతంత్రభాషగా తెలుగుదేశమున వ్యవహరింప బడుచుండినను, మూల భాషా సంప్రదాయములను, ధ్వను లను కొంతవరకు నిలుపు కొనుచునే భిన్నరీతులగు మార్పు లకు లోనగుచు, సంస్కృత ప్రాకృత శబ్దజాలమును కొంత గ్రహించి వృద్ధినందుచున్నను, తద్భాషాలక్షణములకు లొంగిపోలేదని వ్యక్తమగుచున్నది.

మధ్య (నన్నయ) యుగము : నన్నపార్యుని భారత రచనతో ఆంధ్రభాషా చరిత్రమున రెండవయుగము ప్రారంభమైనదని చెప్పవచ్చును. అంతకు పూర్వము భాషలో సామాన్య జనోపయుక్తములగు పదములు, పాటలు మొదల గునవి రచింపబడు చుండినను శిష్టపండితామోదమును పడసిన యుద్గ్రంథములు బయలుదేరి యుండక పోవుటచేత భాషకు లక్షణము, ప్రామాణికత్వము కుదిరియుండలేదు. తరువాతి కవులు నన్నయ ప్రారంభించి రచించిన భారత రచనా ఫక్కినే ఆధారముగా చేసికొని అందలి భాషా ప్రయోగ విశేషములనే అరసి తమకు లక్ష్యముగా చేసి కొనుచు తమ తమ ప్రాంతీయ సంప్రదాయములకు అను గుణముగా మార్పుల నొనర్చుకొనుచు తమ రచనలను సాగించుచు వచ్చిరి. భాషాప్రయోగ విషయమున యత్కించి ద్భేదము ఉన్నను స్థూలముగా నన్నయ రచనావిధానము, భాషాలక్షణము శిష్టలోకానుమతిని పొంది, 'నన్నయ మొదలు చిన్నయ'వరకు ఒక్కరీతిగా ప్రామాణికత్వమును వహించి తొమ్మిదివందలయేండ్లు యాంధ్రసాహిత్యోద్యోగ మును కొనసాగించినది. ఇంతటి కాలములోను తెలుగు భాష వ్యవహారమున మార్పులేకుండ ఒక్క తీరుననే ఉండె ననుటకు ఏమాత్రము అవకాశము లేదు. కాలక్రమమున అదియు మార్పుల నందుచుండినను ఆ మార్పులు లోకుల నిత్యవ్యవహారమునను, జనసామాన్యమున వ్యాప్తిలో నుండెడి కొన్ని దేశిరచనలలోను నిలిచియుండెనే కాని, ఆంధ్రసాహిత్య ప్రపంచమున అంతగా ఎక్కలేక పోయినవి. దీనికి నన్నయాదుల భాషాప్రామాణికత్వమును చెక్కు చెదరకుండ నిలుపజూచిన లాక్షణికుల పట్టుదలయే ముఖ్య కారణమని చెప్పవచ్చును. వారు వ్యావహారిక రూపము లను కొన్నిటిని, కవిప్రయుక్తములైన వానిని గూడ, గ్రామ్యములని నిషేధింప జొచ్చిరి. ఈ రీతిగా ఏవో కొన్ని స్వల్పములైన మార్పులకు లోనైనప్పటికిని, నన్నయాదుల శిష్టభాషా ఫక్కియే మున్న మొన్నటి వరకు - అనగా సుమారు 10-15 ఏండ్లకు పూర్వమువరకు శ్రీ గిడుగు రామ మూర్తి పంతులుగారు మనదేశములో వ్యావహారిక భాషా వాదమును లేవదీసి, దాని తత్త్వమును విద్యాధికులచే అంగీకరింపజేసి కృతార్థు లగునంత వరకు - ఆంధ్రసాహిత్య లోకమున ఆంధ్రభాషా రచయితల కందరకు మార్గదర్శ కమై ప్రమాణమై నిలిచియున్నది. సుమారు 1940 ప్రాంత మున శ్రీ రామమూర్తి పంతులుగారి మహోద్బోధమునకు లోనై కొందరు వార్తాపత్రికలవారు సాహితీపరులు తమ

రచనలను వ్యావహారిక భాషాగ్రథితములుగా చేయుటకు విరివిగా అవలంబించుటచేత ఆంధ్రభాషాచరిత్రలో 1940 ప్రాంతమున ఒక నూతనయుగము ప్రారంభమైనదని చెప్ప వలసియున్నది. ఈ కారణముచేత నన్నయకు పూర్వము క్రీ. శ. 1040 వరకు పూర్వయుగము - నన్నయకు పూర్వ యుగము - అనియు, నన్నయ తరువాత 1040 మొదలు 1940 వరకు మధ్యయుగము - నన్నయ యుగము - అనియు, క్రీ. శ. 1940 మొదలు ఆధునికయుగ మనియు ఈ భాషా చరిత్రము మూడు యుగములకు సంబంధించి నదిగ స్థూలదృష్టిని విభజింపబడదగినది అగుచున్నది. ప్రస్తుతము నన్నయయుగము నందలి భాషాలక్షణము లెట్టివో, వానికి నన్నయ ఎంతవరకు కారణమయ్యెనో పరికింతము.

నన్నపార్యుడు పావన గోదావరీతీరమునందలి రాజ మహేంద్రపురవరము రాజధానిగా వేంగిదేశమును ఏలు చుండిన రాజరాజనరేంద్రుని ఆస్థానమున నుండినవాడు. ఆ చాళుక్యప్రభువు ఆజ్ఞచే

'సారమతిం గవీంద్రులు ప్రసన్నకథా కలితార్థయుక్తి లో
నారసి మేలు నా నితరు లక్షర రమ్యత నాదరింప నా
నారుచిరార్థసూక్తినిధి నన్నయభట్టు తెనుంగునన్ మహా
భారత సంహితారచన బంధురుడు'

అయ్యెను. నన్నయకు పూర్వము ఈ భాషలో జనసామాన్య మున విశేషవ్యాప్తి గాంచి పాటల రూపమున కంఠస్థములు అయియుండిన ద్విపదరచనలు, షట్పది, అక్కర, గీతిక, సీసము మొదలగు దేశీయచ్ఛందోరీతులలో చేయబడిన రచనలు దేశమున విశేషవ్యాప్తి కాంచియుండును. ఈ దేశీయచ్ఛందోరీతులు సమకాలమున కన్నడ భాషలో ఉండుటను బట్టియు, తరువాత సోమనాథాదులచే పేర్కొన బడి యుండుటను బట్టియు ఇవి ప్రాచీనకాలమునుండియు వచ్చుచుండినవని తలంపవచ్చును. అప్పటి తెలుగుభాష, ఆ దేశీయచ్ఛందస్సు ఆ కాలపు పరిస్థితులకు అనువై యుండును. కాని నన్నయ భారతమువంటి యుద్గ్రంథమును తెనుగున రచియింపవలసి వచ్చునప్పుడు అతడు ఈభాషను ఆ మహా కార్యమునకు తగిన దానినిగా చేయవలసిన ఆవశ్యకత కలిగినది. కావున, అంతకు పూర్వమున గల తెలుగుభాష యొక్క స్థితిని కొంతవరకు సంస్కరించినాడు; సంస్కృత భాషా సంప్రదాయానుసారము కొంత నూతన సంస్కార మును కల్పించినాడు. అట్లు చేసిన గాని, ఈ భాష అతని రచనకు ఒదవలేదు. అతడు చేసిన ఈ సంస్కారము మూలముననే ఈభాషకు ప్రాచీనరూపము మారి సంస్కృతభాషా సన్నిహితమని చెప్పదగిన రూపము సిద్ధించినట్లయినది. అతడు 'ఆంధ్రభాషానుశాసనుడు' అన్న బిరుదు నకు కూడ తగినవాడు అయినాడు. ఈతడొనర్చిన సంస్కారములలో ముఖ్యమయినవి క్రింద తెలుపబడినవి. వీనిలో కొన్ని ఆకాలమున శిష్ట వ్యవహారసిద్ధమై యుండ ఈతడు వాఙ్మయమున ప్రవేశపెట్టి వానికి స్థిరత్వము కల్పించినాడు.

1. ఴ కారమును జారవిడుచుట: ఴ కారముతో కూడిన శబ్దములు అతని కాలమున ఆ 'ఴ' కారము పోయి 'స' కారముతోనో, 'శ' కారముతోనో కూడి వ్యవహారములోనికి వచ్చియుండును. ఈతడు 'డ' కారముతో కూడిన రూపమునే గ్రహించి వాఙ్మయములోనికి తెచ్చినాడు.

2. 'న్ఱ' అను ధ్వనికూడ నన్నయ కాలమునకు అంత రించినది. అతడు దానిని అంగీకరింపను లేదు. యుద్ధ మల్లుని బెజవాడ శాసనకాలమునకే 'న్ఱు' అనునది 'ణ్డు' రూపమును పొందినది. మల్లుణ్డు, త్రిభువనాభరణుణ్డు మొదలగువానిలో అది ణకార డకారములతో అగపడు చున్నది. నన్నయ వానినే గ్రహించి వలసిన చోటుల అను నాసికమును తేల్చి పలుకుట, లేదా జారవిడుచుట ప్రారం భించెనని ఊహింపవచ్చును.

3. ప్రాచీన బహువచన ప్రత్యయమగు 'ళ్' అనునది తరువాతి కాలమున 'లు'గా మారినను, కొన్ని శాసన ములలో 10వ శతాబ్ది చివరివరకు 'సంవత్సరంబుళ్' అని 'ళ' కారముతో కూడ కానవచ్చుచునే ఉన్నది. కాని నన్నయ 'లు' వర్ణమునకు స్థిరత్వము కల్పించినాడు.

4. శకటరేఫ యొకటి ప్రాచీన ద్రావిడభాషా ధ్వను లలో విలక్షణమైనది. యీ భాషలో నన్నయ తరువాత కూడ అట్లే నిలిచియున్నది. రేఫ శకటరేఫమైత్రి నన్నయ యతిప్రాసలలో పాటించలేదు. కావున అతని సంప్ర దాయమును అవలంబించిన తరువాతి పెక్కు కవులు కూడ ఈ భేదమును పాటించుచునే వచ్చిరి.

5. భారతము వంటి ఉద్గ్రంథమును సంస్కృతభాష నుండి తెనుగున అనువదించి రచించు సందర్భమున నన్నయ ఆభాషలో తెలుపబడిన భావములను ఈ భాషలో వ్యక్తము చేయుటకుగాను ఆభాషా సంప్రదాయములకు అనుకూల ముగా ఈభాషా సామగ్రిని పెంపొందించు కొనవలసిన ఆవశ్యకము ఏర్పడినది. కావున తత్సమభాషను తెలుగులో విరివిగా కల్పించుకొన్నాడు. సంస్కృత దీర్ఘ సమాసాదు లను, ఇవి కాక కన్నడ కవులు చూపిన మార్గముననే సంస్కృత వృత్తములను కూడ తెలుగు కవిత్వమున ప్రవేశ పెట్టినాడు. తెలుగు కవితా సంప్రదాయానుసారముగా

ప్రాసవళ్లను రెంటిని ఈతడు సంస్కృత వృత్తములలోను నియతముగా పాటించినాడు. సమాసములను, శబ్దజాలమును సంస్కృతమునుండి విశేషముగా తెనుగులోనికి ప్రవేశపెట్టుటయే కాక, ఇందలి పలుకుబడికి అనుకూలముగా అచ్చటకారకాది విశేషములకు తగినట్లు తెలుగు పలుకుబడిని పెంపొందించుకొన్నాడు. డు, ము, వు లను చేర్చి తత్సమ శబ్దజాలమును, 'ఇంచు' - ఆగమముచే సంస్కృతధాతువులనే కాక అర్థభేదములను వ్యక్తము చేయుటకు విభక్తి ప్రత్యయములను కల్పించినాడు. చేసి, మెయి, పొంటె, ఉపయోగార్థమున ఆఖ్యాతకు తోడ వర్ణకము మొదలగు వానిని ప్రత్యేకను కల్పించినాడు. ఈ విభక్తు లనునవి, విభక్త్యర్థములు సంస్కృతభాషా సంప్రదాయములను బట్టి ఏర్పడినవే కాని ద్రావిడభాషలకు సహజములు కాకపోవుటచే, ప్రత్యయములుగా గ్రహింపబడు ఈ విభక్త్యర్థక శబ్దములను ఇంకను అనేక విధములయిన అర్థములలో ప్రయోగించి తెలుగుభాషయొక్క స్ఫోరకశక్తిని ప్రస్ఫురణముగ పెంపొందించినాడు. ద్రావిడభాషా సంప్రదాయమున లేని కర్మణ్యర్థమును 'పడు' ధాతుసహాయమున కల్పించి విరివిగా ప్రయోగించినాడు.

నన్నయ తత్సమపద ప్రయోగవైఖరిచే ఆంధ్రభాషా శక్తిని పెంపొందించినట్లే, తిక్కన ఆ తత్సమ భాషతో చేర్చిన దేశి తెనుగు మెరుగుల కూర్పు నేర్పుచే తెనుగు భాషయొక్క అనంత తేజోమహత్త్వమును వెల్లడిచేసినాడు. ఇట్లు నన్నయ తిక్కనలు ఆంధ్రభాష మహత్త్వమును పెంపొందించుటలో ఒకరి కొకరు సహాయభూతులై దేశి, తత్సమ రూపములగు భాషను చక్కని పెల్లలో సమ్మేళనము నొందించి తెలుగుభాషను తీర్చి దిద్దినారు. ఈ పద్ధతియే తరువాతి కవులకు మార్గదర్శకమైనది; లాక్షణికులకు లక్ష్యమైనది. కాని, భాషలో సహజముగ కలుగు మార్పులు కలుగక పోలేదు. లాక్షణికుల లక్షణ బలముచే అవి ఆభాషయొక్క ప్రామాణికతను అంతగా చెరపలేక పోయినవి.

నన్నయ తరువాత భాషలో - ప్రామాణిక భాషలో - కలిగిన మార్పు చాల స్వల్పమే అనక తప్పదు. అట్టి వానిలో కొన్ని :

1. అకారేకార సంధులు

2. వర్ణలోపమున గలుగు దీర్ఘములు : ముత్యములు - ముత్యాలు, చాలా, ఇంకా మొదలగునవి, చేసికొని - చేసుక.

3. చేతురు, కోతురు వంటి రూపములు.

4. వంతుకు, బాలకి, కమలనేత్రివంటి కొన్ని రూపములు.

ఇట్టివి కొన్నిలక్షణ విరుద్ధములని కొందరు లాక్షణికులు ఎత్తిచూపుచు తప్పు పట్టుచునే ఉన్నను, తరువాతి కవులు కొందరు ప్రయోగించుటచే అర్వాచీన భాషలో వాడుకలోనికి వచ్చినవి. కాని వ్యావహారిక భాషలోని అనేక రూపములు శిష్ట వ్యవహార ప్రచురములే అయియుండినను, లాక్షణికులు వానిని పరిహరించుటచే కావ్యభాషలోని కెక్కి ఇంత కాలమునుండి ప్రామాణికత్వమును పడయలేదు. కావుననే ప్రామాణిక కావ్యభాష చాలవరకు నన్నయ కాలమునుండి చిన్నయవరకు ఒకేరీతి నుండినదని చెప్పదగినది అగుచున్నది.

ఈ యుగమునందలి భాషలోని మరికొన్ని విశేషములను మనము గమనింపవలసి యున్నది.

నన్నయకాలమునకు స్థిరపడిన తత్సమ బహుళమగు శైలి సర్వసామాన్యము కాకపోవుటచే దానికి ప్రతిఘటనముగా జానుతెనుగు ఉద్యమము ఒకటి బయలుదేరినది. ఇది కాలక్రమమున అచ్చతెనుగు ఉద్యమముగా పరిణమించినది.

మొదట కేతన అచ్చతెనుగు అనగా తల, నెల, గుడి, మడుగు అని అందరికి సులభముగా తెలియునట్టి పలుకులని లక్షణము చెప్పినాడు. కాని, పాల్కురికి సోమనాథుని కాలమునకే తలయెత్తిన జాను తెనుగు రచనా పద్ధతిలో కాలక్రమమున జాణతనము ఎక్కువయినది. దీర్ఘ సంస్కృత సమాసములందు ఏవగింపు కలిగిన కవులు కొందరు అచ్చతెనుగు రచన అనుపేరుతో తత్సమములను పరిహరించి తేట తెనుగు రచనలను చేసిరి. కాని మరికొందరు సంస్కృత సమాసములవంటి తెనుగు సమాసములను కూర్పదొడగుటచే ఈ యచ్చతెనుగు రచన క్లిష్టతరము అగుట తటస్థించినది. కోతి అనుటకు కోనదిమ్మరిరాయడు అని, నారదుడు అనుటకు ఆరివేరంపు తపసి అని, రుద్రాక్షలు అనుటకు ముక్కంటిపేరిటి కన్నులు అని - ఈ రీతిని కృత్రిమపు తెనుగు సమాసములు కల్పింపబడుటచే తెనుగునకు కల ప్రసన్నత, సారళ్యము నశించినవి. కాని, ఇట్టి భాషలో కావ్యములు కొన్ని మధ్యయుగమున బయలుదేరినను ఈ భాష సర్వజనానుమోదమును పడసినట్లు లేదు. కొద్దికాలమున అంతరించియే పోయినది.

శబ్దజాలము : దేశి శబ్దజాలమంతయు చాలవరకు తక్కిన దేశభాషా రూపములతో సజాతీయ మయినదిగనే కనబడును. క్రీస్తుశకాదిని ప్రాకృత భాషా ప్రాబల్యము కల కాలములో ప్రాకృత భవములు ఈ భాషలో విశేషముగా చేరినవి. గౌరవార్థము మనము ప్రయోగించునదియు, పురుషుల పేళ్ల చివర అనవరతము కనబడు

నదియు అగు 'అయ్య' శబ్దము అకాలమున 'ఆర్య' శబ్దమునుండి ఏర్పడినదే. ఆర్య - అజ్జ - అయ్య; అగ్న్యార్య - అగ్గిజ్జ - అగ్గియ్య మొదలయినవి. నన్నపార్యుడే తత్సమపద జాలమును ఈ భాషలోనికి ప్రవేశపెట్టి యుండునని ఇది వరకే సూచింపబడినది. నన్నయ తరువాత నన్నెచోడా దులు తమిళ కన్నడ భాషా సంపర్కముచే కొన్ని తమిళ కన్నడ పదములను భాషలోనికి తెచ్చిరి - కలువడములు, వెంచలు, సూయాణము, సాయి, బిజమాడు మొదలగునవి. కాని, ఇవి భాషలో కలిసి నిలువలేదు. తరువాతి కవులు వీనిని పరిహరించిరి.

పదునాల్గవ శతాబ్దిని మహమ్మదీయుల సంబంధము కలిగినప్పుడు అనేకమగు పారసీ, అరబీ పదములు ఈ భాషలో చేరుట తటస్థించినది. ఇవి చాలవఱకు సామాన్య జన వ్యవహారములో ఉండినవే కాని కావ్యభాషలోనికి విశేషముగా ఎక్కలేదు. పెద్ద నాదులు కొన్ని మచ్చులను చూపిరి. తెలుగుదేశము మొగలుల, ముస్లిముల అధి కారము క్రిందికి వచ్చిన పిదప అరబీ, పారసీ, ఉర్దూ పద ములు అనేకము తెలుగు భాషలో చేరినవి - నవాబు, దర్బారు, హుకుము, కూలి, చాకు, తుపాకి, రయితు, తగాదా, హుషారు, బాకీ, ఖజానా, పితూరీ, ఇనాము (వరాహపురాణము), నకీబులు (మనుచరిత్ర) మొదలైనవి. ఇవి అన్యదేశ్యములు అను భావముకూడ పోవుచున్నది.

అట్లే ఇంగ్లీషువారితోను, ఇతర పాశ్చాత్యజాతుల వారగు ఫ్రెంచి, డచ్చి, పోర్చుగీసు మొదలగు వారితోను గలిగిన సంబంధమును బట్టి ఆయా కాలములలో ఆయా భాషా పదములు కొన్ని తెలుగుభాషలో చేరినవి.

ఇంగ్లీషు : గవర్నరు, మెంబరు, రైలుస్టేషను, కేసు, స్టాంపు, డిక్రీ, క్లాసు, రిజిస్టరు, కోటు, టెలిఫోను, టైము, నవల, లాటరీ మొదలయినవి.

పోర్చుగీసు పదములు ; అనాస, అలమారు, కప్తాను, బొప్పాయి, ఇస్త్రీ, బొత్తాము, బిస్కోతు, కమీజు, కాజా, మేజా. పేనా, తువ్వాలు.

ఇట్లే రెండవయుగమున భాషా రూపములలోను, శబ్ద జాలమునను కూడ తెనుగుభాష విశేషముగ పెంపొందినది. వాఙ్మయము విస్తరించినది.

ఆధునిక యుగము : ఆంధ్రభాషా పరిణామ చరిత్ర లో ఈ మూడవ యుగమును ఆధునిక యుగము అని అంటిమి. ఈ యుగమునే వ్యావహారిక భాషా యుగమని కూడ చెప్పవచ్చును. నన్నయాది కవుల శిష్ట కవితా మూలముగా ఏర్పడి ప్రామాణికత్వమును పొంది స్థిరపడిన తెలుగు భాషయే నన్నయ మొదలు చిన్నయ (సూరి) వరకు సుమారు ఎనిమిదిన్నర శతాబ్దములు ఆంధ్ర కవి పండిత శిష్ట కవితాలోకమున ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యమును నెరపినది. క్రీ. శ. ఇరువదవ శతాబ్దిని పాశ్చాత్యవిద్యా సంప్రదాయముల ప్రభావము, శాస్త్రవిజ్ఞానము, హేతు వాదము దేశమున ప్రబలిన కొలదిని, ప్రాచీన మత సంఘ సంప్రదాయముల యెడల గౌరవము తగ్గుచు శిష్టుల శిష్ట త్వము శంకింపబడుచు వచ్చినట్లే భాషాసాహిత్య సంప్ర దాయముల విషయమున గూడ వెనుకటివలె శిష్టత్వము శంకింపబడజొచ్చినది. సాంఘిక రాజకీయ వ్యవస్థలందు వలెనే భాషా సాహిత్యరీతుల యందును ప్రజాస్వామ్యత్వ వ్యక్తి స్వాతంత్ర్య భావములు ప్రబలములు కాజొచ్చినవి. ఈ సమయముననే - అనగా 20వ శతాబ్ది ప్రారంభకాలము ననే - ఆధునిక ఆంధ్రోద్యమమునకు వేగుచుక్క, ప్రాత తెనుగు కవితాపద్ధతికి తోకచుక్క అనునట్లు గురజాడ అప్పారాయ కవి భాషా సాహితీ రీతులలో క్రొత్తదారు లను తీయగా, గిడుగు రామమూర్తి పండితుడు వ్యావహా రిక భాషాధ్వజమును లేవనెత్తినాడు. మొదట శిష్టవర్గము వలన కొంత ప్రతిఘటన కలిగినను, దేశకాల పరిస్థితులు అనుకూలించుటచే ఈ వ్యావహారిక భాషా వాదమునకు క్రమముగ మంచి బలమే చేకూరినది.

వెనుకటి శతాబ్దముననే యూరపు దేశమున విశేషాభి వృద్ధి కాంచిన భాషా తత్త్వశాస్త్ర పద్ధతులు విద్యాధి కులలో కొంత వ్యాప్తి కాంచినవి. ఆధునిక భాషాపరిణామ పద్ధతులు పండితుల పరిశీలనకు గురి కాజొచ్చినవి. ఇట్టి సమయముననే శ్రీయుతులు గిడుగు రామమూర్తి పంతులు గారు భాషాపరిణామ మనునది ఏదో ఒక్క కాలమున మాత్రమే జరుగునది కాక, నిత్యవ్యవహారమున అనవ రతము జరుగుచునే ఉండు ననియు, నన్నయ కాలమున అతడు కావ్యభాషగా గ్రహించిన శిష్టవ్యావహారికము కాలక్రమమున అనేకవిధముల మార్పునొందిన దగుటచే, ఈ కాలమువారు దానినే అనుసరింపజూచుట యుక్తమును కాదు ; అట్లు అనుసరింపను లేరు కావున ఈ కాలపు శిష్ట వ్యావహారికమునందే పండితులు, కవులు వివిధ రచనలు సాగించుట శ్రేయస్కర మనియు, ఇదియే దేశమున భాషా సాహిత్యముల అభ్యుదయమునకు తోడ్పడి, కాలానుసార ముగ సామాన్య జనులలో కావలసిన విద్యా వ్యాప్తికి దోహద మొనర్చు ననియు వాదించుచు తమ భావములకు ప్రచారము కల్పింప యత్నించిరి. గ్రాంథిక వ్యావహారిక ములు అనునవి భాషకు భిన్నరూపములే అని, ఒకప్పుడు కేవలము వ్యావహారికమయి ఉన్న భాషయే మరియొక యప్పుడు శిష్టామోదమును పడసి కావ్యభాషయై ప్రామాణి

కత్వము పొందును అను భావము అంగీకరింపబడినను, ఆధునిక వ్యావహారికము భిన్నప్రదేశముల భిన్నరూపములు కలదై ఉండుటచేతను, ఈ భాషలో ప్రామాణికత్వమును పడయగలిగిన యుద్గ్రంథములు కాని, కవితారచనలు కాని బయలుదేరియుండక పోవుటచేతను, దీనికి ప్రామాణికత్వ మింకను సిద్ధించలేదని పలువురు తలపజొచ్చిరి. పాఠశాలలలోను, కళాశాలలలోను దానిని ఆస్థితిలోనే ప్రవేశపెట్ట వలయును అనుటవలన అవ్యవస్థ ఏర్పడి చిక్కులకు కారణమగునను భయ మేర్పడినది. ఈ కారణములచే కొంతకాలము ఈ యుద్యమమునకు మందగతి కల్గినది. కాని దేశకాల పరిస్థితులలో కలిగిన మార్పు వలనను, ప్రజాస్వామ్యభావము, జనసామాన్యమున విద్యావ్యాప్తి, అభ్యుదయోద్యమములు ప్రబలుటచేతను జనసామాన్యమునకు అందుపాటులో నుండు భాషారచనల ఆవశ్యకము మెండయినది. స్వాతంత్ర్యోద్యమము, ప్రపంచ యుద్ధము మొదలగు వాని మూలమున పత్రికాప్రచారము హెచ్చి సామాన్యజనుల అభిరుచులను పాటింపవలసినది అయ్యెను. ప్రజలకు వోటింగు హక్కు కలుగుటచే సామాన్యజనులను ప్రబోధించు నుపన్యాస పద్ధతి ప్రబలినది. క్రమముగా రేడియో ప్రసంగములు వచ్చినవి. ఇన్ని కారణముల మూలముగా వ్యావహారిక భాషా ప్రయోగమునకు ప్రాబల్యము, ప్రాచుర్యము కలిగినది. ఇట్లు క్రమముగా వ్యావహారిక భాషా ప్రయోగము గ్రంథరచనయందు, వ్యాసరచనయందు, వార్తా పత్రికలలోను ప్రసంగములయందు విశేషముగ విద్యాధికుల చేతను అనుసరింపబడుచునే యున్నది. కాని, దీనికి ప్రామాణికత్వము సిద్ధించినదా అను విషయమున మాత్రము ఇంకను సందేహము పోలేదు. ఏలనగా, విద్యాధికుల శిష్టవ్యవహారమే భాషా ప్రామాణికత్వమునకు లక్షణముగా గ్రహింపదగియున్నను, ముఖ్యముగా ఈ ప్రజాస్వామిక యుగములో భాషావ్యవహారము యొక్క శిష్టత్వమును నిర్ణయించుట సులభసాధ్యమైన పని కాదు. ఇది సిద్ధింపవలయుననిన అనేక విషయములను కూడదీసికొని రావలసిన యావశ్యకము ఉండునట్లు అగపడుచున్నది.

నన్నయకు పూర్వము సుమారు రెండువందల సంవత్సరములనుండి కానవచ్చుచున్న శాసనములలోని పద్యములను బట్టి ఈభాషకు అప్పటికి గ్రాంథికావస్థ యేర్పడినట్లు తెలియుచున్నది. నన్నయ భారతమువంటి ఉద్గ్రంథమును రచించిన పిదప దీనికి ప్రామాణికత్వము వచ్చి ఇది శిష్టకావ్యభాషగ ఏర్పడినది. ఇది పద్యరచనా పద్ధతితో ప్రారంభము అయియుండును. కన్నడభాషలో అంతకు పూర్వమే, తత్సమ భూయిష్ఠమగు గ్రాంథిక భాష ఏర్పడి క్రీ. శ. 700ల నాటికే స్రగ్ధరాది సంస్కృత వృత్తరచన ప్రారంభమైనది. దానిని బట్టియే తెలుగు దేశమునను గ్రాంథిక భాషారచన వాడుకలోనికి వచ్చుట ప్రారంభమై యుండును. క్రీ. శ. 850 ప్రాంతము నందలి అద్దంకి శాసనములోని తరువోజ పద్యరచన నన్నయ కాలపు ప్రామాణిక రచనా రీతినే పోలియుండుట గమనింపదగిన విషయమే. అయితే నన్నయకు పూర్వము ఈ శిష్టరచన సంస్కృత వృత్తములలోనికి మాత్రము దిగకపోవుట ఒక విశేషము. తరువాతి చాళుక్య భీముని కొఱవి శాసనము నందలి గద్యరచనను బట్టి, గద్యరచనా విషయమున కూడ తెలుగునకు ప్రామాణిక స్థితి యేర్పడిన దనుటకు సందేహము లేదు. కాని అన్ని శాసనములలోని రచనలు కాని, ఈ భాషలో రచింపబడిన దేశిరచనలు కాని ఆకాలమునకూడ ఇట్లే ఉండెనని తలంప వీలులేదు. వ్యావహారిక భాషా ప్రవాహము అప్పటినుండియు ఇప్పటివరకు ఒక్కరీతినే ప్రవహించి వచ్చుచునే యున్నది. దీనికి నియమము లేదు. ఇష్టము వచ్చినట్లు ప్రవహించినది. అందుకనే 'అనియమాత్ గ్రామ్యం హి యత్ర్త్వపభ్రంశః' అన్నారు లాక్షణికులు. నన్నయకు పూర్వపు శాసనములలోని వ్యావహారిక రూపముల నియమాభావత్వమును గూర్చి చెప్పవలసినదే లేదు ; చూడుడు :

విజయరాజ్య సంవత్సరంబుళ్, యేనగు, ప్రసాదం చేసిరి, పలువారు, ఏళేవారు, విషయంబు యేళేవారు, ఏలేమువరు, ఈఱ్లు (వీరలు), ఈస్వరునకు, భారణోసి, ఇరుభది, అరుభది, ఎణుంబొది, ధమ్మార్ణపురమ్మున, ఊరు దాయ చేసిరి, శత్యాదితున్ను, అయ్న, స్త్రీవద్య మొదలగునవి. 'కౌండిల్యగోత్రస్య, పెన్బాల రేవక శర్మాణ పుత్రస్య, అగ్నిశమ్మార్ణరికి ఇచ్చిన దతి', 'అసి వైరువు లికితం' ఇట్లు తెలుగు సంస్కృత విభక్తుల కలగలుపు - ఇవన్నియు వాడుకలో ఉన్నవి. ఇట్టిరూపములు అన్నిటిని కేతన పెద్దనలు ఇద్దరు గ్రామ్యములని పరిహరించియే యున్నారు. కేతన 'వృషేణ దత్తాయ పక్షిభిః పుత్రస్య' వంటి సంస్కృత విభక్తులు, ఇంకను 'అస్తి, ప్రయాతి' వంటి సంస్కృతమందలి క్రియారూపములు, క్త్వాంత ల్యబంతములు, తుమున్నంతములు, 'అపి, చ, తు, హి' వంటి అవ్యయములు ఆంధ్ర కవితయందు చొఱవు అని పరిహరించి మణిప్రవాళ పద్ధతి రచన తెనుగున పనికిరాదని వ్యక్తము చేసినాడు ; పిదప దీర్ఘములతో కూడిన వంచాకుమయ్య, తోపించాకుమయ్య వంటివి, యేదాలు, వోదాలు, యునతిచేసె, మోసేటివారు, వంపేరు, తెంపేరు,

ఇస్తి, అషువలె, ఇషువలె, వేయకుంటాడు, బొమ్మడు ఇత్యాదులు గ్రామ్యములని చెప్పినాడు. తరువాతి లక్షణ కర్త పెద్దన. ఈతడును 'గానర బీనర లైనట్టి కట్టడి పలుకులే గ్రామ్యము' అని లక్షణము చెప్పి వానికి ఉదాహరణముగా గొంచారమ్మ, గొంటూబోకు, వేసాలు, దోసాలు, కానేము, బొందలు, బొక్కలు, గుండలు మొదలైన వానిని ఉదాహరణముగ ఇచ్చినాడు ఇవి కట్టడి పలుకులు ఎట్లు అయినవని అతని యుద్దేశమో తెలియదు కాని, వీనిలో పెక్కు వ్యవహారమునందు అగునట్టి ఉచ్చారణ వేగములో, కలిగిన వర్ణలోపాదులచే మారురూపు పొందినవనుటకు మాత్రము సందేహము లేదు. అషువలె, ఇషువలె అనునవి ఛాందసుల వ్యవహారములోనివి. అట్లే యిందాము, వోదాలు, యినుతి, ఉండాడు, బొమ్మడు మొదలగునవి సామాన్య పామరజన వ్యవహారము లోనివి కావచ్చును. పదాదిని, ఇ ఈ, ఎ ఏ, ఉ ఊ, ఒ ఓ లను యకార వకారములతో గూర్చి పలుకుట పదమూడవ శతాబ్దమునుండి కానవచ్చు చున్నది. ఈ రూపము లిప్పటికిని శిష్టసమ్మతములు కాలేదు. కాని వేసాలు, దోసాలు అనునవి వేషములు, దోషములు అను శబ్దములోని ముపర్ణలోపము కలిగి, పూర్వాచ్చునకు దీర్ఘము వచ్చి ఏర్పడినవే. ఇటీవల 'ముత్యములు - ముత్యాలు' వంటి యిట్టి రూపములకు లక్షణము ఏర్పడి అవి శిష్టరూపములుగనే గ్రహింపబడ జొచ్చినవి. పాడేము, చూచేము, పంపేరు మొదలైనవి పాడెదము, చూచెదము, పంపెదరు మొదలగువానిలోని 'ద' వర్ణలోపము, పూర్వాచ్చునకు దీర్ఘము కలుగగా ఏర్పడినవే. వాటీ, మేమూ, నీవూ - ఇవి సముచ్చయార్థకమగు తుది 'ను' వర్ణము లోపించి దాని ఊతకు బదులుగా వచ్చిన దీర్ఘముతో కూడిన రూపములు. అవీ, ఇవీ, నీవూ, నేమూ, వారూ మొదలైనవి ఇప్పటి శిష్టవ్యవహారములో అనేకము కలవు. తరువాత, అప్పకవి గ్రామ్యమునకు లక్షణము చెప్పుచు 'అక్షరవిలోపమై యుండునట్టి పలుకు గ్రామ్య' మని అదే 'అపభ్రంశకంబు ననగబడును' అని, దానికి ఉదాహరణముగా ఆడ (<అకడ) అను దానిని పేర్కొన్నాడు. ఇంకను వస్తాడా, తెస్తాడా వంటివి గ్రామ్యోక్తు లన్నాడు. ఇవి వచ్చుతాడు, తెచ్చుతాడు రూపములనుండి ఏర్పడి ఉండవలెను. కాని, ఇట్టివి వ్యవహారములో ఏకాలములోను ఉన్న జాడ లేదు. వచ్చును, వత్తును, వత్తువు రూపములే ప్రసిద్ధములు. కాని, ప్రథమ పురుషములో లింగభేదమును చూపుటకు చేసిన వాడు>చేసినాడు, చేసినయది>చేసినది అను రూపములు కాలక్రమమున బయలు దేరినవి. వీని సాదృశ్యముననే, 'చేసుతాడు, చేసుతాను, చేసుతావు' అను రూపములు కల్పింపబడుటచే చేస్తాడు, చేస్తాను, చేస్తావు అనునవి పదమధ్యోకార లోపముచే కలిగి యుండును. 'గొల్లడు' శబ్దము కూడ గ్రామ్య మనియే అప్పకవి చెప్పినాడు. కాని ఇదియు 'గొల్లవాడు'లోని 'వా' లోపముచే గలిగినదే. చేయగలవాడు>చేయగలడు - కలరు, కలడు రూపములు భారత కవుల నాటినుండి ప్రసిద్ధములే అగుచుండ – 'గొల్లడు' శబ్దము గ్రామ్య మనుట ఎట్లో తెలియదు. వ్యావహారికములో కలిగిన మార్పులకు చాలవరకు వ్యవహారవేగమున కలిగిన లోపములు, ఒకప్పుడు దానిని పూరించుటకు కలిగిన దీర్ఘములు, లేదా, కూడబడిన హల్లుల సమీకరణము మొదలైనవి ముఖ్యకారణములు.

నన్నయకు తరువాత రెండు మూడు వందల సంవత్సరముల వరకు తెనుగునకు లక్షణమే లేదు. కేతన చేసిన లక్షణము కూడ ప్రత్యేకము నన్నయ భాషను ఉద్దేశించి చేసినది కాదు. ఆంధ్రభాషకు బహుపథంబు లనుచు ఉండగా అతడు ఒక త్రోవ మాత్రము చూపితిని అన్నాడు. ఎట్లు? గంగకు త్రోవ చూపుచు 'కంచి, నెల్లూరు మరి యోరుగల్లయోధ్యయను పురంబులపై గంగ కరుగు'మని ఏదో ఒక రీతిని చెప్పినట్లుగా చెప్పితి నన్నాడు. కావున నన్నయ రచనను అరసికొని తిక్కన, వీ రిద్దరిని అనుసరించి ఎఱ్ఱాప్రెగడ, ఈ కవిత్రయము వారి రచనలను అనుసరించి తరువాతి కవులు శిష్టభాషను, శిష్టకవితా మార్గమును ఏర్పరుచుకొనినను ఆంధ్రకవితకు ఆంధ్రభాషకు అది ఒకటే పథము కాదు. తరువాతి వైదికమార్గ వర్తనులు అందరు ఈ మార్గముననే నడచుటచేత ఇదియే రాచబాటయై తక్కినవి కప్పువడి పోయినవి.

కేతన పెద్దనలు శిష్టభాషకు ఏదో ఒక లక్షణము సమకూర్చుటకు పూర్వమే, ఆంధ్ర భాషకు అప్పటికున్న 'బహుపథము'లలో నన్నయ అవలంబించినదానికంటె భిన్నమగు మరియొక పథమును మనకు చూపినవారు నన్నెచోడ, సోమనాథ కవులు. వారు కేవల శబ్దరూపములలోనే కాక భాషాలక్షణములో కూడ భిన్నపథమును అవలంబించినారు; అనగా లాక్షణికుల నిబంధనలకు లోనుకాని ఆ కాలపు తెలుగుభాష ఎట్లున్నదో వీరి రచనలు మనకు తెలుపుచున్న వన్నమాట. తరువాతి లాక్షణికుల దృష్టిలో ఇవి అలాక్షణికములు కావచ్చును. కాని, ఆ కాలపు పరిస్థితిని బట్టి చూచినచో ఆంధ్రభాషకు ఆ కాలమున ప్రచారములో ఉన్న బహుపథములలో ఇదియు ఒక శిష్టమార్గమే అని మనము తలంపక వీలులేదు. అప్పటికి ఇంకను భాషకు కవుల శిష్టకవితా సంప్రదాయ

నిబంధనమే కాని లాక్షణికుల విధినిషేధరూప నిబంధనములు ఏవియు ప్రచారములోనికి వచ్చినట్లు అగ్గుపడదు. తరువాతి కవులలో పెక్కురు కవిత్రయమువారి భాషా సంప్రదాయమును నిలువబెట్టుటకే ప్రయత్నించిరి. కాని, 'నిరంకుశాః కవయః' అను ఆర్యోక్తిని బట్టి వారిలో ప్రౌఢులు, స్వతంత్రులు అగువారు కొందరు, సమకాలిక వ్యవహార ప్రాబల్యమునకు లోనగుటచే కాబోలు, లాక్షణికులు పెట్టిన హద్దును మీరుచునే యుండిరి. అట్టివానిని తరువాతి లాక్షణికులు ఖండించుచు ఆకవి యలాక్షణికుడని నిరసించుటో, లేదా, వానిని కూడ మహాకవి ప్రయోగములని అంగీకరించుటో, లేక, వేరువిధముగ సమర్థింప చూచుటో, కాక, వీలైనచోటుల తమ లక్షణములకు అనుకూలముగ పాఠాంతరములను కల్పించి మూలపాఠములను దిద్దివేయుటో చేయుచు వచ్చుచుండిరి. ఈ రీతిగా కవిత్రయము వారి కాలమునుండి ఒక ప్రక్కన శిష్ట సంప్రదాయసిద్ధమగు ప్రామాణిక భాషాప్రవాహము ఒకటి నడచుచుండ, దాని ప్రక్కనే నన్నయకు పూర్వమునుండి వచ్చుచున్న వ్యావహారిక భాషాప్రవాహము కూడ నడచుచునే యున్నది. అది కావ్యప్రబంధ లక్షణ గ్రంథములు అను ఒడ్డులమధ్య ప్రవహించుచుండ, ఈ వ్యావహారిక భాషా ప్రవాహము శాసన రచనలలోను, కొందరు శైవ కవుల రచనలలోను, తరువాతి కవుల నిరంకుశ ప్రయోగములలోను శిష్టజనుల నిత్యవ్యవహారము, తద్రచిత వ్యాఖ్యానములు, లేఖలు, కైఫీయతులు మొదలగువానిలోను, స్త్రీలపాటలు, సామాన్యజనుల పదములు, భక్తజనుల సంగీత సంకీర్తనాది రచనలు మొదలగువానిలోను, వీథి భాగవతములు, యక్షగానములు, ద్విపదలు, గీతములు మొదలగువానిలోను పొడసూపుచు లాక్షణికమర్యాదలను గట్టులపై పొంగి పొరలి ప్రవహించి, ప్రవహించి నేటికి కాలము అనుకూలించుటచే ప్రజా ప్రభుత్వము, విద్యా వ్యాప్తి వార్తాపత్రికలు, రేడియో ప్రసంగములు, నవలలు, కథానికలు, హాస్యరచనలు, బహిరంగోపన్యాసములు మొదలగువాని మూలముగా శిష్ట మర్యాదలను ప్రామాణికత్వపు ఒడ్డులను కూడ ముంచివేయుచు అతివేగముగ నడచు మహా ప్రవాహమై వెలసినది. ఇట్టి ప్రవాహమును ఆపదలచుట వెఱ్ఱివాని పనియే. దీనిని సాధ్యమైనంత వరకు లాక్షణిక మర్యాదలు అను గట్టులను దాటకుండ దేశ కాలానుగుణముగా, ప్రాచీనాధునిక శిష్టకవిప్రయోగములను కూడదీసికొనుచు, పెంపు చేసికొనుచు వచ్చి, క్రొత్త కాలువలు త్రవ్వుకొని, వాని మూలమున అధునాతన సాహితీక్షేత్రములందు ఆంధ్రకవి కుమారులు క్రొత్త పంటలను పండించుటకు అనువు పడునట్లు చేయవలసి యున్నది. పూర్వకవి సమ్మతములైనవియు, ఆధునిక శిష్టవ్యవహార ప్రసిద్ధములైనవియు అగు భాషా రూపములను, భాషా పరిణామ పద్ధతిని సమర్థించి, సమన్వయించి వానికి లక్షణము కల్పింప గలిగినచో ఆధునికాంధ్రభాషాసాహిత్యములకు శ్రేయోదాయక మగును. ఈ విధానమును అనుసరించియే ఆధునిక ఆంధ్రభాషా లక్షణమును కల్పించుకొనవలసి యున్నది. ఈ యాధునికాంధ్రభాష కేవలము కవితా రచనలకే కాక ఈ కాలమున సామాన్యజనములో విద్యా వ్యాప్తికి తోడ్పడవలసి యుండుటచే కాలానుగుణముగా దీని వ్యాప్తిని నిర్ణయించుటకు ఆంధ్ర శిష్టలోకమే ఏదో ఒక విధమున పూనుకొనవలసి యున్నది. **కో. రా.**

ఆంధ్ర ప్రాకృతముల జన్య జనక సంబంధ మీమాంస

తెలుగునకు ప్రాకృతభాషలకు సంబంధ మున్నదను విషయము నన్నయ భట్టారక రచితమని ప్రసిద్ధికల 'ఆంధ్ర శబ్ద చింతామణి'లో మొట్టమొదట మనకు తారసిల్లును.

> 'ఆద్యప్రకృతిః ప్రకృతి శ్చాద్యే;
> ఏషా తయో ర్భవేత్ వికృతిః.'

అని నన్నయభట్టారకుని కారిక; అనగా మొదటి ప్రకృతి అయిన సంస్కృతము, రెండవ ప్రకృతి అయిన ప్రాకృతము - ఈ రెండు మొదటివి (పూర్వము ఉండేవి). ఆంధ్ర భాష వానికి వికృతి.

ఈ కారికను వ్యాకరించిన అహోబల పండితుని అనుసరించి వరుసల చిన సీతారామస్వామి శాస్త్రిగారు తమ చింతామణి విషయ పరిశోధనలో ప్రకటించిన అభిప్రాయము ఇది. సంస్కృత ప్రాకృతములకు ఆంధ్ర భాష వికృతి అనుటలో, శబ్దనిష్పత్తికి ఆంధ్రభాష ఉపయోగించు వ్యాకరణ ప్రక్రియలు మొదటి రెండు భాషలలో ఆ పనికే వాడుకలో ఉన్న వ్యాకరణ ప్రక్రియలను అనుసరించును అని తెలియజేయుటకే కాని మొదటి భాషలనుండి ఆంధ్రము జనించిన దని సూచించుటకు కాదు.

బాలసరస్వతి మతములో సంస్కృతమును తత్సమ తద్భవములచేతను, ప్రాకృతమును కూడ అట్లే తత్సమ, తద్భవములచేతను ఆంధ్రభాష అనుసరించుచున్నది అను అర్థములో పై నన్నయకారికను అవగాహనము చేసికొన వలెను.

ఇది ఇట్లుండ, కాల్డ్ వెల్ అను పాదిరియును, ఆయన పక్షమును ప్రమాణముగా అంగీకరించినవారును ఆర్య భాషలకును - ముఖ్యముగా సంస్కృతమునకును, ఆంధ్రము వంటి ద్రావిడ భాషలకును సంబంధము ఏమియు లేదు అను నిష్కర్షకు వచ్చినారు.

ఆంధ్రభాషా చరిత్రకారులగు కీ. శే. డాక్టరు చిలుకూరి నారాయణరావుగారికి కాల్డ్ వెల్ దొరగారి నిష్కర్ష బొత్తిగా నచ్చలేదు.

ఆంధ్రభాషా శరీరమందు తత్సమ, తద్భవ, దేశ్యవర్గములు అను మూడు జాతుల పదములు ఇమిడియున్నవి. తత్సమ తద్భవముల విషయమై, ఆ పదముల వ్యుత్పత్తిని బట్టి విచారించినయెడల వివాదమే లేదు. ఎటుచూచినను దేశ్యపదముల విషయములోనే భాషా చరిత్రకారులు పై చెప్పిన విరుద్ధ పక్షములు స్వీకరించియున్నారు.

ఆంధ్రమునకును, ప్రాకృతమునకును జన్య జనక సంబంధము ఉన్నదనుటలో, ఆంధ్రమందలి దేశ్యశబ్దములు అన్నిటికిని ప్రాకృతభాషయందు ప్రకృతి రూపములు గోచరించునని అభిప్రాయము.

ప్రాకృతభాషలు సంస్కృతమునుండి ఉత్పన్నమైనవని భావించి (ఈ భావన నవీనభాషా పరిణామచరిత్ర దృష్టిలో సరికాదు) అట్టి ప్రాకృతమునుండి ఆంధ్రభాషయందలి దేశ్యము ఉద్భవించినవని సంబంధాస్తిత్వవాదుల మతము.

నన్నయ చెప్పిన ఆద్యప్రకృతి యగు సంస్కృతమునకును, ద్రావిడ భాషలకును ఎట్టి సంబంధములును లేవని నిరూపించుపక్షమున, సంస్కృత జన్యమగు ప్రాకృతమునకును, ఆంధ్రభాషకును సంబంధము లేదని వేరుగ చెప్ప నక్కరలేదు.

ఈ సందర్భముననే శ్రీగంటి జోగి సోమయాజులుగారు తమ 'ఆంధ్రభాషా వికాసము' అను గ్రంథమందు కాల్డ్వెల్ సిద్ధాంతము ననుసరించి నిరూపించిన ఈ క్రింది ఉపపత్తులు అర్థవంతములు. ఈ యుపపత్తులు స్వపక్షస్థాపనయందు అసమర్థములని నిరూపించుచు, కీ. శే. డాక్టరు చిలుకూరి నారాయణరావుగారు ప్రాకృతమునకు తెలుగునకు సంబంధము ఉన్నదని రుజువుచేయు సమాధానములు కూడ ఈ యుపపత్తులతో జోడించి చూపబడినవి.

ఉపపత్తులు : వానికి సమాధానములు

1. ఉపపత్తి : ద్రావిడ భాషలలోని శబ్దజాలమందు సంస్కృతము కానిభాగము సంస్కృత భాగముకంటె ఎక్కువగా ఉన్నది.

సమాధానము : కాల్డ్ వెల్ సంస్కృతము కాని భాగము అనుకొన్నది నిజముగ ప్రాకృతభాగము. కేవల దేశ్యము అని తలంపబడు ద్రావిడ భాషా శబ్దజాల మంతయు ప్రాకృతమార్గమున ఎక్కువగ వికారము పొందినది అయి యున్నది. వాస్తవికముగ దేశ్యమయిన భాగము కొలదిగనే ఉన్నదని పరిశోధనమువలన తెలగలదు. ఈ విషయమును పరీక్షించిన శ్రీ వఝల చిన సీతారామస్వామి శాస్త్రిగారు ప్రాకృతమునకును తెనుగునకును కల సంబంధము క్వాచిత్కమని తెల్పియుండిరి. పరిశోధనలు ఈ యూహను పూర్తిగ నిలువబెట్టజాలవు. నిఘంటువులలోనికి ఎక్కని పదములలోను, నిఘంటువులలోనికి ఎక్కిన దేశ్యములని పేర్కొనబడినవానిలోను ఎన్నో ప్రాకృత భవములు కనిపించుచున్నవి. ప్రాకృతములను, వానినుండి ఉత్పన్నములైన యపభ్రంశములను వెదకినచో ఎన్ని ప్రాకృత భవములు లభించునో ఇప్పాటున చెప్పజాలము. ప్రాకృతమను పదమునకు విశాలార్థము ఇక్కడ గ్రహింప వలయును. పాలీభాష మొదటి ప్రాకృతమని పండితు లంగీకరించిన విషయము. షడ్విధప్రాకృత భాషలను వాని అపభ్రంశములను వెదుకవలయును. ఇట్లు కూలంకషమయిన అన్వేషణము కావించినచో దేశ్యశబ్ద ప్రపంచ మంతయు ప్రాకృత భవమే యని తేలుటకు ఎంతయు సంభావ్యత కలదు.

పై సంభావ్యతకు అవకాశము ఇచ్చునవిగా వెదకినంత మట్టుకు ఈ క్రింది యుదాహరణములు కాననగును.

పాళీ	తెలుగు
బొందిన	బొంది
ఒడ్డిత్వా	ఒడ్డు

ఇట్లే 'పస్తాయించు', 'ఓర' (ప్రక్క) అను పదములు కూడ పాలియందు కలవు.

కాగా, శాతవాహన మహారాజ సంకలితమైన 'గాథా సప్తశతి'లోని తెలుగు పదాలు రెండువేల యేండ్ల క్రిందట ప్రాకృత సాహిత్యములో చేరిపోయినట్లు కొందరి అభిప్రాయము. దీనినిబట్టి చూడగా ప్రాకృత శబ్దాలే (వానికి సంస్కృతమూలము కనబడక పోవచ్చుగాక) తెలుగు శబ్దాలకు మాతృక కాకూడదా అని తోచుచున్నది.

గ్రామీణ శబ్దాలను కూడ ఆదరించి 'వర్ద' శబ్దమునుండి 'ఎద్దు', 'త్యక్త' నుండి 'చెత్త', 'త్వక్' నుండి 'తొక్క'

పుట్టినదని ఇంకొక యభిప్రాయము. ఇంకను ఉదాహరణములు: 'కణ్ణేరో' (సం. కర్ణికారము)నుండి 'గన్నేరు', [ప] యండ, (సం. ప్రచండ)నుండి 'ఎండ' వచ్చినట్లున్నవి. 'చండ' నుండి 'ఎండ' వచ్చిన దనుట (ఉపసర్గ భ్రంశము ద్వారమున) కొందరికి వింతగా కనబడవచ్చును. ఇట్టివి అనేకము లున్నవి. 'మృషా' శబ్దమునుండి 'మోసము' పుట్టినది. హేమచంద్రాచార్యుడు ఒక్కడే ప్రాకృతమున కొన్నియెడల ఈ 'ఋ' కారమునకు 'ఓ' సిద్ధించునని తన శబ్దానుశాసనమున నిరూపించినాడు (I—186, సూ. సిద్ధహేమ శబ్దానుశాసనము).

హేమచంద్రాచార్యుడు ధాత్వాదేశము లనుపేర కొన్నింటి నొసగియున్నాడు:

భష్ ధాతువునుండి	'బొక్కు'
అర్ప ,,	'ఒప్పగించు'
కూజ్ ,,	'కూయు'

వీనిని తద్భవములుగా అంగీకరించవచ్చును. ఇక ఆదేశములను పరిశీలించిన నివ్వోఅ(పోవు), వాడు (మ్లా), రంఖోల (డోల)-ఇది 'రంకులరాట' రూపమున తెన్గున గలదు - 'వ్రజ్' ధాతువునుండి - వర్ (ద్రావిడ), - 'వచ్చు' (తెనుగు), 'గమ' ధాతువునుండి 'పద'యును, 'తథ' అను శబ్దమునకు 'రంప' యును ఆదేశములుగ వచ్చినట్లు గ్రహించవచ్చును.

ఈపై చర్చ పర్యవసానమును ఈక్రింది విధమున తెలుపవచ్చును: తెలుగున 'దేశ్యము' అను శబ్దజాలము సంస్కృతభవమువలె ప్రాకృతభవమును అనియు పరిశోధనవలన తేల్చుకోవలసిన విషయము అని. ఈవిషయమై ప్రాకృత భాషా పరిశోధనను భాషా శాస్త్రజ్ఞులు ఎక్కువగా చేయవలసియున్నది.

2. ఉపపత్తి : ద్రావిడభాషలలోని సర్వనామ సంఖ్యావాచక శబ్దములును, సుప్తిఙ్ ప్రత్యయములును, వాక్యనిర్మాణమును - అనగా భాషకు జీవ మనదగిన దంతయు - మొదటినుండియు సంస్కృతమునకును ద్రావిడ భాషలకును వేర్వేరుగ నున్నది.

సమాధానము : సర్వనామములు సంస్కృతమునకును ప్రాకృతములకును సమానమూలమగు ఇండో - ఐరేనియను భాషలనుండి వేర్వేరు మార్గముల పరిణామమునొంది వచ్చియుండుటచే భేదము కలిగినది.

ఇక సంఖ్యావాచకముల విషయమున ఇండో యూరోపియను భాషలందును, నేటి యార్య భాషలందును చాల పోలికలు చూపవచ్చును.

సుప్తిఙ్ ప్రత్యయములు ప్రాకృత భాషలలోనే లోపించినవి. విభక్తి రూపము లన్నియు సామాన్యముగ ఏకరూపమును తాల్చుటచేత ఆ విభక్తి సంబంధమును తెలుపుటకు క్రొత్తమాటలు చేర్పబడుచు వచ్చినవి. ఈమార్పు ద్రావిడ భాషలయందువలె తక్కిన నేటి యార్యభాష లన్నిటియందును కాననగుచున్నది. వాక్యనిర్మాణ విషయమున సంస్కృతమునందు పద ప్రత్యయ సంయోజనము సంపూర్ణముగ ఉండుటచే వాక్యములోని శబ్దముల స్థానము విషయమున ఒక నియతి లేకుండెను. కాని, ప్రాకృత భాషలయందును ప్రత్యయములు లోపించుటచే వాక్యములోని శబ్దముల స్థానము విషయమున ఒక నిర్ణయము ఏర్పడవలసి వచ్చినది.

సర్వనామముల చరిత్రమును ప్రాకృతావస్థకంటె ఇంకను పూర్వకాలమునకు, అనగా ఇండో - ఐరేనియను భాషల కాలమునకు తీసికొనిపోయిన యెడల తెలుగునకును ప్రాకృతములకును జన్య జనక సంబంధము ఉన్నట్లే రూఢియగును.

ముందు నిర్దేశార్థక సర్వనామముల విషయము పరిశీలింతము. 'అద్', 'ఇద్' ఏకవచనమున క్రమముగా దూరము, సమీపము అను అర్థములందును, 'అవ్', 'ఇమ్' అట్లే బహువచనమందును ఐరేనియను అవెస్తా భాషలో ఉన్నవి. ఈవిధముగానే అద్, అస్; ఇద్, అమ్; అవ్, అమ్, ఇమ్ అనునవి ఇండో - ఆర్యభాషలలో ప్రాచీనతమమగు వైదికభాషలందు ఉన్నవని భాషాపరిణామకోవిదులు తెల్పుచున్నారు. నేడు మనకుగూడ పాలి మొదలగు ఆదిమ ప్రాకృతభాషలలో 'అదుం,' 'అముం' అను నపుంసకలింగైక వచన రూపములు దూరమం దున్నవానిని నిర్దేశించుటకును, 'ఇదం', 'ఇమం' అనునవి సంస్కృతమునవలెనే సామీప్యార్థమునను గోచరించుచున్నవి. ఇంతేకాక, ఇతర ద్రావిడభాషలలో లేనట్టియు, తెలుగున ఉన్నట్టియు 'ఇతడు, అతడు' అను రూపములకు 'ఏత' ప్రాతిపదికము పాలిభాషయందు కానవచ్చుచున్నది. దీని తాత్పర్యము ఏమనగా, అ, ఇ అను దూర, సామీప్యార్థ మూలములును, వానినుండి ఏర్పడు 'అద్, ఇద్, అవ్, ఇవ్' అను సర్వనామ ప్రాతిపదికలును, ఒక్క ద్రావిడ భాషల సొమ్మే కాదని.

ఇక సంఖ్యావాచకములను గురించిన సమాధానము: ద్రావిడభాషలకు ప్రాకృత భాషలయందు కాని, నేటి ద్రావిడేతర ఆర్యభాషలందు కాని సంఖ్యావాచక పదముల విషయమున ఎక్కువ పోలికలు కనబడవు. యూరోపియను భాషలందును, ఐరేనియను భాషలందును కూడ

వీనికి ఎక్కువ సామ్యము కాన్పించకున్నది. సంఖ్యావాచక పదములు ద్రావిడభాషలందు ప్రత్యేకముగ పుట్టినవో, లేదా, నేడు ప్రచారమునుండి తొలగిన పైశాచ్యాది భాషలనుండియైన వానియందు చేరినవో నిర్ణయించుట కష్టము. అయినను ఐరేనియను భాషలయందలి స్వరపరిణామమును బట్టియు, నేటి కొన్ని కొన్ని పైశాచీ భాషలయందలి కొన్ని రూపములనుబట్టియు ఆలోచించి పరిశోధన చేసినయెడల ద్రావిడ సంఖ్యావాచక పదముల స్వరూప నిర్ణయమున ఒక సూత్రము చిక్కునేమో వెదకవలసి యున్నది.

ఏక > ఒక

ఇచ్చటి అచ్చు మార్పు, 'స్తేన' - 'థూణ'యందువలె జరిగినది.

కాల్డ్ వెల్ కూడ ఇది అసంభవము కాదని అంగీకరించినాడు.

ఇచట ఆంధ్రభాషా వికాసకారులు 'ఒక'⟷'ఒరు' (అరవము) కుటుంబమునకు చేరిన దనుచు, 'ఏక' శబ్దభవ మగు 'ఎక్క' నుండి 'ఒక, ఒక్క'లు పుట్టిన వనుట యుక్తి దూరమని తెల్పుచున్నారు. అట్లే, 'ద్వంద్వ' శబ్దమునుండి 'దొండు' ద్వారమున 'రెండు'ను పుట్టింప జూచిన డా. నారాయణరావుగారి యత్నము క్లిష్ట మనియే తోచుచున్నది. ఈ సందర్భమున పదాది దకారము రేఫముగ మారుటకు దౌవారిక > రవ్వారి మొదలగు ఉదాహరణములను వారు చూపియున్నారు. సోమయాజిగారు 'ఇర్' ధాతువునుండియే, కాల్డ్ వెల్ చెప్పినట్లు, 'రెండును' ద్రావిడ రూపముగ సమర్థించుచున్నారు. మూడునకు 'మూన్' మూలరూపమని నారాయణరావు గారు అంగీకరించి ద్రావిడేతర భాషలయందు ఎందును దీనిని బోలిన త్ర్యర్థ వాచకపదము కానరాలేదని స్పష్టముగ తెల్పియున్నారు.

'నాలుగు' విషయముననను, 'మూడు' విషయముననను అట్లే తెల్పి 'చతుర్ శ్వః' (అటావలెల్లుండి) అను సంస్కృత రూపమునుండి 'నర్ సొ' అను ఉత్తర హిందూస్థాన భాషలలోగల రూపమునందలి 'నర్'కును 'నల్' అను 'నాలుగు'నందలి మూలమునకును సంబంధము ఉండియుండవలెనని డా. నారాయణరావుగారు ఒక క్లిష్ట ప్రక్రియను సూచించి యున్నారు. ఇట్టివి భాషా పరిశోధకులకు చిక్కని సమస్యలు.

'అయిదు'- పంచశబ్దమందలి తొలి పకారము హ కారమై క్రమముగ అ కారముగ మారిన దనియు, పదిహేను, పదహారు అను వాడుకరూపములందలి హ కారము చారిత్రక పునరుజ్జీవన మనియు డా. నారాయణరావుగారి యభిప్రాయము. 'వికాస'కారులు 'ఏన్' ప్రాచీనరూపమని నిరూపించి ఇది కేవల ద్రావిడపదమని తెల్పుచున్నారు. 'ఆఱు' - 'దశ' 'దహ'గా మారినట్లు షష్ (శశ్) హార్ (హార్)లుగా మారి ఆఱైనదనని డా. నారాయణరావు గారి యభిప్రాయము. ఇది అగమ్యగోచరముగా ఉన్నది. పైయట్లే సప్త - హస్తగను (ఈరానియను భాషయందు) హఫ్తగను కూడ మారుచు హేడు, ఏడు అవతరించినవని డా. నారాయణరావుగారి వాదము.

'అష్ట' 'అర్థ'గను, అరవమందలి 'ఎట్టు' గను మారిన దనియు, అ 'ఎ'గా మారుట ప్రాకృతధ్వని పరిణామనియమానుసార మనియు తెల్పుచు డా. నారాయణరావుగారు తెలుగునందలి 'ఎనిమిది'కి పదికి రెండు తక్కువ అని వ్యుత్పత్తిని కల్పించిన కాల్డ్ వెల్ వాదమును నిరాకరించుచున్నారు. పైగా ఒక్క తెలుగున మాత్రము ఎనిమిదికి ప్రత్యేకముగా అంకె లేకుండునా అనిరి. ఎనిమిది తొమ్మిది సామ్యమున ఏర్పడిన దనియు, 'ఎన్' అష్టన్ శబ్దభవ మనియు, పది యనుపదమునం దనునాసికధ్వని వినబడకున్నను 'పంద్రెండు' మొదలయిన సమాసములందు అది గోచరమగుచున్న దనియు డా. నారాయణ రావుగారు సయుక్తికముగ నిరూపించియున్నారు. అట్టి 'పది'కి 'పిది' కోర్వి భాషయందును, 'మిది' తెనుగునను రూపాంతరము లనియు వారి యభిప్రాయము. 'తొన్' 'ఒన్'లు తోడు, ఓడులకువలె తెనుగునకును ద్రావిడ భాషలకును గల సంబంధమును సూచించుచున్న వనియు, 'ఊన' 'ఏకోన' యను నర్థమున 'ఒన్'గా మారిన దనియు డాక్టరుగారి యభిప్రాయము.

తదుపరి తెనుగునందలి 'వంద' విలక్షణమైనది; ఇతర ద్రావిడ భాషలందు లేదు. భారతకవులు వాడలేదట. సమూహార్థకమగు బృంద (వృంద) వంద యైనదని జైన గ్రంథ ప్రమాణమును చూపుచు నారాయణరావుగారు వ్యుత్పత్తిని తెల్పిరి. కాల్డ్ వెల్ ఈ విషయమై పట్టించుకొనలేదు. కాల్డ్ వెల్ 'మాఱు'కు 'పొడిచేయు' అను అర్థముద్వారా బహురేణుకమను అర్థమును, శతార్థమును కల్పించినాడు. ఇది ద్రావిడ ప్రాణాయామము చేసినట్లు ఉన్నదని నారాయణరావుగా రందురు.

ఇక 'వేయి'కి 'ఆవిఱ' అను 'ఆయిర' సజాతీయము, నష్టమైనది అగు పూర్వరూప మనియు, అది సహస్రశబ్దభవ మనియు నారాయణరావుగారు వ్యుత్పత్తిని కల్పింప జూచిరి.

పై వాదములలో కొన్ని సందేహాస్పదములుగా నున్న వనక తప్పదు. తెలుగున సంఖ్యావాచకములు కేవలము

ఆర్యములో, కేవల ద్రావిడములో, లేదా, మిశ్రములో నిర్ణీతముగా తెలియుటలేదు. ఎట్లున్నను, తెలుగుపై ప్రాకృ తాంశ ప్రభావ మీ విషయమున కొంత కలదని అంగీక రింపక తప్పదు. పరిశోధన లింకను పూర్ణముగా సాగవలెను.

సుప్తిఙ్ ప్రత్యయముల విషయమును గూర్చి వ్రాయుచు ఇవి ప్రాకృత భాషలలోనే లోపించినవని డా. నారాయణరావుగా రనుచున్నారు. కాని ప్రాకృత వాఙ్మయ మందుకు విపరీతముగ సాక్ష్య మిచ్చుచున్నది. సుప్తిఙ్ ప్రత్యయములు క్రమముగ రూపము నందును, సంఖ్యయందును అరగఁబొచ్చిన వనుట మాత్రము స్పష్టము.

వాక్యనిర్మాణ విషయమున నారాయణరావుగారు ఇట్లనుచున్నారు: సంస్కృతమునందు పద ప్రత్యయ సంయోజనము సంపూర్ణముగ ఉండుటచే వాక్యమందలి శబ్దముల స్థానము విషయమున ఒక నియతి లేకుండెను. కాని, ప్రాకృత భాషలయందును, వాని పరిణామరూప ములు అగు నేటి భారతీయ భాషలందును ప్రత్యయములు లోపించుటచే వాక్యములలోని స్థానము విషయమున ఒక నిర్ణయము ఏర్పడవలసి వచ్చెను. కాని, ఈ వాదము తృప్తి జనకముగ లేదని చెప్పవలయును.

మూడవ ఉపపత్తి: ద్రావిడభాషా నిఘంటువులలో సంస్కృత పదజాలము ఎక్కుడుగ ఉన్నదని ద్రావిడ భాషలు సంస్కృతభాషా జన్యములు అని తలపగూడదు. ఆ నిఘంటువులలో దేశభాషా పండితులు దేశ్యములను ప్రత్యేకించియే యున్నారు.

సమాధానము: ప్రాకృతభాషల శబ్దములతోడి పోలి కలు గుర్తింపరాని శబ్దములనే, అనగా వైకృతములనే నిఘంటుకారులు దేశ్యము లనిరి. ఆర్యప్రాకృత భాషలందు వలె ద్రావిడభాషల విషయమున ఇట్టి పరిశోధనము ఇంకను జరిగియుండలేదు. కాల్డ్ వెల్ ఇచ్చిన పట్టికయందలి 'అప్ప'కు 'అంబ', 'తాయి'కి 'ధాత్రి', 'వాయ్'కి 'వాక్' (వక్త్ర) మొదలగు శబ్దములను డా. నారాయణ రావుగారు మూలాన్వేషణము చేసియున్నారు.

నాలుగవ ఉపపత్తి: ద్రావిడ భాషలలో గ్రంథస్థములు కాని పదములు అనేకము లున్నవి. వీనిలో సంస్కృత పదములు లేనేలేవని చెప్పవచ్చును. సంస్కృత పదములను ఉపయోగించు కొన్ని భాషలలో అవి యంత యావశ్యక ములు కావు. వానిని విడనాడినను ఆ భాషలకు లోపము లేదు.

సమాధానము: పై వాదమునకు కారణము తరువాతి కాలపు ఆర్యవిజ్ఞానము వీనియందు చేరకుండుటయే. సంస్కృత ప్రాకృత భవములైన శబ్దములను ద్రావిడ భాషలు విడనాడగల వనుట సరికాదు. గంజి, నీరు, అంబలి, కూడు, గరిఁటె, తెడ్డు, గిన్నె, కట్టెలు, విసనకఱ్ఱ, మంచము, చాప, గొడ్డలి, కత్తి, ఇల్లు, కొట్టు, అంగడి, ఆటక, మేక, గొఱ్ఱె, గుఱ్ఱము, గాడిద, అప్ప, మామ, అత్త, బావ, అక్క - ఇట్టి వందలకొలది సంస్కృతప్రాకృత భవములను తెనుగువారు విడనాడజాలరు.

ఐదవ ఉపపత్తి: (క) సంస్కృతమున శబ్దముల యంతమును బట్టి లింగ నిర్ణయము జరుగును; ద్రావిడమున శబ్దమునుబట్టియే తెలియును.

(చ) విభక్తి ప్రతిరూపకములగు అవ్యయములే కాని సంస్కృతమునందువలె విభక్తి ప్రత్యయములు ద్రావిడ భాషలలో లేవు.

సమాధానము: సంస్కృతమునకూడ లింగము కొంత అనియతమే యనియు, ప్రాకృతమున ఇంకను చెడిన దనియు, అందుచే ద్రావిడభాషలలో వేరుగా ఉన్నట్లు కన్పట్టు ననియు డా. నారాయణరావుగారు అందురు. ఇక విభక్తి ప్రత్యయముల విషయమున ఆధునికఆర్య భాషలలోవలె ద్రావిడభాషలయందును ప్రాచీన విభక్తి ప్రత్యయములు అంతరించి, నూతన ప్రత్యయములు ఏర్ప డినవని డా. నారాయణరావుగారి సమర్థనము.

ఆరవ ఉపపత్తి: సంస్కృతమునగల (ధాతువుల) ఉపసర్గలు ద్రావిడభాషలందు లేకుండుట ద్రావిడభాషల ప్రత్యేకతను సూచించుచున్నది. దీనికి డా. నారాయణ రావుగారు ఇచ్చు సమాధానము తృప్తికరముగా లేదు.

ఏడవ ఉపపత్తి: విశేష్య విశేషణములకు లింగ వచన విభక్తుల అనురూపత సంస్కృతమునందేకాని ద్రావిడభాష లలో కాదు.

సమాధానము: దీర్ఘములు (సాధారణముగా స్త్రీ లింగ శబ్దాంతములు) హ్రస్వము లగుటచే ఇట్టివి గోచర మగుట మానినవి.

ఎనిమిదవ ఉపపత్తి: ద్రావిడభాషలలో క్రియాజన్య విశేష్యములను ఎక్కువగ వాడుదురు. సాధారణ విశేష్య ముల వాడుక తక్కువ.

సమాధానము: పశ్చిమ దక్షిణ గౌడభాషలలో ఇట్లే ఉన్నది.

తొమ్మిదవ ఉపపత్తి: ఉత్తమపురుష బహువచనమున 'మేము', 'మనము' అను అర్థములతో రెండురూప ములు ద్రావిడభాషలయందే కలవు. కాని, ఆర్యభాష లందు లేవు.

సమాధానము: ఇది అన్ని ద్రావిడ భాషలకును సామాన్యలక్షణము కాదు. ఉదాహరణమునకు కన్నడ

భాషయందు ఇట్టిది లేదు. ఇట్టి లక్షణము ముండాభాషల సంపర్కమున కలిగియుండును.

పదవ ఉపపత్తి: కర్మణి ప్రయోగము ద్రావిడభాషలకు క్రొత్త; భాషాతత్త్వమునకు ఇది సరిపడదు.

సమాధానము: గౌడీయభాషలందును ఈ కర్మణి ప్రయోగము తక్కువయే (ఈ సమాధాన మంత తృప్తి జనకముగ లేదు.)

పదునొకండవ ఉపపత్తి: నఞర్థ క్రియలు క్రియా రూపమునందే 'అ' కారమును చేర్చుటవలన (ధాతువునకును ప్రత్యయమునకును నడుమ) ద్రావిడభాషలందు ఏర్పడును. ఆర్యభాషలం దన్ననో నఞర్థసూచకమగు ప్రత్యేకావ్యమును చేర్చుదురు.

సమాధానము: తృప్తిజనకముగ లేదు.

పండ్రెండవ ఉపపత్తి: సంబంధార్థక సర్వనామము ద్రావిడభాషలలో ప్రత్యేకముగా లేదు (సంస్కృతభాషయందలి 'యః'కు అనురూపమయినది). ఇక ప్రశ్నార్థక సర్వనామమగు 'ఏ', 'ఎవడు' మొదలగునవియే సంబంధార్థకవాక్యమున ఉపయోగపడును.

సమాధానము: సంబంధార్థక సర్వనామమే ద్రావిడభాషలలో ఉన్నది. ప్రశ్నార్థక సర్వనామము లేదు. ప్రశ్నలందును 'య' శబ్దభవములగు 'ఏ' యును, దానినుండి వచ్చిన ఇతరశబ్దములును ఉపయోగపడుచున్నవి (అగుచో సంస్కృతమందలి 'కిం' శబ్దమునకు అనురూపమగు పదము ద్రావిడభాషలలో ఏల లేదని ఎదురుప్రశ్న. లోపించి యుండవచ్చును. 'ఎన్నెన్ని లోపింపలేదు' అని సమాధానము).

పదమూడవ ఉపపత్తి: వాక్యనిర్మాణపద్ధతి ద్రావిడభాషలందు వేరు; ఆర్యభాషలందు వేరు.

సమాధానము: (విభక్తిప్రత్యయముల విషయమును చూడనగును).

ఈ సందర్భమున 'గ్రియర్సను' మహాశయుడు చెప్పిన వాక్యము గమనింపదగినది: ద్రావిడభాష లన్నిటియందు తెలుగు స్వతంత్రమగుస్థానమును అతిక్రమించినది. ఆర్యభాషతో మాటలాడు ప్రదేశమునకు దగ్గరగా ఉండుటయే యొక ముఖ్యకారణము.

పదునాల్గవ ఉపపత్తి: లింగవచనముల విషయమున ద్రావిడభాషలపద్ధతి ఆర్యభాషలపద్ధతికన్న విలక్షణమైనది.

సమాధానము: సంస్కృతమందే లింగము అనియతము. ప్రాకృతమందును, ఇతర ఆర్యభాషలయందును ఇంకను చెడినది. వ్యాకరణలింగము లోపించుటకు ద్రావిడభాషల సంపర్కమే కారణమని డా. సునీతికుమారచట్టోపాధ్యాయగా రందురు కాని, ఆనాటి ద్రావిడభాషల స్వరూపము తెలియరాదు; కనుక, అది కేవలము ఊహయే. లింగమందలి వ్యత్యాసము ఉత్తరార్యభాషలయందును, దక్షిణదేశభాషలయందును ఒక్కతీరుననే కలిగినది. దేవకులము, రాజకుమారుడు మొదలగునవి వానినుండి వచ్చినవి - ప్రాకృతమున క్రమముగ దేఉలం, రాఅఉమర; సుంక (శుల్క), చెచ్చెర ('చర చర'—త్వరగతిసూచకము), గిచ్చు (కృత్తి, ప్రా—కిచ్చి), ఉబ్బు (ఊర్ధ్వ), 'శుక్తి' నుండి 'చిప్ప', కృత్వా నుండి 'కాఊణ' ద్వారమున 'కావున' (మహారాష్ట్రభాషా సంప్రదాయమున కూడ). హిందీ 'కర్ కే' 'కాబట్టి' అను అర్థమున వాడబడుచున్నది.

'కనుబొమలు' అని తెనుగున వాడుపదము ద్విరుక్తము. 'భ్రూ' శబ్దమునకు 'భొమ' ప్రాకృతము. 'భ్రూ' కన్నులకేకదా ఉండునది. ధాత్వాదేశముల విషయము ఈవలకే సూచింపబడినది.

పాలీభాషయందు: మయం (వయం శబ్దమునకు) వచ్చును. 'మేము'నకు దీనితో సంబంధము కలదేమో. 'ధనవతి' యను సంస్కృతమునకు 'ధనవంతీ' అని పాలీ రూపము. 'కళావంతీ' ఇట్లేర్పడినదే. 'కళావంతు' లనియు అట్లే ఏర్పడినది. 'కళావతులు' లేరుకదా! 'అః కష్టం' అను నుడికారమునుండి 'అఃకట్టం', 'అక్కటా', 'అకటా', 'కట్టా', 'కటా'లు క్రమముగా ఏర్పడినవి. 'మంచి' 'మంజు' శబ్దభవము; 'బట్ట', 'వస్త్ర'భవమైన గుడ్డయేమో?

పాలీ వ్యాకరణాచార్యుడగు మొగ్గల్లానుని ధాతుపారమునుండి తెలుగుధాతువులు ఎన్నో లభించుచున్నవి.

అంగ, ఇంగ	ఏగు;
ఇధ	ఎదు(గు)
కుట	కొట్టు
కుణ	గొణు(గు)
కుస	గుసగుస(లాడు)
గిల	ఎం(గిలి)
గుజ	గుజ గుజ(లు) పోవు
గస	కసవు
దుల	తూఁ(చు)
పథ	పద (గమనార్థము)
భక్ష	బొక్క
భజ్జ	బజ్జి (సంజ్ఞ)
భా	బా(గు) సంజ్ఞ (ప్రకాశించునది)

ఇవి కొన్నిమాత్రమే.

ఈవిధముగా పాలి, ప్రాకృతభాషలనుండి మన మింత వరకు అనుకోనంత శబ్దజాలము తెన్గులోనికి దిగినది. పరిశోధన జరిపి నిఘంటువులు సరిదిద్దింపవలయును; వ్యాకరణాంశముల విషయమునకూడ ఎంత సామగ్రి లభించునో చూడవలయును.

వచనము విషయము : బహువచన ప్రత్యయములు ప్రాకృతభాషలలోనే లోపించినవి. ద్రావిడభాషల ప్రభావమ్ము వలన లోపించిన వనరాదు. ప్రాయికముగా పాశ్చాత్య భాషలందు ద్వివచన లోపము సహజమని ఒప్పుకొన్నారుకదా. ఇదియు ప్రాకృత సంప్రదాయమే అనవలయును.

'గళ్' ప్రత్యయము ద్రావిడభాషలకు మాత్రమే ప్రత్యేకమయినదని కొందరు అందురు. కాని అది అట్టిదని చెప్పుటకు అవకాశము లేదు. 'అర్' అనునది ద్రావిడ భాషలందు వలెనే ఆర్యభాషలందును కలదు. 'గళ్', అర్, మొదలగు ప్రత్యయములు 'సకల' శబ్ద భవములు.

ఇంతవరకు కీ. శే. డాక్టరు చిలుకూరి నారాయణరావు గారు కేవల ద్రావిడసిద్ధాంత 'పోషకములగు' వాదములకు ఇచ్చిన సమాధానములను చూచితిమి. అవిఅన్నియు నచ్చకపోవచ్చును, ఆ నచ్చకపోవుట పరిశోధనల అసంపూర్తి యనికూడ వారు అన్నారు. భావిపరిశోధనలు నారాయణ రావుగారి వాదమును సర్వథా సమర్థించగలవేమో.

ఇంతదనుక జరిగిన పరిశోధనలు ద్రావిడ భాషావాదమునే అధికముగ సమర్థించుచున్నవి. సమస్యలు పమస్యలుగనే ఉండిపోయినవి. ప్రాకృతభాషల అధ్యయనము ఆంధ్రదేశమున జరుగుటయే లేదు. అది కూలంకషముగా జరిగి, ఆపై పరిశోధనలు సాగిన గాని ఈవిషయమై తుది నిర్ణయము తేలదేమో.

కో. సుం. శ.

తెనుగు: ప్రాకృతము

తెనుగునకు, ప్రాకృతమునకు కల సంబంధమును వివరించుటకు ముందు ఆ భాషల ప్రాచీన చరిత్ర స్వరూపములను కొంతవరకు తెలిసికొనుట యుక్తము.

ఆర్యావర్తమున క్రీ. పూ. 500 నుండి క్రీ. శ. 1000 వరకు హింద్వార్యులు మాటాడినభాషకు ప్రాకృతభాష అని పేరు. ఇది ఒకరూపమునకాక భిన్నప్రదేశములందు మాండలికభేదములతో కానవచ్చుచున్నది. కావున ప్రాకృత మాండలికములకు ఆయా ప్రాంతముల నామములనుబట్టి మహారాష్ట్రి, శౌరసేని, మాగధి మొదలగు పేళ్లు కలిగినవి. ప్రాకృతభాషయందీ రూపభేదములను చెప్పునప్పుడు ప్రాకృతములు అని బహువచనము వాడుదురు. మాండలిక భేదములను విస్మరించి ప్రాచీనార్య భాషనుండి పరిణతినొంది, దానికంటె రూపుమారిన ప్రాకృత భాషాస్వరూపమును మాత్రమే దృష్టియందుంచుకొనినపుడు ఈభాషను ప్రాకృతమని వ్యవహరింతురు. ప్రాకృత భాష తొలుతటి దశలో మాండలికభేదములు స్వల్పముగ నుండెడివి. అవైనను వ్యాకరణాంశములకంటె విశేషముగ ధ్వనులకు సంబంధించినవి. కాని కాలక్రమమున ధ్వనుల లోను వ్యాకరణ విషయములలోను కూడ మార్పులు మిక్కుటమైనవి. ఈ కారణముచే ప్రాకృతమాండలికములలో ఒండొంటికి కల యంతరము ఎక్కువై వాని స్వరూపమునే అవి మార్చివేయగా క్రీ.శ. 1000 క్రీ.శ. 1200 మధ్య ప్రాంతముల ఆధునిక హింద్వార్య భాషలు ఉద్భవించినవి. ఇట్లు వైదిక సంస్కృతము, లౌకిక సంస్కృతము, ప్రాకృతము, ఆధునికార్యభాషలు - ఇవి ఒకే భాషా ప్రవాహమున భిన్నకాలావస్థలు సూచించునవని గ్రహింపవలెను హింద్వార్య భాష యనునది ఇండో యూరోపియన భాషాకుటుంబములో ఒక శాఖాభేదము.

ప్రాచీనార్యభాషావస్థలో ఋగ్వేద భాషతోపాటు దానికి సంబంధించిన మరికొన్ని మాండలికభాషలు వాడకలో ఉండినవి. వానిని ప్రాథమిక ప్రాకృతము అనియు వానినుండి తరువాత ఏర్పడిన ప్రాకృతములకు ద్వితీయ ప్రాకృతము అనియు, మరల వానినుండి పరిణమించి నేటి ఆర్యభాషలకు తృతీయ ప్రాకృతము అనియు సం[illegible] లను పరిశోధకులు ఇచ్చియున్నారు.

ప్రాథమిక ప్రాకృతములనుండి ఉత్పన్నమైనవాని[illegible] మన కిప్పుడు ఒక్క వైదిక, లౌకిక సంస్కృతము గ్రంథస్థములై నిలిచియున్నవి. వీనిలో వైదికము క[illegible] లౌకికము అర్వాచీనము; ద్వితీయ ప్రాకృతములకు స[illegible] హితమును. ద్వితీయ, తృతీయ ప్రాకృత భాషారూ[illegible] ములను సంస్కృతమునకు ముడిపెట్టి రూపనిష్పత్తి కల్పించుటకు సౌలభ్యముకొరకు చేయునదే. కాని, అ[illegible] మాత్రముచే ఈ భాష లన్నియు సంస్కృతమునుండి పు[illegible] వని అర్థముకాదు. సంస్కృత భాషాసాహాయ్యవ[illegible] సాధింపరాని రూపములు ఈ భాషలలో తరచు కన[illegible] చున్నవి.

ఉదా : 1. బెంగాలీభాషలో ఆఛే (= ఉండు) అను సహాయక్రియ ఛ (వికరణము)తో కూడిన అస్ ధాతువు నుండి ఏర్పడినది. *అస్ + ఛ + తి > * అచ్ఛతి. (పోల్చి చూడు : గమ్ + ఛ + తి > గచ్ఛతి. ఇట 'గమ్' ధాతువునకు 'గచ్ఛ' ఆదేశమగునని సంస్కృతవైయాకరణులు చెప్పుదురు. కాని భాషాశాస్త్రవేత్తల మతమున 'ఛ' కూడ ఒక వికరణ ప్రత్యయము. గ్రీకు లాటిన్ భాషా రూపములతో పోల్చి చూచినచో ఈ విషయము సువ్యక్తమగును). ప్రాథమిక ప్రాకృతము *అచ్ఛతి >, ద్వితీయ ప్రాకృతము అచ్ఛఇ >, తృతీయ ప్రాకృతము - బెంగాలీ : ఆఛే ఆఛ్. సంస్కృతములో 'అస్తి' అనియే కాని 'అచ్ఛతి' రూపము లేదు. అస్ ధాతువు అదాదులలో చేరును.

ఉదా : 2. వైదిక లౌకిక సంస్కృత భాషలకు సంబంధించిన ఒక ప్రాచీన ప్రాకృతములో పూరుష, పురుష అను రూపములు ఉండెను. మరియొక ప్రాచీన ప్రాకృతములో *పూర్ష (< పు + వృష) అను రూపము ఉండవలెను. దీనినుండియే పాలీలోని పురిస, పోరిస, పోస రూపములు ఏర్పడియుండును. పూర్వరూపము సంయుక్తాక్షరముతో కూడినప్పుడుగాని పురిస, పోరిస అనునవి సిద్ధింపవు (పోల్చి చూడు : హరిస < హర్ష). మరియు ఇవి సంస్కృత పురుష శబ్దమునుండి వచ్చుటకు అవకాశము లేదు.

ఉదా : 3. ఒక ప్రాథమిక ప్రాకృతములో దత్త (= ఇవ్వబడినది) అను రూపము ఉండగా మరియొక దానిలో *'దిత' అను రూపము ఉండవలెను. ఆధునికార్యభాషలలో ఈ 'దిత'నుండి వచ్చిన రూపములే ప్రాచుర్యము వహించియున్నవి. *దిత > హిందీ : దీఆ. బెంగాలీ : దిల.

ద్వితీయ ప్రాకృత భాషాకాలమును మరల మూడు యుగములుగ విభజింపవచ్చును. అశోకుని శిలాశాసనముల లోని భాష, పాలి మొదటి యుగము నాటివి. క్రీ. శ. 200 నుండి క్రీ. శ. 600 వరకు గల కాలములో ఈ ప్రాకృత భాషలు, అనగా జైనమత వాఙ్మయములోను, ఈ కాలపు లౌకిక వాఙ్మయములోను - అందును ముఖ్యముగ నాటకములోను - వాడబడిన ప్రాకృతములు రెండవ యుగమునకు చెందినవి. సంస్కృతము వైయాకరణుల మూలమున స్థిరపడినట్లు ఈ రెండవ యుగములోని భాషలు లక్షణ నిబద్ధములై స్థిరత్వము పొందెను. కాని, వ్యావహారిక ప్రాకృతములు మార్పు పొందుచునే ఉండెను. ఇవి మూడవ యుగములో అపభ్రంశ భాషలుగ మారినవి. ఒక్కొక్క ప్రాకృత మాండలికమునకును దానినుండి మారిన అపభ్రంశము ఉండియుండవలెను. అపభ్రంశభాషలలో కొన్ని గ్రంథస్థములు, లక్షణ యుక్తములు నై స్థిరత్వము చెందినవి. వ్యావహారికాపభ్రంశములు మాత్రము తమకు సహజమగు పరిణామమును పొందుచు ఆధునికార్య భాషలుగ మారినవి.

హిందార్యభాషా పరిణామమున ప్రాకృతభాషా దశలో, ప్రాచీ నార్య వ్యాకరణ విధానముయొక్క విచ్ఛేదమును, ఆధుని కార్యభాషలలో కనబడు నూతన వ్యాకరణముయొక్క నిర్మాణవిధానమును గోచరించు చున్నది. ప్రాచీన ఆర్యభాషా వ్యాకరణమునందలి క్లిష్టత్వము క్రమముగా నమసిపోయి ఆధుని కార్యభాషలలో ఒక నూతన సౌలభ్యము సంపాదింపబడినది. మరియు ఈ సౌలభ్యరీతి ద్రావిడభాషా వ్యాకరణమును అనుసరించి ఏర్పడిన దగుటచేత ఆర్యభాషపై ద్రావిడ భాషా ప్రభావము కలదని భాషావేత్తల సిద్ధాంతము.

ఇండో - యూరోపియను భాషాకుటుంబమునకు చెందిన ఆర్యభాషను ఆర్యజనులు ఈ దేశమునకు క్రీ. పూ. 1500 ప్రాంతమున కొనివచ్చిరని ఆధునిక పరిశోధకులు పలువురు తలచుచున్నారు. ఆర్యులు ఈ దేశమునకు వచ్చునప్పటికి ఇక్కడ మూడు, నాలుగు జాతుల జనసంఘములు తమకు ప్రత్యేకమగు భాషాసంస్కృతులు కలిగి వర్ధిల్లుచుండినవి. వీనిలో కొన్ని ఇప్పుడు దేశమున నశించిపోయినవి. అనార్యజనులు నిషాదులు, దాసులు (దస్యులు), కిరాతులు అనుపేర ఆర్యులకు పరిచితులు. నిషాదులు ఆస్ట్రిక్ జాతివా రనియు, దాసులు (దస్యులు) ద్రావిడు లనియు, కిరాతులు మంగోలాయిడ్ జాతివా రనియు పరిశోధకులు తలచుచున్నారు. ద్రావిడులు హిందూదేశమున పశ్చిమ దక్షిణభాగములలోను, నిషాదులు గంగాతీరమునను, మధ్య తూర్పు దేశమునను, కిరాతులు హిమాలయప్రాంతమునను, తూర్పుదేశమునను నెలకొనియుండిరి. కాని ద్రావిడులు వీరిలో బలవంతులై ఉత్తరహిందూస్థానమంతయు అస్సాము వరకు వ్యాపించిరి. ఆర్యులనాగరికతా ప్రభావమే వీరి భాష దేశమునందు అనార్యజనులలో వ్యాపించుటకు కారణమైనది. క్రమముగా బుద్ధునికాలము నాటికి ఆర్యభాష అఫ్గానిస్తానమునుండి బీహారు ప్రాంతము వరకు వ్యాపించినది. మధ్యమధ్య అనార్యభాషాజనుల స్థావరములు కొన్ని ఉండినప్పటికిని అధికసంఖ్యాకులు తమ భాషను వదలి ఆర్యభాషను స్వీకరించిరి.

ఆర్యభాష బీహారు పర్యంతము వ్యాపించుసరికి ఆర్యులు ఈ దేశమునకు వచ్చి సుమారు వెయ్యి సంవత్సరములు

* ఈ గుర్తు కల్పితరూపమును సూచించును.

గడచినవి. భాష అనవరతము మారుచుండునట్టిది. కాన, ఈ పది శతాబ్దులలో ఆర్యభాష వ్యవహారములో విశేషమగు మార్పులకు లోనైనది. ఈ మార్పు లన్నియు సహజముగ ఆ భాషలో కల్గినవే కాక అన్యభాషాజనులు దీనిని స్వీయ భాషగ వ్యవహరించుటవలన కూడ కలిగినవి. ఇవి ధ్వనులు, పదజాలము, వాక్యనిర్మాణము, వ్యాకరణాంశములు అను అన్నిటికిని సంబంధించియున్నవి. ప్రాకృత భాషలోని విజాతీయలక్షణములు విశేషించి ద్రావిడభాషా సంప్రదాయానుసారములై కనబడుచున్నవి. ప్రస్తుతము మనము ప్రాకృతభాషలో ప్రాచీనార్యభాషలో లేని కొన్ని క్రొత్తలక్షణ సంప్రదాయములను పేర్కొని అవి ఎట్లు ద్రావిడభాషకు సహజలక్షణములు అగుచున్నవో తెలిసికొందము.

ప్రాకృతభాషా వ్యవహారములో ఉద్వృత్తాచ్చుల మధ్య యకార వకారములు, క్వాచిత్కముగా నకారము సంధ్యక్షరములుగా బయలుదేరినవి. ఒక్క జైన అర్ధమాగధీ భాషలో తప్ప యితర ప్రాకృతములలో ఈ సంధ్యక్షరములు వ్రాతలో సూచింపబడకపోయినను వ్యవహారమున ప్రకృతిభావ నివారణ మారీతిని జరిగియుండవలెను.

ఉదా: సంస్కృతము గత > ప్రాకృతము గఅ, ఉచ్చారణములో గయ; సం. స అగచ్ఛత్ > ప్రా. సోగదో > అపభ్రంశము సుగఉ, ఉచ్చారణములో సుగవు. ప్రాకృతములో ఋ, ౠ, ఐ, ఔలు జారిపోయినవి. ఉదా: సం. మృగ-ప్రా. మగ-, మిగ-, ప్రిగ-, మ్రుగ-; వృద్ధ > వుడ్ఢ; భైరవ > భేరవ; యౌవ్వన- > జొవ్వన, ఔషధ - > ఔసధ; శ, ష, స, లలో ఒకటే నిలిచినది. ఉదా: పశు > పసు; మాగధి - పశు, శుశ్రూషా > సుస్సూస; శుకః < సుక. సంయుక్తాక్షరములు ద్విత్వాక్షరములుగా మారినవి: ఉదా: భక్త - > భత్త, శక్య - > సక్క, పక్వ - > పక్క, మత్స్య > మచ్ఛ, తస్కర > తక్కర, సత్య- > సచ్చ; లేక స్వరభక్తిచే విడగొట్టబడినవి. ఉదా: దర్శన - > దరిసన; క్లేశ - > కిలేస, రత్న- > రదన, లదన, బ్రాహ్మణ > బరామ్హణ. ఉపసర్గలు క్రమముగ లోపించి పరసర్గల వాడుక హెచ్చినది. ఉదా: ప్రా. బప్పకేలక (= బప్పస్య) తండ్రియొక్క. ఆధుని కార్యభాషలలో బహువచన ప్రత్యయములుగా గుణ, గుట, సబ్, లోగ్ మొ., విభక్త్యర్థ సూచకములుగ మే (< మధ్య), కో (> కక్ష), పాస్ (< పార్శ్వ) మొ., సంపూర్ణ క్రియలకు బదులు క్రియాజన్య విశేషణరూపముల వాడుక సర్వసాధారణమైనది. ఉదా: సం. స అగచ్ఛత్ అనుటకు ప్రాకృతములో స గతః అనుదాని రూపాంతరమైన సోగదో అను రూపమును వాడుదురు. వాక్యనిర్మాణమున ద్రావిడ భాషా పద్ధతితో సన్నిహితత్వ మేర్పడినది.

వరుసగా ఈ క్రింది ద్రావిడభాషా లక్షణములను పరికింపుడు: ద్రావిడభాషలో అచ్చులమధ్య ప్రకృతిభావము పనికిరాదు. ఉదా: * చేసి + అ > చేసిన, మా + ఊరు > మాయూరు, మావూరు, మా + ఇల్లు > మాయిల్లు, సం. సహస్రం, తమిళము *సహసిరం > *అఅఇరం > ఆయిరం. రేఫ లకారములు అచ్చులుగా వాడుకలో లేవు. ఋ రి గానో, రు గానో తెలుగులో మారుచున్నది. ప్రాచీన కాలమున 'ఋ' 'రి'గా ఉచ్చరింపబడు చుండెను. ఈ ఉచ్చారణనుబట్టియే ప్రాచీనులగు తెలుగు కవులు ఋకారమునకు యతిస్థానమున రి వర్ణమును వాడుకొనిరి. నన్నయ్య—'ఋత్విజుండని విచారించి పూజించితే.....' తరువాతి కాలమున ఈ భాషలో దీనికి రువర్ణోచ్చారణము పరిపాటియైనది.

వక్రతమములు లేవు. సంస్కృతమునందలి ఐ, ఔలు ఇందుచేతనే తెలుగులో అయి అవులుగా మారుచుండుట. శ ష స లు ప్రాచీనద్రావిడభాషలో లేవు (పోల్చి చూడు: సంస్కృతము: సీస > తమి. ఈయమ్, సం. శ్లేష్మిన్ > తమి. చెట్టి. సం. ఆషాఢ > తమి. ఆడి, సం. విషమ్ > తమి. విడమ్. ద్విత్వాక్షరములే కాని సంయుక్తాక్షరములు దేశ్య శబ్దములలో ఇంచుమించు లేవనియేచెప్పవచ్చును. సంయుక్తాక్షరములతో కూడిన శబ్దములు ఇతరభాషలనుండి గ్రహింపబడినప్పుడు అవి వర్ణసమీకరణమునకో, స్వరభక్తికో లోనగుచుండును: ఉదా: సం. పుణ్యము, > పున్నెము, సం. వర్తికా > వత్తి, సం. బ్రాహ్మణ > తమి. పిరమిణ, సం. స్నేహ > తమి - సినేగమ్, కృష్ణ > తమి. కిరుట్టినన్ ధాతువులలో అర్థభేదమును వ్యక్తపరచుటకు వాక్యగత శబ్దముల పరస్పర సంబంధమును సూచించుటకు ధాతువునకు ధాతువును లేదా పదమును చేర్చుచుందురు. దీని కుదాహరణములు: 1. శబ్దపల్లవములు (మేలు + కొను > మేలుకొను; కొని + ఆడు > కొనియాడు మొ.); 2. నామవిభక్తులు (చేత < √చేయు, లో < √ఉళ్, వలన > √వలను, కొఱకు < √కొఱ, తోడ < √తోడు, తోడు) 3. క్రియావిభక్తులు. (సర్వనామముల సంక్షిప్తరూపములు). క్రియాపదనిర్మాణ మతిసులభము. ధాతువునకు కాలసూచక ప్రత్యయము, దాని పై సర్వనామప్రత్యయ రూపములు చేర్చుటచే క్రియారూపములు ఏర్పడుచున్నవి. విశేషణ విశేష్యభావ సంబంధముగల వాక్యరచన యందు కలదు పైని చూపబడిన సమానలక్షణములనుబట్టి ఆర్యానార్య

√ ఈ గుర్తు ధాతురూపమును సూచించును.

(ద్రావిడ) భాషాసమ్మేళనమువలన ప్రాకృతభాషలు రూపొందినవని మనము నిశ్చయింప వచ్చును.

ద్రావిడభాషా సహజములని పైని చెప్పబడిన లక్షణము లన్నియు ప్రాకృతభాషలలో సహజపరిణామమున కలిగిన వనియు, ద్రావిడభాషలు ఆధునిక ఆర్యభాషలతోపాటు ప్రాకృతభవము లనియు చెప్పువారు కొందరు కలరు కాని, వ్యాకరణాంశములు, పదజాలములో సంస్కృత ప్రాకృతములకు దక్షిణదేశ భాషలకు వారు చూపు పోలికలు స్వరసూత్రములకు కట్టుబడని వగుటచేత ఈవాదము నిలువదు. చారిత్రాత్మకముగను, ఈవాదము సమర్థనీయముగ కానరాదు. కారణము ఏమన, ద్రావిడవర్గమునకు చెందిన తమిళభాషలో క్రీస్తుశకము తొలిశతాబ్దులనాటికే శిష్టవాఙ్మయము, లక్షణ గ్రంథములుకూడ బయలుదేరినవి. అప్పటి కప్పుడే ద్రావిడభాషలు ప్రాకృతమునుండి పరిణామము నొందిన వని చెప్పుటకు ప్రాకృత మింకను ప్రాథమికావస్థయందే యుండెను. కాబట్టి, ప్రాచీనకాలమున ద్రావిడభాషాప్రభావము ఆర్యభాషపై పడినదని, ఆర్యులు దక్షిణమునకు వ్యాపించినతర్వాత ప్రాకృతభాషాప్రభావము ద్రావిడభాషలపై ప్రసరించినదని ఇప్పటికి తేలిన సిద్ధాంతము.

ప్రాకృతభాషలలో మిక్కిలి ప్రాచీనమైనది పాలీభాష. బౌద్ధమతవాఙ్మయము చాలవరకు ఈభాషలో ఉన్నది. అశోకుని కాలమునుండి గుప్తుల కాలమువరకు దేశము మొత్తముమీద శాసనములు అన్నియు ప్రాకృతభాషలో వ్రాయబడియున్నవి. ఇవి ఆయా ప్రాంతములలోని మాండలిక భాషాలక్షణములను కొంతవరకు సూచించుచున్నవి. శాసనస్థ ప్రాకృతములకంటె నాటకీయ ప్రాకృతములు అర్వాచీనములు. నాటకీయ ప్రాకృతములు అనగా సంస్కృత నాటకములలో స్త్రీలకు, నీచపాత్రలకు విహితమైన భాషలు - శౌరసేని, మహారాష్ట్రి, మాగధి మొదలగునవి. వీనికి వరరుచి మొదలగువారు తరువాత లక్షణ మేర్పరచిరి. లౌకిక వాఙ్మయముకూడ కొంత ప్రాకృతములలో - ముఖ్యముగా పైశాచి, మహారాష్ట్ర, అపభ్రంశ భాషలలో వ్రాయబడియున్నది. ఇక తెలుగునకు ఈ ప్రాకృతభాషలతో ఎట్టి సంబంధము కలదో విచారింపవలసి యున్నది.

ఆర్యు లీదేశమునకు వచ్చునప్పటికి ప్రాచీన ద్రావిడ భాషయే వ్యవహారములో ఉండినదని తలచుటకు అవకాశము కలదు. మూలభాషనుండి నేటి భిన్న ద్రావిడభాషలు ఎప్పుడు విడివడినవో నిష్కర్షగా చెప్పుటకు ఆధారములు చాలవు; కాని, వీనిలోని వ్యాకరణ విశేషములనుబట్టి తెనుగు క్రీస్తుపూర్వము ప్రథమ దశశతాబ్ది మధ్యభాగములో ప్రత్యేకభాషగా ఏర్పడి యుండునని ఊహింప వచ్చును; అనగా, ప్రాచీనార్యభాషనుండి ప్రాకృత మేర్పడిన కాలమున ఇంచుమించుగా తెలుగుభాష మూల ద్రావిడమునుండి విడివడినది. మరియు ఈకాలమునకు తెనుగువారు, ఇతర దక్షిణదేశ భాషాజనులు వారివారి ఇప్పటి దేశభాగములను ఆక్రమించుకొని ఉండి రనుట సంభావ్యము. తమిళదేశము మొట్టమొదటినుండియు దేశీయరాజుల పాలనములో ఉండగా తెలుగు - కన్నడ ప్రాంతము క్రీ. పూ. 3, 4 శతాబ్దులనాటికే ప్రాకృతభాషను వ్యవహరించిన ఆంధ్రరాజుల ప్రాబల్యమునకు లోనైనది. ఇట్లు తెనుగు ప్రత్యేకభాషగా ఏర్పడిన తర్వాత కొద్దికాలమునకే ప్రాకృతముతో సంపర్కము కలిగినది.

సాతవాహనులకు, ఇక్ష్వాకులకు పిమ్మట ఈ దేశమును ఏలిన శాలంకాయన, విష్ణుకుండి రాజవంశముల కాలములో ప్రాకృతభాష క్రమముగా వెనుకబడి సంస్కృతమునకు ఆదరము హెచ్చినది. ప్రాకృతమునకు పట్టుకొమ్మయైన బౌద్ధమతమునకు రాజావలంబనము తగ్గినది. జైనమునకు మొదటినుండియు విశేషప్రచారము లేదు తెలుగు దేశమున ప్రాకృతభాషా శాసనములు క్రీస్తుశకము నాల్గవ శతాబ్దివరకు కనిపించుచున్నవి. కావున ప్రాకృతము రాజభాషగాను, బౌద్ధమత భాషగాను తెలుగుదేశమున విస్తరించి, తెలుగుభాషను ఆరుశతాబ్దములపాటు, అనగా క్రీ. పూ. మూడవశతాబ్ది మధ్యభాగమునుండి క్రీ. శ. నాలుగవ శతాబ్ది మధ్యభాగము వరకు తన ప్రభావమునకు లోను చేసినది. తరువాతి కాలమున ప్రాకృతము పండిత లోకముననే కాని జనసామాన్యమున ప్రచారములో లేకుండుటచే దాని ప్రభావము తెలుగుపై విశేషముగ పడలేదు. ప్రాచీనకాలములోనైనను ప్రాకృతభాషా ప్రభావము శబ్దజాలములోనే కాని వ్యాకరణాంశములలో అంతగా కానరాదు. ఇంచుమించుగ లేదనియే చెప్పవచ్చును. ప్రాకృతములోకూడ ఇతరదేశభాషలనుండివలె తెనుగు నుండియు కొన్ని శబ్దములు చేరియుండు ననుటకు సందేహము లేదు. ఇందుకు నిదర్శనముగా హేమచంద్రాదులు రచించిన ప్రాకృత వ్యాకరణములలోని 'దేశినామమాల' వంటి పట్టికలలో తెలుగు పదములు కనబడుచున్నవి. ఉదాహరణముగా దేశినామమాలనుండి కొన్ని ప్రాకృత పదములు తీసికొని వానికి సరియైన తెనుగు పదములు చూపబడినవి.

ప్రాకృతము	తెలుగు
కురుల	కురులు
చిచ్చి	చిచ్చు

ప్రాకృతము	తెలుగు
పడ్డీ	ఆవు (పడ్డ)
మడో	మెడ
మొగ్గర, మొగ్గ <	మొగడ, (పోల్చి చూడు: మొగడించు)
ముద్దీ	ముద్దు
పసిండీ	పసిండి

ప్రాకృతము వ్యవహారములో ఉన్న కాలమున ప్రాకృత భాషా పదములు ఫాడుకలోనికి వచ్చి తెలుగున కలిసి పోయినవి; కాని, ఆపదజాల మంతయు మన కిప్పుడు నిలువలేదు. అర్వాచీన సంస్కృతభాషా ప్రభావముచేత ప్రాకృత పదములు కొన్ని వ్యవహారమునుండి భ్రష్టమై పోయినవి. ప్రాఙ్నన్నయకాలపు తెలుగు శాసనములలో ప్రాకృతపదములు అనేకము అగపడుచున్నవి: అచ్చెర్వు, అణపోతులు, అమ్మపుణ్ణమ, అయోధ్య సింఘాసనుండు, అస్వమేదంబు, ఇశరయ, కొట్టంబు, కన్నరాభూపతి, కమ్మరి, కొమర, కోసియపాఱ, జయసింఘ వల్లభ, జాత్ర, ధన్యవెసను, దయావెసను, కల్యాణదసనులు, దమ్మపురంబు, దమ్మవులు, ద్రమ్మలు, దోసంబు, దుగరాజు, నివబు, పన్నస, బెజఇత్తభటార, బెజవాడ, బెజెయరాజు, బిదియ, బోయ, రట్టగుళ్ళు, సర్వపరియారువు మొదలగునవి. ప్రాచీన ప్రాకృత శాసనములలో ఈ క్రింది గ్రామనామములు తరువాతి కాలమున తమ ప్రాకృత స్వరూపమును విడనాడుట గమనార్హము; ణడతూర (= నడతూరు పదాదిని మూర్ధన్యణకారము ప్రాకృత భాషా ప్రభావమును సూచించుచున్నది), ధన్నకథ, ధఞకడ (= ధాన్యకటక), పలక్కడ (= పల్లవ కటక), కోపెహతూర ?, విరిపర (= విత్పట్టు, విప్పట్టు). మనుష్యనామములు: భద్దజ్జ, నందిజ్జ, ఖందజ్జ, అగ్గిజ్జ. వీనిలో అజ్జ ఆర్యశబ్దభవము. తరువాతిభాషలో ఇది కేవలము లోపించి పాలీరూపమగు అయ్య ప్రాచుర్యము వహించినది.

క్రీస్తుశకము నాల్గవశతాబ్దము తరువాత ప్రాకృతము వెనుకబడి సంస్కృతమునకు ప్రచారము కలిగినదని పైని చెప్పబడినది. నన్నయకాలమునకు సంస్కృతభాషా రూపములు తెనుగు నంతయు నింపివేసి తెలుగు సంస్కృత జన్యము అను భావమునుకూడ కలిగింపజొచ్చినవి. ప్రాచీన లక్షణకర్తలగు కేతన, పెద్దనలు తెలుగు సంస్కృతమునుండి పుట్టినదని తలంచి సంస్కృతపదములు ఈ భాషలోనికి వచ్చునప్పుడు ఎట్లు మారుచున్నవో సూచించిరేకాని ప్రాకృతములనుండి ఏర్పడిన శబ్దములను గురించి కాని, ప్రాకృతభాషా ప్రభావమును గురించికాని వారు ఎత్తుకొనలేదు. తెలుగు సంస్కృత ప్రాకృతములు
రెండింటినుండియు పుట్టిన దనుభావము మొట్టమొద
ప్రవేశపెట్టినది ఆంధ్రశబ్దచింతామణి, తత్సంప్రదాయ
నకు చేరిన అప్పకవ్యాదులు. 'ప్రకృతి ద్వయజా తజ్జా...
అనిన ఆంధ్రశబ్దచింతామణిని అనుసరించి వారు తత్స
ములలో సంస్కృతసమములు, ప్రాకృతసమములు ఉ
వనియు, తద్భవములలో సంస్కృతభవములు, ప్రాకృ
భవములు ఉన్న వనియు తెల్పిరి. ప్రాకృత సమము
అనగా తెలుగుభాషా సంప్రదాయములకు అనుకూలమ
ధ్వనులు కలిగిన ప్రాకృత పదములు. ఇవి స్వల్పమ
పదాంతకార్య మొక్కటి తక్క మార్పు లేక తెనుగ
ప్రవేశించినవి: ఉదా: సం. అగ్నిః > ప్రా. అగ్గి > తె. అ
సం. రాజ్ఞో > ప్రా. రాణీ > తె. రాణి; సం. క్షారః > ప్ర
కారో > తె. కారము. ప్రాకృతభవములు అనగా తెను
భాషా సంప్రదాయములకు విరుద్ధములగు ధ్వనులు కలి
ప్రాకృత పదములు. ఇట్టివి ఉచితములగు మార్పుల
తెనుగున గ్రహింపబడినవి. ఒత్తక్షరములలో హకార
జారవిడుచుట - ఉదా: అచ్ఛరా (= అప్సరా) > అచ్చ
పుఢవీ (= పృథివీ) > పుడమి; సంయుక్తాక్షరము
సమీకరించి ద్విత్వములుగా జేయుట - ఉదా: వెణ్హ
(= విష్ణు) > వెన్నుడు; హకారమును జారవిడుచు
ఉదా: పరిహారో (= పరిహారః) > పరియారువు. అనా
ధ్వనులు లేకపోయినను ప్రాకృతపదస్వరూపములో ఏ
మార్పులు కలిగినచో అదియు ప్రాకృతభవ మగును; ఉద
ఇంగాలో (= అంగారః) > ఇంగలము; పణ్ణా
(= పంచాశత్) > పన్నస; పవాళో (= ప్రవాళః)
పవడము. మొత్తముమీద ప్రాకృతసమములు, ప్రాకృ
భవములుకూడ మూల సంస్కృతరూపములనుండి మ
వచ్చినవేకదా. సంస్కృత భవములును ఇట్టివే. తెలు
నోళ్ళలో సంస్కృతపదములు నలిగినప్పుడు ఏర్ప
రూపాంతరము లివి. సహజముగా ఏర్పడిన యా తద్
ములతోపాటు పండితులును కొన్నిశబ్దములు, సమాసము
కల్పించి రనుటకు అచ్చతెనుగు కావ్యములే సా
నిఘంటుకారు లీ మూడు రకముల పదములను వేర్వేరు
చూపింపక వైకృతములు అనుపేర ఒకటిగా గుచ్చెత్తి
నిజమునకు ఈవర్గములను విడదీయుట కష్టసాధ్య మగు
ప్రాకృతసమము అని చెప్పబడు ఒకానొకపదము సంస్కృ
భవము కావచ్చును. అగ్గి, సిరి, సింగారము - అను
ములు ప్రాకృతసమము లని బాలవ్యాకరణకారుడు పేర్
న్నాడు. ఇవి అగ్గీ, సిరీ, సింగారో అను రూపములనుండి
వచ్చియుండ నక్కరలేదు. సంస్కృత అగ్నిః, శ్రీ
శృంగారః అను రూపములు తద్భవములు అగునప్పుడ

పై రూపములే సిద్ధించును. కాని, జంత్రము, జన్నము, జక్కులు అనునవి ప్రాకృతము ద్వారానో, ప్రాకృతభాషా ప్రభావముననో ఏర్పడియుండవలెను. ఏలయన, యకారము జకారముగా మారుట తెలుగుభాషయొక్క సంప్రదాయము కాదు; ద్రావిడభాషా సంప్రదాయమును కాదు. ఈ క్రిందివానిని తెలుగులో ప్రాకృతరూపములను పోల్చుకొనుటకు కొండగుర్తులవలె ఉపయోగించుకొనవచ్చును :

(1) సంస్కృతమునందలి ఐ, అయి; ఔ, అవులు; తెలుగులో ఏ (ఎ) ఓ (ఒ)లుగా కనబడినప్పుడు : (సం. వైశాఖ—తె. వేసంగి, సం. ఉపాధ్యాయ > *ఉవర్ఝూఅ > తె — ఒజ్జ.

(2) సంస్కృతములో రేఫ ఋవర్ణ సాహచర్యముగల త దలు తెలుగులో ట డ లుగ కనబడినప్పుడు : వైదిక సంస్కృతము శృథిర, శృథిల—తె. సడలు; సం. పృథివి—తె. పుడమి; సం. వృద్ధి—తె. వడ్డి.

(3) సంస్కృతములో య, య్య; ద్య, ధ్య; త్య, థ్య లు తెలుగులో జ, జ్జ, చ్చలుగా గనబడినపుడు సం. యజ్ఞము—తె. జన్నము; సం. సంధ్యా, తె. సంజ; సం. శయ్యా, తె. సెజ్జ; సం. నిత్య, తె. నిచ్చలు, సం. రథ్య, తె. రచ్చ. ఈ పై సందర్భములలో ప్రాకృతభాషా ప్రభావమును ఊహింపవచ్చును. ఇట్లు ప్రాకృతభాషకు సహజములై తెలుగు భాషలో లేని స్వరసంప్రదాయములను బట్టి తెలుగులో ప్రాకృతముల మూలమున చేరిన పదజాలమును మనము గుర్తింపవచ్చును.

ఆంధ్రరాజుల కాలమున తెలుగుదేశములో బౌద్ధమతమునకు, తద్ద్వారా పాళీభాషకు వ్యాప్తి కలిగినది. ఆ దినములలో పాలి ఒకవిధమగు గ్రాంథికభాషగ స్థిరపడి అన్ని ప్రాంతములందును జాతీయభాషవలె వ్యవహరింపబడుచుండెను. కావున పాలినుండి కొన్ని పదములు తెలుగులోనికి వచ్చియుండును. ఇక ఆంధ్రరాజుల శాసనములలోని భాషమాత్రము పాలి అని చెప్పజాలము. ఇది మన మెరిగిన ఏనాటకీయ ప్రాకృత భాషాలక్షణములకును సరిపోక అవ్యవస్థముగా ఉన్నది. క్వాచిత్కముగా పైశాచీ లక్షణములు, ప్రతీచీమాండలికభాషా లక్షణములు ఇందు కనబడుచున్నవి. కావున దీనిని మధ్యదేశప్రాకృత మనుటయే సమంజసము. మధ్యదేశ ప్రాకృతమునే తరువాతి వైయాకరణులు శౌరసేని అనుపేర వర్ణించిరి. పాలి సహజముగ మగధదేశ ప్రాకృతమైనను మధ్యదేశ శౌరసేనీ ప్రాకృతముల అధికప్రభావమునకు లోనగుటచేత దానికిని, ఆంధ్రదేశస్థ శాసనముల ప్రాకృతమునకును చాల పోలికలు కన్పించును. తెలుగులోని ప్రాకృతపదజాలము చాలవరకు శౌరసేనీ ప్రాకృతభాషా లక్షణములకు (రేఫయుతరూపములు, య జ గా మారుట, ఒకారాంత ప్రథమారూపములు మొదలగునవి) సరిపోవుచుండుటచే అది ఆ భాషనుండి, ఎక్కువగా వచ్చినదని తలపవచ్చును. ఇతర ప్రాకృతమాండలిక భాషల రూపములును తెలుగులో లేకపోలేదు. లాక్షణికులు కొందరు వీనిని ఉదాహరించిరి. అప్పకవి ఇచ్చిన రూపములు : జక్కులు — మాగధి; సాన - పైశాచి; రాచకొలము - చూళికాపైశాచి; మూఁగు - అపభ్రంశము (= మూఁగు దేశ్య శబ్దము కాని ప్రాకృత శబ్దము కాదు); జూదము - శౌరసేని.

ప్రాకృతభాష ఇంకను ప్రాథమికావస్థను దాటకమునుపే చాలవరకు ప్రాకృతపదములు తెలుగులో చేరియుండును - ఉదా : ప్రాకృత. ద్రమ్మ (< గ్రీకు. ద్రాఖ్మే) శబ్దము, ద్రమ్మముగాను, శిథిలశబ్దము సడలుగాను ఈ భాషలో గ్రహింపబడినవి. ఈపై ప్రాకృత శబ్దములు తరువాత హింద్వార్యభాషలలో గలిగిన స్వరపరిణామమును బట్టి అపభ్రంశములో దమ్మ, ఢిల్ల అనురూపములను పొందినవి. దమ్మ > ప్రాచీనహిందీ - దామ, ఆధునిక హిందీ - దామ్ (ఖరీదు); ఢిల్ల > హిందీ - ఢీలా.

ఒక్కొక్కప్పుడు తెలుగులో ప్రాకృత పదములకు ఏర్పడిన రూపమునకు కారణము 'లోకనిరుక్తి (ఫోక్ ఎటిమాలజి) అనవచ్చును; అనగా, లేని వ్యుత్పత్త్యర్థమును ఒకపదమునకు కల్పించి దానికి అనుగుణముగ పదస్వరూపమును మార్చుట. ఉదా : శూర్పణఖ శబ్దము నుండి వచ్చిన చుప్పనాకలో నాక స్త్రీలింగ ప్రత్యయము అను వ్యుత్పత్తి ప్రజలభావములో కలుగుటచేత, చుప్పనాతి యని నాతి - స్త్రీ అను అర్థమును ఇచ్చు రూపమును కూడ కల్పించిరి. ప్రా — చందిమా (= సం. చంద్రమా) తెలుగులో చందమామ అయినది. ఆప్యాయముగా మామ వరుసతో చంద్రుని పిలుచుచున్నట్లు లోచరీతిని శబ్దస్వరూపము మారినది.

ప్రాచీన ద్రావిడభాషలో ఊష్మధ్వనులు, అనగా శ ష స హలు లేవు. కొన్ని అనాగరిక ద్రావిడభాషల సాత్మ్యమునుబట్టి ఇటీవలి కొందరు పండితులు ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలోకూడ సకారము ఉండెనని తలంచిరి కాని, ఆ వాదము సర్వసమ్మతము కాలేదు. తొల్కాప్పియరు కాలమునుండి తమిళమున ఈ ధ్వని లేదు. అందుచేతనే సకారము తద్భవములో లోపించినది. ఉదా : సీసం > ఈయం, సహస్రం > ఆయిరం, శ్రీ > *సిరి > తిరు. తెలుగుభాషా ధ్వనులలోకూడ మొట్టమొదట సకారము లేకుండినచో అది యీ భాషలోనికి వచ్చి ఇంతగా

స్థిరపడుటకు కారణము ప్రాకృతభాషా ప్రభావమని చెప్ప వలసియుండును.

తెనుగుభాషలో వచ్చి చేరిన ప్రాకృత పదములు కొన్ని క్రింద పొందుపరుపబడినవి

(పా = పాలి, ప్రా = ప్రాకృతము)

తెనుగు	ప్రాకృతము	సంస్కృతము
అక్కరము	పా ప్రా. అక్ఖర	అక్షర
ఆన	పా. ప్రా. అణ	ఆజ్ఞ
ఒంటె (తమిళము ఒట్టై, మలయాళము ఒట్టె)	పా. ఒట్ఠ	ఉష్ట్ర.
కత్తి	*కత్తీ	కర్త్రీ
కత్తెర	పా. ప్రా. కత్తరీ	కర్తరీ
కన్నె	ప్రా కన్నిఆ	కన్యా
కప్పము	పా. ప్రా. కప్ప	
కమ్మర	ప్రా. కమ్మార	కర్మకార
కల్లు	ప్రా. కల్లా	కల్యా
కంబము	ప్రా. కంభ	వైదికసం. స్కంభ
కుప్పసము	ప్రా కుప్పాస	కూర్పాస
గాయము	ప్రా. ఘాయ	ఘాత
గుడారము	ప్రా. గుడాఆర, కూడాగార	
గుత్త	ప్రా. కుత్త	
చక్కెర	పా. సక్ఖరా. ప్రా. సక్కరా	శర్కరా
చెక్క	పా. ప్రా. చక్క	చక్ర -
చామ (చామనచాయ)	పా. సామ	శ్యామ
చొక్కము	పా. ప్రా. చొక్ఖ	చోక్ష
జాము	ప్రా. జామ	యామ
డంబము	ప్రా. డంభ	దంభ
తిక్క	పా. ప్రా. తిక్ఖ	తీక్ష్ణ
దెయ్యము, దయ్యము	ప్రా. దెయ్య (మలయాళము - తెయ్యం ; కన్నడము = దెవ్వ)	దైవ
దోనె	పా. ప్రా. దోణి	ద్రోణి
నట్టువ	ప్రా. నట్ట	నాట్య
నాణ్యము	ప్రా. ణాణయ.	నాణక
పక్కి	పా. పక్ఖిన్ , ప్రా. పక్ఖి	పక్షి
పట్టణము	ప్రా. పట్టణము	పత్తన
పల్లకి	పా. ప్రా. పల్లకి	పల్యంక
బంజెరు (కన్నడము, బంజె)	పా. ప్రా. వంఝు -	వంధ్య
బండారము	ప్రా భండార	భండాగార
బంతి	పా. ప్రా. పంతీ	పఙ్క్తి
బొట్టు	ప్రా. వట్ట	
మద్దె	ప్రా. మద్దల	మర్దల
మసి	పా. ప్రా. మసి	మషి
రచ్చ	పా. రచ్ఛా	రథ్యా
రెడ్డి	ప్రా. రఠ్ఠిఅ	రాష్ట్రిక
లద్దె	ప్రా. లద్దీ	
రొట్టె	ప్రా. రొట్ట	
లప్పము	ప్రా. లెప్ప	లేప్య
లొట్ట	ప్రా. లొట్ట	
వంకి	పా. ప్రా. వఙ్క	వక్ర
వట్ట (ఆలవట్టము)	పా. ప్రా. వట్ట	వృత్త
వడ్డి	ప్రా. వడ్ఢి	వృద్ధి
వెట్టి (వెట్టిచాకిరి)	ప్రా విఠ్ఠి, వెఠ్ఠి	విష్టి
	ప్రా. సరిస	సదృశ
సింగము	ప్రా సింఘ	సింహ
సింగారము	పా. ప్రా. సిఙ్గార	శృంగార
సున్న	ప్రా. సున్న	శూన్య
సున్నము	పా. ప్రా. చుణ్ణ	చూర్ణ
సెజ్జ	ప్రా. సెజ్జ	శయ్యా

కో. మ. శా

తెనుగునకు ఇతర ద్రావిడ భాషలతోడి సంబంధము

తెనుగు ద్రావిడభాషా కుటుంబమునకు చెందినది. తమిళము, కన్నడము, తెనుగు, మలయాళము మొదలైనవి ద్రావిడభాషలు. ఈ భాషలకు గల సంబంధము సోదర భావమున నున్నది.

అత్యంత ప్రాచీనకాలమున తెలుగు, అరవము, కన్నడము, మలయాళము అను పేళ్ళుగల వేర్వేరు భాషలు లేకుండినవి. వింధ్యకు దక్షిణప్రాంతమునందు అంతటను ఉత్తరహిందూస్థానమున కొన్ని చోటులను అత్యల్పములు

భేదములు కలిగి చాల సంకీర్ణరూపమున నుండిన ఒక్క భాషయే జనులు తమ దైనిక వ్యవహారమున మాటాడు చుండిరి. దాని పేరే ప్రాచీన ద్రావిడభాష. ఆ ప్రాచీన ద్రావిడభాషకు కొన్ని స్వాభావికములయిన లక్షణములు ఉండి అద్దానిని ఆనాటి ఇతరభాషలనుండియు, నేటి జన్య భాషలనుండియు వేరుగా భావించుటకు హేతువులగు చుండినవి. ఆభాష నేడు వినబడదు. అందు గ్రంథరచనయే జరుగలేదు. కావున, ఇక అట్టి గ్రంథములు లభించుటకూడ దుర్లభమే. అట్టిభాషను మనము ప్రత్యక్షముగా కనక, వినక పోయినను అది ఉండినట్లు ఊహించి అనుమాన ప్రమాణము వలన సిద్ధాంతపరచుటకు అనేకములయిన ఆధారములు కలవు. అట్లు సిద్ధాంతపరచిన ఈ మూల ద్రావిడభాష (ప్రాచీన ద్రావిడభాష) కాలక్రమమున రూపాంతరము లను పొంది విచ్ఛిన్నమై వేరు వేరు భాషలుగా ఏర్పడినది. అవియే నేటి ద్రావిడభాషలు. వానిలో తెనుగు ఒకటి. ఒకేభాష ఈరీతిని మారుపడుట శాస్త్రజ్ఞులు అనేకులు అంగీకరించినదేకాక, మనకును సాధారణముగా గోచరించు నదియే. భాష సాంగమయిన జీవపదార్థమువంటిది. కావున, జీవపదార్థములు ఎట్లు కాలక్రమమున పెరిగి బాల్య యౌవన వార్ధకాద్యవస్థలకు పాల్పడి నాశమును పొందుచుండునో, వానినుండి క్రొత్తజీవములు ఎట్లు పుట్టుచుండునో అట్లే భాషలును మారుచు ఉండునని మనము తలపవచ్చును.

భాష అభిప్రాయములను తెల్పు పదముల కూడిక అగు చుండుటవలనను, ఆపదములు వ్యక్తుల నోటినుండి వెడలు నప్పుడు కాలక్రమమున అర్థమునను, రూపమునను కూడ కొంత వైరూప్యము నొందుచు ఆ నోటినుండి మరియొక నోటికి ప్రాకుచుండును. వినువారు సరిగా వినకయు, ఉచ్చ రించువారు సరిగా ఉచ్చరింపకయు, ఉచ్చరింపజాలకయు, తప్పుపదములను భాషలో ప్రవేశింపజేయుదురు. వానినే తల్లిదండ్రులు తమ పిల్లలకు చెప్పుచుండుటను, వానినే వారును తమ పిల్లలకును, తమకు శిష్యులగువారికిని తెల్పుచుండుటను అయ్యవియే ప్రమాణము లగుచుండును. ఇట్టి మార్పులవలన మాత్రమే కాక, ఒక ప్రదేశమున ఉండినవారు కొన్ని కారణములచే ముందంజవేసి విద్య యందు అభివృద్ధిని నాగరికతను కాంచుటచేతను అచ్చటి భాష ఇతర ప్రదేశముల నుండి ఆభాషనే మాటాడువారి భాష కంటె భిన్నరూపమును పొందుచుండును. అట్టి అవస్థయే ప్రాచీన ద్రావిడమునకు పట్టుటచే అది ఖండ ములయిపోయినది. ఇంచుమించుగా బరంపురమునుండి మదరాసువరకును, బందరునుండి బళ్ళారివరకును మాటాడు భాష తెనుగుగాను, దక్షిణమున మదరాసు నుండి కన్యాకుమారి వరకును అరవముగాను, పశ్చిమమున కన్నడ, మలయాళములుగాను ఏర్పడుట సంభవించినది. వాఙ్మయము బయలుదేరి వృద్ధికి వచ్చుటలో ఈభాషలు ముందువెనుక లయినవి.

అరవమున చాల ప్రాచీనకాలముననే, క్రీస్తు జన్మింపక ముందే, సుమారు రెండువేల సంవత్సరములకు పూర్వము ననే వాఙ్మయము బయలుదేరినది. కర్ణాట భాషలో లభిం చిన ఆదిమ గ్రంథము క్రీస్తువెనుక 9 శతాబ్దిలోనిది. అట్లే తెనుగున రచియించిన భారతము 11 శతాబ్దిలోనిది. ఇట్లు భిన్నకాలములయందు వాఙ్మయస్థితికి వచ్చి రూపందిన ఈ భిన్న ద్రావిడభాషలలో తెనుగు ఇతర ద్రావిడభాషల నుండి సాయముగాని, మార్పుగాని పొందినరీతిని నిర్ణయింప వలెను.

మొట్టమొదట ఉండిన మూలద్రావిడము అంతయును ఇంచుమించుగా ఏకరూపముననే ఉండుటచేత తెనుగు నందలి పదజాలమును, వాక్యములును, రచనావిధానమును ఇతర ద్రావిడభాషలలోని వానివలెనే ఉండును. పదముల అంతములయందును, ప్రత్యయముల రూపములందును, కొన్ని పదములలోని అక్షరముల క్రమమునందును మాత్రమే భేదము కనుపట్టుచుండును. కాబట్టి ఇతర ద్రావిడభాషల పోలికలు తెనుగులో అనేకము ఉండును. ఆ పోలికలును, భేదములును కొన్ని ఈక్రింద ఉదాహరింప బడుచున్నవి :

1. తెనుగు పదముల తుదిని 'అ' కారము ఉన్నచో ఇతర ద్రావిడ భాషలయందు 'ఎ', 'ఐ' కారములలో ఏదేని ఒక్కటి కలుగుటయు, తెనుగుపదములు అజంతము లయినచోట ఇతరములు హలంతములుగా ఉండుటయు సంభవించుచుండును.

తెనుగు	అరవము	కన్నడము	మలయాళము
ఎర	ఇరై	ఎరె	ఇర
తల	తలై	తలె	తల
పిల్ల	పిళ్ళై	పిళ్ళె	పిళ్ళ
ఎడ	ఇడై	ఎడె	ఇడ
తెర	తిరై	తెరె	తిర
పాలు	పాల్	హాలు	పాల్
నేను	నాన్	నాను	ఞాన్
మొదలు	ముదల్	మొదల్	ముదల్

పై శబ్దములను పరిశీలించినచో ఒక్క మూలరూపము నుండియే అవి ఏర్పడినట్లును ఆద్యంతములందు మాత్రము స్వల్పభేదములున్నట్లును స్పష్టపడును. ఒక్కొక్క లక్ష ణము రెండేసి భాషలయందు కనుపట్టుచుండును.

2. ఇట్లే పదాదిని తెనుగున ఒక యచ్చు ఉన్నప్పుడు ఇతర భాషలలో వేరొక యచ్చు ఉండును.

తెనుగు	అరవము	కన్నడము	మలయాళము
ఎల	ఇళ	ఎళ	ఇళ
ఏనుగు	యానై	ఆనె	ఆన
ఒదవు	ఉదవు	ఒదవు	ఉతకు
కొరలు	కురల్	కొరల్	కురల్
పొద	పుదై	పొదె	పుద

3. ఒకభాషలో హ్రస్వ మున్నచో ఇంకొక భాషలో దీర్ఘ ముండును.

తెనుగు	అరవము	కన్నడము	మలయాళము
ముప్పు	మూప్పు	ముప్పు	మూప్పు
అరయమి	అఱియామై	అఱియమె	అఱియాయ్మ
తప్పక	తప్పాదె	తప్పదె	తప

4. ఒక భాషలో ఒక హల్లు ఉన్నచో, దానికి సంబంధించిన సజాతీయమైన హల్లు ఇంకొక భాషలో ఉండును.

తెనుగు	అరవము	కన్నడము	మలయాళము
గట్టు	కట్టు	గట్టు	కెట్టు
చుండు	చొండు	జొండు	చుండు
దాటు	తాండు	దాండు	తాండు
పచ్చ	పచ్చ	బచ్చ	పచ్చ

పై ఉదాహరణములలో ఒకదానియందు వర్గప్రథమాక్షర మున్నచో ఇంకొకదానియందు వర్గ తృతీయాక్షరము కనుపట్టుచున్నది.

5. 'క, చ, స'లు, 'య, స'లు, 'ల, ఱ, ళ, డ, ర, లు', 'వ, బ' లు భిన్న భాషలలో తార్మారు అగుచుండును.

తెనుగు	అరవము	కన్నడము	మలయాళము
చిలు	సిఱు	కిఱు	చెఱు
ఉసురు	ఉయిర్	ఉసిర్	ఉయిర్
పేరు	పెయర్	పెసరు	పేరు
కొలను	కుళం	కొళం	కుళం
అడలు	అఴల్	అటలు	అఴల్
ప్రొద్దు	పొழుతు	పొత్తు	పొழుతు
వాయి	వాయ్	బాయి	వాయ్

ఇట్లే ఒక భాషలో ద్విత్వము ఉన్నచోట ఇంకొక భాషలో ఆ యక్షరమున ద్విత్వము లేకుండుటయు, ఒక భాషలో అనుస్వార మున్న యెడల ఇంకొకభాషలో అనుస్వారము లేకుండుటయు ఒక భాషలో 'న, ల' లున్నచో మఱియొక దానియందు 'ణ, ళ' లుండుటయు కనుపట్టుచునే ఉండును.

సామాన్యముగా ఏకగర్భ జనితులయిన ఒక తండ్రి పుత్రులయందు అవయవములలో పోలికలు కనిపించునట్లే పయి భాషలయందు అవయవములయిన పదములలో నిశ్చితములయిన పోలికలు కనుపట్టుచునే యుండును. పయి పోలికలు బహిరంగమయిన శబ్దరూపమునందు మాత్రమే ఉదాహరింపబడినవి. ఇంతియకాక, సోదరుల నడక, మాటతీరు, ఆచార వ్యవహారములు, శౌర్యాది గుణములు - వీనిలో పోలికలు ఉండునట్లే భాషలలోని వాక్యాదిరచన యందును, ప్రత్యయ సంయోజనమునందును, ఇతరములయిన వ్యాకరణ విషయములందును పోలికలు తప్పక విశేషముగా గోచరించుచునే యుండును.

అట్లే పుట్టుకలో ఉండిన కొన్ని గుణములు కాలక్రమమున కొందరు సోదరులయందు అభివృద్ధి నందుటయు, ఇంకొక కొందరియందు క్షీణించుటయు జరుగుచుండునట్లు మూలభాషలో ఉండిన లక్షణములు కొన్నిటిలో అభివృద్ధి పొందుటయు, మరికొన్నిటియందు చాలవరకు నశించి పోవుటయు ఉండునని ఈక్రింద నిరూపింపబడును.

1 ప్రాచీనకాలమున ద్రావిడ భాషలు ఏకముగా ఉండినపుడు పదముల తుదిని హల్లు ఉండుట సాధారణముగా ఉండెడిది. అట్టిలక్షణము నేటి అరవమునను, మలయాళమునను అధికముగా కనుపట్టుచున్నది. హళగన్నడమున (అనగా ప్రాతకన్నడమున) ఈ హలంతత అధికము. హొస గన్నడమున (అనగా నేటి కన్నడమున) పదములు చాలవరకు అజంతములుగా మారిపోయినవి. తెనుగు పదములు అన్నియు అజంతములే. తుదిని ఉన్న ఉకారము పోవుటచేత హలంతములు ఏర్పడుచున్నవని, అనగా ఉకారాంత రూపములే మనకు సాధారణముగా వినబడుచుండుటవలన హలంతములయిన 'వనముల్', 'పాలుర్' మొదలయిన శబ్దములలో చివర 'లు' 'రు' వర్ణములే ఉండిన వనియు, అవియే ప్రాచీనము లనియు, వానియందలి 'ఉ' కారము లోపించిన దనియు మనము తలచుచున్నాము. కాని, చరిత్రాత్మకముగా ఇది సత్యము కాదు.

2. సంస్కృత భాషలో లేనట్టి ఎ, ఒ, ఱ (ழ) అను వర్ణములు ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలో స్వతస్సిద్ధముగా నుండినవి. అట్లు మూలరూపములలో ఉండిన ఈ యక్షరములలో కొన్ని ఆయా భాషలలో నేడు నశించిపోయినవి. 'ఱ' కారము నేటి అరవము, మలయాళము - రెండింటియందును ఉన్నది. హళగన్నడమున చాలచోట్ల ఱకారము ఉండినది; హొసగన్నడమున నశించినది. అట్లే ప్రాత తెనుగులో చాల స్వల్పముగ కనుపట్టుచుండిన ఱకారము నేటి తెనుగునుండి పరిపూర్ణముగా భ్రష్టమయిన

అట్లు మూలరూపములలో ఉండిన ఈ ఱ కారము 'ల', 'డ', 'ర', 'స', 'య' అను అక్షరములలో ఏదో ఒక్కటిగా తెనుగున మారిపోయినది.

తెనుగు	హళెకన్నడము	అరవము	మలయాళము
కోడి	కోళి	కోழி	కోழి
ప్రోలు	పొళలు	పొழల్	పొழల్
గొయ్యి	కుళి	కుழి	కుழి

ఇంతియకాక తెనుగున దంత్య చ జలు తక్కిన సోదర భాషలలో లేనివి క్రొత్తగా కల్గినవి.

3. మూలద్రావిడములో ఒత్తక్షరములును, 'శ', 'ష' లును ఉండియుండలేదు. కాని, సంస్కృత సాహచర్యము వలన ఈ యక్షరములు నేటి జన్యభాషలు అన్నింటిలోనికి పోయినవి. సంస్కృత భాషలోని పదములను వాడుక భాషలోనికి తెచ్చుకొనుచుండినపుడు వానియందలి అక్షరములను కూడ తెచ్చుకొనుట కొన్నియెడల నయినను తప్పదు. కావున ఆ యక్షరములను అన్నిటిని మలయాళము, తెనుగు, కన్నడము అను భాషలు గ్రహించి వానికి తమ వర్ణమాలలో గుర్తులను గూర్చుకొనినవి. అరవము మాత్రమే సంస్కృత పదములను తనయందు చేర్చుకొనుటలో కొంత అనిష్టమును సూచించుచు ఉండినది. సంస్కృత పదములను చేర్చుకొనవలసినపుడు, అనగా తన (అరవము) లోని ఉచ్చారణతో సమముగా నుండునట్లు మార్చిన వికృత రూపములనే చేర్చుకొనుచుండినది. అరవములోని సామాన్య వర్ణమాలలో నేటికిని ఒత్తక్షరములకును, వర్గ తృతీయాక్షరములకును, శ, ష, స, హ లకును గుర్తులు లేవు. క, జ, యని ప్రతివర్గమునను మొదటిదానికిని, తుదిదానికిని మాత్రమే గుర్తులు కలవు. ఇది అరవభాషలో ఉన్న విశేష గుణము.

4. ఈ భాషలు అన్నిటిలో 'సమస్వరత' అను ఒకానొకగుణము ఉన్నది. అవ్యవహితములుగా ఉన్న స్వరము లన్నియు భిన్నములుకాక పూర్వ స్వరములే అగుట దీని లక్షణము. కత్తి + కు అన్నచోట 'కు' వర్ణములోని 'ఉ' వర్ణము 'ఇ' వర్ణముగా మారి 'కి' అను రూపము పొందుటచే 'కత్తికి' అను రూపము ఏర్పడుచున్నది. అట్లే 'కత్తి + లు' కలసి 'కత్తులు' అను రూపము కలుగుచున్నది. ఈ లక్షణము అన్ని ద్రావిడ భాషలయందును కొంచెమో గొప్పయో ఉన్నను, తెనుగునందు మాత్రము సంపూర్ణముగా స్థిరపడియున్నది.

5. ఈ భాషలయందలి వాక్యరచనయు, 'చేయుచున్నాడు' మొదలగు సమాపకక్రియారూపములవంటి రూపములన్నియు ఒక్కరీతినే ఏర్పడుచున్నవి.

6. ఇందలి సర్వనామములును, సంఖ్యావాచకములును, క్రియార్థకము లయినధాతువులును మిక్కిలి సమీపము లయినరూపములతోడనే ఉండును.

ఏయివిధముగ అనేకలక్షణములలో సమానములయిన ఈ భాషలు అన్నియు కాలక్రమమున వేరయి భిన్నభాష లయినవి. వీనిలో తెనుగును, హళెగన్నడమును మిక్కిలి దగ్గరగను, అరవమును, మలయాళమును చాల సన్నిహితముగను ఉన్నట్లు కనుపట్టుచున్నవి.

సోదరులు పెద్దవారయి తమకుటుంబములను ప్రత్యేకముగా ఏర్పరుచుకొని వేరువేరు గృహములలో నివసించుచుండియు ఒకరి కొకరు సంబంధమును అనేకవిధముల కల్పించుకొనుచుందురు. ఒకరి కొకరు ధనాదికమును ఇచ్చుకొనుచు, సాహాయ్యము చేసికొనుచు ఉండుటయు, లేక విరోధములు కల్పించుకొని వాదులాడుకొనుచుండుటయు సంభవించు చుండునుకదా!

ఈ భాషలవిషయమున 'వేరుపడుట' అనగా ఒకభాష మాటాడువారికి సులభముగా ఇంకొకభాష తెలియకుండునట్లు అవి మారుటయే. అట్లు మారిన భాషలు ఒకప్రధాన భాషనుండి జనించినవి మాత్రమే కాక స్వతంత్రములైన సోదరభాషలును అగుచున్నవి. వానిలో వేర్వేరుగా వాఙ్మయము, కోశములు మొదలయినవి బయలుదేరినచో వాని భిన్నభాషాస్థితి పరిపూర్ణ మనక తప్పదు.

ఒక ద్రావిడభాషలలో మిక్కిలి ప్రాచీనకాలముననే తమిళము వాఙ్మయస్థితికి వచ్చుటచేత అది ద్రావిడభాషలకు పెద్దక్క యగును. కావున ఆభాషయందలి ఆనాటి పదముల రూపములు ఆనాటిగ్రంథములలో లిఖింపబడి యుండును. అవి మరి వానిలో మారవు. అయినను, ఆపదములు ఉచ్చారణలో కొంతమారుచునే యుండును. కాని, జనులు వ్రాతను ప్రమాణముగా గ్రహించి, వాడుకను ఆప్రమాణమునుబట్టి దిద్దుకొనుచు ఉండుటవలన ఆవాడుకలోని పదములుకూడ మిక్కిలి వేగముగా మారవు. లిఖితమగు వాఙ్మయములేని భాష మిక్కిలి వేగముగా మారుచునే ఉండును. దీనికి కారణము జను లనుసరించుటకు అంగీకరింపబడిన ప్రమాణము లేకుండుటయే. ఇట్లు తెనుగు ప్రామాణికస్థితికి వచ్చుట క్రీ.శ. 11 శతాబ్దిలో నన్నయవ్రాసిన భారతముతోనే.

ద్రావిడభాషలవలన తెనుగు సారస్వతమున ప్రవేశించిన వాఙ్మయప్రక్రియలు మాత్రమేకాక అనేకమయిన అరవ కన్నడపదములును చేరినవి. ఈ పదములలో కొన్ని మొట్టమొదట అన్ని ద్రావిడభాషలలోను సమానరూపములతోనే ఉండియు, కాలక్రమమున ఆయాభాషలలో

రూపాంతరములను పొంది వేరువేరు పదములవలె భాసించు చుండినవి. వానిలో కొన్ని తెలుగులో నశించియున్నవి. అట్టివి మరల తెలుగులో అరవల, కన్నడిగల సంపర్కమున చేరినవి.

అరవదేశమందలి వైష్ణవసంప్రదాయములవలన అరవ పదములు అనేకము తెనుగున ప్రవేశించినవి. శ్రీశబ్దభవమైన 'తిరు' అను అరవపదమును పూజ్యార్థమున పూర్వపదముగా అరవములో వాడుట కలదు : తిరువారాధనము, తిరుచ్చూర్ణము, తిరువాయ్‌మొళ్ళి, తిరుమాళిగ, తిరుమణి, తిరునాళ్ళు, తిరువీథులు, తిరుక్కట్టి, తిరుక్కణ్ణముదు, తిరుక్కాప్పు, తిరుక్కోళము, తిరునామము, తిరుమంజనము మొదలగునవి; తిరుపతి, తిరుమల, తిరుత్తణి, తిరుక్కాళత్తి, అను గ్రామములపేరులును ఇట్లు ఏర్పడినవియే. ఇందు కొన్ని శబ్దములు సంస్కృతమునుండి అరవమునకు వచ్చినవి. ఆ యరవములోని వైకృతులు తెనుగున ప్రవేశించినవి. కాని, స్వతంత్రముగా సంస్కృతమునుండి తెనుగునకు రాలేదు. ఆళ్వారు, నైనారు, చిరుతొండ, రాజనారాయణ విణ్ణగరాళ్వారు, పేయాళ్వారు, గరుడాళ్వారు, అలమేలుమంగ, మన్నారు, నాంచారి, అళగసింగరి అనునవి దేవతలును, వారిభక్తులును అగువారి పేరులుగా వచ్చినవి. పసాపడు, సాదము, సాంబారు, వడ, తళిగ, కట్టడి, దోసె, ఇడ్లీ, తైరు, సాపాటు, అముదుపడి మొదలగునవి భోజన పరిభాషగా వచ్చినపదములు. జీయ్యరు, నంబి, తంబి మొదలగునవి మతసంప్రదాయమునుబట్టి వచ్చినవి. మొదలియారు, పిళ్ల, కణక్కుపిళ్ళ, అణ్ణగారు మొదలయినవి ఉద్యోగధర్మమునుబట్టి వచ్చిన పదములు. ఇంతేకాక మణ్ణాన, పెణ్ణాన, నంజ, పుంజ, నంగి, పడి, మరక్కాలు మొదలయిన పదములు ఎన్నియో తెనుగున అరవము నుండియే ప్రవేశించెను.

ఇట్లే కన్నడమునుండియు అనేకములయిన పదములును వీరశైవ మధ్వ సంప్రదాయముల ననుసరించియు, ఆంధ్ర, కర్ణాటకదేశముల కూడలి పట్టు అయిన విజయనగరము నుండియు, శ్రీశైలాది శైవక్షేత్రముల సంబంధము వలనను తెనుగున ప్రవేశించినవి. అరసు, కెలసము, గండపెండియరము, హెగ్గడి, హొన్ను, దేవర, బేడలు, ఇల్ల, సాకు, రాయరు, బిడారు, బేకు మొదలయినవి ఇట్టివి.

అరవ కన్నడములు తెనుగునకు సోదరభాషలును, సరిహద్దుభాషలును అగుటవలన ఈ రెండు భాషలకును ఇతర ద్రావిడభాషలగు మలయాళాదులకంటె ఎక్కువ సంబంధము కలుగుచునే యుండినది. గం. జో. సో.

ఆంగ్లభాష వలన తెనుగులో కలిగిన మార్పులు

ఏభాషయందయినను రెండువిధములయిన అంశములు ఉండును. మొదటిది : పదములు ; రెండవది : ఆపదములను కూర్చి వాక్యములను రచించు విధానము. స్వతంత్రములయినభాషలలో ఈ రెండును స్వతంత్రములుగనే ఉండును. స్వతంత్రముకాని - అనగా ఇంకొకభాషనుండి పుట్టిన - భాషలో పై రెండును జనకభాషలోని అంశములనే పోలియుండును. భాష అనునది వాక్యముల సమూహము. వాక్యమునందలి రచనాపద్ధతి ఆయాభాషల యొక్క స్వభావమును నిరూపించుటలో ముఖ్యముగా ఉపయోగించును.

ఒకభాషను మాటాడువారు ఇంకొకభాషను మాటాడు వారితో కలసి మెలసి చాలకాలము సన్నిహితమయిన సంబంధము కలిగి యుండునపుడు ఒక భాష యొక్క స్వభావము రెండవదానిలోనికి ప్రాకుచుండును. ఆంగ్లభాష పాలకభాష అగుటచే చాలకాలమునుండి వ్యవహారమున ఉన్నది. అది పదజాలము అధికముగ విస్తరిల్లినభాష ; అంతేకాక, మనభాషకంటె భిన్నలక్షణములు కలది ; దాని రచనావిధానమును విభిన్నము. కాలక్రమమున అందలి పదములు, దాని రచనావిధానము మనతెనుగులో ప్రవేశించినవి.

తెనుగులోనికి ఆంగ్లపదములు రెండు విధములుగా చేరినవి. మార్పులేకయే - ఆ భాషలోని రూపములతో - వచ్చి చేరినవి కొన్ని : వానిని తత్సమములు అనవచ్చును. కంపెనీ, లాయరు, పోష్టు, నోటుబుక్కు మొదలయినవి ఇట్టివి. మనవారి ఉచ్చారణలో మార్పుచెంది వికృతరూపములు అయినవి కొన్ని. వానిని తద్భవములు అనవచ్చును. కలకటేరు, టేశను, హోటలు, కనిష్టీపు మొదలయినవి ఇట్టివి. కలెక్టరు, స్టేషను, హోటలు, కాన్‌స్టేబిల్ అనునవి ఈ పదముల మూలరూపములు.

ఈ తత్సమ తద్భవరూపములతో ఆంగ్లపదములు మన తెనుగుభాషలో ఎట్లు ప్రవేశించినవి ? మనభాషలో తెలుపుటకు వలనుపడని అర్థముగల ఆంగ్లపదములను ఆంగ్లేయులు వ్యవహరించుచుండగా విని వానిని మనము అనుకరింతుము అట్లు అనుకరించిన పదములు మార్పులేకయు, మార్పు

చెందియు మనభాషలోనికి వచ్చి చేరుచుండును. ఇట్లు అనుకరించుటలో మనభాషలో లేనిపదములనే కాక, మన భాషలో వాడుకయందు ఉన్నపదములను విడిచికూడ పయిభాషలోని పదములను తెచ్చుకొనుచుందుము. Court summons అను దానిని 'కోర్టుసమను' అని వాడు చుందుము. దానిని తెనిగింపము; అట్లు తెనిగించవలసిన అవశ్యకమును లేదు. (మా సోదరుడు అనుటకు 'మా బ్రదరు' అను వ్యవహారము కలదు). అన్యభాషాపదములు మనకు మిక్కిలి పరిచితములుగా ఉండుటయు, మనవారి వ్యవహారములో ఉండుటయు ఇట్టివాడుకకు కారణములు. పయితీరున తెనుగులోనికి వచ్చిన ఆంగ్ల పదములు వేనకు వేలు కలవు. తెనుగులోని పదములను పూర్వకాలమున మనము సంస్కృతమునుండి తెచ్చుకొనుచుంటిమి; ఇప్పుడు ఆంగ్లమునుండి తెచ్చుకొనుచున్నాము. మనము చదువు చున్న విజ్ఞానశాస్త్రములలోని ఆంగ్లపారిభాషికపదములు అన్నియు మనకు గ్రహణయోగ్యములగుచున్నవి.

అన్యభాషా పదములు వచ్చి చేరునపుడు వాని ఉచ్చా రణకు అనుకూలమయిన అనాంధ్రవర్ణములును వచ్చి చేరు చుండును. తెనుగున మొదట ఒత్తక్షరములయిన 'ఖ ఛ ఠ థ ఫ 'లును, ' శ ష క్ష ఙ ఞ 'లును ఉండినవి కావు. అవి అన్నియు సంస్కృతపదముల చేరికవలన వచ్చి చేరినవి; కాని, నేడు ఆంగ్లపదములు చేరినను వాని సరియయిన ఉచ్చారణమును తెలుపునట్టి అక్షరములు తెనుగులో లేవు. కావున Coffee, father, office మొదలయిన పదములను 'f' అను అక్షరముయొక్క ఉచ్చారణ తెలుపు అక్షరము తెనుగున లేకపోవుటచే, కాఫీ, ఫాదరు, ఆఫీసు అనియే వ్రాయుచున్నాము. వాని యుచ్చారణమును మాత్రము చాలవరకు ఆంగ్లమునందు వలెనే చేయుచున్నాము. ఇట్లే act, average, advocate, bank మొదలగు పదములలోని తొలి 'a' వర్ణముయొక్క ఉచ్చారణమును సరిగా తెలుపు నట్టి వర్ణము తెనుగులో లేదు. ఆంగ్లము తెలియనివారు ఈ పదములను పలువిధములుగా ఉచ్చరించుచుందురు.

వాక్యరచనయందును మన తెనుగువారు - ముఖ్యముగా ఆంగ్లము చదివినవారు - తెనుగునను ఆంగ్ల వాక్యరచన పద్ధతినే అనుకరించుచున్నారు. 'నాకు నాలుగు పుస్తకము లున్నవి' అనుట తెనుగు పద్ధతి. ఆంగ్లములోని I have four books అను ఆంగ్ల వాక్యమునకు ఇది తెనుగు. పై ఆంగ్లవాక్యమును అనుకరించి 'నేను నాలుగు పుస్తక ములు కలిగి యున్నాను' అని వ్రాయుదురు. This is a book అను వాక్యమునకు 'ఇది పుస్తకము' అనుట తెనుగు పద్ధతి. కాని, 'ఇది ఒక పుస్తకము అయి ఉన్నది' అనుట ఆంగ్లానుకరణము. This is called a goat - దీనికి 'ఇది మేక', 'దీనిపేరు మేక', 'ఇది మేక అనబడును' అనుట తెనుగునకు సహజములు. 'ఇది మేక అని పిలువ బడుచున్నది' అనివ్రాయుట ఆంగ్లానుకరణము. 'పిలుచు' అను ధాతువు పిలువగా పలుకు వ్యక్తులకు ఉపయోగించు టయే - 'ఆహ్వానము' అను అర్థమున వాడుటయే - తెనుగున సిద్ధము. నామ నిర్దేశమునకు 'అను' ధాతువును వాడుట జాతీయము. He is angry with me అను వాక్యము నకు 'అతనికి నాపై కోపము' అనుట తెనుగు నుడి కారము. 'అతడు నాతో కోపమున ఉన్నాడు' అనుట ఆంగ్లమును అనుకరించిన తెనుగు. This man and that man came - దీనికి 'ఈ మనుష్యుడును మరియు ఆ మను ష్యుడును వచ్చిరి' అనుట ఆంగ్లానుకరణము. 'అతడును ఇతడును వచ్చిరి' అనుట తెనుగు నుడికారము. And అను పదమునకు తెనుగున 'ను' వర్ణము కలదు. 'మరియు' అనునది వాడుట ఆంగ్లానుకరణము. I give him encouragement అనుదానికి 'అతనిని ప్రోత్సహించుచున్నాను' అని కాని, 'అతనిని ప్రోత్సాహము చేయుచున్నాను' అని కాని వ్రాయుట తెనుగు పద్ధతి. 'ప్రోత్సాహము ఇచ్చుట' అనునది ఆంగ్లపద్ధతి. ఇట్లే 'దోహదము చేయుట' తెనుగు తీరు. 'దోహదము ఇచ్చుట' అనునది ఆంగ్లము తీరు. దోహదము ఒక పని. దానిని చేయుట అనునది తెనుగు వాడుక. వాక్య రచనా విధానమునకు పయిని చూపిన ఉదాహరణములు దిఙ్మాత్రములు.

తెనుగు విభక్తులు తారుమారగుట, క్రొత్త సముచ్చయ ములను కల్పించుట, ప్రాత క్రియలను నూతనార్థములలో వాడుట మొదలయినవి నేటి తెనుగున పర్పడుచున్నవి. ఇందుకు కారణము అధికారుల అజ్ఞాపత్రములు, ప్రకట నలు, పత్రికలకు ప్రకటనార్థము చేరు వార్తలు, రేడియో లకు అందు వ్యాసములు, నిత్యోపయోగకరములగు విజ్ఞాన విషయములు మొదలగునవి ఇంచుమించుగ ఆంగ్ల ములో ఉండుటచే, వాని భాషాంతరీకరణమున భాషాంతరీ కర్త ఎప్పటి కప్పుడు ఆంగ్ల రచనములోని భావమును కరగి తెనుగున అచ్చుపోయవలసి వచ్చుచుండుటయే. ఇట్లు చేయు టలో ఇట్టివే ఇతరము లనేకము తెనుగున ప్రవేశించు చున్నవి. ఒక ఉపన్యాసములో The scheme is being given its final shape అని ఇంగ్లీషున ఉండగా 'ఈ ప్రణాళికకు తుది రూపము ఈయబడుచున్నది' అని తెనిగింపబడినది. 'ఈ ప్రణాళిక సిద్ధమగుచున్నది' అని కాని, 'సిద్ధము చేయబడుచున్నది' అని కాని చెప్పుట తెనుగురీతి.

తెనుగు వ్యాకరణము కూడ ఆంగ్ల వ్యాకరణమువలన చాలవరకు మారిపోయినది. తెనుగు వ్యాకరణమున పూర్వ కాలమున లేని నూతన విషయములు, సంప్రదాయములు మిక్కిలిగా ఆంగ్ల భాషా సంప్రదాయముల ననుసరించి ప్రవేశించినవి. ప్రాచీనాంధ్ర గ్రంథములలో లేని వాక్య విరామ చిహ్నములు (, ; . ? !) మొదలగునవి ఆంగ్ల భాషను అనుసరించి తెనుగున ప్రవేశించినవి. పూర్వులు చెప్పిన భాషాభాగములు మాత్రమే కాక నేటి తెనుగు వ్యాకరణములో సముచ్చయములు, ఆశ్చర్యార్థకములు మొదలయినవి ప్రవేశించినవి. వాక్య విభజనములో ప్రాచీనులు చెప్పని 'సంశ్లిష్ట వాక్యము, ద్వంద్వ వాక్యము, సరళ వాక్యము' అనునవి ప్రవేశించినవి. ఇవి Compound, Complex, simple-sentences అను ఆంగ్ల పదములకు తెనుగుగా తెనుగు వ్యాకరణములోనికి ఎక్కినవి. ఇట్లే కొన్ని ప్రాచీన వ్యాకరణ సిద్ధాంతములును మారిపోవు చున్నవి.

నేటి విద్యా విధానమున వ్యావహారిక భాషావాదమునకు ప్రాముఖ్యము పర్పడుటకు కూడ కొంతవరకు ఆంగ్ల భాషా సాహచర్యము ఉపకరించుచున్నది. ఆంగ్లమునందలి భాషా చరిత్ర గ్రంథములు చదివి భాష నిరంతరము మారుచుండును అని గ్రహించుట, శిష్టులదైనిక వ్యవహారమునకును, గ్రంథ వ్యవహారమునకును విశేషము భేదము ఉండరాదనుట, ప్రాచీనమయిన భాషను వ్రాయరాదనుట మొదలయిన అభిప్రాయములు ఆంగ్లభాషా సాహచర్యమున బలపడి తెనుగు భాషయొక్క రూపమును మార్చివేయుచున్నవి.

మన వేషభాషలు, మన యాచారములు, మన ధర్మములు మొదలయినవి అన్యజాతి సంపర్కమువలన మారుచున్నట్లే మన భాషయు అన్యభాషా సంపర్కమువలన మారుచున్నది. ఇట్లు మారుట సహజము. మారగూడదని కాని, మారినదానిని గ్రహింపమని కాని, ప్రాతపద్ధతినే పట్టుకొని వ్రేలాడుట కానిపని. అయినను, భాష మారుచున్నది కదా అని దానిని వికృతముచేసి, దాని రూపమును ప్రయత్నపూర్వకముగా చెరచుటయు యుక్తము కాదు. భాషా పరిణామము సహజము. అది మందముగా జరుగును. ఆ వేగమును మనము హెచ్చింపనురాదు తగ్గింపనురాదు.

గం. జో. సో

వ్యావహారిక భాషా పునః ప్రతిష్ఠాపనము

ఈ శతాబ్దారంభములో భారతదేశమందు ఇతర ప్రాంతాలలో వలె తెలుగుదేశములోకూడ నూతన భావోదయమయినది; స్వతంత్రతాభావము పొడచూపినది. సమస్త విషయములూ పరిశీలనచేసి, పరిశోధించి సత్యము తెలుసుకోవలెననే ఆసక్తి ఆరంభమయినది. సాహిత్యములోనూ, ఇతర లలితకళలలోనూ సృజనాప్రవృత్తి వ్యక్తము కాజొచ్చినది. తొలిప్రపంచ మహాసంగ్రామము అంతమయే సరికి ఈ నూతన సంచలనము స్పష్టరూపము ధరించినది. తెలుగుభాషావిద్యా సాహిత్యరంగాలలో పర్పడ్డపరిస్థితులు, సంభవించిన పరిణామాలు ప్రస్తుతవిషయము.

గురజాడ వెంకటప్పారావుగారి కన్యాశుల్కము, కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులుగారి ప్రహసనాలు, వేదం వెంకటరాయశాస్త్రిగారి ప్రతాపరుద్రీయము తెలుగు జీవద్భాషకుగల శక్తినీ, మాధుర్యాన్నీ ప్రదర్శించి రుచి గొల్పినవి. ఆభాషకూ, నాటి ఇతర వచన గ్రంథాల లోనిభాషకూ ఉన్న భేదము గమనించిన విద్యాధికులలో కొందరికి, పాశ్చాత్యదేశాలలోని ప్రముఖభాష స్థితిగతులు గమనించినవారికి, ప్రజల కెంతో అక్కరకు వచ్చే యీ వాడుకభాషలోకాక, ప్రాచీనకావ్య భాషలో విద్యాబోధనమూ, వచనగ్రంథాలు వ్రాయడము యుక్తము కాదనీ ప్రయోజనకారి కాదనీ తోచినది. ఇంగ్లండులో ఇంగ్లీషు ఫ్రాన్సులో ఫ్రెంచి ఎట్లు గ్రంథరచన కుపయుక్తములవుతున్నవో అట్లే తెలుగుదేశములోగల పెద్దలు నోటన పలికే తెలుగుభాషలో గ్రంథరచన సాగించి నోటి మాటా చేతి వ్రాతా ఒకదాని కొకటి పోషకముగాచేసి రెంటికీ సమముగా ప్రవృత్తి కలిగించి, వ్రాసేదే కాక, మాటలాడేది కూడా సభ్యభాషే అన్న గౌరవము తెలుగుకు నిలబెట్టవలెననే సంకల్పము వ్యావహారిక భాషావాదులకు కలిగింది. వ్యవహారసిద్ధమయిన భాషలో విద్య బోధించక పోవుటవల్లనే సరసమయిన స్వతంత్ర రచనలు వెలువడకుండా ఉన్నవనీ, విశ్వకళాపరిషద్విద్యలో ఉత్తీర్ణులై ఎంతో విజ్ఞానము గడించినవారుకూడా తాము నేర్చిన విషయము ప్రజలకు వారిభాషలో అందించలేక పోతున్నారనీ విద్యాశాఖవారికి స్పష్టమయినది.

సరిగా అదేకాలములో, అనగా 1910,11 సంవత్సరములలో విద్యావిధానములో కొన్ని మార్పులు వచ్చినవి. మెట్రిక్యులేషనుకు బదులు స్కూలుఫైనలున్నూ, ఎఫ్.ఏ. బదులు ఇంటర్మీడియేటున్నూ ప్రవేశపెట్టి వాటి పాఠ్య

ప్రణాళికలో తెనుగులో వ్యాసరచనకు తావు కల్పించినారు. వ్యాసరచనకు మార్గదర్శకముగా ఉపకరించవలెనని వచన గ్రంథములు పాఠ్యములుగా పెట్టుటకు సంకల్పించినారు. స్కూలుఫైనలు పరీక్షలో విద్యార్థులు తమవ్యాసములు గ్రాంథికభాషలో అయినా, వ్యావహారిక భాషలో అయినా వ్రాయవచ్చునని ప్రకటించి వ్యావహారికభాషా రచనకు మార్గదర్శకముగా చెట్టి లక్ష్మీనరసింహంగారు వ్రాసిన 'గ్రీకు మిత్తులు' అనే గ్రంథము పాఠ్యభాగముగా నిర్ణయించినారు. ఈ నిర్ణయమువల్ల దేశములో తీవ్రమయిన ప్రతిఘటన బయలు దేరినది. అది చూచి ఇంటర్మీడియేటులో వ్యాసరచన ఎట్టి భాషలో చేయదగునో పర్యాలోచనచేసి సలహా చెప్పటకు మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయము సిండికేటు వారు 'ఇంటర్మీడియేటు కాంపోజిషను కమిటీ' అనే ఉప సంఘమును, నలుగురు వ్యావహారికభాషా వాదులు, నలుగురు గ్రాంథికభాషావాదులు, ఇద్దరు మధ్యవర్తులు మొత్తము పది మంది సభ్యులతో ఏర్పాటుచేసినారు.

వ్యావహారికభాషా వాదమును పడగొట్టుటకే 1912లో ఆంధ్రసాహిత్య పరిషత్తు అనే సంస్థ ఏర్పడ్డది. మహారాజుల ప్రధానపోషకత్వముతో, జమీందారుల అండతో, ప్రభుత్వములో పలుకుబడిగల కార్యసాధన చతురులతో నిర్మించిన పరిషత్తు వ్యావహారిక భాషనూ, దాని ప్రవర్తకులనూ, గ్రామ్యమనీ, గ్రామ్యవాదులనీ పేరు పెట్టి నిరసించి ఆంధ్ర సాహిత్యపరిష త్పత్రికాముఖమున ప్రబలప్రచారము చేయుటేకాక సభలలో తీర్మానములుచేసీ, వేలకొలది సంతకములతో మహజరు లందజేసీ ప్రభుత్వముపైన చాలా ఒత్తిడి కలిగించినది.

'కాంపోజిషను కమిటీ' లో కూడా కొంత తంత్రాంగము జరిగినది. నలుగురు కొత్త సభ్యులను చేర్పించి గ్రాంథిక భాషావాదులు తమ పక్షమునకు అధికసంఖ్యాబలము సమకూర్చుకొని, అంతకు ముందు ఆ కమిటీవా రంగీకరించిన 'గ్రాంథికభాషలోను, వ్యావహారికభాషలోను గల శబ్దరూపములను విద్యార్థులు తమ వ్యాసరచనలో ప్రయోగించవచ్చును' అనే తీర్మానమునకు 'గ్రాంథిక వ్యావహారికముల రెంటను సమముగా నుండే రూపములను' అనే విపరీతార్థము కల్పించి తొలుతటి తీర్మానమును నిరర్థకము చేసినారు. అల్ప సంఖ్యాకులయిన వ్యావహారిక భాషావాదుల మాట సాగుటకు అవకాశమే లేకపోయినది. 1914లో మద్రాసు యూనివర్సిటీ సిండికేటు వారు వ్యావహారిక 'భాషావాదమును ప్రస్తుత పరిస్థితులలో అంగీకరింపజాలము' అని తీర్మానించుటతోనూ, ప్రభుత్వ విద్యాశాఖవారు స్కూలుఫైనలు పరీక్ష విషయములో 'వ్యావహారిక భాషలో వ్యాసరచన సాగించవచ్చు' నని తొలుత యిచ్చిన అనుమతిని రద్దు చేయుటతోనూ వ్యావహారిక భాషావాదము అప్పుడు అపజయము పొందినది.

అందువల్ల వ్యావహారిక భాషావాదులకు ఒక విధమైన వైరాగ్యము కలుగగా గిడుగు వెంకట రామమూర్తి పంతులుగారు సహజమైన కార్యదీక్షతోనూ దక్షతతోనూ తమ వాదమును బలపరచుకొనుటకు సమస్త సాక్ష్య సమాచారములూ, ఆధారములూ సమకూర్చుకొని తమవాదము దేశాభ్యుదయ సాధక మనే సంపూర్ణ విశ్వాసముతో జైత్రయాత్రకు బయలుదేరినట్లు, తెలుగుదేశములో నాడున్న కళాశాల లన్నిటికీ పోయి కళాశాలాధికారుల తోడ్పాటుతో అధ్యాపక వర్గములను సమావేశపరచి వారి సమక్షాన వ్యావహారిక భాషావాద స్వరూపమును సోపపత్తికముగా, సనిదర్శనముగా తెలియజెప్పి సాక్ష్యపత్రములూ, అభిప్రాయములూ సేకరించినారు; అంతేకాక, దేశము నలుమూలలా సంచారముచేసి ప్రసిద్ధ పండితులతో వాదోపవాదములు చేసి వారిని సుముఖులను చేసుకొన్నారు; సభలలో ప్రజలకు తమ వాదము నచ్చజెప్పి సానుభూతి సంపాదించుకొన్నారు.

ఈ వాదము వెల్లడి అయినకొద్దీ అనుయాయుల సంఖ్య క్రమక్రమముగా పెరుగుతూ వచ్చినది. 1916లో కొవ్వూరిలో జరిగిన ఆంధ్ర సారస్వత వార్షికోత్సవ సభలో రామమూర్తి పంతులుగారు తమ వాదమునుగూర్చి మహోపన్యాసము చేసి పండితామోదము గడించినారు. ఆ సందర్భములోనే వీరేశలింగం పంతులుగారి ప్రశంసకు పాత్రులగుటా, దానిని పురస్కరించుకొని వారి కీవాదములో ప్రోత్సాహము కలిగించుటా, వారే అధ్యక్షులుగా 1919 లో వర్తమానాంధ్ర భాషాప్రవర్తక సమాజము నెలకొల్పుటా జరిగినవి. ఆ సమాజోద్దేశములు ఇవి :

(1) వ్యావహారిక భాషకున్ను, గ్రాంథిక భాషకున్ను ఇప్పు డున్న వ్యత్యాసము సాధ్యమైనంతవరకు తగ్గించి, భాష సులభముచేయుట.

(2) జ్ఞానాభివృద్ధికై వ్రాయు గ్రంథములలో సాధ్యమైనంతవరకు వ్యవహారములో ఉన్న రూపములే ఉపయోగించి వ్యవహారములో లేనివి విడిచిపెట్టుట.

(3) వ్యవహారములో అవశ్యకములు కాకుండ ఉపయోగించుచున్న అన్యదేశ్యములను విడిచి ఆవశ్యకములైన పదములనే చేర్చుకొనుట.

(4) పై ఉద్దేశములను అనుసరించి గ్రంథములు వ్రాయుట.

ఈ సమాజము ఏర్పడిన మరిమూడు మాసములకే (27-5-1919 తేదిని) వీరేశలింగం పంతులుగారు కాలధర్మ మొందినారు. వారింకా కొంతకాలము జీవించిఉంటే తెలుగుభాషకు ఎంత మేలు కలిగేదో వారు తమ స్వీయ చరిత్రలో వ్రాసిన ఈ క్రింది వాక్యములు స్పష్టము చేస్తున్నవి:

'పూర్వ వ్యాకరణము లన్నియు పద్యకావ్య రచన కొఱకే, వచన కావ్యములు లేని కాలములో పుట్టినవగుట చేత అందలి లక్షణము లనేకము వచన కావ్యాభివృద్ధికి తగని వనియు, ఇప్పటి కాలమునకు తగినట్టుగా వ్యాకరణము మార్చుకోవలయు ననియు నే ననుకొని ఈకాలమునకును, వచన రచనాభివృద్ధికిని తగినట్టుగా ఒక నూతన వ్యాకరణమును వ్రాసి దానికి లక్ష్యముగా ఒక వచన కావ్యమును చేయవలెనని పలుమాఱు తలపోసితిని. అయినను వృద్ధుడను, దుర్బల శరీరుడను నగుటచేత అట్టిపని నాకు ఇప్పుడు సాధ్యము కాదేమో? కా దననేల? ఈశ్వరానుగ్రహము ఉన్న యెడల సాధ్యము కావచ్చును.'

వారి నిర్యాణమువల్ల తీవ్రమయిన లోపము కలిగినది. ఈ కాలములోనే సాహితీ సమితి నెలకొని అత్యుత్తమము లైన నవలలు, కథలు, వ్యాసములు, పద్యకావ్యములు, గేయములు 'సాహితి' పత్రికలోనూ, విడి గ్రంథములుగాను ప్రకటించి వ్యావహారిక భాషాభిరుచీ, నవ్యసాహిత్యాభిరుచీ పెంపొందించినది. శారద, భారతి మొదలయిన ఉత్తమ సాహిత్య పత్రికలున్నూ గ్రాంథిక భాషతో పాటు వ్యావహారిక భాషకు ఆదరము చూపినవి. గుంటూరు పత్రిక, స్వతంత్ర, సుజనరంజని మొదలయిన పత్రికలు, మాలపల్లి మొదలయిన నవలలు ప్రజలను అత్యంతముగా ఆకర్షించి వ్యావహారిక భాషా ప్రయోజనమును నిరూపించినవి. అసహాయోద్యమము వ్యావహారిక భాషను ఆలంబనము చేసికొని తనతోపాటు దానినీ లేవనెత్తినది. ఈ వాదము ఇట్లు దేశములో వ్యాపించి అనేకులకు ఆకర్షకమయినది. అదివరకు తీవ్రముగా ప్రతిఘటించిన పండితులు కొందరు ఈ వాదము చేపట్టి తోడైనారు. వ్యావహారిక భాషాభివృద్ధికీ, నవ్యసాహిత్య సృష్టికీ నవ్యసాహిత్య పరిషత్తు అవతరించినది.

1933 సంవత్సరము నవంబరులో రాజమహేంద్రవరమున గిడుగు వెంకట రామమూర్తి పంతులుగారి సప్తతితమ జన్మదినోత్సవము జరిగినపుడు నవ్యసాహిత్య పరిషత్తువారు వ్యావహారికభాషా పునఃప్రతిష్ఠాపనోద్యమములో పంతులుగారు చేసిన అపారకృషికి గౌరవ సూచకముగా 'వ్యాస సంగ్రహము' అనే సమ్మాన సంపుటము సమర్పించారు.

వారి రచనలను వ్యాసావళి, గద్యచింతామణి, ఆంధ్ర పండిత భిషక్కుల భాషా భేషజము, బాలకవిశరణ్యము అను నాలుగు గ్రంథములుగా ప్రకటించినారు. ఈ నాలుగున్నూ వ్యావహారిక భాషావాదమును వివరించుటకు ఉద్దేశించినవే అయినా ఒకొక్కదానిలో ఒకొక్క ప్రత్యేకమార్గ మవలంబించుట జరిగినది.

'వ్యాసావళి'లో తక్కిన జీవద్భాషలవలెనే తెలుగు కూడా నానాటికి మారుతూవచ్చినదనీ, కవులు తాము అలవర్చుకొన్న కావ్యభాషతోపాటు తమకాలములో శిష్ట వ్యవహారసిద్ధమయిన భాషకూడా గ్రహిస్తూవచ్చినారనీ, నేటి రచయితలుకూడా నాటి శిష్టాచారమే పాటించి నేటి వ్యావహారికభాషలో గ్రంథములు వ్రాస్తే భాషాప్రయోజనము చక్కగా నెరవేరగల దనిన్నీ నిరూపించినారు.

'గద్యచింతామణి'లో పూర్వులు వ్రాసిన పురాణ వచన గ్రంథములు, లక్షణగ్రంథములు, వ్యాఖ్యానములు, టీకలు, వివిధశాస్త్ర గ్రంథములు, దేశచరిత్రలు, జానపద వృత్తాంతములు, వార్తాపత్రికలు, శాసనములు, కథలు, బడిపుస్తకములు మొదలగు సకలవిధ వచన రచనములును వ్యావహారికభాషలోనే ఉన్నవని ఆయాగ్రంథములలోని భాగములు నిదర్శనముగా చూపి సిద్ధాంతీకరించి చిన్నయసూరివరకున్నూ ఇదే వచన రచనా సంప్రదాయమని నిరూపించినారు.

'ఆంధ్రపండిత భిషక్కుల భాషాభేషజము'లో 'గ్రాంథిక భాష' అనిపేరుపెట్టి పండితులు కొనియాడే భాష యొక్క స్వరూపము ఇదమిత్థమని నిర్ణయించుటకు వీలులేనిదిగా ఉన్నదనిన్నీ, వ్యాకరణములు పరస్పరవిరుద్ధముగాను, అసమగ్రముగాను ఉండుటవల్ల ఏది తప్పో ఏది ఒప్పో నిర్ధారణచేయుట దుష్కర మనిన్నీ, పేరు ప్రతిష్ఠలు సంపాదించుకొన్న పెద్దపెద్ద పండితులే ఒకరిగ్రంథములో ఒకరు వేనవేలు తప్పులు చూపి, ఒకరిభాష ఒకరు దోషభూయిష్ఠమని నిందించుటవల్ల అట్టివారికే సాధ్యముకానిభాష సామాన్యుల కలవడజాలదనీ, అందులో స్వతంత్రరచన సాగుట సాధ్యము కాదనీ, నేటికాలములో గ్రాంథిక భాషలో నిర్దుష్టముగా వ్రాసిన గ్రంథము ఒక్కటయినా కనబడుట లేదనిన్నీ నిరూపించినారు.

'బాలకవిశరణ్యము'లో ప్రాచీన కవి ప్రయోగముల నెన్నగా పరిశీలింపక, కేవలము అసమగ్రములుగా ఉన్న పూర్వ వ్యాకరణములు మాత్రమే చదివి, పండితులు ఏయే శబ్దరూపములను లక్షణవిరుద్ధములుగాను, గ్రామ్యములుగాను ఎంచి నిందించినారో ఆయాశబ్దరూపముల కవుల కావ్యములలో వందలకొలదిగా ప్రయుక్తములయి

వనిన్నీ, వ్యాకరణము ప్రయోగమూలము కనుక కవి ప్రయోగము లక్షణము కంటెను బలవత్తరమైన దనిన్నీ, లక్షణములో చెప్పక పోయిన మొదల లక్షణమే అసమగ్రమూ, దుష్టమూ అనవలెనుగాని కవిప్రయోగములు నింద్యములు కా వనిన్నీ నిరూపించి, అట్టి రూపములను భాషాతత్త్వప్రదర్శన పూర్వకముగా సాధించి ప్రతిపక్షులు ప్రతిఘటించుటకు వీలుపడనట్టుగా కావ్యములనుండి వందల కొలదిగా ప్రయోగములు చూపి వాటి నిర్దుష్టత్వము నిలబెట్టినారు.

ఈ గ్రంథముల మూలముగా వ్యావహారిక భాషా విషయమున గొప్ప కనువిప్పు కలిగినది. 1940 సంవత్సరము నాటికి వ్యావహారికభాష తెలుగుదేశములో బహుజన సమ్మతమై అన్ని రంగములలోనూ బహుళవ్యాప్తి పొందినది. దిన పత్రికలు, వార పత్రికలున్ను సంపాదకీయములతో సహా సంపూర్ణముగా వ్యావహారిక భాషనే ఆశ్రయించినవి. బడులలో పాఠ్యగ్రంథములుగా పెట్టుట కుద్దేశించి రచించిన గ్రంథములు తప్ప తక్కిన వచన సాహిత్యము - నవలలు, నవలికలు, కథలు, కథానికలు, నాటకములు, నాటికలు, ఏకాంకికలు, విమర్శలు, చరిత్రశాస్త్రాది గ్రంథములు వ్యావహారిక భాషలో వ్రాయుటే పరిపాటి అయినది. విద్యాప్రచార సాధనములుగా ప్రతిష్ఠ గడించుకొంటున్న సినీమా, రేడియోలు వ్యావహారిక భాషనే సాధనముగా ఎంచుకొన్నవి.

1940 సంవత్సరము జనవరి 15వ తేదీని మద్రాసులో పత్రికా రచయితల సమావేశములో రామమూర్తి పంతులుగారు రోగపీడితులై ఉండిన్నీ తమ 'తుది విన్నపము' వలికి 22వ తేదీని దివంగతులైనారు. వ్యావహారికభాష పత్రికా ప్రపంచములోనూ, జనసామాన్యములోనూ అంగీకృతమై వ్యాప్తి పొందినందుకు తమ సంతోషము తెలియజేసి 'విశ్వవిద్యాలయముల వారున్ను, విద్యాశాఖవారున్ను ఇంకా వ్యావహారికభాష గ్రహించలేదు. కాని నా వాదము సరియైన దన్న విశ్వాసము నాకు పూర్తిగా ఉండుటవల్ల ఎప్పటికయినా వారున్ను నా వాదము పూర్తిగా అంగీకరించక పోరన్న నమ్మకం నాకు కలదు' అని తమ ప్రసంగము ముగించారు.

నాటికి నేటికి పరిస్థితులు మారినవి. ప్రఖ్యాతాంధ్ర కవులై యుండిన చెళ్లపిళ్ల వెంకటశాస్త్రిగారు సరసమైన నేటి వ్యావహారికభాషలోనే వచన రచన విరివిగా సాగించినారు. వారివలెనే నేడు ఆంధ్రదేశములో గొప్ప కవులు, పండితులు అని ప్రఖ్యాతి పొందినవారు చాలామంది తమ పద్య రచనలూ, వచన రచనలూ సరసమైన నేటి వాడుక భాషలోనే సాగిస్తున్నారు. ఈవిధముగా దేశములో వ్యాపించివున్న వ్యావహారిక భాషను విశ్వవిద్యాలయములుకూడా చేపట్టుట సముచితము.

వాడుక భాషలో ఒకే పదమునకు పెక్కు రూపములున్నప్పటికి వాటిలో ఏదిన్నీ అగ్రామ్యము కాదు. ప్రతి రూపమునకును రచనలో స్థాన మున్నది. ఆ స్థానమును ప్రకరణమే నిర్ణయించగలదు. నాటకములు, కథలు మొదలయిన రచనలలో పాత్రోచిత భాష రసవంతమయినది. పాత్రోచితమైన పదము ఎట్టి రూపముగలదయినా వాడుక చేయవచ్చును. సాహిత్యవేత్త వాడుకలో ఉన్న రూపములలో సంప్రదాయసిద్ధమైన రూపమునకు చేరువగా ఉన్న దానిని తన రచనములో ప్రయోగించుట మేలు. దానివలననూ, విశ్వవిద్యాలయములు చేపట్టుటవలననూ నేటి వాడుకభాష నేటి గ్రాంథిక భాషగా రూపొంది గౌరవార్హత పొందగలదు.

గి. వెం. సీ.

తెలుగుదేశ చరిత్ర

చరిత్రరచన : ఆధారములు

ప్రాచీన దక్షిణహిందూదేశ చరిత్ర వలెనే ప్రాచీన ఆంధ్రదేశ చరిత్రకూడ ఇంకను నిర్మాణదశలోనే ఉన్నది. చరిత్రరచనకుగల సాధనసామగ్రి అధికముగనే ఉన్నది ; కాని దానిని ఉపయోగించుకొని చారిత్రక విషయములను సమన్వయము చేయుటలోను, తగిన రీతిని మనదేశచరిత్ర రచించుటలోను ఇంకను తగినంత కృషి జరుగలేదు. చరిత్ర నిర్మాణములో కృషిచేయువారు చాల తక్కువ ; ప్రత్యేక కృషి చేసి విషయమును గ్రహింపవలసిన చరిత్ర సాధనములు ఎక్కువ. అయినను గడచిన ముప్పది నలువది సంవత్సరములలో జరిగిన కృషి సాధారణమైనది కాదు. ఇందువల్ల మనదేశచరిత్రను గురించిన విషయము నలువదేండ్ల క్రిందటికంటె మనకు ఇప్పుడు ఎక్కువగా తెలియుచున్నది. ఇంకను మనదేశచరిత్రమును గురించి ఎక్కువ పని జరుగవలసియున్నది.

శాసనములు

మనదేశచరిత్ర నిర్మాణమునకు గల ఆధారములు అన్నిటిలోనికి ముఖ్యములయినవి, ప్రామాణికములయినవి శాసనములు. మనదేశములో దొరకిన అత్యంత పురాతన శాసనములు మౌర్యవంశజుడయిన అశోక చక్రవర్తివి. ఇవి హైదరాబాదులోని మాస్కిలోను, కర్నూలు జిల్లాలోని యెర్రగుడి, రాజుల మందగిరులలోను, కళింగములోని జౌగడ, ధౌలీలలోను కానవచ్చినవి. అశోక చక్రవర్తి క్రీస్తుకు పూర్వము మూడవ శతాబ్దమునాటివాడగుటచేత ఈ శాసనములును ఆనాటివే ; రెండువేల సంవత్సరములకు పూర్వపువి. ఈ యశోకచక్రవర్తి శాసనములవల్ల అతని సామ్రాజ్యము దక్షిణదిశకు ఎంత మేర వ్యాపించినదో తెలియుచున్నది. అశోకుని శాసనములు మన తెలుగుదేశములో కాన్పించినను, అవి మొత్తము మీద హిందూదేశ చరిత్రమునకు సంబంధించినవి కాని తెలుగుదేశచరిత్రకు ఉపకరించునవి కావు.

అశోకుని శిలాశాసనములకు తరువాత ఇంచుమించుగా అంతప్రాచీనమైనవి భట్టిప్రోలువద్ద దొరకిన ధాతుకరండముమీది శాసనములు. ఇవి క్రీస్తుపూర్వపు తుది శతాబ్దములనాటివి. వీనివల్ల ఆనాటికే తెలుగుదేశములో బౌద్ధము పరివ్యాప్తమయినట్లు స్పష్టమగుచున్నది. తెలుగుదేశమునకు సంబంధించినవైనను శాతవాహన నృపతుల తొలి శాసనములు పడమటి దక్కనులోని కార్లె, నాసిక, కన్హేరీల వద్దనున్న గుహాలయములలో కానవచ్చినవి. అమరావతీ స్తూపమున కానవచ్చిన శిలాశాసనము లన్నియు వేరు వేరు వ్యక్తులు బుద్ధునిమీది భక్తి పెంపున బౌద్ధస్తూపమునకును, బౌద్ధసంఘమునకును చేసిన దానములను తెలుపును. ఆ కాలములో తెలుగుదేశమున వ్యాపించిన బౌద్ధ ధర్మ సంప్రదాయమునకు చెందిన విషయములును, కొంతవరకు ఆనాటి జనుల యాచార వ్యవహారములును పైనుడివిన శాసనములవలన తెలియవచ్చును.

ఇక్ష్వాకునృపతుల కాలపు శాసనములవలె అందమయిన శాసనములు తెలుగుదేశములో అంతకు పూర్వము కాని, తరువాతను గాని కానరావు. ఇక్ష్వాకులకు పిదప తెలుగుదేశమును పల్లవులు, బృహత్ఫలాయనులు, శాలంకాయనులు, ఆనందగోత్రులు పరిపాలించిరి. అశోకునికాలము నుండి ఇక్ష్వాకులకాలము చివరివరకు - అనగా క్రీస్తుకు పూర్వము మూడవశతాబ్దమునుండి క్రీస్తుశకము మూడవ శతాబ్దాంతమువరకు - మాత్రమే కాక తరువాత మరికొంత కాలమువరకు కూడ తెలుగుదేశములో కానవచ్చు శాసనభాష ప్రాకృతము. ఆనాటి ప్రజల భాషలకు ప్రాకృతమన్నది సామాన్యనామము. క్రీస్తుశకము నాలుగవ శతాబ్దములో రాజ్యముచేసిన మొదటి పల్లవ, మొదటి శాలంకాయన, మొదటి ఆనందగోత్ర, బృహత్ఫలాయనుల తామ్రశాసనములలో సైతము ప్రాకృతమే కానవచ్చును.

ఇక్ష్వాకుల కాలమునకు తరువాతి నుండి కానవచ్చినవి తామ్రశాసనములు. తామ్రశాసనములు అనగా రాగి రేకుల మీద వ్రాసిన శాసనములు. శాసనములను శిలల మీదను, రాగి రేకుల మీదను మాత్రమే కాక బంగారు రేకుల మీదను, వెండిరేకులమీదను, తుదకు ఇత్తడి, ఇనుప రేకులమీదను, కంచురేకులమీదను వ్రాయువారు. మన దేశములో బంగారు రేకులమీదను, ఇనుపరేకులమీదను, వ్రాసినవి దొరకలేదు. దేవాలయములలో స్వామికి అభిషేకము చేయు కంచు ధారాపాత్రలమీదను, కంచు విగ్రహముల పీఠములమీదను చెక్కిన శాసనములు కలవు. విజయనగరాధీశ్వరుడయిన శ్రీరంగరాయల శాసనము

తెలియుచున్నది. ఈ మోటుపల్లిలోనే విజయనగరాధీశ్వరులైన రెండవ హరిహరదేవరాయల కుమారుడు మొదటి దేవరాయల శాసన మున్నది. అదికూడ ఇక్కడ ఎగుమతి దిగుమతి సరకులకు సుంకములను నిర్ణయించుచు వ్రాయించినదే. ఇక్కడి ఎగుమతి సరకులలో తోపు వస్త్రములు, పొన్నూరి వెల్ల పచ్చడములు ప్రధానమైనవి. తోపు వస్త్రములు ఈప్రాంతమున నేసి రంగువేసినవే. క్రీ.శ. 1390 ప్రాంతమున గుంటూరు జిల్లాలోని పొన్నూరు వెల్లపచ్చడములకు ప్రసిద్ధి నంది యుండినట్లు ఈ శాసనమువల్ల తెలియుచున్నది.

కొండవీటి రెడ్డిరాజయిన అనవోతారెడ్డి ఓడ వ్యాపారము చేయు వర్తకులకు ఇబ్బందులను తొలగించి మోటుపల్లిలో అభయశాసనము వేయించినప్పటినుండియు సముద్ర వర్తకము మిక్కిలి విరివిగ సాగినది. తెలుగు దేశపు వర్తకులు సముద్రమునకు అవ్వలి తూర్పు దేశములకును, ద్వీపములకును సబురులు చేసి సరకులను తెచ్చువారు. రెడ్డి యుగములో కొండవీటి రెడ్డిమన్నీలు వసంతోత్సవమును అతివైభవముగ జరపువారు. ఈ వసంతోత్సవమునకు కావలసిన అగరు, చందనము, కర్పూరము మొదలైన సరకు లన్నియు ద్వీపాంతరములనుండియు, అన్యదేశములనుండియు తెలుగు దేశమునకు ఓడలలో వచ్చెడివి. క్రీ. శ. పదునైదవ శతాబ్దములో ఈ సముద్ర వర్తక వ్యాపారము లెంత బాగుగ సాగుచు వచ్చినవో శ్రీనాథుడు తన హరవిలాసములో అవచి కుటుంబమును వర్ణించిన వర్ణనవలన తెలిసికొనవచ్చును. ఆ హరవిలాసమను తెలుగు కావ్యము వలన మన దేశమునకు చీనానుండి చీనాంబరములును (పట్టు బట్టలు), సింహళమునుండి ఏనుగులును రత్నాంకురములును, పంజారనుండి కర్పూరపాదపములును, జలనోగినుండి బంగారు మొలకలును, హురుమంజి నుండి తేజి గుర్రములును, గోవానుండి సంకుమద ద్రవమును, యాపగనుండి కట్టాణి ముత్యములును, భోటదేశమునుండి కస్తూరియు, తరుణాసీరి (తెన్నస్సరి) తవాయి గోవ రమన్యా స్థానములనుండి చందనము, అగరు, కర్పూరము, హిమాంబువు, కస్తూరి, కుంకుమ రజములును వచ్చుచుండెనని తెలియుచున్నది. పై నుడివిన వానిలో భోటదేశము ఇప్పటి భూటాన్. పంజార సుమత్రాలోని పన్సారు పట్టణము. జలనోగి ఎక్కడిదో తెలియదు. హురుమంజి పెర్షియా సింధు శాఖమీద ఉన్న ఆ(హో)ర్మజ్; గోవా ఇప్పటి పోర్చుగీసు గోవాయే. యాపగ అన్నది యాల్పాణపు వికృతి. యాల్పాణము ఇప్పటి జాఫ్నా.

క్రీ. శ. పదునారవ శతాబ్దము మొదలుకొని విదేశములనుండి ఈ దేశమునకు వచ్చిన యూరోపియనుల వృత్తాంతములవలన మన రేవులను గురించి, వర్తకమును గురించి మరి కొంచె మెక్కువగ తెలిసికొనుటకు వీలగుచున్నది. పదునారవ శతాబ్దము ప్రారంభకాలమునాటికి ఏ కారణముచేతనో మోటుపల్లి (గొప్ప వర్తక వ్యాపార స్థలముగ) క్షీణించినది. ఆనాటినుండియు తీరస్థ దేశములో గొప్ప వర్తక స్థలమని పేరువడినది పులికాటు. ఇది ఇప్పుడు చెంగల్పట్టు జిల్లా పొన్నేరి తాలూకాలో ఉన్నది. ఆకాలములో ఇది తెలుగు రాజ్యములోనే, తెలుగు రాజుల క్రిందనే యుండెను. ఇది యానాడు తూర్పు సముద్ర తీరమున విజయనగర రాజ్యపు టుత్తర భాగమునకు ముఖ్యమైన రేవు పట్టణము. విదేశములనుండి వచ్చు సరకులకు ఇది గొప్ప వర్తకస్థలము. విజయనగరము మహావైభవ మనుభవించుచుండిన కాలములో క్రీస్తుశకము పదునైదు, పదునారు శతాబ్దములనుండి యూరోపియను యాత్రికులు మన దేశమునకు ఎక్కువగ రా నారంభించినారు. వారు వచ్చునప్పటికి విజయనగర సామ్రాజ్యమును సాళువ నరసింగరాయలు పరిపాలించుచుండుటచేత వారు దానిని 'నరసింగ రాజ్యము'-'ది కింగ్‌డమ్ ఆఫ్ నరసింగ' అని వ్యవహరించుచు వచ్చినారు. వారు దక్షిణ హిందూదేశమునకు వచ్చి ఇక్కడి సాంఘిక, రాజకీయ, వాణిజ్యాది విషయములను గురించి వ్రాయుచు వచ్చిరి. అట్టివారిలో క్రీ. శ. 1504 మొదలు క్రీ. శ. 1505 ప్రాంతముల తెలుగుదేశములో సంచరించుచుండిన 'వర్తిమా' అను ఇటాలియను యాత్రికుడు ఇక్కడ అపరిమితమైన వర్తక వ్యాపారము జరగుచుండె ననియు, ముఖ్యముగ సింహళమునుండియు, బర్మాదేశములోని పెగునుండియు ఆభరణము లచ్చటికి వచ్చుచుండిన వనియు వ్రాసియున్నాడు. ఈ రేవు పట్టణములో గొప్ప మూరు (తురక)వర్తకులు అన్ని తెగలకు చెందినవారును ఉండి రనియు, హిందూదేశములో దొరకు ప్రతి వస్తువును ఈ రాజ్యములో సమృద్ధిగ దొరకు ననియు కూడ అతడు వ్రాసినాడు.

ఈ శతాబ్దిలోనే ఈ తీరస్థాంధ్ర దేశమును గురించి వ్రాసిన మరొక యాత్రికుడు 'డ్వార్తి బర్బోస'. మలబారు మండి ఈ చోళ(కోర)మండల తీరమునకు ప్రతి సంవత్సరము చాల ఓడలు-వానిలో ననేకము-విశేష లాభము గడించుటకొరకు బియ్యమును కొని వచ్చుచుండు ననియు, అవి వచ్చునప్పుడు కంబాయనుండి అపరిమితమగు సరకులను-రాగి, పాదరసము, సిందూరము, మిరియములు ఇతరవిధమగు వస్తువులు-తెచ్చుచుండు ననియు బర్బోస వ్రాసినాడు. ఈ రేవు పట్టణములలో చాలమంది మూరులు ఈదేశపువారే ఉండెడివారట. వారికి ఓడలు అనేక ముండెడివట.

బర్బోస కాలములోకూడ పులికాటు మిక్కిలి గొప్ప వర్తకస్థలమై యుండెను. మోటుపల్లి పడిపోయినప్పటి నుండియు పులికాటు విజయనగరమునకు ముఖ్యమైన రేవుపట్టణ మయినది. ఈ రేవుపట్టణములో ఈకాలములో వెనుకటివలెనే హిందూ, మూరు వర్తకులు గొప్పవారనే కులు నివసించుచుండిరి. రకరకములయిన సరకులు వేసికొని అసంఖ్యాకులైన మూరులు తమ ఓడలలో వచ్చెడివారు. విజయనగర సామ్రాజ్యములో భూమార్గమున వర్తకము సాగించెడి వర్తకులు ఇక్కడికి వచ్చి సరకులను కొనుగోలు చేసి కొనిపోయెడివారు. నగలు చేయుటకు ఉపయుక్తమైన మాణిక్యములు, మణులు మొదలయిన ఖనిజములును, విస్తారముగ కస్తూరియు బర్మాలోని పెగూనుండి వచ్చెడివి. మణుల పరీక్షయు, బేరము తెలిసినవారికి అవి ఇక్కడ చాల చౌకగ దొరకు ననియు బర్బోస వ్రాసినాడు.

ఇక్కడ అద్దకము వేసిన నూలు బట్టలు అతి విస్తారముగ దొరకెడివి. వీనికి మలాకాలోను, పెగులోను సుమత్రలోను, గుజరాతు రాజ్యములోను గిరాకి ఎక్కువ. వర్తకులు ఈ బట్టల నిక్కడ చౌకధరలకు కొని అక్కడ ఎక్కువ ధరలకు అమ్మెడివారు. రాగి పాదరసము సిందూరము, ఇతరములైన కంబాయ సరకులును, సూత్ర రంజక ద్రవ్యములును (డైస్-ఇన్-గ్రైన్), మెక్కా మొకముల్ (మెక్కా వెల్వెట్స్), ముఖ్యముగ పన్నీరు — మున్నగు వస్తువులన్నియు ఇక్కడికి చేరెడివి. ఇక్కడినుండి పెగుకు పులికాటు బట్టలు — నూలువిగాని, పట్టువిగాని (పట్టువానిని పటోలాలు - పటోలాస్ అందురు) ఎగుమతి అయ్యెడివి.

ఈ కాలములోనే విజయనగర సామ్రాజ్యమును చూడ వచ్చిన మరొక యాత్రికుడు 'టామ్ పైరస్'. ఇతడు ఈ సముద్ర తీరస్థ ప్రాంతమునకు వచ్చినది క్రి. శ. 1510 ప్రాంతములో. తనోర్ క్విలన్ ప్రాంతములకు, మలబారుకు కళింగ దేశమునుండి బియ్యము ఎగుమతి అయ్యెడి దనియు, మూరులును కళింగులును సాధారణముగ తలపాగల కుపయోగపడు తెల్లటి నూలుబట్ట, బీతిల్హాస్ అను పేరుగల రంగులబట్ట ఈ రెండు రకములయిన బట్టలును దక్కను దేశములో విస్తారముగ తయారయ్యెడి వనియు పైరస్ వ్రాసినాడు.

పోర్చుగీసువారిని మన పూర్వులు పురతకీసులు అని వ్యవహరించుచు వచ్చినారు. పురతకీసులను పదము జన వ్యవహారములో ఇంకను వికృతిపొంది బుడతకీచులయినది. పోర్చుగీసువారి తరువాత డచ్చివారును, ఫ్రెంచివారును, ఇంగ్లీషువారును ఈ దేశమునకు వర్తక వ్యాపారము నిమిత్తము వచ్చినారు. హాలండు దేశీయులను ఇతర దేశస్థులు డచ్చివారని వ్యవహరింతురు. మన పూర్వులు వారిని ఉలందులని పేర్కొనువారు. ఉలందన్నది హాలండు శబ్దమునకు వికృతి. జన వ్యవహారములో ఉలందు వలందగ మారినది. పశ్చిమ గోదావరిజిల్లా నరసాపురములో వలందావారి గిడ్డంగి యొక్కటి యుండెడిది. ఆ గిడ్డంగి యిప్పుడు లేకపోయినను వలందావారి రేవన్న పేరు అక్కడి గోదావరీస్నాన ఘట్టములలో ఒకదానికి ఇప్పటికిని వాడుకలో ఉన్నది. ఫ్రాంసువారికి పరాంసులని వ్యవహారము. అదే జన వ్యవహారములో పరాసులని యైనది. ఇంగ్లీషువారిని మన పూర్వులు ఆంగ్లేయులని వ్యవహరించినారు. మొత్తముమీద విదేశాలనుండి వచ్చిన ఈ యూరోపియనులను సామాన్యముగ పరంగీలని వ్యవహరించువారు.

క్రమముగా మన దేశమునకు వర్తక వ్యాపారముల నిమిత్తము వచ్చుచుండిన యూరోపియనుల సంఖ్య బాగుగ పెరిగినది. ఈ యూరోపియనులవి వర్తకపు కంపెనీ లేర్పడినవి. అప్పటినుండి తూర్పు సముద్ర తీరమువనే బంగాళా ఖాతములో ఓడ ప్రయాణము చేసిన యాత్రికులుగాని, వర్తకులుగాని, వేరు వేరు యూరోపియను కంపెనీలకు చెందినవారు. కాని సాధారణముగ అందరును, అథవా కొందరైనను అంతో ఇంతో తెలుగుదేశములోని రేవుపట్టణములను గురించియు అక్కడ సాగుచు వచ్చిన వర్తక వ్యాపారములను గురించియు వ్రాసినవారే. ఆ కాలములో యూరోపియను వర్తకులు మన దేశమునకు నూలుబట్టల వ్యాపారము నిమిత్తమును, రంగు దినుసుల వ్యాపారము నిమిత్తమును వచ్చి నూలుబట్టల పరిశ్రమకు ప్రసిద్ధికెక్కిన ప్రాంతములలో నున్న రేవు పట్టణములలో గిడ్డంగులు కట్టుకొన్నారు. అందువల్ల అంతకు పూర్వము వర్తక వ్యాపారములు బాగుగ సాగని అనామకపు రేవులుకూడ క్రి. శ. పదునేడు పదునెనిమిది శతాబ్దములలో పేర్కొనదగిన రేవులుగ పరిగణింపబడినవి. ఈ కాలములో బాగుగ ప్రసిద్ధములైన రేవుపట్టణములు ఇవి: పులికాటు, పెద్దపల్లి (నిజాంపట్టణము), మచిలీపట్టణమను బందరు, మాధవాయపాలెము, నరసాపురము, కోరంగి, జగన్నాథపురము (కాకినాడ), విశాఖపట్టణము, భీముని పట్టణము, కళింగపట్టణము.

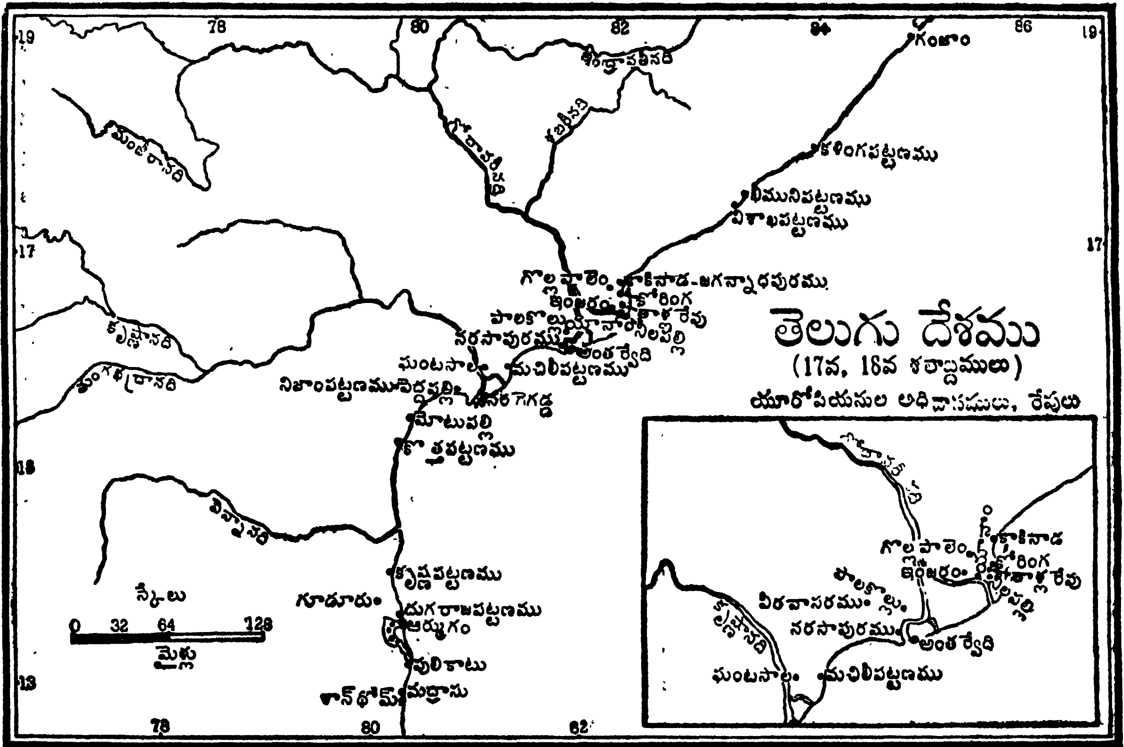
క్రి.శ. 1616 ప్రాంతమున మన దేశపు తీరమువనే ప్రయాణముచేసిన స్కోరర్ అను హాలండు దేశీయుడు పులికాటు, నిజాంపట్టణము, మచిలీపట్టణములను గురించి వ్రాసిన వృత్తాంతములవల్ల అనేక విషయములు తెలియుచున్నవి. పులికాటులో రకరకముల నూలుబట్టలు నేతవి, కలంకారి అద్దకపు బట్టలు దొరకును. ఇవి ఈ సముద్రతీరమున ఉన్న ఇతర స్థలములలోని బట్టలకంటె, ముఖ్యముగ కలంకారి అద్దకపు బట్టలు చాల నాణెమైనవి. ఎరుపు రంగు వేయుట

కళవరమైన శ్రేష్ఠమగు చిరువేరు ఈ రేవుపట్టణ ప్రాంతము లోనే దొరుకును. పచ్చరంగు వేయుటలో ఉపయోగించెడు కొన్ని చెట్ల ఆకులు కూడ లభించునని అతడు వ్రాసినాడు.

పెద్దపల్లి రేవునకు అతని కాలములో డచ్చివారి ఓడలు, ఇంగ్లీషువారి ఓడలు తప్ప ఇతరుల నౌకలు ఏవియు వచ్చెడివి కావట. 'ఇక్కడకూడ అన్ని రకము లైన బట్టలను నేయుదురు. కలంకారి అద్దకములుకూడ వేయుదురు. ఇక్కడ తయారుచేసెడు ఎరుపు రంగు చాల బాగుగ నుండును. నదిమధ్య ఒక లంక యున్నది. చోళ మండల తీరమున దొరకు చాయరంగు అంతటిలోను ఇక్కడిది శ్రేష్ఠమైనది' అని అతడు వ్రాసినాడు.

ప్రాగాంధ్రతీర మంతటిలోను మచిలీపట్టణము వంటి సుప్రసిద్ధమైన వర్తకనగర మిం కొకటి లేదు. ప్రతియేడును ఓడలు బెంగాలు తీరమునకు, ఆరకాను, పెగు, తెన్నెస్సరీ లకు ఇక్కడినుండి నూలు (వెల్లగాని, తోపుగాని), అన్ని రకములయిన నూలు బట్టలు, గాజు, ఇనుము, పొగాకు, (బెంగాలు అరకాను దేశములలో ద్రవ్యముగా వాడు కొను) గవ్వలు తీసికొని వెళ్లునని స్కోరరు వ్రాసినాడు. ఇక్కడి ఓడలు అచిన్, ప్రియమన్ (సుమత్రలోనిది), క్వెడా. (మలే ద్వీపకల్పములోనిది), ఫరే (మలే ద్వీప కల్పములోని పేరక్)లకు కూడ అన్ని రకములయిన కలంకారి అద్దకపు బట్టలును, బియ్యమును తీసికొనివెళ్ళి అక్కడినుండి గంధకము, కర్పూరము, పట్టు, తగరము, గుజరాతు బట్టలు, మిరియాలు, పింగాణి మున్నగువానిని తీసికొని వచ్చెడివి. మచిలీపట్టణమునుండి ఓడలు ఏ ప్రాంత ములకు వెళ్ళినను ఇక్కడినుండి ఆ ప్రాంతములకు అవి తీసికొనిపోవు ముఖ్యమైన సరకు నూలు బట్టలే. ఇక్కడ ఉత్పత్తి అయ్యెడి, లేక తయారయ్యెడి సరకులు పలురక ముల నూలు బట్టలు (అద్దకాలు, సాదా బట్టలు), నూలు, ఇనుము, ఉక్కు, నీలిమందు. శ్రేష్ఠమైన నీలిమందు అంతర్దేశ ములో ఉన్న నాగులవంచలో తయారగుచున్న దనియు, 12 మణుగుల ఖరీదు 28, 39 వరహాల (పెగోడాస్) వరకు ఉండు ననియు స్కోరరు వ్రాసినాడు. ఇన్ని విషయములు తెలిసినను ఈ రేవునుండి ఎగుమతియగు సరకుల మొత్తము గాని, దాని విలువగాని అతడు తెలుపలేదు.

క్రీ. శ. 1611 జనవరిలో ఈస్ట్ ఇండియా కంపెనీ డైరెక్ట రులు చోళమండల తీరపు జనులతో వర్తకమును ప్రారంభిం చుటకు గ్లోబ్ అను ఓడలో కప్తాను 'హిప్పన్'ను పంపిరి. ఆ యోడ పులికాటుకు, పిదప అక్కడినుండి మచిలీపట్టణ మునకును వెళ్ళి అక్కడి నూలుబట్టలను, ఇతర విధములైన

సన్నని వస్త్రములను ఎగుమతి చేసికొని అక్కడినుండి బంటం, సియాములకు వెళ్ళిపోయినది.

యూరోపియనుల ఓడలు యూరపుతో మాత్రమే వర్తకము సాగింపలేదు. మచిలీపట్టణపు సరకును సుమత్రలోను, సుగంధద్రవ్య ద్వీపములలోను అమ్ముటకూడ లాభకరమైన వ్యాపారముగ నుండెడిది. ఇది ఎంతటి లాభదాయకముగా ఉండెనో ఈ క్రింది విషయమునుబట్టి తెలిసికొనవచ్చును. క్రీ. శ. 1627 లో బటేవియా కౌన్సిలువారు మచిలీపట్టణపు బట్ట కొని ప్రాగ్ద్వీపములలో దానిని బంగారము, కర్పూరము, సుగంధ ద్రవ్యములకు వినిమయము చేయుటకుగాను అక్కడికి ఏటేట 3,00,000 ల రియల్సు సొమ్ము పంపవలెనని సిఫార్సు చేసినారు (రియల్ అనునది ఆనాటి ఒక డచ్చి వెండినాణెము).

విలియం మిథోల్డ్ కూడ పదునేడవ శతాబ్దములో ఇక్కడికి వచ్చినవాడే. అతడు ఇట్లు వ్రాయు చున్నాడు: 'గోల్కొండ వర్తకులు మోకాతోను, సుమత్రాలోని అచిన్‌తోను, బర్మాలోని అరకాన్ పెగూలతోను, మలయా ద్వీపకల్పములోని తెన్నెస్సరీతోను ఓడవర్తకము చేయుచున్నారు. తెన్నెస్సరీకి వారు ఎరుపురంగు నూలు, ఎరుపు తెలుపు ఛీథిల్సు, (ఆ దేశమువారు ధరించుట కుచితమైన) రకరకముల అద్దకములు తీసికొని వెళ్లి అక్కడ ఖర్చయినవి పోను మిగిలిన వానిని అక్కడికి పదునాల్గు దినముల ప్రయాణములో నున్న సియాందేశమునకు భూమార్గమున గొనిపోవువారు. అక్కడినుండి వారు అన్ని రకములయిన చీనా సరకులను — పింగాణి, సేటిన్ (ఒక విధమైన పట్టుబట్ట), దమస్కులు (దమస్క్ అనునది నారతోను, పట్టుతోను, నూలు లేక ఉన్నితోను వేరు వేరు నమూనాలలో నేసిన ఉల్టా సీదాలు లేనిబట్ట), నాన్‌కినులు (నాన్‌కిన్ పట్టణములో నేయుచుండిన నూలు బట్టలు), పట్టు, అగరుచెక్క, తగరము, రక్తచందనము మొదలగు వానిని కొనివత్తురు'. మన దేశమునకు పదునేడవ శతాబ్దిలో వచ్చిన థామస్ బౌరి, టెవర్నియర్ మొదలైన విదేశయాత్రికులు నూలుబట్టల పరిశ్రమకు సముద్రతీరస్థ ఆంధ్రము ప్రసిద్ధి కెక్కిన దనియు, నూలుబట్టలు అద్దకములు మల్లు సెల్లాలు ఎర్రరంగు నూలు మొదలైనవి ఇక్కడినుండి ఎగుమతి యగుచుండెడి వనియు, ఇక్కడినుండి రకరకములయిన కలంకారి అద్దకములు, నూలు బట్టలు తూర్పు ద్వీపములకు ఎగుమతి యగు ననియు వ్రాసియున్నారు.

పదునెనిమిదవ శతాబ్దిలో నరసాపురము ప్రఖ్యాతమైన రేవు. ఇక్కడ మచిలీపట్టణములో నేయు చీటి అద్దకములకు వలసిన తెల్లబట్ట తయారయ్యెడిది. ఇక్కడ గృహ, నౌకానిర్మాణములకు అనుకూలమైన మంచి టేకు కలప దొరకెడిది.

నరసాపురము తరువాత కోరంగిఅఖాతము దాటిన వెంటనే వచ్చు మొదటి రేవు ఇంజరము. హిందూదేశములో తయారగు తెల్లబట్టల తానులలో చాల ప్రశస్తమైనవియు, శ్రేష్ఠమైనవియు ఇక్కడ తయారయ్యెడివి. వీనిని చవుక ధరలకు అమ్ముదురు. కాని ఈ ప్రాంతములను పాలించు రాజులు భూమార్గమున తమ సంస్థానములోనికి వచ్చునట్టి బట్టలమీద పన్ను వేసి బట్ట తెచ్చెడి వారివద్దనుండి ఏదో పేరు పెట్టి డబ్బు లాగి ఇంజరమునకు లాభకారిగనుండు ఈ వ్యాపారము చెడగొట్టుచున్నారని సముద్రముమీద తీరము వెంబడి నౌకాయానము చేసిన విదేశీయులు వ్రాయుచున్నారు.

మచిలీపట్టణమునకు, విశాఖ పట్టణమునకు నడుమ నరసాపురము, ఇంజరము మాత్రముకాక పెక్కు చిన్న రేవులు కలవు. వానిలో వాత్రా (వాకాడ, వాడరేవు) పేరు కెక్కినది. ఇక్కడినుండి తెల్ల తానులు (లాంగ్ క్లాత్) మాత్రమే కాక బియ్యముకూడ ఎగుమతి యగుచుండెను. సాధారణముగ యూరోపియనులు ఈ రేవులో దిగెడువారు కారు.

విశాఖపట్టణము చుట్టుప్రక్కల నూలు బట్టలు ముతకవి, సన్నవియే కాక హిందూదేశమంతటిలోను ఉత్తమమైన డోరియాలు(చారలవి, గళ్ళవి), మల్లుసెల్లాలు తయారయ్యెడివి.

భీమునిపట్టణము విశాఖపట్టణమునకు ఈశాన్య దిశయందు పదునారు మైళ్ళ (నాలుగు లీగుల) దూరమున ఉన్న మరొక రేవు. దీని చుట్టుపట్ల నూలుబట్ట ముతకది, సన్ననిది కూడ నేయువారు.

క్రీ. శ. పదునెనిమిదవ శతాబ్దము చివరిపాదములో (క్రీ. శ. 1784) ఉత్తర సర్కారులను సర్వే చేసిన జేమ్స్ గ్రాంట్ యొక్క నివేదికవలన మనకు ఈ క్రింది సంగతులు తెలియుచున్నవి :

'ఈ సర్కారులలో పండెడు ప్రత్తివల్ల రెండు రకముల బట్ట నాణెమైనది తయారగును. విదేశములలో అమూల్యమని గణుతికెక్కి యమ్ముడు పోయెడి తెల్ల తానులు (ప్లేన్, లాంగ్ క్లాత్) ముఖ్యముగ తూర్పు గోదావరి జిల్లా నగరములోను, తత్పరిసర ప్రాంతములోను తయారగును. ఇది యూరోపుఖండములో శ్రేష్ఠతమమని పరిగణింపబడు అద్దకపు బట్టను మచిలీపట్టణము జిల్లాలో పాలంపోరులని ప్రఖ్యాతినంది యనుకరణ దుస్సాధ్యమయిన కలంకారి యద్దకపు బట్టను తయారుచేయుటకు వినియుక్తమగుచున్నది. గోదావరి నదికి ఉత్తర, దక్షిణ తట ప్రాంతముల తయారగు ముతక బట్టలకును, రంగు వేసిన చాయబట్టలకును విదేశములలోను, దేశములోపలను

ధికమైన గిరాకి కలదు. ఇవిగాక ఉత్తర సర్కారులలోని శ్రీకాకుళము మల్లుసెల్లాలకును, ఏలూరు తివాసీలకును, హేపురము (?) బరంపురపు పట్టుబట్టలకును ప్రసిద్ధికెక్కె వి. ఈ పట్టు బట్టలునేయుటకు వలసిన పట్టు బంగాళము ండియు, చీనాదేశము నుండియు దిగుమతి యగుచున్నది. నుడివిన రకముల వస్త్రములు వాని నాణెమును, గుణ మును చూచి మోజుపడి ప్రోత్సాహపెట్టి నేయింపవలసినవే ని విస్తారము లాభకరము కాకపోవుటచే వ్యాపార రళిలో తయారు చేయించుటకు దగినవికావు.

'గోదావరి ముఖద్వారమున ఉన్న కోరంగి నరసాపుర ములలో ఐదువందల టన్నులకు మించని బరువు మోయ ల ఓడలను, యుద్ధపు టోడలను కట్టుదురు. సాధారణ ముగ కట్టుచున్న వానికంటెను ఇంకను చాల పెద్దవానిని గూడ కట్టుటకు అవకాశము గలదు. సముద్రతీర వర్తక వ్యాపారమున కుపయోగించెడు పడవలు, దోనెలు, ఓడలు మొత్తముమీద ఏబదివేల టన్నుల భారమును మోయ లవి అక్కడ తయారగుచున్నవి.

'ఈ యుత్తర సర్కారులలో స్వతస్సిద్ధముగ ఉత్పత్తి యగు ముడిసరకునుండి తయారగు వివిధములయిన సరకు తో జరగెడి వ్యాపారమును మూడు రకములుగ విభజింప చ్చును. ఇక్కడినుండి యూరోపుదేశములతో జరగెడు వ్యాపారము; ఇరుగుపొరుగుల నున్న హిందూదేశపు రేవులతో జరగెడు వ్యాపారము; దక్కనులో అంతర్భాగ మననున్న రాజ్యములతోను, దేశములతోను జరగెడు వ్యాపారము. ఈ తీరమున గిడ్డంగులను కట్టుకొనియున్న యూరోపియను జాతులవారు ఎగుమతి చేయునటువంటి ర్తకవ్యాపారము యొక్క కిమ్మతు మొత్తముమీద ముప్పదిలక్షల రూపాయల వరకు నుండును. రెండవది గాదావు పూర్తిగ మద్రాసుతోనే జరగెడు కోస్తా వ్యాపా ము. ఇది ధాన్యవ్యాపారము. సాలీనా అయిదులక్షల స్తాలు ఎగుమతి యగును. దీని విలువ ఇరువదియైదు లక్షల రూపాయలు. తూర్పుదేశములకు, ద్వీపములకు ఎగుమతి యు ముతకబట్ట వ్యాపారము యొక్క విలువ పదిలక్షలు. హిందూదేశమునందలి ఇతర ప్రాంతములతో జరగెడి ఉప్పు, ట్టల (తానులు) వర్తకవ్యాపారముల వెల పది లక్షలు.'

మొత్తముమీద ఈ సర్కారులలో ఏటేట జరగుచుండిన గుమతి వర్తకవ్యాపారముల కిమ్మతు క్రీ.శ. 1784 ప్రాంత మున డెబ్బదియైదు లక్షల రూపాయలని తెలియుచున్నది.

సర్కారులకు కర్నాటక ధాన్యాగారమని పేరు వచ్చి ది. కర్నాటకమనుపే రీకాలమున పూర్వము విజయ నగర సామ్రాజ్యాంతర్గతమై యుండి కృష్ణవరకుగల తూర్పు కోస్తాదేశమునకును చెల్లుచుండినది. ముందరివలెనే తెలుగు దేశము సముద్రలవణ, ధాన్యోత్పత్తులకే కాక పొగాకుకును (శ్రేష్ఠతమమయినది మచిలీపట్టణ ప్రాంతమున పండెడిది), ఏకుకును (పెద్ద పరిమాణము గల ఉత్తమమైన కలప ఇక్కడ దొరకును), వజ్రములకును (గుంటూరు, కొండపల్లెలలో దొరకును) ప్రసిద్ధికెక్కినది. ఈ సర్కారులలో తాటిచెట్లు, కొబ్బరిచెట్లు విస్తారమగుట చేత కోస్తా వ్యాపారమున కవసరమైన దోనెలు కట్టుటకు కావలసిన ముఖ్యసామగ్రి యిచ్చట అవారిగ లభించెడిది. ఈ దోనెలు ఒక్కొక్కటి అరువది టన్నులనుండి వంద టన్నులవరకు బరువును మోయగలవి. ఈ విషయములు పై నుడివిన నివేదికవలన తెలియ వచ్చుచున్నవి.

క్రీ. శ. పదునెనిమిదవ శతాబ్దము కడపటి పాదములో వలెనే పందొమ్మిదవ శతాబ్ద ప్రథమ పాదమునగూడ సముద్ర వర్తక వ్యాపారములు సాగుచుండెడివి. క్రీ.శ. 1802 నుండి క్రీ. శ. 1806 వ సంవత్సరము వరకు (ఆ రెండు సంవత్సరములను గలుపుకొని) మద్రాసునుండి ఉత్తర సర్కారులకు దిగుమతి అగుచువచ్చిన వర్తకపు సరకును, నగదును (సిక్కారూపాయలలో) ఈ క్రింది పట్టికలో చూపబడినది.

	వర్తక వ్యాపారములు (సిక్కా రూ॥లు)	నగదు (సిక్కా రూ॥లు)	మొత్తము (సిక్కా రూ॥లు)
1802	7,07,432	13,74,037	20,81,469
1803	5,59,948	2,71,487	8,31,435
1804	5,38,926	62,278	6,01,204
1805	4,79,440	1,11,704	5,91,144
1806	4,70,798	21,281	4,92,079
మొత్తము	27,56,544	18,40,787	45,97,331

ఉత్తర సర్కారులనుండి మద్రాసుకు ఎగుమతి అగుచు వచ్చిన వర్తకపు సరకును, నగదును సిక్కా రూపాయలతో ఈక్రింది పట్టికలో జూపబడినవి.

	వర్తక వ్యాపారములు (సిక్కా రూ॥లు)	నగదు (సిక్కా రూ॥లు)	మొత్తము (సిక్కా రూ॥లు)
1802	22,65,133	9,526	22,74,659
1803	29,73,782	8,028	29,81,810
1804	18,87,150	6,942	18,94,092
1805	24,95,214	65,350	25,60,564
1806	14,90,359	12,412	15,02,771
మొత్తము	1,11,11,638	1,02,258	1,12,13,896

మ. సో. శ.

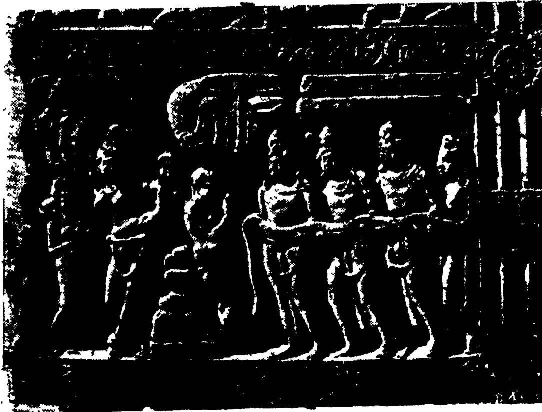
మతసంప్రదాయములు

ఇప్పుడు మనము మతము అని వ్యవహరించుదానిని పూర్వులు ధర్మమని, సమయమని వ్యవహరించియుండిరి. తెలుగుదేశములో పూర్వము ఎన్నో ధర్మ సంప్రదాయములు, సమయములు వ్యాపించినవి. ఇప్పటికిని క్రొత్తగా ఎన్నో నూతన సంప్రదాయములు వచ్చుచున్నవి, వ్యాపించుచున్నవి. తెలుగు దేశపు సంఘముమీదను, ఆచారవ్యవహారములమీదను, కళలమీదను ఈ ధర్మ సంప్రదాయముల ప్రభావము అపారమయినది. వేరు వేరు కాలములలో వేరు వేరు యుగములలో వ్యాప్తిలోనుండిన ఈ సమయ సంప్రదాయములు తెలుగుదేశపు జనుల జీవితమున కొక లక్ష్యమును చూపి, తల్లక్ష్యసాధన కనుగుణముగ వారి జీవితవిధానమును తీర్చి దిద్ది, దానిని వివిధ, విభిన్న ఆచార కర్మ బహుళము కావించినవి. అంతకు పూర్వము వ్యాప్తిలో నుండిన ఒక్కొక్క సమయము, ఒక్కొక్క ధర్మ సంప్రదాయము దేశములో అంతరించి పోయినను దానికి సంబంధించిన ఉత్తమ తాత్విక సత్యములును, ఆచార వ్యవహారములును ఏ కొద్దిగనో సంఘ హృదయములోను, సంఘాచరణములోను నిలిచిపోయి, తరువాత వర్ధిల్లుచు వచ్చిన ధర్మ సంప్రదాయ తత్వసూత్రములతోను, ఆచార వ్యవహారములతోను మేళనమునొందుచు వచ్చినవి. అందువల్ల నేటి మన సంఘమునందలి ఆచార వ్యవహారములు, కర్మలు, మన జాతి విశ్వసించు తాత్విక సత్యములు ప్రధానముగా ఇప్పుడు వ్యాప్తిలోనున్న ధర్మ సంప్రదాయములకు చెందినవి మాత్రమేకాక పూర్వము తెలుగు దేశములో ఒకప్పుడు వ్యాప్తిలోనుండి అంతరించిపోయిన సమయములకు చెందినవి సైతము కొద్దిగనో గొప్పగనో విడదీసి చూపుటకు వీలులేనంతగ వానిలో కలిసిపోయి యున్నవి. పూర్వపు ప్రతి ధర్మ సంప్రదాయ ప్రభావము నేటి మన జాతిమీద నున్నది. ప్రతి ధర్మ సంప్రదాయమును జాతి ఆధ్యాత్మిక వికాసమునకు తోడ్పడుచు వచ్చినది. అంతేకాక ప్రతి ధర్మ సంప్రదాయము శిల్ప, చిత్రలేఖనాది లలిత కళల పరిపోషణమునకు సహకారియై వాని వికాసమునకు హేతుభూతమయినది. తెలుగుదేశ సంస్కృతికి ఒకరూపమిచ్చినవి ఈ ధర్మసంప్రదాయములే.

తెలుగుదేశమున తొలుదొలుత వ్యాప్తమయినది వైదిక ధర్మ సంప్రదాయము. ఇది ఉత్తర హిందూస్థానమునుండి దక్షిణమున కృష్ణా గోదావరీనదీ ప్రాంతములకు వచ్చిన ఆర్య సంఘీయులతో వచ్చినది. చతుర్వేదములు, వేదాంగములు, ఆరణ్యకములు, ఉపనిషత్తులు, దర్శనములు మొదలైన వైదిక వాఙ్మయ మంతయు ఆర్యులు ఉత్తర హిందూస్థానమునం దుండిన కాలములోనే పరిపూర్ణ వికాసమును పొందినది. ఆర్యజాతులవారు ఈ వాఙ్మయము నంతను తమతో కృష్ణా గోదావరీ ప్రాంతములకు తీసికొని వచ్చి తమ వైదిక ధర్మ సంప్రదాయమును ఇచట పాదుకొల్పి, దానికి సంబంధించిన వైదిక కర్మలను ఆచరించుచు తదనుగుణములైన ఆచార వ్యవహారములను అవలంబించుచు వచ్చిరి. ధర్మసూత్రములు రచింపబడిన సూత్రయుగమున ఆపస్తంబ మహర్షి నాటికి ఆంధ్రదేశములో బ్రహ్మ, క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్ర అను చతుర్వర్ణములవారును ఉండిరి. మొదటి మూడు వర్ణములవారును వేదవిహితములైన క్రతు కర్మాదికములను ఆచరించుచుండిరి. దక్షిణాపథమునందు అప్పు డుండిన పరిస్థితులకు అనుగుణముగా ఆపస్తంబమహర్షి తన ధర్మసూత్రములను రచించెను. సంఘములోని నాలుగు వర్ణములవారును అవలంబింపవలసిన జీవన విధానమును, ఆచరింపవలసిన కర్మలను, నడచుకొనవలసిన పద్ధతిని ఆ మహర్షి తన సూత్రములలో వివరించెను. కాని వైదికాచార ధర్మములను ఆకాలములో అవలంబించుచు వచ్చినవారు పరిమిత సంఖ్యాకులయిన త్రైవర్ణికులే — మొదటి మూడు కులములవారును. మిగిలినవారు త్రైవర్ణికులతో సన్నిహిత సంబంధము, సాహచర్యము కలిగియుండుటవలన ఆచార వ్యవహారములలోను, జీవన విధానమునందును వారిని క్రమముగా అనుకరించుచు వచ్చిరి. ఈ విధమున ఆర్యధర్మ ప్రభావము క్రమముగా ఆర్యేతరులమీద పడి ఆర్యజీవన పద్ధతులు వాడుకలోనికి వచ్చినవి. వైదిక ధర్మ మా తొలికాలమున ఆర్య సంఘీయులకే పరిమితమై వారిలోనే వ్యాప్తినొందెను. ఆపస్తంబులవారు దక్షిణాపథ వాస్తవ్యులని, ఆంధ్రులేయని కొందరు పరిశోధక పండితుల అభిప్రాయము. తెలుగు దేశములోని బ్రాహ్మణులలో అసంఖ్యాకులు ఆపస్తంబ సూత్రులే. వీరు వేద మంత్రములను పఠించుచు, వేదోక్త దేవతాప్రీత్యర్థము యజ్ఞయాగాదులను జేయుచు, నియమనిష్ఠాగరిష్ఠులై జీవితము గడపుచువచ్చిరి. ఇన్ని విషయములు తెలియవచ్చుచున్నను బౌద్ధయుగమునకు పూర్వపు మత చరిత్రమును గురించి మనకు ఎక్కువగ తెలియదు.

బౌద్ధము

తెలుగుదేశములోని ధర్మ సంప్రదాయము లన్నిటిలో క్కువ జనాదరము పొందినట్లు తెలియవచ్చిన తొలు లిటి ధర్మసంప్రదాయము బౌద్ధము. తెలుగుదేశములో ద్ధ మెప్పటినుంచి వ్యాపించెనో తెలియదు. కాని ర్య వంశజుడైన అశోకచక్రవర్తి పరిపాలన కాలము టికే అది యిక్కడ వ్యాపించియుండిన ట్లూహించుటకు వకాశము కలదు. ఆంధ్ర దేశములోని అశ్మక, ముళక లను కోసలదేశరాజధానియైన 'సావత్థి' (శ్రావస్తి)తో లుపు వర్తక మార్గములు బుద్ధునినాటికే ఉండినట్లు బౌద్ధ ఙ్మయమువలన తెలియుచున్నది. ప్రాయికముగా వాణి ్యము చేయు బేహారులవలన బుద్ధుని గురించిన కథలు లుదొల్త దక్కను - ఆంధ్ర దేశములో వ్యాపించి యుండును. బౌద్ధ గ్రంథముల లన దక్కను దేశవాసియైన డు. డొకడు బుద్ధునికి సమ లికుడయిన బిందుసార హీపతి సమక్షమున మహా ధివరకు బుద్ధజీవితమును టకముగా రచియించి దర్శించె ననియు, దక్షిణా థమునుండి వెళ్ళిన మరికొం రు నటులు శోభావతీ నగ ధిపతి సమక్షమున బుద్ధ టకమును ప్రదర్శించి నియు, తదితరులు బౌద్ధ క్షుల పాత్రములను ధరించి నియు బౌద్ధ గ్రంథములు తెలుపుచున్నవి. దీని ననుసరించి చినచో బుద్ధుని కాలముననే అతని బోధలు యాత్రి ల, వర్తక వ్యాపారుల మూలమున దక్కనులోగూడ ్యాపించి దక్షిణాపథ వాసులను అధికముగ ఆకర్షించి ట్లు విదితమగును.

చిత్రము 81. బుద్ధుని జననము, నాగార్జునుని కొండ శిల్పము

బుద్ధుని జీవితకాలములో బుద్ధుని ధర్మబోధలును, ద్ధాచారములును గ్రంథస్థము కాలేదు. ఇందునిమిత్తమై ద్ధుని మహాపరినిర్వాణమునకు పిదప వెంటనే రాజగృహ మున ఒకటియు, అటుతర్వాత వంద సంవత్సరములకు శాలిలో ఒకటియు, రెండు మహాసభలు జరగినవి. బౌద్ధ ర్మ, ఆచార (శిక్షా) నిర్ణయము నిమిత్తము జరగిన ఈ భలకు మహా సంగీతులని పేరు. ఈ సంగీతులలోనే బౌద్ధుల చార వ్యవహారములును, బుద్ధుడు చెప్పిన ధర్మ బోధయు నిశ్చితమై గ్రంథస్థము కావింపబడినది. బౌద్ధుల ఆచార వ్యవహారములను(శిక్ష) గురించి తెలుపు గ్రంథమునకు 'వినయ' మనియు, బుద్ధప్రోక్త ధర్మమునకు 'సుత్త' మనియు పేరు. అటుతరువాత కొంతకాలమునకు బౌద్ధ వేదాంతమును తెలుపు 'అభిధమ్మ'ము వచ్చినది. హిందువులకు వేదము లెట్టివో బౌద్ధులకు 'వినయ', 'సుత్త', 'అభిధమ్మము' లట్టివి. ఇవి బౌద్ధుల వేద గ్రంథములు. వీనిని బౌద్ధు లొక్కొక్కదానిని ఒక్కొక్క పిటకమున (పేటికలో) పెట్టి కాపాడుకొనుచు వచ్చిరి. అందువలన వీనికి 'పిటకములు' లేక 'పిటక గ్రంథము'లని పేరు కలిగినది. వీనిని త్రిపిటకము లందురు. 'వినయ పిటక' 'సుత్త పిటక' 'అభిధమ్మ పిటక'ములలోని భాష పాలీ. ప్రాకృత భాషా గ్రాంథిక రూపము పాలీ.

రెండవ సంగీతిలో మహాస్థవిరులకు(వృద్ధులకు)ను, యువకులకును ఆచారముల విషయమునను, ధార్మిక విశ్వాసముల విషయమునను అభిప్రాయ భేదములు కలిగి బౌద్ధ సంఘము రెండు తెగలుగ విడిపోయినది. మహాస్థవిరపక్షము వారికి వ్యతిరేకులయినవారు ఆ సభలో అధిక సంఖ్యాకులుగ ఉన్నందువల్ల వారికి మహాసాంఘికులని పేరు కలిగినది. బౌద్ధసంఘము ఈ విధముగా రెండు పక్షములగుట 'వజ్జిపుత్తు'ల వల్లనే, వారు ఆచారము విషయములో ప్రతిపాదించిన 'దశవత్థూని' (దశ వస్తువులను) గురించిన భేదాభిప్రాయము వలననే కలిగినదని దక్షిణదేశ బౌద్ధు లందురు. మహాదేవుడు ప్రతిపాదించిన పంచ ధార్మిక విశ్వాస విషయములను గురించి కలిగిన అభిప్రాయ భేదమువలననే అని ఉత్తరదేశ బౌద్ధులు చెప్పుదురు. ఈ విషయమువల్లనే మహాదేవస్థవిరుడు దక్షిణదేశీయుడని తేలుచున్నది.

మహాస్థవిరులు శీలమునకు, వృద్ధాచారమునకు, నైతిక శిక్షణమునకు అధిక ప్రాధాన్యము నిచ్చెదరు. మహాసాంఘికులు నైతిక శిక్షణ, శీలములకు ప్రాధాన్య మీయనివారు కారు; ఆచారమును పాటింపని వారును కారు. కాని స్థవిరులకంటె వీరికి తత్త్వాభిరుచి మెండు. వీరు తాత్త్విక విషయములకును, లోకహితైషిక విషయములకును

ప్రాధాన్య మిచ్చెదరు. కాలక్రమమున మహా సాంఘికులలో చాల తెగ లేర్పడినవి. వీరిలో 'చైత్యక' పంథవారు 'అంధకు'లు (ఆంధ్రదేశీయులు). ఈ విధముగా ఆచారము విషయమున నైననేమి, ధార్మిక విశ్వాసముల విషయముననైననేమి బౌద్ధ సంఘీయులు 'థేరవాదు' లని, 'మహా సాంఘికు'లని రెండు తెరగులుగ విడిపోయిరి. బౌద్ధములోని వృద్ధపక్షమునకు 'మహాస్థవిర' పక్షమని, 'ఆచారియవాద' మని పేరు.

మౌర్య వంశజుడయిన అశోక చక్రవర్తి కాలమువరకు స్థవిర, మహాసాంఘిక పక్షములకు గల అభిప్రాయ భేదములు ఎక్కువగుచునే వచ్చెను. ఆ చక్రవర్తి బౌద్ధ ధర్మాభిమానియై ఈ రెండు పక్షములను ఏకము చేయుటకు ప్రయత్నించెను ; ఇందునిమిత్తము తన రాజధానియగు పాటలీపుత్రములో మరల నొకసంగీతిని సమావేశపరచెను. దీనికి మౌద్గల్య పుత్రుడయిన తిష్య దధ్యక్షుడు. ఈ సంగీతిలో బౌద్ధధర్మ ప్రవచనానంతరమున శిక్షా సూత్రార్థ సమన్వయములో థేరవాదులకును, మహాసాంఘికులకును ఏకీభావము కుదురలేదు. 'థేరవాదు'లు(స్థవిరులు) సభ నుండి వెడలిపోయిరి. చక్రవర్తి మహాసాంఘికులను ఎక్కువగ అభిమానించి ఆదరించుటవలన 'థేరవాదులు' అపాయమును శంకించి పాటలీపుత్రమునేకాక మగధనుకూడ విడిచిపెట్టిపోయిరి. వీరిలో వినయమునకు (ఆచార, శిక్షా కాండ) ప్రాధాన్య మిచ్చినవారు సింహళమున కరిగిరి. 'సుత్త'ములకు (ధర్మ సూత్రములకు) ప్రాధాన్య మిచ్చిన వారు కాశ్మీర, గాంధార దేశములకు వెళ్ళి అచ్చట తమ మతమును వ్యాపింపజేసిరి. వీరు చాలకాలము వరకు బుద్ధుని ఆదిమ సిద్ధాంతములనే అంటిపెట్టుకొని యుండిరి. కాని దేశములో క్రమముగా సంఖ్య హెచ్చుచు వచ్చిన మహాసాంఘికుల ప్రభావమువలన వారి అభిప్రాయ, సిద్ధాంతములలోను మార్పు వచ్చెను. వారిలో కొందరు సిద్ధాంతతత్వమును గూర్చియే చర్చలు జరపి దానికే అధిక ప్రాధాన్య మిచ్చిరి. ఈ తెగవారికి సర్వాస్తివాదు లని పేరు. రెండవ సంగీతి జరగిన తరువాత ఏర్పడిన బౌద్ధ సంప్రదాయములలో సర్వాస్తివాద, మహాసాంఘిక సంప్రదాయములు చాల ముఖ్యమయినవి. ఆదిమ బౌద్ధులకు పాలీ మతభాష యైనట్లే ఈ సంప్రదాయములకు చెందిన వారికి తుట్టతుదకు సంస్కృతము పవిత్రభాష యైనది. స్థవిరుల, సర్వాస్తివాదుల బోధలవలన విదేశాగతులు సైతము బౌద్ధ ధర్మావలంబకు లగుచుండిరి.

బౌద్ధము ఆంధ్రదేశములో నిశ్చయముగా వ్యాపించి నట్లు తెలియవచ్చినది మౌర్య అశోక చక్రవర్తి కాలము నుండియే. అశోకుడు దేశ దేశములలో బుద్ధుని సందేశమును వినిపించి ప్రజలలో బౌద్ధమును వ్యాపింపజేయుటకై బౌద్ధ మతబోధకులను పంపెను. అట్టి మతబోధకులలో మహిష మండలము (కొందరి ఉద్దేశము ప్రకారము ఇది మైసూరు)నకు పంపబడిన మహాదేవ స్థవిరు డొకడు. ఇతడు మహిష మండలములో నలుబదివేల మందిని తన ధర్మ సంప్రదాయము పక్షమునకు త్రిప్పుకొని, మరి నలుబది వేల మందికి మత మిచ్చెనని బౌద్ధగ్రంథములలో కలదు. మహాదేవస్థవిరు డొకడు ఆంధ్రదేశమునకు వచ్చి కృష్ణానది తీరమున చైత్యకవాదమును నెలకొల్పెను. ఈ వాదమునకు చైత్య మనబరగు బుద్ధ సమాధిని పూజించుట మొదలగునవి యంగములు. చైత్యకవాదము ప్రధానముగా అంధకులది (ఆంధ్రులది) ; మహాసాంఘిక సంప్రదాయమునకు చెందినది. ఇం కొక మహాదేవస్థవిరుడు క్రీస్తుకు రెండు వందల సంవత్సరములకు పూర్వము 'తాంబపణ్ణి' (సింహళ) ద్వీపమునందు 'దుట్ఠగామణి' అను ప్రభువు నిర్మించిన మహా స్తూపపు ఉత్సవమునకు 'పల్లవభొగ్గ'ము (పల్లవ భోగము) నుండి నాలుగు లక్షల అరువదివేల 'భిక్షుసంఘ'ముతో వెళ్ళెనని 'మహావంశము' వలన తెలియుచున్నది. ప్రాచీన శాసనములలో దేశ విభాగమును సూచించు భోగ పదమునకు 'భొగ్గ'ము వికృతి అగుటవలన 'పల్లవ భొగ్గము' పలనాడై యుండవచ్చునని కొందరి యూహ. ఈ రీతిని మహాదేవ స్థవిరు లనువారు మువ్వురు కనబడుచున్నారు. వీ రందరు ఒక్కరో, వేర్వేరు పురుషులో భావిపరిశోధన వల్ల తేలవలసి యున్నది. వీరిలో అశోక చక్రవర్తి ప్రేషితుడై కృష్ణానదీ తీరమున ధనకటకములో మహాచైత్యమును నిర్మించినవాడును, తెలుగు దేశములో చైత్యక సంప్రదాయమును నెలకొల్పిన వాడును ఒక్కడై యుండ వచ్చునని యూహింప నవకాశము కలదు. మహాచైత్యము నందలి తొలికాలపు శాసనములలోని లిపి ననుసరించి అది అశోకుని నాటిదని లిపిజ్ఞులు నిర్ణయించిరి. మహాచైత్యము ననుసరించి వచ్చినదే చైత్యకవాదము.

చైత్యకులు 'థేరవాద'మునుండి విడిపోయిన మహాసాంఘిక పక్షమునకు చెందినవారు. స్థల విభేదమునుబట్టి ధార్మిక విశ్వాసములో గల కొద్దిపాటి విభేదమునుబట్టి 'పుబ్బసేలీయ' (పూర్వశైలీయ), 'అవరసేలీయ' అప శైలీయ), 'రాజగిరిక', 'సిద్ధాత్థక' (సిద్ధార్థక) అని చైత్య వాదమున నాలుగు శాఖ లేర్పడినవి. అంధకులకును, ఇత బౌద్ధశాఖలవారికిని సమానముగ నున్న సిద్ధాంతములు కొన్ని యున్నవి. అంధకులకు ప్రత్యేకముగనున్న సిద్ధాంతములు కొన్ని యున్నవి. ఇది యటుండ అంధకులలోనే

కొన్ని శాఖలవారికి మాత్రమే ప్రత్యేకముగనున్న సిద్ధాంతములు నున్నవి. 'కథావత్థు' గ్రంథమున మహాదేవ ప్రతిపాదితములైన 'పంచవిషయ'ములును 'పుబ్బసేలీయ', 'అపరసేలీయ' శాఖల వారికి ఆరోపింపబడి యుండుట కనుగొనగలము.

పూర్వశైల, అపరశైల చైత్యకనికాయములకు ధాన్యకటకము ప్రధానకేంద్రము. మంజుశ్రీ మూలకల్ప మను గ్రంథములో ఇది బౌద్ధమత విషయకములైన సాధనాభ్యాసములను చేసికొనుటకు అనువైన స్థలములలో ఒకటని చెప్పబడినది. ఇక్కడి మహాచైత్యమునకు శ్రీధాన్య కటక చైత్యమని పేరు. ఈ చైత్యములో బుద్ధధాతువు నిక్షిప్తమై యుండినట్లుకూడ 'శ్రీధాన్యకటకే (చైత్యే జినధాతుధరే)' ఆ గ్రంథమే తెలుపుచున్నది. ఇందువలననే బౌద్ధులు దీనిని శ్రీధాన్యకటకమని వ్యవహరించిరేమో. చీనా బౌద్ధగ్రంథములు ఈ చైత్యమును శ్రీధాన్యకటక మనియే పేర్కొనును. ధాన్యకటక చైత్యమునే ఇప్పుడు అమరావతీ స్తూపమని వ్యవహరించుచున్నారు. అమరావతీ స్తూపశాసనములలో చైత్యకనికాయమును పేర్కొనున దొకటి కలదు. పూర్వశైలనికాయము ప్రాకృత శాసనములలో 'పువసేలియ నికాయ' మని వ్యవహృతమైనది. 'పువసేలియ', 'అపరసేలియ' నికాయముల పేరులుకూడ తెలుగుదేశపు ప్రాకృత శాసనములలో వచ్చును. కృష్ణ జిల్లా నందిగామ తాలూకా అల్లూరులో దొరకిన శాసనఖండములో పూర్వశైలనికాయము ('పువసేలియ నిగాయస') పేర్కొనబడినది. ఏయే శాసనములలో ఈ చైత్యక నికాయములు పేర్కొనబడినవో వాని నన్నిటిని ఇక్కడ ఉదాహరించుట అనవసరము.

పూర్వశైల, అపరశైలములను బట్టి ఈ బౌద్ధనికాయములకు పేరు వచ్చిన దనుట స్పష్టము. పూర్వశైల, అపరశైలము లేవి అను విషయమున బౌద్ధ వాఙ్మయ పరిశోధక పండితులలో అభిప్రాయభేదము కలదు. కొందరు నాగార్జునుని కొండ ధాన్యకటకములని, మరికొందరు ధాన్యకటకము విజయవాడలని ఇట్లు పలువిధముల తెలిపియున్నారు. కాని నిజ మరసిచూడ ఇ వేవియు సరియైనవికావని తోచుచున్నది. భాషావేత్తలు 'సేలియ' పదమునకు సంస్కృత రూపము 'శైల'గను, 'శాల'గను నిర్వచించినారు. ఇం దేది సరియైన దైనను 'పూర్వ' యన్నది తూర్పుననున్నదానికిని, 'అపర' యన్నది పడుమటనున్న దానికిని వర్తించుననుట స్పష్టము. అట్లగుట నివి ఏదియో యొక ప్రముఖస్థలమునకు తూర్పు, పడుమరల నుండిన సంప్రదాయము లనుట యుక్తము. వీనికి కేంద్రము ధాన్యకటకమని చెప్పుటవలన ధాన్యకటకమే ఆ ప్రముఖ స్థలమని యూహించుట అసమంజసము కాదు. ఈ యూహ సరియైనదగుచో 'అపరసేలియ' నికాయము నాగార్జునుని కొండ (గుంటూరు జిల్లా) లోనిదని, 'పువసేలియ' నికాయము గంటసాల(కృష్ణ జిల్లా)లోనిదని నిశ్చయింపవచ్చును. గంటసాల కూడ ఆంధ్ర-సాతవాహనుల నాటి ప్రముఖ బౌద్ధక్షేత్రములలో ఒకటి. గంటసాలలోని ప్రాకృత శాసనములలో 'పువసేలియ నికాయ'ము పేర్కొనబడినది.

అశోకచక్రవర్తి అనంతరము మగధను పరిపాలించిన శుంగ, కాణ్వ వంశజులు వైదిక ధర్మాభిరతులు. వారి కాలములో బౌద్ధమునకు మగధలో నిలువ నీడ లేకపోయినది. అశోకుని కాలములో స్థవిర (థేర) వాదులు కాశ్మీర, గాంధారముల కరిగినట్లే వీరికాలములో మహాసాంఘికులు ఆంధ్రదేశమునకు వచ్చి ఇచ్చట తమ మతమును పరివ్యాప్తము చేసిరి. అశోకుని మరణానంతరము స్వాతంత్ర్యమును సంస్థాపించి ఆంధ్రరాజ్యమును వెలయింప జేసిన ఆంధ్రసాతవాహనులు తాము వైదిక ధర్మావలంబులైనప్పటికి తమ రాజ్యములో బౌద్ధము జనాదరము గాంచుట వలన దానిని అభిమానించి బౌద్ధాచార్యులను గౌరవించుచుండిరి. ధర్మపాల శిష్యుడయిన దేవశ్రముడను బౌద్ధాచార్యుడు దక్షిణహిందూ దేశమున వాదములో కొందరు తైర్థికుల(వేదమతావలంబుల)ను ఓడించి 'సాలవాహన' (సాతవాహన)రాజును బౌద్ధధర్మావలంబుని కావించినట్లు చీనా బౌద్ధగ్రంథములు చెప్పుచున్నవి. ఈ 'సాలవాహన' రా జెవ్వరో తెలియవచ్చుట లేదు.

ఆంధ్రసాతవాహనుల కాలములో హిందూదేశ మంతటిలోను ఆంధ్రదేశము బౌద్ధమునకు ప్రధాన కేంద్రమయినది. మహాయాన సంప్రదాయ ప్రవర్తకుడయిన ఆచార్య నాగార్జునుడు ఒక సాతవాహన భూపతికి కడుంగడు మిత్రుడు. అత డాభూపతికి 'సుహృల్లేఖ' అను గ్రంథమును రచియించి యిచ్చినట్లు బౌద్ధగ్రంథముల వలన తెలియవచ్చుచున్నది. ఆచార్య నాగార్జునుడు ధనకటక మహాచైత్యమునకు నానాచిత్ర విచిత్రమైన గొప్ప ప్రాకారమునే కాక 'శ్రీపర్వత'మున శైలమంటపాలయములను కూడ కట్టించెను. 'శ్రీపర్వత'మన్నది నాగార్జునుని కొండయే యనుటకు సందియము లేదు (నాగార్జునుని కొండవద్దనుండి శ్రీశైలము వరకు గల పర్వత శాఖకు శ్రీపర్వత మన్న పేరు ఉండినను ఉండవచ్చును). నాగార్జునాచార్యుల వారు బౌద్ధములో బుద్ధుని తరువాత బుద్ధునియంతటి వాడు; రెండవ బుద్ధుడేయని ప్రసిద్ధి గాంచెను. ఆ యాచార్యుడు నివసించిన

స్థల మగుటవలన బౌద్ధు లాకొండను 'శ్రీపర్వత'మని గౌరవాభిధానముతో వ్యవహరించియుందురు. నాగార్జునుని కొండయన్నపేరు నాగార్జునాచార్యుల వారి వలన వచ్చినదే. 'శ్రీపర్వత' మన్నది తమ జీవితము చరమ దశలో నాగార్జునాచార్యులవారి ధ్యాన ధారణాది నైష్ఠిక యోగాభ్యాసములకు రంగస్థల మగుటవలన ఉత్తరదేశ బౌద్ధులకు పవిత్రమయిన కొండ పేరని చీనా గ్రంథములలో చెప్పబడినది.

మహాసాంఘికులలో తత్త్వవిచార మారంభమైనప్పటి నుండి హీనయాన బౌద్ధులలో కూడ కొందరు తత్త్వవిచారమును చేయదొడగిరి. ఈ విధముగా తత్త్వవిచారమునకు ప్రాధాన్య మిచ్చినవారు స్థవిర (థేర) వాదులలోనే సర్వాస్తివాదు లను పేర ఒక తెగగా ఏర్పడిరి. మహాయానము రూపొందక పూర్వమే దానికి సంబంధించిన బీజ భావములు అనేకము వారిలో వాడుకలో నుండెను. ఈ కారణముననే మహాయాన సంప్రదాయము రూపొందుటకు హీనయాన సంప్రదాయమునకు చెందిన వారైనను సర్వాస్తివాదులు అధికముగా తోడ్పడిరని చెప్పబడుచున్నది. మహాయాన బౌద్ధులు త్రిపిటకముల నంగీకరింపక పోరు. కాని వారు ఆపిటకముల ననుసరించియే తమ సిద్ధాంతములకు తగినట్లు క్రొత్త సూత్రముల నేర్పరచుకొనిరి. వీనికి వైపుల్య సూత్రము లని పేరు.

చిత్రము . బుద్ధుని బోధ, నాగార్జునునికొండ శిల్పము

కాశ్మీర, గాంధారాది దేశముల నేలిన విదేశాధీశులగు కుషాణ వంశజులలో చాల గొప్పవాడయిన కనిష్క చక్రవర్తి గొప్ప బౌద్ధమతాభిమాని. అతడు స్థవిర, సర్వాస్తివాదుల నాదరించెను. అశోకచక్రవర్తి మరణానంతరము ఆంధ్ర సాతవాహనుల కాలములో ఆంధ్రదేశము వలెనే కనిష్క చక్రవర్తి కాలములో కాశ్మీర, గాంధారములు బౌద్ధమునకు కేంద్రములైనవి. బౌద్ధుల మరియొక సంగీతి కనిష్కుని రాజ్యకాలములో కాశ్మీరములో జరిగినది. ఈ సంగీతిలో బౌద్ధాచార్యులు బౌద్ధధర్మ సూత్రములకు క్రొత్త భాష్యములు రచించి వానికి 'మహావిభాష' అని పేరిడిరి. మహాయాన సంప్రదాయమునకు చెందిన అభిప్రాయములు ఈ నాలుగవ సంగీతికి పూర్వమే పొటమరించి క్రమముగా దేశ పరివ్యాప్తము లైనవి. వానిని చక్కగా ఆకళించుకొని సిద్ధాంతీకరించి ఒక వాదముగా రూపొందించి క్షీణించిపోవుచుండిన బౌద్ధమునకు నూతన చైతన్యము నొసగినవాడు ఆచార్య నాగార్జునుడు. ఈ మహానుభావుడు రూపొందించిన బౌద్ధ సంప్రదాయమునకు మహాయానమని పేరు. మహాసాంఘిక పక్షమునకు చెందిన పూర్వశైల, అపరశైలాది నికాయములు వర్ధిల్లిన తెలుగుదేశములోనే ఒక సంప్రదాయ రూపముగా మహాయానము ఆవిర్భవించినదని బౌద్ధ పరిశోధక పండితులు నిశ్చయించి యున్నారు. టిబెత్తు దేశపు ఐతిహ్యమును అనుసరించి పూర్వశైల, అపరశైల నికాయముల వారికి ప్రాకృత భాషలో రచించిన ప్రజ్ఞాపారమిత యను గ్రంథ ముండెననియు, ఈ పారమితలోనే మహాయాన బీజము లుండె ననియు, ఇదియే నాగార్జునాచార్యులవారికి మహాయాన సంప్రదాయమును రూపొందించుటలో చాల తోడ్పడిన దనియు పరిశోధక పండితుల అభిప్రాయము. కాని యా పూర్వశైల, అపరశైల నికాయముల వారి ప్రజ్ఞాపారమిత ఇంతవరకు దొరకనులేదు; అది యెట్టిదో తెలియరాను లేదు. నేడంతరించి పోయిన బౌద్ధ గ్రంథములు మన హిందూ దేశములో ఒకప్పు డుండెనని టిబెత్తు, చీనా భాషలలోనికి పరివర్తితములైన గ్రంథముల ద్వారానే తెలియవచ్చుచున్నది.

మహాయానము క్రమముగా ఉత్తర దేశములకు వ్యాపించుటయేకాక దక్షిణమున తెలుగు దేశములోను బాగుగ వర్ధిల్లినది. మహాయానమున అసంఖ్యాకులుగ వెలసిన ప్రముఖ బోధిసత్త్వులలో నొకడయిన మంజుశ్రీ

ణాపథమునకు పయనించుటకు (ఉత్తర హిందూస్తా
ములోని) జేతవనము నుండి బయలుదేరి ధన్యాకరమహా
రములోని ('దక్షిణాపథే ధన్యాకరం నామ మహానగ
పే') 'మాలధ్వజవ్యూహ చైత్యము' వరకు వచ్చెనని
వరత్నము'లను మహాయాన గ్రంథములలో నొకటియైన
డవ్యూహమున (మూడవ శతాబ్దము) చెప్పబడినది. ఈ
న్యాకరము కృష్ణానదీతీరస్థమయిన ధాన్యకటకమే.
ంజుశ్రీ ఆ నగరములోని గొప్ప భాగ్యవంతుడయిన ఒక
ష్ఠి కుమారుడు సుధనుడను పేరుగలవానికి మనసులో
ధిచిత్త సంపాదనాశయము కలుగునట్లు ఉపన్యసించి
మంతభద్ర బోధిసత్వ చర్య' నేర్చుకొనుటకు దక్షిణా
మండలి రామవర్త దేశములోని సుగ్రీవ పర్వతమునకు
ళ్ళవలసినదని ఆదేశించెను. 'మంజుశ్రీ మూలకల్ప'మను
ంథములోగూడ దక్షిణాపథములోని ధాన్యకటక, శ్రీ
ర్వతాదిస్థలములలో బౌద్ధము వ్యాపించినట్లు చెప్పబడి
. ఆ కాలములో తెలుగు దేశములోని శ్రీపర్వతము
ాగార్జునునికొండ) మహాయాన బౌద్ధ ప్రధాన
ద్రము. అది బౌద్ధుల కందరికి యాత్ర చేసి దర్శింపవల
మహా పుణ్యక్షేత్ర మయినది.

హీనయాన, మహాయానములకు తూర్పు పడుమరల
న్నంత అంతర మేర్పడినది. బౌద్ధ సంఘము హీన
ానమని, మహాయానమని విస్పష్టమయిన రెండు పక్ష
లుగ చీలిపోయినది. అంతవరకు ఏసంప్రదాయములకు
దినవారైనను మహాయానము రూపొందకపూర్వము
ద్ధు లందరు ఒకచో సంఘారామములో కలిసి నివసిం
చు, కలసిమెలసి యుండి స్నేహమును పాటించుకొను
నే మత విషయకమైన వాద ప్రతివాదములు నెరపు
ండిరి. కాని మహాయానము రూపొందిన పిదప ఏపక్ష
న కాపక్షమే ఒకదానినుండి యొకటి విడివడిపోయినది.
హాయాన మవతరించి ఆదిమ బౌద్ధము స్వరూప స్వభావ
లనే పూర్తిగ మార్చివేసెను. మానవ జన్మకు పరమా
అర్హతపదమని, నిర్వాణ సాధనమని హీనయాన
ద్ధుల సిద్ధాంతము. హీనయానవాది తన అర్హతపదము
కై కృషిచేయు స్వార్థపరుడు. తాను సంసార దుఃఖ
మోచనము నొందిన జాలును. సరిగా దీనికి భిన్నమైనది
హాయాన సిద్ధాంతము. తాను నిర్వాణపదమును సాధిం
ము, ఇతరులుకూడ నిర్వాణమును సాధించుటకు తోడ్ప
ట మహాయాన బౌద్ధ లక్ష్యము. అంత కంతకు అభ్యు
త స్థితికి పోవుచు ఎల్లరికి హిత మాచరించునట్టి మానసిక
, బోధిచిత్తమును సంపాదించి, కేవలము ఎవనికి
నికే కాక విశ్వ ప్రేమతో సర్వప్రాణులకు తోడ్పడి
వారి నిర్వాణోపలబ్ధికిని కృషిచేయుట మహాయానవాది ఉదార పరమాశయము.

మహాయానమున బుద్ధుడు మానవమాత్రుడు కాడు; దేవుడే, శాశ్వతుడు. కాని అతడు మార బాధితులైన జనులకు విమోచనము కలిగించి వారి నుద్ధరించుటకై భూలోకమున కవతరించుచుండును. హిందువులకు శని ఎట్లో బౌద్ధులకు మారు డటువంటివాడు. హీనయాన బౌద్ధునికి బుద్ధుడు మానవుడే కాని అతిలోక మహాశక్తి సంపన్నుడయిన మానవాతీతుడు. హీనయానములో బుద్ధుడు, ధర్మము, సంఘము బౌద్ధులకు శరణ్యములు. వీనికి బౌద్ధములో త్రిరత్నములని పేరు. మహాయాన బౌద్ధులును వీని నంగీకరింతురు. కాని వారికి ధర్మము శాశ్వతమైనది, బౌద్ధమతసార మది. బుద్ధునికంటె ధర్మమునకే ఆధిక్యము. అందువలన మహాయానమున ధర్మ, బుద్ధ, సంఘములు శరణ్యములు. మహాయానము బౌద్ధులకు బోధిసత్వాదర్శమును లక్ష్యముగా చేసినది. ఎంతటి యల్పుడయినను ప్రతి సాంఘికుడును తన ధార్మిక కృషి వలన తన అభ్యున్నతిని తాను సాధించుకొని బోధిసత్వుడగుట కవకాశము కలదని మహాయానము బోధించినది. నిర్వాణోపలబ్ధి కలిగినను లోకములోని ప్రతి జీవికి నిర్వాణము వచ్చిన గాని తనకు నిర్వాణ మక్కరలేదని చెప్పి, విశ్వప్రేమ గలిగి సర్వలోక హితైషియై ప్రవర్తించువాడు బోధిసత్వుడు. ఇటువంటి బోధిసత్వుల కందరికి శిరోభూషణము అవలోకితేశ్వర బోధిసత్వుడు. వేర్వేరు మనః పరిణామములు గల వేరు వేరు జనులకు నిర్వాణ సంసిద్ధికై తోడ్పడుటకు మహాయానమున బోధిసత్వు లనేకులు వెలసిరి. ఇందువలననే మహాయానమునకు బోధిసత్వయాన మనియు పేరు కలిగినది. బోధిసత్వులు వెలయుటతో బౌద్ధము భక్తి సంప్రదాయమైనది. వేరు వేరు బోధిసత్వులకు వేరు వేరు లక్షణము లేర్పడి వారికి పూజా పురస్కారములు హెచ్చినవి. బోధిసత్వ ప్రతిమారచన ఒక కళగా వర్ధిల్లినది.

నాగార్జునాచార్యులవారి మహాయానావతరణముతో బౌద్ధము తత్వవిచార ప్రధానమైన ధర్మ సంప్రదాయమైనది. నాగార్జునాచార్యులవారు శూన్యవాదమని పేరు పడిన తత్త్వవాదమును వెలయించిరి. దీని నింకను బలపరచినవాడు ఆయన శిష్యుడు ఆర్యదేవ బౌద్ధాచార్యుడు. బుద్ధుడు ప్రపంచపు అస్తిత్వమునకును, అనస్తిత్వమునకును శాశ్వతత్వమునకును, అశాశ్వతత్వమునకును మధ్యే మార్గమును ప్రతిపాదించి తపోపవాస క్లేశములచేత శరీరమును శోషింప జేసికొనుటకును సుఖభోగలాలస జీవితమును

గడపుటకును బదులు క్రమబద్ధమైన శిక్షణమును విధించెను. పూర్వోక్త అతివాదములకు పోకయే బుద్ధవచనము నంగీకరించుచునే మధ్యేమార్గ తత్వమును గురించి యోజించుటకు బౌద్ధులకు వలసినంత అవకాశము కలిగినది. ఈ మధ్యేమార్గ మేదో బుద్ధుడు నిర్వచింపలేదు. తన సమయము నవలంబించినవారికి జన్మ జరా మృత్యు బాధనుండి తప్పించుకొనుటకు అర్హతపదమునే లక్ష్యముగా పెట్టెను. అర్హత పదమునకు మించిన తత్వ విచారము నిరర్థకమని బుద్ధుడు దానిని నిరసించి నిరుత్సాహపరచెను. కాని బుద్ధుని పిదప వచ్చిన ఆచార్యులు మధ్యమమార్గమును గురించి విచారము చేయదొడగిరి. కాని ఈ తత్వ విచారమున వారి కేకీభావము కుదురలేదు. దానిని ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క రీతిని నిర్వచించి సిద్ధాంతములు చేసిరి. ఈ తత్వ విచారమునకు ఫలితముగ బౌద్ధములో వైభాషిక సౌత్రాంతిక, మాధ్యమిక, యోగాచారము లను నాలుగు సంప్రదాయము లేర్పడినవి. వైభాషిక, సౌత్రాంతికములు థేరవాదమునకు చెందిన సర్వాస్తివాదపక్షమువారివి. పూర్వోక్తములైన నాలుగు సంప్రదాయములును శ్రావక, ప్రత్యేక, మహాయానము లనబడు మూడు పంథలలో అంతర్గతములై యున్నవి. శ్రావక, ప్రత్యేక యానములు హీనయానమునకును, మాధ్యమిక, యోగాచారములు మహాయానమునకును చెందినవి. వైభాషిక సంప్రదాయము శ్రావక ప్రత్యేకయానములను వివరించును. నాగార్జునాచార్యులవారు తత్వ విచారమున 'శూన్యవాద'మును ప్రతిపాదించిన మహామహులు. నిర్వాణసిద్ధి అయినపిదప బోధిచిత్తము స్థితిని గురించి వితర్కించి నాగార్జునాచార్యులవారు అది 'శూన్య'మని ప్రతిపాదించినారు. వారు ప్రతిపాదించిన 'శూన్య'మును ('అస్తి నాస్తి తదుభయానుభయ చతుష్కోటి వినిర్ముక్తం శూన్య రూపమ్') అవబోధము చేసికొనుట బహుకష్టము. అది 'వేదాంత' విచారము. బుద్ధుని కాలమునకు తరువాతనుండి బౌద్ధులు తత్వవిషయమును గురించి చేసిన తత్త్వ విచారణలు తుదకు నాగార్జునాచార్యులవారి నాటికి 'శూన్యవాద'ములో పర్యవసించినవి.

నాగార్జునాచార్యుని మాధ్యమిక వాదమును చక్కగా వ్యాఖ్యానించి విశదపరచిన మహావ్యాఖ్యాత చంద్రకీర్త్యాచార్యుడు. ఈతడు దక్షిణదేశీయు డనియే గ్రంథములలో తెలుపబడినది కాని ఇతని జన్మస్థలము తెలియరాదు. ఈతడు రచించిన మాధ్యమికావతార సూత్ర వ్యాఖ్యానములో 'పూర్వశైలగాథ'లలోనివని కొన్ని శ్లోకములు ఉదాహృతములైనవి. ఈ మాధ్యమికావతార సూత్రగ్రంథ మిపుడు చీనా భాషలోనే ఉన్నది. మన దేశీయుడైన నాగార్జునాచార్యులవారి బౌద్ధ గ్రంథములును, ఈ దేశపు బౌద్ధాచార్యు లింకెవరో రచించిన గ్రంథములైన 'పూర్వశైల గాథ'లును మన దేశములో అంతరించిపోయినవి కాని అట్టి వొకప్పు డుండెడివని చీనా గ్రంథములవలన తెలియవచ్చుట ప్రమోదావహమైన విషయము.

చిత్రము . భూమిస్పర్శముద్రలో బుద్ధుడు, అమరావతి

నాగార్జునాచార్యునికి తరువాత శూన్యవాదమునకు విజ్ఞానమును చేర్చినవాడు మైత్రేయనాథుడు. నిర్వాణ మన్న శూన్యము కా దనియు, అది విజ్ఞాన మనియు ఆయన సిద్ధాంతము. ఈయన వాదమే తరువాత యోగాచార సంప్రదాయముగా విఖ్యాతమయినది. యోగాచారవాదమునకు విజ్ఞానవాద మనియు నామాంతరము. నాగార్జునాచార్యులవారి కీర్తి ప్రతిష్ఠలవలనను, ఆయన ప్రతిపాదించిన శూన్యవాద తత్వ సంప్రదాయము వలనను మైత్రేయనాథుని యోగాచార వాదమునకు వ్యాప్తిలేకపోయినది. అసంగుడను ప్రతిభా మహితుడైన బౌద్ధాచార్యుడు వచ్చి యోగాచార సంప్రదాయమును గురించి గ్రంథములు రచించి దానిని విపులముగ వ్యాఖ్యానించిన యతంతరమే దానికి తాత్విక బౌద్ధ సంప్రదాయములలో గొప్ప కీర్తి ప్రతిష్ఠ లేర్పడినవి.

మరి మూడు నాలుగు శతాబ్దములు పోయినతరువాత బౌద్ధులు విజ్ఞానవాదముతోగూడ తృప్తి చెందలేదు. దానిలో మహాసుఖ మను మరొకయంశమును ప్రవేశపెట్టిరి. ఇందువలన సాధారణ నిర్వాణమునకు తరువాత

న్యము, విజ్ఞానము, మహాసుఖము అను మూడు మూల ్యము లుండినవి. ఈ మహాసుఖవాదమునుండియే వజ్ర ాన సంప్రదాయము రేకెత్తినది. ాసుఖవాదములో మహాసుఖ బడు లక్ష్య తత్వము కరుణా ూపమైన శక్తి సాహాయ్యముననే ్యము. దీనం జేసి వజ్రయానము ర్ధములో మొట్టమొదటిమారు ్త్యారాధనను ప్రవేశపెట్టినది. ువలన వజ్రయాన సంప్రదాయ లో దేవతా విగ్రహములు, శక్తి హములు అసంఖ్యాకములుగా సినవి. ఇందు మంత్ర తంత్ర లు, పూజా పురస్కారములు చ్చినవి. ఈ సంప్రదాయము ాగము కావలసినవారికి యోగ ను, కామోపభోగములు కావల వారికి కామోపభోగములును, లు కావలసినవారికి సిద్ధులును త్ర జపములచేత నిర్వాణము నొందదలచినవారికి ్వాణమును ఇచ్చినది. ఈ వజ్రయానములో తాంత్రిక ఙ్మయము విపరీతముగా వచ్చి . ఈ సంప్రదాయములో వజ్ర ాన గ్రంథోక్త పద్ధతిని ముద్రా, డల, యోగ, మంత్ర, తంత్రాది ులును, తదనుగుణములయిన మా కలాపాదికములును చేయు రికి అభిమతార్థసిద్ధి కలుగునని ్మతానుయాయుల విశ్వాసము. ములు, స్తోత్రములు, మంత్ర లు, జపము, మండలార్చనము, రిణీలు మొదలయినవి అతిశ ంచినవి. ధారిణీ లన్నవి దేవీ ర్తులు. వీని ఉపాసనకు, సాధనకు బంధించిన మంత్ర వాఙ్మయమున ే ధారిణీ లనియే పేరు. నాగార్జు చార్యులవారు నాగలోకము డి ధారిణీలను తెచ్చి వానిని ధన క మహాచైత్యమువద్ద నిక్షేపించె బౌద్ధులలో ఒక ప్రవాదమము కలదు. ధరణికోట అను ే ధనకటకమునకు 'ధారిణీల' కోట యైనందువలననే

చిత్రము . పద్మపాణి అవలోకితేశ్వరుడు, అమరావతి

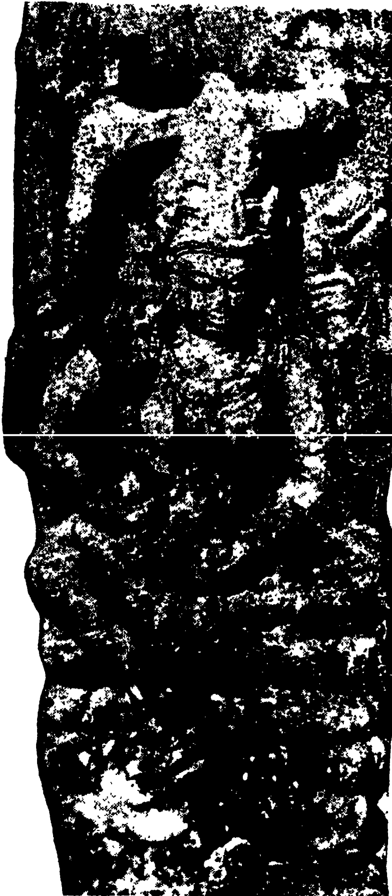
చిత్రము . సింహనాద అవలోకితేశ్వరుడు, అమరావతి

కలిగినదేమో విచారింపవలసి యున్నది. ఇది యెట్లున్నను 'శ్రీధాన్యకటక'మునకు తంత్ర వాఙ్మయమునకు ఎక్కువ సంబంధ ముండినట్లు చీనా దేశ బౌద్ధ గ్రంథములవలన తెలియుచున్నది. వజ్రయానములో మంత్ర, తంత్రముల వలన, సాధనలవలన ఇష్టకామ్యార్థసిద్ధి కలుగునన్న విశ్వాసమువలన ఇది మరింత ఎక్కువగ జనాకర్షకమును, జనాదర పాత్రమును అయినది. దీనితో బౌద్ధములో ఎంతటి ఉదాత్తములైన ఆదర్శతత్వము లుండెనో అంతటి హేయములును, జుగుప్సాకరములును అయిన ఆచార విధులును ప్రబలినవి. వజ్రయానము తెలుగు దేశములో కొంతకాలము వర్ధిల్లెననుటకు అమరావతిలో ఉత్తర కాలీన బౌద్ధమునకు చెందిన పద్మపాణి, సింహనాద విగ్రహములే తార్కాణము. కళింగదేశము నందలి సాలిహుండమువద్ద జరగిన ఖనన పరిశోధనలకు ఫలితముగ అక్కడ పండ్రెండు బౌద్ధ విగ్రహములు బయలుపడినవి. ఇవి యన్నియు మహాయానమునకు సంబంధించినవని, తొమ్మిదవ శతాబ్దమునకు చెందినవని చెప్పుదురు. వీనిలో చాల విగ్రహములు శిథిలములయినవి. వజ్రయానమునకు చెందిన మారీచి విగ్రహమును, బోధిసత్వ విగ్రహమును మాత్రమే సుస్థితిలో నున్నవి. కళింగదేశము కూడ వజ్రయాన బౌద్ధము నాదరించెననుటకు ఈ విగ్రహములే తార్కాణము.

క్రీస్తుశకము ఏడవ శతాబ్దమున పూర్వార్ధమునందు హిందూదేశమునకు వచ్చిన యువాన్‌చ్వాంగ్ కళింగమును సందర్శించునాటికే అచట బౌద్ధము క్షీణించినది. బౌద్ధ సంఘారామములు పది యుండెను. 'మహాయాన స్థవిర సంప్రదాయపద్ధతి'కి చెందిన బౌద్ధులు ఐదువందల మంది యుండిరి. ఇతర మతస్థులే ఎక్కువ మంది; యువాన్‌చ్వాంగ్ పేర్కొనిన స్తూప మొకవేళ సాలిహుండము స్తూపమగు నేమో. అచ్చట పురాతత్వ

శాఖవారు జరపిన త్రవ్వపనికి ఫలితముగా పెక్కు సంఘారామములు బయటపడినవి (చూడు : సాలిహుండము).

బౌద్ధ వాఙ్మయమున కళింగము చాల ప్రసిద్ధి కెక్కినది. ఇక్కడ బుద్ధుని నిర్వాణానంతర మాతని ధాతువులలో నుండి యాతని దంతమును తెచ్చి నిక్షిప్తముచేసి నిర్మించిన మహాచైత్య మొకటి యుండెనని ప్రసిద్ధి. ఈ దంత మహాచైత్యము ఉపాంతముననే దంతపుర మను పేర ఒక నగరము వెలసి కళింగమునకు కొంత కాలము రాజధానిగా నుండెను. భారత ఖండము నందలి అత్యంత ప్రాచీన నగరములలో ఈ దంతపుర మొకటి. ఇదిమహాగోవిందుని చేత నిర్మితమైనట్లు 'మహాగోవింద సుత్తాంత' మువలన తెలియుచున్నది.

చిత్రము . తారావిగ్రహము, సాలిహుండము

యువాన్ చ్వాంగ్ ఆంధ్ర దేశమును గురించి యిట్లు చెప్పియున్నాడు. 'దీనికి రాజధాని ' పింగ్-కి-లో' (వేంగి) ఇక్కడ బౌద్ధసంఘారామములు ఇరువదికి పైనున్నవి. వీనిలో మూడువేల మందికి పైనే బౌద్ధశ్రమణు లుండిరి. రాజధానికి సమీపముననే వరుసలుగానున్న చావడులతోను, గొప్పనైపుణ్యముతో కట్టిన మేడ మిద్దెలతోను కూడిన ఒక పెద్ద సంఘారామ మున్నది. ఇందులో ప్రశస్తమయిన బుద్ధవిగ్రహ ముండెను. ఈ సంఘారామమున కెదురుగా కొన్ని వందల అడుగుల యెత్తయిన శిలా స్తూప ముండెను. దీనిని ' అ-చె-లో ' (అచలుడు) అను అర్హతుడు నిర్మించెనని చెప్పుదురు. ఈ సంఘారామమునకు నైరృతి దిశను అశోకవన ముండెను. అక్కడ జనులకు తథాగతుడు తన ధర్మమును బోధించి, మహిమలు చూపి, వేలకొలది జనులను బౌద్ధ ధర్మావలంబకులుగ జేసెనని ప్రతీతి. ఇంకను నైరృతి దిశగా ఇంకొక ఇరువది ' లీ 'ల (నాలుగు మైళ్ళ) దూరమున విడిగానున్న కొండమీద శిలా స్తూపము కలదు. అక్కడ ' చెన్-నపుస ' - దిన్న, దిన్నాగ, (దిఙ్నాగ) ఆచార్యుడు తర్కశాస్త్రమును రచించెను. బుద్ధుని నిర్వాణమునకు పిదప బుద్ధోపదేశ ప్రభావమున శ్రమణుడై అతడు బౌద్ధసంఘమున జేరెను '.

ఈ దిఙ్నాగాచార్యులవారికి, నాగార్జునాచార్యులవారికి సంబంధించి పరంపరగా వచ్చుచుండిన గాథలను తాను విన్నవాని నెన్నిటినో యువాన్ చ్వాంగ్ గ్రంథస్థము చేసెను.

ఈత డటు తరువాత ' తె-న-క-చె-క ' (ధనకటక) ప్రాంతమున కరిగెను. ఈ దేశములో అతడు వచ్చు నాటికి బౌద్ధ సంఘారామ సముదయ మెంతయో యుండెను. కాని 'ఈ సంఘారామములలో ఎక్కువభాగము నిర్జనములైనవి. దాదాపు ఇరువది సంఘారామములలో మాత్రమే శ్రమణులుండిరి. వీరి సంఖ్య వేయి. వీ రందరు మహాసాంఘిక సంప్రదాయమునకు చెందినవారు. రాజధాని తూర్పుదిశను కొండవద్ద పు-వా-షి-లో (పువసేలియ) సంఘారామమును, పడుమటి దెసను కొండవద్ద 'అ-ఫ-లొ-షి-లో' (అపరసేలియ) సంఘారామమును ఉన్నవి. బుద్ధ ప్రీతిగ పూర్వపు రా జొకడు వీనిని నిర్మించెను. అతడు నది ప్రక్కగా రాక పోకల కనువైన త్రోవను చేసెను. నది ప్రక్కనున్న రాళ్ళను పెకలించి కోనుగానున్న కొండ ప్రక్కల నంటి పెట్టుకొని యుండు విశాల

చిత్రము , మరీచి, సాలిహుండము

మయిన వసారాలతో కూడిన ఎత్తయిన చావడులను కట్టించెను. మునులు, సిద్ధులు తరచుగా వచ్చునట్టి ఈ సంఘారామములను స్థానిక దేవతలు కాపాడుచుండెడివి. బుద్ధుడు నిర్వాణము చెందిన మొదటి వేయి సంవత్సరముల కాలములో వేయిమంది సాధారణ శ్రమణులు వర్ష కాలము గడపుట కేటేట ఇచటికి వచ్చుచుండిరి. తిరిగి వెళ్లిపోవునాడు వా రందరు అర్హతులై, అసాధారణ శక్తుల వలన గాలిలో ఎగిరిపోవువారు. అటు తరువాత సాధారణ శ్రమణులును, అర్హతులును ఇక్కడ కలసి నివసించువారు. కాని వంద సంవత్సరములకు పైబడి, ఈ సంఘారామములో నివాసము చేయుచుండిన శ్రమణు డెవ్వడును లేడు. పర్వత దేవతలు అడవి జంతువుల రూపములు ధరించి సంచరించుటచేత వాని భయ మున ఈ సంఘారామములను సందర్శించుటకు ప్రేక్ష కులు రారు.

యువాన్ చ్వాంగ్ ఈ ప్రాంతమున తాను విన్న భావ వివేకుని గురించిన గాథను సవిస్తరముగ దెలిపెను. ఆ తెలిపినదాని ననుసరించి రాజధానికి (ధనకటకమునకు) దక్షిణముగా వజ్రపాణి దేవాయతన ముండె ననియు, 'ధారిణీ' మంత్ర పఠనము వజ్రయానము వ్యాపించిన కాలమున వాడుకలో నుండె ననియు తెలియుచున్నది. ధనకటకములో యువాన్ చ్వాంగ్ కొంతకాలముండి ఇరువురు బౌద్ధ శ్రమణుల తోడ్పాటుతో మహాసాంఘిక 'అభిధమ్మ'ము నధ్యయనము కావించెను.

ధనకటకమునుండి యువాన్ చ్వాంగ్ 'చు-లి-య' అను దేశమునకు వెళ్ళెను. పరిశోధక పండితు లిది తెలుగు చోళ రాజ్యమయిన కడప, కర్నూలు మండల ప్రాంతమని నిర్ధరించిరి. ఇక్కడి జనులు (తెలుగుదేశములోని ఇతర ప్రాంతములలో వలెనే) వైదిక మతమునందు విశ్వాసము గలవారు. ఈ దేశములోని బౌద్ధ సంఘారామములు శిథిలావస్థలో నుండెను. వీనిలో కొన్నిటిలోనే శ్రమణు లుండిరి. దేవ (పౌరాణిక దేవతల) ఆలయములును, దిగంబర జైనాలయములును ఎక్కువ. రాజధానికి ఆగ్నేయదిశను దాని దగ్గర అశోకస్తూపము కలదు. అక్కడ తథాగతుడు తనధర్మమును బోధించి, మహిమలు చూపి, వైదిక బ్రాహ్మణులను వాదమున నోడించి జనులను, దేవతలను బౌద్ధమతము స్వీకరింప జేసెను. రాజ ధానికి పడుమటిప్రక్క దగ్గర ఒక పురాతన సంఘారామ ముండెను.

చోళదేశమునుండి యువాన్ చ్వాంగ్ ద్రవిడదేశము లోని కాంచీపురమునకు వెళ్లెను. యువాన్ చ్వాంగ్ వృత్తాంతము వలన క్రీస్తుశక మేడవ శతాబ్దినాటికి వైదిక మతము మరల విజృంభించుచుండె ననియు, బౌద్ధమతము చాల క్షీణదశలో నుండె ననియు, తెలుగుదేశములోని చాల ప్రాంతముల బౌద్ధ సంఘారామము లనేకము శిథిలా వస్థలో నుండె ననియు తెలియుచున్నది.

తాంత్రిక బౌద్ధమున బౌద్ధ సంఘారామములు స్త్రీ పురుష స్వైర విహారవర్తనములకు, అవినీతికి తావలములై దుర్యశము నార్జించుకొని జనాదరమును గోల్పోయినవి. క్రీస్తుశకము పదవశతాబ్దమునాటి వేంగీ చాళుక్య శాసన మొకదానిలో 'లంజియమేడ' యని సీమావధిగ నుదా హృతమైన భవనము బౌద్ధులదై యుండునేమో! ఒకప్పుడు బౌద్ధవిహారములుగ నుండిన దిబ్బలు ఇప్పుడు 'లంజదిబ్బ'లను పేర వ్యవహారములో నుండుటయే అట్టి యూహకు కారణము. ఈ యూహ సరియైన దగుచో పదవ శతాబ్దమునాటికే తెలుగుదేశములోని బౌద్ధవిహార ములకు 'లంజియ మేడ'లను చెడ్డపేరు వచ్చెనని తలంప వచ్చును. నాగార్జునాచార్యులవారే — ఈ పేరు గలవారు చాలమంది యున్నారు. వీరిలో ఎవరో — అపవిత్ర జీవ నము గడపుచు బౌద్ధమునకు కళంకము తెచ్చుచుండిన ఎనిమిదివేలమంది బౌద్ధ 'భిక్షు'లను, 'భిక్షుణు'లను బౌద్ధ సంఘమునుండి తరిమివేసినట్లు గాథలు కలవు. ఎట్లయిన నేమి, ఒకప్పుడు నీతి ప్రధానమైన ఆదిమ బౌద్ధము వజ్ర యాన తాంత్రిక సంప్రదాయమున హేయములు, నీతి దూరములు అయిన యాచారముల వల్ల నైతికముగ పతనము చెందుట వలననే కావచ్చును, అది రాజాదరణ మునే కాక ప్రజాదరణమును గూడ కోల్పోయి క్రమ ముగా అంతరించినది.

బౌద్ధములోని మంచిని గ్రహించి పౌరాణిక వైదిక మతము పురికొన్న పిదప బుద్ధుడు విష్ణువు అవతారముగ పరిగణింపబడి పూజ్యు డయ్యెను. తన విశిష్టత కోల్పోయి బౌద్ధము నామ మాత్రావశిష్ట మయినది. బుద్ధుడు పౌరా ణికదేవతామూర్తియైన పిదప బౌద్ధ స్తూపము బుద్ధదేవా లయమై హిందూదేవాలయములతో సరి సమానమైనది. తెలుగు దేశములో క్రీస్తుశకము పండ్రెండవ శతాబ్దము వరకు బౌద్ధము నామమాత్రావశిష్టమై నిలిచియుండె ననియు, ధాన్యకటక బౌద్ధ స్తూపము సుస్థితిలోనుండి హిందు వులచే పూజ లందుచుండె ననియు చెప్పుటకు కృష్ణానదీ దక్షిణ పట్సహస్రావనీ మండలము నేలిన కోట వంశజుడు రెండవ కేతరాజు శాసనమే తార్కాణము. క్రీస్తుశకము 1182 వ సంవత్సరములో అతడు రాజ్యాభిషిక్తుడైన సందర్భ మున దేవ బ్రాహ్మణులకు గ్రామదానము చేయుచు శ్రీమ

దృష్ట దేవరకు కూడ కొన్నియూళ్ళ నిచ్చెను. గుంటూరు మండలములో వెలనాటి రెండవ రాజేంద్ర చోడరాజు రాజ్యకాలము, అనగా దాదాపు క్రీస్తుశకము పన్రెండవ శతాబ్దము చివరి వరకు బౌద్ధ ముండె ననుటకు పాల్కురికి సోమనాథ విరచితమయిన పండితారాధ్య చరిత్రమే తార్కాణము. వెలనాటి (రెండవ) రాజేంద్రచోడరాజు నాస్థానములో అతని గురువైన బౌద్ధాచార్యు డొక డుండెను. విమతవాదుల నోడించి తన శైవ సమయమును స్థాపించుటకై దేశసంచారము చేయుచు నొకప్పుడు మల్లికార్జున పండితారాధ్యుడు ఆ మహారాజు నా స్థానమునకు విచ్చేసెను. అప్పుడా యాస్థానము నందలి రాజగురువు బౌద్ధాచార్యునికిని, మల్లికార్జున పండితునికి మతవిషయకముగ గొప్పవాదము జరిగినది. ఆ వాదమున బౌద్ధాచార్యు డోడిపోయె ననియు ఆ చరిత్రమున కలదు. ఇది చివరికి బౌద్ధ, శైవ కలహముగ పరిణమించినది. ఇటువంటి మతకలహము లంతకు పూర్వ ముండినట్లు చెప్పుట కాధారములు లేవు. కాని ఉండిన యెడల అటువంటివి కూడ బౌద్ధమతము క్రమముగా క్షీణించి అంతరించుటకు కారణము గావచ్చును. పూర్వ మేవిద్య యైనను, ఏమతమైనను రాజ పోషణమునను, రాజావలంబమునను వర్ధిల్లుచు వచ్చినది. తెలుగుదేశములోని రాజు లందరు పౌరాణిక హిందూ ధర్మావలంబులై నప్పటినుండి బౌద్ధమునకు ఆలంబమును, పోషణయు లేకపోయినవి. ఒకప్పుడు తెలుగుదేశమున ముమ్మరముగ వ్యాపించి జనులకు నూతనోత్సాహమును, కళలకు గొప్ప ప్రోత్సాహమును ఇచ్చి ధర్మాభ్యున్నతికి కారణమై, తెలుగుదేశమున కొక క్రొత్త వెలుగు నిచ్చిన బౌద్ధ సంప్రదాయము ఈ విధమున క్రమముగా అంతరించి పోయినది. ఇప్పుడు చూచుట కొక బౌద్ధ భిక్షువు కాని, ఒక బౌద్ధ గ్రంథముకాని కాన రాకుండ అంతరించుటే చాల విచిత్రము.

బౌద్ధము తెలుగు దేశమున వ్యాప్తమై అంతవరకు తెగలు తెగలుగ నుండినవారి నందరిని ఏకము చేసి ఏకైక జాతీయులనుగా నొనర్చినది. అంతవరకు అనాగరికులుగను, అసంస్కారులుగను ఉండిన తెలుగుదేశ జనసామాన్యమునకు మహాయాన బౌద్ధ సంప్రదాయము దశ పారమితల రూపమున వారిలో దయా ధ్యాన ధర్మాదులను లక్ష్యముగ బెట్టి ధార్మికతను పెంపొందించి, చిత్త సంస్కారమునకు తోడ్పడినది; అహింసకు ప్రాధాన్య మిచ్చినది. బౌద్ధము పేరు మీదుగ మనకు మిగిలిన దిప్పుడు బౌద్ధ కళా సంపదే.

మ. సో. శ.

జైనమతము

బౌద్ధమతముతో సమానముగ తెనుగుదేశమున వ్యాపించిన మరొక మతము జైనము: ఇదికూడ బౌద్ధము వలెనే వేదప్రామాణ్యమును, వైదిక కర్మాచరణమును అంగీకరింపక వైదికమతమును నిరసించి అహింసను ప్రధానముగా చేసికొని వర్ధిల్లినది. ఇదికూడ క్షత్రియోపజ్ఞమే. జైనమతస్థాపకుడు వర్ధమాన నామాంతరముగల మహావీరుడు. ఇతడు 'నాతపుత్తు'డు (జ్ఞాతృపుత్రుడు). వర్ధమానుని వంశమునకు జ్ఞాతృకులమని పేరు. త్రిశలా సిద్ధార్థులు అతని తల్లిదండ్రులు. వర్ధమాన మహావీరుడు క్రీ.పూ. 599 లో జన్మించి క్రీ. పూ. 527 లో బిహారులోని పావాపురి వద్ద నిర్యాణము నొందినట్లు జైనులు చెప్పుదురు. జైనులు తమ మతము చాల పురాతనమైన దనియు, మహావీరునకు పూర్వము ఇరువది ముగ్గురు తీర్థంకరు లుదయించి జిన ధర్మమును బోధించి రనియు చెప్పుదురు. ప్రజలు సంసార సాగరమును తరించుటకు తీర్థము(రేవు)లను నిర్మించి దారి చూపి పోయిన మహాత్ము లిరువదిమువ్వు రుండిరని విశ్వసించి, జైనులు వారిని తీర్థంకరు లను పేర ఆరాధింతురు. ఈ తీర్థంకరులలో మొదటివాడు ఋషభదేవుడు. ఇరువది మూడవవాడు పార్శ్వనాథుడు. ఇరువదినాల్గవ తీర్థంకరుడు మహావీరుడు. మహావీరునికి జినుడని, కేవలియని పేర్లు. జినుడు బోధించిన ధర్మము జైనము. కర్మ బంధమునుండి ఆత్మ విమోచనము నొందుట మోక్షము. ఇది సమ్యక్ దర్శనము, సమ్యక్ జ్ఞానము సమ్యక్ చరిత్రముల వలన సాధ్యము. ఈ మూటికి త్రిరత్నములని పేరు. జినునియందలి, జినతత్వము నందలి విశ్వాసమునకు సమ్యక్ దర్శనమని పేరు. ఇది మోక్షమునకు మొదటిమెట్టు. సంశయ, మోహ, విభ్రమ, దోషవివర్జితమును, స్వ, పరస్వరూప గ్రహణశీలమును అయినది సమ్యక్ జ్ఞానము. సమ్యక్ చరిత్రమున అహింస, సత్యము, అస్తేయము (దొంగతనము చేయకుండుట), బ్రహ్మచర్యము, అపరిగ్రహము అను పంచమహావ్రతములు ప్రధానములైనవి. మహావీరుని కాలములోనే స్త్రీలు, పురుషులు, వందలకొలదిగ అతని ధర్మము నవలంబించిరి. మహావీరు నిర్యాణానంతరము రెండువందల సంవత్సరములకు మతాచార వ్యవహార విషయములలో అభిప్రాయ భేదములు కలిగి జినధర్మావలంబకులు దిగంబరులని, శ్వేతాంబరులని రెండు సంప్రదాయములుగ విడిపోయిరి. దిగంబరులలో పురుషులకు మాత్రమే సన్న్యాసము స్వీకరించుట కధికారము కలదు. శ్వేతాంబరులలో పురుషులే కాక, స్త్రీలు

కూడ సన్న్యాసము పుచ్చుకొనవచ్చును. దిగంబర జైనులు దిసమొలవారు; తెల్లని వస్త్రములను ధరించువారు శ్వేతాంబర జైనులు. మునులు (సన్న్యాసులు), సన్న్యాసినులు, శ్రావకులు, శ్రావికలు అని జైనులలో నేడు నాలుగు వర్గములు కలవు. సన్న్యాసము స్వీకరింపకుండ జినధర్మ బోధ ననుసరించి జీవితమును కడపు పురుషులకు శ్రావకులని, స్త్రీలకు శ్రావికలని పేరు.

జైనులలో కర్మబంధ విముక్తి గలిగి నిర్వాణము నొందినవారు సిద్ధులు. తీర్థంకరులును సిద్ధులలోనివారే. జైనయతులలో అర్హతులు, ఆచార్యులు, ఉపాధ్యాయులు, సాధువులు లేక మునులు అని నాలుగు శాఖలవారు కలరు. వీరిలో కార్మణశరీరమును పరిత్యజించి నిర్వాణము నొంద సిద్ధముగానున్న సర్వజ్ఞులు అర్హతులు. పురాతనకాలములో జైనులకు నిర్గ్రంథులని వ్యవహార ముండెను. నిర్గ్రంథు లనగా బంధరహితులు. జైనములో దిగంబర సంప్రదాయమే మొదటిది; శ్వేతాంబర సంప్రదాయము తరువాతిది.

జైన బౌద్ధములలో జైనమే మొదట పుట్టినది. తరువాతనే బౌద్ధము వచ్చినది. మహావీర జీవితము చరమదశలో బుద్ధుడు తన మతమును బోధించెనని చరిత్ర పరిశోధకులు చెప్పుదురు. జైన, బౌద్ధములకు చాల పోలికలు కలవు. బౌద్ధులవలెనే జైనులుకూడ అర్హతులకును, ప్రసిద్ధులైన మునులకును వారి ధాతువు లుంచి స్తూపములు నిర్మించిరి. కాని జైన చైత్యములు బౌద్ధచైత్యములంత ఎత్తయినవి కావు. బౌద్ధులకువలెనే జైనులకును కొండలలో తొలిచిన గుహాలయములు కలవు. జైన దేవాలయములకు 'బసదు' అనిపేరు. వసతి శబ్దభవము బసది. ఇదియే జనసామాన్యము ఉచ్చారణలో బస్తీ యైనది (బస్తీ యనగా జైనదేవాలయములతో శోభిల్లు పురము). ఇరువదినలుగురు తీర్థంకరులకును వేరు వేరు లాంఛనములు కలవు శిల్పములో ఈలాంఛనములనుబట్టి ఆయా తీర్థంకర విగ్రహములను గుర్తింపవచ్చును. ఋషభదేవుని లాంఛనము వృషభము, రెండవ తీర్థంకరుడు అజితనాథునికి ఏనుగు, పార్శ్వనాథునికి శేషుడు (సర్పము), వర్ధమాన మహావీరునికి సింహము. ఇట్లు వేరు వేరు తీర్థంకరులకు వేరు వేరు లాంఛనములు కలవు.

చిత్రము 88. పార్శ్వనాథుడు, గోదావరిజిల్లా

జైన మెప్పటి నుండి తెనుగుదేశములో వ్యాపించినదో చెప్పుట చాల కష్టము. ఇందుకు సరియైన చారిత్రక ప్రమాణము లెవ్వియు లేవు. అసలు జైనము దక్షిణదేశములో వ్యాపించెనని చెప్పు మొదటి గాథ మౌర్య చంద్రగుప్త చక్రవర్తియొక్క గురువని చెప్పబడు భద్రబాహు మునికి సంబంధించినది. చంద్రగుప్త చక్రవర్తి మగధ సామ్రాజ్యమును పాలించుచుండిన కాలములో ఒకప్పుడు ద్వాదశ వర్ష క్షామము సంభవించినదట. తన తపః ప్రభావముచేత ఈ విషయమును దెలిసికొని భద్రబాహుముని కొంతమంది జైనాచార్యులను వెంటబెట్టుకొని దక్షిణాపథమునకు వచ్చెనట. జిన ధర్మావలంబకులు దక్షిణాపథమునకు వచ్చుటకు అదియే మొదటి మారు. ఈ గాథనుబట్టి జైన ధర్మము మొదటిమారు దక్షిణదేశములో వ్యాపించినది మౌర్యచంద్రగుప్తుని కాలములో — క్రీస్తుపూర్వము నాల్గవ శతాబ్దిలో — అని చెప్పవలెను.

కాని భద్రబాహుముని దక్షిణదేశమునకు వచ్చునప్పటికే దక్షిణ హిందూదేశములో జైను లుండినట్లు జిన మతావలంబకులు చెప్పుదురు. ఇరువదినాల్గవ తీర్థంకరుడైన మహావీరుడు కళింగదేశమునకు వచ్చి జైన మతమును బోధించినట్లు జైనులలో పరంపరగా వచ్చు గాథ ఒకటి ఉన్నది. హారిభద్రీయవృత్తి అను జైన మతగ్రంథములో కళింగ దేశమును మహావీరుని తండ్రికి మిత్రుడైన రాజు పాలించుచుండగా మహావీరుడు అక్కడికి వచ్చి తన ధర్మమును బోధించినట్లు చెప్పియున్నది. ఇది గాథయే కాని దీనిని రుజువు సేయదగిన చారిత్రక నిదర్శనము ఏమియును లేదు.

భద్రబాహు మునికి చాలకాలము పూర్వమే జైనము ఆంధ్రదేశములో వ్యాపించినట్లు తెలియజేయునట్టి పై గాథవంటిది మరొక గాథ. క్రీస్తుశకము పండ్రెండవ శతాబ్దిలో నరేంద్రసేనముని శిష్యుడయిన నయసేన దేవు డను జైనకవి రచించిన 'ధర్మామృత'మను జైన మతకావ్యమున పదునొకండవ ఆశ్వాసములో కలదు.

ఈ గాథవల్ల మహావీరునికి చాల పూర్వుడును, ఇరువది నలుగురు తీర్థంకరులలో పండ్రెండవ వాడును అయిన వాసుపూజ్య తీర్థంకరుని యొక్క కాలములోనే, అనగా మహావీరుని కంటెను చాలకాలమునకు పూర్వమే జైనధర్మము దక్షిణదేశములో - అందును ఆంధ్రదేశములో - వ్యాపించినట్టు తెలియుచున్నది. ఈ గాథవల్ల మనకు తెలియవచ్చు విషయ మిది :

వాసుపూజ్య తీర్థంకరుని కాలములో చంపాపురము రాజధానిగా అంగదేశమును పరిపాలించుచుండిన ఇక్ష్వాకు వంశజుడైన యశోధరు డనురాజు అనంతవీర్య, శ్రీధర, ప్రియబలు లను తన ముగ్గురు కొడుకులతోను, సైన్యముతోను బయలుదేరి దేశములు జయించుచు వేగి దేశమునకు వచ్చి ఆ దేశము సౌందర్యమును చూచి ముగ్ధుడై అక్కడనే నిలిచి ప్రతిపాలపురమును నిర్మించి, దానిని రాజధానిగ జేసికొని ఆ దేశమును పరిపాలించెను. యశోధరుడును, అతని కొడుకు లందరును జిన ధర్మావలంబకులు. వీరు జైనాచార్యులవద్ద జినదీక్ష తీసికొని తపస్సు చేసినట్లు చెప్పిన ప్రదేశము లన్నియు తెలుగు దేశములోనివిగనే గుర్తింపదగి యున్నవి. శ్రీపర్వతము, మల్లికార్జునము, సిద్ధవటము, అమరావతి మొదలైన వన్నియు వారి తపస్సుకు సంబంధించిన స్థలములు. యశోధరుని రాజధాని ప్రతిపాలపురమును గుంటూరు జిల్లాలోని ఇప్పటి భట్టిప్రోలుగా చరిత్ర పరిశోధకులు గుర్తించుచున్నారు. ఈ గాథకూడ మొదట చెప్పినదానివంటిదే. చరిత్ర విషయకముగ దాని కెంత ప్రామాణికత ఉన్నదో దీనికిని అంతే ఉన్నది. వట్టిగాథ లగుటచేత వీని నంత ప్రామాణికములుగ గ్రహించుటకు వీలు లేదు.

ఈ గాథలమాట ఎట్లున్నను మౌర్య వంశమువారి కాలములో జైనమతము తెలుగు దేశములో వ్యాపించినదనుటకు సంశయము లేదు; ఎందుచేత అనగా జైన మతము బాగుగ వ్యాప్తి చెందినది మౌర్య వంశజుడగు అశోక చక్రవర్తి పౌత్రుడైన సంప్రతి అను రాజు కాలముననే; బౌద్ధ మతమునకు అశోక చక్రవర్తి ఎటువంటి ఆదర, ప్రోత్సాహము లిచ్చెనో సంప్రతికూడ జైనమున కటువంటి ఆదర ప్రోత్సాహముల నిచ్చెను.

సంప్రతి శ్వేతాంబర జైన సంప్రదాయమునకు చెందినవా డగుటచేత ఆ సంప్రదాయమున కెక్కువ ఆదరము చూపి దానిని దేశములో బాగుగ వ్యాపింపజేయు నిమిత్తము శ్వేతాంబర జైనాచార్యులను దేశ దేశములకు పంపెను. వీరి ప్రయత్నములవల్లనే, మొదటి పర్యాయము జైనము కళింగ దేశములో వ్యాపించినది. కాని కళింగ దేశమునకు సంప్రతి పంపిన జైనాచార్యు డెవ్వడో మనకు తెలియరాదు. క్రీస్తుశకమునకు పూర్వమే అవైదికములైన జైన, బౌద్ధములు బాగుగ వ్యాపించుటచేతనే కావచ్చును కళింగమునకు పోయినవారు ప్రాయశ్చిత్తము చేసికొనవలయునని సూత్రకారుడైన బోధాయనుడు శాసించియున్నాడు. (1.1.30, 31)

క్రీస్తుకు పూర్వము మొదటి రెండు శతాబ్దులనాటికి ఉత్తర కళింగములో జైన ధర్మము బాగుగా పాదుకొన్నది. దీనికి ఇంకను ప్రోత్సాహ మిచ్చి వ్యాపింపజేసిన వాడు కళింగాధిపతి 'చేతియ' వంశజుడయిన ఖారవేల మహారాజు. ఈ ఖారవేల మహారాజు, ఇతని పట్టమహిషి, ఇతని పుత్రులు అందరును జిన ధర్మము నవలంబించిన వారే. వీరు అర్హతుల నిమిత్తము అనేక దానములను, ధర్మములను జేసినారు; జైన మతమునకు ఆదర ప్రోత్సాహములు చూపినారు. ఖారవేల మహారాజు జినధర్మ నిరతుడు. ఇతడు కుమారగిరిమీద దివ్యమైన ఒక వసతిని నిర్మించెను. పూర్వ మేనాడో నందమహారాజు కళింగ దేశమునుండి తీసికొనిపోయిన జిన విగ్రహమును మరల కొనివచ్చి కళింగములో ప్రతిష్ఠించెను. సంప్రతి ప్రయత్నములవల్ల అదివరకే కళింగ దేశములో వేరుదన్నిన జైనము ఖారవేల మహారాజు చూపిన ఆదర ప్రోత్సాహములవల్ల మరింత బలపడినది. ఈ మహారాజు పట్టాభిషిక్తుడయిన పదుమూడవ సంవత్సరమున కుమార పర్వతమునందు అర్హతుల నిమిత్తము కొన్ని గుహలను, అతని పట్టమహిషి కళింగ దేశీయులైన అర్హత శ్రమణుల నిమిత్తము కొన్ని గుహలను తొలిపించి యిచ్చిరి. వీనిని ఇప్పటికిని ఓఢ్ర దేశములోని ఉదయగిరి, ఖండగిరులలో చూడవచ్చును. గుహలు తొలిపించిన కాలములో ఈ కొండలకు కుమారీ, కుమార పర్వతములని పేరు. ఇవి రెండు ఇంచుమించుగ కలిసియే యున్నవి. ఈ రెంటికిని మధ్యనుండు పల్లపు ప్రదేశము ఎడమ నూరు గజములు మాత్రమే. ఖండగిరి భువనేశ్వరమునకు వాయవ్యముగ నాలుగైదు మైళ్ళ దూరమునను, కటకమునకు నైరృతి దిశను పందొమ్మిది మైళ్ళ దూరమునను ఉన్నది.

ఖారవేలుని కాలమున జైనము కళింగమున ఉచ్చదశలో ఉండినను, ఆ మహారాజునకు తరువాత రమారమి ఎనిమిది తొమ్మిది వందల సంవత్సరములవరకు జైనమతమునకు సంబంధించిన శాసనములుకాని, ఇతర నిదర్శనములుకాని కళింగములో కానరాకపోవుటవల్ల అది పూర్తిగ నశింపకపోయినను చాలవరకు క్షీణించినట్లు ఊహింపవలసియున్నది. ప్రాయికముగ జైనము క్షీణించిన

కాలములోనే కళింగ దేశములో బౌద్ధ, వైదిక ధర్మములు వ్యాపించి యుండవచ్చును.

కళింగమును విడిచిపెట్టి ఇక ఇతరాంధ్ర దేశమునందలి జైన మత వ్యాప్తిని పరిశీలింతము. క్రీస్తుకు పూర్వము నుండి క్రీస్తు శకము ఆరంభ శతాబ్దములలో ఆంధ్రదేశమును పాలించిన సాతవాహన కులజులు వైదిక ధర్మ నిరతులై అనేకమైన క్రతువులు చేసినవారైనను వారిలో కూడ జిన ధర్మమును అవలంబించిన వారు లేకపోలేదని ప్రభావక చరితములోని కాలకసూరి ప్రబంధమను నాలుగవ అధ్యాయమువల్ల తెలియుచున్నది. సాతవాహనుడను రాజు ప్రతిష్ఠాన నగరము పాలించుచుండిన కాలములో కాలకసూరి అను జైనాచార్యుడు ఆ నగరమునకు వచ్చెనట. శ్రావకుడైన సాతవాహనుడు ఆ యాచార్యుని దర్శించి సగౌరవముగ ఆతనిని ఆదరించెను. ఇంతలో ఏటేట భాద్రపద మాసమున జైను లుపవాసము నారంభము చేయు పర్యుషణ సమయము వచ్చినది. ఈ పర్యుషణ వ్రతము హిందువుల చాతుర్మాస్య దీక్షవంటిది. భాద్రపద శుద్ధ పంచమినా డిది ఆరంభ మగును. సాధారణముగ ఈ పర్యుషణ కాలమున శ్రావికా శ్రావకు లందరు జైన మఠమునకు వెళ్ళి అక్కడ ఆచార్యులు చేయు ధర్మ ప్రసంగములు వినుట ఆచారము. అందువల్ల కాలకాచార్యుడు పర్యుషణ వ్రతారంభ సందర్భములో తాను చేయబోవు ధర్మ ప్రసంగమును వినుటకు రావలసినదని సాతవాహనుని కోరెను. భాద్రపద శుద్ధ పంచమీ తిథిని ఐంద్ర మహోత్సవము జరపుట దేశాచార మనియు, అందువలన ఈ పర్యుషణ వ్రతమును పంచమినాడు గాక ఆ మరుసటి దినమున షష్ఠినాడో, మరొక తిథియందో జరపునట్లయిన తాను తప్పక రాగలననియు, తాను వచ్చి ఆ ప్రసంగమును వినుటకు వీలుగ నుండునట్లు ఆ తిథిని మార్పవలసిన దనియు సాతవాహనుడు కాలకాచార్యుని వేడుకొనెనట. అందుకు ఆయాచార్యుడు షష్ఠినాటికి కాని, అటుతరువాత మరియొక తిథికి గాని దానిని మార్చుటకు వీలులే దనియు, అంత అవసరమయినయెడల భాద్రపద శుద్ధ చతుర్థికి దానిని మార్పవచ్చు ననియు చెప్పి ఆవిధముగ చేసెనట. అప్పటినుండి యిప్పటివరకు ఈ పర్యుషణ వ్రతమును కొందరు భాద్రపద శుద్ధ చతుర్థినాడును, మరికొందరు భాద్రపద శుద్ధ పంచమినాడును ఆచరించు చున్నారు. ఈ పై వృత్తాంతమువలన సాతవాహనులలో కూడ కొందరు జైను లుండువారని విదిత మగుచున్నది. కాని ఈ సాతవాహను డెవడో మనకు తెలియదు.

జైనమతము చాల పురాతనకాలములోనే రాయలసీమలోకూడ వ్యాపించిన దనుటకు అవకాశము కలదు. రాయలసీమలోని కడపజిల్లాలో ఒంటిమెట్టకు మూడుమైళ్ల దూరములో గంగపేరూ రను గ్రామ మున్నది. ఇక్కడ సింహనంది అను జైనాచార్యు డుండువాడట. ఒకప్పుడు ఆ యాచార్యుని వద్దకు గంగాన్వయమునందు పుట్టిన దడిగ, మాధవులను రాజకుమారులు ఉత్తరదేశములోని అహిచ్ఛత్రపుర మను నామాంతరముగల విజయపురమును ఉజ్జయినీ పురాధిపతి అయిన మహీపాలుడు ముట్టడించుటచేత వారి తండ్రి పద్మనాభనృపతి కొంత పరివారమును తోడిచ్చి వారి నచ్చటినుండి రహస్యముగ పంపగా వారు దక్షిణాపథమునకు వచ్చి సింహనంద్యాచార్యులవారి దర్శనము చేసికొని తమ దీనావస్థను వారి కెరిగించినారట. ఆ యాచార్యులవారి అనుగ్రహముచేత వారు గంగ రాజ్య స్థాపకులైనారట. వారికి కువలాలపురము (ఇప్పటి కోలారు) రాజధానియు, నందిదుర్గము కోటయు ఆయెనట. ఈ వృత్తాంతమువల్ల దడిగ, మాధవులను రాజకుమారులు గంగరాజ్యమును స్థాపించునప్పటికే రాయలసీమలో జైనమతము వరలుచుండె నన్న విషయము స్పష్టమగుచున్నది. చరిత్రకారులు గంగరాజ్యము క్రీస్తుశకము నాలుగవ శతాబ్దిలో స్థాపితమయినట్లు చెప్పుదురు.

తెనుగుదేశములో జైనమతము క్రీస్తుశక ప్రారంభ శతాబ్దులనుండి వెలయుచున్నట్లు పై విషయములవలన తెలియుచున్నను అది బౌద్ధమువలె జనాదరమునుగాని, రాజాదరమునుగాని పొందినదని చెప్పుటకు అవకాశము లేదు. తెనుగు దేశములోకంటె కన్నడ దేశములో ఈ జైనమతము బాగుగ వ్యాపించినది. కన్నడ దేశములో ఈ మతము చాళుక్యవంశజుడైన రెండవ పులకేశి కింకను పూర్వము నుండి వర్ధిలుచుండినది. పులకేశి మహారాజు యొక్క అయ్యావళి శాసనమును రచియించినవాడు జైనకవి రవికీర్తి. వాతాపి రాజధానిగ ఆ పరిసర ప్రాంతమును పరిపాలించిన చాళుక్య వంశజులలోని మొదటి రాజులు జైనమతమును అభిమానింపక పోయినను చివరి రాజు లందరును జైనమతపోషకులే. చాళుక్య వినయాదిత్యుడు, విజయాదిత్యుడు, రెండవ విక్రమాదిత్యుడు వీ రందరును జైనాచార్యులకును, జినభవనములకును దానమిచ్చిన గ్రామములు శాసనములవలన తెలియవచ్చుచున్నవి. వాతాపి చాళుక్యుల అనంతరము వారి రాజ్యమును పాలించిన రాష్ట్రకూట నృపతు లందరును జైనమతాభిమానులే; చాలమంది జైనమతావలంబకులే. వారు కన్నడదేశములో వేరు తన్నుకొని యున్న జైనధర్మమును

ఇంకను దేశ మంతటను శాఖోపశాఖలుగా విస్తరింపజేసిరి. వాతాపి చాళుక్యులును, రాష్ట్రకూటులును ఒక్క కన్నడ దేశమును మాత్రమే కాక తెలుగు దేశములో కొంత భాగమునుకూడ పరిపాలించి యుండుటచేత వారి కాలములో జైనము హైదరాబాదు రాజ్యములోని ఇప్పటి తెలంగాణాలోను, రాయలసీమలోను ఎక్కువగా వ్యాప్తి చెందినది. రాష్ట్రకూట మహారాజులు జైనమతాభిమానులును, జినధర్మావలంబకులును అగుటచేత వారి సామంతులును, మండలేశ్వరులును ఆ మతమునందు అభిమానముంచి పోషించుచు వచ్చిరి.

హైదరాబాదు రాజ్యమందలి తెలంగాణాలోని బోధన్ అని నేడు వ్యవహరింపబడుచుండు పురము జైన వాఙ్మయములో కడుప్రసిద్ధమైనది. ఇది రాష్ట్రకూట రాజయిన నిత్యవర్ష ఇంద్రవల్లభునికి (క్రీ. శ. 915 - క్రీ. శ. 927) రాజధానియై యుండెను. ఇది దక్షిణ హిందూదేశ జైనుల ఆదిమ తీర్థములలో నొకటి. ఇది చాల పురాతనకాలము నుండియు గొమ్మటేశ్వరస్థానము. పురుదేవ తనూభవుడైన భరత చక్రవర్తి ఈ పురములో 525 ధనుస్సుల పొడుగుగల విజయబాహువు - బాహుబలకేవలిని బోలిన విగ్రహమును చేయించెననియు, కొంతకాలమైన తరువాత ఆవిగ్రహము చుట్టును విశ్వభయావహమైన 'కుక్కుట సర్ప సంచయము' పెరిగిన దనియు, అప్పటినుండి ఆ విగ్రహమునకు కుక్కుటేశ్వరు డనుపేరు కలిగె ననియు, అటుపిమ్మట ఆ విగ్రహమున్న స్థలము అగమ్యమయిన దనియు చెప్పుదురు. ఆ విగ్రహముకూడ ప్రజలకు కాలక్రమమున గానరాక పోయినదట. ఈ పురము ప్రాచీననామము పొదనపురము. ఇప్పటికిని ఇచ్చట జైన శిథిలావశేషములు కనబడుచుండును. ఈ పురము క్రీ. శ. పదవ శతాబ్దమునకు పూర్వమే విఖ్యాత జైనకేంద్రముగ నుండెడిది.

చిత్రము 89. 10వ శతాబ్ది ప్రాంతపు చౌముఖ, దానవులపాడు

కన్నడభాషలో త్రిరత్నములని పేరువడిన పొన్న, రన్న, పంప కవులలో పొన్నడు వేంగిదేశములోని కమ్మనాటియందు రాష్ట్రకూట చక్రవర్తికి సామంతుడయి పుంగనూరు ప్రాంతమును పాలించుచుండిన మల్లపయ్యాయను బ్రాహ్మణ ప్రభుని యాస్థానములో నుండినవాడు. జైనమతమును అభిమానించి జైనకవులను పోషించిన రాష్ట్రకూట సామంతులలో వేములవాడ రాజధానిగ పాలించిన చాళుక్య వంశజులు ముఖ్యులు. వేములవాడ హైదరాబాదు రాజ్యములోని తెలంగాణాలో కరీంనగరము జిల్లాలో నున్న గ్రామము. పంపకవి వేములవాడ చాళుక్య రాజులకు ఆశ్రితుడు. పంపకవికి ఆదిపంపడని నామాంతరము కలదు. ఇతని జన్మస్థానము కమ్మనాటిలోని వేంగిపళు అను గ్రామము. పొన్న, పంప కవులు ఉభయులును కూడ వేంగిదేశవాసులే.

రాష్ట్రకూట ముమ్మడి కృష్ణ చక్రవర్తి కాలమున పైచెప్పిన వేములవాడలో సుప్రసిద్ధ జైనమతాచార్యుడును, బహుసంస్కృత గ్రంథకర్తయు నగు సోమదేవసూరి వెలసెను. ఇతడు వేములవాడ చాళుక్యభూపాలుడైన రెండవ బద్దెగరాజు గురువు. బద్దెగని యనంతరము రాజ్యమును పాలించిన మూడవ అరికేసరి నృపతి అతనియం దభిమానముంచి సబ్బిసహస్రాంతర్గత మగు రేపాకద్వాదశ గ్రామమధ్యమందలి కుత్తుంవృత్తి - వనికటుపలు గ్రామమును తన తండ్రి బద్దెగభూపతి నిర్మించిన శుభధామజినాలయ పూజా పురస్కారములకు దానము చేసెను. సోమదేవసూరి యొక్క మతప్రచారమునకు ఫలితముగా జైనము తెలంగాణాలో విశేషముగ వ్యాప్తినందెను.

రాష్ట్రకూట రాజులలో నొకడయిన ముమ్మడి ఇంద్ర నిత్యవర్ష మహారాజు జైనమతపోషకుడు. ఇతని కాలములో రాయలసీమలోని కడపజిల్లా దానవులపాడు ఒక జైనబస్తి. కనకకీర్తి దేవాచార్యులు మొదలైనవారి ప్రస్తావము ఇక్కడ బయటపడిన శాసనములలో నున్నది.

పదునారవ తీర్థంకరుడయిన శాంతినాథుని స్నానక్రియకుగాను నిత్యవర్ష మహారాజు ఒక పీఠము చేయించినట్లు తెలుపు శాసనముగూడ నిచట ఒకటి కలదు. దానవులపాడు పురాతనకాలములో గొప్ప జైన బస్తి యను విషయము అక్కడ ప్రభుత్వ పురాతత్వశాఖవారు జరపిన త్రవ్వటపు పనివల్ల బాగుగ రూఢి అయినది.

వాతాపి చాళుక్యులు పూర్వాంధ్ర దేశమును జయించి నప్పటినుండియు జైనము అక్కడ బాగుగ పాదుకొని వృద్ధిపొందినట్లు కనిపించుచున్నది. పూర్వ చాళుక్య రాజ్యమును స్థాపించిన కుబ్జవిష్ణువర్ధనుడు రెండవ పులకేశి మహారాజు తమ్ముడు. ఇతడు సముద్రతీరస్థమయిన ఆంధ్రదేశమును పరిపాలించునాటికి కృష్ణజిల్లా విజయవాడ జైన కేంద్రమై యుండెను. ఆ నగరములో 'నడుంబి వసతి' అను జైన దేవాలయ ముండెను. దేవాలయమును అంటి జైన మఠముకూడ ఉండెనని ఊహింపవచ్చును. ఈ 'నడుంబి వసతి'కి కుబ్జవిష్ణువర్ధన మహారాజు భార్య అయ్యణమహాదేవి 'తోంకనాతవాడి విషయము'లోని ముసినికుండ అను గ్రామమును దానము చేసినది. ఆ గ్రామము ఏకారణముచేతనో కొంతకాలమయిన తరువాత, ఆ జైనవసతి అధీనములోనుండి తప్పిపోవుటచేత కాబోలు - ఆ మహారాజు పౌత్రుని పౌత్రుడయిన మూడవ విష్ణువర్ధన మహారాజు ఆ గ్రామము నా వసతికి మరల ధారవోసి క్రీ. శ. 762 లో దానశాసనమును ఇచ్చెను. పూర్వచాళుక్య భూవరులు జైనమును ఆదరించినట్లు తెలుపు మొదటి దాన శాసనము ఈ మూడవ విష్ణువర్ధన మహారాజుదే.

చాళుక్యరాజులలో జైనధర్మమును ఆదరించినవారు ఇంకను కొందరు కలరు. వారిలో రెండవ అమ్మరాజ విజయాదిత్య భూపతి ముఖ్యుడు. ఈ మహారాజు వైదిక ధర్మ నిరతుడయినప్పటికిని ఇతర మతములనుకూడ తన మతమునువలెనే సహనబుద్ధి కలిగి ఆదరించినాడు. ఇతని సామంతులు కొంతమంది జైన మతావలంబకు లుండువారు. వారు జైన వసతులకుకాని, జైనాచార్యులకు కాని గ్రామ దానములు చేయ దలచినప్పుడు ఆకాలపు మర్యాద ననుసరించి - అట్టి దానము చేయుటకు గల హక్కు ఒక్క మహారాజునకే యుండుటచేత - వారు అతనిని ప్రార్థించి అతనిచేత ఆదానము చేయించువారు. భీమ, నరవాహనులు అను త్రినయన కులములో బుట్టిన ఇద్దరు సోదరులు రెండవ అమ్మరాజ విజయాదిత్యునికి సామంతులు. వా రుభయులును జినధర్మ పరాయణులు. వారి తల్లిదండ్రులు మేడాంబా, మేలపరాజులు; ఉభయులును జినవ్రత నిరతులు. భీమ, నరవాహనుల గురువు జయసేనాచార్యులవారు. ఆ సోదరులే యాచార్యుని కొరకు విజయవాటికలో రెండు జినభవనములను కట్టించి వాని నిమిత్తము రెండవ అమ్మరాజ విజయాదిత్య మహారాజు చేత పెదగాద్దిపర్రు గ్రామమును సర్వకర పరిహారము చేసి దేవభోగముగ దాన మిప్పించిరి. ఆ మహారాజు కాలములోనే జినాలయములకు చేసిన మరిరెండు దానములున్నవి. వలహారిగణములోని అద్దకాలి గచ్ఛములో ప్రసిద్ధులైన జైనమును లుండువారు. వారిలో సకలచంద్ర సిద్ధాంతదేవముని జైన సిద్ధాంతము పారము చూచినవాడు. అతని శిష్యుడు అయ్యపోటి మునీంద్రుడు. ఇతని శిష్యుడు అర్హనందిముని. ఇతడు సర్వలోకాశ్రయ జినభవనమను జినాలయమునకు అధిష్ఠాత. బహుశః ఈజినాలయము రెండవ అమ్మరాజు పేరనే వెలసి యుండవచ్చును. ఆ మహారాజునకు సర్వలోకాశ్రయు డని బిరుద మున్నది. ఈ సర్వలోకాశ్రయ జినభవనమునకు సంబంధించి ఒక సత్ర ముండెను. అర్హనంది మునీంద్రుని శిష్యురాలు పట్టవర్ధికాన్వయతిలక యగు చామెకాంబ గణిక. జిన ధర్మమును వృద్ధి పొందించుటలో ఆమె ఆసక్తి కలది. జినాలయమునకు చెందిన ఆ సత్రముకోసము చామెకాంబ వేంగీనాథుడైన రెండవ అమ్మరాజ విజయాదిత్యునిచేత అత్తిలి విషయములోని కలుచుంబర్రు - ఇప్పటి పశ్చిమ గోదావరి జిల్లాలోని కంచుమర్రు — గ్రామమును అర్హనంది మునీంద్రుని కిప్పించినది. గుంటూరు జిల్లాలో ధర్మవర మను గ్రామ మున్నది. దీనికి పూర్వపు పేరు ధర్మపురి. ఈ గ్రామములో దక్షిణదిశను చాళుక్య గుణగ విజయాదిత్య నృపతియొక్క సర్వసైన్యాధిపతియు పాండురంగని సంతతివాడునైన దుర్గరాజు కట్టించిన జినాలయ మున్నది. పాండురంగని కుమారుని కాలమునుండి అతని సంతతివారు - కొడుకు నిరవద్య ధవళుడు, మనుమడు విజయాదిత్యుడు, మునిమనుమడు దుర్గరాజు - అందరును కటకాధిపతులే. దుర్గరాజు కటకాధిపతి గనుక అతడు తన పేర కటకాభరణ జినాలయమని ఆ జినభవనమునకు పేరు పెట్టెను. కటకాభరణ జినాలయమును ప్రతిపాలించిన జైనమును లందరు యాపనీయ సంఘమునకు చెందిన కోటిమడువ గణములోని నందిగచ్ఛమను సంప్రదాయమునకు సంబంధించిన వారు. వీరిలో జిననంది ముని సుప్రసిద్ధుడు. ఇతని శిష్యుడు దివాకరముని పుంగవుడు కేవలజ్ఞాననిధి; గుణసంపదచేత స్వయముగా జిన సదృశుడు; మహాత్ముడు. ఇతని శిష్యుడు శ్రీమాందిర దేవముని. ఇతడు దుర్గరాజు కాలములో కటకాభరణ జినాలయమునకు పాలకుడు; అధిష్ఠాత. కటకాధిపతియైన దుర్గరాజు విజ్ఞప్తి చేయగా రెండవ అమ్మరాజ విజయాదిత్య మహారాజు ఈ జినభవనమునకు మరమ్మత్తుల నిమిత్తము, బలిహరణము, పూజాదులు, సత్రము మొదలైన వాని నిమిత్తము ఉత్తరాయణ పుణ్యకాలమందు పన్ను లేవియు లేకుండ జేసి ఉదకపూర్వముగ కమ్మనాటిలోని మల్లియ

పూండి (ఇప్పటి మల్లిపూడి) గ్రామమును శాసనము చేసెను.

రెండవ అమ్మరాజ విజయాదిత్యుని తరువాత జైనము నాదరించిన చాళుక్య మహారాజు విమలాదిత్యుడు. ఇతడు జైనము నాదరించుటయే కాక తన రాజ్యకాలము చివరి సంవత్సరములలో తాను జినధర్మము నవలంబించినట్లు తెలియుచున్నది. విమలాదిత్యునికి సర్వలోకాశ్రయ విష్ణువర్ధను డనియు, రాజమార్తాండు డనియు, ముమ్మడి భీము డనియు బిరుదములు గలవు. ఇతని గురువు దేశిగణమునకు చెందిన త్రికాలయోగి సిద్ధాంతదేవ ఆచార్యుడు. ఇతనికి త్రికాలయోగి మునీంద్రు డని కూడ పేరు. ఈ విషయమును తెలుపు శాసనము విశాఖపట్టణము జిల్లాలోని రామతీర్థములో కన్నడభాషలో వ్రాయబడి యుండుటచేత ఈ త్రికాలయోగి మునీంద్రు డొకవేళ కర్ణాటకుడై యుండ వచ్చునని చరిత్రకారుల ఊహ. ఆ కాలములో జైనము కన్నడదేశములో బాగుగ వ్యాపించి యుండినది. సముద్ర తీరస్థమైన తెలుగు దేశములో కూడ జైనము రాజాదరణ మున బాగుగ వ్యాపించినదని పైని చెప్పిన ఉదాహరణ ములవలననే తెలియుచున్నది. విశాఖపట్టణములోని రామతీర్థము బౌద్ధక్షేత్రమే కాక జైనులకుకూడ పుణ్యస్థల ముగ నుండెడిది. తూర్పుగోదావరి జిల్లాలోని పెనుగొండ మొదలైన గ్రామములలో ఇదివరకు ఉండినవియే కాక ఇప్పటికిని క్రొత్తగ అప్పు డప్పుడు జైనవిగ్రహములు బయట పడుచునే యుండును. ఒక్కతూర్పు, పడుమటి గోదావరి జిల్లాలలోని గ్రామములలోనే కాదు, నెల్లూరు గుంటూరు కృష్ణ జిల్లాలలోని గ్రామములలో కూడ కొన్నింట జైనవిగ్రహము లున్నవి. వీనివల్ల జైనము పూర్వము తెలుగు దేశములో బాగుగ వ్యాపించినదని చెప్పవచ్చును. ఇది వేంగీ చాళుక్యుల అధికారము అంత రించిన తరువాత కూడ చాల కాలము వరకు వర్ధిల్లిన దనుటకు ఆధారములు గలవు.

రాజరాజ నరేంద్రుని కుమారుడు కులోత్తుంగచోళ దేవుని కాలములో గుంటూరు జిల్లా సత్తెనపల్లి తాలూకా మునుగోడు గ్రామము జైనక్షేత్రముగ నుండెనని తెలియ వచ్చుచున్నది. ఇక్కడ జైనమును గురించి తెలియజేయు శాసనములు మూడు కానవచ్చినవి. ఈ శాసనములవల్ల ఇక్కడి జైనవసతికి 'పృథివీతిలక జైన వసతి' అని పేరని తెలియుచున్నది. ఈ పృథివీతిలక జైనవసతి శ్వేతాంబర జైనులది. ఇక్కడి 'సితజినేశ్వరాలయము'నకు మొదటి కులోత్తుంగ చోడ భూపతి యొక్క ముప్పదియేడవ రాజ్య వర్షములో ఆ మహారాజునకు సామంతుడై చందవోలు (గుంటూరుజిల్లా రేపల్లె తాలూకా) రాజధానిగ ఆ ప్రాంత మును పాలించుచుండిన మహామండలేశ్వర వెలనాటి గొం భూపతి అను దుర్జయకులజుడు కొంత భూదానమును చేసెను. ఇట్లే అగ్గోటి యను ధర్మతత్పరు డొకడు మును గోడులో సువ్రత తీర్థమునుల వారి కాలములో జినాలయ మును కట్టించె ననియు, ఆ జినాలయమునకు గొంకభూప భటు డొకడు మరమ్మత్తులు చేయించె ననియు అక్కడి శాసనములలో ఒకదానివల్ల తెలియుచున్నది. కులోత్తుంగ చోడ భూపతి క్రీస్తుశకము పదునొంకడవ శతాబ్ది మొదటి పాదమున నుండుటచేత అప్పటికి కూడ గుంటూరు జిల్లాలో జైనము వర్ధిల్లుచుండెనని చెప్పవచ్చును.

చాళుక్య చోళరాజయిన మూడవ రాజరాజదేవుని ముప్పది యేడవ పరిపాలన వర్షమున — అనగా క్రీ. శ. 1258 లో - మతిసాగరదేవుని యాదేశమున ప్రమలదేవి నెల్లూరు జిల్లా కనువర్తిపాటిలో కరికాలచోళ జినాలయ మునకు మెట్లు కట్టించెను. దీని ననుసరించి చూడగా నెల్లూరు జిల్లాలో పదుమూడవ శతాబ్దములోకూడ జినాల యములు, జినపూజ ఉండినట్లు స్పష్టమగుచున్నది.

క్రీస్తుశకము పదునొకండు, పన్రెండు శతాబ్దములలో కళింగదేశమును పరిపాలించిన గంగవంశపు రాజు అనంతవర్మ రాజరాజదేవ భూపతి కాలములో క్రీ. శ. 1178 వ సంవత్సరమున కన్నమ నాయకుడను వర్తకుడు విశాఖపట్టము జిల్లా భోగాపురములో రాజరాజ జినాల యమను పేరుతో ఒక జినభవనమును కట్టించి దానికి రెండు పుట్ల భూమిని దానము చేసినట్లు తెలుపు శాసన మొకటి కలదు. ఇందువల్ల కళింగదేశములో క్రీ. శ. పన్రెండవ శతాబ్ది చివరవరకు కూడ జైనము వర్ధిల్లు చుండినట్టు విదితమగు చున్నది.

క్రీ. శ. పన్రెండవ, పదుమూడవ శతాబ్దములలో తెలుగు దేశములో శైవ మభివృద్ధి పొందినది. అందు ముఖ్యముగ తెలంగాణాయును, సముద్రతీరస్థ ఆంధ్ర దేశమును శైవ మతమునకు పట్టుగొమ్మలైనవి. ఈ కాల ములో తరచుగ జైనులకును, శైవులకును వాదప్రతివాద ములు జరగుచు వచ్చుటయు, ఇట్టి వాగ్వాదములు ఏ మండలేశ్వరుని సభలో నైనను ఏ మహారాజు సభలో నైనను జరగినప్పుడు, ఏ పక్షమువారు జయించిన ఆ పక్షమువారు ప్రభువును లోబరచుకొని ఎదిరిపక్షము వారిని సంహరించుటయు, వారి మత సంస్థలను విధ్వంసము చేయుటయు తరచుగ జరగుచు వచ్చినది. పన్రెండవ, పదుమూడవ శతాబ్దములలో ఇటువంటి వాద ప్రతివాద ములు జరగినప్పుడు చాల సందర్భములలో శైవులే

గెలిచినట్లును, జైనులు జైనవసతులు విధ్వంసము గావింప బడినట్లును ఆనాటి తెలుగు గ్రంథములవల్ల తెలియ వచ్చుచున్నది. ఇట్టి గ్రంథములలో ప్రధానమయినది పాల్కురికి సోమనాథకవి రచించిన పండితారాధ్య చరిత్ర. ఇది పాశుపత శివాచార్యుడయిన మల్లికార్జున పండితుని చరిత్ర. మల్లికార్జున పండితుని కాలములో చంద వోలు రాజధానిగా తత్ప్రాంత దేశమును పరిపాలించు చుండిన దుర్జయ వంశజుడు వెలనాటి రెండవ చోళరాజు బౌద్ధుడట. ఆ మండలేశ్వరుని ఆస్థానములో బౌద్ధులును, జైనులును కూడ నుండిరి. అక్కడి బౌద్ధాచార్యు లను, జైనాచార్యులను జయించి తన శైవమతమును స్థాపింపవలెనను కోరికతో ఒకప్పుడు మల్లికార్జున పండి తుడు చోళరాజాస్థానమునకు వెళ్లినాడు. వెలనాటి చోడరాజు ప్రపితామహుడయిన మొదటి వెలనాటి గొంక రాజు జైనమతాభిమాని. అందువల్ల జైనులను రాజు ఆదరించుచువచ్చెను. మల్లికార్జున పండితుడు వెలనాటి చోళ మండలేశ్వరుని ఆస్థానమునకు బోయి అక్కడి బౌద్ధాచా ర్యులతోడను, జైనాచార్యులతోడను వాదించి విజయము పొందినాడు. మల్లికార్జున పండితుడు జైనులతో వాదించిన వర్ణన సందర్భమును పురస్కరించుకొని పాల్కురికి సోమ నాథుడు అంతకు పూర్వము శైవులకును జైనులకును ఎక్కడెక్కడ వాదప్రతివాదములు జరగెనో, ఆ వాదము లలో శైవులు జయించి ఎక్కడెక్కడి జైనవసతులను విధ్వంసము కావించి జైనులను సంహరించిరో వివరించి యున్నాడు. ఈ చెప్పిన చోట్లయందే కాని ఇంకెక్కడను ఇతర స్థలములలో ఇట్లు జరగలేదని గట్టిగ మనము చెప్ప లేకపోయినప్పటికిని ఆ కాలములో శైవులకు, జైనులకు గల విద్వేషమును, దానివల్ల కలిగిన దుష్ఫలితములను తెలియజేయుట కవి చాలును. పాల్కురికి సోమనాథుడు శైవుడగుటచేత శైవులు జయించి శత్రువిధ్వంసనము గావించిన సందర్భములను మాత్రమే వర్ణించియున్నాడు. ఆ కాలపు జైనగ్రంథములే దొరుకునెడల వానిని రచించిన జైనులు వానిలో తాము జయించిన సందర్భములనే వర్ణించియుందురని నిస్సంశయముగ చెప్పవచ్చును. ఇది సహజమే కదా.

దేశములో ప్రబలియుండిన గాథలనుబట్టి చూచినయెడల ఇటువంటి శైవ, జైన వివాదములు ఓరుగల్లు రాజధానిగ తెలుగుదేశమును పాలించిన కాకతిరాజన్యుల కాలములో ఎక్కువగను, తీవ్రముగను జరగుచుండెనని తెలియవచ్చు చున్నది. కాకతి భూవరుల వృత్తాంతమును తెలుపు ప్రతాప చరిత్రములో జైన సంహారమును గురించిన గాథలు చాల కలవు. కాని ఇవన్నియును సత్యమని దృష్టాంత పూర్వక ముగ చెప్పుటకు అవకాశము లేదు. ఏ శాసనములలోను శైవులు జైనులను సంహరించినట్టు కాని, జైనవసతులను నాశనముచేసినట్టు కాని చెప్పియుండలేదు. అయినప్పటి కిని శైవము ముమ్మరముగ వ్యాపించిన కాకతీయ యుగములో కొన్ని జినభవనములు నాశనమైన వనియు, కొన్ని కొన్ని చోట్ల అవి శివభవనములుగ మార్పునొందిన వనియు చెప్పుట కాధారము లున్నవి. కాకతిరాజన్యులలో మొదటివారు కొందరు జైనమతాభిమాను లయినప్ప టికిని తరువాతి వారు చిన్మయదీక్ష పొందిన పరమమాహే శ్వరులు. దేవర దాసయ్య పొట్లచెరువులో నున్న అయిదు వందల వసదులను, కోవూరి బ్రహ్మయ్య కోవూరిలోనున్న జైన వసదులను, ఏకాంత రామయ్య అబ్బలూరిలోని వసదిని, నాదయ్య పులిగెరలోని వసదులను వ్రచ్చివైపించె ననియు, ఈ స్థలములలోనే కాక ఇతర స్థలములలో జైనులను 'కొఱ్ఱు లెక్కించి' 'వసదుల రూపడగించె' ననియు పాల్కురికి సోమనాథుడు పండితారాధ్య చరిత్రలో వ్రాసియున్నాడు. అబ్బలూరు, పులిగెరెలు కర్నాటకములోనివే కాని కోవూరు, పొట్లచెరువు గ్రామ ములు మాత్రము తెలుగు దేశములోనివే. ఇవి యెప్పుడు నాశనమైనవో, దేవర దాసయ్య నాదయ్య మొదలైన వారు ఎప్పటి వారో మనకు నిశ్చయముగ తెలియదు. కాని దక్కను దేశములో శైవము బాగుగ వ్యాపించిన పన్రెండవ, పదుమూడవ శతాబ్దములలోనే పైన చెప్పిన సంగతులు జరగియుండ వలయుననుటకు సంశయింప బనిలేదు.

కాకతీయుల కాలములోనైనను జైనులు పూర్తిగ నాశనము కాలేదనియు, జినధర్మము తెలుగు దేశ ములో పూర్తిగా అంతరింపలేదనియు చెప్పుటకు ఆధార మున్నది. ఓరుగల్లు రాజధానిగ పాలించిన కాకతిభూనా థులలో కడపటివాడయిన ప్రతాపరుద్రదేవ మహారాజు (క్రీ. శ. 1295 - క్రీ. శ. 1323)కాలములో ఓరుగంటియందే జైను లుండినట్టు 'జినేంద్ర కళ్యాణాభ్యుదయ' మను గ్రంథమువల్ల విదితమగుచున్నది. ఈ గ్రంథమును రచించిన వాడు అప్పయాచార్యుడను జైనుడు. జైనము ఎంతో పురా తన కాలమునుండి తెలుగుదేశములో బాగుగ వ్యాపించి నట్టును, తెలుగుదేశములో ఎన్నియో జైన వసదులు ఉండినట్లును మనకు తెలిసినను పైని చెప్పిన జినేంద్ర కల్యాణాభ్యుదయ మొక్కటి తక్క తెలుగు దేశములోని జైనులు రచించిన ఇతర గ్రంథము లేవియు దొరకకపోవు టయే ఆశ్చర్యము. అప్పయార్య విరచితమైన జినేంద్ర

కళ్యాణాభ్యుదయమునకు ప్రతిష్ఠాసారమని నామాంతరము. అప్పయార్యుడు పుష్పసేనాచార్యుని శిష్యుడట. తాను ఈ గ్రంథమును శాలివాహన శకము 1241వ సంవత్సరములో మాఘ శుద్ధ దశమీ ఆదివారము పుష్యమీ నక్షత్రమందు ఏకశిలానగరములో (ఓరుగల్లు) రుద్రకుమారుడు భూపరిపాలనము చేయుచుండగ పూర్తిచేసినట్లు అప్పయ్యార్యుడు తన గ్రంథములో వ్రాసికొనియున్నాడు. ఇందువల్ల పదునాలుగవ శతాబ్దములో కూడ జైనము తెలుగుదేశములో వెలయుచుండె ననవచ్చును.

పైని చెప్పిన సంగతులనుబట్టి చూడ కాకతి భూవరుల కాలములో వ్యాపించిన శైవమువల్ల జినధర్మము తెలుగు దేశములో అంతరించినదని చెప్పు గాథలు పూర్తిగ సత్యమయినవి కావని స్పష్టపడును.

చిత్రము 90. గినిగిట్టి జైనదేవాలయము, హంపి

కాకతిరాజ్యము పడిపోయిన తరువాత ఆంధ్రదేశములో వైదిక మతము మరల పునరుజ్జీవము పొందినది. ఈ కాలములో మొదట శైవమును, తరువాత వైష్ణవమును జనుల ఆదరమును చూరగొన్నవి. ఈ కాలములో వర్ధిల్లిన విజయనగర రాజ్యములో జైన మున్నప్పటికిని పూర్వకాలములోవలె అది మరల ఉచ్చదశ పొందలేదు. కాని విజయనగరాధీశ్వరులు జైనమును ఇతర మతములతోపాటు సమానముగా ఆదరించుటచేత అది పూర్వము కాకతీయ నృపతుల కాలములోకంటె సుస్థితిలో నుండెననుటకు సందేహింప నక్కర లేదు. విజయనగర రాజ్యమును మొదటి బుక్కరాయ మహారాయలు పాలించుచుండిన కాలములో ఒకప్పుడు వైష్ణవులకును, జైనులకును కలహము సంభవించినది. అపుడు ఆ మహారాజు ఉభయమతములవారిని రావించి జైన, వైష్ణవ దర్శనములు రెండును ఒక్కటేయని హితబోధచేసి కలహ ముడిపి వారి కుభయులకును రాజీ కుదిర్చెను. ఆనాటినుండి విజయనగరములో విజయనగరాధీశ్వరుల పరిపాలనములో వైష్ణవులును జైనులునుమాత్రమే కాక అన్ని మతములవారును ఒకరితో ఒకరు పొందిపొసగి సుఖముగ నివసించుచు వచ్చిరి. మొదటి బుక్కరాయలకు తరువాత విజయనగర సింహాసనము నెక్కిన రెండవ హరిహర దేవరాయల సేనాపతులలో ఇరుగప్ప దండనాథు డొకడు. ఇతడు జినధర్మావలంబకుడు; రాజధానీ నగరమైన విజయనగరములో ఒక వసతిని కట్టించెను. హరిహరదేవరాయల రాణి బుక్కవ్వ ఆ వసతికి దానధర్మములు చేసినట్లు తెలుపు శాసనములు కూడ నున్నవి. రెండవ దేవరాయ మహారాయలు కూడ విజయనగరములో తములపాకుల అంగళ్లవీథిని పార్శ్వనాథునికొరకు ఒకజిన భవనమును కట్టించెను. ఈ రీతిని విజయనగర రాజ్యమును పరిపాలించిన మొదటి వంశపు రాజులలో అనేకులు జిన ధర్మమును అభిమానించిన వారే.

అయినప్పటికిని జైనులకును, ఇతర మతములవారికిని అప్పుడప్పుడు కలహములు సంభవించుట, అవి ఎవరికో ఒకరికి ఉపద్రవకరములుగ పరిణమించుట లేక పోలేదు. ఈ విషయము శ్రీనాథకవి రచితమైన శివరాత్రి మాహాత్మ్యమువల్ల తెలియుచున్నది. శ్రీశైలములోని భిక్షావృత్తి మఠాధిపతి అయిన శ్రీ ముక్తికాంతభిక్షావృత్తిరాయని ప్రేరణమున శ్రీనాథుడు తన శివరాత్రి మాహాత్మ్యమును అంకిత మిచ్చిన ముమ్మడిదేవ శాంతయ్య 'చతుల జైన కోలాహల సమర బిరుద ఘను' డట. శ్రీశైలములో శాలివాహన శకము 1438 కు సరియైన ప్రజాపతి (మాఘ బ. 14 సోమవారము) నాటి ఒక శాసనములో శాంతయ్య కుమారుడయిన లింగయ్య అను ఒక శైవుడు శ్రీశైల మల్లికార్జునునికి చేసిన దానముల వివరము గలదు. ఈ శాసనములో లింగయ్య చేసిన ధర్మకార్యములలో శ్వేతాంబర జైనుల శిరచ్ఛేదము చేయించుట ఒకటియని చెప్పియున్నది. ఇందువల్ల అటుతరువాతి కాలములో కూడ శైవ జైన కలహములు జరగుచు వచ్చిన ట్లూహింపవచ్చును.

విజయ నగరమును పాలించిన తుళువ, ఆరవీటి వంశజు లయిన క్షత్రియుల కాలములో తెనుగు దేశములో వైష్ణవ మతము ముమ్మరముగ వ్యాపించినపుడు అదివరకే క్షీణించియుండిన జైనము జనాదరణమును, రాజాశ్రయ మును లేక మరింత క్షీణమయి పోయినది. మహారాజాధి రాజులైన విజయనగరాధీశ్వరులు వైష్ణవ ధర్మము నవలంబించి ఉభయవేదాంత మతప్రవర్తకులైన వైష్ణవాచార్యుల కాదర ప్రోత్సాహముల నిచ్చి పోషించుటచేత వారి సామంతులును, మండలేశ్వరులునుగూడ వైష్ణవము నవలంబించిరి. జైనము క్రమక్రమముగా క్షీణించి నామమాత్రావశిష్ట మైనది. అంతమాత్రము చేత తెలుగుదేశములో జైనము పూర్తిగ నశించినదని చెప్పలేక పోయినను, తెలుగు దేశమున పరివ్యాప్తములై యుండిన మతములలో జైనము కూడ పరిగణనీయమైనదిగ నుండెనని మాత్రము చెప్పలేము. ఇప్పటికిని అనంతపురముజిల్లాలోని పెనుగొండయు, తెలంగాణా నలగొండ జిల్లాలోని కొల్లిపాకయు ప్రసిద్ధము లైన జైన క్షేత్రములే.

పెనుగొండలో పూర్వము పార్శ్వనాథ బస్తీ (వసతి) యుండినది. ఇక్కడి శిలాశాసనము లోకదానిలో జిన భూషణ భట్టారకుని ప్రస్తావము గలదు. జైనుల చతుర్దశ మహావిద్యా స్థానములలో పెనుగొండ ఒకటి. కొల్లిపాకలో ఇప్పటికిని జినభవనము లున్నవి. శైవ, వైష్ణవములు బాగుగ వ్యాపించిన కాలములో హిందువుల ఒత్తిడికి తట్టుకొనలేక జైనులు హిందూదేవతల నెందరినో తమ దేవతలుగ స్వీకరించి జినాలయములలో నుంచి పూజించుచు వచ్చిరి. జైన, హిందూ ధర్మములకు భేద మంతగ లేదని ప్రత్యక్షముగ నిరూపించినందువల్లనే జైనము ఇంకను దక్షిణ హిందూదేశములో కొనయూపిరితో నైన జీవించి యున్నదని జైనమత చారిత్రమును పరిశోధించిన వారందురు.

ఒకప్పుడు తెలుగుదేశములో జైనము బాగుగ వ్యాపించినదని చెప్పుటకు ఇప్పటికిని గ్రామములలో గానవచ్చు జైన విగ్రహములును, జైన శిథిలములే తార్కాణము. తూర్పు గోదావరిజిల్లాలోని ఆర్యవటమునకు జైనపాడు అని పేరు. సాధారణముగా ఒకప్పుడు జైనగ్రామముగ నుండిన యూరికి 'పాడు' అని పేరు. నెల్లూరు జిల్లాలో ఇటువంటి జైనపాడు లనేక మున్నవి. సాధారణముగ తెనుగు దేశపు గ్రామములలో చివర పాడు అని పేరుగల వానిలో అనేకము జైనపాడు లనియే చెప్పుదురు. మరియు నెల్లూరు జిల్లాలో ముఖ్యముగ వాగపల్లె గ్రామములందు గృహనిర్మాణార్థమును, బావులు కట్టుటకును త్రవ్వినపుడు భూగర్భమున మరుగుపడియుండిన చిన్న చిన్న ఒరబావులు వెలువడుచువచ్చినవి. వీనిని జైన బావులని చెప్పుదురు. ఈ బావులలో ఏ జీవజంతువులు పడి చావకుండుటకై నీళ్ళు చేదునప్పుడు తప్ప తక్కినప్పుడెల్ల వానిపై దాగరలను గప్పి యుంచెడి వారట. తత్కారణముననే ఆదాగరలలోని కిముడగల చిన్న ఱొరలు చేయించి వానితో బావులను గప్పెడి వారట. ఇట్టి బావులు తూర్పు గోదావరి జిల్లా అమలాపురము, నగరము తాలూకాలలోను గానవచ్చును. వాస్తవముగ నివి జైనులు నిర్మించుకొనినవో కావో దృఢముగ చెప్పుటకు వీలులేదు. కాని తరతరములుగ వానికి జైన బావులని వాడుకయుండుట మాత్రము సత్యము.

ఇక తెలుగుదేశములోని అనేక గ్రామములలో పద్మాసనము వేసికొని కూర్చుండి తపస్సుచేయుచున్నట్లు చెక్కిన జైన విగ్రహములు ఇప్పటికిగూడ కానవచ్చుచున్నవి. వీనిని కొన్ని కొన్ని చోట్ల సన్యాసిదేవుళ్ళని హిందువులు ఇప్పటికిని పూజించెదరు. ఇటువంటి విగ్రహములు తెలుగుదేశపు జిల్లాలలోని పెక్కు గ్రామములలో నున్నవి. ఇటువంటి విగ్రహములును, జైనశిథిలములును ఏయే జిల్లాలలోని ఏయే గ్రామములలో కనబడునో వివరింప దలపెట్టిన పెద్ద పట్టిక తయారు చేయవలసి వచ్చును. ముఖ్యముగ ఇటువంటి విగ్రహములును, శిథిలములును సముద్రతీరస్థము లయిన జిల్లాలలో ముఖ్యము. తూర్పు గోదావరి జిల్లా ఆర్యవటము, పిఠాపురము నేదునూరు, తాటిపాక, దాక్షారామములలోను, పశ్చిమ గోదావరిజిల్లా పెనుగొండ మొదలైన గ్రామములలోను నున్నవి. ఇప్పటికి ననేకగ్రామములలో భూమిని త్రవ్వినపుడు జైన విగ్రహములు బయట పడుటయు కలదు. రాయలసీమలో కూడ ఇట్టి విగ్రహములును, శిథిలములును లేకపోలేదు. కర్నూలుజిల్లా రామళ్లకోట తాలూకా నాయకల్లులోని శిథిలములును, ఆ చుట్టుప్రక్కల కానవచ్చిన శిథిలములును జైనులకు సంబంధించినవని, ఈ ప్రాంతము పూర్వకాలములో జైననివాసముగ ఉండినదని చెప్పుదురు. మ. సో. శ.

శైవము

పురాతన భారతీయ ధర్మసంప్రదాయములలో శైవ మొకటి. పాశుపతమని, కాలముఖమని, కాపాలికమని శైవములో చాల సంప్రదాయము లున్నవి. శైవ సంప్రదాయము లన్నిటిలోను పాశుపత శైవ సంప్రదాయము చాల ప్రాచీనమైనది. కలియుగములో పాశుపతశైవమును వ్యాపింపజేసినవాడు లకులీశ శివాచార్యుడు. ఇతడు

చారిత్రక పురుషు డనియు, క్రీస్తుశకము మొదటి శతాబ్ది లో, అనగా ఇప్పటికి రమారమి రెండువేల సంవత్సరముల క్రిందట ఉండె ననియు చరిత్రకారు లందురు. ఒకవేళ ఇతడు దీని వ్యాప్తికి కారణభూతుడయిన కావచ్చునేమో ; కాని ఇతనికి పూర్వమునుండి పాశుపత శైవ సంప్రదాయ ముండి నట్లు ఆధారములు కలవు. లకులీశశివాచార్యులు లాట దేశములో నర్మదానదీ తీరమున నున్న కారోహణమను గ్రామములో జన్మించిరని చెప్పుదురు. కారోహణమున కిప్పుడు కార్వారు అని పేరు. ఇది లకులీశపాశుపత శైవు లకు ప్రధానపీఠము. లకులీశ శివాచార్యునికి కుశిక, గార్గ్య, కారుష, మైత్రేయులని నలుగురు శిష్యు లుండిరి. వీరు నలుగురు నాలుగు శైవమతములను స్థాపించి నాలుగు శైవశాఖలకు (సంప్రదాయములకు) కర్త లైరి. కారోహణము, ఆమర్దకము, తెలంబి, కదంబగుహ అను నవి పాశుపత శైవుల ఆదిమ పీఠములు - మఠములు. వింధ్యకు దక్షిణముననున్న హిందూదేశమున పాశుపత శైవమును వ్యాపింపజేసినవారు ఈ నాలుగు పీఠములకు - మఠములకు - చెందినవారే అని చెప్పుటకు ఆధారము లున్నవి. భాగవత సంప్రదాయము నవలంబించిన వారికి భాగవతులని, విష్ణుభాగవతులని ఉన్నట్లే పాశుపతశైవ సంప్రదాయమును అవలంబించిన వారికి శివభాగవతులని, మాహేశ్వరులని పేరు.

తెలుగు దేశములో పాశుపత శైవ సంప్రదాయము ఎప్పటినుండి వ్యాప్తిలోనికి వచ్చినదో సరిగా, చారిత్రక ముగా నిర్ణయించి చెప్పుట కష్టము. ఇందుకు తగిన ఆధార ములు లేవు. క్రీస్తు శకమునకు పూర్వము కాకపోయినను క్రీస్తుశకము మొదటి శతాబ్దమునుండి శైవ ధర్మము తెలుగు దేశములో వ్యాప్తిలో ఉండియుండవలె ననుటకు ఆ కాలములోని ప్రాకృత శాసనములలో కానవచ్చు శివ దాస, శివక, స్కంధ, శివల, శివస్కంద, శివశ్రీ మొదలైన మనుష్య నామములే ఆధారము. శైవమునకు సంబంధిం చిన ఈ పేరులు శైవధర్మము వ్యాపించిన కాలములో వాడుకలోనికి వచ్చియుండవలయుట నిస్సంశయము. క్రీస్తుశకము ఆరంభ శతాబ్దములలో శైవము వైదిక ధర్మసంప్రదాయముగ పరిగణిత మగుచువచ్చినను, సాత వాహన, ఇక్ష్వాకు భూవరులు వైదిక మతావలంబులైనను తెనుగుదేశములో వారు నిర్మించిన శివాలయము లేవియు కానరావు. కాని సాతవాహన కులజుడయిన హాలమహా రాజు లీలావతియను సింహళరాజ పుత్రికను పరిణయ మాడినట్లు తెలుపు లీలావతియను ప్రాకృతభాషాకావ్యము వల్ల సప్తగోదావర తీరము భీమేశ్వర స్వామికి సంబంధించిన శైవ తీర్థ మనియు, ఆ స్వామికి అక్కడ కనకదేవా లయ ముండె ననియు, ఆ దేవాలయమునకు దక్షిణదిశను గోదావరి వదన విశేషకమువలె రమ్యమైన పాశుపత మఠాయతన ముండెడి దనియు తెలియుచున్నది. ఈ ప్రాకృత కావ్యము ననుసరించి చూడగా సప్తగోదావర తీరమున పాశుపతవ్రతుల మఠములేకాక భీమేశ్వరస్వామికి ఆలయముండె ననియు విదితమగుచున్నది. కావ్యములో ఎచ్చటను దాక్షారామ మను పేరు లేకపోయినను సప్తగోదా వరమును, దాని తీరముననున్న భీమేశ్వరస్వామి ఆలయ మును అది పేర్కొనుట చేత ఆ మహాస్థలము దాక్షారామమే అని నిస్సందేహముగా నిశ్చయింప వచ్చును. కాని ఈ కావ్యము హాలసాతవాహనుని కాలములో విరచితమైనది కాదు; ఆ మహారాజు కాలమునకు ఆరేడు వందలసంవత్స రములకు తరువాతిది. అందువలన పాశుపత మఠములు సప్తగోదావరతీరమున హాలుని కాలములో ఉండెనా లేదా, భీమేశ్వరాలయము ఈ గ్రంథము విరచితమైన కాలమునకు ఉండినప్పటికి హాలమహారాజు కాలములో ఉండెనా యని సంశయింప వలసి వచ్చుచున్నది. ఒకవేళ హాలుని కాలముననే ఉండిన యెడల పాశుపత శైవ సంప్ర దాయమునకు చెందిన మఠములు, ఆలయములు తెలుగు దేశములో క్రీస్తుశకము మొదటి శతాబ్దములోనే ఉండి నట్లు చెప్పవలసి యుండును. హాలుని గాథాసప్తశతి ఈ యూహను బలపరచుచున్నది.

హాలమహారాజు స్వవిరచితములైన 'గాథ'లను కొన్ని టిని, ఇతరకవి విరచితములైన 'గాథ'లను కొన్నిటిని, మంచివానిని ఏడువంద లేరి ఒక గ్రంథమును సంతరించెను. దానికే 'గాథాసప్తశతి' అని పేరు. ఈ గ్రంథము వలన ఆంధ్రసాతవాహనుల కాలములో శివపార్వతులకు సంబం ధించిన కథలు వాడుకలో ఉండినట్లును, దేవళములుకూడ ఉండినట్లును తెలియుచున్నది.

హాలుడు సంకలితము చేసిన 'సప్తశతి'లోని మొదటి, చివరి పద్యములు శివస్తుతికి సంబంధించినవి. పశుపతిస్తుతి మొదటి 'గాథ' లోను, గౌరీస్తుతి చివరి 'గాథ'లోను ఉన్నది. ఇంకను మరి కొన్ని గాథలలో గణాధిపతికి, గౌరి దేవళములకు సూచనలు కలవు. ప్రాయికముగా ఆ కాలపు దేవళములు దారువుతో నిర్మించుటవలన నేమో అవి నశించిపోయినవి. సాతవాహనుల కాలముననను, అంతకు పూర్వముననను దారు నిర్మితాలయము లుండుటవల్లనే కావచ్చును. అమరావతీ స్తూపమును పెంపుచేసిన స్థపతులు దారు నిర్మాణకళను ఆధారము చేసికొని దానికి రాతిలో తీర్పుతీరులు కల్పించినారు. సాతవాహనులకు చాల

కాలము తరువాత కాని ఇటికతోను, రాతితోను కట్టిన దేవళములు కానరాలేదు.

సాతవాహన భూపతులకు తరువాత పూర్వాంధ్రదేశమును పరిపాలించిన ఇక్ష్వాకు నృపతులు మహాసేన పాదానుధ్యాతులు, అనగా స్కందుని గొలిచినవారు. క్రీస్తుశకము ప్రారంభ శతాబ్దములలో స్కంద (కుమారస్వామి) పూజ ఈ దేశములో ఎక్కువగా ఉండినట్లు కనిపించును. ఇక్ష్వాకులనాటినుండి పూర్వాంధ్రదేశమును పరిపాలించిన శాలంకాయన, పల్లవ రాజవంశములలో స్కందుని పేరు పెట్టుకొన్నవారు అనేకు లుండిరి.

శాలంకాయనులకు తరువాత తెలుగు దేశమును పరిపాలించిన విష్ణుకుండి నృపతులు వైదిక మతావలంబులగు స్మార్తులయినను శివభక్తులు. వారు తాము శ్రీపర్వతస్వామి పాదానుధ్యాతులమని చెప్పుకొన్నారు. శ్రీపర్వతస్వామి అనగా శ్రీశైలముమీద నెలకొన్న మల్లికార్జునస్వామి కావచ్చును. విష్ణుకుండి వంశజుల కాలమునాటికి తెలుగు దేశములో శివాలయము లుండినట్లు వారి కాలములోనే శాసన ప్రమాణము మొదటిమారు కనబడుచున్నది. విష్ణుకుండి ఇంద్ర భట్టారకవర్మ కుమారుడయిన విక్రమేంద్ర వర్మ కృష్ణ వేణ్ణానదీ తటమున 'ఉన్న రేగొణ్ట' గ్రామమును 'సకల జగత్త్రియ నాథుడు'ను, 'శశికరావదాత శుభ్రీకృత జటామకుటుడు'ను, భగవంతుడగు త్ర్యంబకుడును అయిన సోమగిరీశ్వర నాథునికి దేవదానముగా సమర్పించినట్లు శాసనము కలదు. దీని ననుసరించి చూడగా తెలుగు దేశములో శివాలయములు క్రీస్తుశకము ఆరవ శతాబ్దికే ఉండినట్లు స్పష్ట మగుచున్నది. క్రీస్తుశకము ఏడవ శతాబ్దములో దక్కను దేశమునకు వచ్చిన చీనాయాత్రికుడు యువాన్‌చ్వాంగు వ్రాసిన వృత్తాంతమువల్లకూడ అప్పటికే అనేక దేవాయతనములు కళింగములోను, ఇతర ఆంధ్రప్రాంతములోను ఉండె ననియు, బౌద్ధము క్షీణించుచుండె ననియు తెలియుచున్నది. ఆ యాత్రికుడు చెప్పిన ఈ దేవాయతనములు నిస్సందేహముగ శైవ, వైష్ణవ ఆలయములే అనవచ్చును. ఈ యేడవ శతాబ్దమునాటికి పాశుపత, కాలముఖ, కాపాలిక శైవ సంప్రదాయములు తెలుగు దేశములో వ్యాపించె ననుటకు ఆధారములు కలవు. విష్ణుకుండి వంశజులకు తర్వాత తెలుగు దేశమును పరిపాలించినవారు పూర్వచాళుక్యులు. వైదికమార్గ నిరతులు, క్రతుకర్మ పరాయణులు అయినప్పటికి ఈవంశమువారిలో చాలమంది శైవము నభిమానించిన పరమ మాహేశ్వరులు. వీరి కాలములో ఇతర ప్రాంతములనుండి పాశుపత శివాచార్యులు తెలుగు దేశమునకు వచ్చి పాశుపత శైవ సంప్రదాయమును వ్యాపింపజేసి శివాలయములలో స్థానపతులుగా ఉండిరి. అట్టివారిలో మొట్టమొదటి మారు తెనుగు దేశశాసనముల వలన తెలియవచ్చినవారు వామశివ, పురుషశివ అను పేర్లుగల శివాచార్యులు. వీరు చాళుక్య కులజుడును, మంగి యువరాజు పుత్రుడును అయిన విష్ణువర్ధనుని శాసనములో పేర్కొనబడినారు. వీరు ఏలూరి దగ్గరనున్న వసంతవాడ గ్రామములోని శివాలయ త్రయమునకు స్థానపతులు. విష్ణువర్ధన మహారాజు ఆ శివాలయ త్రయమున 'నిత్యపూజా బలిప్రదానము' నిమిత్తమును, 'ఘన సుషి రానద్ధ వాద్య వాదక గాయక నటకాచార్య విలాసినీ జనభృతి' నిమిత్తమును, 'తద్దేవాయతన ఖండ స్ఫుటిత నవకర్మాది కార్య కరణార్థ'మును వసన్థ్వారను ప్రాచీన నామముకల వసంతవాడలో కొంత భూమిని దానము చేసి దాన శాసనము వ్రాయించి ఆ శివాచార్యుల పరముగా ఇచ్చి యున్నాడు. ఈ వామశివ, పురుషశివలు తెరంబి బ్రహ్మశివాచార్యుని శిష్యులు. ఈ తెరంబి పాశుపత శైవుల ఆదిమ పీఠములలో ఒకటని ఇదివరకు తెలిసిన విషయమే. ఇది ప్రస్తుతము మధ్యభారత్‌లోని గ్వాలియరు సంస్థానమున సామాన్యముగా నారోడ్ అని వ్యవహరింపబడు రానోడ్‌కు తూర్పు దిక్కుగా అయిదు మైళ్ళ దూరమున ఉన్న తెరంబి గ్రామము. దీని నిప్పుడు తెరహి అని వ్యవహరించుచున్నారు. పాశుపత శివాచార్యుల పేరులు శివ, పండిత, ముని పదములతో అంతమగును.

చాళుక్య రాజేంద్రులలో రెండవ విజయాదిత్య భూపతి (క్రీ. శ. 808 - క్రీ. శ. 848) పరమ మాహేశ్వరుడు. ఇతనికి నరేంద్ర మృగరాజను బిరుదము కలదు. ఇతడు శత్రువు లయిన రాష్ట్రకూట రాజులతో పంద్రెండేండ్లపాటు 108 యుద్ధములు చేసెను. విజయలక్ష్మిని పరిగ్రహించిన పిదప ఇతడు తోడి మానవులను చంపిన పాపమును పోగొట్టుకొనుటకై యుద్ధములు జరగిన చోట్ల తనపేర శివుని ప్రతిష్ఠించి నూటయెనిమిది శివాలయములు కట్టించినట్లు ఇతని తరువాతి చాళుక్యరాజుల శాసనములవలన తెలియుచున్నది. చాళుక్యులలో శివభక్తులయిన పరమమాహేశ్వరు లనేకు లుండినను ఇన్ని శివాలయములు కట్టించిన చాళుక్యరాజు మరియొకడు తెలియరాదు. ప్రాచీన ఆంధ్ర దేశ శాసనములు పరిశీలించుచో నరేంద్రేశ్వరాలయములు చాల తెలియవచ్చును. అందువలన నూటయెనిమిది సంఖ్య అతిశయోక్తి యని కొట్టివేసినను ఇతడు చాల శివాలయములు కట్టించె ననుటకు సందియములేదు.

ఒక్క పాశుపతమేకాక శైవములో కాలాముఖ, కాపాలిక, తాంత్రికాది సంప్రదాయములును ఉన్నవి. ఇవి

కూడ చాళుక్యుల కాలములో తెలుగు దేశములో వ్యాపించెను. క్రీ. శ. ఏడవ శతాబ్దములో నుండిన పల్లవరాజు మహేంద్రవర్మ తన మత్తవిలాస ప్రహసనములో కాపాలిక, కాలముఖ, పాశుపతులను పేర్కొని యున్నాడు. చీనా బౌద్ధ యాత్రికుడు యువాన్ చ్వాంగ్ 'తల చుట్టును, మెడలోను ఎముకల దండలు ధరించి బిలములలోను, శైల వివరములలోను, సమాధులలోను నిత్యనివాసము చేయు యతులవంటివా'రని వర్ణించి చెప్పినవారు కాపాలిక శైవులనుటకు సందియము లేదు. నెల్లూరు జిల్లా భైరవుని కోనలోని ఆలయములు దుర్గా భైరవులవి. భైరవుని ఆలయమువల్లనే ఈ కొండకోనకు భైరవుని కోన అని పేరు వచ్చిన ట్లున్నది. కాపాలికులు భైరవపూజా పరాయణు లగుటచేత ఈ భైరవుని కోన పురాతన కాలములో కాపాలిక స్థానముగా ఉండి యుండవచ్చును. కాలముఖ సంప్రదాయపు శివాచార్యులకు మహావ్రతులని పేరు. వీరు శంఖధ్వని విరాజితులు. వీరుకూడ పాశుపతులవలెనే చాల పూర్వకాలము నుండి యున్నప్పటికి చాళుక్య శాసనములలో ఈ సంప్రదాయమునకు చెందిన శివాచార్యుల ప్రస్తావము రెండవ అమ్మరాజ విజయాదిత్యుని నాటినుండి (క్రీ. శ. 945 - క్రీ. శ. 970) కనబడుచున్నది. ఈ రెండవ అమ్మరాజు చాళుక్యకుల తిలకుడును, సమస్త భువనాశ్రయుడును అయిన తన పూర్వుడు నరేంద్రమృగరాజను రెండవ విజయాదిత్య భూపతి కట్టించిన సమస్త భువనాశ్రయ మను దేవాలయమునకు అమ్మలపూడి, గొల్లపూడి అసువులపఱ్రు అను మూడు గ్రామములను ప్రభూతరాశి అను కాలముఖ శివాచార్యుని పరముగా దాన మిచ్చెను. ఈ దానశాసనములోనే చాళుక్య యుగమున మొదటిమారు కాలముఖ శైవుల ప్రస్తావము కానవచ్చుచున్నది. ఈ శాసనములో ప్రభూతరాశి గురువులకోవ అభివర్ణిత మైనది. ఈ కాలముఖులు సింహపర్షదమువా రనియు, వీరిలో లకు శివ పశుపత్యాచార్యునికి ప్రభూతరాశి పండిత, భువనరాశి మునులు శిష్యు లనియు, విద్యేశ్వర వామేశ్వరులు వారిలో ప్రభూతరాశి పండితుని యొక్కయు, (రెండవ) పశుపతి, (రెండవ) ప్రభూతరాశులు భువనరాశిముని యొక్కయు శిష్యులనియు, (రెండవ)పశుపతికి(రెండవ)విద్యేశ్వరుడును,

చిత్రము . నటరాజమూర్తి, భైరవుని కోన

మూడవ ప్రభూతరాశియు శిష్యు లనియు, మహారాజు నుండి దానమును గ్రహించిన శివాచార్యుడు (మూడవ) ప్రభూతరాశి యనియు శాసనమువల్ల తెలియుచున్నది. కాలముఖ శివాచార్యుల పేర్లు ముని, రాశి, పండిత పదములతో అంతమగును. ఈ సంప్రదాయమునకు చెందిన శివాచార్యులుకూడ పాశుపత శివాచార్యులవలెనే ప్రాయికముగా దేవాలయములకు స్థానపతులుగా ఉండినవారు. కాలముఖ శైవ సంప్రదాయము తెలుగు దేశములోకంటె కుంతలదేశములో ఎక్కువగా వ్యాపించినది. దీనిని పూర్వచాళుక్యులకంటెను ఎక్కువగా ఆదరించినవారు కుంతలేశ్వరులయిన పశ్చిమ చాళుక్యులు. పూర్వచాళుక్య యుగానంతరము తెలుగుదేశ మెక్కువగా ఆదరించినది పాశుపత శైవ సంప్రదాయమునే. అట్లని, కాలముఖ శైవులు తెలుగుదేశములో లేకపోలేదు. కాని అట్టి శివాచార్యుల సంఖ్య చాల తక్కువ; వారి పీఠములును తక్కువే.

తెలుగుదేశములో కాలముఖ, పాశుపత శైవ సంప్రదాయములు వ్యాపించిన కాలములో ద్రవిడదేశములో శివభక్తు లనేకు లుదయించి భక్తి ప్రధానమైన శైవ మతమును వ్యాపింపజేసిరి. వీరికి తమిళభాషలో నయనారు లని పేరు. తెలుగులో వీరికి నైనారులని, నాయనారులని వ్యవహారము. వీరిలో తిరుజ్ఞాన సంబంధర్, అప్పర్ స్వామిగళ్, సుందరమూర్తి నయనారు, మాణిక్కవాశగర్ అనువారు ముఖ్యులు. వీరికి శైవసమయాచార్యులని పేరు. వీరిలో మొదటి మువ్వురును చేసిన శివస్తవ సంచయమునకు 'తేవార' మని పేరు. తిరుజ్ఞాన సంబంధర్, అప్పర్ స్వామిగళ్, తిరుత్తొండర్ (చిరుతొండడు) - ఈ మువ్వురును సమకాలికులు. సుందరమూర్తి నాయనారుకు నంబినాయనారని, ఒడయనంబియని, అప్పరుకు తిరునావుకరశు అని నామాంతరములు. ఈ శైవ సమయాచార్యులు ద్రవిడ దేశములో అవైదికములైన బౌద్ధ, జైన ధర్మములను నిరసించి శైవమత సిద్ధాంతమును వ్యాపింపజేసిరి. ఈ శైవ సమయాచార్యుల ప్రచారమువల్లను, ఇతర శైవ భక్తుల బోధలవల్లను ద్రవిడ దేశములో బౌద్ధ, జైన మతములు జనాదరణమును గోల్పోయి క్రమముగా క్షీణించినవి. శివభక్తులు అసంఖ్యాకు లైరి.

మహిమలు చూపిన శివభక్తుల కథలు ఎన్నో వాడుకలోనికి వచ్చినవి. క్రీస్తుశకము పదునొకండవ, పండ్రెండవ శతాబ్దములనాటికి అపూర్వ మహత్తును చూపిన ద్రావిడదేశీయ మహాశివభక్తులు అరువది ముగ్గురకు సంబంధించిన కథలు ఎక్కువగా ప్రచారములోనికి వచ్చినవి. తమిళభాషలో ఈ శివభక్తులు అరువది ముగ్గురకు అరువత్తు మూవరని నయనారు లని పేరు. వీరికి సంబంధించిన కథ లన్నిటిని శేక్కిళారను తమిళకవి పెరియపురాణ మను గ్రంథమున పొందుపరచెను. ఈ యరువత్తుమూవరు శివభక్తుల చరిత్రములు ఆంధ్రదేశమును పరిపాలించిన పూర్వ చాళుక్యులును, ద్రవిడదేశము నేలిన చోళరాజులును ఒకరితో ఒకరు వివాహ సంబంధములు కలుపుకొన్ననాటినుండి ఆంధ్ర, ద్రావిడ దేశములకు రాకపోక లెక్కువయై బాగుగ ఆంధ్రదేశములో తెలియవచ్చినవి. ఈ చోళ, పూర్వ చాళుక్య సంబంధములు రాజరాజ నరేంద్రుని తండ్రియైన విమలాదిత్యుని (క్రి. శ. 1011 - క్రి. శ. 1018) నాటినుండి మొదలు. అంతకుపూర్వమే పాతిక ముప్పది సంవత్సరములనుండి చోళ మహారాజులకు తెలుగు దేశముతో రాజకీయముగ సంబంధము కలిసినది. అప్పటినుండి శివభక్తుల కథలు తెలుగు దేశములో వ్యాపించి జనసామాన్యములో శివభక్తి నుద్దీపింపజేసి భక్తి ప్రధానమైన శైవము తెలుగుదేశములో ఎక్కువగా వ్యాపించుటకు తోడ్పడినవి. రాజరాజనరేంద్రుని కొడుకైన రాజేంద్రచోడ నామాంతరముగల కులోత్తుంగచోడ భూపతి ఆంధ్ర, ద్రావిడ దేశములు రెంటికిని అధిపతియై రాజధానిని ద్రావిడదేశమునకు మార్చుకొని అతడును, చాళుక్యచోళులని ప్రసిద్ధి వహించిన అతని సంతతివారును ఉభయరాజ్యములను అక్కడినుండియే పరిపాలించుటకు ఆరంభించిన నాటినుండి ఉభయ దేశములకు సన్నిహితసంబంధము కలిగి రాకపోకలు ఎక్కువయై సాంస్కృతిక సంబంధము దృఢతరమయినది. తెలుగుదేశములో శివభక్తుల కథలకు విపరీతప్రచారము కలిగినది. ఇవి ఎంత

చిత్రము 92. గంగాధరమూర్తి ముఖలింగము

ఎక్కువగా ప్రజాహృదయము నాకర్షించిన వనగా పూసలనాయనారు మొదలైన కొందరు శివభక్తులు తెలుగు దేశమువారని నమ్మకము తోచునట్టుగా తెలుగుదేశములోని కొన్ని స్థలములకు వారి గాథలు ముడిపెట్టబడినవి. ఈ శైవభక్తుల గాథలు దేశములో వ్యాపించి ప్రజాహృదయమున అపూర్వోత్సాహమును రేకెత్తించి భక్తిప్రధానమైన శైవముమీద జనసామాన్యమునకు గాఢ విశ్వాసమును, అభిమానమును కలిగించి భక్తి ఉద్యమమునకు గట్టి పునాదులు వేసినవి. సగుణోపాసనము హెచ్చినది: శివారాధనము ప్రబలినది. శివాలయములకు వెనుకటికంటెను ప్రాధాన్యమతిశయించినది. శివాలయములలో అర్చనాదికములు జరుపువారు, పరిచర్యచేయు ఆండారు (ఆండవరు) లను శివభృత్యులు, శివయోగులు మొదలైనవారెందరో తమిళదేశము నుండి తెలుగు దేశమునకు వచ్చిరి. శైవము భక్తి సంప్రదాయముగ వ్యాపించుటతో శివలీలలు పాడుట అభినయించుట, శివకథలు ఆడుట వాడుకలోనికి వచ్చి నాట్య, సంగీత కళలు వృద్ధిచెందినవి. శివాలయములలో ఇతఃపూర్వము పెద్ద పెద్ద మండపము లేవియు ఉండెడివి కావు. ఇప్పుడు వానిలో నాట్య, సంగీత మండపము లేర్పడినవి. వానిలో స్వామి అర్చనావసరములందు శివలీలలు పాడి అభినయించుటకు పాత్రలు నియమితులైరి. ఇంతకు పూర్వము ఆలయములలో దీప దానమునకు ఎక్కువ ప్రాముఖ్య ముండెను. ఇప్పుడు దీపప్రదానాచారము తగ్గినది. దేవాలయములలో శివునికి పూజలు, అంగరంగభోగాదులు అతిశయించినవి. స్వామి అంగరంగ భోగాదుల నిమిత్తమును, ఇతరోపచారముల నిమిత్తమును శ్రీమంతులు, మహారాజులు, సామంతులు, మండలికులు మడిమాన్యములను దానముచేయుట ఆచారమయినది. దేవళము సంగీత నాట్యాది కళలకును, విద్యలకును ఆధారభూతమయినది ఈ కాలములోనే. శైవము భక్తిప్రధానమయిన ధర్మసంప్రదాయమైనప్పటి నుండి దేశములో

ఎంతో గొప్ప మార్పు వచ్చినది. అగ్రవర్ణులైన బ్రాహ్మణులకు యజ్ఞయాగాదుల వలెనే మిగిలిన వర్ణములవారికి భక్తిమార్గము దొరకి ఆధ్యాత్మికముగా పురోగమించుటకు వారికి అవకాశము కలిగినది. భక్తి సంప్రదాయము దేశములో ప్రబలుటలో అదివర కుండిన పాశుపత శైవమునకు క్రొత్తబలము చేకూరినది. ఆ కాలములో మండలికులు మహామండలేశ్వరులు, శివభక్తి పరతంత్రులై, శంకరకింకరులై విశేషముగా శివాలయములకు మడిమాన్యము లిచ్చి దేవళమును ఒక మహాసంస్థగా రూపొందించినారు. క్రీస్తుశకము పదవశతాబ్దమునుండి పదునాల్గవ శతాబ్దము వరకు భక్తిప్రధానమైన శైవ సంప్రదాయము ఉచ్చదశలో నుండెను. ఈ కాలములో తెలుగు దేశములో నిర్మితములైన శివాలయములు, జరగిన శివలింగ ప్రతిష్ఠలు అనేకము. ఈ కాలములోనే బ్రాహ్మణులలో శ్రీపతిపండిత, మల్లికార్జున పండిత, మంచన పండితు లను ముప్వురు శివాచార్యు లుదయించి బ్రాహ్మణేతరోపజ్ఞమైన ద్రావిడాగమ శైవభక్తి సంప్రదాయమును వేదవిహితమైన ఆగమ సంప్రదాయముగ మార్చి శివుడే పరమదైవమని, శైవులు కానివారు భవులని వాదించి శివపారమ్యమును బోధించి శివధర్మమును ప్రచారము కావించిరి. వారి బోధలకు, చూపిన మహిమలకు ఫలితముగా బ్రాహ్మణులు కొందరు శైవులై శివార్చనా నిరతులైరి. ఏతత్పండిత పాశుపత సంప్రదాయావలంబకులకు ఇపుడు ఆరాధ్యులని పేరు. బ్రాహ్మణులలో ఈ విధమైన శైవము నవలంబించినవారు భారతదేశమునందలి ఇతర రాజ్యములలో ఎచ్చటను కానరారు. ఎక్కడనైన నున్నచో వా రెప్పుడో పూర్వకాలములో ఆంధ్రదేశమునుండి వెళ్లినవారుగనే భావింపవచ్చును. ఈ శైవులు క్రతుకర్మల కధిక ప్రాధాన్య మీయకున్నను వైదికాచార నిరతులు; యజ్ఞోపవీతమును పరిత్యజింపరు. కాళహస్తి ఆనాటి ప్రసిద్ధ శైవస్థలము.

భక్తి సంప్రదాయమైన శైవము వర్ధిల్లుచుండిన కాలముననే కాకతి రాజన్యులు త్రిలింగదేశమునకు అధిపతులయినారు. వారి రాజధాని ఇప్పటి తెలంగాణాలోని వరంగల్లు అనబడు ఓరుగల్లు. వీరు మొదట జైన ధర్మ సంప్రదాయమును అవలంబించి తరువాత శైవధర్మమును అవలంబించిరి. మొదట వీరు కుంతల చాళుక్య భూవరులకు సామంతులుగా ఉండి తరువాత స్వతంత్రులై ఒక్క ఇప్పటి తెలంగాణాకే కాక యావదాంధ్ర దేశమునకు అధిపతులైరి. వీరు పశ్చిమ చాళుక్యులకు సామంతులుగా ఉండిన కాలములో కుంతలదేశములో ఎక్కువగా పరివ్యాప్తమైన కాలముఖ శైవ సంప్రదాయము కాకతి రాజ్యములోను కొంత వ్యాపించినది. కాకతి రెండవ బేతరాజు, రెండవ ప్రోలరాజు శైవ మవలంబించి కాలముఖ శివాచార్యులకు గ్రామములను శివపురములు చేసి దానము చేసిరి. బ్రాహ్మణుల కిచ్చిన గ్రామములు అగ్రహారము లని వ్యవహృతము లయినట్లు శివాచార్యుల కిచ్చిన గ్రామములు శివపురములని వ్యవహరింపబడినవి. కాని, తెలుగు దేశములో కాలముఖ శైవ సంప్రదాయము బాగుగా వేరు తన్ని వర్ధిల్లలేదు. పాశుపత శైవమే అధిక జనాదరము పొంది వర్ధిల్లినది. కాకతీయరాజన్యుల కాలములో పాశుపత మతమును ఎక్కువగా వ్యాపింపజేసినవారు గౌడ దేశములోని గోళకీ మఠమునకు చెందిన శివాచార్యులు. వీరిలోని విశ్వేశ్వర శివాచార్యులు కాకతి గణపతిదేవ మహారాజునకు చిన్మయదీక్ష నిచ్చెను. అప్పటినుండి ఈ శివాచార్యులు కాకతీయులకు రాజగురువులుగ నుండిరి. మహారాజుల శైవ మవలంబించుటతో ప్రజలలో చాలమంది ఆ మతము నవలంబించిరి. కాకతి రాజన్యుల కాలములో పాశుపత శైవ సంప్రదాయము తెలుగు దేశములో ముమ్మరముగా వ్యాపించుటకు ఆ మహారాజుల ఆదరాభిమానములే కారణము. ఈ కాలములో గోదావరీ తీరమున నున్న మంథెన కాళేశ్వరము (వరంగల్లు జిల్లా), శ్రీశైలము (కర్నూల జిల్లా), దాక్షారామము (తూర్పుగోదావరి జిల్లా), ఈ మూడును అత్యంత ప్రసిద్ధములైన శైవ మహాక్షేత్రములు. వీనివల్లనే ఈ కాలములో ఆంధ్ర దేశమునకు త్రిలింగదేశమని పేరు కల్గినది. పాశుపత శివాచార్యులు గుంటూరు జిల్లా మందడము, కర్నూలుజిల్లా త్రిపురాంతకము, కడప జిల్లా పుష్పగిరి మొదలయిన చోట్ల మఠములు స్థాపించిరి. వీరి మఠములు ఎక్కడ నున్నను వానికి గోళకీ మఠములని తదిపతులకు గోళకీమఠ శివాచార్యులని పేరు. ఈ శివాచార్యులు తెలుగుదేశములో చాల చోట్ల శివాలయములు కట్టించిరి. పెక్కు ధర్మ ప్రతిష్ఠలు కావించినారు.

పండ్రెండవ శతాబ్దము ఉత్తరార్ధమున కన్నడ దేశములో కళచురి బిజ్జలుని ప్రధాని బసవన వ్యాపింపజేసిన వీరశైవ సంప్రదాయము తెలుగుదేశపు పడమటి, నైరృతి దక్షిణ దిశలలో కొంతమేర కర్ణాటాంధ్ర సీమావధులలో వ్యాపించినప్పటికిని దేశము నడిబొడ్డులోమాత్ర మది అసంఖ్యాకాంధ్ర జనధర్మము కాలేదు.

క్రీస్తుశకము పదునాలుగవ శతాబ్దములో తెలుగుదేశముపై దండెత్తి వచ్చిన తురకల దండయాత్రలవలన కాకతీయ సామ్రాజ్యము భగ్నమయినది. దానితోపాటు పాశుపత శైవ వైభవోద్ధతులును హరించిపోయినవి. వారు నిర్మించిన ఆలయములే కాక ఇతర దేవాలయములు

ాలిపోయినవి. ఇతర ధర్మ ప్రతిష్ఠలును నాశమయినవి; దికాచార కర్మ నిరతులయిన బ్రాహ్మణులు, పాశుపత వాచార్యులు అనేకులు హతులైనవారు కాగా మిగిలిన ారు పలుకష్ట నష్టములకు లోనై ఆశ్రయ రక్షణములను దకుకొనవలసిన వారైరి.

శైవము తెలుగు దేశములో వ్యాపించి అదివరకుండిన ైన, బౌద్ధ ధర్మములను నిర్మూలించివేసినదని, తమ మత ును వ్యాపింపజేయుటలో శైవులు వేదప్రామాణ్య మంగీక ంపని జైనులను, బౌద్ధులను సంహరించిరని జైన వసదులను ాశనము చేసిరని చెప్పి కొందరు తెలుగు బసవపురాణ, పండి ారాధ్య చరిత్రములలోని శైవ భక్తుల గాథల నుదాహ ంచుచుందురు. ఈ గాథలనుబట్టి అట్లు చెప్పుట యుక్తమని ంచదు; ఎందుచేత ననగా ఈ గ్రంథములలో వర్ణితములైన ాథలలోని భక్తు లెక్కడివారో తెలియదు. వారిలో అనే లు తమిళ దేశములోనివారును, కన్నడ దేశములోని ారును. అందువలన జైన సంహార కథలు తెలుగుదేశము ోనివే అని చెప్పుటకు వీలు లేదు. కాని మల్లికార్జున పండితారాధ్యునికి, బౌద్ధ గురువునకు వెలనాటి చోడ భూపతి సమక్షమున అతని ఆస్థానమున జరగిన వివాదము కారణముగా బౌద్ధుడు హతుడయ్యె నన్నది సత్యమని అంగీకరింపక తీరదు. తెలుగు దేశములో ఇటువంటి సంఘటనలు ఒకటి రెండు జరగిన జరగియుండవచ్చును; కాని, ద్రావిడ కన్నడ దేశములలోవలె అంత ఎక్కువగ ఇటువంటి హత్యాకాండ తెలుగుదేశములో జరగెనని ఖండితముగా చెప్పుటకు ఆధారములు లేవు. బౌద్ధముకాని, జైనముకాని తెలుగు దేశములో ఎక్క డెక్కడ అంతరించినను దానికి కారణము శైవ మనుట ప్రమాణరహితమైన మాట. శైవము బాగుగ వ్యాపించిన కాకతీయ రాజన్యుల కాలములో శైవులకు జైనులకు వివాదములు సంభవించినట్లు, జైనులను శైవులు వధించినట్లు చెప్పబడు గాథలు వట్టి పుక్కిటి పురాణములే. కాకతీయుల కాలములోనే వారి సామంతులు జైనవసదులకు చేసిన దానములను తెలుపు శాసనము లున్నవి. కాకతి ప్రతాపరుద్ర మహారాజు పరిపాలన కాలములో రాజధాని అయిన ఓరుగంటియందు జైను లుండినట్లు, గ్రంథములు రచించుచుండినట్లు ఆధారము లున్నవి. ఆ కాలములో శైవ జైన వివాదము లుండవచ్చును; వారిని వీరు, వీరిని వారు వధించుకొన్న సందర్భములును ఉండవచ్చును. కాని అటువంటివి చాల తక్కువ.

క్రీస్తుశకము పదునాల్గవ శతాబ్దములో, అనగా ముస్లిం దండయాత్రలకు తరువాతకూడ తెలుగుదేశములో శైవ సంప్రదాయములు - అందు ముఖ్యముగా పాశుపత శైవ సంప్రదాయము - వర్ధిల్లినవి. ముస్లిము దండయాత్రల అనంతరము తెలుగుదేశమును స్వతంత్రులై పరిపాలించిన కొండవీటి రెడ్డిరాజులును, తుంగభద్రానదీ తీరస్థమయిన విజయనగరము రాజధానిగా పరిపాలించిన మొదటి యాదవ వంశజులును శైవులే; శివాచార్యుల శిష్యులే. కాని, వీరు గోళకీమఠమువారని చెప్పుటకు ఆధారములు లేవు. ఇతర ధర్మసంప్రదాయములతో శైవము సమరస భావముతో మెలగి గౌరవభాజన మైనది.

నవనాథ సిద్ధోపజ్ఞమైన రసశైవముకూడ తెలుగుదేశములో వ్యాపించె ననుటకు ఆధారములు కలవు. ఈ శైవ సంప్రదాయము తెలుగుదేశము నందలి ఆయుర్వేద వైద్యమునకు ప్రోత్సాహ మిచ్చినది.

తెలుగుదేశములో వ్యాపించిన ఈ సంప్రదాయముల వలన శైవాచార పూజా పరికల్పనములు బహుళములయినవి. భక్తి అతిశయించినది. భక్తులమహిమల మీద ప్రజలకు విశ్వాసము హెచ్చినది. ప్రభావము, మహిమలు చూపు శివయోగులు, సిద్ధులు ప్రజల గౌరవాదరములకు పాత్రులైరి. శివాచార్యులకు, శివయోగులకు ప్రజలమీద పలుకుబడి అధికమయినది. వారి మాటకు తిరుగులేకపోయినది.

ముస్లిం దండయాత్రల అనంతరము హిందూరాజ్య పునరుద్ధరణ కాలమున తెలుగుదేశములో ప్రబలిన క్రతుకర్మాచరణ ప్రధానమైన వైదికధర్మోద్ధరణము వలన వేదవిహితమయిన శైవమునకును బలము కలిగినది. శైవ మఠములు జైనవసదుల వలెను, బౌద్ధవిహారముల వలెను విద్యాపీఠములై శైవ మవలంబించిన వారికి విద్యాప్రదానము కావించుచు వచ్చినవి. శివాచార్యులు, శైవమఠాధిపతులు తెనుగుబాసను అభిమానించి తెనుగున కృతులు రచించుటకు ప్రోత్సాహ మిచ్చినారు. విజయనగర సామ్రాజ్యమును పరిపాలించిన రెండవ, మూడవ, నాల్గవ వంశములవారు వైష్ణవ మతావలంబకు లయినను వారు శైవ, వైష్ణవములను సమానాదరముతో చూచినారు. రాను రాను దేశములో వైష్ణవమునకు వలె శైవమునకు రాజాదరము లేకపోయినను అది నేటికిని దేశములోని ప్రధాన ధర్మసంప్రదాయములలో ఒకటిగానే యుండినది. తెలుగు దేశము పరరాజాక్రాంతమయిన ఇటీవలికాలములో మత వైషమ్యములు, పరస్పరమతనిందలు హెచ్చినవి. కాని అంతకు పూర్వ మెక్కువగ ఉండినట్లుకాన్పించదు. ఎట్లయినను రాజాశ్రయముగల ధర్మసంప్రదాయమునకున్న బల ప్రాభవములు, అవి లేనివాని కుండుట అశ్రుతపూర్వము.

మ. సో. శ.

వైష్ణవము

క్రీస్తుకు పూర్వము సాత్వత మనియు, భాగవత మనియు, వ్యవహరింపబడుచు వచ్చిన వైష్ణవమతమునకు మొదట వాసుదేవుడు ప్రధాన దైవము. భాగవతమతావలంబులను వాసుదేవ భక్తు లనియు, భాగవతు లనియు వ్యవహరించు వారు. భాగవతమతము వాసుదేవోపజ్ఞము. వాసుదేవుడు వృష్ణికుల సంభవుడు. ఇతనికి కృష్ణవాసుదేవు డనియు పేరు. కృష్ణబోధితమైన ఈ మతమును అవలంబించినవారు యాదవులు, అందునను ముఖ్యముగా సాత్వతశాఖవారు. కృష్ణు డీశాఖవాడే. క్రీస్తుకు పూర్వము నాలుగవ శతాబ్దిలో వాసుదేవసంప్రదాయావలంబులు మధుర ప్రాంతమున మాత్రమే ఉండినట్లును, శూరసేన దేశీయులే ఈ భాగవతమత మవలంబించినట్టును మెగస్థనీస్ అను యవన రాయబారి వ్రాయుచున్నాడు. మధుర శూరసేనదేశము లోనిది. భాగవతమతావలంబులను గురించి క్రీస్తుకు పూర్వము మూడవ శతాబ్దిలో మన కంతగా తెలియదు. కాని క్రీస్తుకు పూర్వము రెండవ శతాబ్దినాటికి ఈ సంప్రదాయము మధురా ప్రదేశమును దాటి ఇతర ప్రాంతములకు విస్తరిల్లినది.

మొట్టమొదటిమారు ఆంధ్ర సాతవాహనుల కాలములో ఈ భాగవతమతము ఉత్తర హిందుస్థానమునుండి దక్షిణాపథమునకు వచ్చినట్టు కనబడు చున్నది. సాతవాహన నృపతులలో చాలమంది వైదిక మతావలంబులైనప్పటికిని భాగవత సంప్రదాయమును కూడ ఆదరముతో చూచినవారే. వారి శాసనములలో సంకర్షణ, వాసుదేవ, కేశవ, వర్ధన, కృష్ణ, గోపాలనామములు కనబడుచున్నవి. సాతవాహనులు-రాజ్యమేలిన నాటికే ఈ భాగవత సంప్రదాయము దక్షిణాపథములో వ్యాపించినట్లు ఆ పేర్లను బట్టియే చెప్పవచ్చును. సాతవాహన రాజులలో ఆనాటి కవులు చెప్పిన గాథలలో ఏడువందల మంచిగాథల నేర్చి గాథాసప్తశతిని సంకలనము చేసిన హాలమహారాజు నాటికి సాతవాహన రాజ్యములో కృష్ణపూజ మాత్రమే కాక కృష్ణునికి సంబంధించిన గాథలును బాగుగా వ్యాప్తిలోనికి వచ్చినవి. గాథాసప్తశతిలో కృష్ణుడు మధుమథనుడని, దామోదరుడని పేర్కొనబడినాడు. యశోద, గోపికల ప్రస్తావముకూడ నున్నది. వీనిలోని కొన్ని గాథలు చదివిన రాధమీద గోపికల కసూయ ఉన్నట్లుకూడ వ్యక్తమగు చున్నది.

దక్షిణాపథములో భాగవత సంప్రదాయము క్రీస్తుశకము ప్రారంభ శతాబ్దులనాటికి వ్యాపించినదని తెలిసినప్పటికిని సాతవాహన మహారాజులు వైదికధర్మ నిరతులై యజ్ఞయాగాది కర్మలు చేయుచుండిన వారేకాని ఈ భాగవత సంప్రదాయము నవలంబించినట్టు వారి శాసనములను బట్టి కానరాదు. అదియును గాక ఈ సంప్రదాయము ప్రజల ఆదరము నెంతగా చూరగొన్నదో, ఈ సంప్రదాయము నెంతమంది అవలంబించిరో తెలిసికొనుటకు కూడ అవకాశము లేదు. క్రీస్తుశకము ప్రారంభ శతాబ్దులలో ఈ సంప్రదాయము తెలుగుదేశములో ఎక్కువగా వ్యాప్తిలో నుండినదని చెప్పుటకు నిదర్శనములు లేవు. క్రీస్తు శకము నాలుగవ, అయిదవ శతాబ్దములనుండి దీనికి మహారాజుల ప్రాపు దొరకినది.

సముద్ర తీరస్థమయిన ఆంధ్రదేశమును ఇక్ష్వాకువంశపు రాజులకు తరువాత పరిపాలించినవారు పల్లవ వంశజులు; భారద్వాజ గోత్రులు. కుదురు ఒక్కటేయైనను, వీరిలో చాల శాఖ లున్నవి. వీరిలో మొదటి రాజులకు కాంచీపురము రాజధాని. అక్కడినుండి వీరు కాంచీపుర ప్రాంతమునేకాక దాని కుత్తరమున నున్న తెలుగు దేశమును కూడ కృష్ణానదీ తటము వరకు పరిపాలించిన వారు. తెలుగు దేశమును పాలించుచుండిన పల్లవ మహారాజ ప్రతినిధి యువరాజు ధనకటకములో నుండువాడు. ఈ మొదటి మహారాజుల దానశాసనములు ప్రాకృతభాషలో నున్నవి. స్కందవర్మ మహారాజు రాజ్యకాలములో యువ మహారాజయిన బుద్ధవర్మయొక్క భార్య చారుదేవి దాలూరులో కూళిమహాతరకుడు నిర్మించిన భగవంతుడగు నారాయణుని దేవకులమునకు కొంతభూమిని దానము చేసినది ('దాలూరే కూళిమహాతరక దేవకులస్య భగవన్నారాయణస్స'). దేవకులమను పదమే జనవ్యవహారములో భ్రష్టమయి దేవళమయినట్టు కనబడుచున్నది. దక్షిణ హిందూదేశములో భగవంతుడైన నారాయణునికి దేవాలయము నిర్మితమైనట్లు తెలుపు మొదటి శాసన దృష్టాంత మిదియే. ఈ దేవకులమును కూళిమహాతరకుడను రాజకీయోద్యోగి నిర్మించినది. కూళియన్నది నామనిర్దేశము కావచ్చును. కూళి మహాతరకుడు నారాయణ భక్తుడు, పరమ భాగవతుడు కావచ్చును. కూళి మహాతరకుని దేవకులములోని నారాయణునికి పల్లవ యువ మహారాజు దేవేరి చారుదేవి రాజతటాకముక్రింది నాలుగు నివర్తనముల భూమిని దేవభోగముచేసి దాన మిచ్చెను (దేవుని కిచ్చిన భూమిని దేవభోగ మందురు). దక్షిణ హిందూదేశములో ప్రాకృతభాషా శాసనములకు సముద్రగుప్తమహారాజు దక్షిణదేశ జైత్రయాత్రా కాలమే కడపటి హద్దనియు, అటుతరువాతినుండి సంస్కృతభాషా శాసన

ుల కాలమని చరిత్ర పరిశోధకులు ఉజ్జాయింపుగా ి పరిమితిని ఏర్పరచినారు. అందువలన పల్లవ యువ మహారాజు రాణి చారుదేవి — ఈ దానశాసనము ప్రాకృత భాషలో ఉండుటవల్ల - క్రీస్తుశకము నాలుగవ శతాబ్ది నాటిదని నిర్ణయింప వచ్చును. దీనినిబట్టి క్రీస్తుశకము నాలుగవ శతాబ్దినాటికి భాగవత మతము తెలుగు దేశములో వ్యాపించినట్లే కాక భగవంతుడైన నారాయణునికి దేవకులములు కూడ నిర్మితమైనట్టు ఈ చారుదేవి శాసనమువల్ల తెలియు చున్నది.

ప్రాకృత భాషలో దాన శాసనములు వ్రాయించి ఇచ్చిన మొదటి పల్లవ రాజుల యనంతరము వారిలో కొందరు అయిదవ, ఆరవ శతాబ్దులలో గుంటూరు, నెల్లూరు మండలములలో రాజ్యము చేసిరి. వీరి దాన శాసనము లన్నియు సంస్కృత భాషలో ఉన్నవి. కొందరు భాగవత సంప్రదాయావలంబులు ; పరమ భాగవతులు. వీరి కాలమున వీరి రాజ్యములోకూడ విష్ణువునకు దేవాలయము లుండినట్లు వీరి శాసనములవల్ల తెలియవచ్చు చున్నది. ఈ పల్లవ రాజులలో స్కందవర్మ ప్రపౌత్రుడును, వీరవర్మ పౌత్రుడును, స్కందవర్మ పుత్రుడును అయిన యువమహారాజు విష్ణుగోపవర్మ సింహవర్మ యను మహారాజు రాజ్య కాలములో ఉరువుపల్లి గ్రామములోని రెండువందల నివర్తనముల భూమిని కొందుకూరిలో విష్ణువర్మ సేనాపతి నిర్మించిన విష్ణుహార దేవకులమునకుగాను దేవభోగము చేసి దానము చేసెను. ఇదియును విష్ణ్వాలయమే. ఈరీతిని కృష్ణకు దక్షిణమున నున్న సముద్రతీరస్థాంధ్ర దేశములో నాలుగైదు శతాబ్దులలో భాగవత మతము వ్యాపించిన దనియు, మహారాజులుకూడ ఆ సంప్రదాయము నవలంబించిన పరమ భాగవతులనియు పూర్వోక్త విషయములవల్ల తెలియవచ్చుచున్నది.

చిత్రము 98. హరిహరమూర్తి. భైరవుని కోన

మొదటి పల్లవ వంశపు రాజులకు సమకాలికులు శాలంకాయన గోత్రులయిన భూవరులు. వీరి మొదటి శాసనములు ప్రాకృతములోనే ఉన్నవి ; తరువాతివి సంస్కృత భాషలో ఉన్నవి. వీరు కృష్ణా గోదావరీనదుల మధ్య ప్రదేశమున్న విజయవేంగిపురము రాజధానిగా క్రీ. శ. నాలుగైదు శతాబ్దములలో రాజ్యము చేసినవారు. విజయ వేంగిపుర మిప్పటి పెదవేగి యని చరిత్రకారులు గుర్తించినారు. ఇది పశ్చిమ గోదావరి జిల్లాలో ఏలూరికి సమీపముగా నున్నది. ఈ శాలంకాయన గోత్రులైన రాజులు చిత్రరథస్వామి భక్తులు. చిత్రరథు డన్నది సూర్యునికి పేరు. అందువల్ల ఈ శాలంకాయనులు సూర్యారాధకులని తెలియుచున్నది. క్రీ. శ. ఆరంభ శతాబ్దులలో సూర్యారాధన తెలుగు దేశములో ఉండినట్లు నిదర్శనము లున్నవి. విజయ వేంగిపురములో పూర్వము సూర్యునికి దేవాలయ ముండినట్లు చెప్పుదురు. ఇప్పటికిని పెదవేగిలో ఆ యూరివారు చిత్రరథస్వామిదిబ్బ యని ఒక దిబ్బను చూపుదురట. ఈరాజులు సూర్యారాధకు లైనప్పటికిని వీరిలో కొందరు విష్ణుభక్తులు. వీరు తాము పరమ భాగవతులమని చెప్పుకొన్నారు. ఒక్క వంశములోనివా రందరును ఒకటే సంప్రదాయము నవలంబింపవలెనను నియమము ఆ కాలములో లేనట్టు కనిపించుచున్నది. సంస్కృత భాషలో దాన శాసనము లిచ్చిన ఈ రాజుల కాలములో కృష్ణా గోదావరి మధ్యస్థ దేశములో కూడ విష్ణుదేవున కాలయము లుండినట్లు తెలియు చున్నది. శాలంకాయన రాజ్య స్థాపకు డైన హస్తివర్మ ప్రపౌత్రుడును, నందివర్మ మహారాజు పౌత్రుడును, చండవర్మ మహారాజు పుత్రుడును అయిన నందివర్మ మహారాజు తన ధర్మ యశోభివృద్ధి కోసము త్రిలోకనాథుడయిన విష్ణుగృహస్వామికి తన రాజ్యములోని వేరు వేరు గ్రామములలో కొన్ని హలముల భూమిని దేవహలము చేసి దానము చేసెను. హల మనగా నాగలి. పూర్వకాలములో భూమి విస్తీర్ణమును ఇన్ని నాగళ్ళ భూమి అని నాగళ్ళ లెక్కలో తెలుపువారు.

ఇక గోదావరి నదికి ఉత్తరమున నున్న కళింగదేశ విషయము విచారింతము. క్రీ. శ. అయిదవ శతాబ్దికి పూర్వము కళింగదేశ చరిత్ర మన కంతగా తెలియదు. క్రీస్తు శకము అయిదవ శతాబ్దినుండి కొందరు రాజు లీ ప్రాంతమును పాలించుచు వచ్చినట్లు వారి తామ్రశాసనములవల్ల తెలియుచున్నది. వీరి తరువాత కళింగమును పాలించినవారు గంగవంశపు రాజులు. వీరికిని, వీరికి పూర్వులుగా తెలియవచ్చు రాజులకును ఏదయినను సంబంధ మున్నదో లేదో మనకు తెలియదు. గంగవంశజుల పరిపాలనమునకు పూర్వము భాగవత సంప్రదాయము

కళింగములో వ్యాపించినదో లేదో తెలియదు కాని గంగ భూధవుల కాలములో మాత్రము వారి రాజ్యములో వ్యాపించినట్లు మనకు నిదర్శనము లున్నవి. కాని కళింగనగరము రాజధానిగా కళింగదేశమును పరిపాలించిన గంగ వంశజులు శకల శశాంక శేఖరధరుడును, మహేంద్రాచల శిఖరప్రతిష్ఠితుడును అయిన గోకర్ణేశ్వర స్వామిని ఆరాధించు పరమమాహేశ్వరులైనను మత సహనము కలిగి ఇతర సంప్రదాయములను కూడ సమానముగా ఆదరించినవారు. వీరిలో హస్తివర్మ మహారాజు గాంగశకము 20 వ సంవత్సరమున భగవంతుడును, సప్తార్ణవశాయియు, సప్త సామోపగీతుడును, సప్తలోకైక నాథుడును అయిన నారాయణునికి బలి, చరు, సత్ర ప్రవర్తనము నిమిత్తమును, ఖండస్ఫుటిత సంస్కారము నిమిత్తమును రోహణకి గ్రామములో ఆరు హలముల భూమిని దానము చేసినాడు. హస్తివర్మ మహారాజునకు రణభీతుడని బిరుదాంకము. ప్రాయికముగా ఈ మహారాజు ప్రతిష్ఠయే కావచ్చునీనారాయణునిది. ఈ కారణముచేతనే ఈ దేవునికి రణభీతోదయుడని కూడ పేరు కలిగినది. కళింగములో గాంగ వంశపు రాజులు చేసిన విష్ణుప్రతిష్ఠలలో మనకు తెలియవచ్చిన దిదియే మొదటిది. కళింగములో విష్ణుదేవుని యాలయమునకు మనకు దొరకిన ఆకరములలో కూడ ఇదే మొదటిది. కట్టించిన విష్ణుదేవనియాలయము ఒకవేళ బీటలు బీసి శిథిలమైనప్పుడు దానిని మరమ్మతు చేయించుట కూడ ఈ భూదాన ప్రయోజనములలో ఒకటి. ఖండస్ఫుటిత సంస్కారమన్న పదముయొక్క అర్థ మిదే. గాంగశక ప్రారంభము మన కింకను నికరముగ తేలలేదు. హస్తివర్మ క్రీ. శ. ఆరవ శతాబ్ది పూర్వార్ధములో ఉండెనని చెప్పవచ్చును. ఆ మహారాజు రాజ్యము చేసిన కాలమునకు భాగవత సంప్రదాయము కళింగదేశములో వ్యాపించిన దనుటకును సందేహింప బనిలేదు.

హస్తివర్మ మహారాజు విష్ణ్వాలయమునకు పైని చెప్పిన దానము చేసిన మరి తొమ్మిదేండ్లకు కళింగదేశమును పరిపాలించిన మరొక గాంగ మహారాజు ఇంద్రవర్మ అనునతడు భగవంతుడైన రామేశ్వరభట్టారకునికి, అనగా రామేశ్వరస్వామికి బలి చరు సత్ర ప్రవర్తనము నిమిత్తమును, ఖండస్ఫుటిత సంస్కారము(దేవాలయము మరమ్మత్తుల) నిమిత్తమును క్రోష్టుకవర్తనీ విషయములోని హరిభట గ్రామములో రెండు హలముల(నాగళ్ల) భూమిని దేవాగ్రహారముచేసి దాన మిచ్చినాడు. పైని చెప్పిన ఈ రెండు ఉదాహరణముల వలనను కళింగములోకూడ క్రీస్తుశకము ఏడవ శతాబ్దమునకు పూర్వమే భాగవత మతము వ్యాపించిన దనియు, గోదావరికి దక్షిణమున నుండు దేశములో వలెనే ఉత్తరమున నున్న కళింగములోకూడ విష్ణువునకు ఆలయము లుండిన దనియును తెలియుచున్నది. పల్లవమహారాజులు పెట్టుకొనుచువచ్చిన విష్ణువర్మ, విష్ణుగోప, కుమారవిష్ణు మొదలైన పేర్లుకూడ తెలుగు దేశములో క్రీస్తుశకము ఏడవశతాబ్దికి పూర్వము విష్ణువునకు సంబంధించిన సంప్రదాయము వేరుతన్నుకొని వర్ధిల్లుచుండెననుటకు తార్కాణములు. ఒక్క మహారాజులే కాక బ్రాహ్మణులనేకులు విష్ణుశర్మ, మాధవశర్మ మొదలైన పేర్లను పెట్టుకొనుచు వచ్చినట్లు ప్రాచీన దానపత్రములను పరిశీలింపగా తెలియవచ్చుచున్నది.

ఇక తెలుగు దేశమును పాలించిన తూర్పు చాళుక్యుల కాలములో ఈవైష్ణవ సంప్రదాయమున కంతకు పూర్వము కంటెను వ్యాప్తి అధికమైనట్లు కన్పించుచున్నది. తూర్పు చాళుక్య రాజ్యమును స్థాపించిన మహారాజు విష్ణువర్ధనుడు. ఇతని పేరునుబట్టి; ఇతడు వైష్ణవ సంప్రదాయమునకు చెందినవాడని ఊహింప వచ్చును. కాని ఇతని సంతతి వారిలో చాలమంది విష్ణువర్ధన నామాంకితులైనను వారందరును వైష్ణవ సంప్రదాయమునకు చెందినవారు కారు. వీరిలో కొందరు శైవసమయము నవలంబించిన పరమ మాహేశ్వరులు. చాళుక్యరాజ్య స్థాపకుడైన విష్ణువర్ధనుడు వైష్ణవ ధర్మావలంబకుడే. అతడు తన శాసనములలో తాను పరమ భాగవతుడ నని చెప్పుకొనెను. ఇతని సంతతివారు ఇతనిని ' కారణ విష్ణు ' వని, ' ఐదంయుగీన విష్ణు ' (ఈ యుగమునకు విష్ణువువంటివాడు) వని ఇతనిని ప్రశంసించియున్నారు. కాని, చాళుక్య యుగము మొత్తముమీద చూచినచో చాళుక్య రాజ్యమున శైవ సంప్రదాయమే ఎక్కువగ వ్యాపించినట్లు కాన్పించును. తెలుగు దేశమును పాలించిన విష్ణువర్ధన నామము కల చాళుక్య మహారాజులలో కొందరైనను పరమ భాగవతు లున్నప్పటికిని విష్ణ్వాలయమునకుగాని, విష్ణు ప్రతిష్ఠకుగాని వారి శాసనములలో ఎక్కడను ఒక్క సూచనయు లేదు. ఇది చాల ఆశ్చర్యకరమైన విషయము ; ఏమనగా, క్రీస్తు శకము ఆరంభమునుండి తెలుగు దేశములో తూర్పు చాళుక్యుల పరిపాలనము అంతమగువరకు గల కాలములో తెలుగు దేశమునకు పొరుగున నున్న ద్రవిడ దేశములో ఆళ్వారు లుదయించి, విష్ణునామ సంకీర్తనము కావించి వైష్ణవ భక్తి సంప్రదాయమును పరివ్యాప్తము కావించిరి. వారి ప్రభావముచేత వైష్ణవము భక్తిప్రధానమైన మతమై రాణకెక్కినది. ఈ యాళ్వారులు పండ్రెండుగురు. వైష్ణవ గురు పరంపరలలో చెప్పిన ఈ యాళ్వారుల

వరుసక్రమము సరియైనదని యంగీకరించునట్లయిన వీరి లోని కట్టకడపటి ఆళ్వారు తిరుమంగై ఆళ్వారు. ఈయన కాంచీపురము రాజధానిగా రాజ్యమేలిన పల్లవ వంశజుడైన మొదటి నరసింహవర్మ (క్రీ. శ. 625 - క్రీ.శ. 645)కు సమకాలికుడైన శైవ నైనారు తిరుజ్ఞానసంబంధరుతో వాదము చేసినట్లు తెలియవచ్చుటచేత మిగిలిన ఆళ్వారులందరును అంతకు పూర్వులనియే నిర్ణయింపవలసి యుండును. ఈ యాళ్వారుల దివ్య సంకీర్తనముల మొత్తము గ్రంథమునకు దివ్య ప్రబంధమని, నాలాయిర ప్రబంధమని పేరు. ఈ యాళ్వారు లందరిలో ఎక్కువ ప్రబంధములు రచించిన వారు తిరుమంగై ఆళ్వారు. ఈయన రచించిన దివ్య సంకీర్తనములు వేయికి పైగా నున్నవి. తిరుమంగై ఆళ్వారు రచించిన ఈ దివ్య ప్రబంధమునకు తిరువాయ్ మొళి అని పేరు. ఆళ్వారు లందరు నారాయణుడే ప్రధాన దైవమని చెప్పి విష్ణువు అవతారములను, అందులో ముఖ్యముగా త్రివిక్రమావతారమును వినుతించుచుందురు; కృష్ణ లీలల నభివర్ణింతురు. వేదములను వారు గౌరవించినప్పటికి నారాయణనామ సంకీర్తనము చేయవలెనని, విష్ణ్వాలయములలో నారాయణు నర్చింపవలెనని, వారి యవతార మహత్త్వమును తలచి నారాయణ ధ్యానము చేయవలెనని వారు బోధించిరి. ఈ యాళ్వారులకు తరువాత వైష్ణవ సంప్రదాయాభ్యున్నతికి కారకులైనవారు ఆచార్య పురుషులు. నాథముని, పుండరీకాక్షుడు, రామమిశ్రుడు, యామునాచార్యులను ఆళవందారు, రామానుజాచార్యులు మొదలయినవారు. వీరిలో నాథముని అను రంగనాథాచార్యులవారు పాంచరాత్ర తంత్రముల నాధారము చేసికొని ప్రపత్తి అను నూతన సిద్ధాంతమును ప్రతిపాదించి వైష్ణవమునకు ఒక క్రొత్త రూపమిచ్చినారు. ఈయన పౌత్రుడే యామునాచార్యులవారు. శ్రీ రామానుజాచార్యులవారి సిద్ధాంతములకు ప్రాతిపదిక లన్నియు ఈ యామునాచార్యులవారు వేసినవే అని చెప్పుదురు. ఈయన క్రీ.శ. 1040 లో వైకుంఠవాసుడైనట్లు చరిత్రకారులు నిర్ణయించుచున్నారు. ఈవిధముగా ద్రవిడ దేశములో ఆళ్వారులు, ఆచార్య పురుషులు ఈ వైష్ణవ సంప్రదాయమునకు క్రొత్త జీవము పోసి క్రొత్త రూపము నిచ్చుచున్నప్పటికిని దాని ప్రభావము ఈ కాలములో తెనుగు దేశములో ఎక్కువగ కనబడకపోవుటయే విచిత్రము. అయినను తెనుగు దేశములో విష్ణుదేవునియాలయములు లేవనికాని, విష్ణుపూజ లేదనికాని చెప్పలేము. విష్ణ్వాలయములు, విష్ణుపూజ తెలుగు దేశములో క్రీ. శ. నాలుగయిదు శతాబ్దులలోనుండి యుండినట్లు పల్లవ, శాలంకాయన శాసనములే చెప్పుచున్నవి. కాని ద్రవిడ దేశములోని ఆ భక్తి ఉద్యమము ఎంత బలమైనదో దానికి తగినంతగా దాని ప్రభావము తెలుగు దేశములో కనబడుట లేదు. వేదమార్గ ప్రతిష్ఠాచార్యులైన వైష్ణవ ఆచార్యోత్తములను గురించి పదుమూడవ శతాబ్దినాటి నెల్లూరు మండల శాసనములవలననే. విందుము. మొట్టమొదటిమారు మనకు తెలియవచ్చిన వైష్ణవాచార్యోత్తముడు శ్రీమతు మార్గము పహిండి ముక్కల వీర తిరువేంగడ కుమారులు.

చిత్రము . కృష్ణుడు, సత్యభామ, రుక్మిణి, చీమకుర్తి

శ్రీవైష్ణవము ప్రజలలో మందమందముగా వ్యాపించుచుండినప్పటికిని దక్షిణ దేశములో వ్యాప్తమైన వైష్ణవ ప్రభావము తెలుగు దేశముమీద లేక పోలేదు. తెలుగు దేశములో పండ్రెండవ శతాబ్దినాటికే ప్రసిద్ధములైన విష్ణ్వాలయములు వెలసినవి. వీనిలో తెలుగు దేశము ఉత్తరపుకొనను శ్రీకాకుళము జిల్లాలోని శ్రీకూర్మము, విశాఖపట్టణము జిల్లాలోని సింహాచలము, గోదావరి జిల్లాలోని సర్పవరము, గుంటూరు జిల్లాలోని బాపట్ల మొదలయినవి ప్రముఖములైనవి. ఈ క్షేత్రములలోని దేవాలయములు పండ్రెండు, పదుమూడు శతాబ్దములలో మహావైభవము అనుభవించినవి. ఈ యాలయములలో స్వామి పూజా పురస్కార భోగాదుల నిమిత్తమును, స్వామికి ఊడిగము చేయు పరిచారక బృందమయిన 'సానుల మాముల' నిబంధముల నిమిత్తమును, దీపదానము నిమిత్తమును మహారాజులు మొదలయినవారు కొన్ని కొన్ని కట్టడలు

చేసి, కొన్ని మాన్యముల నిచ్చినారు. ఇట్టి కట్టడలకు సంబంధించిన శాసనములు పూర్వోక్త దేవాలయములలో పండ్రెండు, పదుమూడు శతాబ్దులనాటివి, ఆయా దేవాలయముల గోడలమీదనే చెక్కినవి, ఇప్పటికి అనేకము లున్నవి. విష్ణ్వాలయములకు విశేష ప్రాముఖ్యము వచ్చుటే కాక దక్షిణ దేశములోని వైష్ణవ మత ప్రాబల్యమువల్ల పన్నిద్దరాళ్వారులు రచించిన స్తోత్ర గ్రంథము తిరువాయ్మొటి పదునొకొండవ శతాబ్దమునుండి తెలుగుదేశపు ప్రసిద్ధ విష్ణ్వాలయములలో పాడబడుచు వచ్చినది. ఇది పాడుటకుగాను ఆ దేవాలయములలో నిబంధములుకూడ చేయబడినవి.

పదునొకండవ శతాబ్దమునుండి దేవాలయ నిర్మాణములో పెంపు కలిగినది. అంతవరకు ఒక గర్భగృహము, అంతరాళికము, ముఖమండపములతో నున్న దేవాలయములలో ప్రధాన దైవతములకే కాక పరివార దైవతములకు సైతము గృహము లేర్పడినవి. పన్నిద్దరాళ్వారు లను విష్ణుభక్తులు కూడ పండ్రెండవ శతాబ్దము నుండి విష్ణ్వాలయములలో విగ్రహరూపమున ప్రవేశించినారు. దేవాలయ విన్యాసములో కళ్యాణమండపము, సభామండపము, నాట్యమండపము మొదలైన మండపము లనేక మంతర్భాగము లైనవి. నాట్య, సంగీత, చిత్ర కళానిలయమై దేవాలయ మొకకళా పోషకసంస్థ యైనది. అది వేదవిద్యను, మత విద్యను నేర్పు విద్యానిలయ మయినది.

ఈ కాలము నాటికి దక్షిణదేశ వైష్ణవములో గొప్ప మార్పు సంభవించినది: అది యెట్లనగా, కులము, వర్ణము ఏదయినను ప్రపన్ను లందరును సమానులేయని, భక్తులలో కొంద రెక్కువవారు కొందరు తక్కువవారు లేరని శ్రీవిశిష్టాద్వైత మత స్థాపకులైన శ్రీమద్రామానుజాచార్యులవారు ప్రపన్నులవిషయముననను, మోక్షము విషయమునను కులభేద రహితమైన విశాలదృష్టిని కనబరచిరి. ప్రపన్నుల విషయముననను, మోక్షము విషయముననను మాత్రమేకాక ప్రసాద దయా, జ్ఞాన, ప్రపత్త్యాదులను మరి పదునారు విషయముల సందర్భమున కూడ శ్రీమద్రామానుజాచార్యులవారి యభిప్రాయములతో మహాపండితులైన వైష్ణవాచార్యోత్తములు కొంద రేకీభవింపలేదు. మొత్తముమీద వైష్ణవులలో వైష్ణవులకు అభిప్రాయభేద కారణములైన అంశములు పదునెనిమిది. ప్రధాన ధర్మ విషయములను గురించి కొందరి కభిప్రాయ భేదము లున్నను అట్టి భిన్నాభిప్రాయములు గలవారి నందరి నేకము చేసి కూడగట్టుకొని రాగల ప్రజ్ఞావంతుడు ప్రతిభావంతుడు వైష్ణవులలో లేకపోయినను వైష్ణవ సంప్రదాయములో ఈ భిన్నాభిప్రాయపు వగులు పదునాలుగవ శతాబ్దము ప్రథమపాదాంతము వరకు పరిస్ఫుటము కాక లీలామాత్రముగా అట్లే ఉండిపోయినది.

పదునాలుగవ శతాబ్దము మొదటిపాద ఘంతమగు నాటికి దక్షిణ దేశములోని రాజ్యములు కూలిపోవుటయు, ముస్లిము ప్రభుత్వ మేర్పడుటయు, అటుతరువాత ముందు తెలుగు దేశములో హిందూ ధర్మ పునఃప్రతిష్ఠాపనము జరగుటయు కూడ సంభవించినది. తెలుగు దేశములో జరగిన హిందూ ధర్మపునఃప్రతిష్ఠాపనము దక్షిణ హిందూదేశములో ముస్లిము ప్రభుత్వవినాశనమునకును, ఇతరహిందూ రాజ్య సంస్థాపనమునకును నాంది యైనది. ఈ హిందూ రాజ్య పునస్సంస్థాపన యుగములో హిందూ రాజన్యులు యజ్ఞయాగాదులతో కూడిన వైదికధర్మమును పునరుద్ధరించి వేదవేదాంగ పారగుల కాశ్రయ మిచ్చి వారిని పోషించుచు వచ్చిరి. ఈ యుగములో తెలుగు దేశమును పరిపాలించిన రెడ్డిరాజన్యులును, కర్ణాటాధీశ్వరులును వేదమతోద్ధారకులై వైదికధర్మ ప్రోత్సాహకు లగుటవలన దక్షిణ దేశములోని వైష్ణవమతాచార్యులలో చాలమంది వేద సంప్రదాయము వైపు, వర్ణాశ్రమధర్మ భావములవైపు మొగ్గి తమ సంప్రదాయము నెక్కువగా నన్నివిధముల వైదికము చేయుటకు ప్రయత్నించిరి. ఈ కారణమున అంతవరకు సన్నని వగులుగా నున్నది ఇప్పుడు పెద్ద చీలిక యైనది. వైష్ణవమును సంపూర్ణముగా అన్ని విధముల పూర్వాచార పరాయణమును, వైదికమును చేయవలెనన్న పక్షమువారికి వెంకటనాథ నామాంతరముగల వేదాంత దేశికులవారు నాయకు లైరి. తద్వ్యతిరేకపక్షమునకు పిళ్లైలోకాచార్యులవారును, ఆయన సోదరులు అళగియ మనవాళ పెరుమాళ్ నైనారాచార్యుల వారును నాయకు లైరి. ఈ యుభయపక్ష నాయకుల బోధలవలనను, ప్రయత్నముల వలనను అంతవరకు ఒక స్ఫుటరూపము లేని భిన్నాభిప్రాయ సంప్రదాయములకు ఒక విశదరూప మేర్పడి యవి వడగలై, తెంగలై సంప్రదాయములుగా రూపొందినవి. వేదాంతదేశికాచార్యులవారు వడగః సంప్రదాయావలంబకులు. వడగల పక్షమునకు భిన్నమైనదియు, వ్యతిరేకమైనదియు తెంగల సంప్రదాయము. ఇదే ఈ కాలములో వైష్ణవములో వచ్చిన గొప్ప మార్పు అప్పటి నుండి వైష్ణవులలో ఈ రెండు సంప్రదాయముః వారును ఉన్నారు.

వైదికమతము పునఃప్రతిష్ఠితమైన ఈ యుగములో ద్రవిడదేశమునుండి వైష్ణవాచార్యు లనేకులు తెలుగు దేః ములో పర్యటనము చేసి వేరు వేరు సంస్థానములకు వెళ్ళి

క్కడి పండితులతో శాస్త్రవాదము చేసి వారిని జయించి ుండు మహారాజులకు మత మిచ్చి, తరువాత వారి సామం ంలను వశపరచుకొని, తమ మతమును వ్యాపింపజేసిరి. టువంటి ఆచార్యులలో వేదాంతదేశికులవారి శిష్యులును, ుమారులును అయిన నైనారాచార్య్య అనునామాంతరము ల వరదాచార్యులవా రొకరు. వారు తెలంగాణాలోని రాచకొండ సంస్థానమునకు వెళ్లి రేచెర్ల మాధవనాయక తనూజుడైన సర్వజ్ఞ సింగమ నాయనికి మత మిచ్చినారు. ఈకాలములో తెలంగాణాలో వైష్ణవ మతమును వ్యాపింపజేసినవారిలో మొదటి ఆచార్యవర్యులు వీరే. ఇట్లే ఈ కాలములోని ఇతరాంధ్రదేశములో గూడ భట్టరువారు, కందాడవారు, తిరుమలవారు, నల్లాని చక్రవర్తులవారు మొదలైన సుప్రసిద్ధ వైష్ణవ వంశములవారు పర్యటనము చేసి వైష్ణవమత వ్యాపనమునకు పూనుకొన్నారు. హిందూ రాజ్య పునఃప్రతిష్ఠాపన యుగములో మొదట కొంత కాలము శైవము ప్రబలముగా ఉన్నను తరువాత క్రమక్రమముగా ఈ వైష్ణవాచార్యుల బోధలవలనను, ప్రయత్నములవలనను వైష్ణవము తెలుగు దేశములో బాగుగా వేరు తన్నుకొని వర్ధిల్లినది.

ఓరుగంటి కాకతీయసామ్రాజ్యము భగ్నమైన తరువాత ప్రాగాంధ్ర దేశములోను; పశ్చిమాంధ్ర దేశములోను వర్ధిల్లిన కొండవీడు, విజయనగర రాజ్యములలో కొండవీటి రాజ్యాధిపతి అయిన కుమారగిరి భూపతివరకు గల రెడ్డి రాజన్యులు శైవాచార సంపన్నులు. రాజమహేంద్రవరమును పాలించిన రెడ్డిరాజన్యులుకూడ పట్కాల శివ పూజా ధురంధరులు. కుమారగిరి భూపాలుని కాలము నుండి కొండవీటి రెడ్డిరాజ్యములో శైవముకూడ ఉండినను వైష్ణవము పూర్వాంధ్ర దేశములో రాజాదరణ పాత్రమై అంతకు పూర్వముకంటెను బలపడినది.

ఈవిధముగనే పశ్చిమాంధ్రదేశములోని విజయనగరము రాజధానిగా కర్ణాట సామ్రాజ్యమును పరిపాలించిన నాలుగు రాజవంశములలో మొదటిదైన సంగమ వంశపు రాజులు శైవ మతావలంబులై శైవధర్మ సంప్రదాయమును ఆదరించినారు. ఇట్లని వారు ఇతర ధర్మ సంప్రదాయముల నుపేక్షింపలేదు. వానినికూడ సమదృష్టితో ఆదరించి యున్నారు. సంగమ వంశములోని కడపటి పాలకులలో మొదటి విరూపాక్ష మహారాయలే వైష్ణవమత మవలంబించిన మొదటి కర్ణాటాధీశ్వరుడు. సంగమ వంశజులను త్రోసి రాజని విజయనగర సింహాసన మెక్కిన సాళువ నరసింగ రాయలు పరమ వైష్ణవుడు. ఇతనికి శ్రీ తిరుపతి వేంకటేశ్వరస్వామి ఇష్టదైవము. సాళువ నరసింగరాయలు సింహాసన మెక్కుటతో దక్షిణ హిందూ దేశములో వైష్ణవమత వ్యాపనమునకు గొప్ప ప్రోత్సాహము కలిగినది. సాళువ వంశజుల కాలమునుండి, అనగా క్రీస్తు శకము పదునైదు, పదునారు శతాబ్దములలో చిత్తూరు జిల్లాలోని తిరుపతి వైష్ణవమునకు ప్రధాన కేంద్రమైనది. సాళువ నరసింహరాయలు మొదలుకొని విజయనగర సింహాసన మధిష్ఠించిన కర్ణాటాధీశ్వరు లందరు వైష్ణవ మతావలంబకులే; వైష్ణవాచార నిరతులే. వారు [redacted]వమునకు చూపిన ఆదరణముకంటెను, శివాలయములకు చేసిన దాన ధర్మములకంటెను వైష్ణవమునకు చూపిన ఆదరణమును, విష్ణ్వాలయములకు చేసిన దాన ధర్మములును అధికము. ఈ కర్ణాటాధీశ్వరులు కొందరు ప్రముఖులైన వైష్ణవాచార్య స్వాముల విషయములో వారికి శ్రీవైష్ణవ సంఘములోను, సమావేశములలోను ప్రథమ గౌరవాదికములు చూపవలెననియు, కర్ణాట సామ్రాజ్యములోని వైష్ణవాలయములు అన్నింటిలోనో, కొన్నింటిలోనో తీర్థ ప్రసాదములు వినియోగము చేయుటలో మొదటి గౌరవము వారి కీయవలెననియు కట్టడ చేయుటయే కాక, శ్రీ రామానుజమత మవలంబించిన అన్ని కులములవారి ప్రవర్తన సరిగా ఉన్నది లేనిది విచారించుచుండుటకును, అట్టివారిలో మత, సాంఘిక విషయములలో ధర్మ విరుద్ధముగా ప్రవర్తించినవా రెవరైన నుండిన అట్టియపరాధులను దండించుటకును అధికారముకూడ నిచ్చియున్నారు. ఈ కారణముచేత కర్ణాట సామ్రాజ్యము వర్ధిల్లిన కాలములో — ముఖ్యముగా కడపటి అర్ధభాగములో, వైష్ణవాచార్యుల పలుకుబడి, ప్రభావము అధికమై, వైష్ణవ మతావలంబకులైన అన్ని వర్ణములవారిని శాసించి అదపులో ఉంచగల అధికారము వారికి లభించినది.

కర్ణాట సామ్రాజ్యములో వైష్ణవ ధర్మము ప్రవర్తింపజేయుటలోను, విద్య వ్యాపింపజేయుటలోను వైష్ణవ మతములు కూడ చాల తోడ్పడినవి. వడగలై, తెంగలై మతము లని విశిష్టాద్వైత మతములు రెండు రకములు. చిత్తూరు జిల్లాలోని తిరుపతి, కర్నూలు జిల్లాలోని అహోబలము మతములు తెలుగు దేశములోని సుప్రసిద్ధములైన వడగలై మతములు. తెంగలై మతములు అటువంటివే ప్రసిద్ధములైనవియు, పురాతనమైనవియు లేవు.

ఈకాలములో తెలుగు దేశమునందు శ్రీరామాలయమైనను లేని గ్రామము లేదు; శ్రీరామ భజన మందిరమైనను లేని పల్లెటూరు లేదు. తెలుగు దేశీయులలో అధిక సంఖ్యాకులకు శ్రీరామచంద్రమూర్తియే ఆరాధ్య దైవము. తెలుగు ప్రజలలో నీ సంఖ్యాకులు శ్రీరామోత్సవము అతి వైభవముతో నెల్ల నాడును జరుపుచుందురు. మ. సో. శ.

ఇస్లాము

ముస్లిముల మతము ఇస్లాము. ఈ మతమును మహమ్మదు ప్రవక్త క్రీ. శ. 610 లో స్థాపించెను. ఈయన క్రీ. శ. 571 లో మక్కా నగరమున బనూహాషిమ్ అను నతని యింట జన్మించెను. యూదుల మతము, క్రైస్తవ మతముల వలెనే యీ మతము గూడ 'దేవు డొక్కడే' యను సిద్ధాంతము ప్రధానముగ గలది. ఈ రెండు మతముల కన్నను తర్వాతనే ఇస్లాము మతము స్థాపితమాయెను.

ఇస్లాము ; దాని యర్థము - అందలి భిన్నమతములు : ఇస్లా మనగా శాంతి యనియు, భగవ దాజ్ఞను శిరసావహించుట యనియును అర్థము. మహమ్మదు ప్రవక్తకు దేవునిచే చెప్పబడిన గ్రంథమే ఖురాను. ఇమామ్, ఇబాదత్, ఇహానాజ అను సిద్ధాంతములు ఖురానులో చెప్పబడినవి. ఈ సిద్ధాంత త్రయమునందు ఇస్లాముమత ప్రాథమిక విషయములు కలవు. 'దేవు డొక్కడే' యను సూత్రమునకు సంబంధించినది 'ఇమామ్'. (1) 'దేవు డొక్కడే' యని నమ్మి, ముహమ్మదు ప్రవక్తయందు నమ్మిక గలిగి యుండుట ; (2) ప్రతి దినమును ఐదుసారులు దైవ ప్రార్థన కావించుట ; (3) జకాత్ చేయుట - అనగా తన కున్న ధనమందు నూటికి రెండున్నర పాళ్ళ వంతున సంవత్సరమున కొకసారి రంజాన్ నెలలో దానము చేయుట ; (4) రంజాన్ మాసమున ఉపవాసము లుండుట ; (5) మక్కానగర యాత్ర గావించుట - ఈ పంచ సూత్రములకు సంబంధించినది 'ఇబాదత్'. వ్యక్తిగతముగను, సాంఘికముగను మానవు డవలంబింపవలసిన నైతిక విధానములకు సంబంధించినది, 'ఇహానాజ'.

మతవ్యాప్తి : ఇస్లాము మత స్థాపనమునకు పూర్వమే, అరబ్బులు దక్షిణ భారత దేశముతో వ్యాపార సంబంధముల నేర్పరచుకొని యుండిరి. మలబారుతీర ప్రదేశమున చాలమంది అరబ్బుల మతమును స్వీకరించి యుండిరి. మతాచార పరాయణులైన ఖలీఫాల కాలమందును, తర్వాత వచ్చిన ఉమయ్యాదుల కాలమందును అరబ్ దేశపు భగవద్భక్తులును, యాత్రికులును, వర్తకులును, దక్షిణ భారతమందు ప్రవేశించిరి. ఇట్లు ప్రవేశించిన మహమ్మదీయులు ఇస్లాము మత ప్రచారమును సాగించిరి. వీరు తొలుత ఆంధ్ర దేశ పర్యటనము గావించి, తర్వాత తమిళ దేశమునకు పోయి యుండవలెను. 'ఉమర్' అను నతడు ఖలీఫాగా నున్నపుడు — క్రీ. శ. 636 లో మొట్టమొదటిసారిగ మహమ్మదీయు లనేకులు భారత దేశపు సముద్రములమీద సబురులు చేసిరి.

క్రీ. శ. 900 లో షేక్ వుద్దీను అను నతడు తన శిష్యగణముతో సింహళమునకు ప్రయాణము చేయుచుండెను. సముద్రమందు ప్రతికూల వాయువులు వీచి, వారి యోడ కందంగలూరునకు సమీపమున దరిదాకెను. చేరమాను పెరుమాళ్ళలో కడపటివాడు ఇస్లాము మత సత్యములను నమ్మి యీ మతమును స్వీకరించెను. తరువాత నత్రవలీ యను నతడు మధుర, తిరుచినాపల్లి మొదలగు ప్రాంతములను దర్శించెను. అందలి ప్రజలు అతడు బోధించిన ఆచారములను, సూత్రములను, సంఘ వ్యవస్థీకరణ సిద్ధాంతములను మెచ్చుకొనిరి.

పదునొకండవ శతాబ్దమున బాబా ఫక్రుద్దీన్ అను ముస్లిము భక్తుడు నత్రవలీకి శిష్యు డాయెను. దూదేకుల వారు ఈ వలీ భక్తులే. బాబా ఫక్రుద్దీన్ ఆంధ్ర దేశమందలి పెనుగొండ యను స్థలమున స్థిరపడెను. అప్పుడు పెనుగొండను పాలించుచుండిన రాజు ఇస్లామును స్వీకరించి, ఒక మసీదును కట్టించెను. బాబావలీ క్రీ. శ. 1185 లో స్వర్గస్థుడయ్యెను. అతని యనంతర మతని శిష్యులు తమ మత ప్రచారము గావించిరి. వీ రందరును ఇస్లాము మతము నను సరించినవారే, మాటలలో చెప్పినది చేతల ద్వారా చూపినట్టి శిష్యులు వీరు. వీరు దినమున కైదుసారుల భగవంతుని ప్రార్థించుచుండిరి; రంజాన్ మాసమున ఉపవాసములు చేయుచుండిరి; మద్యసేవ చేయకుండిరి; పర మత సహనము కలిగి యుండిరి; జాతి మత విభేదము లేకుండ ఇతరులను సమానముగ గౌరవించుచుండిరి. వారి దైవ భక్తియు, నిరాడంబర జీవన విధానమును ఆంధ్రుల నతి సులభముగ నాకర్షింప గలిగినవి.

క్రీ. శ. 1298 లో ముస్లిములు దక్షిణ భారత దేశముపై మొట్టమొదటిసారి దండెత్తి వచ్చిరి. క్రీ.శ. 1810లో మాలిక్కాఫర్ తెలంగాణ ప్రాంతముపై దండెత్తి వచ్చెను. తరువాత ముహమ్మద్ బిన్ తుఘ్లుకు క్రీ. శ. 1828 లో ఓరుగల్లును స్వాధీన పరచుకొనెను. మునల్మానుల యధికారమును తొలగ ద్రోయుటకై కర్ణాటక, తెలంగాణ రాజులు సంయుక్తులై పోరాటమును సాగించిరి. క్రీ. శ. 1886 లో స్థాపితమైన విజయనగర సామ్రాజ్యము, ముస్లిములు తెలుగుగడ్డ లోపలికి చొరబడకుండ చేయుటే తన ప్రధాన లక్ష్యముగా గలిగి యుండెను. క్రీ. శ. 1847 లో బహ్మనీ రాజ్యము స్థాపిత మయ్యెను. బహ్మనీ పాలకుల కాలమందు, అచటి ప్రజ లనేకులు ఇస్లామును స్వీకరించిరి. తరువాత బహ్మనీరాజ్య మైదు విడి రాజ్యములుగా చీలిపోయినది. వీనిలో గోలకొండ కుత్బ్ షాహీలు, తరువాత నిజాములును తెలుగు దేశమును పాలించిరి. ఆంధ్ర

ము సుమారు 250 సంవత్సరముల కాలము ముస్లి
పరిపాలనలో నుండినట్లు తెలియగలదు.

ఇస్లాము మతము తన యుద్భవ స్థలమగు మక్కాను
పర సీమలందు పర్విన తరువాత, ముస్లిముల
ఘిక జీవనమందు కొన్ని పరిణామములు సంభవించి
కాని వారు మాత్రము తమ మత మూల సూత్రము
కట్టుపడి యుండిరి. సిరియాలోని ముస్లిములకు,
ము మతమందలి దృఢ విశ్వాసము చలింపలేదు; కాని,
స్త్వ మత ప్రభావము వారిపై ప్రసరించి యుండెను.
క్‌లో అనేక ఇతర సిద్ధాంతములు ఇస్లామును సోకక
లేదు. ఏ ప్రదేశమందు ప్రవేశించినను, అచట స్థానిక
ర ప్రభావము ఇస్లాము మతముపై ప్రసరించెనని
యవచ్చును. ఆంధ్ర దేశమందును ముస్లిములు ఆంధ్ర
ల ఆహారవిహారములను, ఆచార వ్యవహారములను
కరింపక తప్పినది కాదు. కాని వారి మత విశ్వాసము
త్ర మెట్టి మార్పునకు గురి కాలేదు.

ఆంధ్ర దేశమందు వసించు ముస్లిములను మూడు తెగ
విభజింపవచ్చును. అన్య దేశీయులును, వారి సంతాన
ను ఒక తెగవారు. ఈ ప్రాంతపు స్త్రీలను వివాహ
డగా వారియందు జనించినవా రొక తెగవారు. ఇస్లా
ను స్వీకరించిన స్వదేశజుల సంతానము మరొక తెగ
రు.

సున్ని, షియా: ముస్లిములు సున్నివా రనియు,
యావా రనియు రెండు తెగలుగ నున్నారు. మత విష
ములను బట్టి యేర్పడిన తెగలు కా వివి. ఖలీఫాలైన
క్తుల క్రమము నందలి న్యాయాన్యాయములను ప్రక
ంచుటలో ఈ రెండు వర్గములవారును భిన్నత్వమును
టించిరి. సున్నీ వర్గమువారే అధిక సంఖ్యాకులు
ాడు: సున్నీ, షియా). ఆంధ్ర దేశమునందు షియా,
న్నీ వర్గములు రెండును గలవు.

వహాబీలు: ఆంధ్రదేశమున ముస్లిములలో వహాబీ
వా రున్నారు. వీరు ఖురాను అంగీకరింపని యాచార
ల నంగీకరింపనివారు. ముస్లిములలో వీరు సనాతన
దులు. వహాబీ మతస్థాపకుడు అబ్దుల్ వహాబ్ సాహెబు.
మత ప్రభావములు ఇస్లాము మతమునందు ప్రసరించుట
నికి నచ్చలేదు. మహమ్మదు ప్రవక్త నాటి పవిత్ర విధాన
లను పునఃస్థాపితము చేయవలెనని యీయన బోధించెను.
ృతినొందినవారి కొరకు భగవదనుగ్రహ వాక్యములను
ించుటయందుగాని, మానవునకు భగవంతునకు మధ్య
బంధమును భగవద్భక్తులు కూర్తురను సిద్ధాంతమునందు
ని వహాబీలకు నమ్మకము లేదు.

గైర్ మహదవీలు: హజరత్ అలీగారి తర్వాత
పండ్రెండవ తరమునకు చెందిన మహది అనునతడు బాల్య
మందే అదృశ్యు డాయెను. ఆయన తిరిగి వచ్చి మరణించె
నని యీ వర్గమువారి మతము. సున్నీ, షియా మతముల
వారు మహదీ తిరిగి రాలే దనియు, తప్పక ముందు
రానున్నా డనియు భావింతురు. ఈ మతమువారికిని, తక్కిన
వారికిని ప్రధాన సిద్ధాంతములందు భేద మేమాత్రము లేదు.
వారు పాటించిన భేదభావములకు కారణములు రాజకీయ
పారమార్థి కాద్యంశములకు సంబంధించినవి మాత్రమే.

ముస్లిముల పండుగలు, పర్వములు: ఆంధ్రదేశపు
ముస్లిము లాచరించు పర్వదినములు సాంఘిక, మతవిషయ
ములు రెంటికిని సంబంధించినవి. వీరి పండుగులకును,
ఇతరుల పండుగలకును కొన్ని సామ్యము లున్నవి. (1)
మొహర్రమ్: మొహర్రమ్ అనునది ముస్లిముల నెలలలో
మొదటిది. అంతయు తమదే అన్నట్లు షియావారు దీనిని
చాల సంబరముగ చేయుదురు. మొహర్రం నెలలోని మొదటి
పది దినములు షియావారు ఉపవాస ముందురు. ఈ పండు
గలో తొలి యెనిమిది రోజులు వీరు వీథులలో పీర్లను
మెరవణి చేయుచు తమరొమ్ములపై గ్రుద్దుకొనుచు 'యా-
అలీ-షా-హుసేన్' అని కేకలు వేయుచు పోవుచుందురు.
సున్నీవారు రొమ్ములపై బాదుకొనుచు పోరు, కాని పీర్లను
నిలబెట్టి ఊరేగింపులు మాత్రము జరపుదురు. అగ్ని
గుండములను త్రొక్కుచు పీర్లు పట్టుకొన్నవారు నడచి
పోవుదురు. ముస్లిముసోదరులతోపాటు అగ్నిగుండము
త్రొక్కి వినోదమును కలిగించు హైందవ సోదరు లెందరో
కలరు. వీరు పీర్లనుకూడ పట్టుకొందురు. అనేకులు బెబ్బులి
వేషము, నీగ్రోవేషము మొదలగు చిత్రాతిచిత్ర వేషములు
ధరించి వినోద ప్రదర్శనములు గావింతురు. పదవ దినమున
పీర్లను బావిదగ్గరకో, ఏటి దగ్గరకో తీసికొనిపోయి,
అక్కడ వానిని దించి వేయుదురు. ఇట్టి ఆచారమునకే
'షహదత్' అని పేరు. దశరాపండుగ వలెనే మొహర్రం
పది దినములు జరుగును. 'హోలీ' పండుగకు గుండము
త్రవ్వి దానిలో నిప్పు తయారుచేయుదురు. ఆ గుండము
చుట్టును తిరుగుదురు. ఇట్టి హైందవ సోదరుల ఆచారముల
ప్రభావము ముస్లిములు మొహర్రము సందర్భమున చేయు
ఆచారములందు ప్రతిఫలించినది (చూడు: మొహర్రమ్).

బారా వఫాత్; రబ్బీలవల్ నెలలో పండ్రెండవ దినమున
హజరత్ ఫతా మృతి నొందెను. ఆయన మృతి చిహ్నముగ
ఈ బారా వఫాత్ అను పండుగ చేయుదురు. అదే నెలలో
అదే దినమున హజరత్ ఫతాగారి జననమును, మరణ
మును జరిగినవి. పండుగ దినము సాయంకాలమున

సమావేశములుజరిగి, ఆయన జీవితాంశములను, లోకమున కాత దొసగిన సందేశములనుగూర్చి ముచ్చటింతురు. ఇట్టి సమావేశములను 'మిలా దున్ నబీ' అని వ్యవహరింతురు.

పీరే దస్తగీర్ : ఈ పండుగను రబ్బిసాని నెలలో పదునొకండవ దినమున చేయుదురు. ప్రసిద్ధ భగవద్భక్తుడు అబ్దుల్ కాదర్ జిలానీ గౌరవార్థమై యీ పండుగను సున్నీవారు మాత్రము చేయుదురు. ఆయన గోరీ బాగ్దాదు నందు గలదు. సున్నీవా రచ్చటకు బోయి సందర్శించి వచ్చుచుందురు. షియా వర్గమువారు ఈ పండుగను చేయరు. కలరా మొదలగు అంటువ్యాధులవల్ల ప్రజలు దారుణముగ మరణించు సందర్భమున ఈ స్వామి పేరట ఆకుపచ్చ జెండాను పట్టుకొని ఊరేగింతురు. ఈ జెండా ఊరేగింపులో ఇతర మతస్థులు సైతము పాల్గొనుట కలదు.

ఉరుస్ - ఏ - కాదర్ వలీ : నాగూరు కాదర్ వలీ సాహెబ్ పేరట జమాదీసాని నెలలో ఈ పండుగ చేయుదురు.

షబ్ - ఏ - బరాత్ : షాబాన్ మాసమున పదు నాల్గవరాత్రి ఈ పండుగ జరుగును. ఆ రాత్రి మానవుని చేష్ట లన్నియు లిఖింపబడును. రాత్రి యంతయు, దైవ ప్రార్థనచేయుటయందుగాని, ఖురాను గ్రంథమును పఠించుట యందుగాని నిమగ్ను లగుదురు. వినోదార్థమై దీపములు వెలిగింతురు. ప్రేలుడు పదార్థములను గూడ కాల్చెదరు. దీపావళి పండుగకు దీపములు వెలిగించుట, మతాబులు కాల్చుట ప్రధానముగా జరుగు ఆచారములు. ఈ పండుగయొక్క ప్రభావఫలితముగనే ముస్లిములు కూడ షబ్ - ఏ - బరాత్ పండుగకు దీపములు పెట్టుట మొదలగునవి ఆచరించుచున్నారు.

రంజాన్ : రంజాన్ నెలలో చంద్రుడు కనిపించిన దినముననుండి మరుసటినెల చంద్రుడు కనబడు వరకు నెల పొడుగునను ఉపవాసము లుండుట ఇస్లాముమత మూల సూత్రములలో నొకటి. కష్టములే సుఖములను ప్రసాదించు ననియు, త్యాగములు విజయములకు సాధనము లనియు ఈ పవిత్రమాసము ప్రబోధించుచున్నది. ముస్లిములు ప్రార్థనలు గావించుచు, ఖురాను పఠించుచు కాలము గడపెదరు. సూర్యాస్తమయానంతరమే ఉపవాసము పూర్తియగును. వా రప్పుడు భుజింతురు (చూడు: రంజాన్).

ఈద్-ఉల్-ఫితర్ : ధర్మాచరణమును ప్రబోధించునట్టి యీ పండుగ షవాల్ నెల మొదటి దినమున చేయుదురు. ఉదయముననే స్నానముచేసి, శుభ్రమైన దుస్తులు ధరించి, రెండున్నరసేర్ల గోధుమలు దానము చేయుదురు. గోధుమలు లేనియెడల వానికి తుల్యమైన యితర ధాన్యము గాని, డబ్బుగాని బీదవారి కిత్తురు. తరువాత ప్రార్థించుటకై 'ఈద్గాహ్' - ప్రార్థన జరుపు స్థలమునకు పోయెదరు. ప్రార్థనానంతరము మతగురువు 'ఖుద్బా' పఠించును.

బక్రీద్ : ఇది బక్రీద్ నెలలో పదవ దినమున వచ్చు పండుగ. ఈ పండుగ దినమున మేకలు, ఒంటెలు దేవుని కర్పింప బడును. ఈ నెలలో ముస్లిములు అన్ని ప్రదేశములందుండియు మక్కాయాత్ర గావింతురు (చూడు: బక్రీద్).

వివాహోత్సవములు : పెండ్లి పెత్తనము జరిగిన తర్వాత తాంబూలము పంచెదరు. వధువు ఇంటినుండి మధుర పదార్థములు, తములపాకులు మొదలగునవి వరునింటికి గొని పోదురు. ఉంగరములు, వస్త్రములు పరస్పరము బహూకరించుకొందురు. ఆ దినమే ఇచ్చి పుచ్చుకొనువానిని గూర్చియు, వివాహదిన నిర్ణయమును గూర్చియు మాటలాడుదురు. ఇతరుల ప్రభావమువల్లనే ముస్లిములును వరకట్నములు కోరుట నేర్చుకొని యున్నారు. ఈ కార్యమును 'మంగ్‌నా' అందురు.

తాంబూలము పంచిన తర్వాత వివాహము కొన్ని నెలలలోపల జరుగును. సాధారణముగ పెండ్లి ఐదారు దినములు జరుగును. 'నికా' దినమునకు ముందురోజు వరునియింటి నుండి విలువగల దుస్తులు, ఆభరణములు మొదలగువానిని వాద్యములతో తీసికొని పోదురు. వీనిని స్వీకరించిన వెంటనే వధువుపక్షమువారును వరునింటికి వస్త్రాదులు పంపెదరు.

'నికా' అనునది వివాహమందలి ప్రధానఘట్టము. పెండ్లికుమారుడు తన ఒప్పుదలను ప్రకటించుట, కాజీ (మతగురువు) ఒక న్యాయాధిపతిగ వ్యవహరించి ఇద్దరు సాక్షులతో వరుని ప్రకటనమును లిఖించిపెట్టుట మొదలగునవి జరుగును. ఇంతటితో పెండ్లి సంబరము పూర్తియగుటలేదు. ఇతరులు పాటించు కొన్ని ఆచారములను, ముస్లిములు స్వీకరించియున్నారు.

'నికా' దినమున ఉదయముననే పెండ్లికుమారుడు స్నానముచేసి నూత్నవస్త్రములు ధరించి పుష్పహారముల నలంకరించుకొని గుర్రముపై గాని, కారునందుగాని కూర్చుండి పెండ్లికూతు నింటికి పోవును. అక్కడ అతని బావ మరదలు లోనికి పోనీయకుండ అడ్డు పెట్టుదురు. అతడు వారికి సరియైన బహుమాన మిచ్చి లోనికి పోవును. చక్కగ అలంకరింప బడిన మధ్యమందిరమునం దందరును కూర్చుందురు. వరునకు ప్రత్యేకాసన మొసంగబడును. అట్టి సందర్భమున 'నికా' జరుగుటకై అందరును వేచి

ుందురు. ఈ మధ్యకాలమున పెండ్లి కుమారుడు పెండ్లి
ాతురు దగ్గరికి కొనిపోబడును. అక్కడ వా రిద్దరు ఒకరి
లపై నొకరు బియ్యము(తలంబ్రాలు)పోసికొందురు. ఇద్దరికి
ధ్యతెర గట్టెదరు. ఈ యాచారము ఇతరులనుండి స్వీక
పబడినదే. కాజీ వధూవరుల ఒప్పుదలను గైకొనును.
ందుల కిద్దరు సాక్షులుగూడ నిలుతురు. తర్వాత కాజీ
రానులోని కొన్ని అధ్యాయములను పఠించి, వధూ
రుల సుఖజీవనమునకై భగవదనుగ్రహమును కోరును.
కార్యక్రమము ముగిసిన వెంటనే ఖర్జూరములు, కల
ండ వెదచల్లుదురు. పెండ్లికొమార్తె వైపువారు ఏర్పాటు
సిన విందు నారగించి అందరును వెళ్లిపోదురు. ఆ దినము
ాత్రికి 'జల్వా' కార్యము జరుగును. పెండ్లికుమార్తె
ుఖమును పెండ్లికుమారుడు అద్దములో చూచును. బంధు
ుత్రాదులు వధూవరులకు బహుమతుల నర్పింతురు. అదే
యి వధూవరుల నొక గదిలోనికి పంపెదరు. మరునటి
నము 'వలీమా' జరుగును. పెండ్లికుమారుని యింటి
ారు పెండ్లికూతురు వైపువారికి గొప్ప విందుచేయుదురు.
ండ్లి అయిన తరువాత ఐదు వారముల వరకు ప్రతి శుక్ర
ారము పండుగు చేయుదురు. కట్టకడపటి శుక్రవార మది
రుని యింట జరుగును. ఇప్పటికి వివాహోత్సవము
న్నియును అంతమైనట్లే. పెండ్లి కొమార్తె అత్తవారింటి
డలై, గృహకార్యములు నిర్వహించుటకు సిద్ధపడును.

సత్వాస : ఈ కార్యమును 'సీమంతము' చేయుట లేక
పూల ముడుపు' అని హిందువులు వ్యవహరింతురు.
ండ్లి కుమార్తె గర్భవతి యైనప్పుడు పుట్టింటినుండి పిండి
ంటలు తెచ్చెదరు.

ఛట్టీ : ఆమె ప్రసవించిన తర్వాత ఆరవదినమున
యు పండుగకు ఛట్టీ యని పేరు. శిశువు కుడిచెవిలో
అజాఁ' (నమాజు ప్రారంభము కానున్నదని బైటి
ారికి వినబడునట్లు అరచు వాక్కులు) పలుకుదురు.
రవనాడు శిశువునకు నామకరణము చేయుదురు. బంధు
ుత్రులకు తీపి పదార్థములు పంచి పెట్టబడును.

ఛిల్లా : నలువదవ దినమున తల్లికి నీళ్ళు పోయుదురు.
మెకు పూల దండలు వేసి వినోదములు గావింతురు.
ొన్ని మాసములు గడచిన పిమ్మట శిశువునకు పుట్టు
ెంట్రుకలు తీయింతురు. కొందరు సంవత్సరమునకో,
ూడు సంవత్సరములకో తీయింతురు. తీయించిన వెంట్రు
ల బరువుకు సరియైన వెండిని గాని, రాగి నాణెములు
ాని దానము చేయుదురు.

అంత్య క్రియలు : అంత్యావస్థలో నున్నపుడు
ురాను గ్రంథము, 'కలిమా'ను పఠింతురు. దేహము
నుండి జీవు డెగిరిపోయిన వెంటనే కాలి బొటనవ్రేళ్ళు
రెండును కట్టివేయుదురు; కండ్లు నోరు మూయుదురు.
శవమును వదలి ఎవ్వరును వెళ్ళరు. బంధువులలో నొకరు
గాని, ముల్లాగాని ఖురాను పఠింతురు. రావలసిన బంధు
వులు వచ్చిన తరువాత వేడి నీళ్ళతో ఆ దేహమును శుభ్ర
పరచి, ఒక చాపమీద పరుండ బెట్టెదరు. క్రొత్త గుడ్డతో
శవమును జుట్టి చేతులకు, కాళ్ళకు, మోకాళ్ళకు, నుదు
టను సువాసన ద్రవ్యములను పూయుదురు. కనులకు కను
బొమలకు సుర్మా పూయుదురు. 'దేవు డొక్కడే. దేవు
నిచే నిర్మింపబడిన ప్రవక్త హాజరత్ ముహామ్మదు' అని
'కలిమా' రొమ్ముపైన, నొసట లిఖింపబడును. మసీదునుండి
ఒక శవపేటిక గొని రాబడును. ఆ పెట్టెయందు శవము
నుంచి పూలతో అలంకరింతురు. తరువాత నా పెట్టెను
మసీదునకు తీసికొని పోవుదురు. ప్రార్థనానంతరము శవ
మును శ్మశానమునకు తీసికొని పోయెదరు. శవమును
నిక్షిప్తముచేయు గృహము ఉత్తర దక్షిణములుగా త్రవ్వ
బడి యుండును. శవమును లోనికి దించి, దాని కుడి
భాగము 'మక్కా' వైపు తిరిగి యుండునట్లుంచెదరు.
అక్కడికి చేరినవా రందరు పిడికిళ్ళతో మంటిని మంత్రము
పఠించుచు త్రోయుదురు. ఇట్లు గోరీ యంతయు మంటితో
కప్పివేయుదురు. గోరిపైన ఎత్తుగా మంటిని ప్రోగుచేయు
దురు. ఖురానునుండి కొన్ని వాక్యములను పఠించుచు,
జలమును మంత్రించి ఆ మంటిపైన చల్లుదురు. పూలతో
ఆ స్థలము నలంకరింతురు. కొన్ని వాక్యములు చదివి,
'ఫాతిహా' గావింతురు. ఇ దంతయు జరిగిన తరువాత,
ఇంటి దారిలో నలువది అడుగులు వచ్చి, అక్కడ నిల్చి
మరియొకసారి 'ఫాతిహా', చదువుదురు. ఇల్లు చేరి, ఇంటి
బయట మరియొకసారి 'ఫాతిహా' పఠింతురు (మృతినొందిన
వానికి దైవానుగ్రహము కల్గుగాక యని ప్రార్థించుటే
'ఫాతిహా'). ఈ కార్యము లన్నియు ముగిసిన తర్వాత,
ఆ యింటివారిని బంధువు లందరు ఓదార్తురు. ఆ దినమున
ఇరుగు పొరుగువారే వారికి అన్న పానాదు లిత్తురు.
మూడవ రోజున అందరును గోరీ దగ్గరకు పోయి దర్శించి
'ఫాతిహా' గావింతురు. ఇట్లు పదవ దినము, ఇరువదవ
దినము, నలువదవ దినమును 'ఫాతిహా' చేయుదురు.

భాష : ఆంధ్రదేశపు ముస్లిము లందరు 'ఉర్దూ' భాషలో
మాటాడుదురు. ఇంటియందు ఉర్దూ మాటాడినను బయట
మాత్రము తెలుగు మాటాడుదురు. తెలుగు దేశపు పల్లెల
లోని ముస్లిములకు ఉర్దుకన్నను తెలుగునందే పరిచయ
మెక్కువయన్న అత్యుక్తి కాదు. ముఖ్యముగ దూదేకుల
వారి భాష ఉర్దు అనుటకంటె తెనుగనుటయే యుక్తము.

వేషము : మతాచారములందు వలెనే, దుస్తులు ధరించుటయందు ముస్లిములు నిరాడంబరులే. మగవారు 'లుంగీ', జుబ్బా (లాల్చి) ధరింతురు. తలకు పేటా చుట్టుట వీరికి అతి ప్రధానము. ఇటీవల పేటా చుట్టుకొనుట తగ్గిపోవు చున్నది. దుస్తుల విషయమున ఇతర జాతులను అనుకరించుటయు జరగినది. 'పేటా'కు బదులుగ తుర్కీ టోపీ ధరించుచున్నారు. 'జుబ్బా' తొడుగుటకు బదులు 'షేర్వానీ'ని, 'లుంగీ' కట్టుటకు బదులు ట్రౌజరును వేయుచున్నారు. స్త్రీలు చీరలు, జాకెట్టులు ధరింతురు. చీరలకు బదులు పావడ, పైటయు వేసికొందురు. ఆభరణములు అలంకరించుకొనుట వారికి చాల ఇష్టము. కాళ్ళకు గొలుసులు, కడియములు ధరింతురు. చెవులలో బంగారు పోగులు ధరింతురు. ముక్కు పుడకలు ధరింతురు. విలువ గల రాళ్ళు కూర్చిన బంగారు హారము వేసికొందురు.

పూర్వము గొంతునుండి మోకాళ్ళ వర కుండెడు 'చౌలీ'లు ధరించెడివారు. చేతులు పూర్తిగా దాగి యుండెడివి. ఈ 'చౌలీ'ల స్థానమున పొట్టి రవికెలు వచ్చినవి. నాగరికత బలసినవారి యిండ్లలో దుస్తులందు గొప్ప మార్పులు వచ్చినవి. కొన్ని యిండ్లలో పూర్వపు మర్యాదలు, ఆచారములు దుస్తుల విషయమున నట్లే యున్నవి. 'పర్దా' అను ఆచారము సాధారణముగ అందరును పాటింతురు.

పైన చెప్పబడిన దానిని బట్టి ముస్లిముల పండుగలందును, వివాహములందును హైందవ సోదరుల ఆచారములు తొంగి చూచుచున్నవని విశదమగును. వరుడు మెరవణి యగుట, వరకట్న మడుగుట, తలంబ్రాలు పోయుట, అద్దములో వధువు ముఖమును దర్శించుట మొదలైనవి ఇతరుల ఆచారములను చూచి స్వీకరింపబడినట్టివే.

మొహర్రము పండుగలో గుండము త్రవ్వుట, వేషములు వేయుట అట్టి ఆచారములే. పుట్టిన పండుగకును, వివాహ లందును రంగునీళ్ళు చల్లుకొనుటయు ఇతరులనుండి గ్రహించిన ఆచారమే. ఈవిధముగ ఆంధ్ర దేశమందలి ముస్లిముల ఆచార వ్యవహారములందు సోదరాంధ్రుల సాంఘిక మతాచారము కొంతవరకు ప్రతిఫలించినవి. ఇట్టి సామ్య గుణములు ఆంధ్రదేశమం దధికముగ నున్నవి. వ.ఖా.శా.

క్రైస్తవము

క్రీ. శ. ఒకటి రెండు శతాబ్దములయందే, క్రైస్తవ మతము భారత దేశపు దక్షిణ భాగమున వ్యాపించెనని తెలియుచున్నది. నెస్టోరియన్ శాఖకు చెందిన క్రైస్తవ మతము కేరళ, ద్రవిడ రాష్ట్రములయందే ఆనాడు స్థిరముగ నిలిచిపోయినది. కాని తెలుగు సీమకు వ్యాపించలేదు. భారత దేశమున ప్రప్రథమమున క్రైస్తవ మత ప్రచారము చేసినవాడని చెప్పబడు థామస్ చెన్నపట్టణములోని మైలాపూరు ప్రాంతముననే చరించెనని చెప్పుదురు. అటనుండి ఉత్తరమున నాతడు వచ్చినట్లు తన్మతానుయాయులు సైతము చెప్పుటలేదు.

క్రీ. శ. 1291 లో చైనాకు మత ప్రచారమునకై పోవుచు, దక్షిణ భారతమున కొంతకాల ముండిన, జాన్ ఆఫ్ మాంటికార్వినో అను నతడు మైలాపూరునకు ఎగువ నూరు మైళ్ళవరకు తాను తిరిగి మతబోధ చేసితి నని వ్రాసెను. కాని ఆనా డతని కృషివలన క్రైస్తవ మతము తెలుగు సీమలో పాదుకొనిన నిదర్శనము లేవియు కనబడుట లేదు.

క్రీ. శ. 1670 వ సంవత్సరమున మచిలీపట్టణమునందు పోర్చుగీసు వర్తక స్థానమున నొక చర్చి(పాదిరిగుడి) యుండెడి దనియు, అందు నల్లవారు సైతము కొందరు ప్రార్థనలు చేయుచుండుట తాము చూచితి మనియు అప్పటి విదేశీయ వర్తకులు వ్రాసిరి. కాని ఆ చర్చిగాని, అందులో చెప్పబడిన భారత క్రైస్తవుల సంతతివారు గాని ఈనాడు మచిలీపట్టణ పరిసరములందు కన్పట్టుట లేదు. గోవాలో క్రీ. శ. 17 వ శతాబ్దినాటికే పోర్చుగీసు అధికారము కుదురుకొనుటచే, పోర్చుగీసు వర్తకులతోపాటు వారిని అనుసరించి మచిలీపట్టణమునకు వచ్చిన గోవా క్రైస్తవులే ఆ నల్లవారు కావచ్చునని మన మూహింప వచ్చును.

పోర్చుగీసువారు తమ రాజ్యముతోపాటు తమ మతమును కూడ వ్యాపింప జేయుటయే తమ ముఖ్యోద్దేశముగ నుంచుకొని వ్యవహరించిరి. అధికార బలముచే వారు గోవా ప్రాంతముల తమ మతమును వ్యాపింప జేసిరి. తక్కిన భారత దేశమున కూడ క్రైస్తవ మతమును వ్యాపింప జేయుటకై వారు వివిధ ప్రాంతముల రాజుల వద్దకు క్రైస్తవ మతగురువులను పంపిరి.

ఈ మత ప్రచారమునకై బయలుదేరినవారే ఆనాటి జెసూయిట్ పాదిరీలు. ఇట్టి పాదిరీలు ఇద్దరు ఆనాటి చంద్రగిరి పాలకుడగు వెంకటపతి రాయలవద్దకు క్రీ. శ. 1597 లో వచ్చిరి. వారు ఇతని ఆస్థానమున 18 సంవత్సరము లుండిరి. రాయలు వారిని మన్నించి, గౌరవించెనే కాని క్రైస్తవుడుగ మారలేదు. ప్రజలలో కూడ వారు క్రైస్తవ మతమును వ్యాపింప జేయలేకపోయిరి. విసుగెత్తి వారు క్రీ. శ. 1615 లో గోవాకు వెళ్ళిపోయిరి.

భారత దేశమున తక్కిన ప్రాంతములయందు జెసూయిట్ పాదిరీలను ఇట్టి పరిస్థితులే ఎదుర్కొనెను. హైందవ

మతాచారములయందు వారికి గల గౌరవమే ఇందులకు కారణము. పైగా మద్య సేవనము, హిందూ మతమున నిషిద్ధము.

కావున భారతీయుల నాకర్షించుటకును, వారికి తమ యెడల గౌరవ భావము కల్గుటకును తాము తమ ఆచారములను మార్చుకొనవలసి యుండునని జెసూయిట్ ఫాదిరీలు గ్రహించి, ఒక నూతన విధాన మవలంబించిరి. దీనిని మొట్టమొదట అమలులో పెట్టినవాడు మధురలో మత ప్రచారకుడుగ నుండిన రాబర్టు డి నోబిలి అను జెసూయిట్ ఫాదిరి. క్రి. శ. 1626 ప్రాంతమున ఇతడు మధుర చేరి, హిందూ సన్యాసి వేషమును ధరించి వారి ఆచార వ్యవహారములనే అవలంబించి, క్రైస్తవ మతమును బోధింపసాగెను. తాను రోమునుపురి సన్యాసి మండలమునకు చెందినవాడ ననియు, తన పేరు తత్త్వబోధానంద స్వామియనియు ఆయన చెప్పుకొనెను.

మత ప్రచారమున నోబిలి కృతకృత్యు డగుటచేత, ఈ పంథనే తక్కిన ఫాదరీలుకూడ అవలంబించిరి. పోర్చుగీసువారి మత ప్రచార యత్నము అట్లు సఫల మగుట విని అప్పటి ఫ్రెంచిదేశ పాలకుడగు పదునాల్గవ లూయీ మత ప్రచారమునకై ఆరుగురు క్రైస్తవ మత బోధకులను క్రి.శ. 1700 వ సంవత్సరమున పుదుచ్చేరికి పంపెను. వీరు మత ప్రచారమునకై ఆ సంవత్సరమే 'కర్ణాటిక్ మిషను'ను స్థాపించిరి. తెలుగు దేశమున క్రైస్తవ మతమును వ్యాపింప జేయుటకు స్థాపితమైన మొదటి మిషను ఇదియే.

ఈ మిషనువారు రాబర్టు డి నోబిలి మార్గమును అవలంబించిరి. ఆ పద్ధతులను బాగుగా గ్రహించుటకై గోవా మిషనుకు చెందిన ఫాదర్ బవుచట సాయమును గ్రహించిరి. హిందూ సన్యాసుల వేషములతో వీరు మత ప్రచారము చేయుచుండెడివారు. బ్రాహ్మణ గృహములలోనో, వైశ్య గృహములలోనో, దేవాలయముల లోనో బస చేసెడివారు. చిత్తూరు జిల్లా పుంగనూరునందు ఈ మిషనుకు చెందిన ఫాదర్ మాండ్విటు క్రి. శ. 1701 లో ఒక వెలమ కుటుంబమునకు క్రైస్తవ మత దీక్ష నిచ్చెను. క్రమముగ పుంగనూరు ఒక క్రైస్తవ మత కేంద్ర మయ్యెను.

అటనుండి ఈ మతము ధనికులగు వెలమ కాపుల సాయముతో వెంకటగిరి, పేరకూరులకు వ్యాపించెను. వెంకటగిరి రాజ బంధువులలో కొందరుకూడ క్రైస్తవులుగ మారిరని చెప్పుదురు. కాని వా రెవ్వరో తెలియదు.

పుంగనూరుకు వాయవ్యముగ కోలారు జిల్లాలో నున్న చిక్కబళ్ళాపురమునకు ఈ మతము వ్యాపించి క్రి. శ. 1709 లో అక్కడ ఒక చర్చి నిర్మింపబడెను. అచ్చటికి సమీపమున ఉన్న దేవనహళ్ళి, కృష్ణాపురములకు కూడ ఈ మతము వ్యాపించి చర్చిలు కట్టబడినవి. ఆ కృష్ణాపురము నేడు ధర్మవరము తాలుకాలో ఉన్నది. తొగట వారు, సాలీలు, రెడ్లు, కమ్మవారు ఈ మతమును అనాదెక్కువగ స్వీకరించిరి. ఇటనుండి కడపజిల్లాలోని సిద్ధవటమునకు, చిత్తూరుజిల్లా వాయల్పాడునకు ఈ మతము వ్యాపించెను.

అనంతపురం జిల్లాలోని మాదిగుబ్బ, ఆలమూరులలో కూడ క్రి. శ. 1720 నాటికి క్రైస్తవ మతము బాగుగా వ్యాపించెను. ఇక్కడ మతమును స్వీకరించిన రెడ్లు కడు ధనికులు. వీరిలో మాదిగుబ్బ నివాసి యగు తుమ్మా రాయప రెడ్డి మొదటివాడు. ఈత డొక దుస్సాధ్యమగు రుగ్మతచే బాధపడుచు, అది ఏ వైద్యమునకును లొంగక పోవుటచే కృష్ణాపురమునకు వెళ్ళి, అక్కడ అప్పుడు మత బోధకుడుగా నున్న ఫాదరు లీగాక్ ప్రార్థనల సహాయముచే స్వస్థుడై క్రి. 1715 లో క్రైస్తవ మతమును స్వీకరించెను. ఈతని ప్రోద్బలమున మాదిగుబ్బ, ఆలమూరులలో కల రెడ్లందరు క్రైస్తవులైరి. ఆ గ్రామములలో చర్చిలు కట్టబడి క్రైస్తవ మతోత్సవములు ఆడంబరముగ జరుపబడు చుండెడివి.

ఇంతలో క్రి. శ. 1725 వ సంవత్సరమున మహారాష్ట్ర బ్రాహ్మణ సర్దా రొకడు ఈ గ్రామములను దోచుకొనుటకై రాగా, ఈ రెండు గ్రామముల రెడ్లును ఆ గ్రామములను వదలి దూపాటి సీమయందు నేటి నెల్లూరు జిల్లా దరిశి తాలుకాయం దున్న బుక్కాపురమునకు వలస పోయిరి. వీరి మూలమున ఆ ప్రాంతమున క్రైస్తవ మతము వ్యాపించెను.

క్రి.శ. 1788 నాటికి కర్నాటిక్ మిషనునకు 16 కేంద్రము లుండె ననియు, వానిలో ఉత్తరపు కొసను బుక్కాపుర మున్న దనియు ఆ మిషను చరిత్రకారుడు వ్రాసి యున్నాడు. క్రైస్తవ మత మింత వ్యాప్తి చెందినను ప్రజల సాంఘిక వ్యవహారములలో మాత్రము మార్పు రాలేదు. క్రైస్తవ మిషనరీలు కుల విభేదముల ప్రస్తావమే తేరైరి. కుల మర్యాద లన్నియు హిందూ పద్ధతిని యథావిధిగా జరుగుచుండెను. ఉన్నత కులములకు మతబోధ చేయునపుడు వారు తమతోపాటు కడ వర్ణములవారిని రానిచ్చెడివారు కారు.

కాని మొదటినుండియు క్రైస్తవ మిషనరీలు ప్రాంతీయ భాషలను ఆదరించిరి. క్రైస్తవ మత సందేశమును తెల్పు గ్రంథములను రచించుటకు దేశీయులకు ఆనాటి రోమను

క్యాథలిక్ ఫాదిరీలు ప్రోత్సాహ మిచ్చిరి. ఇట్టి గ్రంథములలో మొదట చెప్పదగినది పింగళి ఎల్లనార్య కృత 'తోభ్య చరిత్ర' మను నామాంతరము గల సర్వేశ్వర మాహాత్మ్యము. ఇది పైని చెప్పిన తుమ్మా రాయప రెడ్డికి అంకితము చేయబడినది. రాయపరెడ్డి పితృవ్య పుత్రుడైన కొండారెడ్డి మరాటీలను గొట్టెను; ఇతడు దామెర్ల వెంకటపతిచేత మన్ననలను పొంది పామూరిలో నివసించుచుండెను. ఈ దామెర్ల వెంకటపతి బహుళాశ్వ చరిత్ర రచయితయగు వెంకటపతి మనుమడు; క్రీ.శ. 18 వ శతాబ్ది పూర్వార్ధమున వర్ధిల్లెను. మరియొక గ్రంథము వేదాంత రసాయనము. దీనిని రచించినవాడు మంగళగిరి ఆనందకవి. అంకితమును పొందినవాడు దానప్ప యను క్రైస్తవుడయిన బ్రాహ్మణుడు. ఇతడు దక్షిణ భారత దేశమునందు పరాసువారికి ముఖ్య స్థానమైన పుల్చేరి (పుదుచ్చేరి) పట్టణాధ్యాసియు, కర్ణాటకపు నవాబగు మహమ్మదు అలీ ఖానినుచే సత్కృతుడును నైన రాజప మహామంత్రీంద్రుని సోదరుడు; పరాసువారి పక్షమున క్రీ. శ. 1750 ప్రాంతమున బందరు పట్టణమును పాలించుచుండెను. ఈ మంగళగిరి ఆనందకవి యెచ్చటివాడో తెలియదు. ఇంటి పేరునుబట్టి యతని నివాస స్థానమును నిశ్చయించుటకు వీలు కాదు. ఈ గ్రంథము క్రీ. శ. 1750 ప్రాంతమున రచింపబడినది.

ఫ్రెంచివారి ఆధిపత్యము సర్కారులలో వ్యాపించుటతో క్రీ. శ. 1750 నాటికి గుంటూరు జిల్లా యందుకూడ కొన్ని ప్రాంతముల రోమన్ క్యాథలిక్ క్రైస్తవ సంప్రదాయము వ్యాపించెను. ఇందుకు కొంతవరకు బుక్కాపురపు రెడ్లు కారణము. వీరి వంశీయులు, బంధువులు గుంటూరు జిల్లా చేరి పలుప్రాంతములయందు ఈ మతమును వ్యాపింపజేసిరి. ఈ జిల్లాలో ఆనాడి మతమును వ్యాపింపజేసిన ఇంకొక క్రైస్తవుడు పోలవరపు చిన్నయ్య. ఈయన పుదుచ్చేరిలో కొంతకాల ముద్యోగము చేసి క్రైస్తవుడై రెవిన్యూ ఉద్యోగిగ గుంటూరు జిల్లాకు వచ్చి క్రైస్తవ మత వ్యాప్తికి సాయపడెను. ఈతని వలననే నరసారావుపేట తాలూకా రావిపాడు నందలి కమ్మవారు అనేకులు క్రైస్తవులైరి.

క్రీ. శ. 1750 నుండి క్రీ. శ. 1776 వరకు ఆంధ్రదేశమున ఈ మతవ్యాప్తిని గురించిన విశేషము లంతగ తెలియవచ్చుట లేదు. ఆ నాడు పశ్చిమాంధ్రమున అరాజక పరిస్థితు లేర్పడి యుండెను. పైగా, జెసూయిట్ ఫాదిరీ లనుసరించు విధానములకు ఫ్రెంచి ప్రజలు అసహ్యపడసాగిరి. క్రమముగా మిషనరీల సంఖ్యకూడ తగ్గెను.

క్రీ. శ. 1748 లో కడప జిల్లాలోని కంబాలదిన్నె యందలి చర్చిని నిజామ్ సైన్యములు పడగొట్టెను. మాదిగుబ్బ, కృష్ణాపురము చర్చిలను అచ్చటి పాలెగాండ్రు పడగొట్టించిరి. వెంకటగిరి ప్రాంతమునందలి చర్చిలకుకూడ ఇట్టి గతియే పట్టెను. నెల్లూరు జిల్లాలోని కొన్ని క్రైస్తవ కుటుంబములు గుంటూరు జిల్లాకు వలసపోయెను. ఈ విధముగా క్రీ. శ. 1770 నాటికి గుంటూరు జిల్లాలో తప్ప తక్కినచోట్ల క్రైస్తవ మతము క్షీణించెను.

గుంటూరు జిల్లాలో మాత్రము ఫ్రెంచివారికి పలుకుబడి యుండుటచే కర్నాటిక్ మిషను వారు తమ మతమును కొంతవరకు ఆనాడు వ్యాపింపజేసిరి. క్రీ. శ. 1770 లో బసాలతు జంగ్ ఈ మిషను వారికి గుంటూరు జిల్లా ముట్లూరునందు 71½ ఎకరముల భూమి ఈనా మిచ్చెను. ఈ నాటికిని ముట్లూరు ఒక క్రైస్తవ కేంద్రముగ నున్నది. క్రీ. శ. 1778 లో ఆనాటి పోప్ అగు పదునాల్గవ క్లెమెంటు ఈ జెసూయిట్ సంఘమును రద్దుచేసి ఆ మిషనరీలను పుదుచ్చేరి వికార్ అపొస్తలిక్ (మతప్రచార మండలాధికారి) అధికారముక్రింద పనిచేయవలసినదిగా శాసించెను. ఈ విధముగ ఆధిపత్యము మారినను గుంటూరుజిల్లాలో మత ప్రచారము పూర్వమువలెనే సాగిపోవుచుండెను. క్రీ. శ. 1782 నుండి క్రీ. శ. 1788 వరకు ఈ జిల్లా జమీన్ దారులకు గుత్త కీయబడినను, ఆ జమీన్ దారులు సైతము ఈ ఫాదిరీలయెడ సహనముతో వర్తించిరి. రేపల్లె జమీన్ దారులు ఫిరంగిపుర ప్రాంతమును క్రీ. శ. 1782, క్రీ. శ. 1784 లలో అచ్చటి ఫాదిరీలకే కౌలు కిచ్చిరి. ఫిరంగిపుర కరణము చిలకా పోలంరాజుకు, ఫాదిరీకి తగాదా వచ్చిన సందర్భమున జమీన్ దారు మాణిక్యారావు తిరుపతిరాయనింగారు ఫాదిరి పక్షమే వహించి, కరణమును మందలించిరి.

కాని, రేపల్లె దగ్గరనున్న ఓలేరుగ్రామ క్రైస్తవులు ఆ జమీన్ దారు పెట్టు బాధలను భరించలేక, క్రీ. శ. 1787 లో చెంగల్పట్టు జిల్లాకు వలస పోయిరని బ్రిషప్ కాల్ గన్ వ్రాసియున్నాడు. ఫిరంగిపురము ఫాదిరి యెడల అంత గౌరవముతో వ్యవహరించిన జమీన్ దారు తనకు దగ్గరలో నున్న క్రైస్తవుల యెడ క్రౌర్యము గలిగి యుండెనని యూహించుట సాధ్యము కాదు. క్రీ. శ. 1787 లో ఈ జిల్లాలో వచ్చిన కరవు వలన ఈ యోలేటి క్రైస్తవులు లేచిపోయి యుందురు. ఏది ఎట్లున్నను, ఈ యోలేటి క్రైస్తవులు ఫాదరు మానెంట్ నాయకత్వము క్రింద చెంగల్పట్టు జిల్లాకు వెళ్ళి, ఆనాటి మదరాసు గవర్నరు కాంప్ బెల్ ఆదరణవలన కొంత ప్రదేశమును సంపాదించి క్రీ. శ. 1787 లో కాంప్ బెల్ పేర ఒక గ్రామ

మును నిర్మించుకొనిరి. దానినే నేడు కిళ్ళిచేరి అందురు. ఓలేటిలో నేడు క్రైస్తవు లెవ్వరును లేరు. ఫ్రెంచిభాష లోను, తెలుగుభాషలోను శాసనముగల ఒక క్రైస్తవ సమాధి మాత్రము ఆ ప్రాంతమున కలదు.

క్రీ.శ. 1788 లో గుంటూరు జిల్లా ఇంగ్లీషువారి అధీనము లోనికి వచ్చెను. ఫ్రెంచి విప్లవము వలననేమి, యూరోపు నందలి నాటి పరిస్థితులవలననేమి మిషనరీలకు తగు ప్రోత్సాహము లభింపక పోవుటచే క్యాథలిక్ క్రైస్తవ మత ప్రచారము ఆ తరువాత అంత తీవ్రతరముగ సాగలేదు.

పశ్చిమాంధ్రమున, నామమాత్రావశేషముగ నుండి పోయిన క్యాథలిక్ క్రైస్తవ మతమును పునరుద్ధరించుటకై గోవా మిషనరీ డి సోజా క్రీ. శ. 18 వ శతాబ్దాంతమందు ప్రయత్నించెను. ఈతడు 'ఆదికాణాదస్వామి' అని పేరిడు కొనెను. ఈతడు కడప, అనంతపురము, బళ్ళారి జిల్లా లలో చాల ప్రాంతములందు క్రైస్తవ మతమును వ్యాపింపజేసెను. కాని క్రీ. శ. 1800 లో ఇంగ్లీషువారికి ఈ ప్రదేశములు దత్తమయిన తర్వాత ఈతని మత ప్రచా రము చాలవరకు ఆగిపోయెను. ఈతని అనుయాయులు తూర్పు జిల్లాలకు వలస పోయిరి. కొందరు తమ గురువు లతోపాటు బెంగుళూరికి పోయిరి. తుదకు మిషనరీ బెంగుళూరిలో చనిపోయెను.

కృష్ణకు దక్షిణమున క్యాథలిక్కులు క్రైస్తవ మతమును ఇంత కాలము నుండియు ప్రచారము చేయుచున్నను తెలంగాణాలో మాత్రము వారు తమ ప్రచారమును ఆలస్యముగ మొదలిడిరి. క్రీ. శ. 1884 లో హైదరాబాదు నందు వీరు తమ మిషనును స్థాపించిరి. విశాఖపట్టణము నందు వీరు తమ మిషనును క్రీ. శ. 1845 లో స్థాపించి అప్పటినుండి మతప్రచారము చేయుచున్నారు.

గుంటూరు జిల్లాలో క్యాథలిక్ క్రైస్తవ జనసంఖ్య హెచ్చుగా కలదు. కావున క్రీ. శ. 1940 నుండి ఈ జిల్లాను ఒక మతమండలముగ విభజించిరి. దీనికి ప్రప్రథమాంధ్ర బిషప్‌గా రెవరెండ్ పొతకమూరి థామస్ నియమింప బడెను.

క్రీ. శ. 1805 వరకు రోమన్ క్యాథలిక్ శాఖవారు మాత్రమే ఆంధ్రదేశమున పై విధమున క్రైస్తవ మత ప్రచారమును సాగించుచుండిరి. రోమునగర మందలి 'పోప్' వీరికి మతాధిపతి. పోప్ అధికారము నంగీకరించని క్రైస్తవమత శాఖలవారిని ప్రొటెస్టెంటు లందురు. ఈ ప్రొటెస్టెంటు శాఖీయులు, ఆంధ్రదేశమున క్రైస్తవమత ప్రచారమును క్రీ. శ. 1805 నుండి సాగించిరి.

ఈ ప్రొటెస్టెంటు క్రైస్తవ మత ప్రచారము ఆంధ్రదేశ మున వేరు వేరు 'మిషనుల' ఆధిపత్యమున సాగెను. తొలు తగా క్రీ. శ. 1805లో లండను మిషను ఆంధ్రదేశమున ప్రచారమునకు పూనుకొనెను. వీరు విశాఖపట్టణమున మొదట తమ స్థావరమేర్పరుచుకొని సుబ్బరాయడను క్రైస్తవుడగు తెలుగు బ్రాహ్మణుని సాయమున బైబిలును, తక్కిన క్రైస్తవ మత గ్రంథములను తెలుగులోని కనువ దించి ప్రచురించిరి. క్రీ. శ. 1822 నుండి వీరు కడప జిల్లా యందు తమ ప్రచారమును సాగించిరి.

ఇంతలో మతప్రచారమున కలకత్తాలోని స్కాచ్ మిషనరీ అలెగ్జాండర్ డఫ్ ఒక నూతన విధానమును ప్రవేశపెట్టెను. దేశీయులకు ఉన్నత విద్య నింగ్లీషులో బోధించుటచే క్రమముగ వీరికి పాశ్చాత్య మతములయందు ఆసక్తి కలుగునని అతడా విధముగ నాచరింప నారం భించెను. క్రీ. శ. 1841 లో మచిలీపట్టణమునకు వచ్చిన చర్చి మిషనరీ సొసైటీ శాలుకు మతబోధకుడగు నోబిల్ ఈ పద్ధతి ననుసరించెను. అతడు స్థాపించిన విద్యాసంస్థయే తరువాత నోబిల్ కాలేజి అయినది. అగ్రకులముల వారికి మాత్రమే అం దాతడు విద్య బోధించెను. అత డీ విధముగ కుల భేదములను పాటించినందులకు అధికారు లీతనిని మందలించిరి. కాని ఇతడు తన పట్టును నెగ్గించుకొనెను. అగ్రకులములవారు కొందరీతని బోధనల వలన క్రమ ముగ క్రైస్తవులైరి. అందులో కొందరు బ్రాహ్మణులును గలరు.

క్రమముగ ఈమిషనువారు క్రింది కులములవారినికూడ క్రైస్తవులను జేయ మొదలిడిరి. వీరి కిందు పాగల్లు వెంకయ్య అను నత డెక్కువగ సాయపడెను. ఈతడు తాను క్రైస్తవుడై నిమ్నజాతీయుల కనేకులకు క్రైస్తవ మత మిప్పించెను.

ఈ మిషను వలెనే తక్కిన అన్ని మిషనులవారును అప్పటినుండి ఉన్నత విద్యాబోధన నాధారము చేసికొని మత ప్రచారము చేసిరి. క్రీ. శ. 1842 లో వచ్చిన లూథరన్ మిషనువారు గుంటూరులో విద్యాశాలను స్థాపించిరి. అదియే నేటి ఆంధ్ర క్రైస్తవ కళాశాల. ఈ మత ప్రచారకులు నిమ్నజాతివారి కనేకులకు క్రైస్తవమత దీక్ష నిచ్చిరి.

క్రీ. శ. 1840 లో ఆంధ్రదేశమున మత ప్రచారమునకు పూనుకొనిన అమెరికన్ బాప్టిస్ట్ మిషను వారు క్రీ. శ. 1866 నుండి ఒంగోలులో తమ కేంద్రమును స్థాపించుకొన్న తరువాత విరివిగ మతప్రచారము చేసిరి. వీ రచ్చట నొక ఉన్నత పాఠశాలను స్థాపించిరి. నిమ్నజాతీయులకు

ముఖ్యముగ మాదిగలలో ఎక్కువమందికి వీరు క్రైస్తవ మిప్పించిరి. ఇందులో వీరికి ఎర్రగుంట్ల పేరయ్య అను దేశీయబోధకుడు ఎక్కువగ సాయపడెను. క్రీ. శ. 1876 వ సంవత్సరమున కరువు వచ్చిన సందర్భమున వీరు విచక్షణ లేకుండ దినము ఒక్కటికి నూర్గురికి మతదీక్ష నిచ్చి వారికి భోజనము పెట్టి కాపాడిరి.

పైని చెప్పిన మిషనులు కాక 'సొసైటి ఫర్ ది ప్రావగేషన్ ఆఫ్ గాస్పెల్,' 'కెనెడియన్ మిషన్' మొదలగు నవికూడ ఆంధ్రదేశమున మత ప్రచారము చేయుచున్నవి. ఇవి యన్నియు విదేశీయ మతసంస్థల ఆధిపత్యమునకు లోబడి పని చేయుచున్నవి. కాని క్రమముగ దేశీయమత సంస్థలనే ఏర్పరచుకొనవలెనను కోరిక ఆంధ్ర క్రైస్తవుల యందు బలపడుచున్నది. అట్టి కోరిక ఫలితముగ నెల్లూరు జిల్లాలో 'తెలుగు బాప్టిస్టు హోమ్ మిషన్ సొసైటి' ఏర్పడి పొదిలి ప్రాంతముల పనిచేయుచున్నది. ఇటువంటిదే యగు 'ఇండియన్ మిషనరీ సొసైటి' శాఖ ఒకటి తెలంగాణా యందలి దోర్నకల్లునందు పనిచేయుచున్నది. ఈ విధముగ క్రమముగ క్రైస్తవ మతప్రచారము ఆంధ్ర క్రైస్తవుల యాధిపత్యముననే జరుగుకాలము సన్నిహితముగ నున్నదని మన మూహించుట కవకాశము కలదు.

క్రైస్తవ మతప్రచారమున మొదటి రోమన్ క్యాథలిక్ క్రైస్తవ మతబోధకు లనుసరించిన విధానములును, ఆర్థిక దౌర్బల్యము నాధారముగ గ్రహించి జరపు మత ప్రచారమును విమర్శనీయములే యైనను క్రైస్తవ మతము సాంఘికముగ నిమ్న జాతుల వనేకుల నుద్ధరించి వారికి జీవిక కల్పించిన దనుట నిర్వివాదాంశము. వైద్య విషయమునను, విద్యా ప్రచారము విషయమునను ఈ మత సంస్థలు చేయు సేవ తక్కిన అన్ని మతముల వారు ననుకరింప దగినది. ఎడతెగని పట్టుదలతో ఈ మిషనరీలు చేయు నిస్స్వార్థ కృషివలన క్రీ. శ. 1700 నాటికి క్రైస్తవుడే లేని తెలుగు దేశమున క్రీ. శ. 1951 నాటికి 12,06,546 క్రైస్తవు లుండుట సంభవించి, క్రైస్తవ మతమున కీ దేశమున నొక స్థానము సిద్ధించినది. చీ. శే. రా.

బ్రాహ్మ ధర్మము

బ్రాహ్మ సమాజము పరిశుద్ధమైన ఆస్తిక్యమును ప్రబోధించు మతము. ఈశ్వరుడు ఒక్కడే యనియు, ఈశ్వరుని మానసికముగనే ఆరాధించ వలయు ననియు ఈ ధర్మము నందలి మూలసూత్రములు. దీనిని వంగదేశములో పందొమ్మిదవ శతాబ్దమున నవభారత పితామహు డన దగిన రాజా రామమోహనరాయలు స్థాపించెను. తరువాత మహర్షి దేవేంద్రనాథ ఠాకూరు, కేశవచంద్ర సేనుడు మొదలైనవారు దీనిని సుస్థిరముగా నెలకొల్పి భారతదేశమునందు ప్రచారము చేసిరి.

దక్షిణభారత దేశములో దీని ప్రచారము ప్రారంభము చేసిన బ్రాహ్మసమాజ నాయకుడు బ్రహ్మానంద కేశవ చంద్ర సేనుడు. క్రీ. శ. 1864 లో ఆయన మదరాసుకు విచ్చేసి బ్రాహ్మ ధర్మమును గూర్చి గంభీరోపన్యాసములు చేసినప్పుడు వారి ప్రసంగములు రాజగోపాలాచార్యులు, సుబ్బరాయలుశెట్టి యను ఇరువురు న్యాయవాదుల నాకర్షించినవి. దాని ఫలితముగ మదరాసులో వేదసమాజ మను సంస్థ వెలసెను. వారి యనంతరము శ్రీధరులు నాయడను యువకుడు బ్రాహ్మ ధర్మ ప్రబోధితుడై వంగదేశమునకూడ పర్యటనము చేసి వచ్చి మదరాసులో క్రీ. శ. 1871 వ సంవత్సరమున దక్షిణభారత బ్రాహ్మసమాజము నెలకొనుటకు కారణభూతు డయ్యెను. ఈ సంస్థమూలమున నాటినుండి నేటివరకు తెలుగువారు అనేకులు బ్రాహ్మ సమాజాభివృద్ధికి పాటుపడియున్నారు.

క్రీ. శ. 1878 వ సంవత్సర ప్రాంతమున ఆంధ్రదేశము నుండి మన్నవ బుచ్చయ్య పంతు లను ఉపాధ్యాయుడు మదరాసులో ఒక బాలికాపాఠశాలలో పని చేయుచు, బ్రాహ్మసమాజమునం దభిమానము కలవాడై ఉత్సాహముతో చాలమందిని బ్రాహ్మసమాజమునందు సభ్యులుగ చేర్చెను. బుచ్చయ్య పంతుల దీక్షవలన 'అప్పాపిళ్ళై' వీథిని నిలిచియున్న దక్షిణ భారత బ్రాహ్మసమాజము నిర్మించుటకు ప్రయత్నములు ప్రారంభ మయ్యెను. ఉత్తర సర్కారులలోని ప్రసిద్ధ భూస్వామి ఒకడు రాజా గజపతిరావను బ్రాహ్మ ధర్మాభిమాని ఈ భవన నిర్మాణమునకు భూరి విరాళము నిచ్చిరి. బుచ్చయ్యపంతుల నిశ్చల విశ్వాసము, నిరాడంబర జీవితము, నిష్కపట స్వభావము ఎల్ల జనుల ప్రశంసలకు పాత్రము లైనవి. క్రీ. శ. 1881 లో మదరాసు విచ్చేసిన బ్రాహ్మధర్మ ప్రచారకుడు పండిత శివనాథశాస్త్రి ప్రబోధామృతమును గ్రోలి, విద్యార్థిదశలోనే బ్రాహ్మధర్మ దీక్షాపరుడైన తరుణవయస్కుడగు వేంకటరత్నము బుచ్చయ్యపంతులకు చేదోడు వాదోడై నిలిచి బ్రాహ్మసమాజసేవకు, సంఘ సంస్కరణమునకు పాటుపడుచుండెను. మదరాసు బ్రాహ్మ సమాజ నిర్మాతయైన బుచ్చయ్యపంతులు యువకుడగు రఘుపతి వెంకట రత్నములో దక్షిణభారతము నందలి బ్రాహ్మసమాజోద్యమమునకు భావినాయకుని మూర్తిని గుర్తించగల్గెను. ఈ సమయముననే వెంకట రత్నమునకు తోడై వి. పి. రాజునాయుడు సమాజకార్యమునందు

దీక్షతో పని చేయుచుండెను. బుచ్చయ్య పంతులు మదరాసులో నాటిన బీజము మొలకెత్తుటకు వెంకట రత్నము నాయునితో పాటు వీరేశలింగము పంతులు దోహదము చేసెను. క్రీ. శ. 1885 లో ఆయన మదరాసుకు కళాశాలాధ్యాపకులుగా వచ్చినపుడు తిరిగి బ్రాహ్మసమాజోద్యమము నూతనోత్సాహముతో విజృంభించెను. వీరేశలింగము పంతులు స్థాపించిన సంఘ సంస్కరణ సమాజము, వితంతు సంరక్షణాలయము బ్రాహ్మ సమాజోద్యమము విస్తరించుటకు తోడ్పడినవి.

మదరాసునుండి రాజమహేంద్రవరమునకు తన ఉద్యోగ స్థానము మారినపుడు వీరేశలింగము పంతు లీ యుద్యమమును రాజమహేంద్రవరములో నెలకొల్పెను. మహా పండితుడును, మేధావియే కాక చక్కని రచనా కౌశలము కల వీరేశలింగము పంతులు సరళమైన తెలుగు భాషలో స్త్రీలకు, పామర జనులకు కూడ అందుబాటులో నుండునట్లు విజ్ఞానప్రదములైన గ్రంథముల నెన్నిటినో రచించి తెనుగు జాతికి ఘనమైన సేవ చేసి తెనుగు భాష కెనలేని వన్నె దెచ్చెను. వంగ దేశమున విద్యాసాగరుని వలె ఆంధ్రదేశ విద్యాసాగరుడైన వీరేశలింగము పంతులు వితంతు రక్షణమునకును, పరిశుద్ధాస్తిక్య ప్రచారమునకును తన సర్వ శక్తులను ధారవోసి స్వార్జితమైన విత్తముతో హితకారిణీ సమాజము, వీరేశలింగ ఆస్తికోన్నత పాఠశాల మొదలగు సంస్థలు స్థాపించెను.

తెలుగు జిల్లాలలో క్రీ. శ. 1870 - క్రీ. శ. 1880 మధ్య ప్రధానమైన పట్టణములలో బ్రాహ్మ సమాజములు వెలసినవి. బరంపురములో తొలుదొల్త క్రీ. శ. 1870 లో బ్రాహ్మ సమాజము స్థాపింపబడెను. తరువాత క్రీ. శ. 1875 లో దామోదరయ్య తోడ్పాటుతో బందరులోను, క్రీ. శ. 1878 లో వారణాసి రామబ్రహ్మము పూనికవలన బాపట్లలోను, వీరేశలింగము పంతులు కృషివలన రాజమహేంద్రవరములోను సమాజములు ఏర్పడినవి. పండిత శివనాథశాస్త్రిగారు తమ బ్రాహ్మ సమాజ చరిత్రలో ఆంధ్ర దేశములోని ఉద్యమమును గూర్చి వ్రాయునపుడు ఈ శతాబ్దారంభమున రాజమహేంద్రవరము బ్రాహ్మకర్మ క్షేత్రముగను, బాపట్ల బ్రాహ్మ భక్త మండలముగను, బందరు బ్రాహ్మ విజ్ఞానాశయాలయముగను అభివర్ణించియున్నారు.

బ్రాహ్మ ధర్మము భక్తి జ్ఞాన కర్మ మార్గములలో ఆంధ్ర దేశమున వ్యాపకము కాజొచ్చెను. భక్తరత్నమగు రఘుపతి వెంకట రత్నము నాయుడు ఈశ్వర కారుణ్యము, పవిత్ర మానవ జీవిత ప్రభావము చక్కగా వ్యక్తమగునట్లు విశదీకరించు తన యసాధారణ గంభీరోపన్యాసములతో దశ దిశలు ప్రతిధ్వనింపజేసి విద్యార్థి యువక హృదయములందు నూతన చైతన్యమును కలుగ జేసెను. బాపట్లలో త్యాగ జీవియై అచంచల విశ్వాసియైన దేశిరాజు పెద బాపయ్య తన యాదర్శప్రాయ జీవితమువలన నెందరినో బ్రాహ్మ ధర్మానుష్ఠాన పరుల నొనర్చెను. ఈ మూడు కేంద్రములనుండి బయలుదేరి బ్రాహ్మ సమాజోద్యమలత తెలుగుదేశ మంతటను ప్రాకెను. రాజమహేంద్రవరము నుండి కాకినాడ, పర్లాకిమిడి, పాలకొల్లు, నర్సాపురము, విజయవాడ, తెనాలి మున్నగు ప్రదేశములకు సమాజోద్యమము వ్యాపించెను. కాకినాడలో దుగ్గిరాల సూర్యప్రకాశరావు, తాయి సూర్యనారాయణరావు ప్రభృతులు క్రీ. శ. 1888 లో బ్రాహ్మ సమాజమును స్థాపించిరి. రఘుపతి వెంకట రత్నము నాయుడు కాకినాడ పిఠాపుర రాజ కళాశాలాధ్యక్షు లగుటతో కాకినాడ నగరము ఆంధ్ర బ్రాహ్మసమాజోద్యమమునకు ప్రధాన కేంద్ర మయ్యెను. బందరునుండి ఈ యుద్యమము గుడివాడ, గుంటూరు, నరసారావుపేట, నెల్లూరులకు వ్యాపించినది. బాపట్లనుండి భక్తాగ్రేసరుడు పిళ్ళారిసెట్టి సీతారామయ్య ప్రబోధ ప్రభావమున చీరాల, ఈపూరుపాలెములందు సమాజము లేర్పడెను. క్రమముగా ఏలూరు భీమవరము, పిఠాపురము, విశాఖపట్టణము, భీమునిపట్టణము, ఛత్రపురము, గోపాలపురము మొదలగు పట్టణములందు కూడ సమాజములు స్థాపితములైనవి. ఈ సమాజము లేర్పడుటలో వంగదేశము నుండి వచ్చిన హేమచంద్ర సర్కారను బ్రాహ్మ ధర్మ ప్రచారకుడు చాల తోడ్పడెను.

ఆంధ్ర దేశములో బ్రాహ్మ సామాజికులు చేపట్టిన సాంఘికోద్యమముల కన్నిటికి తీవ్రమైన సాంఘిక ప్రతిఘటన కలిగినది. కాని బ్రాహ్మ సామాజికులు సంఘ బహిష్కారమునకు వెరవక యోధులై నిలిచి ప్రతికూలశక్తుల హింసల కోర్చి, తమ నైతిక బలముతో ఉద్యమములను నడపించి నేటి సంఘ సంస్కరణమునకు పునాదులు వేసిరి ; బాల్య వివాహములకు ఎరయై దుస్సహ వితంతు జీవితమున కుమిలి కృశించిన నిరాశా జీవులకు సుమంగళీత్వ భాగ్యమును ప్రసాదించి సంఘములో ఆనందమయ జీవనమును కల్పించిరి ; తర తరములనుండి పరంపరగా వచ్చు సాంఘికాచారములవలన గడపు అపవిత్ర జీవితమే తమ కుల వృత్తిగా భ్రమించి సంఘమునకు చేటు కలిగించు వేశ్యలను పడపువృత్తినుండి మరల్చి ఎన్నియో కుటుంబములకు గౌరవ పవిత్ర జీవితమును గడపు భాగ్యమును

ప్రసాదించిరి; జాతీయ జీవనమునకు భంగకారియైన కుల తత్త్వమును ఖండించి, జంధెమును విసర్జించు ధైర్యమును, కులముల కట్టుబాట్ల నెదిరించు సాహసమును ఎందరిలోనో పురికొల్పిరి; అగతికులకు, అనాథులకు శరణాలయములను నెలకొల్పిరి; అస్పృశ్యతను రూపు మాపి, నిమ్న జాతుల యభ్యున్నతికి పాటు పడిరి; పరమేశ్వరునికి మానవునికి మధ్య నే యంతరమును లేని విధమున ఆధ్యాత్మిక సాంఘికోపాసనలు జరపి నిత్య జీవితమునందు ఈశ్వర భక్తిభావము పెంపొందించుటకు పాటు పడిరి.

పందొమ్మిదవ శతాబ్దాంతమున ప్రారంభమైన బ్రాహ్మ సమాజోద్యమము క్రీ. శ. 20 వ శతాబ్ద ప్రారంభములో ఆంధ్ర దేశమున విరివిగా వ్యాపించినది. మదరాసు, బందరు పట్టణములలో బ్రాహ్మ సమాజోద్యమమునందు ప్రముఖ పాత్ర వహించిన బ్రహ్మర్షి రఘుపతి వెంకటరత్నము కాకినాడ పిఠాపుర రాజ కళాశాలకు ప్రధానాచార్యులుగా వచ్చినప్పటి నుండియు ఈ యుద్యమ చరిత్రలో ఆంధ్ర దేశములో నూతన శక మేర్పడెనని చెప్ప వచ్చును. పవిత్ర శీలము, పరమ భక్తి, ప్రేమౌదార్యములు మూర్తీభవించిన బ్రహ్మర్షి వేంకట రత్నము ఈశ్వర ప్రసాదితములైన సర్వ శక్తులను, సర్వ సంపదలను మానవ సేవకు, బ్రాహ్మ ధర్మ ప్రచారమునకు నర్పణము చేసెను. తన ప్రియతమ శిష్యుడగు పిఠాపురాధీశ్వరుని వితరణము నూతగా గొని ఎన్నియో సంస్థల నేర్పాటు చేసెను; కాకినాడ బ్రాహ్మ సమాజము ఉపాసనలు, సభలు జరుపుకొనుటకు బ్రాహ్మోపాసనా మందిరమును దివ్య సుందర భవనమును, అనాథ జనుల సంరక్షణమునకయి రావు గంగాధర రామారాయ శరణాలయమును, బ్రాహ్మ ధర్మ ప్రచారమునకు శాశ్వత నిధిగా ఆంధ్ర బ్రాహ్మ ధర్మ ప్రచార నిధిని లక్షలకొలది రూప్యముల వ్యయముతో పిఠాపురాధీశ్వరులచే నెలకొల్ప జేసెను. అశోకుడు బౌద్ధమత వ్యాప్తికి పాటుపడినటులే ఆంధ్ర దేశములో బ్రాహ్మ సమాజ వ్యాప్తికి పిఠాపురాధీశ్వరులు తోడ్పడిగని చెప్ప వచ్చును. బ్రహ్మర్షి శిష్యులు డాక్టరు వేమూరి రామకృష్ణరావు, దివాన్ కోకా వెంకట సుబ్బారావు ప్రభృతులు బ్రాహ్మ సమాజోద్యమమున కఖండ సేవ చేసి, బ్రాహ్మ బంధు నిధిని స్థాపించి ధన్యులైరి; పరిశుద్ధాస్తిక మత ప్రచారమునకై బ్రహ్మర్షికి చేదోడు వాదోడుగా నుండి ఆంధ్రాస్తిక మహాసభ నేర్పరచి ఏటేట సమావేశములు జరపించుచుండిరి. వంగ దేశమునుండి ప్రసిద్ధులగు ధర్మ ప్రచారకులు పండిత శివనాథశాస్త్రి, హేమచంద్ర సర్కారు, సతీశచంద్ర చక్రవర్తులు నవ విధాన ప్రచారకులు. అమృతలాల్ బోసు, నిర్భరప్రియ ఘోషు, రాజకీయ దురంధరుడు విపినచంద్ర పాలు, రవీంద్ర కవీంద్రుడు, బొంబాయినుండి షిండే మున్నగువారలు, అమెరికానుండి సౌత్‌వర్తు, డ్రమండు నెట్‌ఫీల్డ్ మున్నగువారు తెనుగు సీమకు విచ్చేసి బ్రాహ్మ ధర్మ ప్రబోధము కావించుటకు బ్రహ్మర్షి వెంకట రత్నము కారణభూతు డయ్యెను. బ్రహ్మర్షి వెంకటరత్నము నిర్యాణము తరువాత ఆంధ్ర దేశమున బ్రాహ్మ సమాజ సభ్యుల సంఖ్య కొంత తగ్గినది. కాని వారి కాలములో స్థాపితములైన సమాజము లన్నియు యథాక్రమముగా నడచుచునే యున్నవి. ఆంధ్రాస్తిక మహాసభలు ప్రతి సంవత్సరమును సక్రమముగా జరగుచున్నవి. సమాజము లన్నిటిని సంఘటిత పరచి ఒక విధానమున నడపుటకు ఆంధ్ర బ్రాహ్మ సభ యను సంస్థ క్రీ. శ. 1941 లో ఏర్పడినది. దాని యాజమాన్యమున ఆంధ్ర దేశములో బ్రాహ్మ సమాజోద్యమము నూతనోత్సాహముతో సాగుచున్నది. ఆంధ్రుల నవ్య సాంఘిక జీవనమును దిద్ది తీర్చి, దానిని నైతిక మార్గమున నడపుటకు, సంస్కరణ పరాయణము చేయుటకు బ్రాహ్మ సమాజోద్యమము మహత్తరసేవ చేసినది. ఎం. వెం. ర.

ఆధునిక, మత పరిస్థితి : పైని చెప్పినవికాక ఆర్య సమాజము, దివ్యజ్ఞాన సమాజము అని బ్రాహ్మధర్మము వలెనే బ్రిటిషు ప్రభుత్వము మనదేశములో స్థిరముగా నెలకొన్న పిదప వచ్చిన ధర్మ సంప్రదాయములు. బ్రాహ్మ సమాజ, ఆర్య సమాజములు రెండును బ్రిటిష్ ప్రభుత్వము వారు మనదేశములో ప్రవేశపెట్టిన విద్యావిధానము వలన వ్యాపించిన హేతువాద, భౌతికశాస్త్ర విజ్ఞానములను, ప్రాచీన హిందూమత విజ్ఞానమును సమన్వయ పరచి ఆధునిక యుగమున కనుగుణముగ మన మతమును తీర్చి దిద్దుకొనుటకై ఉద్దేశింపబడిన మత, సాంఘిక సంస్కరణోద్యమములు. ఈ రెండును ఏకేశ్వరోపాసనా బోధకములే. ఈ రెంటిలో బ్రాహ్మసమాజము మొదట స్థాపితమైనది. పందొమ్మిదవ శతాబ్ది ఉత్తరార్థమునందును, ఇరువదవ శతాబ్ది ప్రథమపాదమునందును మన దేశములో సంస్కరణోద్యమములు నడపిన నాయకులమీద దాని ప్రభావ మెక్కువగా నుండెను.

బ్రాహ్మ సమాజమునకు తరువాత వచ్చినది ఆర్య సమాజము. దీనిని దయానంద సరస్వతులవారు స్థాపించిరి. ఇది కూడ బ్రాహ్మసమాజము వలెనే మత సంస్కరణము వకే కాక సంఘసంస్కరణమునకు కూడ ఎక్కువగ కృషి చేసెను. ఇస్లాము, క్రైస్తవ మత ప్రవిష్టులైన హిందువులను వైదికమంత్రములవలన పునీతులను కావించి మరల

హిందూమతమున చేర్చుకొనుట ఆర్యసమాజ సంఘ సంస్కరణ కృషిలో ప్రధానమైనది. దీనికి శుద్ధి ఉద్యమ మని పేరు. హిందువుల అన్యమత ప్రవేశ మెక్కువగ నుండిన ప్రదేశములలో ఈ యార్యసమాజ మెక్కువగ వర్ధిల్లినది. ఈ ధర్మసంప్రదాయమునకు 'సత్యార్థ ప్రకాశిక' వేదము వంటిది. దాని కది జీవము. బ్రాహ్మ సమాజము ప్రబలినట్లు ఆర్య సమాజము మన దేశములో ప్రబలలేదు. బ్రాహ్మ సమాజమున కుండిన పట్టు దీనికి లేదు. అట్లని అది మొదలే మనదేశమున వ్యాపింపలేదని చెప్పలేము. ఆంధ్ర రాష్ట్రములో కంటెను తెలంగాణాలో ఆర్య సమాజము నకు బలమెక్కువగ నుండెను.

బ్రాహ్మ సమాజ, ఆర్యసమాజములు రెండును హిందూ మతమును సంస్కరించి ఆ మతము పునాదులమీద స్థాపింప బడగా, దివ్యజ్ఞానము సర్వమత సారము నాధారముగా గొని యేర్పడిన విశ్వమత సంప్రదాయము. సర్వమతము లకు సాధారణమైన సత్యమే దివ్యజ్ఞానము. దివ్యజ్ఞాన సమాజము సర్వమానవ సౌభ్రాత్రమునకై కృషి చేసినది. ఆనిబిసెంటు దివ్యజ్ఞాన సమాజమును చేపట్టి నడపినప్పటి నుండియు దానికి అఖలభారత వ్యాప్తియు, ప్రశస్తియు కలిగినది. ఇది హిందూమతములోని పూర్వాచారములను చాలవరకు సమర్థించుటచేతను, ఎవరి మతమును వారు విడువ నక్కరలేకయే యందు చేరుట కవకాశ ముండుట చేతను, సర్వమత సారమగుటచేతను దానియెడ మనదేశీ యులలో హిందువులైన ఆంగ్లవిద్యాధికుల కెక్కువ మక్కువ కలిగినది. ఆంధ్రరాష్ట్రములో, అందును ముఖ్యముగ సముద్ర తీరస్థ మండలములలో దీనికి వ్యాప్తియెక్కువ.

బ్రాహ్మసమాజ, దివ్యజ్ఞానసమాజ, ఆర్యసమాజములు పవిత్రజీవనమును గడుపుటకు చాల ప్రోత్సహించినవి. ఆస్తికభావమును పెంపొందించినవి; నైతిక ప్రవర్తన ముఖ్యమని ఉద్ఘాటించినవి. సంఘ సంస్కరణమునకును, కుల వర్ణ మత విభేదములు తొలగించి సాంఘికుల నందర నేకముచేయుటకును చాల తోడ్పడినవి.

మహాత్మ గాంధి స్వాతంత్ర్యోద్యమ సందర్భమున అస్పృశ్యతా నివారణమును దాని కొక యంగముగ జేసి గొప్ప యుద్యమముగ రూపొందించి ప్రాచీన హిందూ వర్ణ వ్యవస్థకు క్రొత్తదనమును చేకూర్చి, ఆధునికయుగమునకు తగినట్లు హిందూమతమునకు నూతన వ్యాఖ్యానమును కావించెను.

రామకృష్ణ పరమహంస, వివేకానందస్వామి, రామ తీర్థస్వామి మొదలగు మహాత్ముల ఉపదేశములును, ఉప న్యాసములును, బోధలును దేశీయ హృదయమునకు క్రొత్త బలము నిచ్చి దాని నుత్తేజ పరచినవి. యుద్ఘాటిం చెను. రామకృష్ణ పరమహంస సందేశమును, హిందూమత ప్రశస్తిని వివేకానందస్వామి జగద్వ్యాప్త మొనర్చెను. మానవ సేవయే మాధవసేవ యను విశ్వాసముతో ఆధు నిక ధర్మ సంప్రదాయము లన్నియు జన సామాన్యమున కేదియో యొక విధమున తోడ్పడి వారి నుద్ధరించుటకే కృషి చేయుచున్నవి. ఈ లక్ష్యముతోనే తెలుగు దేశము లోని రామకృష్ణ మఠములును పాటుపడు చున్నవి.

అరవిందయోగి, రమణమహర్షి వంటి యోగీంద్రు లును, ఆత్మవేత్తలును తెలుగు దేశీయులలో అనేకుల హృదయము నాకర్షించి యున్నారు. వారి యాశ్రమ ముల కరిగి వారి బోధల నాకర్ణించి యోగ మహత్త్వ మును దెలిసికొని వారికి శిష్యులై ఆధ్యాత్మికముగ కృషి చేయుచున్న తెలుగువారు ఆంగ్ల విద్యాధికులలోను, సామాన్యులలోను కూడ నున్నారు.

రాధాస్వామి సత్సంగ్, హరనాథ బాబా, సాయి బాబా, మెహర్ బాబా వంటి మహాత్ముల, సిద్ధుల ప్రభావము తెలుగు దేశపు సామాన్య ప్రజమీద కూడ అధిక ముగా నున్నది. పై నుడివిన ధర్మ సంప్రదాయములును, యోగులును, సిద్ధులును, మహాత్ములును తెలుగు హృద యమునందు ధర్మాభిరతిని, ఆత్మ జ్ఞానమును, భక్తిభావ మును నేటికి నుజ్జీవింప జేయుచున్నారు.

మ. సో. శ.

తెలుగు వాఙ్మయము

ప్రాఙ్నన్నయ యుగము (క్రీ. శ. 1030 వరకు)

ఆంధ్ర వాఙ్మయమున ఉపలభ్యమానము లగుచున్న గ్రంథములలో మొట్టమొదటిది నన్నయ భట్టారక విరచిత మగు 'ఆంధ్ర మహాభారత' భాగము. నన్నయకు పూర్వము ఆంధ్రవాఙ్మయ స్వరూప మె ట్లుండెనో నిర్ణయించుటకు తగినన్ని ఆధారములు లేవు. ఉన్నవానిలో ప్రధానమయినవి శాసనములు. అవియును నాటి భాషా దేశీయ చ్ఛంద స్స్వరూపనిరూపణమునకే ఎక్కువ యుపయోగించును కాని వాఙ్మయస్థితిని విపులముగా గ్రహించుటకు చాలవు. వాఙ్మయ విమర్శక మర్యాద ననుసరించి, ఆంధ్ర వాఙ్మయచరిత్ర రచనలో ఆదినుండి ఆంధ్రమహాభారతావతరణ కాలము వరకును ఒక ప్రకరణముగ విభజించి దానిని 'ప్రాఙ్నన్నయ యుగము' అనియు, 'అజ్ఞాత యుగము' అనియు పండితులు వ్యవహరించుచున్నారు.

ఆంధ్ర మహాభారతము వెలసినది వేంగీ చాళుక్యుల కాలమున, అనగా పదునొకండవ శతాబ్దియందు. చాళుక్యులకు పూర్వయుగములలో సాతవాహనులు, ఇక్ష్వాకులు, బృహత్ఫలాయనులు, పల్లవులు, శాలంకాయనులు, విష్ణుకుండినృపులు మన దేశమును పాలించిరి. ఈ రాజవంశముల పరిపాలనలో సంస్కృత ప్రాకృతభాషలే రాజాదరణపాత్రము లైనవి. ఆ రాజులలోని, పల్లవ శాలంకాయనులీ యుభయ భాషలలోను శాసనములు వేయించిరి.

ఆంధ్ర దేశము నేలిన తొలిరాజవంశము సాతవాహన వంశము. వారు ప్రాకృత భాష నే రాజభాషగా స్వీకరించిరి. గుణాఢ్యుని 'బృహత్కథ', హాలుని 'గాథాసప్తశతి' సాతవాహన రాజుల కాలమున వెలసిన ప్రాకృత కావ్యములు. రాను రాను సంస్కృతమున కధికాదరమును, రాజభాషా గౌరవమును సిద్ధించినవి. అప్పటి శాసనములలో అగ్రహార ప్రతిగ్రహీతల పేర్లు, సీమానామములు మాత్రము తెలుగు భాషలో వ్రాయబడు చుండెడివి. క్రమక్రమమున తెలుగు వాక్యములు, పద్యములు చొప్పింపబడి తుదకు పూర్తిగా తెలుగుననే శాసన మంతయు వ్రాయబడుటయు జరిగినది. నన్నయకు పూర్వమున గల శాసనములను పరిశీలించినచో ఈ విషయము స్పష్ట మగును.

శాలంకాయనులనాటి శాసనములలో పేర్కొనబడియుండు గ్రామ, గ్రామసీమావధుల నామములనుబట్టి అప్పటికే తెలుగుభాష జనసామాన్యమునందు వాడుకలో నుండెనని కొందరు ఊహించుచున్నారు. ఇది యథార్థమే కావచ్చును; కాని దాని స్వరూప మెట్టిదో తెలిసికొనుటకు తగిన సామగ్రి మృగ్యము. క్రీ. శ. 7 వ శతాబ్దారంభదశయందు దక్షిణ, పశ్చిమాంధ్ర ప్రాంతమును పాలించిన పల్లవరాజు మొదటి మహేంద్రవర్మ బిరుదులలో కొన్ని తెలుగు పదములు కలవు. అప్పటికి దేశమునంధు తెలుగు సర్వసామాన్యముగ వాడుకలో నుండెనని భాషాశాస్త్రవేత్తల యభిప్రాయము. ఆనాడు ఇప్పటి రాయలసీమను పాలించుచుండిన రేనాటి చోళ, బాదామి చాళుక్య రాజుల యొక్కయు, తూర్పున కళింగమునుండి సమస్తతీరాంధ్రభూమిని పాలించుచుండిన పూర్వచాళుక్య ప్రభువుల యొక్కయు శిలాశాసనము లనేకము తెలుగు భాషయందు వ్రాయబడి యుండుటవలన అప్పు డచ్చట జను లాడుచుండిన భాష తెలుగే యని విస్పష్ట మగు చున్నది.

కడపమండలములోని చిలమకూరు, ఎఱ్ఱగుడిపాడు గ్రామములలో కానవచ్చు రేనాటి చోళరాజులనాటి ప్రాచీన శిలాశాసనములు క్రీ. శ. 6 వ శతాబ్ది చతుర్థ పాదమున వ్రాయించిన వనియు, ఉరటూరులోని చోళ మహారాజుల శిలాశాసనము క్రీ. శ. 7 వ శతాబ్ది ప్రథమ పాదమున వ్రాయించిన దనియు కొందరు పరిశోధక పండితులు అభిప్రాయపడు చున్నారు. ఇది యె ట్లున్నను కడప జిల్లా రామేశ్వరమునందలి శివాలయములో భద్రపరపబడియుండు మహేంద్ర విక్రమ చోళమహారాజ పుత్రుడైన పుణ్యకుమారుని ధర్మపత్ని వసంతపోటి మహాదేవి నిల్పిన శిలాశాసనము క్రీ. శ. ఏడవ శతాబ్ది మధ్యకాలమున వ్రాయించినదని నిశ్చయముగ చెప్పవచ్చును. పూర్వ చాళుక్య ప్రథమ జయసింహవల్లభుడు (క్రీ.శ. 641 - క్రీ.శ. 678) గుంటూరు జిల్లా విప్పర్తిగ్రామమునందు నిల్పిన శిలాశాసనముకూడ అప్పటిదే. వీనికి తరువాత పేర్కొనదగిన వానిలో మంగి యువరాజు (క్రీ. శ. 681 - క్రీ. శ. 705) యొక్క లక్ష్మీపుర శాసనమును, మూడవ విష్ణువర్ధనుని కాలము (క్రీ.శ. 718 - క్రీ.శ. 752) నాటిదని చరిత్రకారులు అభిప్రాయపడు అహదనకర శాసనమును ముఖ్యమైనవి. అహదనకర శాసనము తప్ప తక్కిన వన్నియు సంపూర్ణముగ తెలుగు భాషయందే లిఖింపబడి యున్నవి. అహదనకర శాసనమందు చాలభాగము సంస్కృతము; కాని

యందలి దాన వివరవర్ణన యంతయు తెలుగుననే యున్నది. ఈ శాసనముల భాషయందు సంస్కృత ప్రాకృత భాషా ప్రభావ మెక్కువ. ఇందలి తెలుగు పలుకుబడులలో ప్రాచీన ద్రావిడభాషా సముదాయము సంస్కృత ప్రాకృత భాషా సాహచర్యములచే మార్పు పొందుచున్నదశ కానవగును.

క్రీ. శ. 848 - 49 సంవత్సరమున పూర్వచాళుక్య గుణగ విజయాదిత్యుని రాజ్యాభిషేకముతో ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రయందు ఒక నూతన యుగము ప్రారంభమాయెను. శాసనములందు తెలుగు పద్యములు అప్పటినుండియే కానవచ్చుచున్నవి. ఇందువల్ల నితని కాలముననో, ఇంచుక పూర్వమునుండియో తెలుగున పద్యరచన ప్రారంభమాయెనని తెల్లమగుచున్నది. ఇతని కాలపు శాసనములలో రెంటియందు పద్యములు కానవచ్చుచున్నవి. అందొకటి అద్దంకి శిలా శాసనము (క్రీ. శ. 849 - 50). ఇది గుణగ విజయాదిత్యుని సేనా నాయకుడగు పండరంగడు ఆదిత్య భట్టారకునకు 'ధర్మపురము'న కొంతభూమి దానము చేయుటను తెలుపు శాసనము; గద్య పద్యాత్మకమై యంతయు తెలుగున నున్నది. ఇందలి పద్యము తరువోజ. తెలుగు పద్యము కానవచ్చు మొదటి శాసన మిదియే.

మరియొకటి కందుకూరు శాసనము. ఈ శాసనమున సీసపద్యము కలదు. శాసనశిల పగిలి కొంత కానరాక పోవుటచేత సీసములోని మొదటి, చివరి చరణములు మాత్రమే లభ్యమగుచున్నవి.

మరియొకటి యుద్ధమల్లుని బెజవాడ శాసనము (క్రీ. శ. 950). ఈ శాసనమున మధ్యాక్కరలు గలవు. దీనికి పిమ్మట మనకు కానవచ్చు తెలుగురచన మహాభారతమే.

గుణగ విజయాదిత్యుని తరువాత వేంగీ సింహాసనము నధిష్ఠించిన మొదటి చాళుక్య భీమ మహారాజు (క్రీ. శ. 892 - క్రీ. శ. 921) గుంటూరుజిల్లా ఒంగోలు తాలూకాలోని ధర్మవర గ్రామమున వేయించిన శాసనమునందు సీసపద్య మొకటి యున్నది. నన్నయ సీసములకును, దీనికిని చాల పోలికలు కలవు. కవి యెవ్వరో తెలియదు కాని ఇందు సర్వత్ర ప్రాసయతి పాటింపబడి యుండుట గమనింప దగిన విషయము.

చాళుక్యుల కాలమునుండియే తెలుగునకు రాజాదరణము మిక్కిలిగా లభించినది; భాష సంస్కరింప బడినది. నన్నయ్యకు పూర్వము కానవచ్చిన పద్యము లన్నియు దేశీయచ్ఛందోబద్ధములే. సంస్కృతచ్ఛందస్సులను తెలుగునకు దెచ్చినవాడు నన్నయ. ఒక్కచ్ఛందస్సుల విషయముననే కాదు, భాషా విషయమునను అనేక సంస్కారములు చేసి తెలుగును మహాభారతము వంటి యుద్గ్రంథమును రచించుటకు చాలిన సర్వసంపన్న మయిన భాషగా తీర్చిన పరమేష్ఠి నన్నయ భట్టారకుడు.

నన్నయభట్టారకునికి చాల తరువాతి కాలమున నుండిన పాల్కురికి సోమనాథుడు తన పండితారాధ్య చరిత్రలో తుమ్మెద పదములు, ప్రభాత పదములు, పర్వత పదములు, ఆనంద పదములు, నివాళి పదములు, గొబ్బి పదములు, వెన్నెల పదములు మున్నగువానిని పేర్కొనియున్నాడు. ఈ పదము లనేకము నన్నయకు పూర్వమునుండియు తెలుగునాట ప్రచారములో నుండియుండవచ్చునని యూహించుట అసమంజసము కాదు. ఈ పదవాఙ్మయమునకు రంగము పల్లెసీమలు. తీరికవేళలలో ఉత్సవములలో, పనులలో నున్నపుడు అలవోకగా, ఉత్సాహముగా, శ్రమ తోచకుండ స్త్రీపురుషు లెల్లరు పాడుకొనుచు ఆనందించుటయే దీనివలని ప్రయోజనము. అది స్త్రీల పాటలయందును, బాల బాలికల క్రీడాగీతములయందును, భక్తుల గేయములలోను, జానపద యువతీ యువకుల కూనరాగములలోను - ఎన్నియో రీతుల తన యునికిని నిలుపుకొనుచు విద్వత్పరిషత్తులకు దూరదూరముగా నుండి బ్రతుకసాగినది. ఇదియే దాని స్థిరమయిన వ్యవస్థితి లేమికి హేతువు. దీనికి సరియైన లక్షణ నిర్దేశముకూడ నుండదు. నిజమునకు ఒకదేశమున సర్వలక్షణ సంపన్నమై, పరిపుష్టమైన వాఙ్మయము బయలుదేరుటకు ఎంతో కాలము ముందుగానే పదవాఙ్మయము బయలుదేరును. నేటికిని లిపికూడ లేనిభాష లెన్నో యున్నవి. కాని, ఆ భాషలు మాటాడువారికి పదవాఙ్మయము లే దనలేము. కాబట్టి నన్నయకు పూర్వము పదవాఙ్మయము చాల నుండవచ్చును. పాల్కురికి సోమనాథుడు పేర్కొనిన పదములే కాకపోయినను ఇంచుమించుగ నట్టి పదములు ప్రచారములో నుండియుండ వచ్చును. కాని, దానికి పండితాదరణమును, లక్షణ వ్యవస్థితియు లేక గ్రంథరూపమున మన కందలేదు.

పదచ్ఛందోలక్షణము తాళ్లపాక అన్నమాచార్యుని 'సంకీర్తన లక్షణము'న కొంత సూచింపబడినది. దరువులు మున్నగు కొన్ని పదకవితావిశేషములు దేశీయనాటకము లని చెప్పదగు యక్షగానములలో కొంత చోటు చేసికొన్నవి. తెలుగునగల దేశీయచ్ఛందము లన్నియు ఇరుగుపొరుగు భాషల ఛందస్సుల ఒరయికవలనను, ఈ పదవాఙ్మయ రీతులవలనను మార్పు చేర్పులు పొంది యేర్పడియుండు ననుటయు సమంజసము.

ఇక శాసనములు, పదకవితలు మాత్రమేకాక నన్నయకు పూర్వము గ్రంథరచనయు జరగియుండునని వాదించువారు కొందరు కలరు. వారి ట్లందురు :

కన్నడమున క్రీ. శ. పదవ శతాబ్ది మధ్య కాలమున పొన్నడును, ఆదిపంపడును క్రమముగ 'శాంతిపురాణ', 'విక్రమార్జున విజయము'లను రచించిరి. పదునొకండవ శతాబ్దిలో నాగవర్మ 'ఛందోంబుధి'ని కూర్చెను. వీరిలో పొన్నని జన్మస్థానము ఉత్తర ఆర్కాటు జిల్లాలోని వాణియంబాడియైనను అతడు కమ్మనాటికి వచ్చి యచ్చట స్థిరనివాస మేర్పరచుకొని గ్రంథరచన సాగించెను. తక్కినవా రిద్దరును తాము వేంగీదేశీయులమని చెప్పుకొని యున్నారు, కాబట్టి కన్నడభాషలో కావ్యములు రచించుటకు పూర్వము తమ దేశభాషయగు తెలుగులో గ్రంథ రచన చేసియుందురు.

నన్నయకు పూర్వము తెలుగు దేశమున జైనమతము ప్రచారములో నుండెను. ఆ జైనమత బోధకులు తమ మత ప్రచారము కొరకు తెలుగులో గ్రంథములు రచించి యుందురు. వానిని వైదికమత పునరుద్ధరణకు బద్ధకంకణు లయిన చాళుక్యరాజులు తగులబెట్టించియుందురు.

ఈ వాదములందు బలములేదు. కన్నడ గ్రంథములు రచించిన ఆదిపంపాదులు తాము వేంగీ దేశీయులమని చెప్పిన మాట వాస్తవము; కాని, తెలుగున గ్రంథములు రచించినట్లు చెప్పుకొనలేదు. దేశాభిమానముతో పై విషయము చెప్పిన వీరు మాతృభాషాభిమానముతో తమ ఆంధ్ర గ్రంథకర్తృత్వము నేల చెప్పుకొనకుందురు? ఇట్టి ప్రశ్న లన్నిటిని పరాస్తము చేయగలసాక్ష్య మున్నగాని ఈ వాదము నంగీకరించుటకు వీలులేదు.

ఇక జైనకావ్యములు: లక్షణదీపికలో సర్వదేవుని 'ఆదిపురాణము' నుండి ఒక తెలుగు పద్య ముదాహరింపబడినది. సర్వదేవుడను కన్నడకవి యొకడు నన్నయకు పూర్వుడు కలడు. అతడే యీ ఆదిపురాణకర్తయనుట కాధారము లేదు. జైనమతాచార్యులలో సర్వదేవ నామధారులు పలువు రున్నారు. నన్నయకు తరువాతకూడ పెక్కురు కలరు. వీరిలో ఆదిపురాణకర్త ఏ సర్వదేవుడో తెలియదు. చాళుక్యులు వైదిక మతాభిమానులేయయ్యు పరమత సహనము లేనివారు కారు. చాళుక్యరాజులు జైన గ్రంథములను తగులబెట్టించి యుందు రనుట విశ్వసింపదగిన విషయము కాదు. వారు జైనవసతులకు, జైనాచార్యులకు గ్రామదానము చేసినట్లు తెలుపు శాసనములే యున్నవి. కావున జైనగ్రంథదాహము వారి కంటగట్టుట సమంజసము కాదు.

పై రెండు వాదములకంటె మిక్కిలిగా పండితుల చర్చలకు త్రోవ తీసినది మరియొకటి కలదు. అది కుమార సంభవ కర్తయగు నన్నెచోడుడు నన్నయకు పూర్వుడనుట. ఈ కుమార సంభవము 1910 వ సంవత్సరమున ప్రకటింపబడినది. అంతవరకు దీని యునికి పండిత లోకమునకు తెలియదు. నాటినుండియు నన్నయ, నన్నెచోడుల పౌర్వాపర్య విషయమున చర్చలు జరగుచునే యున్నవి. శాసనాధారములను బట్టియు, రచనా రీతులను బట్టియు, పద ప్రయోగములను బట్టియు కొందరు నన్నెచోడుడు నన్నయకు పూర్వుడని వాదింపగా ఆ యాధారములను బట్టియే యాతడు తరువాతివా డని మరి కొందరు వాదించిరి. పలువురు విమర్శకులు నన్నెచోడుడు నన్నయకు తరువాతివా డను వాదమును అంగీకరించి యున్నారు.

నన్నయకు పూర్వము గ్రంథ రచన జరగెనో లేదో చెప్పలేము. మొత్తముమీద సుపరిష్కృతమై, వ్యవస్థితి యేర్పడిన తెలుగు భాషలో వెలువడిన ప్రథమ గ్రంథము మహాభారతమే యని చెప్పవలసి యున్నది. కాని ఏ భాషలో కాని తొలుదొలుతనే మహాభారతమువంటి ఉద్గ్రంథ ముదయించుట అసహజము. అంతకు పూర్వము దేశములో కవితా వ్యాసంగ మెక్కువగాను, చురుకుగాను జరగుచుండి యుండవలెను. ఏత ద్వ్యాసంగ పరిణామ ఫలములే పూర్వోక్త శాసనములలోని తెలుగు కవితా రీతులు. తెలుగులో అట్టి రచనలు సాగగా సాగగా తుద కాంధ్ర మహాభారత మవతరించినది. భాషా కవిత్వ వికాస సూత్రముల ననుసరించి చూడగా, మన కిప్పుడు లభింపక పోయినను నన్నయకు పూర్వము సుపరిణతము, సువ్యవస్థితము కానిదైనను ఏదో యొకరీతి వాఙ్మయ ముండెనని యంగీకరించుట సమంజసముగ దోచుచున్నది. దా. గో. కృ.

కవిత్రయ యుగము (క్రీ. శ. 1030 - క్రీ. శ. 1330)

లభ్యములగు నాంధ్ర గ్రంథములలో నన్నయకృత భారత భాగము మొదటిది. కావున దీనితోడనే ఆంధ్ర సారస్వత చరిత్రారంభము. ఐనను తత్పూర్వ మాంధ్రమున కవితాంశమే శూన్య మనుట హేతువాదమునకును, సారస్వతపరిణామ సిద్ధాంతములకును విరుద్ధము. శబ్ద లాలిత్యము, ధారాశుద్ధి, రచనా గాంభీర్యము నన్నయ కవితయందలి ప్రధాన గుణములు. ఇట్టి పరిణత కవితాలక్షణము లొక్కసారిగా సృష్టికి వచ్చిన వనజాలము. తెలుగుననే కాదు, ఏజాతి సారస్వతమందును నిట్టి పరిణతమగు కవిత తొలి రచన కానేరదు. మరియు,

కవితా పరిణామమున గేయమే ప్రథమ దశ యనుటయు మరవరానిది. గేయ సారస్వతము బాగుగ పరిణతిచెందిన తరువాతి కాలముననే ఛందోబద్ధమగు పద్యకవిత ఏర్పడు చున్నది. దక్షిణదేశ సారస్వతమందలి మాత్రా ఛందస్సు లన్నియు నిట్లు గేయములనుండియే యేర్పడినవి. కావు ననే అవి లయతో పాడుట కనువై యుండుట. నన్నయకు పూర్వమునను ఇట్టి దేశీయమగు గేయ సారస్వతము వ్యాప్తియం దుండినది. ఈ గేయములనుండి యేర్పడిన మధ్యాక్కర, తరువోజ, సీసము మున్నగు దేశీయ చ్ఛందస్సులు నన్నయనాటికే యేర్పడి, శాసనస్థములై యున్నవి. కనుక, భారత రచనారంభమునకు పూర్వమే తెలుగున కవితా స్వరూప మేర్పడిన దనియు. ఛందోభేద ములుకూడ వ్యాప్తియం దుండిన వనియు స్థిరమగుచున్నది. అట్టివానిని ఉదాత్త కావ్య యోగ్యము లగునట్లు సంస్క రించుకొని కావ్యరచన గావించినవాడు నన్నయ. నన్నయ పద్యరచనా ప్రౌఢిమను, కవితా వైశిష్ట్యమును పరిశీలిం చుచో భారత రచన అతని ప్రథమ ప్రయత్నము కాదని తోపకపోదు. 'ఉభయభాషా కావ్యరచనా శోభితుడు' అను ప్రయోగమును ఈ యభిప్రాయమునకు పోషకమే. లలిత కళలలో విశిష్టమైనది కవిత. దైవదత్తమగు ప్రతిభయు, నిరంతర దీక్షతోడి సాధనయు కళాసృష్టి కాధారములు. కావున సాధన లేనిదే భావ ప్రధానమగు కవితాకళ సిద్ధిం పదు. కావున, నన్నయ భారతభాగ రచన అతని తొలి కృతి కానేరదు. నన్నయకు పూర్వపు కావ్యములుగాని, అతని యితర రచనలు గాని మనకు లభింపకపోవుటయే తద్భారత మాదికావ్య మగుటకు హేతువులు.

భాషా వాఙ్మయములు సంఘ సంబంధు లగుటవలన వాని పరిణామముకూడ దేశకాల పరిస్థితుల ననుసరించు చుండును. ఆంధ్ర శాతవాహనుల కాలమునను, ఆంధ్ర భృత్యుల కాలమునను సంస్కృత, ప్రాకృతములే రాజ భాష లగుటచే దేశభాష వ్యవహారముననే నిలిచిపోయినది. విద్యావంతులు తమ నిత్య వ్యవహారమునను తత్సమే భాషనే యెక్కువగ వాడుచు వచ్చినందున దేశభాష ఖిలము కాజొచ్చినది, తూర్పు చాళుక్యుల కాలమువరకును తెలు గున కిట్టి అజ్ఞాతస్థితియే యేర్పడియుండినది. వీరి పరిపాలన కాలమునుండి, అందును ముఖ్యముగా విమలాదిత్యుని నాటి నుండియు దేశభాష కాలంబనము లభించినది. విమలా దిత్యుని సన్నిహిత బంధువులగు తమిళచోళుల రాజ్యమున దేశభాషకు గల ప్రాధాన్యముకూడ ఇందుల కొక కార ణమై యుండవచ్చును. కారణ మేదియైనను నన్నయనాటికి దేశమున తెలుగునకు వ్యక్తిత్వ మేర్పడి యుండిన దనుటకు తత్సన్నిహితకాలపు శాసనములే ప్రమాణములు. అట్టి దేశభాషను చేపట్టి, శిష్ట వ్యవహారస్థమగు తత్సమముతో దానిని మేళవించి ఉదాత్త కావ్య భాషగా దిద్ది తీర్చిన వాడు నన్నయ కావుననే అతడు వాగనుశాసను డైనాడు.

భారత రచనకు అనువగు సాంఘిక పరిస్థితులుకూడ ఇతనికాలమున కేర్పడియుండినవి. అవి యేవియో ఇంచుక పరిశీలింతము.

శాతవాహనులనాటికే వ్యాప్తియం దుండిన జైన, బౌద్ధ ములు క్రమముగా దేశమున నెలకొన్నవి. శాతవాహన రాజులు జైన, బౌద్ధములను ఆర్యమతముతో సమాన ముగ నాదరించి పోషించినారు. వర్ణభేదములను పాటింపని జైన, బౌద్ధమతములు ప్రజానురాగ పాత్రము లగుటలో నాశ్చర్యము లేదు. కాని కాలక్రమమున ఈ మతములు తాత్త్విక దృష్టిని గోల్పోయి సామాన్యము లైనవి. కావు ననే విష్ణుకుండినుల కాలమున వైదిక సంస్కృతిని పున రుద్ధరించు ప్రయత్నము లారంభమైనవి. కర్ణాటప్రాంతము నందును ఇట్లే జైన ప్రాబల్యమునకు ప్రతిద్వంద్విగా వైదిక మతము తలయెత్తినది. తమిళదేశమున జైన బౌద్ధములకు ప్రచారము చాల తక్కువ. ఐనను మత ప్రచారమును, విద్యావ్యాప్తియు ప్రధానాశయములుగా నిడికొన్న జైన, బౌద్ధుల సంస్థలకు ప్రజానీకముపై గల పలుకుబడి సామాన్య మైనది కాదు. కావుననే వైదిక మతానుయాయులు స్వమ తోద్ధరణకై అసాధారణమగు ప్రయత్నము గావింపవలసి వచ్చినది.

ఏడవ శతాబ్దిలో కుమారిలభట్టును, తొమ్మిదవ శతా బ్దిలో శంకరులును వైదిక మతమును ప్రచారము గావిం చిరి. సంఘము ఇట్టి మతవిషయకావ్యవస్థకు లోనయి యున్న కాలమున చార్వాక, కాపాలిక సోమసిద్ధాంతాది క్షుద్ర మతము లెన్నియో దేశమున వ్యాపించి ప్రజల నైతిక పతనమునకు హేతువు లయినవి. ఈ మత ప్రచార కుల అవినీతి ప్రవర్తనను సహింపని ప్రజలలో అలజడి కలు గుటయు సహజమే. ఇట్లు ప్రజలలో ఈ భిన్న మతముల విషయమున అసంతృప్తియు, అశాంతియు కలుగుటవలన వైదిక మత ప్రచారమునకు అనుకూలపరిస్థితి యేర్పడినది. ఇట్టి సదవకాశము నుపయోగించుకొనినవారు నన్నయ, రాజనరేంద్రులు. వైదిక మతస్థులగు చోళులతో రాజనరేం ద్రునకు గల సన్నిహిత సంబంధము గూడ దీనికి దోహద మొనర్చి యుండవచ్చును. ఆనాటికే తమిళదేశమున శైవ మత ప్రచారము ప్రజల భాషలో జరుగుచుండుటయేకాక ప్రజాదరణమునకును పాత్రమైనది. అంతియకాక పెరిం దేవనారు తమిళ భారతముకూడ అనాటికి రచితమై

యున్నది. అట్లే కన్నడమునను భారత రచన గావింప బడినది. కనుక వైదిక మతౌత్కృష్ట్యమును సామాన్య ప్రజానీకమునకు సన్నిహితము చేయదలంచిన రాజరాజు తన ఆస్థాన పండిత పరిషత్తు సాహాయ్యమున ఆర్ష విజ్ఞాన ప్రచారము గావింప నిశ్చయించినాడు. భారత సంహితను గ్రహించుటకు ప్రబలకారణమును గలదు. మత విషయక కల్లోలము కారణముగా నైతికపతనమున కున్ముఖమై యున్న సంఘమును రక్షించుట అతని కర్తవ్యము. కాంతా సమ్మితములగు కావ్య నాటకాదులు ప్రజల మనస్సులలో నెట్టి పరిణామమును కలుగజేయునో యెవరి కెరుక ? ఏదో ఒక కథ చెప్పినంతనే మనస్సు మార్చుకొను సంఘము కా దది. అసంఖ్యాకములగు నుదాహరణముల యాధారమున సన్మార్గవర్తనముపై ప్రజల మనస్సులను మరలించుట ముఖ్యము. దీనికి పురాణమే ఉపాదేయము. అట్టివానిలో ప్రధానతమమైన గ్రంథము భారతము. సంస్కృత భారత పఠన మదివరకే దేశమున గలదు. కావున భారత సంహిత తెలుగున నున్నచో తమ ప్రయోజనము నెరవేరునను ఉద్దేశముతో తదాంధ్రీకరణమునకు నన్నయను ప్రోత్సహించినాడు రాజరాజు. ఇతివృత్తము తన వంశీయులదని రాజరాజు భావించియు నుండవచ్చును. ఏమైన నేమి, ఆంధ్రుల పుణ్యము పండి భారతము తెలుగున ప్రవేశించినది. దేశీయ చ్ఛందస్సును, మార్గచ్ఛందస్సునుకూడ చేపట్టి నన్నయ గ్రంథ రచనకు గడంగినాడు. వివిధభాషా పండితుడయిన నారాయణభట్టు ఇతనికి సహాయుడై భాషా విషయమునం దితనిని పండిత పరిషత్తులో సమర్థించియుండ వచ్చును. కావుననే నారాయణుని నన్నయ ప్రశంసించుట. తా నిదివరలో రచించిన నందంపూడి శాసనములో నన్నయ 'ఆంధ్ర' శబ్దమునే వాడియున్నను, భారతమున నతడు 'తెలుగు' అనుశబ్దము నాదరించి యుండుట గమనింప దగినది. కృత్యాదిని మాత్రము సంస్కృత శ్లోకము నుంచినాడు.

జయనామకమగు వ్యాసకృతభారతము 8,800 ల శ్లోకములతో గాథారూపమున నుండినది. ఈ తొలి యాకృతి కాలక్రమమున మారుచు, ప్రక్షిప్తములతో జేరి లక్షశ్లోక విస్తృతమైనది. దీనిని వ్యాస శిష్యపరంపర లోకమున ప్రచారము గావించినది. నన్నయ ఆంధ్రీకరించినది సౌతి భారతము. కుంభఘోణ ప్రతితో చాలవరకు నన్నయ భారతము సరిపోవుచున్నది. నన్నయది కావ్యదృష్టి. కనుక ఆతడు గావించినది స్వేచ్ఛానువాదము. కొన్ని ఘట్టములను వదలియు, కొన్నిటిని పెంచియు కావ్యరచన కనుకూలించు నట్లుగా ఇతివృత్తమును నన్నయ మార్చి యున్నాడు. అమ్మహాకావ్యంబు నర్థంబు సంగతంబు చేయుటయే ఇతని ఆశయము. ఇతని వలెనే తిక్కనయు భారతమును 'తెనుంగు బాస వినిర్మింప బూనుకొన్నాడు'. తత్కవితారీతియు కొంత దోవ ఎత్తిన గ్రంథరచన గావించినాడు. కావున భారతము అనూదిత గ్రంథమైనను ఏ స్వతంత్ర గ్రంథమునకును లేని గౌరవమున కర్హమైనది.

నన్నయ రాజనరేంద్రుని కులబ్రాహ్మణుడు, విపుల శబ్దశాసనుడు, ఉభయ భాషా కావ్యరచనాభి శోభితుడు, సత్ప్రతిభాభియోగ్యుడు, లోకజ్ఞుడు అగుట వలన, ఇతని రచన ఉత్తమ కవిత కాదర్శమై వెలసినది. ధారాశుద్ధి ఇతని కవితయందలి ప్రధాన లక్షణము. బాల్యమాదిగ వేదమంత్ర పఠన కలవడినవా డగుట నందలి నాదసౌందర్య మితని కవితలో ప్రతిఫలించినది. గాంభీర్య మితని రచనకు జీవము. ఆ యారాజుల కథలను వివరించు భారత భాగమును మాత్రమే యిత డాంధ్రీకరించి యున్నాడు.

కావున నన్నయ భారతములో నెక్కువగ ఆఖ్యాయిక శైలి నెలకొన్నది. కొంత వర్ణనాత్మక శైలియు, సకృత్తుగా నాటకీయ శైలియుకూడ కాన నగును. వర్ణన లొనర్చుటలో సంయమన మితని లక్షణము. సంయమనము లేని శ్రీనాథాది కవుల వర్ణన లెట్లు ఔచితీ భంగ హేతువులైనవియు గమనింప వచ్చును. సీస పద్య గీతపద్యముల రచనలో నీకవి యతులనో లేక ప్రాసయతులనో మాత్రమే వేరు వేరుగా ప్రయోగించినాడు. శబ్దాలంకారముల కన్నను అర్థాలంకారముల పైననే ఇతని కాదరము. భాషా విషయమున సంస్కృతము నెక్కువగా వాడియున్నను ఇతని రచనలో అర్థకాఠిన్యముగాని, అన్వయకాఠిన్యముగాని కానము. కావుననే కథాకలితార్థ యుక్తియందే కాక, అక్షర రమ్యతయందును తనది అందె వేసిన చేయియని అనిపించు కొన్నాడు నన్నయ. మూలము సంస్కృత గ్రంథ మగుటయు, పండితుల ప్రీతికై సంస్కృతమునకు ప్రాధాన్య మియ్యవలసి యుండుటయు కారణములుగ కాబోలు, తెలుగు పలుకుబడికి దూరములగు సంస్కృత భాషా సంప్రదాయము లితని రచనలో ప్రవేశించినవి. కర్మణి ప్రయోగము, బహువ్రీహి సమాసముల రచన మున్నగునవి యిందుల కుదాహరణములు.

1. చాముండి కావిలాసము, 2. ఆంధ్ర శబ్దచింతామణి, 8. ఇంద్రవిజయము, 4. లక్షణసారము, అను నన్నయ కృతు లనబడు నితరగ్రంథములు లక్షణ గ్రంథములందు పేర్కొన బడియున్నవి.

నందవరీక బ్రాహ్మణులయు, దేవాంగులయు కథల నభివర్ణించు మూడాశ్వాసముల క్షుద్రకావ్యము చాముండికా

విలాసము. ఇట్టి వర్ణవిభేదములు నన్నయకాలమునందు లేవు. మైసూరు ప్రభువుల ఇష్టదైవమగు చాముండేశ్వరి సాలెల కులదైవము. ఈ యారాధన శాక్తేయము. కనుక ఈ గచనను నన్నయ కాపాదించుట తగదు. సీసపద్యముల రచనలో యతిసాంకర్య ముండుటయు, వస్తువు క్షుద్రమగు టయు ఈ రచన నన్నయది కా దనుటకు ప్రబల కారణములు.

రెండవది కర్తృత్వ విషయమున వివాదగ్రస్తమైన ఆంధ్ర శబ్దచింతామణి. బాలసరస్వతి (క్రీ. శ. 1575 - క్రీ. శ. 1625) చింతామణికి టీక వ్రాయువరకును ఈ గ్రంథము లోకమునకు తెలియదు. తెనుగునకు లక్షణమును వ్రాసిన కేతన తనకు పూర్వము తెలుగునకు లక్షణము నెవ్వరును చెప్పలేదని తెలిపి యున్నాడు. క్రీ. శ. 1700 ల ప్రాంతమున అహోబల పండితు డీ చింతామణికి వ్యాఖ్యాన మొన ర్చెను. బాలసరస్వతీయమున 88 ఆర్య లుండుటయు, వానిలో ఆరు లోపించి, అప్పకవీయమున 82 మాత్రమే యుండుటయు, బాలసరస్వతీయమునే తా నుపయోగించితి నని అప్పకవి చెప్పియుండుటయు కారణములుగ గ్రంథ స్వరూప విషయమున సందేహములు కలుగుచున్నవి. ఈ వ్యాకరణమునకు విరుద్ధములగు ప్రయోగములు నన్నయ భారతములో నుండుటవలన నావిషయమును పురస్కరించు కొని చిలుకూరి నారాయణరావుగారు ఆంధ్రశబ్ద చింతా మణి నన్నయకృతము కా దనియు, నన్నయకు చాల తరు వాతి దనియు సిద్ధాంతము గావించినారు.

ఇంద్రవిజయ గ్రంథ మలభ్యము. ఆనంద రంగరాట్ఛంద మున నుదాహృతములైనవి రెండు పద్యములు మాత్రమే. అవియు దోషదుష్టములు. కనుక నిదియు నన్నయది కానేరదు.

లక్షణసారము : తంజావూరు గ్రంథాలయమున పేరును నూరును లేని లక్షణసార మొకటి గలదు. ఇది నన్నయ దనుట కాధారము లేదు. ఆనంద రంగరాట్ఛందమున, నన్నయ లక్షణసారములోని వని కొన్ని పద్యము లుదాహృతములై యున్నవి. కాని ఈ యుదాహృత పద్య ములలో మొదటిది కవివాగ్బంధములోనిదని తెలియ వచ్చి నది. కావున నిదియు నన్నయ కృతము కాదు. నందంపూడి శాసనము తప్ప భారతేతరమగు నన్నయ రచన యేదియు లభింపలేదు.

నన్నయ సమకాలికులు : అథర్వణుడు నన్నయకు సమ కాలికుడని ప్రతీతి. ఇతడు తన త్రిలిఙ్గ శబ్దానుశాసనమున హేమచంద్రుని పేర్కొనియున్నాడు. పండ్రెండవ శతాబ్ది లో నుండిన ప్రాకృతభాషా లాక్షణికుడు హేమచంద్రుడు. కావున, అథర్వణుడు 12 వ శతాబ్దికి తర్వాతవా డగు చున్నాడు. మరియు పదుమూడవ శతాబ్ద మధ్యకాలమున నుండిన కేతన అథర్వణుని పేర్కొనలేదు; కనుక నితడు కేతనకును తరువాతివాడు కావచ్చును. భారతము, ఛందస్సు ఇతని కృతులని అప్పకవీయమును బట్టి తెలియు చున్నది. కాని త్రిలిఙ్గ శబ్దానుశాసనము, కారికావళి యనెడి వికృతి వివేకము అను రెండు వ్యాకరణ గ్రంథ ములు మాత్రమే మనకు లభ్యములు. త్రిలిఙ్గ శబ్దాను శాస నము అథర్వణుని కృతియే యని కందుకూరి వీరేశలిం గముగారి యభిప్రాయము. వికృతి వివేకముమాత్ర మిత నిది కా దనియు, అహోబలునిదే యనియు వారి యూహ. ఈ రెండును అథర్వణ కృతములు కావని ప్రభాకరశాస్త్రి గారును, కవితరంగిణీ కారులును చెప్పియున్నారు. గ్రంథ కర్తృత్వ విషయ మెట్లున్నను, అథర్వణుడు నన్నయకు సమకాలికుడు కా దనుట నిక్కము.

నన్నయ భారతాంధ్రీకరణ మారంభమైన తరువాత దేశమున తెనుగుపై గౌరవ మేర్పడినది. క్రమక్రమముగా వాఙ్మయ వికాసము జరిగినది. భారతేతివృత్త ప్రభావముననే కాబోలు వెనువెంటనే కొన్ని నీతిశాస్త్రగ్రంథ ములు రచితములైనట్లు తెలియుచున్నది. నీతి భూషణము, ముద్రామాత్యము మున్నగునవి యిట్టివని తరువాత వచ్చిన యితర గ్రంథములలో నుదాహృతము లైనవి.

మనకు లభించిన యీ యుగపు గ్రంథములలో గణిత శాస్త్ర మొకటి. వీరాచార్యుడు సంస్కృతమున రచించిన గణితమును పావులూరి మల్లన తెనిగించినాడు. నందంపూడి శాసనమున గ్రామదాన గ్రహీతగా పేర్కొనబడిన మల్ల నకు ఈ మల్లన మనుమడు. శాస్త్రగ్రంథములను గూడ ఛందోబద్ధము చేయుట భారతీయుల సంప్రదాయము. మల్లనయును ఆ సంప్రదాయమును పాటించినాడు. నన్నయ వలెనే ఇతడును గ్రంథమును సంస్కృతశ్లోక ముతో నారంభించినాడు. విషయము శాస్త్రసంబంధియై నను శైలి సుబోధకమై యున్నది.

గ్రంథము లేవియు మనకు లభ్యములు కాకున్నను ప్రసిద్ధకవిగా పేరు వడసిన వేములవాడ భీమకవి ఈ కాలపు వా డనియు, ఇతడు శాపానుగ్రహసమర్థు డనియు ప్రతీతి. జ్యోతిషము, రాఘవపాండవీయము, నృసింహపురాణము, శతకంధర రామాయణము, బసవపురాణము, సుమతి శతకము, కవిజనాశ్రయము, హరవిలాసము, మున్నగు ననేక గ్రంథముల కితడు కర్తయని లోకమున వాడుక. కవిజనాశ్రయము తప్ప ఇతర గ్రంథము లేవియు కాన రావు. కవిజనాశ్రయ కర్తృక విషయమునను అభిప్రాయ

భేదము లేకపోలేదు. కన్నడ బసవపురాణకర్త యగు భీమన యొకడు కలడు. పాలకురికి సోమన బసవపురాణమునకు ఈ గ్రంథము కన్నడానువాదము. ఇది పదునాల్గవ శతాబ్దమునాటి రచనయని కన్నడిగుల నిర్ణయము. అట్లగుట వలన ఈ కన్నడ కవియు, వేములవాడ భీమనయు ఒక్కరు కాజాలరు. ఇట్లు కాలము విషయమునను, గ్రంథ కర్తృత్వ విషయమునను ఇదమిత్థ మని నిష్కర్షగా నిర్ణయింప వీలులేని వ్యక్తి వేములవాడ భీమన. శ్రీనాథు డీ కవిని పేర్కొని యుండుటచే ఇతడు నన్నయకును శ్రీనాథునకును మధ్య కాలపువాడై యుండవచ్చును. ఆంధ్ర సాహిత్య పరిషత్తువారు ప్రకటించిన కవిజనాశ్రయమున గ్రంథాంత గద్యలో కవి కులగోత్రాదిక సూచన లేదు. ఇది భీమన కృతము కా దనియే విమర్శకుల నిర్ణయము. అప్పకవియు, తత్పూర్వులగు నితర లాక్షణికులును యతిప్రాస నియమముల నేర్పరచు విషయమున ఈ గ్రంథ మాధారమైనది.

ఇట్లు నన్నయ తరువాత సుమారు రెండు వందల సంవత్సరముల వరకును కొన్ని చిల్లర కృతులును, శాస్త్ర గ్రంథములును తెలుగున వెలసినవే కాని, భారతము పూర్తి కాలేదు. భారతారణ్య పర్వరచన మధ్యభాగముననే నిలిచిపోయినది. దానికి గల కారణముల నరయుదము.

రాజరాజ నరేంద్రుని కుమారుడగు రాజేంద్రచోళుడు కులోత్తుంగ చోళుడను బిరుదనామముతో క్రీ. శ. 1070 లో వేంగి చాళుక్య, చోళరాజ్యముల కధిపతియై రాజధానిని తమిళ దేశమునకు మార్చుకొనెను. నాటినుండియు ఆంధ్ర దేశము రాజప్రతినిధులచే పాలింపబడుచు వచ్చినది. అందువలన ఆంధ్రదేశమునకు రాజకీయ ప్రాముఖ్యము పోవుటయు, సామంతస్థితి యేర్పడుటయు జరిగినది. రాజప్రతినిధులైన రాజకుమారుల నాశ్రయించుకొన్న ద్రావిడ బ్రాహ్మణులును, వేగిదేశమందలి ఉన్నతోద్యోగులును అగ్రహారములు, అమాత్యపదవులు మున్నగు వానిని పొందుటతో ఆంధ్రదేశమున తమిళ ప్రాబల్యము నెలకొన్నది. కనుక రాజనరేంద్రునకు పిమ్మట ఆంధ్రసారస్వత పోషణ అడుగంటినది. కులోత్తుంగుని ప్రతినిధిగా వేగిని పాలించిన విక్రమచోళుడు వేగిపై అశ్రద్ధ చూపుటచే నా ప్రాంతము పశ్చిమ చాళుక్యుల వశమయ్యెను. వెలనాటిచోళు లంత దనుకను పశ్చిమ చాళుక్యులకు ప్రతినిధులై యుండినవారు. ఈ పశ్చిమ చాళుక్యులు కన్నడిగులగుటచే వీరికాలమున గూడ తెలుగు సారస్వతాభివృద్ధికి అస్కారము లేక పోయినది. తెలుగు సారస్వతమునకు రాజాదరణ లేక పోవుట యటుండ ఆర్షవిజ్ఞాన వ్యాప్తికే భంగకరమగు సాంఘిక పరిస్థితి మరల తటస్థించినది.

భూలోక మల్లునితో పశ్చిమ చాళుక్య ప్రభావ మంతరించినది. ఆంధ్రదేశమునకు చోళరాజ్య సంబంధ బాంధవ్యములు తెగుటతో ఆంధ్రదేశమందలి వివిధ మండలములకును అధిపతులుగ నుండిన పాలకులు స్వతంత్రులైరి. దేశము మరల రాజకీయ కల్లోలమునకు లోనైనది. ఈ మండలాధిపతులలో శైవ. వైష్ణవ వైషమ్యములు పెరిగి దేశమున మరల మతవిషయక సంక్షోభము జనించినది. సుమారు పదకొండవ శతాబ్దపు కడపటి భాగమునుండియు పంద్రెండవ శతాబ్దాంతము వరకును ఇట్టి స్థితియే ప్రబలియున్న కారణమున సంఘమునం దైక్యము లేకపోయినది. వీరశైవము ఇట్టి యదనుననే పొడసూపి శీఘ్రవ్యాప్తి నందినది.

భూలోకమల్లుని మంత్రియగు బిజ్జలుడు క్రీ.శ. 1162 లో చాళుక్యసామ్రాజ్యము నాక్రమించెను. ఇతని మంత్రియే వీరశైవమత ప్రతిపాదకుడగు బసవేశ్వరుడు. వీరశైవ మితని ప్రాపున వృద్ధి చెంది దేశము నుర్రూత లూపినది. ఈ వీరశైవ మతోద్ధతి యెదుట ఇతర మతములు తల యెత్తలేక పోయినవి. ఈ మతప్రభావము సారస్వత రంగముపై నెక్కువగా ప్రసరించి నూతన వాఙ్మయ శాఖా సృష్టికి కారణమైనది. ప్రజలకు వీరశైవముపై నాదరము హెచ్చుకొలది వైదికమతము వెనుకకు తగ్గసాగినది. సంస్కృత భాషకును, సంస్కృత ఛ్ఛందస్సునకును కూడ నిట్టి గతియే పట్టినది. దేశీయమగు నితివృత్తము, దేశీయమగు ఛందము, దేశీయమగు భాష - ఇవి సాధనములుగా ప్రజలలో తమ మత ప్రబోధము కలిగించుట వీరశైవుల యుద్దేశము. జైనులు, బౌద్ధులు పూర్వ మనుసరించిన మార్గమునే వీరును అనుసరించినారు. వర్ణాశ్రమ భేదరహితము, భక్తి ప్రధానము, ఆవేశపూరితము నగు నీ మతము పొత్తున ఇతర మతములు నిలువజాలక పోయినవి. మానవులలో హెచ్చు తగ్గులు లేవని ప్రచారముచేయు వీరశైవులు శైవేతరులను హింసించుటకును వెనుదీయలేదు. క్రమక్రమముగా ఈ మతావేశము తగ్గి, అన్ని మతములకును ధ్యేయ మొక్కటియే యను భావము ప్రజలలో పొడము వరకును ఆర్య సారస్వతమునకు పట్టు దొరకలేదు. మహోత్కృష్టమగు భారతాంధ్రీకరణోద్యమమును నయితము జరుగనీయక అణచియుంచిన యీ వీరశైవ సారస్వత మెట్టిదో పరిశీలింతము.

కుమారసంభవ కర్తయగు నన్నెచోడుడు శైవ కవులలో మొదటివాడు. ఇతడు రాజకవి. కాళిదాస కుమారసంభవమున లేనివియు, దక్షిణదేశమున ప్రచారరూపమున నున్నవియు నగు కథలనుకూడ ఇతడు తాను రచించి

కుమార సంభవములో గ్రంథస్థము చేసియున్నాడు. చాళుక్య నృపులు నిలిపిన ఆంధ్రమునకు తాను దేశీయతా ముద్ర నధికముగ వైచి గ్రంథమును రచింతునని యితడు చెప్పికొన్నాడు. కాని తా నాదరింతునన్న జాను తెనుగు స్వరూప మెట్టిదో ఇతని రచనను బట్టి నిర్ణయింప లేము.

ఇత డందందు ప్రయోగించిన కర్ణాటాద్యన్య భాషా పదములును, కొన్ని ఛందోవ్యాకరణ ప్రయోగములును దప్ప, తక్కిన యితని రచన యంతయు నన్నయ మార్గమునే అనుసరించినది.

ఇతని కుమార సంభవము పండ్రెం డాశ్వాసముల గ్రంథము. ఉద్భటకావ్యమున కది అనువాదమని అతడే పేర్కొని యున్నాడు.

పదునారవ శతాబ్దపు తెలుగు వాఙ్మయమున వెలసిన మను చరిత్రాది కావ్యములనే మనము ప్రబంధనామమున వ్యవహరించు చున్నాము. కాని పరిణామ దృష్టితో చూడగా ఇట్టి కావ్యరచన ముందే ఆరంభమైనదని గోచరించును. తిక్కన విరాట పర్వమునందు అంశామాత్రముగ భాసితమై, ప్రబంధ పరమేశ్వరుని చేతిలో రూపరేఖా సంపన్నమై, శ్రీనాథాదులచే పోషితమై, పెద్దనాదుల కాలమున సర్వాంగ సంపూర్ణమై విలసిల్లిన ప్రబంధ కవితా స్వరూపము నన్నెచోడుని ఈ గ్రంథమున ప్రత్యక్షముగ గోచరించుట ఆశ్చర్యమును కలిగింపక పోదు.

కవితా స్వభావ విషయమున నన్నెచోడుని రచన రజో గుణ ప్రధానమైనదని చెప్పవలెను. రాజసమును, భక్త్యావేశమును సహజకవితాశక్తికి తోడై కావ్యమును నడపినవి. భావావేగ, భావతీవ్రతలు భాష నెన్నుకొని పద్యరూపమున ప్రవర్తిల్లినవి. దక్షకృతమగు ఈశ్వర స్తుతిని వర్ణించు పట్ల కవి రచించిన లయగ్రాహి, లయహారిణీ వృత్తములాంధ్ర సాహిత్యమునం దత్యుత్తమ రచనలు. అష్టాదశ వర్ణనలు, అలంకారములు మున్నగువానితోగూడి యున్న ఈ కావ్యచ్ఛాయలు తరువాతి గ్రంథములలో నధికముగ పోషితములైనవి. ఈ కవి నన్నయకు తరువాతివాడేయని సిద్ధాంతము. కాని కొందరు దీనిని అంగీకరింపరు.

శైవమత వ్యాప్తికి జీవితముల నంకితము చేసినవారిలో శ్రీపతి పండిత, మల్లికార్జున పండిత, మంచెన పండితులు ముఖ్యులు. వీరికి పండిత త్రయమని వ్యవహారము. శ్రీపతి పండితుడు బ్రహ్మసూత్రములకు శివపరముగ భాష్యమును సంస్కృతమున వ్రాసి, తద్రచనకు శ్రీకరభాష్య మని పేరిడెనని చెప్పుదురు. శ్రీకరభాష్యమునకే శివభక్తదీపిక యను పే రున్నదని కొందరును, శివభక్తదీపిక యను గ్రంథమితని తెలుగు కృతియని ఇతరులును చెప్పుదురు. కాని ఈ గ్రంథములు లభింపలేదు.

రెండవవాడగు మల్లికార్జునుడు బసవనకు సమకాలికుడు. వీరశైవ ప్రవక్త యనదగు బసవేశ్వరుని చరిత్రను రచించిన పాల్కురికి సోమన మల్లికార్జున పండితుని చరిత్రనుకూడ రచించినాడు. శైవమును సవైదికముగ సంస్కరించి, శైవమున ఆరాధ్య శాఖాభేదమును నెలకొల్పినవాడు మల్లికార్జున పండితుడు. చందవోలునం దితడు బౌద్ధుల నోడించి స్వమత స్థాపన మొనర్చినట్లు చందవోలు కైఫీయతువలన తెలియుచున్నది. బసవగీతలు, ప్రభులింగ స్తోత్రము అను కన్నడ గ్రంథములను, పెక్కులు సంస్కృతాంధ్ర గ్రంథములను ఇతడు రచించినట్లు పండితారాధ్య చరిత్ర పేర్కొనుచున్నది. కాని ఇతనిది శివ తత్త్వసార మనెడు తెలుగుకావ్య మొక్కటియే మనకు లభించినది. పరమత నిరసన మిం దెక్కువగ గలదు. కావుననే దీనికి విశ్వవ్యాప్తి లేకపోయినదేమో ? సంస్కృతాంధ్ర శబ్దజాలమును పిడికిట బట్టుకొని యథేచ్ఛగా రచన సాగించిన కవి ఇతడు. తెలుగున శతకరచన నారంభించినవా డితడే అన వచ్చును. కాని శతక లక్షణములు చాలవరకు ఈ కావ్యమున కన్వయించుటలేదు.

ఇక తృతీయుడగు మంచెన పండితుడు కావ్యకర్తగా ప్రసిద్ధికెక్కినవాడు కాడు.

తరువాతి ప్రముఖ వీరశైవకవి పాల్కురికి సోమన. మత ప్రతిపాదక గ్రంథములేయైనను ఇతని రచనలు కవితాంశతో నొప్పుచున్నవి. సంస్కృతాంధ్ర కర్ణాట భాషల మూడింటను ఇతని రచనలు ప్రవర్తిల్లి యుండుటవలన ఇతని కీర్తి కర్ణాటదేశమునను బాగుగ వ్యాపించినది. ఇతని కృతులలో బసవపురాణ, పండితారాధ్య చరిత్రలు ముఖ్యములు.

ద్విపద గ్రంథమగు బసవ పురాణము వీరశైవులకు వేదమువంటిది. వీరశైవమతప్రవక్తయగు బసవన, పిన్న వయసుననే పూర్వజన్మ సంస్కార కారణముగా భక్త్యావేశముతో నొప్పి, ఉపనయనాదికమగు వైదిక ప్రవృత్తిని, వర్ణవ్యవస్థను నిరసించి భక్త్యైక ప్రధానము, వర్ణరహితము, సర్వజనసులభ ప్రాప్యము నగు నూతన మతమును ప్రతిపాదించెను. ఇతని మంత్రిపదవియు మత ప్రచారమున కెక్కువగ సహకరించినది. అనేకములగు గేయములను ప్రజల వ్యవహార భాషలో రచించి తద్ద్వారా మత ప్రచారము నితడు గావించినాడు. కాని, ఇతని జీవితకాలములోనే ఇతని మతానుయాయులందు ధర్మదీక్ష నశించుటచే ఈ మతము క్షుద్రరూపమును గైకొన్నది. బసవని ఈ జీవిత

విశేషములను, ఇతని శిష్యుల జీవితగాథలను సోమన తన బసవ పురాణమున ఆవేశముతో వర్ణించినాడు. అట్లే అవేల ప్రతిభాన్వితుడుగను, దైవాంశ సంభూతుడుగను శైవులచే పరిగణింపబడిన మల్లికార్జునుని జీవిత చరిత్రగాథలకును సోమన కావ్యరూప మొసంగినాడు. శతకలక్షణ మింతయో అంతయో పట్టు ప్రథమాంధ్రగ్రంథ మితని వృషాధిప శతకము.

భక్తిపూరితమైన వాఙ్మయమున కిది పట్టుగొమ్మ. అష్ట భాషా విశారదుడగు సోమన ఆయాభాషలలో బసవన నిందు స్తుతించినాడు. ఇందలి రచన అలంకారానుప్రాణితము. సోమనాథుని వేద వేదాంగ పారంగతకు అతని చతుర్వేదసారము ప్రమాణము. చెన్నమల్లు సీసములు, బసవోదాహరణము, బసవరగడలు, అనుభవసారము అనునవి ఇతని యితర కృతులు. ద్విపద రచనలో ప్రాస యతిని వాడినవా డితడు.

సోమన కాలము విషయమున అభిప్రాయభేదము కలదు. క్రీ. శ. 1185 - క్రీ. శ. 1199 ప్రాంతపు కాకతి రుద్రుని (ప్రథమ ప్రతాపరుద్రుడు) కాలమువాడని కొందరును, క్రీ. శ. 1290 - క్రీ. శ. 1326 ప్రాంతపు ద్వితీయ ప్రతాప రుద్రుని కాలమువాడని మరికొందరును వాదింతురు. ఇతడు ప్రథమ ప్రతాపరుద్రునికి సమకాలికుడని క్రీ. శ. 1222 ప్రాంతపు వాడగు పిడుపర్తి సోమన తన పద్య బసవ పురాణములో నుడివియున్నాడు. సోమన వర్ణనలో 'వృషభస్తవమును నెఱపిన' అను విశేషణ మిందు గలదు. కర్ణాటాంధ్ర భాషలలో వృషభస్తవమును నెరపినవాడు పాల్కురికి సోమనాథు డొక్కడే. కనుక పాల్కురికి సోమన ప్రథమ ప్రతాపరుద్రునకు సమకాలికు డగును. మరియు, బసవ పురాణమున వర్ణితమైన కల్యాణ కటక విచ్ఛిత్తి క్రీ. శ. 1183 లో జరిగినట్లు నిశ్చయించుట కాధారము లాగ్రంథముననే కలవు. అగుచో, తద్రచయితయగు సోమన పదుమూడవ శతాబ్దాంతమం దుండిన ద్వితీయ ప్రతాపరుద్రునకు సమకాలికుడు కాజాలడు. ద్వితీయ ప్రతాపరుద్రుని కాలమును నమ్మెడువారు పేర్కొనెడి డోకిపర్రు అగ్రహార దాన విషయము సరియగు నాధారము కాదు. ముమ్మడమ్మ భర్త పేరుగలవాడు ఈ వంశపూర్వులలో నుండియుండ వచ్చును. ఈ చారిత్రికాధారముల కంటెను ముఖ్యముగ గమనింపదగిన సాంఘిక విషయ మొకటి కలదు. బసవపురాణ, పండితారాధ్య చరిత్రలలో కాననగు నంతటి వీరశైవ మతావేశము తిక్కనకు తర్వాత నుండ వీలులేదు. వీరశైవపు టుద్ధృతము తిక్కన్న నాటికే చాలవరకు చల్లబడినది. భవిదర్శనస్పర్శనాలాప దూరగులగు శైవులుగాని, బ్రాహ్మణ దూషణ శైవేతర హింసలుగాని తిక్కననాడు లేవు. తిక్కన ప్రతిపాదించిన హరిహరోపాసనమును, అద్వైతమత సిద్ధాంతమును దేశమున నల్లుకొని మతవిషయమున శాంతిని నెలకొల్పినవి. తిక్కన తరువాత వెలసిన శైవ గ్రంథములలో నెచ్చటను ఆవేశమే మాత్రమును గానవచ్చుట లేదు. మరియు భాషా విషయమున సోమనాథు డవలంబించిన దేశిమార్గమును తిక్కన అంగీకరించి, దేశీయతకు ప్రాధాన్య మిచ్చియుండుట ముఖ్యముగ గమనింపదగినది. కావున పాల్కురికి సోమన తిక్కనకు పూర్వుడేకాని అర్వాచీను డెన్నటికిని కాజాలడు.

ఆ కాలమున సోమనయంతటి పండితుడు, ప్రతిభావంతుడు లేడనుట కతని గ్రంథములు ప్రబల సాక్ష్యములు. సారస్వత విషయమునం దీతడు ప్రత్యేక స్వాతంత్ర్యము కలవాడు. శిష్టవ్యావహారిక భాషను, లోకమున నున్న శక్తిమంతములగు పలుకుబళ్లను యథేచ్ఛగా వాడి తన రచనకు చైతన్యమును గూర్చుకొన్నాడు. భాషాస్వరూప, పరిణామములు తెలియక పోవుటయే ఇతనిని అలాక్షణికుడని విమర్శించుటకు హేతువు. జాను తెనుగు నవలంబింతునని ఇతడు చెప్పియున్నను ఇతని కావ్యములలో సమాస భూయిష్ఠమగు సంస్కృత రచనయు నధికముగనే యున్నది. శివతత్త్వమును మాత్రమే ప్రతిపాదించుట వలన ఇతనికి రావలసినంత ఖ్యాతి రాలేదు. ఇతని కావ్యములందలి యితివృత్తము సాధారణ మానవజీవితమునకు సన్నిహితమైనది కాదు. కావుననే ఈ రచనలకు విశ్వవ్యాప్తి లేదు. ఇతని కావ్య మార్గముననే సర్వజనాదరణపాత్రమగునట్లు రచితమైన రంగనాథ రామాయణ ప్రాబల్యమువలన కూడ సోమనాథుని రచనలకు వ్యాప్తి తగ్గిన దనవచ్చును.

మొదట వైష్ణవు డయ్యును, అభిమానముతో శైవమును స్వీకరించినవాడు చక్రపాణి రంగన యనుకవి. ఇతడు శ్రీశైల మార్గమున బోవుచు, మల్లికార్జునుని దర్శింపక పోవుట వలన అంధు డయ్యెననియు, పిమ్మట మల్లికార్జున స్వామి ప్రసాదము వలనను, పాలకురికి సోమన దయవల్లను కన్నులను మరల పొందె ననియు ప్రతీతి. శ్రీశైలస్వామి యెదుట ఇతడు చెప్పిన దనబడు నయన రగడలో ఈ విషయమున కాధారము లేదు. ఈ రగడ అముద్రితము. ఇతని పేర శివభక్తిదీపికయను నొక అముద్రిత గ్రంథ మున్నది. సోమనాథుని నిర్యాణముతో ప్రజలకు వీరశైవముపై నున్న మక్కువయు, ప్రత్యయమును తక్కువ కాజొచ్చినవి. మతావేశపు పొంగు చల్లబడినది. సోమనాథుని గ్రంథ

రచనా విధానము మాత్రము తరువాతి కవుల కాదర్శమైనది. రంగనాథ రామాయణ రచనకు సోమన రచనా విధానమే ప్రాతిపదిక.

వైష్ణవమును ప్రచారము చేయదలచిన బుద్ధారెడ్డి మున్నగువారు సోమనాథుడు చూపిన మార్గమున నడచి కృతకృత్యులైనారు. మహోత్కృష్ట కావ్యమైన రామాయణము కొలది మార్పులతో ద్విపద రూపమున తెలుగున రచితమైనది. వైదికమత మెట్లు శైవమును సవైదికముగ సంస్కరించి సమన్వయించు కొన్నదో అట్లే దేశికవితా పద్ధతిని గూడ మార్గకవితా సంప్రదాయము తనతో నైక్యము చేసికొన్నది. తత్ఫలమే రంగనాథరామాయణము. దీని కర్తృత్వము వివాదగ్రస్తమైనది. పేరును బట్టి దీనిని రంగనాథుడను కవి యెవ్వడో రచించినాడను నభిప్రాయము కలదు. బుద్ధారెడ్డి బ్రాహ్మణేతరు డగుట ఇట్టి యపప్రచారమునకు కారణమని కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు. కృత్యాదిని గోనబుద్ధ భూపతి పేరున్నది. ప్రబలములగు నితర సాక్ష్యములు లేనప్పుడు గ్రంథస్థమగు ఈసాక్ష్యమును బట్టి గ్రంథకర్త బుద్ధారెడ్డియేయని నిర్ణయింప వలసియున్నది.

రామునకు వాల్మీకి మానవత్వము నాపాదింప బుద్ధరారా జితనికి దివ్యత్వము నాపాదించినాడు. మానవ మాత్రుడగు బసవనను పూజింప నిష్టములేని ప్రజలు అదివరకే దైవముగా పరిగణింప బడుచున్న రాముని కథను శిరసా వహించుటలో ఆశ్చర్యము లేదు. బుద్ధారెడ్డి సోమనకు సమకాలికుడైనను భాషా విషయమునం దతని ననుసరింపక, నన్నయనే యెక్కువగా అనుగమించినాడు. తండ్రి కోరికపై నితని కుమారులు కాచవిభుడును, విఠలరాజును ఈ రామాయణ రచనను పూర్తిగావించిరి. ఈ కావ్యమునకు పశ్చిమాంధ్ర దేశమునం దెక్కువ ప్రచారము. కావ్య మంతయు ద్విపదలో నుండుటచే గానయోగ్యమై యున్నది. అనువాదము తెలుగు కవుల మార్గము ననుసరించి, స్వతంత్ర విధమున నడచినది. జంబుమాలి కథ, సులోచనా వృత్తాంతము, కాలనేమి కథ మున్నగునవి అవాల్మీకములు. లోకమున నెక్కువ ప్రచారములో నున్న మంచి కథలును గ్రంథమున చేరినవి. వాల్మీకి రచనలో రాముని దివ్యత్వము వ్యంగ్యమైయుండ, ఈ కావ్యమున నది ప్రస్ఫుటమై యున్నది. రచన ద్రాక్షాపాకమున బడినది. ఉత్తరభాగ మముద్రితము.

ఇట్లు రంగనాథుని కాలమున మరల వైదికమత సంబంధులగు గ్రంథములపై నాదరము కలుగజొచ్చినది. నన్నయతో ఆగిపోయిన భారత రచన కొనసాగుటకు తగిన పరిస్థితులును దేశమున నేర్పడినవి. కాకతీయ సామ్రాజ్యస్థాపన అట్టి అనుకూల పరిస్థితులలో ముఖ్యమైనది. ఆంధ్రదేశము నంతటిని నొక చేతిక్రిందికి తేవలెనని కాకతి గణపతి దేవుడు ప్రయత్నించినట్లు కనబడుచున్నది. తిక్కనయు నిందుకు సహకరించినవాడే. కాకతీయులు బలపడినందున చిన్న చిన్న మాండలిక ప్రభువుల మూలమున కలుగు చుండిన కల్లోలములు నశించి, దేశము ప్రశాంతమైనది. సారస్వత సృష్టికి, విద్యావిస్తృతికి తగిన అవకాశమేర్పడినది. ఈ యవకాశమును పురస్కరించుకొని భారతస్థమగు నార్ష విజ్ఞానమును దేశమున వ్యాపింప జేసినవాడు తిక్కన. ఇంతకు పూర్వమే ఇత డుత్తర రామాయణమును నిర్వచన కావ్యముగా రచించి, తనకు గల ప్రతిభావ్యుత్పత్తులను ప్రదర్శించినాడు. నిర్వచనోత్తర రామాయణమున తాను 'శైవుడ'నని చెప్పికొనిన తిక్కన భారత రచనా కాలము నాటికి శివకేశవుల కభేదమును దెల్పుచు హరిహర మూర్తిని దర్శించినాడు. అందులకు ప్రబల కారణమును గలదు. ఆనాటికి శైవ, వైష్ణవములు రెండును దేశమున వ్యాపించియుండినవి. తిక్కనకు పూర్వము దాయవిభాగము పేర జరిగిన పలనాటి యుద్ధమునకు మతభేదములు ప్రధాన కారణములు. పలనాటి యుద్ధము ఆ కాలపు సాంఘిక స్థితికి వ్యాఖ్యానము. కాకతీయ గణపతి యాస్థానమున గల జైనులను తిక్కన వాదమునం దోడించి, వైదిక మతమును నెల కొల్పెనని సోమదేవ రాజీయకథను బట్టి వ్యక్త మగుచున్నది. ఆ కాలమున నిజాము రాష్ట్రము నందును జైనము వ్యాపించి యుండినది. ఇట్లు జైన, శైవ, వైష్ణవములు దేశమున వ్యాపించి అలజడి కలిగించు చుండుటకూడ తిక్కన ప్రయత్నమునకు ప్రధానకారణము కావచ్చును.

భారత రచనా కాలము నాటికి తిక్కన మనస్సు పరిణతి చెందినది. తా నొనర్చునది వాఙ్మయరూప యజ్ఞమనియు, ఆంధ్రావళి మోదముం బొరయుట ఆ యజ్ఞఫలమనియు అతని నిశ్చయము. సాత్యవతేయ సంస్మృతి శ్రీవిభవాస్పదమైన చిత్తముతో లోకకళ్యాణమును ధ్యేయముగా నిడికొని భారత రచనకు గడంగినవాడు తిక్కన. కావ్యరచనా పరముగను, భాషా పరముగను తిక్కన తన నిర్వచనోత్తర రామాయణమున దెలిపిన అభిప్రాయములు గమనింప దగినవి. పొందు చెడని శబ్దప్రయోగ వైఖరి, ప్రాతబడ్డ మాటలను వాడకుండుట, అర్థస్ఫూర్తికి ప్రాధాన్యమొసంగుట, యతి ప్రాసలను గూర్చుటలో నైతము వ్యర్థ పదముల నంటకుండుట, గంధవహుడు పుష్పసారభము వెదచల్లునట్లు కావ్యమున రసావిష్కరణము

గావించుట, ప్రజామోదమునకై కావ్యరచన — అను నివి తిక్కన నిర్దేశించిన కావ్య లక్షణములు. ఈ గుణము లన్నియు ఇతని రచనలలో సమగ్రముగ నిర్వహింపబడినవి. అందును ముఖ్యముగ భారతమున కవితాకళ పరాకాష్ఠ దశ నందినది. అందున కితని మనస్తత్త్వ పరిణామముకూడ హేతువు. 'అమలోదాత్త మనీష నే నుభయకావ్యప్రౌఢి మెప్పించు శిల్పమునన్ పారగుడ' నని నిర్వచనోత్తర రామాయణమున చెప్పికొనిన తిక్కన భారతాదిని 'నా నేర్చిన భంగి చెప్పి వరణీయుడ నయ్యెద భక్తకోటికిన్' అని వినయ భరమున భగవదున్ముఖమగు మనస్సుతో బలికినాడు.

అనువాద విషయమున నన్నయ, తిక్కన లెదుర్కొన వలసిన పరిస్థితులు భిన్నములు. నన్నయ భాగము కేవల కథామయము. పురాణమగు భారతమున వ్యాసు డీ కథలను అత్యంత గంభీరములుగ సంతరించినాడు. ఇది చెడగొట్టకుండ కథలను చెప్పి నన్నయ తన ప్రసన్న కథా కలితార్థ యుక్తికి మెప్పువడసినాడు. పాండవుల జీవిత కథా వృత్తము నారంభించిన నన్నయ వారి నరణ్యములో వదలి పరమపదించినాడు. తరువాతి భాగము జీవితమునకు సమగ్ర ప్రతిబింబము. ఆజీవితపు టొడుదుడుకులలో నుండి గట్టున బడు మార్గము మనకు జూపుటకై వ్యాసుడు పడిన శ్రమ యంతయు ఆంధ్రీకరణమున ప్రస్ఫుటముగ ప్రతిఫలించినది. సంఘము అవ్యవస్థకు లోనై చెడిపోవుచున్న కాలములో, అట్టి పరిస్థితులయందే యుండిన గ్రంథస్థ సంఘమును జూచి, అందలి ధర్మపక్షపాతు లాచరించు మార్గము ననుసరించుచో సత్‌స్థితి కలుగునని ప్రజలకు బోధించుటయే భారత పరమోద్దేశము. ఇందు నీతి బోధక ములగు విషయములను వివరించుట తప్పనిసరి. కాని, వేదాంత విషయమేయైనను, కవి స్వయముగా జెప్పుచో సామాన్య ప్రజానీకము దాని నాదరింపదు. ధర్మాధర్మ ములకు గలుగు సంగ్రామమును గూడ విపులముగ వర్ణించి ధర్మమే జయించునని చూపుట కవి కర్తవ్యము. ఇట్టి మార్గ మవలంబించిననే కాని సర్వవ్యాప్తమై యున్న అజ్ఞాన తమస్సు విరిసి పోదు. ఈ భారము తిక్కనపై బడినది. దీనికి నన్నయ కథాకథనాత్మక శైలి పనికిరాదు. వర్ణ నాత్మక శైలియు నంతగా ప్రయోజనకారి గాదు. కావున తిక్కనకు నాటకీయ శైలి ఉపాదేయమైనది. జీవిత సహజ ములగు సన్నివేశములను గల్పించి, ఆ యాపాత్రల సంభాషణ ప్రవర్తనల యాధారమున వారి మనస్తత్త్వ పరిణామమును, చిత్తప్రవృత్తిని ప్రదర్శించుచు రసపోషణ గావించుట నాటకీయ విధానము. రసానుభూతి మూలమున చిత్త సంస్కారమును గలిగించుట కిదియే యుత్తమ మార్గము. భారత కథాకథనమున తిక్కన యవలంబించిన విశిష్ట విధాన మిదియే.

తిక్కన కావ్యశైలి దేశ్యపద భూయిష్ఠము; అర్థ ప్రధానము; గంభీరము. తెలుగు భాషయందున్న జీవ మంతయు తిక్కన రచనలో భాసించు చున్నది. అర్థస్ఫూర్తి అర్థనిష్కర్ష, మితభాషిత, సమత యనునవి తిక్కన శైలి యందలి ప్రధానగుణములు. భాషా విషయమున తిక్కన చేసిన సేవ మరువరానిది. ఆనాడు శిష్టవ్యవహారమున నున్న దేశ్యశబ్దజాలము నంతను సంస్కరించి, కావ్యభాషను, విస్తృతము గావించిన మహనీయు డితడు. ఒకవైపున దేశికవితా పద్ధతితో గూడిన శివకవుల సాహిత్య విప్లవ మును నుండినది. తిక్కన ఆ దేశ్య శబ్దజాలమును స్వీకరించి, శైవోద్యమ తీవ్రతను అంతరింప జేసినాడు. మత విషయమునం దెట్లో అట్లే సారస్వత విషయ మునను మార్గ, దేశి పద్ధతులను తిక్కన సమన్వయింప బ్రయత్నించినట్లు తోచుచున్నది. ఇట్లు నాటకీయ రచనా విధానమును, జాతీయమగు భాషను అవలంబించి భారత మందలి పదునేను పర్వములను రసవంతముగ, ఔచిత్య మును పాటించుచు నిర్మించినవాడు తిక్కన. భారతేతి వృత్త పరిణామము ననుసరించి ఇతని రచనయు క్రమ పరిణామమునకు లోనైనది. లౌకిక విషయ ప్రధాన ములగు విరాటోద్యోగ యుద్ధపంచక స్త్రీ మౌసల పర్వ ములలో నితని రచన వ్యంగ్యార్థస్ఫూర్తితో నొప్పుచు, రసవంతమై సర్వజన హృదయంగమమై యున్నది. శాం త్యనుశాసనిక పర్వముల రచన అర్థైక ప్రధానమై, అలంకారాది లౌకిక కావ్య లక్షణ దూరమై, ధీవిశేష విలసితమై, వేదాంతవిషయ ప్రతిపాదన కెంతయు తగి యున్నది. ఆశ్రమవాస మహాప్రస్థాన స్వర్గారోహణ పర్వ ములను పరిశీలించుచో తిక్కన శైలి యెట్లు ఇతివృత్తము ననుసరించి ఉదాత్తముగ, ఇతివృత్తోచితముగ ప్రవర్తిల్లి నదో గమనింపగలము.

ఆంధ్రీకరణము నన్నయ యేర్పరచిన స్వతంత్ర మార్గ మునసే నడచినది. కనుకనే మూలమున నున్న గీతను ఆమూలాగ్రముగ ననువదింపక, తత్సారము నంతను సమయానుకూలముగ, కథాభాగమున నం దందు వెదచల్లి ప్రజల కందించినాడు తిక్కన. గీతవంటిదే సనత్సుజాతీ యము. అర్జునుడు గీత విని కార్యోన్ముఖుడై నాడు. సనత్సు జాతీయము నంతయు విన్న ధృతరాష్ట్రునం దేమార్పును కలిగినది కాదు. అట్టిచో తదనువాదము వలని ప్రయో జన మెట్టిది ? కావున తదనువాద ప్రయత్నము వ్యర్థ

మనియే తిక్కన నిశ్చయించినాడు. భాషా ప్రపంచ మంతయు నరచేతిలో నున్న తిక్కనకు దీని అనువాద మేపాటిది?

ఇంత యోచనతో భావగర్భితము, గంభీరము, లలితము, దేశ్యపదభూయిష్ఠము నగు రచన యొనర్చిన తిక్కన ఉచితములగు చోట్ల ప్రబంధ మార్గమున బోవుటకును వెనుదీయ లేదు. అంతకు నింతకును సమర్థు డితడు. ఇతడు గావించిన స్త్రీపాత్రపోషణ అత్యుదాత్తమైనది. ఎంతో కష్టపడి స్త్రీ రూప చిత్రణములో ఉదాత్తత సాధింప బ్రయత్నించిన నన్నయ ద్రౌపది పాత్రతో ఆగిపోవలసి వచ్చుట దురదృష్టము. స్త్రీత్వము పరాకాష్ఠదశ నందునట్లు, అతిమనోహర స్వరూపము సిద్ధించునట్లుత్తరను పెంచి పోషించు నదృష్టము తిక్కనకు చేకూరినది. ఇతని ద్రౌపదీ పాత్ర యొక నూతన సృష్టి. అన్ని విధముల నితడు కాంచన గర్భతుల్యుడు. భారతీయ విజ్ఞానమున కంతకును భాండార మనదగిన భారతభాగరచన మహాపండితుడును, తత్త్వవేత్తయు, విజ్ఞానఖనియు నగు తిక్కన చేతిలో బడుట ఆంధ్రుల పుణ్యము.

తిక్కన సమకాలికులలో కేతన ముఖ్యుడు. సంస్కృత దశకుమారచరిత్ర గద్యకావ్యము నితడు చంపూ కావ్యముగ రచించి తిక్కన కంకిత మిచ్చినాడు. ఆంధ్రభాషా భూషణము, విజ్ఞానేశ్వరీయము ననునవి ఇతని యితర కృతులు. 'ఆసనార్ఘ్యపాద్యతాంబూలాదులచే నితనిని గౌరవించి, ఒక్క కావ్యంబు రచియించి తన్ను కృతిపతిం జేయు'మని తిక్కనయే తన్నర్థించిన ట్లితడు చెప్పికొనియున్నాడు. ఇతని గ్రంథపీఠికలో తిక్కన గ్రంథ ప్రస్తావన లేకుండుటచే, ఆ నాటి కింకను తిక్కన కావ్యములను రచింపలేదని ఊహింపనగుచున్నది. ఇతడు అభినవ దండి బిరుదాంకితుడు. ఔచితిని దృష్టియం దుంచుకొని దశకుమార చరిత్రయందలి శృంగార వర్ణనలను సంక్షేపించి యుండుట ఇతని రచన యందలి యొక విశేషము. శృంగారరస పోషణ విషయమున ఇతడును, తిక్కనయు ఏక మార్గానుయాయులు. ప్రబంధకవుల వలె అంగాంగ వర్ణనకు దిగక ఈ కవి పాత్రల మానసిక ప్రవృత్తులనే వర్ణించి రచనకు గౌరవ మాపాదించినాడు. పరకాయ ప్రవేశమువంటి యీ విధాన మతిదుష్కరమైనది; అట్లు చేయగలిగినాడు కావుననే 'ఉభయ కవిమిత్రుని' మెప్పించినాడు. అన్వయ కాఠిన్యము లేని రచన యితనిది. సంస్కృత గద్యకావ్యమును ఇత డాంధ్రమున పద్యకావ్యముగ నొనర్చుట చూడ, అప్పటి కింకను గద్యము నెడ ఆంధ్రుల కాదరము కలుగ లేదనియు తెలియుచున్నది. అప్పటికే యనవేల? తర్వాత నాలుగైదు శతాబ్దముల వరకును గద్య రచనపై తెలుగువారికి గౌరవ మేర్పడ లేదు.

ఇతని రెండవ గ్రంథమగు ఆంధ్ర భాషాభూషణ మాంధ్రమున మొదటి వ్యాకరణ గ్రంథము. ఇతని మూడవ రచనయగు విజ్ఞానేశ్వరీయము తెలుగు భాషలో వెల్వడిన మొదటి ధర్మశాస్త్ర గ్రంథము. యాజ్ఞవల్క్య స్మృతిని తద్వ్యాఖ్యయగు మితాక్షరితో కూడ ననువదించి ఇతడు తన గ్రంథమునకు విజ్ఞానేశ్వరీయమని వ్యాఖ్యాతృ నామము నుంచినాడు. విజ్ఞానేశ్వరుని మితాక్షరికి నేడును న్యాయస్థానములలో అధికార మున్నది. తిక్కన కవిత యందువలెనే కేతన కవితయందును కందపద్యము లెక్కువ. సూత్రస్థ విషయములను, నీతులను వ్యక్తీకరించుటకు కందము మిక్కిలి యనుకూలించును కాబోలు.

తిక్కన శిష్యుడగు మారన మార్కండేయ పురాణకర్త. మార్కండేయ పురాణము ధర్మప్రతిపాదక గ్రంథము. ఐనను, దీనిలో కావ్యత్వమున కనుకూలించు నితివృత్తము లెన్నియో బీజప్రాయములుగ నణగియున్నవి. మను చరిత్ర, హరిశ్చంద్ర కథ, నలకథ, కువలయాశ్వ చరిత్ర మున్నగువాని కిది మూలము. తిక్కన కవిత నాదర్శముగ నిడికొని రచించిన ఈ గ్రంథము ప్రౌఢమయ్యును హృదయంగమమై యున్నది.

కేయూరబాహు చరిత్ర కర్తయగు మంచననుగూర్చి అతని గ్రంథమువలన నేమియు తెలియుటలేదు. పూర్వ కవులను స్తుతించుచో ఇతడు నన్నయ, తిక్కనలను మాత్రమే పేర్కొనియున్నాడు. ఈ గ్రంథము గుండనామాత్యుడను వెలనాటి చోళరాజుమంత్రి కంకితము. రాజశేఖర కవి కృత సంస్కృత విద్ధసాలభంజికా నాటిక కిది అనుసరణము. మూలమునకును, దీనికిని ఇతివృత్తములో సారూప్య మున్నది. కాని, పాత్రల పేర్లు మున్నగునవి భిన్నములు. పంచతంత్రమందలి కథలును ఇందు జేరినవి. ఔచితీ శోభితములగు వర్ణనలతో నొప్పు ప్రసన్నమగు రచన యిది.

కృష్ణమాచార్యు డాంధ్రమున ప్రథమ వచన కావ్యకర్త. ఇతని వచనములకు సింహగిరి నరహరివచనము లని పేరు. ఇవి చూర్ణిక లనెడి వచన భేదము లని తాళ్ళపాక అన్నమయ్య వివరించినాడు. ఈ వచన వాఙ్మయ మంతయు మధురభావ విలసితము. భగవంతుని ప్రియునిగా దలంచి నాయికా భావనతో భక్తుడు ఆత్మార్పణ గావించుట ఈ వచనాదులలోని ఇతివృత్తము. రవీంద్రుని గీతాంజలి, వెంకట పార్వతీశ్వరుల ఏకాంత సేవ మున్నగు నర్వాచీన కావ్యము లిట్టివే. కృష్ణమాచార్యులు ద్రావిడ వేదమును

తెనిగించి యున్నట్లు తాళ్ళపాక చిన్నన్న తెలిపి యున్నాడు.

కమలాసన బిరుదాంకితుడై, నీతిసార ముక్తావళిని రచించిన బద్దెన తిక్కనకు సమకాలికు డని జయంతి రామయ్య పంతులుగా రన్నారు. సుమతిశతకకర్త అతడే యని మానవల్లి రామకృష్ణకవిగారు. వైద్యగ్రంథమగు చారుచర్య ఈ కాలమునాటిదే. అప్పనమంత్రి ఈ గ్రంథమునకు కర్త. యథావాక్కుల అన్నమయ్య సర్వేశ్వర శతకమును ఇప్పటిదే. శివకవుల కున్న పాక్షికబుద్ధి ఇతనికి లేదు. వస్తువు శివపరమైనదియే యైనను అన్యదేవతా దూషణ మిందు లేదు. తిక్కన బోధించిన హరిహర తత్త్వముయొక్కయు, అద్వైతముయొక్కయు ప్రభావ మిట్టి పరిణామమును కలిగించినది.

ఈ తిక్కన తర్వాత కొంతకాలముననే సాంఘికవ్యవస్థలో మార్పు లారంభమైనవి. తురుష్కుల దండయాత్రతో కాకతీయ సామ్రాజ్యము విచ్ఛిన్నమైనది. అంతవరకును కాకతీయులకు ప్రతినిధులుగ నున్న సామంతులు స్వాతంత్ర్యము వహించి వేర్వేరు రాజ్యముల నేర్పరచుకొనిరి. పద్మనాయకులును, రెడ్లును అట్టి వారిలో ముఖ్యులు. ఓరుగల్లునుండి పారిపోయిన హరిహరుడును, బుక్కడును తుంగభద్రాతీరమున చిన్నరాజ్యమును స్థాపించుకొన్నారు. ముసల్మానులును ఒకవైపు స్థిరపడి రాజ్యస్థాపన గావించినారు. కావున రాజ్యవిషయక కలహములు, కల్లోలములు దక్షిణ దేశమున మరల నారంభమైనవి. ఈ కాలమున బ్రాహ్మణులును యుద్ధాదులందు పాల్గొని యున్నారు. బ్రాహ్మణులు సేనానులై క్షాత్రమును నెరపుట తిక్కన నాడే కలదు. తిక్కన పెదతండ్రి కుమారుడగు ఖడ్గ తిక్కన శౌర్యసాహసములు కావ్యవస్తువు లైనవి. పురుషార్థసారమను తెలుగు గ్రంథమును రచించిన శివదేవయ్యయు నిట్టి వాడే.

అద్దంకిని రాజధానిగా జేసికొని యున్న ప్రోలయ వేమారెడ్డి ఆస్థానకవి ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ హరివంశ, భారతారణ్యపర్వోత్తరభాగ, నృసింహ పురాణము లితని కృతులు. వీని కన్నను ముందే ఇతడు రామాయణమును కూడ రచించి యుండెనని కూచిమంచి తిమ్మకవి తన సర్వలక్షణ సారసంగ్రహమున దెలిపియున్నాడు. గణపవరపు వెంకటకవియు, కస్తూరి రంగకవియు కూడ ఈ రామాయణమందలి పద్యముల నొకటి రెంటి నుదాహరించినారు. మైసూరు నందున్న సంక్షేపరామాయణ కావ్యము ఎఱ్ఱన తండ్రియగు సూరన కృత మనియు, దానినే ఎఱ్ఱన యనువదించె ననియు కొంద రందురు. కాని ఎఱ్ఱన రచించి యుండినది సంపూర్ణ రామాయణమే యని పండితుల ని యము. గ్రంథ మలభ్యము.

హరివంశము భారతమున కనుబంధ గ్రంథము. భార పరాంశమని వర్ణితమగు హరివంశమును చేర్పనిచో భార మునకు లక్షశ్లోక విస్తృతి కలుగదు. కౌరవ, పాండ వంశేతివృత్త కథనముతో భారతము పదునెనిమిది పర ముల గ్రంథ విస్తృతిని పొందినది. యాదవవంశకథ కిం ప్రాధాన్యము లేదు. భారత కథానాయకుడగు శ్రీకృష్ణు వంశవర్ణన లేనిచో భారతమునకు అసంపూర్ణతాదోషమ పట్టును. కావున హరివంశరచన తప్పనిది. దీనిని రచించు ఎఱ్ఱన గ్రంథమును పూర్వోత్తరభాగములుగ విభజిం నాడు. స్వతంత్రించి నూతన వర్ణనాంశములను చేర్చిన ఘ ములును గలవు. ఐనను కథాప్రవృత్తి కేమాత్రము ని యాటంకములు కావు. భారతరచనయే హరివంశ రచ కును ఒరవడి. ప్రబంధపు పోకడ లున్నను అవి ఔచితి పోషించినవి. నన్నయ తిక్కనల భాషా ప్రవంతుల రెండును ఇందు మేళవించినవి. నాద సౌందర్యము, అ పుష్టి, ఈ రెండును ఎఱ్ఱన హరివంశ రచనలో నెలకొన్న పాండితీప్రకర్ష అధికమగుచున్న ఆ రోజులలో ప్ర బాహుళ్యమును మనసునం దుంచుకొని, సంయమనముత నన్నయ, తిక్కనల మార్గము నవలంబించి హరివంశము ఇతడు రచించినట్లు స్పష్టమగుచున్నది.

ఇక భారత రచన: అరణ్యపర్వ కర్తృత్వ విషయము పండితలోకమునం దభిప్రాయ భేదము కలిగినది. ఇత పేరు గ్రంథమున లేకుండుటయే ఇందులకు కారణమ 'నన్నయభట్టు నరన సారస్వతాంశ తన్ను బెందుటయ తత్కవితారీతియు కొంత దోప, తద్రచనయకా నారణ పర్వశేషము, నొనరించినందున భారతములో నితడు త పేరును జేర్చుకొనలేదు. ఐనను భారతారణ్య పర్వ శేషమును తాను పూర్తి చేసినట్లు నృసింహ పురాణవ నందు స్పష్టముగ జెప్పియున్నాడు. మరియు 'ధీరమ నన్నపార్యుని, దిక్కయజ్వ, శంభుదాసుని గర మర్థి సను తించి' అని శ్రీనాథు డెఱ్ఱనను నన్నయ తిక్కనలతో గలి స్తుతించి యుండుట గమనింపదగినది. శ్రీనాథుని సమకాలి డగు జక్కనయు తన విక్రమార్క చరిత్రలో ఎఱ్ఱన భారత కర్తగా పేర్కొనియున్నాడు. కవిత్రయ మనె ప్రసిద్ధి భారతకవుల కాదినుండియు కలదు. ఇవి మాత్ర కాక, ఎఱ్ఱన భారత రచనను నిర్వివాదముగ నిర్ణయిం ప్రబలమగునంత సాక్ష్యమును గలదు. మధ్యాక్కర మొదటి పర్వములందే కలవు. నన్నయ రచించిన ముప్ప నాలుగు మధ్యాక్కరల యందును యతిస్థానము చతు

ాద్యక్షరమైయుండ, ఎఱ్ఱన దనబడు భాగమునందలి ధ్యాక్కరలో యతిస్థానము తృతీయ గణాద్యక్షరమై యున్నది. ఈ కారణములను బట్టి ఎఱ్ఱన భారతారణ్య వ్యశేషకర్త యని ధ్రువమైనది.

నన్నయ, తిక్కనలు తమ తమ కాలపరిస్థితులనుబట్టి మ కావ్యభాషను, కవితారీతిని నడపుకొని యున్నారు. న్నయ కవితారీతికిని, తిక్కన కవితారీతికిని భేద మున్న ని చెప్పబడినది. వారిమధ్య గ్రంథభాగమున బడిన ఎఱ్ఱ న ప్రత్యేకమగు కష్టము తప్పదు. ఇం కొకరు వ్రాసినట్లు గాయుట, అందును నన్నయ, తిక్కనలవంటి మహాకవుల శిష్ట కవితాగుణములను సమ్మేళన మొనర్చి యొకశైలిని సృష్టించుకొనుట, తనకాలమున లేని పరిస్థితుల కనుగుణ మగ రచనను దిద్దుకొనుట - అను విషయము లితని దుర్కొన్నవి. ఇత డిన్నిటను కృతార్థుడైనాడు. కావున నే ఱ్ఱన రచించిన భాగము చాల చిన్నదైనను నన్నయ క్కనలతో సమానమైన ప్రతిపత్తి యతనికి లభించి యున్నది. అతిలోక ప్రతిభాన్వితులగు ఈ కవిత్రయము వారిచే నాకృతి గైకొన్న ఆంధ్రభారతమునకు ప్రపంచ మహాకావ్యశ్రేణిలో ఉన్నతస్థానము లభించినది. భారత శమునందు ఏ యితర ప్రాంతమునను భారతమునకు లుగని గౌరవము తెలుగునాట గలిగినది.

భారతము తర్వాత ఎఱ్ఱన యొనరించిన కృతి నృసింహ రాణము. బ్రహ్మాండ పురాణాంతర్గ తాహోబలక్షేత్ర మాహాత్మ్య మిందలి వస్తువు. పేరునకు పురాణమైనను, చనా విధానమునుబట్టి ఇది రసవత్కావ్యము. ఆంధ్ర బంధరచన కిదియే పునాది. వర్ణన బాహుళ్యము, ఉక్తి వైచిత్రి, అలంకార ప్రాధాన్యము, అపరిపుష్ట కథాంశ — మున్నగునవి తర్వాత వచ్చిన ప్రబంధముల లక్షణములు. ఈ లక్షణములు నృసింహపురాణమున స్పష్టముగనే కన్పడు న్నవి. దీనిని బట్టియే ఎఱ్ఱనకు ప్రబంధ పరమేశ్వరుడను రు సార్థకమైనది. ఈ ప్రబంధచ్ఛాయలు హరివంశము ందును కొంతవరకు లేకపోలేదు. నృసింహపురాణమునం వి పూర్తిగ రూపొంది, తరువాతి ప్రబంధములకు రి చూపినవి. భారత, హరివంశ రచనల విషయమున ఱ్ఱన స్వతంత్రుడు కాడు. నన్నయ తిక్కనల రచనా ధానమునకును, భారతస్థ విషయగౌరవమునకును కట్టు డిన ఎఱ్ఱన తద్రచనలో సంయమనమును వహించినాడు. సింహపురాణ రచనలో స్వేచ్ఛ యేర్పడుటచే తన కిష్ట గు స్వతంత్ర మార్గమున నడచి ఇతడు నూతన కవితా భకు ప్రవర్తకుడైనాడు. నన్నయ కథాకథన శైలిని, క్కన నాటకీయ శైలిని కలిపి విశిష్టమగు నూతనశైలి నితడు నిర్మించినాడు. ఈ శైలికి ముగ్ధుడైన శ్రీనాథుడు 'పరిఢవింతు ప్రబంధ పరమేశ్వరుని శేవ సూక్తివైచిత్రి నొక్కొక్క మాటు' అని ఎఱ్ఱన శైలిని ప్రశంసించి యున్నాడు.

మహాపండితుడు, కవివతంసుడు నగు నాచన సోమన ఎఱ్ఱన కించుమించు సమకాలికుడు. కేవలము సమకాలికు డగుటయే కాక ఎఱ్ఱనకన్న మిన్న యనిపించు కొనుటకై హరివంశమునే మరియొక విధమున రచించి ప్రబంధ మార్గములో మరియొక మెట్టు పైకి బోయినవా డితడు. ఇతడు విజయనగర రాజగు బుక్కరాయని కాలమున, అతనిచే సమ్మానితుడైనట్లు (క్రీ. శ. 1844) శాసనము కలదు. కావున నితడు పదునాల్గవ శతాబ్దివా డనియే నిర్ణయము. ఈ సోమన గ్రంథములలో వసంతవిలాస మలభ్యము. ఇందలి పద్యము లట నట నుదాహృతములై యున్నవి.

ప్రచారములో నున్న గ్రంథము ఉత్తర హరివంశము. ఇందు ఆరాశ్వాసము లున్నవి. సోముని ఈ కావ్యమును లక్షణకర్త లెల్లరును 'హరివంశ' మనియే వ్యవహరించి యున్న కారణమునను, సంస్కృత హరివంశమందలి విషయ సర్వస్వమును సోముని లభ్య గ్రంథములో లేకపోవుటవలనను హరివంశ పూర్వభాగమునుగూడ సోముడు రచించి యుండవచ్చు ననెడి యూహ కలిగినది. 'హరివంశ ప్రథమ కథాంతరమునఁ గల వింత లెల్లఁ దప్పక మదిలోఁ దిర మయ్యెఁగదా' యను నితని ప్రథమాశ్వాసాది భాగ మందలి వాక్యమును ఈయూహ కవకాశ మొసంగు చున్నది. ఐనను 'సోముని పూర్వ హరివంశము' అను మాట నేటివర కెందును వినరాదు. రుక్మిణీ కల్యాణ, ప్రద్యుమ్న జననాదులు సోమన గ్రంథమునందు లేవు. కనుక అతని ననుసరించి యివి పూర్వభాగమునందలివై యుండ వలెను. కాని, ఎఱ్ఱన హరివంశమునం దివి ఉత్తర భాగ ముననే కలవు. కావున వీరు గైకొన్న హరివంశ ప్రతులు భిన్నములేమో యనిపించుచున్నది. కొన్ని సంస్కృత హరివంశ ప్రతులలో ఊర్వశీ నరకాసుర సంవాదము లేదు. ఎఱ్ఱన ఈ ఘట్టమును స్పృశించి వదలియుండ సోమన సమగ్రముగ చిత్రించినాడు. మూలమందును, ఎఱ్ఱ గ్రంథమందును ఫలశ్రుతి యుండ సోమన గ్రంథమ్మున నది లేదు. సర్వము సంపూర్ణ మనియైనను లేదు. ఇట్లు గ్రంథ సమాప్తికూడ సంప్రదాయము ననుసరింపలేదు. కనుక దొరకినంతవరకే ఈతని గ్రంథ మని మనము తృప్తి పడవలసియున్నది. తిక్కన వలె నీతడును హరిహరుల కభేదమును పాటించియుండుట గమనింపదగినది.

తరువాతికాలపు కొరవి గోపరాజును నీ విషయమున తిక్కన మార్గము ననుసరించినవాడే.

ఎఱ్ఱనపై స్పర్ధతో ఇత డుత్తర హరివంశమును రచించెనా యనునంతటి ప్రబంధధోరణిని సోమన తన గ్రంథమున ప్రదర్శించినాడు. కవితా విషయమునం దీతడు స్వైర విహారము చేయగల సమర్థుడు. ఒక్క క్షణములో భయంకర తాండవమును ప్రదర్శించి, మరుక్షణముననే సుందరతర లాస్య భంగిమములను చిత్రింపగలడు. సంస్కృతాంధ్రములు రెండును ఇతనికి స్వాధీనము లనుట ఇతని రచనలో ప్రస్ఫుట మగుచున్నది. ఇతడు వివిధశాస్త్ర పారంగతుడు; సకల భాషా భూషణుడు; సాహిత్య రసపోషణ సంవిధాన చక్రవర్తి. ప్రతి పద్యముననును ఏదోయొక విశిష్టత గోచరించును. కవితా విషయమున ఇతని స్వభావము రజోగుణ ప్రధానమైనది. భావ తీవ్రత, భావావేశములకు లోనయిన వర్ణనలు చాల గలవు. పాండితీ ప్రకర్ష ఇతనికి మిక్కుటము. వ్యవహారదూరములై యున్న ప్రయోగములను, ప్రాచీన నిఘంటువులలో మాత్రమే నిలిచియున్న ప్రాతవడ్డ మాటలను విచ్చలవిడిగ వాడి పండితులకుకూడ దురవగాహమగునట్లు ఇత డొనర్చిన పట్టు లనేకములు. పాండిత్యమునకు గౌరవ మేర్పడుచున్న కాల మది. అసాధారణ ప్రజ్ఞావంతుడగు ఈ కవి తత్కాల ప్రాబల్యమునకు లోనై, నన్నయ యేర్పరచిన లలిత సంస్కృతోద్యానమున విహరించుటకు మారుగా పాషాణమయములగు పర్వత ప్రాంతములలో బంతులాడినాడు. సామాన్యుల కితనితో విహారము కష్టము. ఐనను కావ్య మంతయు ఇట్టిదే కాదు; రసవత్తరములు, మనోహరములు నగు ఘట్టములును కలవు. కృష్ణుడు విప్రబాలకుని బ్రతికించు ఘట్టము అతిస్వాభావికమును, కరుణరసపూరితమునునై రమణీయముగ నున్నది. ఎంత కఠినప్రాసము నయినను నడపగలనన్న ప్రత్యయమితనికి గలదు. ఇది చూచి రాళ్ళపల్లి అనంతకృష్ణశర్మగారు 'కవితా కన్యకు నిజముగా ప్రాసములు ప్రాసములే' యని బాధతో నన్నారు. శబ్దార్థాలంకారముల యాడంబరముతోగూడిన రచనయు ఇతనితోనే ఆరంభమైనది. ధారాశుద్ధియందు ఎఱ్ఱన, సోమనలు ఒకరి కొకరు తీసిపోరు. ఐనను సోమనలో లేని సత్త్వగుణము ఎఱ్ఱనలో నధికముగా భాసించుచున్నది. ఎఱ్ఱన రచనలో మనము లీనము కాగలము గాని సోమనతో నట్లు తాదాత్మ్యమును బొందలేము. సోమన ప్రజ్ఞకు మనము ముగ్ధులము కాగలమే కాని ఎఱ్ఱనయందువలె సాత్త్వికరసానుభూతిని బొందలేము. ఎఱ్ఱన శృంగారము సాత్త్విక ప్రణయాన్వితమైనది. యుద్ధాదిక వర్ణనములో సోమనదే పైచేయి. ఎఱ్ఱనయందుగల మానసిక ప్రశాంతత సోమనయందు లేకపోవుటయే ఇద్దరి రచనల విభిన్నతకును హేతువు. సోమన రచనయం దిట్లు తర్వాతి ప్రబంధ లక్షణము లనేకములు నెలకొనియున్నను రచన ఉదాత్తతను గోల్పోలేదు. వస్త్వైక్యము, సన్నివేశకల్పన, రసపోషణ, భావౌన్నత్యము, భాషాపాటవము అను మహాకావ్య లక్షణము లిందు ప్రస్ఫుటములు. కనుకనే ఈ కవిని కవిత్రయము వారితో సమానునిగ గౌరవించుట.

ఇతని తర్వాత రచితములైన ఈ యుగపు కావ్యములలో భాస్కర రామాయణము ముఖ్యమైనది.

భారతీయులకు ప్రీతిపాత్రములు, ఆదర్శములు నగు గ్రంథములు భారత రామాయణ భాగవతములు. భారత మిదివరకే రచితమైనది. కేవల భక్తిభావ బంధురమగు భాగవతమువంటి వైష్ణవ రచనపై దేశమున నప్పటి కాదర మింకను కలుగలేదు. మరియు, భాగవతము ప్రధానముగా నాధ్యాత్మిక విషయ సంబంధియగుటచే దైనందిన జీవితమునకు సన్నిహితము కాదు. భారత రామాయణముల విషయము వేరు. రమణీయ కథాసంవిధానము చేతను, రససంపదచేతను, అతి హృదయంగమమై యున్న కావ్యము రామాయణము. వ్యాసుడు మొదటివాడైనను ఆదికవియను పేరు వాల్మీకికి గల్గుట కిదియే కారణము.

రంగనాథ రామాయణము ద్విపదకావ్య మగుటయు, తిక్కన రచించినది ఉత్తరకాండమాత్రమే యగుటయు, రంగనాథ రామాయణమున అవాల్మీకము లధికముగ నుండుటయు కారణములుగ భాస్కరాదులు రామాయణ రచనకు బూనుకొని యుండవచ్చునని యూహింపవచ్చును. ప్రభువులకును కాంతా సమ్మితములగు కావ్యములపై నభిమాన మేర్పడినది. ఈ గ్రంథ కర్తృత్వవిషయ మస్తవ్యస్తముగ నున్నది. భాస్కర రామాయణ మనెడి పేరు గ్రంథమం దెచ్చటను కానరాదు. భాస్కరు డనువాడు రచించిన గ్రంథభాగ మత్యల్పమే యైనను గ్రంథమున కతని పేరే వచ్చినది. తిక్కన తాతయగు మంత్రి భాస్కరుడే యిత డనెడి వాదమున కాధారములు చాలవు. అరణ్యకాండము సాహిణి మారు నుద్దేశించి రచితమైనది. మంత్రి భాస్కరుని కాలమున సాహిణి మారుడు లేడుగదా! మంత్రి భాస్కరు డొక రామాయణమును రచించియుండిన నుండవచ్చును. కాని ఈ గ్రంథముమాత్ర మది కాజాలదు. హుళక్కి భాస్కరుడే సాహిణి మారుని కాలమునం దుండినవాడు. కావున రామాయణ కర్తలలో నొకడగు భాస్కరు డితడే యని నిర్ధారణ.

ఇతనితోపాటు మల్లికార్జునభట్టు, కుమార రుద్రదేవుడు, అయ్యలార్యుడు అను ముప్వురును ఈ రామాయణ వివిధ భాగములను రచించిన కవులు. వీ రందరును తాము గైకొన్న కథా భాగములను చక్కగ నిర్వహించి యుండుటవలన ఈ బహుకర్తృకత యనునది రచనా సౌందర్యమున కేమాత్రమును భంగము కలుగజేయలేదు. కొన్ని పట్టులలో ఈ కవులు ప్రతిభాయుతమగు స్వాతంత్ర్యమును ప్రదర్శించి నన్నయ, తిక్కనల సంప్రదాయమును నిలువబెట్టినారు.

భాస్కర రామాయణమునం దెక్కువ భాగమును రచించినవాడు మల్లికార్జునభట్టు. లలిత సంస్కృత పద ప్రయోగమున కితని రచన ఆకరము. ప్రబంధధోరణిలో బడి ఇతడు అయోధ్యాపురమును మూలము నతిక్రమించి వర్ణించినాడు. అట్లే శ్రీరామ జనన సందర్భమున మూలమందు లేని జ్యోతిశ్శాస్త్ర విషయముల నుపపాదించి యున్నాడు. నన్నయవలె నతి గంభీరముగ పద్యముల నడపింపగల యీ కవి సుందరకాండ నతి సుందరముగ చిత్రించినాడు.

ధారాశుద్ధిలో నితని కేమాత్రమును తీసిపోనివాడు కుమార రుద్రదేవుడు. ఇతనికిని సంస్కృతముపై నభిమానమే. శబ్దాలంకారములపై మక్కువయు నెక్కువ. రచనలో ఆవేశమును అమితముగనే కన్పడుచున్నది. మందర కైకేయికి దుర్బోధలు చేయుట, కైకేయి వరద్వయమును గోరుట మున్నగు నవాల్మీకముల నితడు గ్రహించినాడు. ఇందువలన కథాగౌరవము దెబ్బ తిన్నది.

తన నామధేయమునే గ్రంథముపై ముద్రవైచిన భాస్కరుడీ కవులలో నగ్రగణ్యుడు. ఇతనికి భారతము నందే యెక్కువ గౌరవ మనుట ఇతని రచనను బట్టి వ్యక్తమగుచున్నది. అందునను తిక్కన భారత మితని యభిమాన గ్రంథమని యితని కవితాశైలిని బట్టి నిశ్చయింపవచ్చును. ఆ మార్గము ననుసరింప ప్రయత్నించినందుననే ఇతనికిని, ఇతని గ్రంథమునకును లోకమున ప్రఖ్యాతి కల్గినది.

ఆయా రామకథా నాటకములలో నున్న రమణీయములగు శ్లోకములనుకూడ నీత డనువదించి తన గ్రంథములో నక్కడక్కడ చేర్చియున్నాడు. జయదేవుని ప్రసన్న రాఘవ నాటకమందలి రామవిరహ వర్ణనను ఇతని రచనతో పోల్చి చూచునది. భాషా విషయమున లాలిత్య మితని ప్రత్యేకగుణము. శృంగార వర్ణనలనుగూడ భయంకర సమాసములతో రచించు నా కాలమున ఈ భాస్కరుడు తేలికపలుకులతో రౌద్ర భయానకాదుల స్ఫూర్తిని సయితము సాధించి సెబా సనిపించుకొన్నాడు.

అయ్యలార్యుడు యుద్ధకాండము నందలి ఏ భాగమును రచించెనో నిర్ణయించుట కష్టము. సుమా రర్ధకాండమున కితడు కర్తయని అందురు. కవితా విషయమునం దీతడు భాస్కరుని కుద్ది యనదగినవాడు.

ఇట్లు పూర్తియైన భాస్కర రామాయణము పండితుల యాదరమునకు పాత్రమైనది. దీని తర్వాత శ్రీనాథుని కాలమువరకును చెప్పుకొనదగిన కావ్యములుకాని, విశిష్టులగు కవులుగాని కనిపింపరు.

పేర్కొనదగిన ఇతర కవులలో చిమ్మపూడి అమరేశ్వరు డొకడు. ఒకటి రెండు పద్యము లితనివి లక్షణ గ్రంథములలో నుదాహృతములై యున్నవి కాని గ్రంథము లేవియు లభింపలేదు. ఉదాహృత పద్యములనుబట్టి, ఇతడు సంస్కృతభాషా పాండిత్యము కలవా డనియు, నన్నయ శైలిపై మక్కువ కలవా డనియు నూహింపవచ్చును.

దోనయామాత్యు డనెడి కవి సస్యానందము, సర్వలోకాశ్రయము అను గ్రంథములకు కర్త. సస్యానందము మాత్రమే లభించినది. పద్యరూపమున నున్న శాస్త్ర గ్రంథమది. కర్షకుల కుపయోగించు విషయము లిందు వర్ణితములై యున్నవి.

చాళుక్య వంశీయుడగు విశ్వేశ్వరభూపతి కంకితముగా కావ్యాలంకార చూడామణి యను లక్షణ గ్రంథమును రచించిన విన్నకోట పెద్దన ఈ కాలపువారిలో ప్రశంసార్హుడు. కావ్య, రస, భాషా, అలంకార, ఛందోవిషయము లిందు లక్ష్య లక్షణములతో వివరింపబడి యున్నవి. కావ్య రచనకు సంబంధించిన అన్ని విషయములను వివరించు తెలుగు లక్షణ గ్రంథములలో ఇదియే మొదటిది. తరువాతి లక్షణ గ్రంథకర్తల కిది యెంతయు సహకరించినది. ఇందలి లక్షణపద్యములు మాత్రమే కాక లక్ష్యములుకూడ పెద్దన రచించినవియే. ఇతని కవితాశైలి సరళము, సుబోధకమునై యున్నది. తెలుగు సంస్కృతభవ మనెడి అభిప్రాయమును మొదట ప్రతిపాదించినవా డితడే.

దేవకీనందన శతకమును రచించిన కవి వెన్నెలకంటి జన్నమంత్రి. రచన యంతయు మత్తేభ, శార్దూల వృత్తములలో నడచినది. 'దేవకీనందనా' యను పద్యాంత సంబోధనయే యీవృత్తములను నిర్ణయించినది. ఇది తిక్కన కృత మనియు నొక వాదము కలదు. కాని హరిహరోపాసకుడగు తిక్కన యీ శతకమునకు కర్త యనుట పొసగదు. గ్రంథమందలి భాషాదోషములనుబట్టియు ఇది తిక్కన రచన కా దనియే నిశ్చయము.

ఉదాహరణ కావ్యకర్తయగు రావిపాటి త్రిపురాంతకుడీ కాలపువాడు. త్రిపురాంత కోదాహరణము, అంబికా శతకము, చంద్రతారావళి, మదన విజయము అను తెనుగు గ్రంథములును, ప్రేమాభిరామ మను సంస్కృత గ్రంథమును ఇతని రచనలు. ఇతని ప్రేమాభిరామమే శ్రీనాథుని దనబడు వీథీ రూప క్రీడాభిరామమునకు మూలము. అంబికా శతక మదన విజయములందలి కొన్ని పద్యములు మాత్రము లభించినవి.

గణపనారాధ్యు డనెడి మరియొక కవి స్వరశాస్త్ర మనెడి చిన్న ద్విపద గ్రంథమును రచించెను. ఇది యోగ శాస్త్ర గ్రంథము. కొరవి సత్యనారన, శ్రీగిరి కవి, పశుపతి నాగనాథుడు మున్నగు వారును ఈ కాలపు కవులని తెలియుచున్నది.

ఈ విధముగ నన్నయతో నారంభమైన ఆంధ్ర వాఙ్మయము కాలక్రమమున సంఘ పరిణామము ననుసరించి నడచుచు వికాసమును గాంచుచు, కేవల కథాకథనాత్మకము, నీతి బోధకమునగు తొలిరూపమును మార్చుకొని వర్ణనాత్మక మగు ప్రబంధశైలిగా నెట్లు పరిణతి నందినదియు తెలుపబడినది. సాధారణ కవులను లెక్కపెట్టనిచో ఈ కవిత్రయ యుగమున మనకు గోచరించు కవులు నన్నయ, నన్నెచోడుడు, పాల్కురికి సోమన, బుద్ధారెడ్డి, తిక్కన, ఎఱ్ఱా ప్రెగడ, నాచన సోమన, భాస్కర రామాయణ కర్తలు మాత్రమే. బ్రాహ్మణమత పునరుద్ధరణకై నన్నయ యారంభించిన భారతాంధ్రీకరణము సుమారు రెండు వందల సంవత్సరముల కాలము వరకును అసంపూర్తిగ నిలిచిపోవుటకు ముఖ్యకారణము వీరశైవమత విజృంభణ మని తెలిసినది. నన్నయ, తిక్కనల మధ్యకాలమందలి కవులలో పండితారాధ్యునకు కవిగా ప్రశస్తి తక్కువ. నన్నెచోడుడు నన్నయకు సన్నిహితకాలమువా డగుటచే నతని కవితారీతి నన్నయనే యెక్కువగ బోలినది. పాలకురికి సోమన తిక్కన కాలమునకు చాల దగ్గరివా డగుటచే నితనిప్రభావము తిక్కనపై ప్రసరించినది. వీరశైవుల కవితా విధానము నవలంబించిన మొదటి మార్గకవి రంగనాథరామాయణ కర్త. భాషావిషయమునను, మతవిషయమునను సమన్వయ మార్గమును నిర్మించినవాడు తిక్కన. ఎఱ్ఱాప్రెగడ నన్నయ తిక్కనలతో చేయి కలిపియు, ప్రబంధ కవిత్వమునకు మూలపురుషుడైనాడు. ప్రబంధ బీజములు నన్నెచోడుని కావ్యమునందే కలవని యిదివరకే సూచితము. ఇతడు శైవకవి యగుటయు, ఇతని తరువాతి కావ్యము లన్నియు పురాణమార్గముననే నడచి యుండుటయు కారణములుగా ఈ కవికి ప్రబంధ నిర్మాత యను కీర్తి కలుగక పోయినది. ఎఱ్ఱాప్రెగడ చూపిన మార్గము నవలంబించి, తరువాతి కవులగు శ్రీనాథాదు లెల్లరును ప్రబంధ పరిణామమునకు దోహదమొనర్చి యుండుటచే ప్రబంధపరమేశ్వరు డనెడు కీర్తి ఎఱ్ఱనకు దక్కినది. పాండిత్యమునకు గౌరవము కలుగుచున్న కాలమున నాచన సోముడు అప్రతిమానమగు తన పాండితిని, కవితాశక్తిని ప్రదర్శించి ప్రబంధ కవితామార్గమును స్థిరపరచి మహాకవి గౌరవమును బొందినాడు. ఇతని ధోరణిలో బడి పోక చాలవరకు సంయమనమును వహించి కవిత్రయము వారి మార్గమున రామాయణమును రచించినవారు భాస్కరాదులు. కావున నీ కవిత్రయ యుగపు కడపటి భాగము శ్రీనాథుని కావ్య ప్రబంధ కవిత్వమునకు పూర్వరంగమైనది.

భూ. ల.

ప్రబంధ పూర్వ యుగము (క్రీ. శ. 1330 - క్రీ. శ. 1500)

ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రను స్థూలదృష్టితో యుగ విభజనము చేయువారు క్రీ. శ. 1030 మొదలు క్రీ. శ. 1330 వరకును గల మూడు వందల సంవత్సరముల కాలపరిమితిని 'అనువాద యుగము'ని యందురు. మన వాఙ్మయమునకు మూలాధారమయిన మహాభారతమే కాక దానితో సమప్రభావము కల రామాయణము, భారతమునకు అనుబంధ గ్రంథమై భారతములో నంతర్భాగముగానే వ్యాసునిచే పరిగణింపబడి ఖిల పురాణ మనుపేర బరగు హరివంశమును దెనుగున అనువదింపబడి మన భాషకును, మన వాఙ్మయమునకును ఒక స్థిరరూపమును గల్గించుట యీ మూడు వందల సంవత్సరముల కాలములోనే జరగినది. కనుక, దీనిని భాషాంతరీకరణయుగ మనుటలో కొంత సత్యము లేక పోలేదు. కాని, ఈ నిర్వచనము సూక్ష్మ పరిశీలనకు తాళదు; ఏమనగా నచ్చ టచ్చట కాళిదాసుని శ్లోకములకు కొన్ని అనువాదములును, కొన్ని అనుసరణములును ఉన్నను నన్నెచోడుని కుమారసంభవము భాషాంతరీకరణము కాదు. అది శుద్ధ స్వతంత్ర గ్రంథముగానే పరిగణింప దగినది. అదియునుగాక, సంస్కృత వాఙ్మయమును, ఆ సంప్రదాయములను, అనువాదముల పోకడలను దిరస్కరించి శుద్ధదేశి కవిత్వ నిర్మాణమునకు

ద్ధకంకణులై శైవవాఙ్మయ పితామహుడైన పాలకురికి సోమనాథుడు కూడ ఈ యుగములో ద్రోసిపుచ్చరాని ఒక దశకు సర్వాధికారియై తన యేలుబడి నెగ్గించుకొని యుండుటబట్టి ఈ యుగ మంతయు భాషాంతరీకరణ యుగమే యను సిద్ధాంతమునకు ప్రబలమైన అపవాద మేర్పడును. అందుచేతనే కొందరు వాఙ్మయ చరిత్ర కారులు గ్రంథ స్వభావ పురస్కృతమయిన యుగవిభజన మునే అంగీకరింపక ఆయాకాలములలోని కవివర్గమునకు నేతృత్వము వహించి, తమ పేరుమీద గురుపీఠమును నెల కొల్పి, తమ ఆదేశములే వాఙ్మయమున శాసనములుగా వెల్లించి సరస్వతికి నూత్నాలంకార శోభను ఘటింప సమ ర్థులైన మహాకవుల పేరుమీద యుగవిభజనము చేయుటకు పూనుకొందురు. ఈ యర్థమున 'ప్రబంధ పూర్వయుగ' మనెడు ఈ కాలము 'శ్రీనాథయుగము' అను పేర వ్యవ హరింపబడును. అదృష్టవశమున ఈ 'శ్రీనాథయుగము' క్రియారూపములో పూర్వ ప్రబంధయుగమే అగును కాన ఈ పేరే ఇచట అంగీకృత మయినది.

ఇంచుమించు క్రీ. శ. 1350 వ సంవత్సరము వరకు భారత, రామాయణముల యనువాదములే ప్రధాన వాఙ్మయక్రియ యైనది. క్రీ. శ. 1500 సంవత్సరముల నుండి స్వతంత్రములయిన ఆంధ్ర ప్రబంధము లవతరించి నవి. ఆ పురాణాదుల అనువాదములకు, ఈ ప్రబంధముల స్వతంత్రతకు నడిమి కాలమయిన శ్రీనాథుని యుగము ఆ ప్రబంధప్రచారమునకు దారి చూపినది. ఈ యుగములో కొంత వాఙ్మయభాగము అనువాదముగా, మరికొంత స్వతంత్రముగా, ఇం కొక కొంత యథోచితానుసరణముగా నానావిధముల ఆవిర్భవించి సంస్కృత సారస్వత కరావ లంబనమును వదలి పెట్టియు, వదలిపెట్టని రీతిగా చాల దూరము నడచి కాలు నిలువద్రొక్కుకొన గలిగినది. ఈ యుగములోని మహాకవుల కృషి యంతయు ఉత్తరకాల మున జరుగబోవు ప్రబంధ సరస్వతీ విహారమునకు మెత్తని పూలదారులు పరుచుటయైనది. ఈ మహానుభావులే ప్రబంధ నాటక ప్రదర్శనమునకు పూర్వరంగ ప్రవర్తకులు. వీరు నెరవేర్చిన ప్రస్తావన కనుగుణముగానే ప్రబంధ నాటకము ప్రదర్శింప బడినది. అందుచేత ప్రబంధయుగ మున కవ్యవహిత మయిన ఈ కాలమును ప్రబంధ పూర్వయుగ మని పేర్కొనుటలో ఆ క్షేపము ఏమియు నుండదు. దీనికి నాంది శ్లోకమును పఠించి ఈ ప్రస్తావ నను నడపినవాడు శ్రీనాథుడు. అందుచే ప్రబంధ పూర్వ యుగ మన్నను, శ్రీనాథుని యుగ మన్నను అర్థము ఒక్కటియే.

క్రీ. శ. 1323వ సంవత్సరములో 'కాకతీయ సామ్రా జ్యము విచ్ఛిన్నమై పోయిన పిమ్మట, అద్దంకి రాజధానిగా పూర్వాంధ్రమున రెడ్డి రాజ్య మొకటియు, విజయనగరము రాజధానిగా పశ్చిమాంధ్రమున విజయనగర రాజ్య మొక టియు స్థాపింపబడినవి. ఈ రాజ్యములు రెంటికి మొదటి తరములో క్రమముగా ఎఱ్ఱాప్రెగడయు, నాచన సోము డును ఆస్థాన కవులై నూతన రాజ్యస్థాపనతో పాటు నూతన కావ్యనిర్మాణములును చేసిరి. రెండవ తరములో రెడ్డిరాజధాని అద్దంకి నుండి కొండవీటికి మారిన పిమ్మట శ్రీనాథుడు రెడ్డిరాజులకు ఆస్థానకవియు, విద్యాధికారియు అయి రాజసింహాసనము ప్రక్కనే తన కవిరాజ సింహాసన మును ప్రతిష్ఠించెను. ఆయన బాల్య కౌమార యౌవన దశలు కొండవీటిలోనే వైభవోపేతముగ గడచినవి. కొండవీటి రెడ్ల యాస్థాన కవి యను పదవియే తన యింటి పేరుగా ప్రౌఢదేవరాయల కాలములో విజయనగరాస్థాన మండపమును ప్రవేశించి అచటి పండితులతో విద్యావివాద ములు నడపి, రాజులతో వినోదగోష్ఠి సల్లాప సౌఖ్యము లను, గనకాభిషేక వైభవమును అనుభవించి కవిసార్వ భౌము డను సార్థక బిరుదముతో 'ఈ క్షోణిన్ నినుబోలు సత్కవులు లేరీ నాటి కాలమ్మునన్' అని రాజులచేతను, మంత్రులచేతను శ్లాఘింప బడుచు ఆంధ్రదేశమున నలు మూలల కవితా సౌరభములు వెదచల్లుచు బర్యటించెను; ప్రౌఢ నిర్భర వయఃపరిపాకమున గొండవీటి రెడ్డి రాజ్య మున కొక శాఖయైన రాజమహేంద్రవరపు కొలువు కూటము చేరెను. కనకాభిషేకమునాడే విజయనగర రాజు శ్రీనాథు నాస్థాన కవిగా స్వీకరించి యున్నచో, విజయనగర సారస్వతావతరణము పెద్దనామాత్యుని జననము వరకును వేచియుండెడిది కాదు. ఆ భాగ్యము విజయనగరమునకు లేకపోయెను. అది మేలే యయ్యెను. శ్రీనాథుడు విజయనగరమున ఆస్థానకవిగానే కుదురుకొని యున్నచో ఆయన నిర్నిబంధ స్వేచ్ఛాసంచారముగాని, బహుళగ్రంథ రచనగాని జరగియుండెడిది కాదు. రాజ మహేంద్రవరమునైన ఆ మహాకవి చిరకాలము గడప లేదు. కొండవీడు విజయనగర రాజులకును, రాజ మహేంద్రవరపు రెడ్డిరాజులకును వశమయిన పిమ్మట ఈ కవి సార్వభౌముని భరించు భాగ్యము గల రాజ్యము లేక పోవుటచే మరల స్వతంత్రుడై ఉత్తరమున సింహాచలము నుండి దక్షిణమున కాంచీపురి వరకు పర్యటించుచు ఆంధ్ర దేశైక కవియై విపుల ధనమును, విపులతర యశమును ఆర్జించెను.

శ్రీనాథుని జననకాలమును గురించి చాల వాదోపవాదములు జరిగినవి. ప్రత్యక్ష నిదర్శనములు లేని చారిత్రక నిర్ణయము లన్నియు ఊహలమీదను, వాదబలము మీదను ఆధారపడి ఉండవలసినవే. కావున ఆ వాదములవలన సర్వ జనాంగీకృతమయిన సిద్ధాంతము తేలలేదు. కాని, ఈ మహాకవి క్రీ. శ. 1380 ప్రాంతమున జనించి క్రీ. శ. 1460 ప్రాంతమున జీవయాత్ర చాలించి యుండు ననెడు సిద్ధాంతము పెక్కుమందికి సమ్మత మయినది. ఈ యెనుబది యేండ్ల కాలములో శాల్యమని చెప్పదగిన మొదటి పది పండ్రెండు సంవత్సరములు కాక తక్కిన జీవిత శేషమంతయు ఈ మహానుభావుడు కవితా విహారము చేయుచునే యుండెను. అవసాన ఘటికలలోకూడ ఆయన జిహ్వాగ్రముపై ఆంధ్ర సరస్వతి తాండవించుచునే యుండెను.

శ్రీనాథుని గ్రంథరచనా కాలమును గురించి కొంత వరకు అక్కరకు వచ్చెడు నాధారముగల పద్య మొకటి ఆయన కాశీఖండములో కలదు. అందు మరుత్తరాట్చరిత్ర, శాలివాహన సప్తశతి, నైషధము, భీమఖండము, కాశీఖండము పేర్కొనబడినవి. వీనిలో మొదటి రెండును లభ్యము కాలేదు. ఇందు పేర్కొనబడని గ్రంథములు మరి మూడు కలవు. అవి హరవిలాసము, శివరాత్రి మాహాత్మ్యము, పలనాటి వీరచరిత్ర. వీనిలో పలనాటి వీరచరిత్రయే వయసున, నెక్కడ వ్రాయబడెనో చెప్పుట యూహకందని విషయము. ఒకవేళ అది కాశీఖండమునకు పూర్వమే రచింపబడి యున్నను, ఆ రచన తన యశమునకు గారణమైనదియు, వాఙ్మయము నలంకరింప దగినదియు కా దనెడు చిన్న చూపుతో దాని నీపద్యమున ఉదాహరించి యుండకపోవచ్చును. అదియును గాక ఆ పద్యములో తాను వ్రాసిన గ్రంథముల పే ర్లన్నియు వరుసగా గుదిగ్రుచ్చవలెనన్న తలంపు ఆయన కున్నట్లు తోచదు. ఒక్క శ్రీనాథుడే కాదు — ఏ కవియైనను తన రచనలలో ప్రధానమైన వానినే ముచ్చటకై పేర్కొనును గాని గ్రంథప్రచురణ కర్తలవలె నొక పట్టికను తయారు చేసి పద్యమును వ్రాయడు. శివరాత్రి మాహాత్మ్యము కాశీఖండమునకు తరువాతి రచనయే అనియు, ప్రాయముకై వ్రాలిన పిమ్మటనే రచియింపబడిన దనియు ఆ గ్రంథము చదివిన యే సాహిత్యవేత్తకైనను స్పష్టముగా గోచరించును. ఆ గ్రంథ రచనయెడ శ్రీనాథునకు శ్రద్ధ లేదు. ధనమునకు ఆశించియో, మిత్రుడయిన కృతిపతి కోర్కె తీర్పనెంచియో, మ్రొక్కు చెల్లించుకొనుటకై వ్రాసిన అల్ప రచన అది ; అదియు అసమగ్రము. ఆయన పేరుమీద లభించిన దన్న గౌరవము తప్ప దానికి వేరు ఘనత లేదు. ఘనత కలిగియు కాశీఖండములోని పద్యమున పేర్కొనబడని గ్రంథము హరవిలాసము. ఆ గ్రంథముకూడ కాశీఖండ రచనానంతరమే పుట్టెనో లేదా తత్పూర్వమే పుట్టెనో చెప్పుటయు గష్టమే. ఉత్తరకాల రచన యైనచో గారణము నూహింపనక్కరలేదు. పూర్వ రచనయే యైనచో పై పద్యమున ఉదాహరింపబడకపోవుటకు గారణము పైని చెప్పినట్లు ఆ పద్యము గ్రంథ పట్టిక కాకపోవుటయే.

కాశీఖండమునకేకాక నైషధమునకును పూర్వమే రచింపబడిన పండితారాధ్య చరిత్రమును ఆ పద్యమున నుదాహరింపబడకపోవుటకు ఇదియే కారణము. ఉదాహరింపబడియు లభ్యములు కాని మరుత్తరాట్చరిత్ర, శాలివాహన సప్తశతులవలె పండితారాధ్య చరిత్రకూడ ఉదాహరింపబడకయు నలభ్య మయ్యెను. ఆ గ్రంథమును వ్రాసితినని మాత్రము శ్రీనాథుడు నైషధమున చెప్పుకొనెను. ఈ పండితారాధ్య చరిత్రము పాల్కురికి సోమనాథుని ద్విపద కావ్యమునకు పద్యరూపము.

శ్రీనాథునికి పూర్వము తెలుగులో పుట్టిన ప్రధాన ద్విపద కావ్యములు మూడు కలవు: రంగనాథ రామాయణము, బసవ పురాణము, పండితారాధ్య చరిత్ర. ఈ మూడును అర్వాచీన కాలమున పద్య ప్రబంధములుగా రూపాంతరము పొందినవి. రంగనాథ రామాయణమునకు భాస్కర రామాయణము ఈవిధమగు ననుకరణ సృష్టియే. పండితారాధ్య చరిత్రమును శ్రీనాథుడు ఆతీరుగనే పద్య ప్రబంధముగా రూపాంతరమును పొందించి యుండును. బసవ పురాణము పిడుపర్తివారిచే ఇట్లే పద్య ప్రబంధముగా మార్చబడినది. పద్య ప్రబంధమున కున్న గౌరవము ద్విపదలకు లేకపోవుట యీ మార్పునకు గల ముఖ్య కారణము. ఈ వింతమార్పు తమ కంటియెదుట జరుగుచున్నను ద్విపద కవులు తమ వాఙ్మయమును ఉత్తరోత్తరాభివృద్ధిగా కొనసాగించుచునే యుండిరి. అంతమాత్రమే కాదు. వారిలో కొందరు సమర్థులు పద్య వాఙ్మయ రాజ్యముపై దండెత్తి ఆ భూములను కొన్నిటిని తమ ద్విపద వాఙ్మయ రాజ్యమున కలుపుకొన జొచ్చిరి. వారి సొత్తును వీరు, వీరి సొత్తును వారు నాత్మాయత్తము నొనర్చుకొనుట ఒక వరిపాటి యైనది.

ద్విపద కావ్యమును ప్రబంధీకరించి ఆ కథను నవీన మార్గ కవితామండలమునకు (నియోక్లాసికల్ ఫీల్డ్) గొనిపోవలెనని ప్రబంధ కర్తలు ప్రయత్నింపగా ప్రబంధములను ద్విపదీకరించి ఆ యితివృత్తమును దేశికవితా భూమికి

పాప్యులర్ ఫీల్డ్) కొని కేవలయునని ద్విపద కర్తలు పద్యమించిరి. ఈ వినిమయములో నొండొరుల యెడ వారికి స్పర్ధమాత్రము లేదు. మాతృకను భక్తితో అనుసరించి మ రచనలను తల్లిచాటు పిల్లలుగా కనుపరువవలయు ని యే ఆ యనువాదకులు ముచ్చటపడిరి. ఈ జంటలో దేనిని పరిశీలించి చూచినను మాతృకలోని ఛాయలు పతిఫలించుచునే యుండును. ఛాయలుమాత్రమే కాదు, పలుకులే వినబడుచుండును. ఒకరొకరికి నొండొరుల యెడగల అట్టి విధేయతకతమునసే వారికి స్పర్ధ లే దనుట. స్పర్ధ లేకపోవుటయే కాదు, పరస్పర భక్తి గౌరవములును గలవు; లేనిచో ఇంత సంపూర్ణానుకరణమే పొసగదు.

కృతిపతియైన మామిడి ప్రెగ్గడయ్య కోర్కెను అనుసరించియో, లేక స్వబుద్ధిచేతనో పండితారాధ్య చరిత్రకు కూడ ప్రౌఢ పద్య వాఙ్మయమున ఉత్తమ స్థానము కల్పింప వలయునని శ్రీనాథుడు ఆ ద్విపదను పద్యప్రబంధముగా రచియించి యుండును.

ఇవి గాక, వల్లభామాత్యుని పేర శ్రీనాథుడు రచించిన ఇంకొక యపూర్వ గ్రంథము క్రీడాభిరామము. ఇది దశవిధ రూపకములలో ఒకటియగు 'వీథి' యనునది. గ్రంథముయొక్క అద్యంతముల వల్లభామాత్యుని పేరే యుండుట బట్టి అది శ్రీనాథ రచితము కా దనెడు మత మొకటి కలదు. కాని శైలినిబట్టి నూటికి నూరు పాళ్లు ఆ రచన శ్రీనాథునిదే అని సమర్థించు మత మిం కొకటి కలదు; అగుచో శ్రీనాథుడు వల్లభామాత్యుని పేరు ఏల పెట్టవలసి వచ్చిన దను ప్రశ్నకు సమాధాన మూహింప వలెను. నా యుద్దేశ మిది: దీనిని రచించు నాటికి శ్రీనాథుని వయసు చెల్లినది. చిన్ననాడు ముచ్చటకై చమత్కారమునకై పరిహాసమునకై చెప్పిన శృంగార పద్యములవంటివి ఆ యపర వయస్సున మరల వ్రాయుటకు ఆయనకు మనసు గొలిపి యుండదు. ఇతివృత్తమున నుదాత్తతయు, నైతిక నిష్ఠయు లేని యా గ్రంథమును తెనిగించుట కీర్తికి కారణము కాదని సందేహింపగా మూల గ్రంథమయిన 'ప్రేమాభిరామము'నెడ తనకు గల యాదరమునుబట్టి వల్లభామాత్యుడు అనువాదమువలన వచ్చు కీర్త్యపకీర్తులు వహించుటకు తానే తలపడి దానికి తన పేరు పెట్టించుకొని యుండును. కవి పండితులకు ఆశ్రయ మిచ్చు సంపన్నతయు, అధికారమును గల వానిని సామాన్య కవిని వలె నాక్షేపించుటకు పండితులు సాహసింపరు. వారు సాహసించినను ఆ యధికారి లెక్క చేయడు.

శ్రీనాథుని శృంగారనైషధముతో ఆంధ్ర వాఙ్మయమున నొక క్రొత్త శకమారంభ మయినది. సంస్కృతము నందలి పురాణేతిహాసములు, కావ్యములు, నాటకములు అనెడు ప్రధాన వాఙ్మయ శాఖలు మూడింటిలో పురాణేతిహాసముల ఆంధ్రీకరణ పద్ధతి భారత రూపమున కవిత్రయమువారే నిర్ధారణ చేసిరి. ఈ శాఖానువాదమునకు అంతకంటె మంచి మార్గము లేదు. భారతమును భాషాంతరీకరణ మనుకొనుటయే తగదు. నన్నయాదులు వ్యాస భారతమునుండి కథను మాత్రము ప్రధానముగా తీసికొని స్వతంత్రరచనయే సాగించిరి. ఎడనెడ కథానుసరణమును గూడ పాటింపక కొన్ని మార్పులు, చేర్పులు కూడ జేసిరి. శ్లోకము లన్నియు వరుసగా తెలిగింప వలెనని కాని, అనుకరించిన శ్లోకములలోని యర్థ మంతయు తెనుగున రావలయునని కాని వారు పాటుపడలేదు. తెలుగు భారతములో ఈ పద్యమునకు ఇది మూలశ్లోకమని భారతము నుండి సరిగా నిర్దేశించి చూపుట వృథా పరిశ్రమమే యగును కాని కడముట్టు ప్రయత్నము మాత్రము కాజాలదు. కొన్ని శ్లోకములు తెలిగింపబడినట్లు పొడకట్టినను అవి కథానువాద ప్రవాహమున దొరలు కొనుచు తమంత వచ్చినవే కాని ఆ కవులు వాని నేరి చేపట్టి తెలుగు చేసినవి కావు. కావుననే ఆంధ్ర భారతము కథానుసరణరూపమయిన అనువాదము. పురాణేతిహాసములకు అదియే ఉత్తమ పద్ధతి. ఎట్టి దీక్ష వహించినను ఆ సారస్వత శాఖను యథా మాతృకముగా భాషాంతరీకరించుట పొసగదు.

ఇక — శ్రీనాథుడు చేపట్టిన నైషధము భారతము వంటిది కాదు. అది సంస్కృత మహాకావ్య శాఖలో ఒక ప్రౌఢ మహాకావ్యము. కావ్యమున ప్రతి శ్లోకమును ప్రధానమే యగును. ప్రతి శబ్దార్థమును పరిగణనీయమే యగును. అందును చిత్ర విచిత్రములును, ఆశ్చర్యజనకములును, ఉదాత్తములును, అత్యుజ్జ్వలములును అయిన యర్థ కల్పనలు, శబ్ద చిత్రములు గల శ్రీహర్షుని నైషధమును ఆంధ్రీకరించుటలో సామాన్యులకు ఏయొక్క శ్లోకమును గూడ పరిహరింప దగినదిగా పొడకట్టదు. పరిహరించుట అసమర్థత యగునేమోయని బెదరు పుట్టించును. ఇట్టి మహాగ్రంథమును శ్రీనాథుడు చేపట్టి సంస్కృతాంధ్రీకరణ ప్రక్రియలో పురాణేతిహాసానువాద భిన్నమయిన ఒక నూతన పద్ధతిని తీర్చెను. ఈ కవి మూలము ననుసరించుచున్నట్లే కనబడును. కాని, దానికి బద్ధుడుమాత్రము కాడు; శ్లోకార్థమును తన పద్య గర్భమున నిముడునట్లు చేయును కాని, పద్యార్థమును శ్లోకము గ్రసించునట్లు చేయడు; అనుచిత

మని కాని, యనావశ్యకమని కాని తోచినచో ఎంత గొప్ప శ్లోకమునైనను త్యజించుటకు వెనుదీయడు ; ఆవశ్యకమని తోచినచో యథాతథముగనే కాక యథాతరముగాకూడ అనువదించి చూపగలడు. ఏ శ్లోకమున నేకావ్యగుణ ముండునో ఆ గుణమును అనువాదకుడును తన రచనలో గొనిరావలయును. ఈ కొనివచ్చుట శ్రీనాథునకు నల్లేరుపై బండి నడక. చిత్ర చిత్ర గతులలో ఆయన ఈ యనువాదమును నిర్వహించియున్నాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు అయిదారు శ్లోకములలోని భావముల నొక సీస పద్యములో పొదిగి చూపును. ఒక్కొక్కప్పుడు ఒకటి రెండు పదములలోని యర్థమును గ్రహించి దాని నొక పాదములో విరియించి గుబాళింపజేయును. మరియొకప్పుడు నాలుగు శ్లోకముల యర్థమును నాలుగు సీసపాదములలో నిమిడ్చి తదనుగుణమయిన భావకల్పన చేసి ఎత్తుగీతి ముగించును. దీనిమూలమున కావ్యానువాదకుడు దాన భావములో మూలమునకు ఛాయగా తన కావ్యమును అనువదించినప్పటికిని తన ప్రతిభా పాండిత్యములను వ్యక్తము చేసికొనుటకు అవకాశము లేకపోలేదని ఈయన నిరూపించియున్నాడు. మొత్తముమీద స్వతంత్రానువాదమా, అస్వతంత్రానువాదమా, కథా ప్రధానమా శ్లోక ప్రధానమా యన్నచో నిదమిత్థమని చెప్పలేని ఒక యపూర్వ రచనాక్రమమును సాగించి అర్వాచీన కవు లందరకు సంస్కృత శ్లోకానువాదమునకు పటిష్ఠమయిన యొరవడి పెట్టెను. ఈ యనువాద నిర్వహణార్థము తాను కల్పించుకొనిన ప్రణాళికకు ఆయనయే గ్రంథాంతమున వివరణము వ్రాసెను. శ్రీనాథుడు కాక మరి యేకవియైనను తొలుతగా నిట్టి సంస్కృతానువాదమునకే పూనుకొనినచో అది యే వక్రమార్గము పట్టి పోయెడిదో యూహింప రానిది. కావ్యానువాదకర్త వివేచింప వలసిన ప్రధానాప్రధానతలకు, పాటింపవలసిన శ్లోక సంస్కరణలకు శృంగార నైషధము లత్యద్భుత మయినది. ఇదియే కాక ఆయనయే సంస్కృత శ్లోకమును తెలిగించినను అందు ఈ పద్ధతియే గోచరించుచుండును. పాషాణములవంటి మయూరుని సూర్యశతక శ్లోకములు ఈయన సీసపద్యపు మూసలలో మైనమువలె కరగిపోయినవి. హరవిలాసము ననుసరించిన కాళిదాస శ్లోకములలోని భావముల కెడనెడ క్రొత్త యందములు దిద్దగలిగిన దిట్టతనము ఈ బ్రాహ్మీదత్త వర ప్రసాదునకే చెల్లినది. సంస్కృత కావ్యానువాదమునకు శ్రీనాథుని చేతిలో ఈ ప్రబంధ పూర్వయుగమున నపూర్వమయిన, పటిష్ఠమయిన ఘంటాపథములు తీర్పబడినవని చెప్పుటకే ఈ వివరణ మంతయు.

కావ్యగౌరవమున క్రీడాభిరామము ఈయన ఇతర కావ్యములతో సాటికి రాకపోయినను దాని కొక ప్రత్యేక స్థానము లభించినది. ఆంధ్ర వాఙ్మయములో వెలసిన మొట్టమొదటి హేళనకావ్య మిది. సలక్షణమయిన మొదటి రూపకము కూడ నిదియే. శ్రీనాథుని సరస పరిహాస రసికతయే ఈ క్రీడాభిరామ రచనకు హేతువు. సంఘములో గల లోపములను, మనోదౌర్బల్యము గలవారి ధర్మవ్యతిక్రమమును కవి ఇందు పరిహాస పూర్వకముగా ఎత్తి చూపును. ఆ చూపుటలో నొక సన్నని మందలింపు గోచరించు చుండును. అంతేకాని, వాని పట్ల కవి యుగ్రుడై శపించి శిక్షించుచున్న ట్లుండదు. ఇందు రెండవ ప్రతాపరుద్రుని కాలమునాటి ఓరుగంటి ప్రజల జీవితము, ఆ నగర మందలి వీథులు, విపణులు, పూటకూటిండ్లు, వేశ్యావాటములు, దేవతలు, దేవరలు — మున్నగు సమస్త చరాచరములును వర్ణితములయినవి. ఓరుగల్లు పట్టణ మంతయు ఇందు స్పష్టముగా ప్రతిబింబితమై, ఈ రచనకు చక్కని సాంఘిక కావ్య మను పేరు తెచ్చినది. ఉత్తర కాలమున చంద్రరేఖా విలాపాదులు బయలుదేరినవి. కాని, అందు ఇట్టి యుదాత్తత లేదు. అవి కేవలము వ్యక్తిగత దూషణములతో నిండియున్న బూతుల బుంగలు. సంస్కృత పురాణేతిహాస కావ్య నాటకానువాదపరంపరలో కావ్య నాటకములను ప్రథమమున ననువదించినవాడు శ్రీనాథుడు. ఆయన చేపట్టిన కావ్యము నైషధము. రూపకవిశేషమగు ప్రేమాభిరామమునకు క్రీడాభిరామము అనువాదమని గ్రహించినచో శ్రీనాథుడు ప్రథమ రూపకానువాదకు డగును.

ఆంధ్రదేశపరములగు శ్రీనాథుని కృతులలో క్రీడాభిరామ మొకటి. ఇం కొకటి పలనాటి వీరచరిత్ర. ఇది యొక వీర గీతము. శ్రీనాథుని యుగమున ఇట్టి కవిత్వమునకు చెందిన గ్రంథము పలనాటి వీరచరిత్ర యొక్కటియే. పద కవిత్వముపై కొందరికి చిన్న చూపున్నను, జాత్యభిమానమును, దేశభక్తిని ప్రజలలో పురికొల్పుట కీ పదములను మించిన సాధనము వాఙ్మయ ప్రక్రియలలో వే రొకటి లేదని చెప్పవచ్చును.

సూక్ష్మముగా చూచినచో ఏ వాఙ్మయమునందయినను పద్యకవిత్వముకంటె పదకవిత్వమే ముందు పుట్టి పెరుగునని చెప్పవచ్చును. చిత్ర విచిత్ర కార్య కమనీయమగు ప్రకృతి చిద్విలాసమును చూచి యానందపరవశుడైన ప్రాక్తన మానవుడు చిందులు త్రొక్కుచు పాడిన పాటయే మానవ లోక కవితావిర్భావమునకు శ్రీకారము. ఆడుచు పాడినది కావున, ఆ కవిత్వమునకు 'నృత్తగీతము' అని పేరు

'నృత్తగీతము' అనుటతోడనే ఇందు మూడు భిన్న కళాంశముల ప్రసక్తి గోచరించును. ఇందుగల క్రియా విశేషములు అడుగు వేయుట, రాగము తీయుట, మాట పలుకుట అనునవి. శాస్త్ర పరిభాషలో నీ మూడును నృత్తము, గీతము, శబ్దము అయినవి. వీనిలో శబ్దమే కవితాద్రవ్యము. తక్కిన రెండును ఉపస్కారకములు. కాలక్రమమున ఈ మూడంశలును మూడు భిన్న శాఖలై నాట్యము, సంగీతము, పద్యముగా పరిణమించినవి. తొలి నాటి కవిత్వమునకు సాహచర్యము నెరపిన నృత్త గీత ములలో నృత్తమును పూర్తిగను, గీతమును కొంతవరకును తొలగించి, కవిత్వమునకు ప్రధానాంగమయిన శబ్దము తన రాజ్యమును తానే యేలుకొన జొచ్చినది. అదియే పద్య కవిత. ఈ రాజ్యములో నృత్తమునకు ప్రవేశమే లేదనుట యెల్లరకును విశదమే. గీతికి మాత్రము ప్రత్యక్షమయిన అధికారము కొంత కలదు. గీతి గతమయిన యేలయని బద్ధత కలదో అదే పద్యగత మయిన ఛందస్సు. ఈ ఛంద స్సుకతముననే పద్యపఠనవేళ మధురమయిన యొక గీతి విశేషము వ్యక్తమగుచుండును. ఇది వచన పఠనముకంటె భిన్నమయినది. పాటగా పుట్టిన కవిత్వము పద్యముగా పరిణమించుటలో నృత్తమును వలె గీతమును కేవలము విసర్జింప లేకపోయినది. దానిని సయితము విసర్జింప వచ్చునని రుజువు చేయుటకు పుట్టినదే వచనము. ఛంద స్సును వదలుటవలన గద్యము కవిత్వ మనిపించుకొనునా లేదా యన్న ప్రశ్న వేరు. తన రాజ్యమగు కవిత్వమున తానే సర్వాధికారమును నెరపుటకై శబ్దముచేయు కృషి యెంత దూరము పోయినదో చూపుటకు మాత్రమే ఇది ప్రస్తావింపబడినది.

గీతికి అప్రత్యక్ష సంబంధముకాక ప్రత్యక్షాధికారమే యొసగిన కవిత్వము పదకవిత్వము. పదజాతికిని పద్యజాతి కిని ప్రధానమగు భేద మిదియే. ఈ పదజాతిలో నిం కొక శాఖ కవిత్వాంశకంటె గానాంశకే యెక్కువ ప్రాధాన్య మిచ్చి గేయ కవిత్వ మనెడు వ్యపదేశమును తాల్చినది. గీతి నంగీకరించియు కవిత్వాంశకే యెక్కువ ప్రాధాన్య మిచ్చిన రెండవ శాఖ జాతివాచక మయిన పదకవిత్వము పేరనే నిలిచి యున్నది. వీనిలో మొదటిదాని సంచారము రాగ, తాళ ప్రధానమయిన సంగీత కళాజగత్తున; రెండవ దానిప్రవర్తన భావనా ప్రధానమయిన సారస్వత శిల్పలోక మున. ఈ రెండు శాఖలనుండియు మరల పెక్కు చిలవలు, పలవలు పుట్టినవి.

ఛందోవ్యాకరణాది నియమ నిష్కర్ష, శైలీ ప్రౌఢి, ఇతివృత్తోదారత, విజ్ఞానాధాయకత మున్నగు ఇతర కవితా మహాంగములను సంతరించుకొని, నాగరకమై పద్య కవిత్వము ప్రౌఢసాహిత్య మనుపేర విద్వల్లోకమున స్థిర ప్రతిష్ఠ సంపాదించును. పదకవిత్వము, ఎంత నిసర్గ మధురమును నిరాడంబరమును అయినను ప్రౌఢ వాఙ్మ యమున స్థాన మాసింపక, గాలిలోనే పుట్టి గాలిలోనే సంచరించుచు పుట్టుక దార్ఢ్యమును బట్టి కొంత కాలము సజీవమై యుండును. ఇదియే మనలో శుద్ధ దేశికవిత్వ మనిపించుకొన్న శాఖ. దీనికిని సారస్వత ప్రతిష్ఠ సంపా దించి స్థిరత్వము నెలకొల్పుటకై పలువిధముల పాటు పడిన సంస్కర్తలే ద్విపద కావ్యకర్తలు. పాడదగిన పద కవిత్వమునెడ నొక కంటిని, పఠన యోగ్యమయిన పద్య కవిత్వము నెడ రెండవ కంటిని పెట్టి యుభయగుణములను ఏకము చేసి వారు పచనము చేసిన రసాయనమే ద్విపద కవిత్వము. ఇది గేయమును అగును; పాఠ్యమును అగును. ఈ వాఙ్మయశాఖ నిసర్గ మాధుర్యము తోడి యుదాత్తతకు, నిరాడంబరత్వముతోపాటు విజ్ఞానాధాయకతకు, సౌలభ్య సహితమయిన శైలీ ప్రౌఢికి కూడలియై, దేశీయమయిన శుద్ధపద కవిత్వమునకు, సాంస్కృతికమయిన ప్రౌఢ సాహిత్యమునకు సామరస్యము కలిగించి యుభయతారక మయిన కావ్యపథమును తీర్చి దిద్దినది.

వాఙ్మయము అనేక ప్రక్రియలు గలది. ఒక్కొక్క ప్రక్రియ యొక్కొక్క ప్రయోజనమును సాధించుటకు సమ ర్థమై యుండును. వీని గుణములను వేర్వేరుగా నిర్ణయింప వలసి యుండును. సాహిత్యోపాసకుడు వాఙ్మయమందలి భిన్నప్రక్రియలు తమ తమ ప్రయోజనములను నెరవేర్చుట చూచి ఆనందింపవలయును. వారి వారి విద్యాసంస్కార ముల యంతరములను బట్టి ఆయా ప్రక్రియలు ఆనందమొసగును. ఒక ప్రహసనము మహానాటకమునకు సాటి రాక పోవచ్చును. కాని యొక వర్గమున కది నాటకమును మించి యానంద మొసగు ననుట మరువకూడదు. మన ప్రాచీనులు పదకవిత్వమును పాడుకొనుట కుద్దేశించిరేకాని గ్రంథస్థముచేసి పారాయణచేయుటకు కాదు. సూక్ష్మ పరిశీలన వలన నీపద కవిత్వమున స్వచ్ఛమయిన జానపద సంప్రదాయములు, ఆచార వ్యవహారములు, నానుడులు, లోకోక్తులు మొదలగునవి అనేకములు గోచరించును. ఆంధ్ర సంస్కృతి చరిత్రకారునకు ఈ పదకవితా పఠన ముపేక్షింపరాని యుత్తమ సాధనము.

అఖండపాండితీసంపన్నుడయి, ప్రౌఢసాహిత్య నిర్మాత యైన శ్రీనాథకవి ఆ విద్వత్కవిపదమునుండి దిగివచ్చి, సామాన్యజనులకు చెలిమికాడై పదకవిత్వము నాదరించి పలనాటి వీర చరిత్ర రచియించియు, పిచ్చుకుంటులకు

కుంటులకు పదములు సుద్దులు వ్రాసి యిచ్చియు అచ్చపు దేశికవి యనిపించుకొనెను. ఆయనకు గల అతివేలమయిన ఆంధ్ర జాతీయాభిమానము పొంగులువారి ఆయనచే నిట్టి రచనలు చేయించినది. ఆంధ్ర కవిత్వ రథమును ప్రబంధ మార్గములకు త్రిప్పగలిగిన ప్రతిభ, అనువాద విధానమున క్రొత్తదారి తీర్పగలిగిన నేర్పు, ఒకచేత విద్వజ్జన రంజకమగు ప్రౌఢ కవితా నిర్మాణము చేసి, యొకచేత సామాన్యులకు ప్రీతిపాత్రమయిన పదరచనలు చేయగలిగిన బహుముఖ రచనాదక్షత మున్నగు ఈ మహాగుణములు శ్రీనాథుని సొమ్ములు.

ఈ మహాకవి యుత్తరకాల కవులకు పెట్టిన వరవడులలో శైలికి సంబంధించినది యొకటి. ఆంధ్ర వాఙ్మయమున నక్షర రమ్యత సాధించిన కవివర్గ మొకటియు, అర్థ గౌరవమును పాటించిన కవి వర్గ మొకటియు స్థూల విభాగమునకు గోచరించును. ఈ రెండు విధములయిన గుణములను సమముగా సమ్మేళన మొనర్చి — శబ్దార్థములు రెంటికిని ప్రాధాన్య మిచ్చిన శిల్పియు శ్రీనాథుడే. ఈ వరవడిని సరిగా ననుకరించినంత కాలము కావ్య ప్రక్రియ సరసముగనే నడచినది. పోనుపోను అర్థ గౌరవము సన్నగిల్లిన కేవల శైలీ రమణీయతకే ప్రాధాన్యము నిచ్చిన ప్రక్రియలు వాఙ్మయమున వెనుకబడినవి.

మొత్తముమీద ఈ యుగమున సారస్వత సింహాసన మధిష్ఠించి, కవితా పరిపాలనము చేసి లోకజ్ఞుడు, వ్యవహార దక్షుడునై ఆంధ్ర వాఙ్మయమున నన్యకవి దుర్లభమయిన రాజభోగముల ననుభవించి, పదునైదవ శతాబ్దియందలి ఆంధ్రదేశ చరిత్రలో అత్యంత ప్రధాన పాత్రయై శాశ్వత యశస్సును దక్కించుకొన్న మహాపురుషుడు శ్రీనాథుడు.

శ్రీనాథుని సమకాలికులలో అగ్రగణ్యుడయిన మహాకవి పోతన. శ్రీనాథుడు కవిసార్వభౌముడు కాగా, ఈయన కవిప్రవక్తయైనాడు. ఆంధ్ర వాఙ్మయమున వెలసిన కవిప్రవక్తలలో ప్రథముడు తిక్కన; రెండవ వాడు పోతన. మహాభక్తుడు, మహాకవియునై పోతన రసమూర్తియగు శ్రీకృష్ణ తత్త్వమును నాన్యతస్సాధ్యముగా గానముచేసి ఆంధ్రుల మనోలోకమున నద్భుతమగు పరివర్తనమును గలిగించెను. కృష్ణతత్త్వము వంగదేశమున కూడ చైతన్యస్వామిచే ప్రబోధింపబడినది. చైతన్యునికంటె సుమారు ఏబదియేండ్లు పూర్వుడు పోతన. కావున వంగదేశముకంటె ముందే ఆంధ్రదేశమునకు కృష్ణతత్త్వ విషయమగు విజ్ఞాన మందినది.

పోతనామాత్యకృతమగు భాగవతమునకు బహుకర్తృకత ఘటిల్లినది. దీని కిదమిత్థమని చెప్పుటకు చాలిన హేతువులు లేవు. పలువురు పలుహేతువులు చెప్పిరి. కాని దేనిని నిశ్చయముగా నంగీకరించుటకు పొసగదు. ఆంధ్రులకు ఆమ్నాయకల్పములయిన భారత, భాగవత, రామాయణములు బహుకర్తృకములు కావలయునని విధి సంకల్పమేమో యనుకొనుటయే వివాదాస్పదము కాని హేతువుగా గ్రహించుట సుకర మనిపించును; అనగా, భాగవతమున నాయా కవులు రచించిన భాగములను నిష్కర్షగా నిర్ణయించి చెప్పుట కష్ట మన్నమాట. అందలి కొన్ని భాగము లుత్పన్నమయిన పిమ్మట వ్రాయబడినవి కాక, పోతన జీవితకాలములోనే ఆయన యనుజ్ఞపై ఆ కవులచే వ్రాయబడి యుండునని నా యుద్దేశము. కవి తన కభిమానము గలవారికి తన కావ్యములో గొన్ని భాగములను వ్రాయుడని పంచి యిచ్చి వారి నా కావ్య నిర్మాణ సుకృతమున భాగస్వాములుగా జేయుట మన వాఙ్మయమున క్రొత్త కాకపోవుటయే ఈ యూహకాధారము. పోతనకు పూర్వమే భారతము, రామాయణము, మార్కండేయ పురాణము, విష్ణుపురాణము, నృసింహ పురాణము తెనిగింపబడినవి. భాగవతమును పూర్వ కవు లనువదింపక విడిచియుండుట తన పురాకృత శుభాధిక్యమని పోతన భావించెను. 'పునర్జన్మము లేకుండ' దానిని తెనిగింతునని ఆయన ఆ పురాణమును చేపట్టెను. అనువాద విషయమున శ్రీధరవ్యాఖ్యను గూడ నాధారముగా దీసికొనెను. కొన్ని కొన్ని వేదాంత విషయములను వివరించునప్పుడు శ్రీధర వ్యాఖ్యాన పంక్తులు కూడ తెనిగింపబడినవి. భగవద్వర్ణన ఘట్టములలో పరవశుడై ఆయన మూలమును మించి వర్ణించును. అందుచే సంస్కృత భాగవతముకంటె తెనుగు భాగవతము పెంపు గాంచినది.

రామాయణముకంటె, మార్కండేయాది పురాణములకంటెను మాత్రమేకాక భారతముకంటె గూడ భాగవత మధికతరమగు ప్రచారమును దేశమున గడించుకొన్నది. భారతము కావ్య శిల్పగౌరవమున భాగవతమును మించినను సార్వజనీనమయిన యనురంజకత్వమున మాత్రము దానిని మించలేకపోయినది. దీనికి గారణము లివి:

1. సంసార తరణోపాయముగా భారతము నిర్దేశించిన నిష్కామ కర్మయోగము సర్వ జనులకు నాచరణ సాధ్యమయినది కాదు. అది పరిపూర్ణులకే తగినది. అది యుత్తమోత్తమ మార్గ మనుటకు సందియము లేదు. కాని లోక మంతయు దాని ననుసరింప గలదని చెప్పలేము. దానికి తగిన సంస్కారబల మున్ననే తప్ప ఆదారి త్రొక్కి ప్రయోజనము లేదు. భాగవత మట్లు కాదు; సర్వజన

సులభమగు భక్తియోగమునకు ప్రాధాన్య మిచ్చి దానిని స్పష్టముగా నాదేశించెను. జ్ఞాన విజ్ఞానములకై ప్రయాస పడనక్కరలేకుండ ఈ మార్గమును పట్టుకొని పోయినచో గమ్యమును చేరగలమను విశ్వాసముతో అందరును దీని నాశించుటలో ఆశ్చర్యము లేదు. కాగా సాధారణ ప్రజల సంస్కారమునకు, మనోగతికి అనుగుణమును, హితమును అయిన మార్గమును చూపించిన గ్రంథ మగుటచే భాగవతమునెడ లోకమున కిట్టి భక్తి తాత్పర్యములు కుదురుకొన్నవి. ఆపత్సమయములందు గజేంద్ర మోక్షము నాంధ్రులు పారాయణము చేయుటకు, భగవద్గీతవలె గోపికా గీతలను పఠించుకొనుటకు ఇదియే హేతువు.

2. భారత భాగవతముల నిర్మాణమునందు కూడ భేద మున్నది. భారతమునందలి కావ్యశిల్పము తెలియవలయు నన్న సర్వకళావేత్తృతయు, ప్రౌఢ రసికతయు కావలయును. భారతమూర్తి నిర్మాణ మట్టిది. అందు తిక్కన ఘట్టములకేకాక యొక్కొక్క పద్యమునకు నయితమెంత ప్రాధాన్యము వలయునో యంతమాత్రమే యొసగి రచన సాగించినవాడు. సర్వాంగ సౌష్ఠవము గల అఖండ భారతమూర్తియెడ ఆయన తన దృష్టిని లగ్నము చేసెను. కాని కేవలము పద్యముల సొగసుకొరకు పద్యములు వ్రాయలేదు. అవయవముల కవయవితో పొత్తు చెడకుండ చూచుచు అంతటి బంధురమయిన కూర్పు చేయుట చేతనే, భారతమున సందర్భమునుండి వేరు చేసి తెచ్చి పాడుకొనుటకు పద్యములు దొరకవు. భాగవత పద్యములు మధురాతిమధురములై, అలవోకగా నే పద్యము నందు కొన్నను పాడుకొనుట కనువుగా నుండును. ఈ పద్యము లందలి శ్రుతిలయలు విస్పష్టముగా చదివినంతనే మనస్సునకు హత్తి యానంద మిచ్చును. భజన కీర్తనలు, పలుపదములు మున్నగువానివలె ఇవి యెల్లరకు వినినంతనే పారవశ్యమును గొల్పుచుండును. భారత పద్యములలో గల శ్రుతిలయలతో శ్రవణము పరిచయ మగుటకు కొంత పరిశ్రమ కావలయును. ఉత్తమ మధుర కావ్యమునకు ప్రధానాంగములలో నొకటియగు గీతిగుణము భాగవతమున ఎచ్చట పట్టినను చేతి కందుచుండును. పుష్కలమయిన ఈ గీతిగుణముకూడ భాగవత వ్యాప్తికి చాలవరకు దోహదము చేసినది.

3. ఇక ఆంధ్రలోకమునకు పోతనయెడ గల పూజ్యభావము కూడ మరియొక కారణము. ఆయన యనుభవించిన దారిద్ర్యము దానితో జీవితాంతము వరకును పోరాడ గలిగిన ఆయన చిత్తస్థైర్యము లోకమున కాశ్చర్యకరములై యట్టి భావమును కల్గించినవి. శ్రీరామచంద్రుని సాక్షాత్కరింప జేసికొన గలిగిన మహానుభావు డనియు, సరస్వతీదేవి నూరడించగలిగిన మహాభక్తు డనియు లోకమునకు ఈయనయెడ అతివేలమయిన గౌరవము. ఇట్టి కారణములవలన భాగవతమున కీ యనన్యమయిన వ్యాప్తి గలిగినది.

కవిబ్రహ్మ రచనయందు నాటకీయ విన్యాస మెంత పుష్కలముగా నడుగడుగునకు గోచరించు చుండునో, పోతన రచనయందు భావ కవితాస్ఫూర్తి యంత బంధురముగా పద పదమునను కన్పట్టుచుండును. భక్తిశృంగార నిర్వహణమున పోతన అతిమాత్రమునకు పాల్పడుచుండును. ఈ భావలోలతయే ఆంధ్ర భాగవతము సంస్కృత భాగవతము కంటె విరివి యగుటకు హేతువు. ఈ విషయమున పోతనను బోలినవాడు మన వాఙ్మయములో పాల్కురికి సోమనాథు డొకడే. కాని యాతని రచనయందు వీరశైవావేశస్ఫూర్తి పట్ట పగ్గములు లేక దూకుచుండును. పోతన శివ కేశవ భేదము లేని యద్వైతి యగుటచే నీ సంకుచితత్వము ఆయన రచనకు పట్టలేదు. కాగా ఆయన రచన సర్వజన సమ్మత మయినది. భాగవతమందలి శృంగారము విశిష్టమయినది. అది ప్రబంధశృంగారమువంటిది కాదు.

శ్రీనాథునితోపాటు శైలి విషయమున ఉత్తరాంధ్ర కవులకు వరవడి పెట్టిన గౌరవమును బోతనయు కొంత దక్కించుకొనెను. ఛందోబద్ధమగు శబ్దము శ్రుతిలయలను ఎంతవరకు సాధింపగలదో యుదాహరణ పూర్వముగా చూపినవాడు పోతన. అప్రయత్న సాధితము, అనన్యము నయిన ఈయన శబ్దాలంకార ప్రయోగము దానికి మెరుగులు దిద్దినది. భాగవత గానమునకు పోతన తరచు ప్రయోగించు అనుప్రాసాలంకారము మృదంగ వ్యాపారము నిర్వహించినది. భక్తి శృంగార భావగానమునకు మధురమయిన శబ్దము తాళముగా శబ్దఘటనలో సముచితమగు అంత్యప్రాసము మృదంగ ధ్వనిగా చేసి ఆంధ్రలోకమును రస పారవశ్యమున నోలలాడించిన అతిలోక వైణికుడీ మహాకవి. ఎడతెగని ధారగా, శ్రవఃపేయమైన శబ్దసంధానముతో, ప్రసన్న మధురమయిన భావఫణితితో, రసస్యందిగా పద్యరచన చేయుటయే ప్రబంధ కవుల కీయన యిచ్చిన శిక్షణ. ఉక్తి చమత్కృతి, బహువిధ కారక విన్యాసము, నడకల తీవి, పరస్పరము తీసిపోని శబ్దార్థ గుంభనము, గాంభీర్యము మున్నగు లక్షణములు శ్రీనాథుడు పెట్టిన భిక్ష. ఈ యుగమున పురాణేతిహాసోచితమయిన సాధుత్వము తగ్గి ఆలంకారిక శైలి నెలకొనుట యొక విశేషము. ఈ శైలిని దిద్దినవారు ఈ యిరువురు మహా

కవులును. ప్రబంధములు తమ ప్రత్యేక లక్షణములుగా చెప్పుకొన గలిగిన వానిలో పురాణేతిహాస శైలీ భిన్నము, క్రమ పరిణతము నగు ఈ యాలంకారిక శైలి యొకటి. ప్రబంధ కవితా రాజ్య మేలిన శృంగార రసమున కీ శైలి మంత్రిత్వము నెరపినది. ఈ శైలి సాహాయ్యముతో ఆ రసము మరింత శోభిల్లినది.

ఆంధ్ర వాఙ్మయమునకు తిక్కన, పోతనలు సూర్య చంద్రులవంటివారు. ఆంధ్ర దేశమునకు వీ రిరువురును రెండు వెలుగులు. తెలుగు వేదము లనదగిన రెండు మహా గ్రంథములను ఆంధ్రులకు ప్రసాదించిన ఆచార్య మూర్తులు, ప్రవక్తలు నైన ఈ మహానుభావులలో ఒక డగు పోతనను వెలయించుకొనిన మహాభాగ్యము ఈ పూర్వ ప్రబంధ యుగమునకు దక్కినది. ఈ యుగమున కిదియు నొక విశిష్టతయే.

భాగవతము కాక పోతన పేర భోగినీ దండకము, వీరభద్ర విజయము, నారాయణ శతకము ప్రచారమున నున్నవి. వీని కర్తృత్వ విషయమునను వివాదము లున్నవి.

భోగినీ దండకమున సర్వజ్ఞ సింగభూపాలుని యెడ భోగిని యను నొక వేశ్య పొందిన విరహము వర్ణితమయి నది. దండకమున పోతన పేరు లేదు. కాని గ్రంథాంతమున దీనిని పోతన రచియించినట్లు తెలిపెడు పద్యమొకటి యున్నది. ఈ దండకమునకు పోతన కర్తృత్వము కొంద రంగీకరింపక పోవుటకు హేతు విది. జీవితములో అనేక కష్ట నష్టముల కోర్చి, తన కృతిని నరాంకితము చేయనని ప్రతిజ్ఞ పట్టిన పోతనవంటి మహాభక్తుడు సింగభూపాలుని వేశ్యపై దండకము రచించె ననుటకు మనస్సు ఒప్పక పోవు టయే. కాని దండకమున ప్రత్యక్షరమును పోతన కర్తృ త్వమునే ఘోషించుచున్నది. పోతన రచనావాహినికి తరంగఘోష వంటి అనుప్రాసాలంకారము ఈ దండకమున గూడ బరిస్ఫుట మగుచున్నది. అంత యప్రయత్నముగ ఈ యలంకారము దొరలుట పోతన రచనయందు తక్క వే రొకచోట కానరాదు. ఇతర కవుల కిది ప్రయత్న సాధ్యము. ఈ దండకమున నిది ప్రయత్న పూర్వక మనుట పొసగదు. పరమ స్వల్పమయిన ఇతివృత్తము; ఏకైకావస్థా వర్ణనాత్మకత, ఏకగణబద్ధ రచన గల యీ దండకములో పోతన కవితాసంబంధులగు నితర లక్షణ ములను చూపి నిర్ణయించుట కవకాశము లేకపోవుటచే కేవల శబ్ద సంబంధియగు ఈ లక్షణమును ప్రబల ప్రమాణ ముగా గ్రహింపక తప్పదు. మరియు నింత చక్కని దండక మును రచించి యే కవియో తనకు దక్కవలసిన పేరును పోతనకు ధారవోసె ననుటయు నమ్మదగిన విషయము కాదు.

ఇంతకు - భోగినీ దండక రచనవలన పోతన కీర్తికి కళం కము కాని, ఆయన భక్తికి మాలిన్యము కాని అంటదు. చిన్న తనములో విద్వాంసుడును, ప్రభువు నగు సింగ భూపాలుని కోరిక మన్నించి అతని ముచ్చటకై పోతన ఈ దండకమును రచియించెననుటలో దోష మేమియు నుండదు. గ్రంథమును నరాంకితము చేయరాదను నియ మము వయః పరిణామమును బట్టి కలుగు సంస్కారము లలో నొకటి. కాబట్టి పిన్న వయసున పోతన నరాంకిత ముగా ఇట్టి దండకమును రచించుటలో వైపరీత్యము లేదు. ఆంధ్ర వాఙ్మయమున పెక్కురు కవులు రాజుల కోర్కెపై వారి ప్రియురాండ్రను గూర్చియో, దేవేరులనుగూర్చియో శృంగార పరములగు దండకములను చెప్పుట వింత కాదు. ఆనాటి వేశ్యలకు రాజాస్థానములలో గౌరవ ముండెడిది. వారి విద్యాసంపత్తియే వారి కట్టి గౌరవస్థానమును సంపా దించి పెట్టినది.

పోతన వీరభద్ర విజయము రచియించె ననుట కాధార మొక పుక్కిటి పురాణము. దక్షాధ్వర కథా ప్రసంగ మున భాగవతములో చేసిన శివనిందా పాపపరిహారార్థము వీరభద్ర విజయమును రచించినట్లు తెలిపెడు పద్య మొకటి గ్రంథాంతమున గలదు. అది విశ్వసింపరానిది. భాగవత రచనానంతరము పోతన ఈ గ్రంథమును రచించె ననుట నమ్మదగిన విషయము కాదు. గ్రంథావతారికలో ఇవటూరి సోమగురుడు 'పిన్నవాడనను వెరవు మానుము. నా ప్రసాదమహిమచే నెంతయైన గవిత చెప్పగలవు' అని పోతనతో చెప్పినట్లు గల పద్యమునకును, గ్రంథాంతము నందలి పద్యమునకును పొత్తు కుదురదు. భాగవతమున పోతన శివనింద చేసె ననుట కాధారము లేదు. అందలి శివనింద దక్షవాక్యమే కాని కవివాక్యము కాదు. ఈ గ్రంథము నిజముగా శివనిందా పాప పరిహారార్థమే వ్రాయబడినచో ఇందుకూడ దక్షుని నోట శివనింద చేయ బడినదే! దీనికి పరిహార మేమి? భాగవత రచనానంతరము వీరభద్ర విజయము రచియింపబడిన దనుట పొసగదు. ఒక వేళ భాగవతమునకు ఇది పూర్వరచన కాగూడదా అను సందేహము కలుగవచ్చును. అట్లే అగుచో శివనిందా పరిహారార్థము వ్రాసినదన్న యుక్తియు, దానితోపాటు గ్రంథరచనా వాదమును నిల్వవు. అదియుగాక, శైలిని బట్టి, కవి ఆత్మీయతను వెలువరచు ఇతరములగు సంశ ములనుబట్టి చూచినచో ఇది పోతన కృతమే కాదని నిర్ణయింపవచ్చును. భాగవతములోవలె నిందు అనుప్రా

ాద్యలంకారములు లేవు; రచనలో మాధురియు లేదు.
ోతన శ్రీరామభక్తుడు, శ్రీరామ ప్రసాదలబ్ధ కవితావిలా
ుడును. ఈ గ్రంథమున వీరభద్రప్రసాదమున కవిత్వ
బ్బినట్లు చెప్పబడినది. ఇక శైలిలో ఈ రెండు గ్రంథ
ములకును పోలికయే లేదు. వయఃపరిణతివలన గలుగు
ొన్ని మెరుగులు కానరాకపోవచ్చును కాని, సూక్ష్మ
రిశీలనవలన, ఒక కవి వ్రాసిన రెండు గ్రంథములలో
ుత్తర కాలమున వ్రాసిన గ్రంథమునందలి శైలిని బట్టి
ూర్వకాలికమగు గ్రంథముయొక్క కర్తృత్వము నిర్ణ
యించుట కవకాశములు లేకపోలేదు. ఈ యంశము లన్ని
ిబట్టి చూచినచో వీరభద్ర విజయము పోతన రచన
ాదని నిర్ధారిత మగుచున్నది.

ఇక, నారాయణశతక కర్తృత్వముకూడ సంశయా
ద్రదమే. శతకాంతమున పోతన కర్తృత్వమును తెలిపెడు
ద్య యొకటి యున్నది. శతకాంతమున గద్య లుండుట
ురుదు. శతకమున నెచ్చటను పోతనపేరు లేదు.

ఈ యుగమున శ్రీనాథ, పోతనలకు పిమ్మట పేర్కొ న
గిన కవి పిల్లలమర్రి పినవీరభద్రుడు. ఈతడు అవతార
ర్పణము, నారదీయ పురాణము, మాఘ మాహాత్మ్యము,
ానసోల్లాససారము, శకుంతలా పరిణయము, జైమినీ
ారతము అను గ్రంథములు రచించెను. వీనిలో చివరి
ండును దక్క మిగిలినవి లభ్యములు కాలేదు. మొదటి
యిదు గ్రంథములను రచించినట్లుగా శృంగార శాకుం
లము కృత్యవతరణికలో చెప్పబడినది. దీనినిబట్టి
ృంగార శాకుంతలమునకు పిమ్మట జైమిని భారతము
చియింపబడినట్లు స్పష్ట మగుచున్నది.

శృంగార శాకుంతలము నాలుగాశ్వాసముల ప్రబం
ము. మహాభారతమునందలి శకుంతలా వృత్తాంతమును
ాళిదాసు గ్రహించి, అభిజ్ఞాన శాకుంతల మనుపేర నాట
ముగా రచించెను. పినవీరన వ్యాసకాళిదాసుల రచనల
ాధారము చేసికొని శృంగార శాకుంతలమును ప్రబంధ
ముగా తీర్చెను. ఇందు ప్రధాన కథకు భిన్నమయిన కొన్ని
ల్పనలు చేయబడినవి. మూలములో లేని హస్తినాపుర
ర్ణనము, మృగయావర్ణనము ప్రబంధమయిన ఈ కృతి
ుచితముగనే యున్నవి. భారతమున శకుంతలా జన్మ
ృత్తాంతము వ్యాసుడు శకుంతలచేతనే చెప్పించెను.
ాళిదాసు తన నాటకములో శకుంతల చెలికత్తెలచే
ాచింప జేసెను. పినవీరభద్రుడు వ్యాస, కాళిదాసుల
నుసరింపక యీ కథ స్త్రీ జనోక్తి యగుట కంగీక
ంపక కణ్వశిష్యుని నోట చెప్పించెను. ఇతని సంకల్పము
ముచితమయినదే. కాని నిర్వహాణ లోపభూయిష్ఠమయి
నది. ఏ వికారము నెరుగని ముగ్ధుడు, వటువు నగు
ఆశ్రమ బాలకుడు మేనకా, విశ్వామిత్రుల శృంగారమును
పచ్చిగా వర్ణించుట కావ్యమున అనౌచిత్యమునకు హేతు
వయినది. కాళిదాసు నాటకములో విప్రలంభాత్మకమయిన
ఉత్తరార్ధ కథను వీరభద్రుడు తీసికొనలేదు. భారతము
నందువలె పుత్రసహితయైన శకుంతలకు భర్తృ సమాగ
మము కలిగించెను. పూర్వార్ధమున ఋషుల ప్రార్థన, రాజు
ఆశ్రమము ప్రవేశించుట, జలసేచన సమయమున శకుం
తలాదర్శనము, అనసూయా ప్రియంవదల ఘటనాకుశలత
మున్నగునవి అభిజ్ఞాన శాకుంతలమునుండి గైకొనెను.
ఒక్క మాటలో చెప్పవలయునన్న ఇందలి యితివృత్తము
కథావికాసమున కాళిదాసు నాటకమును, తత్పరిణామ
మున భారతమును అనుసరించెనని చెప్పవచ్చును. కథా
ప్రధానమగు భారతమందలి కొన్ని సంగ్రహాముగా నున్న
ఘట్టములను, ప్రదర్శన ప్రధానమయిన నాటకమున బ్రవే
శములేని కొన్ని సన్నివేశములను పినవీరన సందర్భాను
గుణముగ విపులీకరించి తన కృతిని ప్రబంధముగా పరిణ
మింప జేసెను. కాళిదాసు నాటకమునందలి పెక్కు భావ
ములను ఈ కవి చక్కగ అనువదించెను. ప్రత్యక్షమయినను,
పరోక్షమయినను వీరభద్రునికి గల శ్రీనాథుని గురుత్వ
మీ యనువాద ఘట్టములయందును, శైలియందును స్పష్ట
మగుచునే యుండును. శాకుంతలములోని 'సేయం యాతి
శకుంతలా పతిగృహం సర్వై రనుజ్ఞాయతామ్' అను
వాక్యమును 'అత్తవారింటి కరిగెడు నా లతాంగి, అనుమ
తింతురుగాక కల్యాణయాత్ర' అని తెనిగించెను. ఇది
శ్రీనాథుని రచనా విన్యాసమువంటిది. ఇట్టివి అనేకములు
చూపవచ్చును.

ఆంధ్ర వాఙ్మయమున శ్రీనాథుడు సృష్టించిన ప్రబంధ
శైలి భిక్షను తా నొక చేత నందుకొని, వేరొకచేత ప్రబంధ
కవుల కిచ్చిన సచ్ఛిష్యుడును, శ్రీనాథుడు నాందీ శ్లోక
మును పఠించిన ప్రబంధ మహానాటకమునకు శృంగార
శాకుంతల రూపమున ప్రస్తావన జరపిన సూత్రధారుడును
అయినవా డీ పినవీరభద్రుడు.

జైమిని భారతము శృంగార శాకుంతలముకంటె
ప్రౌఢమయిన గ్రంథము. సంస్కృత జైమిని భారతమున
అశ్వమేధపర్వ మొక్కటియే ప్రచారములో ఉన్నది.
ఈ పర్వముతే పినవీరన తెనిగించెను. వ్యాసప్రణీతమగు
అశ్వమేధపర్వమునకంటె ఇందు పెక్కు కథలు అధిక
ముగా నున్నవి. ముదిమి వయసున అనుభవ సంపత్తి కలిగి,
రచియించిన దగుటచే ఈయన గ్రంథములలో ఇది మేలు
తరముగా నున్నది.

శ్రీనాథ యుగమున వెలసిన నంది మల్లయ, ఘంట సింగయ యను కవులు వరాహ పురాణము, ప్రబోధ చంద్రోదయము అను రెండు గ్రంథములు రచించిరి. వరాహ పురాణము పంద్రెండాశ్వాసముల కావ్యము. వీరి కావ్యములలో ప్రబోధ చంద్రోదయమునకు వచ్చిన ఖ్యాతి వరాహ పురాణమునకు రాలేదు. కొంత శబ్ద జటిలత్వము తక్క ప్రబోధ చంద్రోదయములోని శైలి, సౌందర్యము ఈ పురాణమున లేవు. శ్రీనాథుని యుగమున పురాణములపై ఆదరము తగ్గి ఖండపురాణములపై అభిరుచి హెచ్చినది. వరాహ పురాణమున నుత్తరార్ధ మంతయు స్థల మాహాత్మ్యములతో కూడియున్నది. ఈ కవులు ఆ భాగమును తెనిగింపలేదు.

ప్రబోధ చంద్రోదయ మైదాశ్వాసముల గ్రంథము. ఇది యొక యాధ్యాత్మిక కావ్యము. సంస్కృతమున కృష్ణమిశ్రుడను కవి రచించిన ప్రబోధ చంద్రోదయమే దీనికి మూలము. అద్వైత మత విషయములు సులభముగా బోధ పడుటకే కృష్ణమిశ్రుడు ఈ నాటకమును రచించెనట. ఇట్టి నాటకములు సంస్కృతమున మరికొన్ని కలవు. వేదాంతదేశికుడు విశిష్టాద్వైతపరముగ సంకల్ప సూర్యోదయ మను నాటకమును రచించెను. ప్రబోధ చంద్రోదయమున నాధ్యాత్మిక పాత్రలకు దక్క మానవ పాత్రలకు ప్రవేశము లేదు.

కృష్ణమిశ్రు డీ నాటకమును భారత కథా ప్రణాళిక ననుసరించి రచించి యున్నాడు. దుష్టులగు దుర్యోధనాదులను వెనుకవేసికొని వచ్చి పాండవులను వేరు చేసిన ధృతరాష్ట్రునివలె సహజ చంచలుడగు మనస్సు అనువాడు మోహాదులను నొక సంతానవర్గమును దరికి చేర్చుకొని వివేకాదులను మరియొక వర్గమును త్రోసి పుచ్చును. దుర్యోధనునికి దుష్టత్రయము వలె మహామోహునకు కామక్రోధాదులు మంత్రులు. కురురాజున కితర రాజులండయై నిలిచినట్లు మహామోహునకు చార్వాకాదులు సాహాయ్యము చేయుదురు. ధర్మరాజున కాతని తమ్ముల వలె వివేకమునకు యమ నియమాదులు మంత్రులును కృష్ణునివలె విష్ణుభక్తియు బాసటగా నుందురు. రాజ్యమునకై కౌరవ, పాండవులకు జరగిన యుద్ధమువలె ఆత్మిక రాజ్యాక్రమణమునకై ఈ యిరు తెరంగుల వారికిని ఘోర సంగ్రామము జరుగును. తుదకు పాండవుల వలె వివేకాదులే జయింతురు. భారత చరమభాగమున గల యుపనిషదర్థ ప్రతిపాదనము వలె ఈ నాటకమున తుదియంకములో ఉపనిషద్దేవి ప్రవేశించును. వివేక సంయోగమున ఆమెయందు జనించినవాడే ప్రబోధచంద్రుడు.

ఈ నాటకమును తెలిగించుటలో ఈ కవులు కథాసూత్రమును గాని, శ్లోకక్రమమును గాని ఎచ్చటను మార్చలేదు. ప్రబంధముల కావశ్యకములగు కొన్ని వర్ణనలు మాత్రము వీరు కల్పించిరి. వానిలో చిదానంద నగరవర్ణనము, యుద్ధఘట్టమున సూర్యాస్తమయాది వర్ణనలను ముఖ్యములు. సంవాదాత్మక మయిన నాటకమును వర్ణనాత్మకమును, కథనాత్మకమును నగు ప్రబంధముగా మార్చుట లనువాదములలో మిక్కిలి కష్టమయినది. ఈ దుర్ఘట కార్య నిర్వహణమున నీ జంట కవులు ప్రదర్శించిన నేర్పు వారికి చరితార్థతను, లోకమున కాశ్చర్యమును కలిగించినవి. మూలాతిక్రమము లేకుండ ఇట్టి యనువాదమును నిర్వహించుటచే వీరి గ్రంథమునకు శాశ్వతకీర్తి లభించినది.

రూపకానువాదము నొకపద్ధతిలో నారంభించి చూపినవాడు శ్రీనాథుడు. కథ భారతమునుండి గ్రహించి సన్నివేశ క్రమమున భావ సరణిని అభిజ్ఞాన శాకుంతలము ననుసరించి పిల్లలమర్రి పినవీరభద్రుడు రూపకానువాద పద్ధతిలో కొంత ముందునకు సాగెను. ఈ జంట కవులు కేవలము ఒక నాటకమును చేపట్టి యథాతథముగా ఇతివృత్తమును ప్రబంధముగా తీర్చి ఈ పద్ధతిని స్వతంత్రముగా చేసిరి. ఈ యనువాద శాఖను సమగ్రదశకు తే గలిగిన నేర్పు, ఆధ్యాత్మి కేతివృత్తమును స్వీకరించి యెచ్చటను విసువు కలుగకుండ రచన సాగింప గలిగిన నైపుణిప్రదర్శించిన ఈ జంట కవులు శ్లాఘనీయులు.

ఇక, సంస్కృత నాటకములను స్వీకరించి మన కవులు వానిని నాటక రూపముననే తెలిగింపక ప్రబంధరూపములుగా రూపొందించుట యేల యని ఈ కావ్యప్రక్రియలను జూచినవు డొక ప్రశ్న కలుగక పోదు. దానికి సమాధానము ఇది.

మన దేశమున ప్రాచీన కాలమునుండియు నాటకములాడు నాచారము లే దనుకొనుటకు వీలు లేదు. ఏలన, యక్షగానములు దేశములో బహుళ వ్యాప్తిని పొందియుండిన వనుట విదితపూర్వమే. యక్షగానములు వీథులయందు, పందిరులలోను సులభముగ ప్రదర్శించుటకు తగినవి. ప్రబోధ చంద్రోదయాది మార్గనాటకములకు సర్వసాధన సంపన్నమగు రంగస్థలములు కావలయును. భరతశాస్త్ర సమ్మతమయిన రంగస్థల నిర్మాణము రాజపోషణము వలన గాని జరుగదు. రసజ్ఞుడగు రా జెవ్వడయిన నట్టి నిర్మాణమునకు ముచ్చటపడి పూనుకొనినను కొన్ని పట్టణములలో నిర్మింపగలడే కాని పల్లె పల్లెకు నిట్టి రంగస్థలములను గట్టింపలేడు. ఆ పట్టణములలో చెదరుగా నున్న రంగస్థలములవలన గ్రామీణ సమూహముల కెంతవరకు

ప్రయోజనము కలుగునో ఊహించుకొన వచ్చును. నాటకమును నాటకముగా తెనిగించుట ప్రదర్శన సౌకర్యములు ఉన్నపుడే చరితార్థమగును. లేనిచో నది వ్యర్థము. నాటకమును శ్రవ్యకావ్యముగా పఠించి ఆనందింపు మనుట అవికి న్యాయ్యము కాదు. వలసినన్ని శాస్త్ర సమ్మతములగు రంగస్థలము లుండినచో నాటకము ప్రబంధముగా మారుట తటస్థింపదు. అవి లేకపోయినవి కావుననే మన పూర్వుల నాటకదర్శన కుతూహలమును జాలవరకు శ్రవ్య కావ్యములే తీర్పవలసి వచ్చెను.

తెలుగు ప్రబంధ నిర్మాణము ఒక వింత శిల్పము కలది. సంస్కృతమున నల్ప సంఖ్యాకములగు చంపువులు కొన్ని యున్నను గద్యకావ్యములు, పద్యకావ్యములు, శ్రవ్య కావ్యములు వేరు వేరుగా, పుష్కలముగా వెలసినవి. ఆంధ్ర ప్రబంధము గద్య పద్య కథన సంవాదాత్మకమై సమస్త కావ్యభేదములను ఏకత్ర సంతరించుకొనిన సంపూర్ణ శిల్పమూర్తి. వర్ణనాత్మకమయిన కవితారీతియు ఇం దిమిడి యున్నది. ప్రాచీనాంధ్ర వాఙ్మయమున గద్య గ్రంథములు, నాటకములు లేని లోటు ప్రబంధములు తీర్చినవి. కావున ప్రబంధము సర్వ కవితా శక్తులకు కూడలి యని మనవారు భావించిరి. ఇట్టి ప్రబంధములు ప్రదర్శన సౌకర్యములు లేని నాటకముకంటె వాఙ్మయమున సుస్థిరముగా నుండగలవను తలంపుతో మన కవులా నాటకములను ప్రబంధములుగా రూపొందించి యుందురు. సంస్కృత నాటకములు తెలుగున ప్రబంధములుగా మారుట కివియే ప్రధాన హేతువులు.

ఈ యుగమున కొంతవరకు చరిత్రాత్మకములైన చిత్రకథా కావ్యములును బయలుదేరినవి. జక్కన విక్రమార్క చరిత్రము, అనంతామాత్యుని భోజరాజీయము నిట్టివి. విక్రమార్క చరిత్రలోని కథలు కథానాయకుని సాహస కృత్యములు తెలుపునవిగా నుండును. సంస్కృతమున విక్రమార్కచరిత్ర యను ఒక గ్రంథ మున్నది. కాని దీని కది మూలము కాదు. విక్రమార్కుని పేర లోకములో ప్రచారముననున్న కథలను గ్రహించి జక్కన ఈ కావ్యమును రచించెనేమో! దీనికి సరియగు మూలగ్రంథము దొరకునంతవరకు దీనిని అనువాదగ్రంథ మనరాదు. అనంతామాత్యుని భోజరాజీయముకూడ నిట్టిదే. భోజునకును, ఒక యోగసిద్ధునకును పొసగిన సమావేశము నాధారముగా చేసికొని చాల నుపాఖ్యానములతో అనంతామాత్యు డీ కావ్యమును నిర్మించెను.

పూర్వ భారత చక్రవర్తులలో బహువిధముల ఘనత కెక్కి తమ పేరుమీద లోకమున ననేకరీతుల చిత్రకథ లల్లుకొనునట్లు ప్రవర్తించిన ఈ యిరువురు చక్రవర్తులను నాయకులుగా జేసి సమకాలికులగు కవు లిరువురు కావ్యములు నిర్మించుట విశేషము. ఒకరిని జూచి యొకరు రచించిరో లేక ఈ కావ్యనిర్మాణములు యాదృచ్ఛికములో చెప్పలేము. ఏకకాలమున నుండుట, తీసికొనిన వస్తువున సామ్య ముండుట యను రెండు విషయములలో వీరు దగ్గరగా గన్పట్టినను కవితా విషయమున వీ రింత దగ్గర వారు కారు.

శబ్ద సంఘటనలో జక్కన చక్కని ప్రజ్ఞకలవాడు. పునరుక్తిలేని వర్ణనా విన్యాసమున ఈతడు నేర్పరి. ఉత్తరోత్తర రమణీయమగు శయ్యాసౌభాగ్యము జక్కన రచనలో కన్పట్టును. ఆతని రచన కూహ జీవము. శ్రీనాథ, పోతనలు తీర్చిన ఆలంకారిక శైలిని కొంతవర కందుకొనినవాడు జక్కన. ఇక అనంతామాత్యునిలో శిల్పప్రౌఢి ఎక్కువ. ఈతని వర్ణనలయందు భావనకంటె స్వాభావికత పైచేయిగా నుండును. ప్రజ్ఞావిలసితమయిన పాత్ర నిర్మాణమున ఈతనికి దృష్టి మెండు. చిన్న చిన్న యుపాఖ్యానములను దీసికొని, సుబోధమగు భాషలో ఇంత అర్థగాంభీర్యము, శిల్పవిన్యాసము, ప్రజ్ఞ ప్రకటింప గలిగిన కొద్దిమంది ఆంధ్ర కవులలో అనంతామాత్యు డొకడు. గోవ్యాఘ్ర సంవాద ఘట్టమున ఈ కవిచేసిన ధర్మ ప్రతిపాదన మీతని ధార్మిక పరిజ్ఞానమును వ్యక్తము చేయుచున్నది. కావ్యరచనావసరమున ఒక కన్ను నీతి వైపునను, ఒక కన్ను శిల్పము వైపునను నిలిపి వానిని సమ్మేళనము చేసి కావ్యమున శిల్ప సౌందర్యము, ధర్మ సౌందర్యము వీడరాని వను సిద్ధాంతమునకు ఇతడు తన కావ్యమును లక్ష్యముగా జేసి చూపెను. ఇతడు ఛందోదర్పణము, రసాభరణము అను ఛందోలంకార లక్షణ గ్రంథములు రెండు రచించెను.

శ్రీనాథ యుగమున ప్రసిద్ధులయిన కవులలో మరి యొకడు గౌరన. ఈ యుగమున ద్విపదకవిత్వమును బునరుద్ధరించిన మేటి యన్న ఘనత యీతనికి కలిగినది. విసుగుపుట్టని రీతిగా ద్విపదలను రచించుటలో గౌరనమేటి. ఔచిత్యము చెడకుండ వర్ణనలు చొప్పించి, ఆయా పాత్రల మనోభావములను విశదముగా చిత్రించి, భావనా ప్రౌఢియు, రచనా చాతురియు ద్విపదలలో (నింతగా) జూపగలిగినవారు రంగనాథరామాయణకర్తయు, గౌరనయు నిద్దరే యనుటలో నతిశయోక్తి లేదు. ఈతడు హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానము, నవనాథచరిత్ర యను కావ్యములే కాక, లక్షణ దీపిక యను లక్షణగ్రంథ మొకటి సంస్కృతమున రచించినట్లు తెలియుచున్నది.

జక్కన, అనంతామాత్యులవలె కథాసముచ్చయ రూపమగు కావ్యమును రచించిన ఇంకొక కవి కొరవి గోపరాజు. సింహాసనద్వాత్రింశిక యను పండ్రెండాశ్వాసముల కావ్యము ఈతని కృతి. తనకు లభించిన విక్రమార్క సింహాసన మెక్కుటకు వచ్చు భోజునకు ద్వాత్రింశత్సాల భంజికలు విక్రమార్కుని కథలను చెప్పుట ఇందలి కథావస్తువు. ఈ కావ్య మాంధ్రీకరణమని గ్రంథావతారికలో గలదు. ఇందు కథాకథనముతోపాటు పెక్కు విజ్ఞాన దాయకములగు లౌకిక విషయములు తెలుపబడియున్నవి. స్త్రీ లక్షణములు, చిత్రకవితా రీతులు, ఛందశ్శాస్త్రమునకు సంబంధించిన యతివిచారము, శకునములు, వాని వివరణములు మున్నగునవి ఇందు నిరూపింపబడినవి. గోపరాజు శైలి విషయమున పూర్వకవులను, విశేషించి పోతన ననుకరించెను. ఆ యా సందర్భములలోగల యనుకరణమును కప్పిపుచ్చగల ప్రత్యేకతగన్న భాషాప్రయోగము, రచనా పద్ధతియు నీతని కావ్యమున గలవు.

పదకవిత్వజాతిలో ఒక యుపశాఖయగు గేయ కవిత్వము గానాంశ ప్రధానముగా సంగీతకళా జగత్తున ప్రవర్తిల్లునని వెనుక జెప్పబడినది. ఈ కవితాశాఖనుకూడ వర్ధిల్లజేసిన గౌరవమును ఈ ప్రబంధ పూర్వయుగమునకే దక్కినది. పదకవితా పితామహుడు, సంకీర్తనాచార్యుడు అని కీర్తికెక్కిన తాళ్లపాక అన్నమాచార్యుడు ఈ శాఖను ఆంధ్ర సాహిత్యములో సుస్థిరము చేసినవాడు. ఈ తాళ్లపాక వారియింట ఈ శాఖ ఉత్తరోత్తరాభివృద్ధిగా శోభిల్లినది. మార్గకవితా ప్రపంచమున పోతన ఎట్టివాడో ఈ గేయ కవితాలోకమున అన్నమాచార్యు డట్టివాడు. ఈయన సంస్కృతాంధ్రములలో ఆధ్యాత్మిక సంకీర్తనలను ముప్పది రెండువేలు రచించెను. ఆధ్యాత్మిక శృంగారమును పోతనవలె నిర్వహింపగలిగినవాడీయన. సంకీర్తనలక్షణ మను లక్షణ గ్రంథమును సంస్కృతమున రచించి దాని కనుగుణముగ నీయన కీర్తనలను రచియించెను.

మొత్తముమీద ఈ ప్రబంధ పూర్వయుగము ఆంధ్ర వాఙ్మయమున విశిష్టమయినది. నూరు సంవత్సరముల కాలములో నింత కావ్యప్రక్రియా వైవిధ్యమును చూపిన యుగము ఆంధ్ర వాఙ్మయ చరిత్రలో వేరొకటి లేదు. ఆంధ్ర వాఙ్మయ చరిత్ర నెరిగినవారి కెల్లరకు నీ యుగము తలపునకు వచ్చిన క్షణములో కన్నుల యెదుట నిల్చునది యీ కావ్య ప్రక్రియా వైవిధ్యమే. తంజావూరు, మధుర రాజుల కాలములో వాఙ్మయమున కొంత ప్రక్రియా బాహుళ్యము కలదు. కాని, అది దీనివలె స్థిరమయినది కాదు. శ్రీనాథుని యుగమునగల ప్రక్రియలలో లెక్కింటికి నుత్తరోత్తరాభివృద్ధి కలిగినది. నాయక రాజులనాటి కావ్యప్రక్రియలకే దార్ఢ్యము లేకపోయినది. ఆ రాజుల రాజ్యములతోబాటు ఈ ప్రక్రియలును క్షీణించి చరిత్రలో మాత్రము మిగిలినవి. శ్రీనాథాదులు వెలయించిన ఆ యా ప్రక్రియల సంపూర్ణ వికాసమే చిత్రవిచిత్ర శిల్ప సంపన్నమయిన ప్రబంధ కవిత్వము.

అనువాద పద్ధతిలో క్రొత్త తెన్నులు, శైలిలో అలంకారికత, భావములలో భక్తిశృంగారార్ద్రత, మున్నగు ననేకములయిన లక్షణము లీ యుగము ప్రబంధ యుగమునకు ప్రసాదించినది. సర్వ రసజ్ఞలోక మోహనముగా ప్రత్యక్షము కానున్న ఆంధ్ర ప్రబంధ శిల్పలక్ష్మికి సమస్తాలంకార సుందరమగు నేపథ్యరచనయే ఈ యుగమున జరగిన సాహిత్య కృషి. ఆమె గడుసరి. నేపథ్య మెంత కమనీయమో అంత రమణీయమయిన విహారము తాను చేసినది. సమ్రాట్టులచే అందలములు మోయించుకొన్నది. మహా వైభవములలో మునిగి తేలునప్పుడును నేపథ్య నిర్మాతలను లోలోన మెచ్చుకొనుచు కృతజ్ఞతను చూపుచునే యున్నది.

పిం. ల.

ప్రబంధయుగము (క్రీ. శ. 1500 - క్రీ. శ. 1860)

ఆంధ్ర వాఙ్మయములో ప్రబంధ శాఖ కున్న ప్రాధాన్యము మరి యే శాఖకును లేదు. ప్రాధాన్యములోనే కాక, ప్రాచుర్యములో కూడ ఈ శాఖయే అగ్రస్థానము వహించినది. నిజ మాలోచింపగా ప్రాచీనాంధ్ర వాఙ్మయము ప్రారంభము నుండియు ప్రబంధోన్ముఖముగానే నడచినదని చెప్పక తప్పదు. పురాణమార్గ మనియు, ప్రబంధమార్గ మనియు ఆంధ్ర సాహిత్యములో రెండు భిన్న రీతులు స్థూలముగా గోచరించినప్పటికిని ఆ రెండు రీతులును ఇంచుమించు ఒకమారే ఆవిర్భవించిన వనియు, ఆ రెంటికి చెప్పుకోదగినంత భిన్నత్వము లే దనియు అంగీకరింప వలసి యుండును.

భారత రచనా రూపములో పురాణ మార్గమునకు నన్నయ ప్రథమాచార్యుడైనట్లుగానే, ఆ తరువాత కొలది కాలములోనే కుమార సంభవకర్త నన్నెచోడుడు ప్రబంధ మార్గమునకు ఆచార్యుడైనాడు. భారతమును పురాణముగా, కుమార సంభవమును ప్రబంధముగా ఇతివృత్త

భేదమును బట్టి పరిగణింప దగునే కాని, రచనారీతిని బట్టి యథార్థమైన భిన్నత్వమును నిర్దేశించుట చాల కష్టము. పురాణమున కథాకథనమే ప్రాధాన్యమును వహించు ననియు, ప్రబంధమున వర్ణనాది కల్పనా చమత్కృతికి ప్రాధాన్య ముండు ననియు అనుకొనుట కలదు. కాని, వర్ణనా సౌందర్యము, కల్పనా చమత్కృతి లేని కేవల కథాకథనము పేలవమై రసవిహీనముగా నుండును. అట్లే కథా పరిపుష్టిలేని కేవల కల్పనా చమత్కృతి సూత్రవిహీన మైన పుష్పమాలవలె కావ్యస్వరూపమునే కోల్పోవును. కాబట్టి భారతము పురాణమే అయినను, రచన యథోచిత ముగ ప్రబంధ లక్షణములతోనే నడచినది. అట్లే కుమార సంభవము పేరునకు ప్రబంధమే అయినను పురాణలక్షణ ములను పెక్కింటిని సంతరించుకొన్నది. అయినప్పటికి ఇతివృత్త స్వరూపమును బట్టి భారతము పురాణేతిహాస వర్గములోనే చేరును. కుమారసంభవము కించి దూనముగా ప్రబంధవర్గములోనే చేరును. మన భాషలో ప్రత్యేక ప్రబంధశాఖ అనునది పదునారవ శతాబ్ది మొదటి నుండియే యేర్పడినప్పటికి, దాని యుత్పత్తి హఠాత్సంభ వము కా దనియు, ఆంధ్రకవుల దృష్టి మొదటినుండియు ప్రబంధోచిత రచనయందే లగ్నమైన దనియు, ఆ ప్రబంధ లక్షణములు మన పురాణేతిహాసములందును కానవచ్చు ననియు ఈ మీమాంసయొక్క సారాంశము.

ప్రబంధ మనగా నేమి ? ఆంధ్ర భాష, వాఙ్మయదశకు వచ్చుటకు బహు శతాబ్దులకు పూర్వమే ఈ శబ్దమునకు సంస్కృతభాషలో బహు వ్యాప్తి యున్నది. సంస్కృ తాలంకారికులు, కవులు, వ్యాఖ్యాతలు — ఈ పదమును 'కావ్య సామాన్య వాచి'గా ప్రయోగించిరి. కాని ఒక సారస్వత ప్రక్రియా విశేషముగ మాత్ర ముపయో గింపలేదు. ఆలంకారికులలో సాహిత్య దర్పణ కర్త, విశ్వనాథుడు మహాభారతమును, రామాయణమును, మాలతీ మాధవాది నాటకములను ప్రబంధములుగానే పేర్కొనినాడు. కాళిదాసు తన మాళవికాగ్నిమిత్ర ములో తనకు పూర్వులైన భాస, సౌమిల్ల, కవిపుత్రా దుల నాటకములను ప్రబంధము లనియే నుడివినాడు. భోజుడు 'శృంగార ప్రకాశము' అనెడి తన అలంకార శాస్త్రములో ప్రబంధము ప్రేక్ష్యము, శ్రవ్యము అని రెండు విధములుగా చెప్పినాడు. మరొక చిత్ర మేమనగా సాహిత్య దర్పణకర్త 'ఏష ప్రబంధః ప్రథితోస్తు లోకే' అని తన అలంకార శాస్త్రమునకు ప్రబంధ మనియే నామ కరణము చేసినాడు. ఇట్లు రామాయణాది మహాకావ్య ములు, భారతాది ఇతిహాసములు, మాలతీ మాధవాది నాటకములు, సాహిత్య దర్పణాది లక్షణ గ్రంథములు ప్రబంధము లనియే సంస్కృత భాషలో వ్యవహరింపబడి నవి. అయితే, సాహిత్య రచన లన్నియు ప్రబంధములేనా ? దానికంటె భిన్నమైన రచనా విశేషములు లేనపుడు ఈ పేరు సార్థక మగుట ఎట్లు ? అను ప్రశ్న రావచ్చును. సాహిత్య రచన లన్నియు ప్రబంధములు కావు. ప్రబంధము కంటె భిన్నమయిన సాహిత్య రచనలను 'ముక్తకములు' అని సంస్కృతాలంకారికులు అన్నారు ; ఆ ముక్తములకు అనిబద్ధ కావ్యము లనియు, తద్భిన్నములైన కావ్యములకు నిబద్ధ కావ్యము లనియు నామాంతరములు కల్పించినారు. నిబద్ధ కావ్యమే ప్రబంధము.

ముక్తక మనగా చమత్కారక్షమమైన ఒక శ్లోకము-ఇతర పద్యములతో సంబంధము లేకుండ ఏపద్యమున కా పద్యమే స్వయముగ అర్థబోధన క్షమమై రమణీయముగా నుండిన చాలును. ఈ ముక్తక ములనే తెలుగులో 'చాటు పద్యము' లందురు. ఇక ప్రబంధ మనగా కావ్యములోని పద్యము లన్నిటికి ప్రకృష్టమైన బంధము కలది అని తాత్ప ర్యము. పద్యము లన్నియు పరస్పర సంబద్ధములు కావలె నన్నచో వాని నన్నిటిని పూసలను దారమువలె ఏకముగ కలిపి కూర్చెడి ఇతివృత్త మొకటి యుండవలెను. ఆ యితి వృత్తములోని పూర్వ పూర్వ ఖండములు ఉత్తరోత్తర ఖండములకు పూర్వ పూర్వ పద్యములు. ఉత్తరోత్తర పద్యములకు త్రోవ తీయుచు కార్య కారణ సంబంధముతో సన్నివేశ నిబిడత్వమును, కథాకథన చమత్కృతిని కలిగి ఆగ్రంథము మహోదారమైన సారస్వతమూర్తిగా గోచ రింపవలెను. కావ్యావయవముల నన్నిటిని చక్కగా బంధించి కూర్చెడి ఆ యంశములకే 'సంధిసామగ్రి' అని పేరు. ఈ సంధి సామగ్రి లేని ముక్తకాది స్వల్పరచన లన్నిటికి ఖండకావ్యము లని పేరు.

ప్రాచీనాంధ్ర మహాకవు లందరు ఈ ప్రబంధ శబ్దమును ప్రాచీన సంస్కృతాలంకారికులు వాడిన అర్థములోనే వాడిరి. వారు దీనిని ఒక వాఙ్మయ ప్రక్రియా విశేషముగ భావించినట్లే కనుపడదు. తిక్కన, కేతన, ఎఱ్ఱన, సోమన, శ్రీనాథుడు మొదలయిన మహాకవు లందరు తమ గ్రంథ ముల నన్నిటిని ప్రబంధములుగానే పేర్కొన్నారు.

ఆంధ్ర లాక్షణికులు మాత్రము ప్రబంధమును ఒక ప్రత్యేక కావ్య విశేషముగా ఊహించి దాని కొక లక్షణ నిర్దేశము చేసిరి. సంస్కృతములో దండి సర్గబంధము అనెడి మహాకావ్యమునకు చెప్పిన లక్షణములనే ఆంధ్ర లాక్షణికులు ప్రబంధ లక్షణములుగా స్వీకరించిరి. ప్రబంధ మనెడిది అష్టాదశ వర్ణనాత్మకముగా నుండవలెనని,

ధీరోదాత్తాది నాయకులలో నొకడు కథానాయకుడుగా నుండవలెనని వారి నిర్వచనముయొక్క సారము. ఆ లక్షణానుసారముగా మన భాషలో మను, వసుచరిత్రలనాటి నుండి వచ్చిన గ్రంథములు మాత్రమే ప్రబంధములుగా పరిగణింపబడినవి. ఈ పరిమితార్థమే ఆంధ్ర సారస్వత లోకములో రూఢమైనది. ఈ పరిమితార్థములోనే ప్రబంధ శబ్దము ఒక ప్రత్యేక కావ్య విశేషమునకు నామమైనది. అయినప్పటికిని, ఈ ప్రబంధమునకు ఆంధ్ర లాక్షణికు లెవ్వరును సమగ్రమైన లక్షణము చెప్పినవారు లేరు. సాకల్యముగా ఆ లక్షణములను తెలిసికోవలె నన్నచో ప్రబంధ నామముతో వెలువడిన గ్రంథముల నన్నిటిని పరిశీలించి, వానిలోని సామాన్య ధర్మముల నన్నిటిని క్రోడీకరించి, ఆ క్రోడీకరణమువలన తేలిన సాధారణ లక్షణములనే ప్రబంధ లక్షణములుగా అంగీకరించవలెను. అప్పట్ల ఈ క్రింది విధముగా ప్రబంధ లక్షణము లేర్పడును :

1. ప్రబంధమునకు ఏకనాయకాశ్రయత్వము, దానితోపాటు వస్త్వైక్యము ప్రధాన ధర్మములు ;
2. ప్రబంధము అష్టాదశ వర్ణనాత్మకమై యుండవలెను ;
3. అందు శృంగారము ప్రధాన రసము ; ఆవశ్యకతను బట్టి తక్కిన రసములు గౌణములు కావచ్చును.
4. ఆలంకారికమైన శైలి ప్రబంధమునకు జీవము ;
5. ప్రబంధము భాషాంతరీ కరణము కాకూడదు ; స్వతంత్ర రచనయై యుండవలెను.

పదునారవ శతాబ్ది ఆదినుండి వెలువడిన మనుచరిత్రాది కావ్యము లన్నిటికి పైన పేర్కొన్న లక్షణము లన్నియు సమగ్రముగా పట్టినను, పట్టకున్నను స్వతంత్ర రచన లగుటచేతను, ఆలంకారిక శైలీ శోభితము లగుటచేతను అ వన్నియు ప్రబంధములుగానే పరిగణింపబడినవి. ఈ ప్రబంధావతరణము అకస్మాత్తుగా పదునారవ శతాబ్దితోనే జరుగలేదు. దీనికి చాల క్రమపరిణామ మున్నది. తెనుగు భారతము పుట్టినది మొదలు మనుచరిత్ర ఆవిర్భావము వరకు గల యైదు వందల సంవత్సరముల కాలములో ఈ ప్రబంధ వికాసమునకు వలసిన సారస్వత దోహద మంతయు నెడనెడ సాగుచునే యున్నది. భారతములో ప్రబంధచ్ఛాయలు గల ఘట్టము లనేకము కలవు. తిక్కన నిర్వచనోత్తర రామాయణము కరుణరస ప్రధానమైన ఒక ప్రబంధము. భారతములోని 'కీచకవధ' ఘట్టము నిజమునకు ప్రబంధము. అసలు తిక్కన తన భారతము నంతను 'ప్రబంధ మండలి' అని కొనియాడినాడు. అది ఒక ప్రబంధ మహాచక్ర మన్నమాట! ఆ మహామండలిలో ఒక్కొక్క పర్వము ఒక్కొక్క ప్రబంధమగును. ప్రతి పర్వములోను రసపోషణ, పాత్రచిత్రణము యథోచిత వర్ణనాలంకారములు పాటింపబడినవి. ఎఱ్ఱన రచనలలో ఈ ప్రబంధ ధోరణి మరికొన్ని ననలు వేసినది. వర్ణన విషయములో ఉత్తరకాల ప్రబంధములకు ఈ 'ప్రబంధ పరమేశ్వరుడే' మార్గదర్శి. హరివంశములోని ఉషాపరిణయ కథ ఒక చిన్న ఉపాఖ్యానమైనను ప్రబంధముగానే దిద్దబడినది. అది అటుండుగాక! ఎఱ్ఱన నృసింహపురాణము సర్వథా ప్రబంధమే యని చెప్పదగిన క్షేత్ర మహత్త్వము. ఈ స్థల మాహాత్మ్య కథకు ఎఱ్ఱన వస్త్వైక్యమును కూడ సంపాదించి, దానిని ప్రబంధముగానే ప్రదర్శించెను.

ప్రబంధ కవులకు వక్రోక్తి చమత్కార భిక్షను పెట్టినవాడు నాచన సోముడు. ఈ గురువు లందరు ఇటుండగా, ప్రబంధ కవికులమునకు మహాచార్యుడైనవాడు శ్రీనాథుడు. కవి సార్వభౌముని శృంగార నైషధము ఆంధ్ర ప్రబంధములకు మేలుబంతి అయినది. ప్రబంధోచితమైన ఆలంకారిక శైలికిని, సమతాగుణాలంకృతమైన సమపద సీసపద్యరచనకును, పద సంవిధాన నైపుణికిని, రసపోషణకును, స్త్రీ పాత్ర సౌందర్య వర్ణనకును నైషధమే ఆంధ్ర ప్రబంధకవులకు భిక్ష పెట్టినది. ఇతరుల మాట యెందుకు? ప్రథమ ప్రబంధకర్త అనిపించుకొన్న పెద్దనయే శ్రీనాథుని సాహిత్య ధనము నంతను స్వేచ్ఛగా పిత్రు ధనమువలె వాడుకొన్నాడు. ఒక వంక పురాణేతిహాస కవులైన నన్నయాదులకు ఒకచేతిని, రెండవ వంక ప్రబంధ కవులైన పెద్దనాదులకు మరొకచేతిని అందించి పురాణ కవులకు, ప్రబంధ కవులకు నెడమడుగు లేకుండ, వ్యవధానము కానరాకుండ సమ్మేళనము ఘటించిన సూత్రధారుడు శ్రీనాథుడు. అందుచేతనే శ్రీనాథుని యుగమును ప్రబంధ పూర్వయుగము అని పేర్కొనుచున్నాము. దీని సారాంశమే మనగా భారతములో బీజప్రాయముగ, ఎఱ్ఱనలో అంకుర ప్రాయముగ, సోమన్నలో మొలకగ పొడ చూపిన ప్రబంధలత శ్రీనాథుని చేతిలో కొనలు సాగి, చిగిర్చి, మారాకు వేసినది. అది పుష్ప ఫల సమన్వితమగుట రాయల కాలములో. మనుచరిత్రయే ఆ లత పూచిన తొలి పూవు; పండిన తొలి ఫలము. మరి ఈ యుగమునకు పూర్వము తిక్కన శ్రీనాథాదులు ప్రబంధ దోహద కుశలులు అందరుండగా పెద్దనాదులనే ప్రబంధ కర్త లనుటకు కారణము మనుచరిత్రాదులు స్వతంత్ర రచన లగుట ఒకటియే!

పురాణాంతర్గతమైన ఏ యుపాఖ్యానమునో ఇతివృత్తముగా గైకొని, దానిని నానావిధ వర్ణనాలంకారములతో

సింగారించి పాత్రచిత్రణ యందు, రసపోషణయందు దృష్టి నిలిపి, ప్రౌఢమైన ఆలంకారిక శైలిలో రీతి ప్రధానముగా రచింపబడిన స్వతంత్ర కావ్యములు ఈ పదునారవ శతాబ్ది ఆదినుండియే ప్రారంభమైనవి కనుక, ఆ శతాబ్దికే ప్రబంధ యుగమని ప్రత్యేకనామము ఏర్పడెను. ఇట్టి స్వతంత్ర రచనలే పూర్వయుగములలో కుమారసంభవము వంటివి అక్కడక్కడ నున్నను, అవి విరళ ప్రచారము కలవి కనుకను, కొన్నింట ఇతివృత్తము పురాణ కథాచ్ఛాయలు కలిగి అతి మాత్ర మగుటచేతను రసప్రాధాన్యము, రీతి ప్రాధాన్యము మొదలైన కావ్యశిల్ప లక్షణములు అసమగ్రముగ నుండుటచేతను, మరికొన్ని యితర కారణముల చేతను ఆనాటి స్వతంత్ర రచనలకు శుద్ధ ప్రబంధ స్వరూపము సిద్ధిపొందలేదు.

ప్రబంధయుగము యథార్థముగా ప్రవర్తిల్లిన పిమ్మట కూడ ప్రబంధలక్షణము లన్నియు పట్టని కావ్యములు కొన్ని కలవు. ఉదాహరణార్థము: పాండురంగ మాహాత్మ్యము, శ్రీకాళహస్తి మాహాత్మ్యము గైకొన దగును. ఈ రెండును క్షేత్ర మాహాత్మ్యములు. వీనిలో మను, వసు చరిత్రలలోవలె వస్త్వైక్యము లేదు. అయినను అట్టి క్షేత్ర మాహాత్మ్యములు స్వతంత్ర రచనలగుటచేత ప్రాబంధికమైన ప్రౌఢశైలిలో రచింపబడుట చేత, యథోచితములైన వర్ణనలతో కథలు అలంకరింప బడుటచేత ఈ యుగము నందలి యథార్థ ప్రబంధములతోపాటు వీనిని కూడ ప్రబంధములుగానే పరిగణించిరి. కాబట్టి కృష్ణదేవరాయల శకమే ఆంధ్ర ప్రబంధయుగ ప్రథమదశ యని చెప్పుకొనుటలో సామంజస్య మున్నది. ఆంధ్ర వాఙ్మయమున కృష్ణరాయల యుగము ఆంగ్ల వాఙ్మయమున ఎలిజబత్ యుగము వంటిది. కాలమానము సరిగా నున్నప్పుడు భూమి సస్యసంపన్నమై ఫల భాండ సమృద్ధిని అనుగ్రహించినట్లు కృష్ణరాయని కాలము ఆంధ్ర సరస్వతీ లాస్యమునకు మిక్కిలి అనుకూలమై నానావిధ ప్రబంధ రత్నములను అనుగ్రహించినది. చిరకాంక్షితమైన దక్షిణభారత సామ్రాజ్యము ఆంధ్రులచే ఈ కాలమున నెలకొల్పబడినది. ఆ సామ్రాజ్య వైభవానుభవమున ఆంధ్రులు ఉత్సాహవంతులై, వీరులై, కార్యశూరులై, స్వతంత్రులై సంపదలతో తులతూగిరి. ఆ వైభవోత్సాహములే ఆనాటి సారస్వత సృష్టిలో ప్రతిఫలించెను. రాయల సారస్వత సేవాసక్తియు, సహృదయతయు ఆ సారస్వత సృష్టికి ప్రోద్బలక మయ్యెను. మహాపరాక్రమశాలియై, పెక్కు దేశములను జయించి, సామ్రాజ్యమును స్థాపించిన శూరుడయ్యు రాజ్యలక్ష్మికంటె సారస్వత లక్ష్మినే ముందు ఆరాధించిన మహారసికుడు కృష్ణదేవరాయలు. ఆయన చేసిన కవిపూజలు కవిలోకములో సారస్వత నిర్మాణోత్సాహమును పురికొల్పెను. రాయలను మెప్పించి సత్కారము పొందవలెనని కుతూహలపడి విజయనగరము చేరని ఆంధ్రకవి ఆనాడు లేడు. ఆయనచే అగ్రపూజ నందవలెనని నాటి కవులు ఒకరిని మించి ఒకరు కావ్యములు వ్రాయదొడగిరి. ఆ మహారాజువలె నానాదేశభాషా కవుల నాదరించి, ఆశ్రయ మొసగిన చక్రవర్తి మరొకడు లేడు. విజయనగరాస్థానమున ఆంధ్రకవులేకాక పెక్కురు తమిళ, కర్ణాటక కవులుకూడ కలరు. ఆ యాస్థానము నందలి మహాకవు లెనమండుగురిలో ఆంధ్ర కవులేకాక ఇతర భాషాకవులుకూడ కలరు. ఆయన ఏర్పరచిన అష్ట సారస్వత సింహాసనములపైనను ఆంధ్రకవులనే కూర్చుండబెట్టెననుట ఆయన రాజనీతికి అపచారము చేయుట. దక్షిణ హిందూస్థానము నంతయు ఏకచ్ఛత్రముగ పరిపాలించిన ఈ చక్రవర్తి ద్రవిడ, కర్ణాట దేశములు తనవే యని చెప్పుకొన్న ఈ మహారాజు తన ఆత్మతృప్తికి, లోకము మెప్పునకు, సర్వజన సమాదరత్వమునకు దృష్టాంతముగ ఆ యెనిమిదింట కొన్ని స్థానములను ఆంధ్రేతర కవులకు అర్పించి యుండును. ఎంత తరచి చూచినను అష్ట దిగ్గజములలో ఐదుగురుమాత్రమే ఆంధ్ర కవులు కానవత్తురు. వారు అల్లసాని పెద్దన, నంది తిమ్మన, అయ్యలరాజు రామభద్రుడు, మాదయగారి మల్లన, ధూర్జటి — తక్కిన మువ్వురును ఇతర భాషా కవు లనుకొనుటయే న్యాయము.

ఈ వర్గములో అగ్రగణ్యుడును, ఆంధ్ర కవితా పితామహు డను బిరుదమునకు తగినవాడును అయిన అల్లసాని పెద్దనచే రచింపబడిన మనుచరిత్రముతో ప్రథమాంధ్ర నవ్య కవిత్వోద్యమము ప్రారంభ మయ్యెను. ఆంగ్ల వాఙ్మయ చరిత్రలో ఎలిజబత్ రాణి శకమును నాటకయుగ మనియు, అప్పటి నాటకములను నవ్యకవితా నాటకము ('రోమాంటిక్ డ్రామాస్') అనియు చెప్పుదురు. అంతకు మున్ను ఆంగ్లమున నాటకములు లేకపోలేదు. కాని షేక్స్పియర్ మున్నగు మహాకవులు గ్రీకు నాటకముల వరవడిని వదలిపెట్టి స్వతంత్ర నూతన నాటకములను తమ జాతి మనస్తత్వమునకు అనుగుణముగా దేశీయ పద్ధతిని రచించుటచే ఆ నాటకములకు 'రోమాంటిక్ డ్రామాస్' అని పేరు వచ్చినది. అట్లే మన సారస్వతమునందును పెద్దన ప్రభృతి కవులు సంస్కృతకావ్యములకంటె భిన్నములుగా దేశీయ పద్ధతులతో స్వతంత్ర నూతన కావ్యసృష్టి చేయుటచేత ఆనాడు ఒక నవ్య కవిత్వోద్యమము ('రొమాంటిక్

మూవ్మెంట్ ') ప్రవర్తిల్లెనని చెప్పదగును. ప్రబంధము అను నది ఆంధ్రులు సమగ్ర భారతీయ సరస్వతికి తమ కానుకగా సమర్పించిన ఒక నూత్నాలంకారము. దృశ్యము, శ్రవ్యము, మధురము అని ఒక ప్రమాణమునుబట్టి ఏర్పడిన మూడు కావ్య విశేషములను, గద్యము పద్యము అని ఇంకొక ప్రమాణమునుబట్టి ఏర్పడిన రెండు కావ్య విశేషములను తనయందే ఇముడ్చుకొని, సంపూర్ణ సుందర సారస్వతమూర్తిగా వెలుగొందునది ఆంధ్ర ప్రబంధము.

ఇట్టి శిల్పసృష్టి సంస్కృతమున లేదు. సంస్కృతమున కావ్యము లన్నియు శ్లోకమయములు. గద్య పద్యాత్మకమైన చంపువు లున్నను వానియందు పద్యభాగము కంటె గద్యభాగ మెక్కువ. ఒకవేళ పద్యభాగమే ఎక్కువ యున్న చంపువు లున్నను వానియందు రసపోషణ పాత్రచిత్రణాది కావ్యశిల్ప ధర్మములు శుద్ధముగా పాటింపబడియుండవు. ఇక తెలుగు ప్రబంధమో నాటకము కాకున్నను నాటకీయ ధర్మముల నన్నిటిని పాటించుచునే యుండును. పారిజాతాపహరణము, ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నము మొదలైన కొన్ని ప్రబంధములు ఆశ్వాసము అనుపేర అంక విభాగములను సైతము పాటించినవి. ప్రబంధములలోని వచనము అందలి పద్యశైలితోనే మేళవింపబడి యుండును. నిజమునకు గద్యమునకు, వచనమునకు కొంత భేద మున్నది. పద్యమువలెనే శ్రుతి లయలు కలిగి, అవిచ్ఛిన్న పదగుంభనతో అలరారునది గద్యము. దీనియందు శబ్దముననేకాక, అర్థమునను కవితాలక్షణము నిండుకొని యుండును; అనగా ఛందోనియతి లేని కవిత్వమే గద్యము. దీనిని 'ఫొయెటిక్ ప్రోజ్' అనవచ్చును. కేవల వచనము అను దానికి ఈ లక్షణము లుండవు. వచనములో వ్రాసిన నవలలు కాని, కథల్కాని కావ్య విశేషము లగును గాని గద్యములు కావు. అట్లే కథాకథనార్థమును, పూర్వాపర పద్య సంఘటనార్థమును వ్రాయబడు పురాణేతిహాసములయందలి వచనములును గద్యములు కావు. కావున ప్రబంధములయందలి గద్యము తక్కిన వచనముల కంటె సర్వవిధముల భిన్నము.

ఏవంవిధ సర్వలక్షణోపేతమైన మొదటి ఆంధ్ర ప్రబంధమును సృష్టించినవాడు కనుకనే అల్లసాని పెద్దన ఆంధ్ర కవితా పితామహు డయ్యెను.

రాయల యుగములోని ప్రబంధ కవులను (క్రీ. శ. 1500 క్రీ. శ. 1600 మధ్యకాలములోని వారిని) రాయల ఆస్థాన కవులను, ఆస్థాన కవులు కాకపోయినను సమకాలము వారిని ఒక వర్గముగాను, తరువాతివారి నందరిని ఒక వర్గముగాను పరిగణించ వలెను. మొదటి వర్గములో అల్లసాని పెద్దన, నంది తిమ్మన ఆస్థానకవులుగానే కాక ఉత్తమ ప్రబంధ నిర్మాతలుగా ఖ్యాతిచెందినట్లు, రెండవ వర్గములో పింగళి సూరన్నయు, రామరాజ భూషణుడును విశేష ఖ్యాతికి పాత్రులైరి.

మనుచరిత్రము నాటికిని నేటికిని ప్రబంధశైలికిని, వర్ణనౌచిత్యమునకును, కథా కథనమునకును ప్రథమోదాహరణమై, తెలుగు ప్రబంధ శాఖలోనేకాక, ఆంధ్ర పంచ కావ్యములలో కూడ అగ్రస్థానము దక్కగొన్నది. మార్కండేయ పురాణములో ఒక యుపాఖ్యానముగా నున్న స్వారోచిష మనుసంభవ కథను గైకొని, ఈ శిల్పి కులావతంసము సర్వాంగసుందరమును, రసబంధురమును, సజీవ పాత్రశోభితమును అయిన నిర్దుష్ట కావ్యమూర్తిని సృష్టించి తన ఆంధ్రకవితాపితామహ బిరుదమును సార్థక మొనర్చుకొనెను. ఆ ప్రబంధములో మొదటి మూడు ఆశ్వాసములును అద్వితీయ శిల్పచాతుర్యముగల ప్రకరణములు. ఆ రంగమున తాండవించు వరూధిని, ప్రవరుడు అను రెండు పాత్రలు ఆంధ్రులు స్వప్నమునందైనను మరువరాని సన్నిహిత బంధువులు. ఈ పాత్ర నిర్మాణములో ఆ మహాకవి చూపిన సంభాషణ చాతుర్యము, శేముషీ విన్యాసము, విరోధిరస సంఘర్షణము, పాత్ర మనోధర్మ విజ్ఞానము మహానాటక కర్తలకే సాధ్యమై ఉత్తమ శిల్ప ధర్మములకు లక్ష్యభూతములుగా నున్నవి. ఈ రెండు పాత్ర లాలంబనముగా కేవల విరుద్ధములైన రెండు రస ప్రవాహములు వెల్లివిరిసినవి. శాంత, శృంగారము లనెడి ఆ రెండు రసములకు ఎప్పట్లను పొత్తు కుదురదు. అట్లే వరూధినీ ప్రవర పాత్రలకును పొత్తుకుదురదు. సమాన బలముగల ఈ రెండు పాత్రలను, రెండు రసములను ఆ మహాకవి తన రెండు నేత్రములతో సమదృష్టితోనే చూచి, తాను ఏ దెసకును మ్రొగ్గకుండ రెండింటిని సమముగా ఆదరించి పాఠకలోకమునకు కూడ ఆ రెండింటియందు సమానమైన ఆదరమునే కలిగించెను. వేశ్యయనిగాని, శ్రోత్రియునకు వ్రతభంగము చేయనెంచిన వలపుకత్తె యని గాని మనుచరిత్రను పఠించిన ఏ కఠోరవ్రతుడైనను, అతడు సహృదయుడే అగుచో, వరూధినిని గర్హింపలేడు. మీదు మిక్కిలి ఆమె ప్రణయము అస్థాన పతితమైనదని చింతిల్లు వారును ఉందురు. మరలవారే ఆ జగన్మోహిని వలలో పడక, ధీరుడై తప్పించుకొనిపోయిన ప్రవరునకు జోహారు లర్పింతురు.

ప్రబంధ కవిత్వమునకు వరవడి పెట్టిన శ్రీనాథుని అక్షరముల పొంకమును శతధా అనుకరించి కృతకృత్యుడైన శిష్యుడు పెద్దన. విశేషించి మనుచరిత్రలోని సీసపద్యములు

శ్రీనాథుని సీసపద్యములకు సాక్షాత్తు ప్రతిబింబములుగా నుండును. తరువాతి ప్రబంధ కవులు ఎవ రెన్ని విధముల ప్రయత్నించినను శ్రీనాథ సీసపద్యానుకరణము పెద్దనవలె కైవసము చేసికొన్నవారు లేరు. మరికొందరు గురువుగారి పెద్దశిష్యునివద్ద పాఠము నేర్చుకొను చిన్నశిష్యునివలె శ్రీనాథునిదెసకు చేతులు మోడ్చి పెద్దననే అనుకరించిరి. ప్రబంధ శృంగారరసమునకు అంగభూతములైన వనవిహార, జలకేళీ, చంద్రోదయాది వర్ణనలకు మనుచరిత్రమే తర్వాతి ప్రబంధకర్తలకు దారిచూపినది. మనుచరిత్ర ఉత్తరభాగము పూర్వభాగ మంత రసవంతముగా నుండదు. ఆ కథాభాగము పూర్వకథవలె సొగసైనది కాకపోవుటయే దానికి కారణము. శుద్ధ పేలవమైన ఇతివృత్తము గల ఆ భాగమును సైతము పెద్దన సౌందర్యబంధురముగా నొనర్చుట ఆయన శైలీరామణీయకమువలననే.

రాయల అస్థానముననే కాక ఆంధ్ర సారస్వతమందిరమున కూడ, పెద్దన భద్రాసనము ప్రక్క నింకొక భద్రాసనము నధిష్ఠించిన కవి నంది తిమ్మన. గ్రంథ విస్తృతిలో మనుచరిత్రకంటె చిన్నదియయ్యును రచనాసౌష్ఠవము కలిమిని దానితో సమానఖ్యాతి కెక్కిన కావ్యము పారిజాతాపహరణము. మనుచరిత్రములోని వరూధిని పాత్ర యెట్టి జీవకళలతో చిత్రింపబడియెనో పారిజాతాపహరణములోని సత్యభామ పాత్రయును అట్టి జీవకళ తోనే ఒప్పారుచుండును. గాఢానురక్తయైన ఖండితనాయిక అసూయావమానక్రోధాది భావవశమున అవశయై అనుక్షణ వివర్తనములతో పొందెడి చిత్తసంక్షోభముల నన్నిటిని ఒక దానివెంట ఒకటిగా ప్రదర్శించుచు ఆనాయికయొక్క అంతరమూర్తిని సువ్యక్తము చేయుటలో తిమ్మన చూపిన కళాకౌశలము పెక్కుమందికి అనుకరణసాధ్యము కూడ కాదు. దక్షిణాంధ్రయుగములోని కొందరు కవులు ఖండితనాయికాప్రధానములైన ప్రబంధములను రచించినవారు ఈ పారిజాతాపహరణమునే వరవడిగా గైకొనిరి. లింగనమఖి, శ్రీ కామేశ్వరకవి, వెలిదండ్ల వెంకటకవి, ముద్దుపళని మొదలైనవారు తమ తమ శృంగారనాయికలకు పారిజాతాపహరణ సత్యభామ వేషమునే సింగారించి క్రొత్త మాటలతో క్రొత్త రంగమున నాట్యము చేయించిరి. మరియు ఒక ఖండితనాయికాపాత్ర సృష్టియందే కాక అనతి విస్తృత కథాప్రబంధమును రచించుటయందును దక్షిణాంధ్రకవులు పారిజాతాపహరణ గురుత్వమునే అంగీకరించిరి. మరియు, తిమ్మన ఈ కథను హరివంశమునుండి గైకొనెను. మరికొన్నియేండ్లకు పింగళి సూరన కూడ ప్రయత్నించి ఆ హరివంశపు గనినుండియే ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్న కథారత్నమును త్రవ్వియెత్తి సానబట్టి అమూల్యమైన రత్నాభరణముగా సంతరించెను. సూరనకు హరివంశపు గనికి చూచాయల దారి చూపిన తిమ్మన పారిజాతాపహరణ రచనవలన కంటె కూడ ఎక్కువ మహోపకారము చేసినవా డయ్యెనని నా తలంపు. రాయలయుగ మనదగిన నూరేండ్లలో ఈ రెండు కావ్యములే (పారిజాతాపహరణము, ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నము) ప్రబంధరూపమును తాల్చిన నాటకములు. ఆశ్వాస విభాగము లనెడి అంకవిభాగములతో, పంచసంధులతో, పాత్రప్రవేశాది సూచనలతో సర్వాలంకృతమైన రంగమున కథ ప్రదర్శించబడుచున్నదా అనెడి భావములను కల్గించు ఆ కావ్యములు ప్రబంధాకారమును తాల్చిన నాటకములనుకొనుటలో వింతయేమి ?

రామరాజభూషణుడు కూడ తన వసుచరిత్రను చాల వరకు నాటకీయముగానే దిద్దెను. కాని ఆ గ్రంథములలో సజీవపాత్రలు లేవు. అతనికి రంగనిర్వహణలోను, పద్యరచనలోను నున్న నేర్పు పాత్రచిత్రణలో లేదు.

రాయల యానతిని సకలకథాసార సంగ్రహమును ప్రారంభించియు గ్రంథము పూర్తికాక మున్నే ఆ మహారాజు పరలోకగతుడగుటచేత, అయ్యలరాజు రామభద్రుడు అష్టదిగ్గజములలో ఒక డయ్యును ఆయనకు ఆ గ్రంథము కృతి యిచ్చిన భాగ్యము ననుభవింపలేదు. అదియునుగాక ఆ కవీశ్వరుని యశమునకును ఆ గ్రంథము కారణము కాలేదు. అతనికి పేరు తెచ్చినది రామాభ్యుదయము. రామాయణమును ప్రబంధరూపమున రచించుటలో రామభద్రుడు కథాసంగ్రహమునందును, ప్రాబంధిక శైలియందును మంచి నైపుణి చూపెను. ఉత్తరకాల ప్రబంధములలో కానవచ్చు నొకవిధమైన కృత్రిమాలంకారములకు రామాభ్యుదయమే మార్గదర్శి.

ఈతనివలెనే అస్థానకవి యయ్యు కృష్ణరాయలకు గ్రంథమంకితము చేయని ఇం కొక మేటికవి ధూర్జటి. రాయల సహృదయతను గురించి ఇయ్యెడ ఒక విశేషమును గ్రహింపవలెను. ఆ మహోదారుడు తన అస్థానకవులు తమ గ్రంథములను తనకే కృతి యీయవలెనని కోర్కి కలవాడు కాడు. ఒక్క పెద్దనను తప్ప మరెవ్వరిని అందుకై అడిగినవాడును కాడు. కృతజ్ఞతమై ఎవరేని కృతుల నర్పించిన వలదని నిరాకరించి వారిని చిన్నపుచ్చి యెరుగడు ; మరియు తాను వైష్ణవమతావలంబియయ్యు శైవులకు సారస్వతపదవుల నీయక మత దురభిమానము చూపియెరుగడు. ఆయాకవులు మరెవ్వరికేని కృతుల నర్పించుకొన్నను ఆ కృతిపతులయెడ అసూయగాని, కృతి

కర్తలయెడ నిరసనముగాని కన్పరచి యెరుగడు. పరమ శైవుడైన ధూర్జటికవి పరమవైష్ణవుడైన పెద్దనతో సమానముగ రాయల ఆస్థానము నలంకరించుటయు, అష్టదిగ్గజములలో నొకడయ్యు మాదయగారి మల్లన, రాజశేఖర చరిత్రను తిమ్మరుసు మేనల్లుడైన నాదెండ్ల అప్పమంత్రికి కృతి యిచ్చుటయు రాయల మహౌదార్యమునకు పరమ నిదర్శనములు. ధూర్జటి శ్రీ కాళహస్తి మాహాత్మ్యము ప్రబంధశైలిలో రచింపబడిన స్థలపురాణము. అయినను అందలి ప్రతికథయు ఒకచిన్న ప్రబంధముగానే పొడకట్టును.

సారస్వతమున ప్రబంధశైలి యవతరించిన పిమ్మట వెలసిన పురాణములును శైలినిబట్టి ప్రబంధములుగానే పేర్కొనబడినవి. తెనాలి రామకృష్ణుని పాండురంగ మాహాత్మ్యము ఈ జాతిలో చేరిన స్థలపురాణమే.

రాయలు సజీవుడై యుండగా వెలసిన ఇంకొక అచ్చపు ప్రబంధము చింతలపూడి యెల్లనార్యుని రాధామాధవము. ఆ గ్రంథమును మెచ్చి రాయలు ఆ కవికి రాధామాధవ బిరుద మిచ్చెనట. ఆ బిరుదప్రదానమునాడు మరెన్ని సత్కారములు చేసెనో! ఆ సత్కారములు చేసి అంతతో మరచెనేకాని ఎల్లనార్యుని వలన ఒక గ్రంథమేని కృతిగా అపేక్షింపలేదు. నిజ మారసినచో కృతిస్వీకారమువలన లభించెడి దానికంటె కృతిరచనవలన లభించెడి సారస్వతకీర్తి అధికతరము. రాయలు స్వయముగా మహాకవియై ఒక మహాప్రబంధమును రచించి తన కవియశమునకు ధ్వజప్రాయముగా ప్రతిష్ఠించుకొనెను గనుక, ఆయనకు కృతిపతిత్వయశము తనంత లభించినను లాంఛనప్రాయమే.

రాధా మాధవము ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నమునకు మార్గదర్శకమని కొందరందురు గాని ఆ యభిప్రాయము విమర్శసహము కాదు. పింగళి సూరన ప్రబంధకథకు ఉషాపరిణయ కథతో పోలిక యున్నది గాని రాధామాధవ కథతో ఎట్టి పోలికయు లేదు. ఈ కథ రుక్మిణీపరిణయ కథవంటిది. బ్రహ్మవైవర్తాది పురాణములలోను, లోకులు చెప్పుకొనెడి కట్టుకథలలోను రాధామాధవుల సంబంధము ఒక తీరున నుండగా ఎల్లనార్యుడు వారి కిర్వురకు దాంపత్య సంబంధమును కల్పించుటయు, రాధయు ఆమె తండ్రియు కృష్ణునే పెండ్లికొమరునిగా అపేక్షింపగా ఆమె అన్న భద్రుడు తండ్రిమాటను, చెల్లెలి కోర్కిని ధిక్కరించి, తిరస్కరించి ప్రతిపక్ష మాచరించుటయు లోనగు కథాంశములు సర్వథా రుక్మిణీ పరిణయ కథతో సంవదించుచుండును. ఈ యెల్లనార్యుడు ప్రౌఢ ప్రబంధకర్తలలో నెన్నదగినవాడయ్యు, అష్టదిగ్గజఖ్యాతి నొందలేదు. ఆతనికి రాయల ఆదరసత్కారము మాత్రము లభించినది. అట్టి ప్రజ్ఞయే యుండియు ఆ సత్కారభాగ్యమైనను లభింపనివాడు సంకుసాల నృసింహాకవి.

నృసింహాకవి రాయల యాస్థానమున ప్రవేశింప యత్నించినట్లును, ఆ ప్రయత్నము సఫలము గాక విసిగి వెడలిపోయినట్లును కొన్ని వదంతులు కలవు. వానికి చారిత్రికాధారము లేవియు లేవు. అయినను ఈ కవి తన కవికర్ణ రసాయనమను పేరుగల మాంధాతృ చరిత్రమును శ్రీరంగనాయకస్వామికి కృతియిచ్చుచు అవతారికలో చేసిన రాజద్వార దూషణము రాజకృత తిరస్కారమునకు ప్రతి క్రియా సూచనమేమో అనిపించును.

కవికర్ణరసాయన కావ్యమున కథ చాల చిన్నది. అయినను గ్రంథము ఆరాశ్వాసములుగా పెరుగుటకు కారణము ఆతని వర్ణన మహత్త్వము. కథాప్రసక్తి తక్కువైనను అనావశ్యక వర్ణనలతో కావ్యమును పెంచుట శిల్ప ధర్మము కాకపోయినను కొంతమంది ప్రబంధకవులకు అది పరిపాటియైనది. ఈ కావ్యము పూర్వభాగము అతివేలమైన శృంగార వర్ణనలతోను, ఉత్తరభాగము ప్రశాంత వైరాగ్య వర్ణనలతోను నిండి నిబిడీకృతమై సర్వమానవ జీవిత ధర్మములైన రక్తికి, విరక్తికి సమ ప్రాధాన్యమును ఉపదేశించుచుండును. తన శృంగార వర్ణనాకర్ణనమున యతియైనను విటుడు కాకపోడనియు, వైరాగ్య వర్ణనాకర్ణనమున విటుడైనను యతి కాకపోడనియు నృసింహాకవి చేసిన ప్రతిజ్ఞ. ఇందులో కొంత అత్యుక్తి యున్నను రచన మాత్రము ప్రతిజ్ఞా నిర్వహణకు సాధకముగానే పొడకట్టును. వెతకి చూచిననే తప్ప ఈ గ్రంథములో పూర్వ కవుల అనుకరణములు సాధారణముగా దొరకవు.

ఆస్థానకవీశ్వరు లైనను కాకపోయినను కృష్ణరాయలకు సమకాలికులైన కవులలో ప్రముఖులు ఈపైన పేర్కొనబడినవారే. వీ రందరును ఆ మహారాజు ప్రాపకమును ఆసించినవారే. తన మెప్పును గోరి దిగ్దంతులవంటి యింతమంది కవులు తన గొడుగు నీడను చేరుచుండగా వారికి చల్లని ఆశ్రయ మిచ్చియు తన కవిత్వమునకు వారి మెప్పు కోరిన సౌమ్యస్వభావుడు కృష్ణదేవరాయలు. ఆయన ఆ ముక్తమాల్యదా తేజముముందు తమ రచనలు వెలవెలపోవుచుండునని లోలోన సిగ్గిలిన కవులు ఆయన ఆశ్రితులలో కొంద రుందురని నాయూహ. ఎవరు ఎట్టి యుక్తులు చెప్పినను ఆముక్తమాల్యద రాయలు స్వయముగా రచించినదే కాని వేరొకరు రచించి ఆయనపేరు పెట్టినది కాదు. ఆగ్రంథములో పెద్దనగారి పద్యములు కొన్ని కానవచ్చుటచేత

అది పెద్దన కృతమే అనెడివారు కలరు. కాని సూక్ష్మ పరిశీలకులు ఆ వాదమును అంగీకరింపరు. విష్ణుచిత్తీయములో పెద్దనగారివే కాక అక్కడక్కడ నంది తిమ్మనాదులు రచించిన పద్యములును కొన్ని యుండవచ్చును. గ్రంథరచన సాగుచుండు కాలములో, ఎడనెడ తన కవిమిత్రులకు తన గ్రంథమును వినిపించుచు వారియొక్కయు, తనయొక్కయు సంతోషముకొరకు ఒక్కొక్క తావున ఒక్కొక్కరిచే ఏదో పద్యము వ్రాయించి, వారి అనుమతిచే తనదిగానే ఆయన స్వీకరించియుండునని నా నమ్మకము. సహజముగా క్లిష్టమైన రాయలశైలికంటె అత్యంత విభిన్నమైన ప్రసన్న సుకుమార శైలిలో కొన్ని పద్యములు కానవచ్చుటకు అదియే కారణము. వాని యునికి మాత్రము రాయల కర్తృత్వమును తుడిచివేయజాలదు. ఇతరుల మాట అటుండనిండు. ఈ గ్రంథము పెద్దన కృతము కా దనుటకు వారి యిరువురి కవితాగుణములలోని తారతమ్యమే ప్రబల నిదర్శనము. మనుచరిత్ర కవిత్వము శ్రావ్యతకు, ప్రసన్నతకు, మెరుగునకు, నవరదనమునకు, అక్లిష్ట సమాస ఘటనకు పేరువడసినది. మాధుర్య సంపాదనము పెద్దనగారి సొమ్ము. సందర్భశుద్ధి గల వర్ణనలు చేయుట ఆయన పద్ధతి. అప్రసిద్ధ ప్రయోగమువలన ప్రసన్నతాభంగము కలిగింపకుండుట ఆయన పూనిక. ఇక రాయల కవిత్వ గుణములు వీనికి సర్వథా విపరీతములు. ఇందు శ్రావ్యత లేదు; ప్రసన్నత లేదు; వర్ణనలకు సముచితస్థానము లేదు; అన్వయము క్లిష్టము; సమాసఘటన అంతకంటెను క్లిష్టతరము. అయినను భావనాపటిమలో పెద్దన రాయలకు ఈడు కాదు. స్థూలాకారదర్శనము మాత్రమున తృప్తినొంది, దానిని యథాతథముగా ప్రదర్శింపగల నేర్పు పెద్దనది. అంతఃస్నాయువులను కూడ దర్శించి వానిని ప్రదర్శించు నేర్పు రాయలది. అతి తీక్ష్ణమైన భావనాప్రజ్ఞలో ఒక్కొక్కయెడ రాయలు తిక్కనను తలపించుచుండును. భావనావ్యాపారమే దర్శనమునకును, దాని పునఃప్రదర్శనమే కావ్యరచనమునకును మూలకారణ మను సిద్ధాంతమును అంగీకరింతుమేని తెలుగులో ఆ ప్రజ్ఞకల కవులు నల్గురే కలరు - తిక్కన, కృష్ణదేవరాయలు, సూరన, అనంతుడును. ఆముక్తమాల్యదలో కథైక్యమునకు భంగము కలిగించు కొన్ని ప్రాసంగికములు చొప్పింపబడినవి. ఆధికారిక వృత్తముతో సుసంఘటితము లైనను, కాకపోయినను ఆ ప్రాసంగికములు మాత్రము ప్రయోజన సంపాదకములేకాని నిరర్థకములు కావు. అ వన్నియు కావ్య ప్రథమోపదేశమైన విష్ణుభక్తికి పోషకము లగుటయేకాక భగవదనుగ్రహ ప్రాప్తికి భక్తి జ్ఞానయోగములలో ఏదియు నొండొంటికి తీసిపోదని నిరూపించుటకు సాధనభూతములుగా నున్నవి. జ్ఞాననిరూఢమైన భక్తివలె జ్ఞానరహితమైన భక్తియు, దానివలెనే భక్తిసహితమగు సంకీర్తనయు, ముక్తికి కారణము లని ఉపదేశించుటకు ఒక్కొక్క ప్రాసంగికము కల్పింపబడినది. యామునాచార్యుడు వేదాంత వివేక సంపన్నుడగు జ్ఞాని. ఆయన జ్ఞానము భక్తినిరూఢము. విష్ణుచిత్తుడు శుద్ధ ప్రపన్నుడు. 'నృహరీ వాదము లేల లేరె యితరుల్ నీ లీలకున్ బాత్రముల్' అని తన తృణప్రాయత్వమును నిరూపించు కొన్న ముగ్ధభక్తుడు. ఇక మాలదాసరియో మంగళకైశికీ గానవ్రత పరాయణుడైన నీచజన్ముడు. ఈ ముఫ్వురకును శ్రీ మహావిష్ణువు తన అనుగ్రహమును సమానముగానే ప్రసాదించెను. మరికొంత తరిచి చూచినచో ఈ భక్తి విశేషము లన్నిటిలో కీర్తనప్రభావమే పరమతేజస్వి అని తోచును. ఆ ప్రభావమువలననే బ్రహ్మరాక్షసునకుకూడ పూర్వపాప విమోచనము కలిగి విష్ణుసారూప్యము లభించినది. మొత్తముమీద అద్వితీయమైన వైష్ణవతేజము సర్వత్ర తానేయై వెలుగుచు ఉపాధివశమునను, అధికారివశమునను భిన్నభిన్నరూపముల వ్యక్తమగుచు, ఎల్లెడల ధ్వాంతనాశము చేయుచుండుట ఈ కావ్యమునందలి ధర్మధ్వని.

క్రీ. శ. 1530 వ సంవత్సరములో ఆంధ్రభోజు డస్తమించెను. ఆయనకు పూర్ణాయుష్యమే యుండి మరికొంత కాలము సరస్వతీపూజ చేయుచుండుచో మరి ముగ్గురు నల్గురు మహాకవులు ఆ పూజామందిరమున ఆసీనులై యుండెడివారు. పింగళి సూరన, రామరాజభూషణుడు, తెనాలి రామకృష్ణుడు, కందుకూరి రుద్రయ ఆ భాగ్యమునకు నోచుకొనరైరి.

పై వారిలో రామరాజభూషణుడు అళియ రామరాజు పరిపాలనలో విజయనగరాస్థానకవిగా నున్నను ఆ పదవి కృష్ణరాయని కాలములో పెద్దన అధిష్ఠించిన పదవి వంటిది కాదు. రామరాజభూషణుని నాటికి అష్టదిగ్గజ సింహాసన మండపమును లేదు; అతనికి అగ్రాసనాసీనతయు లేదు. రామరాజుచే ఎన్ని మన్ననలు పొందినను ఈ కవి ఆ రాజు మ్రోల ఆశ్రితునివలె విధేయుడై మెలగియుండువే కాని కృష్ణరాయలచే పెద్దనవలె సంభావనాపూజితుడై యుండడు. ఈ తారతమ్యము అతని హృదయమును బాధించి యుండునని యూహించుటలో ఇంచుకైనను సత్య ముండకపోదు. అతడు ఇం కొక ఆస్థానమున చేరి యున్నచో ఈ తారతమ్యబాధ ఉండెడిదికాదు. ఈ రహస ్యమెరిగియుండియే కాబోలు పింగళి సూరన విజయనగరము వంక చూడలేదు. సామంతరాజులైన అకువీటివారు,

నంద్యాలవారు అతనిని చేరదీసి కృష్ణరాయలకు దక్క వలసిన యశమును తాము దక్కగొనిరి. కృష్ణరాయని కాలములోనే కళాపూర్ణోదయము పుట్టియున్నచో రాయలు స్వయముగా అర్థించి ఆ కృతికన్యను స్వీకరించి, తన భాషా సేవ చరితార్థమైనట్లు భావించుకొనెడివాడు. ఈ పదునారవ శతాబ్దిని పూర్వార్ధము, ఉత్తరార్ధములుగా రెండు విభాగములు చేసితిమేని పూర్వార్ధమున పెద్దన గారును, ఉత్తరార్ధమున పింగళి సూరనయు ఆంధ్రసారస్వత సామ్రాజ్యమును ఏలిన చక్రవర్తులని నిష్పాక్షికముగా, పూర్వపక్షరహితముగా చెప్పవచ్చును.

పురాణాంతర్గతమైన యొక యుపాఖ్యానమును గైకొని దానిని నానావిధ కావ్యశిల్పాలంకృతులతో ప్రబంధీకరించి ఒక స్వతంత్రరచన చేయుట ఈ ప్రబంధ శాఖకు ముఖ్య లక్షణ మనియు, ఆ పదకమును తొలు దొల్త ఊహించి ప్రథమ ప్రబంధరచన చేసిన కవి ఆంధ్ర కవితాపితామహు డనియు మన మెరుగుదుము. ఆ పద్ధ తియే క్వాచిత్కముగా ఇర్వురు ముప్వురకు తప్ప తక్కిన ప్రబంధకర్తల కెల్లరకును అనుసరణీయ మయ్యెను. ప్రబంధ కవులు ఉపాఖ్యానముల కొరకు పురాణములను వెదక బొచ్చిరి. ఎల్లరకును శృంగారప్రధానములైనట్టియు, నానావిధ వర్ణనావకాశములు గలట్టియు కథలే కావలసి వచ్చెను. లభించిన కథలలోనైనను కథాప్రవర్తనకు హేతుభూతములైన పాత్రలు వారి దృష్టిని ఆకర్షింపలేదు. కావుననే సజీవపాత్ర నిర్మాణ మనెడి శిల్పసంపద ఆప్రబంధ ములలో మృగ్య మయ్యెను. ఏ ప్రబంధములోనేని ఏదేని యొకపాత్ర ప్రాణవంతముగా కానవచ్చినను అది కథా రంగమున ఏ మూలనో, ఏ కొంచెముసేపో నర్తించి నిష్క్ర మించెడి పాత్రయే కాని సమగ్ర ప్రబంధకార్యముతో అవినాభావ సంబంధము కలిగి తనవశమున కథయు, కథావశమున తానును ఉన్మీలనము చెందినట్టి సంపూర్ణ పాత్ర కాదు. అదియును గాక పెక్కురు పాత్రలను వర్ణిం చుటే తప్ప, చిత్రించు టెరుగరు. పాత్రలను చిత్రించుట దృశ్యకావ్య ధర్మము; వర్ణించుట ఆఖ్యాన లక్షణము. ప్రబంధములు స్వభావముచే అఖ్యానములేయయ్యు నాటక ధర్మములైన కథైక్య, కార్యైక్య, పాత్రచిత్రణ, రంగ నిర్వహణాది నాటకధర్మములను స్వీకరించుటవలననే ఇతి హాసాదులైన యితరాఖ్యానములకంటె విశిష్టత కలవి యగును. నాటక లక్షణమే ప్రబంధలక్షణముగా నిర్దేశించిన అలంకారికులుకూడ గలరు.

ఇది యిటు లుండ వేత్తయు, జిజ్ఞాసువు నైన కవి, కేవల కథారచనతో తృప్తి నొందడు. అతడు ప్రత్యక్షలోక పరిశీలనమువలన, తాను దర్శించిన జీవిత రహస్యములను వ్యంగ్యముగా కావ్యమున ధ్వనింపజేయును. తన యను భవమునకును, తాను ప్రతిపాదింపదలచిన జీవిత ధర్మము లకును అనువైన ఉపాఖ్యానములు పురాణాదులలో లభింప నప్పుడు, తన కథాప్రపంచమును తానే సృష్టించు కొన వలసినవా డగును. పింగళి సూరన కళాపూర్ణోదయ కథను తానై సృష్టించుకొనుట తాను చెప్పదలచిన శృంగార జీవిత రహస్యములకు అనువైన ఉపాఖ్యాన ములు పురాణములలో లభింపక పోవుటవలన. ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నమును రచించుట ప్రబంధమునకు సంపూర్ణ నాటకత్వ మాపాదించుటకొరకు.

పై నుడివిన రెండు మహా కావ్యములను రచింపకముందు సూరన రాఘవ పాండవీయ మనెడి ద్వ్యర్థి ప్రబంధమును రచించి శ్లేషకవితా కుతూహలముగల తరువాతి కవులకు మార్గదర్శకు డయ్యెను. ఆంధ్ర వాఙ్మయములో అంతకు మున్ను అచ్చటచ్చట కానవచ్చు శ్లేషపద్య రచనలకు ఈ రాఘవ పాండవీయము పరిణత రూపము. దీనితరువాత వెలసిన రెండర్థముల, మూడర్థముల కావ్యము లన్నియు రాఘవపాండవీయ సంతానమే. ఈ విచిత్ర కార్య ములో సూరనకు అనుసరణీయమైన ప్రాచీన గ్రంథము గాని, లక్షణముగాని లేదు. అదిగాక శ్లేషకవిత్వము సంస్కృత కవికి కొంతవరకు సుకరమేకాని తెలుగు కవికి అతిదుర్ఘటము. 'అందునుం దెనుగు కబ్బం బద్భుతం బండ్రు' అని సూరనయే అందలి క్లేశమును తెలియ జెప్పెను. తన లక్షణమును తానే కల్పించుకొని, పొత్తు కుదురని రెండు మహా కథలను జోడించి 'దక్షుం డెవ్వం డిల రామ భారత కథల్ జోడింప భాషాకృతిన్' అను ఆశ్చర్యార్థక ప్రశ్నకు సూరనయే దక్షు డని మెప్పుతో లోకము సమాధాన మిచ్చునట్లు చేసెను. ఈ ప్రబంధము, కూలంకషమైన ఉభయభాషా పాండిత్యమునకును, నవ నవోన్మేషమైన బుద్ధి సంపదకును మాత్రము ఫలము. ఆయన ఉపజ్ఞకు, కావ్యసృష్టి కౌశలమునకు, అతీంద్రియ వస్తు దర్శనక్షమమైన భావనాశక్తికి తక్కిన రెండు ప్రబంధములును ఫలములు. కళాపూర్ణోదయము కృత్రిమ రత్నమని రామరాజభూషణు నంతటి పండితకవి యాక్షే పించినాడు. కథ వక్రముగా నుండుటకు, వేశ్య నాయిక యగుటకు, శృంగారవర్ణన సమయ సిద్ధముగా లేకపోవు టకు మరికొంద రాక్షేపించి యుందురు. నాడే కాదు, నేడును అట్టి యాక్షేపణలు చేయు విమర్శకులు కలరు. వారికి క్షుణ్ణ మార్గములును, అలంకారిక నిర్దేశములును మాత్రమే శరణ్యములు. నూతన స్వతంత్ర వస్తు సృష్టిని

గాని, భావ గాంభీర్యమునుగాని వారు గ్రహింప నొల్లరు. సర్వప్రబంధ సాధారణమై శాస్త్రనిర్దిష్ట స్వరూపము గల దానిని మాత్రమే వారు శృంగార రసముగా అంగీకరింప గలరు కాని ప్రత్యక్ష లోకదృష్టమై, సహజమైన దానిని భావింపజాలరు; భావింపగలవారిని మెచ్చజాలరు. అసలు లోక ప్రవృత్తికి మూలభూతమైన తృతీయ పురుషార్థము కావ్యములయందు శృంగార నామము తాల్చునప్పుడు జీవులయొక్కయు, లోకములయొక్కయు వైవిధ్యమును బట్టి వివిధ రూపముల వెలుగొందునా లేదా ఒకే రూపమున వ్యక్తమగునా అను ప్రశ్న వారికి స్ఫురింపవే స్ఫురింపదు. ఆ స్ఫురణ గలవాని కావ్యమును శాస్త్ర విరుద్ధమని తిరస్కరించుటకుమాత్రము సమర్థు లగుదురు. నిజముగా ప్రాచీనాలంకార శాస్త్ర వాక్యములు అత్యంతము విపులమైన అర్థము కలిగి నానావిధ సారస్వత సృష్టులను సమర్థించుటకు ఏర్పడిన సూచనలు. రాను రాను వానికి సంకుచితార్థము లేర్పడి, మూలతత్త్వములే మరుగుపడి పోయెను. అట్టి సంకుచితార్థ శాస్త్ర వాక్యములను పరమ ప్రమాణముగా స్వీకరించి శిరసావహించువారికి, సహృదయతగాని, భావుకత్వముగాని ఉండునని ఆశించుట అవివేకమే యగును. పింగళి సూరన శృంగారరసముయొక్క ఉత్పత్తి స్థానమును బ్రహ్మలోకములో సరస్వతీ, చతుర్ముఖుల హృదయ లీలలో చూడగలిగెను. తద్రసామృత స్రవంతి ఆ దివ్యలోకమునుండి కదలి గంధర్వ లోకముగుండ, మానవ లోకముగుండ అధోలోకమువరకు ప్రవహించును. ఆయాలోక స్వభావములను బట్టి, ఆలంబనములను బట్టి దాని పవిత్రతయు, రుచియు మారుచు తుదకు కలుషితము గూడ నగును. శృంగార రసాధిదేవతయొక్క ఈ విచిత్ర నర్తనము ఏ యలంకార శాస్త్రములలో సూచింపబడినది? ఆ శాస్త్రములే శరణ్యమనుకొన్నవారికి ఆ నర్తన మెట్లు ఆమోదము గొల్పును? ఆంధ్ర వాఙ్మయములో ఇట్టి శృంగార ధర్మధ్వని గల మహా కావ్యము నాటికిని నేటికిని కళాపూర్ణోదయ మొక్కటియే. ఉత్కంఠాజనకమైన కథా కల్పనా చమత్కృతి, పాత్ర వశంవదమైన కథా వికాసము, కథా వికాస వశంవదమైన పాత్రోన్మీలనము, పాత్ర స్వభావానుగుణమైన భాషా రచన లోనగు సారస్వత శిల్పధర్మము లన్నిటికి ఏకనిలయ మగుటయేకాక పైని పేర్కొన్న శృంగారతత్త్వ ప్రతిపాదనమునకు క్షేత్రమై నెగడినది గనుకనే ఆ ప్రబంధము కావ్యకళా పరిపూర్ణావిర్భావమను నర్థము నిచ్చెడి కళాపూర్ణోదయ మనెడి సార్థక నామము తాల్చినది. మరి దాని సోదరియైన ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నము, సాక్షాత్తు శ్రవ్య కావ్యరూపము తాల్చిన దృశ్య కావ్యమే. తెలుగు ప్రబంధములలో ఎద్దాననైనను కథా విస్తృతియో, వర్ణనాధిక్యమో, అనావశ్యక ప్రాసంగిక కథనమో, కథైక్యరాహిత్యమో, పాత్ర నిర్జీవత్వమో — ఏదో ఒక లోపమును చూపవచ్చును. అట్టి యే లోపమును లేక ప్రతి విశేషము సముచితమై అన్నింటి కలయికచే అవయవి సుందరమై, కూర్పు నిబిడమై, నాటక లక్షణమంతకు లక్ష్యభూతముగా వెలసిన కావ్యము ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నము. తెలుగు భాషలో, శుచిముఖవంటి ప్రజ్ఞాధురీణమైన స్త్రీపాత్ర లేదు. కలభాషిణి వంటి ప్రేమమయమైన స్త్రీ పాత్రయు లేదు.

కేవల కల్పనా కథలు కృత్రిమ రత్నములని సూరనను ఆక్షేపించినను రామరాజభూషణుడు సూరనకు అనుకర్త యగుటకు జంకలేదు. హరిశ్చంద్ర నలోపాఖ్యానము రాఘవ పాండవీయమునకు ప్రతిద్వంద్విగా పుట్టిన ద్వ్యర్థి కావ్యమే. అదే కాదు, వసుచరిత్రయు మనుచరిత్రతోడి స్పర్ధమై రచింపబడినదే. ఆ కాలములో ఒక కవిమీద ఇంకొక కవికి స్పర్ధ మెండు. అది విద్యాస్పర్ధయని వారు సరిపెట్టుకొనిరి కాబోలు! కాని స్పర్ధ యున్నచోట అనుకరించుట తగదు. అది నిజావమానమునకు హేతువు. రామరాజ భూషణునకు అట్టి సంకోచము లేదు. ఎవరియెడ తాను మనసా ఈర్ష్య చూపునో వారినే అనుకరించి గుణాధికత చూపవలెనని పరిశ్రమించుట అతని లక్షణము. ప్రథమ స్థానము అనుకార్యునిదే కాని ఎంత పాటుపడినను అనుకారికి లభింపదు. అయ్యు, అనుకారి మహా ప్రతిభా సంపన్నుడగునేని రెండవస్థానమునకైనను అతనికి అర్హత కలుగును. రామరాజ భూషణుడు ద్వ్యర్థి రచనలో సూరనకును, ప్రౌఢ ప్రబంధ రచనలో పెద్దనకును ద్వితీయుడుగా స్థిర యశము నార్జించుకొనెను.

వసుచరిత్ర కథ చాల చిన్నది. స్వల్పమైన ఆ యితివృత్తము నంత విపులముగా పెంచి వ్రాయుట రామరాజ భూషణుని వర్ణనా సామర్థ్యమునకు నిదర్శనము. సర్వలక్షణ వేత్తృత గల మహా పండితుడు గనుక, సమస్తాలంకారిక సూత్రములకు లక్ష్యభూతములు కావలె ననెడి అభినివేశముతో పెక్కు పద్యములు రచించి గ్రంథమును చాలవరకు పెంచెను. ఆ పెంపంతయు అనావశ్యకమని పూర్వకాలముననే కొందరు బుద్ధిమంతులకు పొడకట్టినది. వారిలో ఒక సాహసికుడు ఆ గ్రంథములోని మూడు వందల పద్యములు ఏర్చి కూర్చి ఆ సంగ్రహమునకు పిల్లవసుచరిత్ర యని పేరు పెట్టెను. రామరాజభూషణుడు ఆవశ్యకములు, అనావశ్యకములు అనెడి చూపు లేక

అద్భుతావహములయిన వర్ణనలలో చూపిన నేర్పు కథా నిర్వహణమున చూపలేదని ఈ పిల్ల వసుచరిత్రయే సాక్ష్య మిచ్చును. అగుగాక, ఈ గ్రంథము మన వాఙ్మయమున మహా ప్రభావము కలది. ఇంత ప్రౌఢ సాహిత్యము గల ప్రబంధము మరియొకటి లేదని బహుపండితాభిప్రాయము. పద్య రామణీయకము, సాహితీ పటిమయు దాని ప్రశస్తికి కారణములు. లయయు, గమకమును గలిగి కీర్తనవలె పాడదగిన పద్యములు, కమ్మచ్చు తీసిన రీతిని వంపులేక సాగివచ్చు పద్యపాదములు, అపేలవమును నీరంధ్రమును నైన పద గుంఫనము, అప్రయత్న సిద్ధములయిన వ్యంగ్య శ్లేషాదులు — ఇత్యాది కావ్య శరీరావయవ సౌష్ఠవము కలిగియుండుటనుబట్టి వసుచరిత్ర ఉత్తమ ప్రబంధకోటిలో చేర్పబడినది. తదుపరి, ప్రౌఢకవు లనిపించుకొనదలచినవా రందరు దీని ననుకరించిరి. ఆ యనుకృతులకు పిల్ల వసు చరిత్ర లనెడి ఒక కృత్రిమ యశము లభించెను. ఆ యను కరణము ఆంధ్ర కవిత్వము నిర్జీవమైన క్షీణ యుగములో మరికొంత యెక్కు వాయెను. పిల్ల వసుచరిత్రకారులలో అద్దంకి గంగాధరకవి రామరాజభూషణునకు సమకాలి కుడే. ఇతడే అతనికంటె పూర్వుడని రుజువు చేసినవారును కలరు.

వసుచరిత్రలోని శ్లేష రెండర్థములు కావలసినచోట సొంపుగానే యుండును గాని అక్కరలేని చోటున వెగటుగొల్పును. సందర్భోచితమై, సుబోధముగా నున్న శ్లేషచమత్కారము శుక్తిమతీ కోలాహల సంవాద ఘట్టమున కలదు. సంవాద చాతుర్యమునందును, కథన నైపుణియందును ఆ ఘట్టమే శోభావహము. అధికారిక మైన గిరికా, వసువుల కథకంటె ప్రాసంగికమైన శుక్తి మతి కథయే మేల్తరముగా నున్నదనుటలో సందే హము లేదు.

కృష్ణదేవరాయల అనంతరము వెలసిన ప్రౌఢ కావ్య ములలో పాండురంగ మాహాత్మ్యము ఆంధ్ర సారస్వత ప్రతిష్ఠకు నిధానములైన ఉత్తమ రచనలలో ఒకటి. ఆ గ్రంథము క్షేత్రమాహాత్మ్యమే యయ్యు ప్రౌఢాలంకారిక శైలినిబట్టి ప్రబంధజాతిలో చేరినదే. అందలి ప్రతికథయు ప్రాణవంతములైన పాత్రలతో, సునంఘటితములైన కథా వయవములతో స్వయంసంపూర్ణమై తీర్చి దిద్దిన ఖండ కావ్యమువలె హృదయావర్జకముగా నుండును. రామ కృష్ణుని భావములు అతిస్వతంత్రములు, అతి గంభీరములు, అతి రమణీయములు. ఆ భావములను వ్యక్తముచేసిన పద గుంఫనయు అతిప్రౌఢము. ప్రౌఢభారతి యనదగిన నిగమ శర్మ అక్కగారు వరూథినీ, కలభాషిణీ, సుగాత్రీ, పత్య భామలతో సహపీఠ మలంకరించిన సారస్వతాంధ్ర మహిళా రత్నము. ఆమె ఆంధ్రజాతి కెల్లను అక్కగారు కావలెనని తలచి కాబోలు 'అక్క' యనియే తప్ప కవి ఆమెకు వే రొకపేరు పెట్టలేదు. నిగమశర్మయక్క తెలుగువారు విస్మరింపరాని ఆడుపడుచు. కాశీఖండములోని గుణనిధి, శివరాత్రి మాహాత్మ్యములోని సుకుమారుడు, ఉద్భటా రాధ్య చరిత్రలోని మదాలసుడు ఈ నిగమశర్మకు సతీ ర్థ్యులే. ఆ యక్కగారే లేనిచో నిగమశర్మ కథకు ఇంత ప్రఖ్యాతియే వచ్చెడిది కాదు.

క్షేత్రమాహాత్మ్యములలోని ఈ సాంఘిక కథలలో పరిణామ కృత్రిమత్వమును సవరింప నుద్దేశించి కందుకూరి రుద్రయ తన నిరంకుశోపాఖ్యానమున ఒక స్వతంత్ర జీవిత ధర్మమును ప్రతిపాదింపదలచి యితివృత్తమును కల్పించెను. దుష్కాముకులైన నిగమశర్మాదులకు జీవితాంతమున ఆయా క్షేత్రముల మహత్త్వమువలన కాకున్నచో ఉత్తమ గతులు ఉండునా, ఉండవా యని యాశంకించి ఆ ప్రశ్నకు సమాధానము చెప్పుటకే రుద్రయ ఈ ప్రబంధమును ఉపక్రమించెను. అనన్యధర్ముడై, తృతీయ పురుషార్థమునే ఆత్మవ్రతముగా సేవించినవానికి ఊర్ధ్వలోకప్రాప్తి సుక రమే యని ఈతని సిద్ధాంతముగా పొడకట్టును. గ్రంథాదిని ఈ పరమార్థమే ప్రతిపాదితమైనది. కాని కథ సహజముగా పరిణమింపక కృత్రిమమార్గముననే నడచినది. అందుచే రుద్రయ ప్రతిపాదనము సమ్యక్పరిష్కృతము కాలేదు.

ఈ శతాబ్ది యంతిమభాగములో రుద్రయకు సమకాలీను లైన పెద్ద కవులు మరి నల్వురు కలరు - సారంగు తమ్మయ్య, చదలవాడ మల్లయ్య, పొన్నిగంటి తెలగన్న, శంకరకవి. వీరిలో మొదటి యిర్వురును పరమభక్తుడగు విప్రనారాయ ణుని కథను వైజయంతీ విలాసము, విప్రనారాయణ చరిత్ర అనుపేర్లతో వేర్వేరు కావ్యములు వ్రాసిన సాధు రచయితలు. వీరి రెండు ప్రబంధములును కొంచెము ఇంచుమించు ఒకేకాలమున పుట్టియుండును. ఇందలి యితి వృత్తము విప్రనారాయణు డనెడి ఒక వైష్ణవభక్తుని చరిత్ర. ఈ మహాత్ముని ద్రావిడభాషలో తొండరడిప్పొడి యాళ్వార్ అని అందురు. 'భక్తాంఘ్రిరేణు'వని దాని యర్థము. పేరునుబట్టియే ఆ కావ్యము ఒక మహాభక్తుని చరిత్రయని స్పష్ట మగును. ఆ చరిత్రలో వర్ణితమగువది అతని ప్రపత్తి. ఆ ప్రపన్నుడు కారణాంతరమున కాలు జారి పడినపుడు భక్తావన పరతంత్రుడైన భగవంతుడు స్వయముగా చేయూత యిచ్చి యుద్ధరింపగలడు. భక్తునకు కాలు జారుట సాధారణముగా స్త్రీ వశమున. ఆ ప్రలోభ మునకు సంబంధించినంత వరకే ఈ కథలో శృంగారము

కన్పట్టును గాని అతఃపూర్వముగాని, ఆ తరువాతగాని పొడగట్టదు. కావున ఈ రెండు కావ్యములును అచ్చపు శృంగార ప్రబంధములు కావు. మరియు ఆనాటి యితర ప్రబంధములలో లేని హాస్యమునకు వీనిలో కొంత అవకాశము కల్పింపబడినది. నిజమునకు శృంగారమునుండియే హాస్యము జనించును. ఆ రెండును సజాతీయములు. దక్షిణాంధ్ర యుగములో వీరిని అనుకరించి శృంగారములో హాస్యము జోడించిన కవులు కొందరున్నారు. అదియును గాక ప్రౌఢసాహిత్య మనెడి కృత్రిమ శైలిని విసర్జించి, సాధుసుందరమైన సహజశైలిని ప్రబంధ రచనకు తొల్త ఉపక్రమించినవారు వీరే.

పొన్నిగంటి తెలగన్న ప్రత్యేకత అచ్చ తెనుగు కావ్య రచన. పూర్వ గ్రంథములలో అక్కడక్కడ కానవచ్చు శ్లేష పద్యములే ఉపశ్రుతిగా ప్రత్యేక శ్లేషకావ్య రచన చేసిన పింగళి సూరనవలె పూర్వ గ్రంథములలో అచ్చటచ్చట కానవచ్చు అచ్చతెనుగు పద్యములే ఉపశ్రుతిగా అచ్చతెనుగు కావ్య రచన చేసిన మహనీయుడు తెలగన్న. సూరన రాఘవ పాండవీయము తరువాతి శ్లేష కావ్యములకు మేలుబంతి యైనట్లే తెలగన్న యయాతి చరిత్రయు తరువాతి అచ్చతెనుగు కావ్యములకు మేలుబంతి యయ్యెను. అర్వాచీనులలో ఏమాత్రమో కూచిమంచి తిమ్మకవికి దప్ప తక్కినవారికి తెలగన్న సరళత అలవడ లేదు. ఈ యచ్చతెనుగు రచనలు శుద్ధ కృత్రిమములని నా తలంపు. దీనిలో అచ్చ తెనుగు లేదు సరిగదా తత్సమ తద్భవ దేశ్యాత్మకమైన ఆంధ్ర భాషలో తత్సమము పరిహరింప బడుటచే భాషాసౌష్ఠవముకూడ లోపించినది.

ప్రౌఢ ప్రబంధకర్తగా తనకును, ప్రౌఢ ప్రబంధ నాయకుడుగా హరిశ్చంద్రునకును యశము రావలె ననెడి కుతూహలముతో కాబోలు శంకరకవి గౌరన హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానమునకు ప్రతిగా పద్య హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానమును వ్రాసెను. ప్రౌఢ పద్య రచనయే కావ్యత్వ సిద్ధికిని, కవి యశమునకును పరమలక్ష్య మగుటచేతనే పెక్కు ద్విపద కావ్యములకు పద్య కావ్యములు ప్రతులుగా వెలసినవి. మూలములైన ఆ ద్విపద కావ్యములు ప్రతులైన పద్యకావ్యములవలన పెక్కు పొనుగువడిపోయినవి. పాలకుర్కి సోమనాథుని బసవపురాణ మొకటియు, గౌరన హరిశ్చంద్ర మొకటియు, అనుకృతులైన పద్య ప్రబంధములకు లొంగిపోక స్వశక్తిచే నిలబడి యుండగల్గెను. బసవ పురాణమును ప్రబంధీకరించిన కవి అంతగా చెప్పదగిన సమర్థుడు కాడు. కావున ద్విపద కావ్యముయొక్క కీర్తికి చలనము రాదు. కాని హరిశ్చంద్రను ప్రబంధీకరించిన ఈ శంకరకవి మహా సమర్థుడు. ఈతని పద్యరచన ఎందరికో అనుకరణ యోగ్యమైనది. ఈతని కావ్యము ప్రౌఢ ప్రబంధములలో ఒకటిగా పేరెన్నిక గనెను. అయినను దీనివలన గౌరన ద్విపదకీర్తికి హాని కల్గలేదు; ఎందుచేత ననగా, రెండు మూడు మాటలతో పాత్రయొక్క ఆకార స్వభావములను చిత్రింపగల గౌరన భావనాపటిమ అతని యశోలక్ష్మికి వజ్రకవచము. దానిని భేదించుట ఏ పద్య ప్రబంధ కర్తకును సాధ్యము కాదు. కావుననే నేటికిని గౌరన హరిశ్చంద్రుడు తన రాజ్యమును తాను ఏలుచునే యుండెను.

ఇంతతో పదునారవ శతాబ్ది ముగిసినది. విజయనగర సింహాసనము, ఆత్మరక్షణార్థమై తొలుత పెనుగొండలోను, పిమ్మట చంద్రగిరిలోను తలదాచుకొనవలసిన యవస్థ యేర్పడినది. నామమాత్రముగా సింహాసన మధిష్ఠించినను రాజ్యరమనే కాపాడజాలని ఆ రాజుల యాశ్రయమున కవితారాజ్యము విస్తరిల్లుట అసంభవము. అందుచే, సామంతరాజయ్యును చక్రవర్తిగుణ శోభితుడైన తంజాపూరు రఘునాథ నాయకుని ప్రాపు గోరి, ఆంధ్ర సరస్వతి దక్షిణ దిశకు తరలిపోయి వలసరాజ్య మేర్పరచుకొనెను. రఘునాథుడు అపర కృష్ణదేవరాయలు. ఈ మహనీయుల కిర్వురకును పెక్కింట సామ్యము కలదు. ఇర్వురును శత్రు భయంకరులైన మహాశూరులు. ఇర్వురును ప్రజారంజకులైన పరిపాలకులు. ఇర్వురును కవులు, కవి పోషకులు. తుద కిర్వురును నడివయస్సుననే మృత్యుగోచరులైనవారు.

తంజావూరు నాయకరాజుల రాజకీయ చరిత్ర క్రీ. శ. 1535 వ సంవత్సరములోనే ప్రారంభ మగును కాని సారస్వత చరిత్ర మాత్రము క్రీ. శ. 1620 వ సంవత్సరముతో మొదలిడును. నాటినుండి నూటయేబది సంవత్సరముల వాఙ్మయ చరిత్రకు దక్షిణాంధ్రమే కేంద్రస్థానము.

కృష్ణదేవరాయని ఆస్థానమున అల్లసాని పెద్దన యెట్టివాడో రఘునాథుని యాస్థానమున చేమకూర వెంకటకవి యట్టివాడు. ఈతని విజయ విలాసము తెలుగుభాషలోని మార్దవమునకును, అందును తంజావూరి తెలుగులోని లాలిత్యమునకును ప్రథమ దృష్టాంతముగా వెలుగొందు కావ్యరాజము. మరియు శ్రీ వేదము వెంకటరాయ శాస్త్రి గారు అన్నట్లు తమంత విచ్చెడి పూవులవలె సుబోధములైన శ్లేషలకు, వ్యంగ్యములకు విజయవిలాసము ఒక పూదోట. దీని మూలకథ భారతములోనిదే యైనను, వెంకటకవి శబ్దార్థములు రెండింటను ఎక్కువగా అనుకరించిన కావ్యము తాళ్ళపాక తిమ్మక్క వ్రాసిన సుభద్రా

for S. O

పరిణయము. వెంకటకవిని మిక్కిలి గౌరవముతో ఆదరించి మన్నించిన ఆ ప్రభువు రఘునాథుడు ఇంచుమించు అంత సరస రచనలు చేసిన సమర్థుడు. కృష్ణదేవరాయలు తిరుపతి వెంకటేశ్వరుని పదభక్తుడు. రఘునాథుడు రామభక్తుడు. ఆ రాముని కథను మొదట సంస్కృత భాషలో గానము చేసిన వాల్మీకి మహర్షి గాథను తన సారస్వత సృష్టికి మంగళాచరణముగా తొలుదొల్త వాల్మీక చరిత్రమను పేర రచించి, ఆపైని తన కిష్టదైవమైన రాముని గాథను రామాయణ మను పేర గానము చేసెను. ఈభూపాలుని మూడవ కృతి శృంగార సావిత్రి. భారతములో శుద్ధ శాంతరస ప్రధానమైన ఆ కథ ప్రబంధీకరింపబడి శృంగార సావిత్రియనుపేరు దాల్చుటలో ఆనాటి రాజుల యొక్కయు, కవులయొక్కయు శృంగార ప్రియత్వము వ్యక్తమగును. శృంగారమునకు అంగముగా సావిత్రి యందును, రామాయణమునందును హాస్యముకూడ పోషింపబడినది. ఈ హాస్యము తపోనిష్ఠులైనవారిని ప్రలోభింపజేయు వేశ్యల హావ భావ విలాసాది ప్రయోగముల మీదను, వారి ప్రతిజ్ఞలమీదను ఆధారపడి యుండును. ఆ వేశ్యలు ఆనాడు తంజాపురాస్థానమును దేవేంద్రుని కొలువుగా మెరపించిన భూలోకవేశ్యలే కాని మరి కాలాంతర లోకాంతర వారకాంతలు కారు. ఆ కాలపు తంజావూరు రాజుల కొలువులోవలె మరియేకాలపు ఏ రాజు కొలువులోను వార వనితలకు అట్టి స్వేచ్ఛా విహారము, గౌరవ మర్యాదలు జరగలేదు. వారిలో కొందరు మధురవాణి, రామభద్రాంబ మొదలయినవారు సంగీతముతోపాటు, సాహిత్యమునందును నిష్ణాతులై ఆస్థాన గాయకులతో, ఆస్థాన కవులతో సమముగా గౌరవింపబడిరి. వారికే కాదు కవులకును, రాజులకును, రాజపురుషులకును, సంపన్న గృహస్థులకును సంగీత సాహిత్య విద్యా పరిశ్రమయు, వానియెడ ప్రియత్వమును మీరజాలని ఆచారము లయ్యెను. ఆ రెండు కళలు నేర్చినవారు శృంగార పురుషులుగా, సరసులుగా రాజ సభలలోను, నగర వీథులలోను చనవుమై నెగడుచుండిరి. వారికిని విద్యావతులైన వారకాంతలకును మిత్ర సంబంధము, గురు శిష్య సంబంధము, సఖిత్వ సంబంధము బాహిరముగా చెల్లుబొచ్చెను. అది యొక గంధర్వ లోకము. ఆ లోకవాసులకు కాముకత్వమే జన్మ చరితార్థతకు కారణ మయ్యెను. గీత సాహితీ మోహనవాణులు చెవులు పట్టి యాడింపబడినవాడు కాముకుడు గాక తప్పదట. ఈ సిద్ధాంతము ఉలూచినోట చేమకూరి వెంకటకవి పలికించినది. ఈ వాతావరణము శాను రాను విజయరాఘవుని కాలములో మరింత కలుషితమై ఒక అర్ధ శతాబ్దిలో తంజ వూరి ఆస్థానము మన్మథుని కొలువుకూటమైనది. అ మధురకుకూడ వ్యాపించినది. పరకీయా శృంగారమ పేర కాముక వ్యాపారమే కావ్యములకు ప్రధానే వృత్త మయ్యెను.

'వినవేమె వావి వరుసలు
తనువుల ధర్మంబో అత్మ ధర్మమొ తలఁపన్'

అని సంఘమునునవాలు చేసిన స్వేచ్ఛా ప్రణయవిహా పరాయణులైన కవులు పెక్కు రుద్భవిల్లిరి. వా స్వతంత్రులుగా, ఆ కవిత్వము నూత్న భావోదయముగ కొనియాడబడెను కాబోలు. కాని ఆ లజ్జావిహీనత, విశృంఖల విహారము జాతి పతనమునకు సూచకమ గ్రహించినవారు కాని, గ్రహించినను అరికట్టగలవా కాని లేకపోయిరి. శేషము వెంకటపతి శారాశశాంకమ సముఖము వెంకట కృష్ణప్ప నాయకుని అహల్యా సంక్రందనము, రాధామాధవ సంవాదము, ముద్దుపళ రాధికా సాంత్వనము మొదలైన ప్రబంధాలలో కా వచ్చెడి మోహ పరాయణత్వ మంతయు అప్పటి సాంఘి ప్రవృత్తికి ప్రతిబింబ మనుట తథ్యము. ఈ కవు లంద పురాణకథా వ్యాజమున ఒక తెరను అడ్డము పెట్టి కొన్నను ఆ తెర ఉలిపిరిచింపి యగుటచే తెరచాటు నాట మంతయు లోకమునకు విదిత మగుచునే యుండున అసలు కావ్య వస్తువుగా కథను ఎన్నుకొనుటలోనే క యొక్క చిత్తవృత్తి కొంత వ్యక్త మగును. ఎన్ను కొన కథను నడపుటలో అతడు చేసెడి మార్పులు అతని చి వృత్తిని మరికొంత వ్యక్తము చేయును. ఒక్క రాధ మాధవ కథా వృత్తాంతమును ఉదాహరణగా గైకొ చూచెదముగాక. ఈ కథ సుప్రసిద్ధ వైష్ణవ పురాణముల (భాగవతము, విష్ణుపురాణము, హరివంశము) లేద స్కాంద, బ్రహ్మ వైవర్త పురాణములలో ఈ కథాస్మర మించుక గలదు. స్కాందపురాణమును బట్టి రా కృష్ణుని మనః ప్రీణనార్థము శతగోపునకు కుమార్తె బ్రహ్మచే సృజింపబడిన వ్యక్తి. అందు రాధాకృష్ణుల నాయికా నాయక పరమైన శృంగార బాంధవ మున్న లేదు. తెనాలి రామకృష్ణుడు పాండురంగ మాహాత్మ్యము ఈ కథను స్వీకరించినపుడు స్కాంద పురాణమునే యథా తథముగా అనుసరించెను. బ్రహ్మ వైవర్తపురాణమునబ ఊర్ధ్వలోకము లన్నిటికిని ఊర్ధ్వమున ఒక గోలోకవ కలదు. ఆ లోకమునకు అధినేత కృష్ణుడు. అతడే ప ముడు. ఆ పరముని ఆశ్రయించియుండు శక్తి స్వరూ ణియే రాధ. ఆ గోలోక రాధా కృష్ణులు సాంఖ్య సిద్ధా

భానుసారముగా ప్రకృతి పురుషు లని చెప్పదగిన జంట. ఆర్యావర్తమునందలి యమునాతీర నందవ్రజ, బృందావనములు ఆ గోలోకమునకు ప్రతిబింబములు. కృష్ణుని అవతారమునకు అనుగుణముగా ఆ గోలోకముకూడ భూమికి అవతరించిన దన్నమాట. గోలోక రాధా కృష్ణులే బృందావన రాధా కృష్ణులుగా అవతరించి రనుకొన్నను, ఈ లోకమునందలి వీరి సంబంధము వేరుగా నున్నది. రాధను పరకీయగా, కృష్ణుని మేనత్తగా, వలపుకత్తెగా లోకము క్రొత్తబాంధవము కల్పించినది. ఈ సంబంధమునకు మూల మెక్కడను కానరాదు. రాధామాధవకర్త యెల్లనార్యుడు ఈ బాంధవమును అంగీకరింపలేదు. అతని గ్రంథమున రాధాకృష్ణ ప్రణయమునకు దాంపత్యసిద్ధి యొసగబడినది. కృష్ణునికి రాధ స్వయంవర లబ్ధయైన భార్య. ఆమె సహస్రగోపుని పుత్రిక. ఆమె స్వయంవరము సర్వథా రుక్మిణీ స్వయంవరమును పోలియుండును. ఇక దక్షిణాంధ్ర కవులకు రాధా కృష్ణుల - అత్తా యల్లుండ్ర చుట్టరికమునకు లోకములోని కట్టుకథలే యాధారమై యుండబోలు. వీరిలో రాధకు ఒక భర్తను కల్పించి పెండ్లి చేసినవారు కొందరు, పెండ్లి మాటయే ఎత్తనివారు కొందరు ఉన్నను ఆమె కృష్ణునకు తన జవ్వనము జన్నిగట్టిన వలపుకత్తెగా నిరూపించుట అందరికిని సమానధర్మమే. బహుశః, జయదేవుని గీతగోవిందములోని రాధామాధవ ప్రణయము వీరికి ఉపశ్రుతి యైనదేమో! అట్లే యగుచో, వీరు జయదేవుడు చూపిన మార్గమును గాక వేరొక వక్రమార్గమున నడచి రనవలెను.

మహారాష్ట్ర ప్రతాపసింహుని ప్రియురాలైన ముద్దుపళని రచించిన రాధికాసాంత్వనమున ఈ కామశృంగారము పరకోటి కెక్కినది. పుట్టుకచే వేశ్యయు, చదువుచే సంస్కారవతియు, కళలచే సరసురాలును అయిన ముద్దుపళని తానే స్వయముగా రాధికయై కామపూరితమైన తన హృదయమునే తన కావ్యమున చిత్రించుకొనెనా యని శంకింపదగి యుండును. ఆనాటి ప్రబంధములలో దుస్సహ మనిపించు ఈ కామకేళీవర్ణన రాధికాసాంత్వనమున దుస్సహతరమైనది.

మొత్తముమీద ఈ దక్షిణాంధ్ర కవులకు విలాస తత్పరత, శృంగార ప్రియత్వము, హాస్యచతురత సమాన ధర్మములు. వీరు రాజదత్తములైన భోగములను భగవద్దత్తమైన శరీరారోగ్యము కలిమి తనివితీర అనుభవించిరే కాని జీవితమునెడ ఔదాసీన్యమును, ప్రపంచమునెడ వైరాగ్యమును వహించినవారు కారు. పరము మాట యటుండ వారు 'రేపు' అనెడి మాటనే ఎరుగరు. వెల్లివిరియు నుత్సాహముతో పాడిన పాటకు, వ్రాసిన పద్యమునకు రసోద్దీప్తినే ఆసించిరి గాని వేరు ప్రయోజన మపేక్షింపలేదు. అనావశ్యక వేదాంతబోధను, కథావిస్తృతిని, అనవసర వర్ణనలను పరిహరించి కావ్యలక్ష్మికి ఆదరణీయ విగ్రహసౌష్ఠవమును కల్గించినవారు వీరే. కళాసౌందర్యమునకును, నీతిబోధకును సంబంధము లే దనెడి ఒక శిల్పమతమునకు మనలో వీరే ప్రథమాచార్యులు. అయినను వీరికి నైతికనిష్ఠ లేకపోవుటచే వారి వాఙ్మయములో కళాసౌందర్య మున్నను ధర్మ సౌందర్యము లోపించినది. ప్రజలలోను, వారికి ప్రతినిధులైన కవులలోను ఇట్టి ధర్మభ్రంశము కలిగిన రోజులలోనే ఆంధ్రులకు తంజావూరు, మధుర మొదలైన సామంతరాష్ట్రములైనను లేకుండ పాశ్చాత్యు లాక్రమించుకొనిరి. స్వాతంత్ర్య రహితములును, ప్రాచీనైశ్వర్య శూన్యములును అయిన జమీనులు మిగిలినవి. జాతి ముఖకళ క్షీణించినట్లే సారస్వతకళలును క్షీణించినవి. జాతియొక్క దారిద్ర్యపరాధీనతలే కవితలోని భావదాస్య పరాధీనతలకు కారణమైనవి. మహోన్నత స్థితిలో నున్నపుడు జాతికి పరమ లక్ష్యములుగా వెలుగొందిన ఉన్నతాశయములు నశించి క్షుద్రభావములు పొడసూపెను. కవులలోను ఉదారాశయము లడుగంటి క్షుద్రత తలసూపెను. ఆంధ్రులతోపాటు ఆంధ్ర ప్రబంధములును జీవచ్ఛవము లయ్యెను. నిద్రాణమైన జాతిని మేలుకొల్పగల వీరుడుగాని, నిస్తేజమైన సారస్వతమును పునరుద్ధరింపగల కవివీరుడుగాని లేకపోయెను. ఈ కారణముచేతనే క్రీ.శ. 1775 తర్వాత ఒక శతాబ్ది మన వాఙ్మయ చరిత్రలో క్షీణయుగ మని పిలువబడుచున్నది. కాని ఈ యుగములో తామరతంపరగా కావ్యరచన జరుగుచునే యున్నది. ఆ గ్రంథరాశి యంతయు ప్రాణరహితమైన పొల్లు. కవు లెల్లరును అస్వతంత్రులే. అందరును అనుకరణశీలురే. ఏ కవిలోను నూతనత్వము లేదు. కృష్ణరాయల యుగములోని ప్రబంధములను, అందును వసుచరిత్రను అనుకరించినవారు కొందరు, దక్షిణాంధ్ర ప్రబంధముల ప్రతిబింబములు తీసినవారు కొందరు, రాఘవ పాండవీయ పద్ధతిని రెండర్థములనేకాక, మూడర్థముల శ్లేషకావ్యములను రచించినవారు కొందరు - చర్విత చర్వణముగా ప్రబంధముల సంఖ్యను పెంచిన కవులుమాత్రము పెక్కురు గలరు. వారిలో ఏమాత్రమేని గుణముగలవారు కంకంటి పాపరాజు మొదలైన ఇద్దార్గురు మాత్రమే.

పాపరాజు ఉత్తర రామాయణము వస్తుస్వభావమును బట్టి పురాణవర్గములో చేరదగినది. దానిని పురాణముగానే యుంచి ప్రబంధశైలిలో వ్రాసినవాడు పాపరాజు. ప్రబంధ

యుగములో పుట్టిన పురాణములు ప్రబంధ శైలిలోను, పురాణయుగములో పుట్టిన ప్రబంధములు పురాణశైలిలోను ఉండుట కాలప్రభావమును బట్టి. పురాణశైలి ప్రసన్న గంభీరమైన శరన్నది వంటిది. ప్రబంధశైలి తరంగ ఘోషతో దరులొరసికొనుచు పరుగెత్తు వర్షాకాల నది వంటిది. ఈ ప్రబంధశైలి రుచి మరగినవారికి పురాణశైలీ సాధుత్వము రుచింపదు.

కూచిమంచి తిమ్మకవి మన పూర్వకవులలో రెండవ కవిసార్వభౌముడు. ఇతడు బహుగ్రంథకర్త. అచ్చతెనుగు రచనలను పునరుద్ధరించిన కవి ఇతడే. ఇతని మిత్రుడును బంధువునునైన వక్కలంక వీరభద్రకవి వాసవదత్తా పరిణయకర్త. అడిదము సూరకవి యీ కాలమువాడే. ఇతని కవిజనరంజనము - చంద్రమతీ వివాహము - ఇం కొక పిల్లవసుచరిత్రగా పేరెన్నిక గన్నది. వసుచరిత్రకో, రాఘవ పాండవీయమునకో అనుకరణమైననే కాని గ్రంథము గణనకు రాకపోయిన ఆనాటి సారస్వతాభిరుచిని గురించి ఏమనవలెనో తోచదు.

చిత్రకవి సింగనార్యుని బిల్హణీయము, కృష్ణదాసు రాధాకృష్ణ విలాసము, సంగమేశ్వర కవి అహల్యా సంక్రందనము, చెల్లపిల్ల నరసకవి యామినీ పూర్ణతిలకావిలాసము మొదలైన ప్రబంధములు దక్షిణాంధ్ర ప్రబంధచ్ఛాయలు గలవి యీ శతాబ్దిలో మరికొన్ని వెలసినవి.

శ్లేషకావ్యములలో పిండిప్రోలు లక్ష్మణకవి రావణదమ్మీయము ఆ జాతిలో కొంత పేరు గడించిన రచన. ఇందలి యితివృత్త మాత్మ విషయ మగుటచే దీని కొక క్రొత్తదనము వచ్చినది. శత్రుకృతాపకారము వలన కలిగిన క్రోధ దుఃఖమును స్ఫురింపజేయుచు రెండర్థములు సాధించిన లక్ష్మణకవి చమత్కారము మెచ్చదగి యుండును.

అంధకారావృతమై యున్న ఆ నూరు సంవత్సరముల (క్రీ. శ. 1775 - క్రీ. శ. 1875) కాలములో పైని పేర్కొన్న ప్రబంధములు మినుకు మినుకు వెలుగు లీనిన నక్షత్రములు.

ఆపై పందొమ్మిదవ శతాబ్ది చతుర్థ పాదారంభమున నూతనదినోదయమునకు వేగుజుక్క పొడిచినది. పాశ్చాత్యుల సంపర్కమువల్లనో, జాతీయతా భావోద్దీపనము వల్లనో, సంఘమున విస్తరించిన విద్యావ్యాప్తి వల్లనో సారస్వతమున పలుశాఖలు, పలురీతులు పొడసూపినవి. వీరేశలింగము పంతులును, తిరుపతి వెంకటకవులును వచన వాఙ్మయమునకు, పద్య వాఙ్మయమునకు క్రమముగా జగద్గురువులై క్రొత్త సారస్వతాభిరుచులను నెలకొల్పిరి. తిరుపతి వెంకటకవులకు సమకాలికులైన పెద్ద కవులు కొంత మంది ప్రబంధకర్తలు కలరు గాని ఆ ప్రబంధము లన్నియు క్షీణయుగ ప్రబంధములకు పుత్రికలుగానో, పుత్రికాపుత్రికలుగానో జన్మించినవి మాత్రమే. ప్రబంధమునకు నూతనత్వమును ఆపాదించి నవ్యకవిత్వమునకు నాంది పఠించిన కవులు తిరుపతి వెంకటేశ్వరులు. వీరి పాణిగృహీతా శ్రవణానందములు పరిణామ కృత్రిమత్వము లేని అచ్చపు సాంఘిక ప్రబంధములు. ప్రౌఢిశైలి యనుపేర ఉపజ్ఞారహితులైన కవులు ప్రబంధ సరస్వతిని బంధించిన సంకెళ్లను విడగొట్టి, ఆమెకు స్వేచ్ఛావిహార సౌలభ్యము నొసగిన స్వతంత్రులు తిరుపతి వెంకటకవులు. ఈ యిరువదవశతాబ్దిలోని ప్రబంధ వికాస మంతయు ఆ గురుదేవులకు పరోక్ష, ప్రత్యక్ష శిష్యులైనవారి వల్లనే కల్గుచున్నది. పిం. ల.

'ముక్తకే కవయోఽనంతాః
సంఘాతే కవయ శ్శతమ్
మహా ప్రబంధేతు కవి
రేకో, ద్వౌ; దుర్లభా స్త్రయః '. - కావ్యమీమాంస

ఆధునిక యుగము

శ్రీ తిరుపతి వెంకటేశ్వర కవులు అసమాన ప్రతిభా పాండితీలసమానులై కవితాసామ్రాజ్య భద్రపీఠము నధిష్ఠించు నాటికి కాలపాంథుడు క్రీస్తుశకము ఇరువదవ శతాబ్దియందు కాలిడెనని చెప్పవచ్చును. ఇది యీ మహాకవుల ప్రౌఢ నిర్భరవయః పరిపాక ముహూర్తము. నానా రాజ సందర్శనమునకై యీ కవులు తెలుగు దేశము నాలుగు చెరగులును త్రొక్కి చూచుచుండిరి. కవి సార్వభౌముడు శ్రీనాథుని తరువాత ఆంధ్రదేశమున నలుమూలలను కవితా డిండిమము మ్రోగించుకొనుచు విజయ సారస్వత యాత్ర సలిపిన ప్రజ్ఞాధురీణులు తిరుపతి కవులే వినవచ్చుచున్నారు. 'దర్శనీయంబు గోదావరీ తీరంబు వాసంబు' అని స్వర్గముకంటె గరీయసియైన జన్మభూమిని మాతృభక్తితో స్మరించుచు 'షడ్దర్శనీవేది చర్ల బ్రహ్మయ్య శాస్త్రి గురువరేణ్యుడు' అని గురుభక్తినత శిరస్కులై 'అష్టశతావధానాది సత్క్రియ మంచినీళ్ల ప్రాయము' అని యాత్మవిశ్వాసముతో తలయెత్తికొనుచు, 'శబ్దశాస్త్ర ప్రశస్త ప్రభావం బాతపత్రమ్ము' అని సగర్వముగ మీనములు పురిపెట్టుచు నిండు విగ్రహములతో ప్రత్యక్షమగుచుండిన యీ సారస్వతమల్లురు ఇరువదియవ శతాబ్దపు ఆంధ్రభాషా ప్రపంచమున నొక యపురూప దృశ్యము.

ఈ శతాబ్దారంభమున తెలుగు కవిత్వ మొకింత మందగించి యుండెను. వర్తమాన ఆంధ్ర సాహిత్య భీష్ముడైన వీరేశలింగము పంతులు పద్య చాపమును విడచి గద్య శరాసనమును చేపట్టి విజృంభించుచుండెను. ప్రజానీకమును కవిత్వముచే గిలిగింతలు పెట్టుట ప్రస్తుత కర్తవ్యము కా దనియు, వారికి విజ్ఞాన వీథులలో విహరించు శక్తిని కూర్పవలె ననియు, ఈ లక్ష్యప్రాప్తికి వచనమే యుచిత మనియు వీరేశలింగము పంతులు తలపోసి గద్యరీతుల నెన్నిటినో పాదుపెట్టుచుండెను. ఆ మహావ్యవసాయి యడుగుజాడలను బట్టి పలువురు చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహము, కొమర్రాజు వెంకట లక్ష్మణరావు, చిలుకూరి వీరభద్రరావు మొదలగువారు నిరుపమానమైన గద్య హృద్య రచన చేయుచుండిరి. కవిత్వము వైదుష్యారణ్య సీమలందు చిక్కువడి పండితు లనుకొండలమీద మాత్రము కానవచ్చు చుండెను. ఆంగ్ల భాష నభ్యసించిన విద్యార్థికులు ఆ భాషయందలి సారస్వత పీయూషమును గ్రోలి ముగ్ధులై 'తెలుగు ఉప్పులేని చప్పిడి' యని యుపేక్షించు చుండిరి. ఇట్లు తెలుగు కవిత్వమునకు అజ్ఞాతవాసప్రాప్తి సంభవించిన దుర్దినములలో తిరుపతి వెంకటేశ్వరులు రంగమున కెక్కి మందగంభీర మందాకినీ నిష్యంద సుందర కవితాధారలచే ఆంధ్ర దేశమును ప్రోక్షించి తెలుగునాట కవిత్వ బీజములను తిరిగి మోసులెత్తించిరి. ఇదియే ఆధునికాంధ్ర వాఙ్మయ వికాసమునకు తిరుపతి కవులు చేసిన యమోఘ సేవ.

కానైతే వీరి కృతులందు నవ్యత్వము భవ్యత్వము నంద లేదు. వస్తువులా పురాతనములు; ఛందస్సులా శతధా పరిక్షుణ్ణములు; ధ్యేయమా 'కావ్యం యశసేఽర్థకృతే' యను నంతవరకే. వేములవాడ భీమకవి వలె తిట్టుట యందును, జయపెట్టుటయందును వీరు దిట్టలు. 'గిరతము', 'గుంటూరిసీమ' వంటి కావ్యములు తత్కాలపు సారస్వత ప్రియుల కక్షిదారుమనస్తత్త్వమునే వెలార్చును. శ్రవణానందాదులు సద్యోనిర్వృతిని గల్గించుచున్నను ఉపదేశ మహనీయములు కావు. బుద్ధ చరిత్రయు, దేవీ భాగవతమును వీరి స్థిరకీర్తికి బావుటాలు కాగలవు. వీరి భారత రూపకములు స్వతంత్ర నాటకరచనా ప్రస్తావమునందును, మృచ్ఛకటికాదులు ఆంధ్రీకరణ పద్ధతియందును విస్మరింపరానివి.

ఐనచో, నిద్రాణమైన యాంధ్ర కవిత్వమును వినిద్రాణ మొనర్చుటకు తిరుపతి కవులు తెచ్చిన సంజీవని యెట్టిది? కవిత్వమును వీరు పాండిత్యాటవినుండి యుద్ధరించిరి. రెండు భాషలకు మేమె కవీంద్రుల మని చాటుటకై మీసములు పెంచినార మని, ధీమాతో వీరు చెప్పినను, ఆశుకవనమునం దేమి, ఆలోచనా నికషానీతమయిన రచనయందేమి వీరు ద్రాక్షాపాకమైన శైలిని, సంభాషణ రీతిని, జాతీయములు, సామెతలు, నానుడులు, సభ్య హాస్యము కలిగిన పసందైన శైలిని మాత్రమే వినియోగించిరి. తిరుపతి కవులు శతావధాన నిరంకుశ ప్రజ్ఞచే సాహితీపరుల హృదయముల మర్రూత లూచి బాలురుసైతము కవితాలోలు రగునట్టి మంజుల సారస్వత వాతావరణమును సృష్టించి యుగకవు లను సముచిత ప్రశంసకు పాత్రులయిరి.

కడచిన యర్ధ శతాబ్దిలో ఆంధ్ర వాఙ్మయము విప్పుకొన్న రేకులను విడదీయునప్పుడు ప్రతి దశాబ్దమునందును సంఘమునందు గలిగిన మార్పులును, అవి కవి మనోంబుజాతములపై ప్రసరించిన యరుణ దీధితులును నిరీక్షించుట అవసరము. ఇరువదవ శతాబ్దముయొక్క ప్రథమ దశకము విక్టోరియా పరిపాలనము సమాప్తిని, ఎడ్వర్డు రాజ్యారోహణమును తిలకించినది. అప్పటికి భారతీయులలో రాజభక్తి నిశ్చలముగనే యుండెను. దీనికి తిరుపతి కవుల ఎడ్వర్డు పట్టాభిషేక నాటకము తార్కాణము. పాశ్చాత్యులు తమ ప్రకృతిశాస్త్ర ప్రావీణ్యముచేతను, స్వేచ్ఛావాతావరణములో పెరిగిన కళావాఙ్మయ సౌరభముచేతను, కుబేర సంపదచేతను, వేషభాషలచేతను భారతీయులమీద చల్లిన చొక్కుమందు వివేకానందాది మహాపురుషుల గంభీర ప్రబోధములచే గళితము కాజొచ్చెను. భారతీయులయం దాత్మ విశ్వాస బీజములు మెల్ల మెల్లగా మోసులెత్తుటకు దొరకొనెను. అట్లయ్యును ఆంగ్ల విద్యాధికులలో పెక్కురు పాశ్చాత్యులు ప్రాచ్యులకంటె నుత్కృష్టు లను వ్యామోహమును వీడజాలకుండిరి.

'రాజకీయ రంగమునందు ఆంగ్లప్రభుత్వ మను మహావటవృక్షము నిర్వాతదీపమువలె స్తిమితముగా నున్నట్లు తోచినను, దానిని కూకటి వ్రేళ్ళతో కదలించగల పెనుగాడ్పులు రెక్కలు సవరించుకొనుచుండెను. దాదాభాయి నౌరోజీ భారతీయుల దుర్భర దారిద్ర్యమును లోకమునకు వెల్లడిచేసెను. వంగదేశ విభజనోద్యమము తీవ్రపరిణామములకు దారి తీసెను. ఆంధ్ర దేశమునందు స్వదేశీ అభిమానమును, స్వరాజ్య నినదమును పొడచూపెను. ఆంధ్రమహాసభలు ఏర్పడి తెలుగువారిలో నూత్న చైతన్యమును చిలుకజొచ్చెను.

ఇరువదవ శతాబ్దపు ప్రథమ, ద్వితీయ దశకములందు భారతీయ స్వాతంత్ర్య నాటకముయొక్క గర్భసంధి గోచరించును. భావములందును ద్వైవిధ్యము కాన్పించును.

ఒక వంక ప్రాచీనత యను మంధరనగము. మరియొక వంక అధునికత్వ మను హిమవన్నగము. ఈ రెండు కొండల నడిమి గంభీరమైన లోయలో చీమల బారువలె సామాన్య ప్రజలు నడచిపోవుచుండిరి. కవిత్వమునందును ఇదియే స్థితి. ఉద్దండ పండితులును, కవితార్ణవమునందు 'గజ ఈత గాండ్రు'ను అగు కొందరు ఆంధ్రమహాకవులు పురాతన ఫక్కికలో సంస్కృత గ్రంథముల నాంధ్రీకరించు చుండిరి. కవిత్రయమువారు కలిసి పూర్తిచేసిన మహాభారతము నేక లేఖనితో నిర్వహించిన శ్రీపాద కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారు, బ్రహ్మాండ పురాణాదుల సంతరించిన జనమంచి శేషాద్రి శర్మగారు వంటివారు అసంఖ్యాకులు. ఈ కవిపుంగవుల రచనలు సలక్షణములై మృదుశైలీ విరాజితములై యొప్పెను. కాని, యువలోకము పూర్వపురాణములతో తనివి నొందుటలేదు. వారి సారస్వత పిపాస నవ్యతా ప్రసన్న సలిలముల గోరెను. అది పౌరాతన్య మను నేతితో బాపుకొను నట్టిది కాదని విశదమయ్యెను.

ఈ శతాబ్దపు టారంభముననే గురుజాడ అప్పారాయ కవి యువలోకము కనుచున్న కలలు రూపొందచేయుచు అధునిక కవిత్వపు ధ్వజమును ప్రతిష్ఠించెను. ముత్యాల సరములను గేయ సంపుటితో నవ్య కవితకు నాంది పఠించెను.

'క్రొత్త పాతల మేలుకలయిక
క్రొమ్మెరుంగులు జిమ్మ'

నేతునని ఋషికల్పుడై ప్రతిజ్ఞచేసెను. నవ్యకవిత్వపు రసాల మునకు ముత్యాల సరములు బీజారోపణము; వస్తువు నూతనము; ఛందస్సులు సరిక్రొత్త; భాష తెలుగువారి యింటిపడుచు వ్యావహారికము, రచనా ఫణితులు మధుర మధురములు. కాని గురుజాడ అప్పారాయకవికి పాశ్చాత్య సభ్యతమీద పరమవిశ్వాసము. మన యాచారములు మూఢ విశ్వాస భరితము లను భావము అతనియందు నిరూఢము. 'కల్లలాడరు ఇంగిరీజులు; వారి విద్యల గరచి సత్యము నరసితిన్' అని అతడు పాడుకొనెను. ఇరువదవ శతాబ్ద ప్రారంభమునుండియు భారతీయులకు తమ ప్రాచీనౌన్న త్యమునందు గల్గుచుండిన భక్తి విశ్వాసములను శ్రీ రాయ ప్రోలు సుబ్బారావు కవి తన కావ్య గీతికలయందు ప్రకటిం చెను. శాంతి నిలయమైన శాంతినికేతనమునందలి ఔపనిష దిక వాతావరణ మీ కవిపై చక్కని ప్రభావము కల్పించి

'వేద శాఖలు వెలసె నిచ్చట
ఆదికావ్యం బలరె నిచ్చట'

యని పాడించెను. నూతనముగా పాటమరించి పొంగులు వారుచున్న ఆంధ్రుల ఆంధ్రాభిమానమునకు గూడ ఈ కవియే తొలిసారి గీతికాలంబన మొసగెను. మధ్య తరగతి సంసారుల జీవితవృత్తము కథావస్తువుగా ఆంగ్లభాషా పరి చితిచే సమాసన్నమైన ప్రకృతితత్త్వ కథన ప్రీతితో, హృద్యమైన స్వభావోక్తితో ఖండకావ్యమను క్రొత్త ప్రక్రి యను సుబ్బారావుకవి ప్రచారమునకు తెచ్చి 'తృణ కంక ణము' మొదలగు లఘు కావ్యములను సృష్టించెను.

ఇరువదవ శతాబ్దము ద్వితీయ దశకము పాదము పెట్టెను. భారతదేశమునందలి బ్రిటిష్ ప్రభుత్వమునకు కడసారి నీరాజనముగా ఢిల్లీ దర్బారు మిరుమిట్లు గొల్పెను. ఇది రాబోవు జగత్ప్రకంపనమునకు ముందు భ్రాంతి గొల్పుటకై వెలసిన శాంతిమాత్రమే. మొదటి ప్రపంచ సంగ్రామము భీకరముగా రేగెను. గాంధీమహాత్ము డింకను బ్రిటిష్‌వారియందు విశ్వాసమును పూర్తిగా విడువలేదు. వెన్న పెట్టినవానికి సున్నము పెట్టినట్లు బ్రిటిష్‌వారు రౌలటు చట్టమును కట్నము చదివించి, పంజాబు దురంతములను కానుక పెట్టిరి. ప్రజల వేదన దుర్భరముగా నుండెను. కాని, నోరు విప్పి ఏడ్చుటకైన వీలులేదు.

'మూట నలుబదినాల్గు నోటికి తగిలించి
మాట లాడవ ద్దంటాడు; మమ్ము
పాట పాడవ ద్దంటాడు; టోపీ తీసి
వీపున బాదుతాడు'

అని గరిమెళ్ళ సత్యనారాయణకవి నిక్కముగనే ఘోషించెను.

ఇటువంటి ఇనుపగుప్పిటి పరిపాలనలో సుకుమార కవి విహంగములు కలకలారావములు చేయుటకుగూడ వెర చెను. వారు తమ హృదయ శోకమును అన్యాపదేశముగ మాత్రమే వెళ్ళబోసికొనవలసినవారైరి. స్వాతంత్ర్య దేవతను ప్రియురాలిగ భావనచేసి, యామె సాన్నిధ్యము నకై పరిదేవించుట దేవులపల్లి కృష్ణశాస్త్రి, తల్లావఝుల శివశంకరశాస్త్రి, వేదుల సత్యనారాయణశాస్త్రివంటివారి రచనలలో భాసించును. ప్రియతమ వస్తువు అలబ్ధి నిశ్చయ మగుటచే శోకమే సుఖమను మృదు మానసిక ఛ్ఛాయకు వీరి రచనలు ప్రతిబింబములు. ఆంగ్ల కవిత్వ సంప్రదాయ ముల ప్రకారము ఆత్మానుభూతినే ప్రధాన కావ్యవస్తు వుగా చేసికొన్న ఈరీతికి 'భావకవిత్వము' అను పేరు చెల్లు చుండెను. దీనియందు కొంత దివ్య వేదాంత సౌరభమును గుబాళించెను. కవి తాను ప్రియుడై, విశ్వాత్మరూపిణి యైన ప్రియురాలి 'పదముల గుసగుస'లకు చెవి యొగ్గి యాలకించుట కృష్ణపక్షము, ఊర్వశి, హృదయేశ్వరి, దీపావళి మున్నగు కావ్యములలో చూడనగును.

స్వాతంత్ర్య దేవతను మాతృమూర్తిగ ప్రత్యక్షీకరించుకొనవాఙ్మయ తపస్సు చేసిన నాయని సుబ్బారావు కూడ ఈ కోవలోని వాడె.

గేయచ్ఛందములందలి నిరుపమానాదరము ఈ యుగ విశిష్ట లక్షణము. ఇంతవరకును ఇవి పామరజన వాఙ్మయమునందే తలదాచుకొనెను. నిష్కలంక శృంగారమును, ఉత్తమ నాయికా లక్షణములను పామరజనులయందు సందర్శించి 'యెంకి పాట'ల మూలమున ప్రకటించిన నండూరి సుబ్బారావు సాహిత్యమున నొకనూతన తేజస్సును ప్రసాదించెను. బసవరాజు అప్పారావు కవి కూడ గేయములందు పడి తిరిగిన హస్తము.

నగర కవులు స్త్రీప్రాయ చిత్తవృత్తులై మహత్తర ధ్యేయమునకే అగును, జిలిబిలి శోకముతో ఆత్మరంజనము చేసికొనుచుండ గ్రామీణకవి పురుష కీవితో సింహగర్జనము చేయుచుండెను. 'మా కొద్దీ తెల్లదొరతనము', 'దండా లండోయి బాబు! మే ముండలే మండోయ్', అని ఎలుగెత్తి చాటుచుండెను. బలిజేపల్లి లక్ష్మీకాంత కవి సత్యమైన ఆగ్రహముతో 'ఒక పాంచాలిని రచ్చ కీడ్చిన దురుద్యోగంబుకై' యని విదేశీయులను శపించెను. శుద్ధాంధ్ర వీరుడు, క్షత్రియ కులాలంకారము అల్లూరి సీతారామ రాజు పిడికెడు వీరులతో రవి యస్తమించని బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యమును ఎదిరింప బూనుకొనెను. ఈ నిర్మకుటాధీశుని యాస్థానమునందు గాంధీ వేదాంతమున కింకను అభ్యర్హత సమకూరలేదు.

'గాంధీ తత్త్వమెల్ల - గాజులు గలవారి
మోజు నందుమనుండె రాజా! — వారికి
గాంధీయే దైవంబు రాజు! — వారు
తన్నారు, కొట్టారు రాజ! ఈ
తత్త్వాన దాస్యంబు తరలూ చెన్నడొ రాజ!
అల్లూరి శ్రీ రామ రాజు!'

ఇది ఆతని వీరానుచరుల సంప్రశ్నము. నగరకవులందును తల యెత్తి చూచి ధీర కంఠముతో పలుకగల వారు లేకపోలేదు. విశ్వనాథ సత్యనారాయణ, కొడాలి సుబ్బారావు మున్నగువారు పూర్వాంధ్ర శౌర్యమును హిమశీతలమైన దానిని అగ్నిచ్ఛటా కలితమైన దానినిగా నొనర్ప యత్నించుచు వేగినాటిని, హంపీ క్షేత్రమును ఆవాహన చేయుచుండిరి. కాని, నగర కవులెవరును వర్తమానమును వర్తమానముగా సాక్షాత్కరింపజేయ లేకుండిరి.

దీని కపవాదముగ దువ్వూరి రామిరెడ్డికవిని పేర్కొనవలెను. ఈ యచ్చపు కాపుబిడ్డ 'కృషీవలుఁడు' అను చక్కని కావ్యమునందు దేశపుటార్థిక జీవితమునకు వెన్నెముకయైన రైతు సోదరుని నిష్కైతవ జీవితమును అమృత వాక్కులలో గానముచేసెను.

వీరేశలింగము పుష్పాంజలి చల్లిన వచన వాఙ్మయోద్యమము ఉరకలు పరుగులు వైచుచు ముందునకు సాగిపోవు చుండెను. ప్రథమ దశకమునందే 'విజ్ఞాన చంద్రికాగ్రంథ మండలి'వంటివి స్థాపింపబడి నవలలు, దేశచరిత్రలు, మహాపురుషుల జీవితములు, శాస్త్రగ్రంథములు పుంఖాను పుంఖములుగ వెలువడ జొచ్చెను. లక్ష్మణరావు పంతులు ప్రపంచ విజ్ఞానమును వడియబెట్టనెంచి 'ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వ' నిర్మాణకర్మఠు డయ్యెను. లలితహాస్యముతో కూడిన సాంఘిక విమర్శనమునకు పానుగంటి లక్ష్మీనరసింహరావు బాటలు వైచెను. సాక్షి ఉపన్యాసములు పట్టు కొరడాలై పాశ్చాత్య సభ్యతా వ్యామోహితులైన వారిని మెత్త మెత్తగా మోదుచుండెను. అచ్చమైన సారస్వత విమర్శనము ఇంకను రంగమున కవతరింపలేదు. వీరేశలింగము 'ఆంధ్ర కవుల చరిత్ర' — చరిత్ర మాత్రముగనే యుండెను. ఈ లోపమును పూరించుచు కట్టమంచి రామలింగారెడ్డి 'కవిత్వతత్త్వ విచారము'ను వ్రాసి, సాహిత్య సూత్రములతో సాహిత్యము నన్వయించుటకు త్రోవ తీసెను. కానైతే ఈతని దృష్టియందు భారతీయుల సారస్వత విచారమూలములైన యాలంకారిక గ్రంథములు చాలవరకు చెత్తమాత్రమే. ఇప్పు డిప్పుడే పత్రికా రచనము వ్రేళ్ళు పారి ఆంధ్రపత్రిక వంటివి రూపు కట్టుకొనుచుండెను. రాజకీయ వృత్తాంతములతోపాటు సారస్వత విషయములనుగూడ పత్రికలు ఆదరించుచుండెను. వేదము వెంకటరాయశాస్త్రి మహోదయులు అయఃపిండ సదృశములైన పూర్వాంధ్ర ప్రబంధములకు తేట తెనుగులో వ్యాఖ్యానములు నిర్మించు చుండిరి. వీరి శృంగార నైషధవ్యాఖ్య క్రీ. శ. 1918 లోను, ఆముక్తమాల్యదా వ్యాఖ్య క్రీ. శ. 1927 లోను వెలువడెను.

ప్రవర్తమాన రాజకీయ తుముల సమరమునందు కవి పండితులైనవారు ప్రత్యక్ష పాత్ర వహింపకున్నను భాషా, సాంఘిక విషయములందు మార్పు తెచ్చుటకై ప్రశంసనీయ కృషి చేయుచునే యుండిరి. భాషారంగమునందలి మార్పు రెండు రూపములు ధరించెను. పూర్వ సాహిత్య రీతులపై తిరుగబాటు, క్రొత్తబాటలను త్రొక్కుటకై ప్రీతి. కవితా నైశితములం దీ రెండును గురుజాడ అప్పారాయకవితో తలయెత్తెను. నవ్యకవితా వస్తువుల నాదరించుట, గేయ చ్ఛందములను ప్రయోగించుట దీని స్వరూపము. పూర్వపద్ధతులపై తిరుగబాటు వచనరంగము

మైలవరము నాటక సమాజము, బళ్ళారి సరసవినోదసభ, నెల్లూరులో వేదమువారు స్థాపించిన ఆంధ్రభాషాభిమాని సమాజము వంటి చక్కని నాటక ప్రదర్శన పరిషత్తులు ఏర్పడి శాస్త్రీయమైన ప్రదర్శన పద్ధతుల నవలంబించి ఆంధ్రనాటక రంగమును దక్షిణదేశమున నిరుపమానము గావించెను.

ఇరువదవ శతాబ్దపు తృతీయ దశకము మిత్రమండలివారి శుష్కవిజయముతో పదమెత్తెను. సంగ్రామ జ్వాలలు ఆర్పివేయ బడెను. కాని యుద్ధ మూలములైన ద్వేషపు టంగలములు నివురు గప్పుకొని జీవింప జొచ్చెను. భారత స్వాతంత్ర్యమునకై గాంధి మహాత్ముడు సహాయ నిరాకరణోద్యమమును నిర్వహించెను. దేశ మింకను ఇంత తీవ్ర తపస్సునకు సంసిద్ధము కాకుండుటచే సమయోచిత సహకార వాదముతో నిది పరిసమాప్తి చెందెను. సంగ్రామ ఫలితమైన అధికధరలు, దుర్భర జీవిత ప్రమాణము, తజ్జన్యములైన నిరాశా నిస్పృహాలు ప్రపంచము నావరించెను. దేవులపల్లి మున్నగువారి కవితోద్యానమును గప్పిన శోకహిమము పై నిరాశాహేమంత ధర్మమే యని చెప్పవొప్పును. మరికొందరు కవినాథులు తత్త్వచింతనమునందు లౌకిక వ్యథలను మరువ దలచిరి. భగవత్ప్రేమరసాయనముచే లోకపు వగపు గంటులకు చికిత్స చేయ నుంకించిరి. శాంతినికేతనమునందు రవీంద్రుడు ఏతదుద్యమ ప్రాతస్సంధ్యకు రవీంద్రు డయ్యెను. ఆంధ్రదేశమున వెంకట పార్వతీశ్వరకవు లీ భావచ్ఛాయకు రూపకల్పన చేయుచుండిరి. వీరి 'భావ సంకీర్తనము', 'ఏకాంత సేవ' మున్నగు కావ్యములు హింసా, స్వార్థ మాత్సర్య గంధిలమైన లోకవాతావరణమునుండి ఏవియో దివ్యసీమలకు పాఠకుని అపహరించుకొని పోవుచున్నవి.

హింసయు, సంగ్రామమును ఎట్టి సమస్యలను పరిష్కరింప లేవని తేలినకొలదియు ప్రపంచదృష్టి అహింసాత్మకమైన మతమునకై ఎదురుచూడ జొచ్చెను. భారతీయ తత్త్వశాస్త్ర జల సేచనముచే హింసా గ్రీష్మతప్తలోకమును సుఖింప జేయుటకు రాధాకృష్ణ పండితుడు కృషి సేయుచుండెను. అహింసా ప్రధానమైన బౌద్ధమతము వంకకు లోకులు సతృష్ణానయనములతో వీక్షింప జొచ్చిరి. వాఙ్మయమునందును ఇది ప్రతిబింబించెను. తిరుపతి వెంకటేశ్వరకవుల బుద్ధచరిత్రము పేర్కొనదగినది. వీరి శిష్యవరేణ్యులు పింగళి, కాటూరి కవులు మరికొంత కాలమునకు సౌందరనంద కావ్యమును వెలయించిరి. పాముగంటివారింతకు మున్నే బుద్ధబోధసుధను రూపకముగా నిర్మించిరి. తెలంగాణమునుండి సన్నిధానమువారు జాతకకథా గుచ్ఛమును కుసుమింపజేసిరి. ఇన్నిటిని మించి వెలసినది దుగ్గిరాల బలరామకృష్ణయ్యగారి 'బుద్ధ చరిత్రము'. ఈ యత్యుత్తమ వచన పురాణము ఆంధ్రభాషకు నిక్కపు టలంకారము. వీరి 'మానవ జీవితము' కూడ గంభీర విచారములు కలదియై వీరేశలింగము పంతులు తరువాత విషయగౌరవముగల వ్యాసరచనకు ముఖ్యోదాహరణమై నిల్చినది.

బ్రిటిషువారి రాజనీతి ఫలితముగను రాజ్యాధికారమను ఎండమావులమీది యాశచేతను బ్రాహ్మణాబ్రాహ్మణ సంఘముల నడుమ రవరవలు పొడమి వాఙ్మయమునందును క్షణిక ప్రభలను మెరయించెను. త్రిపురనేని రామస్వామి చౌదరిగారి 'సూతపురాణము' ఈ భావపు పునాదిపై లేచిన మంచి కట్టడము. విషయ మెట్లున్నను లలిత గంభీర రచన యొకవర్గమువారి కాణాచి కాదని సూతపురాణము నిరూపించినది. వర్ణవైమనస్యముతో పాటు సనాతన ధర్మము, పూర్వగ్రంథములు, ప్రాచీనభావములు - వీనిపై దాడి చేయుట సదాచార మయ్యెను. పూర్వవిశ్వాసముల విలువలు పడిపోయెను. సాహిత్యములో ఈ తిరుగబాటును నడపినవారు కాపి ధర్మారావు, గుడిపాటి వెంకటచలం, ముద్దుకృష్ణ మొదలగువారు. గుడిపాటివారు తమ సావిత్రీ చిత్రణము నందును, ముద్దుకృష్ణగారు అశోకము నందలి సీతా చిత్రణమునందును యుగయుగములనాటి విశ్వాస వృక్షములను పెకలించుటకు విఫలప్రయత్నము చేసిరి.

ఈ శతాబ్దపు చతుర్థ దశకము గొప్ప ఆర్థిక విప్లవముతో ప్రత్యక్ష మయ్యెను. వస్తువుల ధరలు పర్వతాగ్రమునుండి పాతాళమునకు క్రుంగి మధ్యతరగతి కుటుంబములను అసంఖ్యాకముగా నేలమట్టము చేసెను. రైతు జీవితము పెనమునుండి పొయ్యిలో బడుటగా మారెను. భారత స్వాతంత్ర్య సమరము తీవ్రమై సంకులమై, దారుణమై చెల్లెను. ఉప్పు సత్యాగ్రహము అధికారుల హింసా విహారమునకు అనువైన సాకుగా సమకూడెను. వాఙ్మయమునందు అపూర్వహృదయ సంశోధనము తలయెత్తెను. రచన సేయుట ఆత్మవినోదమునకా? లోక సంగ్రహమునకా? అను మహత్తర జిజ్ఞాస తరుముకొని వచ్చెను. ఈ సంప్రశ్నము ఆంధ్ర వాఙ్మయమునందే కాక ప్రపంచ వాఙ్మయము నన్నిటను చేయబడెను. కవిత్వము జోల పాట కారాదనియు, అది యొక మేలుకొల్పు. జీవితావసరమో కావలె ననియు యువకవులు నిశ్చయించిరి. భావకవిత్వము మృదు పలాయన కుందనపు బంగారమేగాని దాని వెనుక వాస్తవ సుఖ దుఃఖాత్మక జాతి జీవనచైతన్యము శూన్య

మని యువకులు తలపోసిరి. 'విశ్వశ్రేయః కావ్యమ్'అను ప్రాచీన లాక్షణిక సూత్రమునకు విపులార్థమును కల్పించి, సంఘక్షేమమునకు, ప్రబోధమునకు, పరపీడన నిర్మూలనకు వినియోగపడుటయే కావ్యముయొక్క మహత్తర ప్రయోజనమని అతినవ్యులు భావించిరి. దీనికి అభ్యుదయ కవిత్వమను పేరు చెల్లుచున్నది.

భావ కవిత్వము పూర్వకవితా రీతులపై తిరుగబాటుగా ఆవిర్భవించినట్లే అభ్యుదయ కవిత్వము భావకవిత్వపు తీరులపై వైముఖ్యమును ప్రకటించెను. సామ్యవాద ఆర్థిక సిద్ధాంతములు దీనికి జన్మ కారణములు. వాస్తవికత, అతి వాస్తవికత, భావాకార చిత్రణము(ఇమేజిజమ్) మొదలగు నవ్య నవ్యతర సాహిత్యరీతులు దీని మార్గములు. భావకవిత్వము ప్రాచీన, నవీన భావములతో దోబూచులాడెను. అభ్యుదయ కవిత్వము నిజముగ విప్లవాత్మకమైనది. గతము గతమే. వర్తమానమునే మానముగా గొని భవిష్యత్తున కుజ్జ్వలములైన బాటలను వైచుటయే మానవ ధర్మ మని యభ్యుదయ వాదులు విశ్వసింతురు. చరిత్ర యంతయు పరపీడన పరాయణత్వమునకును, వర్గముల కలహమునకును నిదర్శనమేకాని దానియందు ఘనతను శోధించుట, ఇసుకనుండి తైలమును తీయు యత్నము వంటిదని వీరు తలంతురు. శ్రీరంగం శ్రీనివాసరావు (శ్రీ. శ్రీ.), శిట్ల ఉమామహేశ్వరరావు, ఆరుద్ర మొదలగువారు తెలుగునందు అభ్యుదయ కవిత్వమునకు ప్రతినిధులు. శ్రీ. శ్రీ. మహాప్రస్థానము దీనికి వాల్మీకము. 'కల్పన', 'ఉదయఘంటలు' అను ముక్తక సంపుటులలో అభ్యుదయ కవుల రచనలు పట్టు గూర్చుకొన్నవి. స్ఫుటములును, పౌరుష ప్రధానములును అగు భావరేఖలతో ఉదయించిన అభ్యుదయ కవిత్వము, శాబ్దిక వైచిత్రీ మృగయావ్యసనమున తగుల్కొని అయోమయమును కల్పించి తన ముఖ్యధ్యేయమును తానే మరచిపోవు ప్రమాదమున బడినది.

ఈ శతాబ్దమునందలి ఆంధ్ర వాఙ్మయమునకు వన్నె తెచ్చిన నూతన ప్రక్రియలలో నవల రచన ముఖ్యమైనది. వీరేశలింగము పంతులు 'రాజశేఖర చరిత్ర'తో బీజారోపణము జరిగి చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహాకవి నవలల యందు మనుబోదెను కట్టుకొన్న ఈ ప్రక్రియ త్వరలోనే ప్రమాను గట్టిపడి శాఖలు వైచి విజృంభించినది.

విజ్ఞాన చంద్రికా గ్రంథమండలి నవలలు, భోగరాజు నారాయణమూర్తి చారిత్రక నవలలు, కేతవరపు వెంకటశాస్త్రి సాంఘిక నవలలు క్రమముగా తెలుగువారి హృదయములను లోగొనెను. కాని ఇంకను నవల శైశవదశను వీడలేదు. ఇట్టి స్థితియందు ముగ్గురు సమర్థతరులైన రచయితల హస్తమున తెలుగు నవల కొక సమున్నత స్థాయి లభించి, దాని భవిష్యత్తు ఆరోహణ క్రమము నధిరోహించిన దని చెప్ప వీలగుచున్నది. ఉన్నవ లక్ష్మీనారాయణగారి 'మాలపల్లి' తెలుగునందలి మొదటి గొప్ప నవలగా లోకము స్వీకరించు చున్నది. స్వాతంత్ర్య సంపాదనకయి భారత ప్రజలు పడిన తపన, ధర్మయుద్ధము ఈ మహాగ్రంథమునందు మర్రిపాలవంటి చిక్కని వాడుక భాషలో చిత్రింపబడినది. భారత స్వాతంత్ర్య లక్ష్యము హింసాపాండితీ మండితుల పట్టికకు మరియొక జాతిని చేర్చుటకు కా దనియు, స్వదేశమునందును పరదేశములందును పరపీడన సిద్ధాంతమునకు భరతవాక్యము చెప్పుట యనియు ఈ సంకీర్ణ విస్తృత కథానకమునందు సూచితమైనది.

గతమే హితము — ఆర్షవిజ్ఞానమే విశ్వమూర్ధన్య మను పరమ విశ్వాసమును మనసార కల్గియుండి, ముక్తకంఠముతో ఘోషించువారు విశ్వనాథ సత్యనారాయణ గారు. ఈ భావమునకు వీరు తమ బహువిధరచనల యందు పదింబదిగ రూపకల్పన చేయుచున్నారు. వీరి 'వేనరాజు' నాటకమునందును, 'వేయి పడగలు' అను అనన్యాదృశమైన నవలయందును ఈ భావములు కొట్ట వచ్చినట్లు చిత్రింపబడినవి. భారతీయ ప్రాచీన సంస్కృతి వైయాసికీ సంస్కృతి యనియు, ఇదియే లోకకల్యాణమునకు, ముఖ్యముగ భారతీయుల ఆత్మోద్ధరణమునకు తరణోపాయ మనియు విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారు కథాచ్ఛలమున బోధించుటకు వేయిపడగలను నిర్మించినారు. దేవ మాతృకా వ్యవసాయము, వర్ణాశ్రమ వ్యవస్థ, రాచరికము, జమీన్‌దారీ పరిపాలనము, దేవాలయ దేవదాసీత్వ విధానములు — ఇవి భారత సంస్కృతి గుండెకాయయని నిరంతరోద్బోధము చేయును వేయిపడగలు. ఏకవీర, బద్దన్న సేనాని, చెలియలికట్ట వంటి వివిధ రచనలుచేసి నవలారంగము నందును, 'రామాయణ కల్పవృక్షము' పేర వాల్మీకమును నూతనాదర్శములతో సాంప్రదాయిక నాగరికతకు మహా భాష్యముగా వ్రాయుచు కవితా రంగమునందును ఒక విశిష్టపథమును, ఒక గౌరీశంకర శృంగమును - ప్రజలు దూరమునుండియే నమస్కరించి వైదొలగు పదమును — అధిరోహించినవాడీ మహాకవి. పాశ్చాత్య నవలలవలె క్రియా ప్రధానముగా గాక, భారతీయ దృక్పథముతో రస ప్రధానముగ నవలలు వ్రాసి శావన్మాత్రసిద్ధి నందినవారు అడవి బాపిరాజుగారు. వీరి ప్రశస్త రచనలు 'నారాయణరావు', 'హిమబిందు' మున్నగునవి. 'వేయిపడగలు'లోని నాయకుడు ధర్మారావు వలెనే నారాయణరావుకూడ భారతీయ పురా

ఘనత యందు విశ్వాసము గలవారైనను తదన్య వ్యక్త్య్వ తికి శాల్వడు సాంగ్రామికుడు కాడు. 'నారాయణ భట్టు', 'రుద్రమదేవి' వంటి రచనలు చేసి నోరి నరసింహ శాస్త్రిగారు తెలుగు చారిత్రకనవలకు వన్నెలు దిద్దు చున్నారు.

చతుర్థ దశకమునందు అభ్యుదయ కవిత్వముతోపాటు జాతీయభావప్రేరిత కవిత్వముకూడ ముందునకు వచ్చినది. దేశీయవీరుల వీరపురాణములను నిర్మించు టొక పవిత్ర కళగా అంగీకృత మాయెను. రాయలసీమ మహాకవులు గడియారము శేషశాస్త్రిగారు వ్రాసిన 'శివభారతము'ను దుర్భాక రాజశేఖర శతావధానిగారు వ్రాసిన 'రాణా ప్రతాప చరిత్ర'యు జాతీయ కవితకు కర్ణావతంసములు. ఏటుకూరి వెంకట నరసయ్య పల్నాటి భారతముకూడ పేర్కొనదగి యున్నది. యువహృదయములందు సంప్రదాయము మీద అవిశ్వాసము, ప్రగతి భావములు నిరూఢ మయ్యెనని ఇదివరకే చెప్పనైనది. ప్రశ్నార్థక చిత్తవృత్తి బలీయ మయ్యెను. పాశ్చాత్య నాటక కర్తయైన ఇబ్సన్ ధోరణిలో ప్రగతి భావములు గల నాటికలు ఆదరణపొంద జొచ్చెను. నటశ్రేష్ఠుడు బళ్ళారి రాఘవాచారిగారు వ్రాసిన 'తప్పెవరిది', పాకాల రాజమన్నారుగారి 'విముక్తి' వంటి రచనలును ఈ రీతికి నుదాహరణములు. రసమహీయములైన గేయనాటికలను వాడుకలోనికి తెచ్చినవారు స్వామి శివశంకరశాస్త్రిగారు. 'పద్మావతీ చరణ చారణ చక్రవర్తి', 'దీక్షితదుహిత' వంటివి ఉత్తమములైన దృశ్య శ్రవ్యనాటికలు.

ఇప్పటినుండియే తెలుగు సారస్వతమునందు ఏకాంకికా రచనయు, కథానికా నిర్మాణమును ఇతర సాహిత్య ప్రక్రియలను ఛాయాగతములు చేసి వెలుగులోనికి వచ్చెను. కవిత్వమునందు ఖండకావ్యము, గేయమువలె వచనమునందివి ఈ యుగచిహ్నములు. పంచతంత్రాది నీతి కథలును, కథాసరిత్సాగరమువంటి నవరసభరితమైన కథలును పూర్వమం దుండెను. వానియందలి కథలు నులితీగలవలె ఒక దానితో నొకటి యల్లుకొని ఒకమహాకథ రూప మెత్తును. వర్తమాన కథానిక అనన్య సంబంధము కలిగి ఒక సన్నివేశమునో, ఒక భావావేశమునో, ఒకపాత్ర శీలైకదేశమునో, ఒక చారిత్రక ఘట్టమునో, సాంసారిక సుఖదుఃఖ తరంగమునో ఇతివృత్తముగ జేసికొని, పరిమిత విస్తృతితో స్వతంత్ర వికాసము గల్గి యొప్పును. గురుజాడ అప్పారావు మొదలుకొని పాలగుమ్మి పద్మరాజుగారి వరకును సమర్థులైన కథానికా రచయిత లెందరో పేరు మోసిరి. మాడపాటి హనుమంతరావుగారు చారిత్రక కథానికలతో దారి తీసెను. వీరి మల్లికాగుచ్ఛము కథానికా రచనకు శ్రీకారమని భావింపబడు చున్నది. కథానికా రచనలో సిద్ధహస్తులు శ్రీపాద సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి, మునిమాణిక్యం నరసింహారావు, 'కరుణకుమార' అను మారుపేరు గల కందుకూరి అనంతం, సురవరం ప్రతాపరెడ్డి మున్నగు వారు. సంఘమునందలి దుర్నీతిని, కపటమును ప్రకటించుటకు గురుజాడయు, హిందూసమాజము నందలి దురాచార దుష్ఫలితములను కరుణాత్మకముగ చిత్రించుటకు శ్రీపాదవారును, సంసారము దుఃఖసాగరము కాదు అమృత సరస్సు — పుష్కలమైన హాస్యము, రవంత సానుభూతి యున్నచో ఇహమే స్వర్గము కాగల దని నిరూపించుటకు ముని మాణిక్యమువారును, సంఘములోని దీనానాథుల యొక్కయు, చిన్నయుద్యోగులయు, జీవితము నందలి కరుణ పయస్సుల నొలికించుటకు 'కరుణకుమార' గారును, ఆంధ్రుల యొక్కయు, భారతీయుల యొక్కయు శౌర్యాగ్నిని ప్రకటించుటకు ప్రతాపరెడ్డిగారును ప్రవృత్తులైరి. మానసిక చిత్తవృత్తుల యున్మీలనమును కథామాతృకలో పొదిగించుటకు పాలగుమ్మివారివంటి యువ రచయితలు యత్నించుచున్నారు. వీరి 'గాలివాన' యను కథ అంతర్జాతీయ ప్రశస్తిని చేపట్టినది.

కథానికా రచనమును యుగసాహిత్య ప్రక్రియాస్థానమున కెత్తిన పరిస్థితులే ఏకాంకి కావిర్భావమునకును మూలములైనవి. వెనుకటి నాటకములందువలె విపులమైన ఇతివృత్తము గల్గి, అంగాంగ సమ్మేళనము, ఆధికారిక ప్రాసంగిక వృత్తములు, సంధ్యంగములు, సంపూర్ణ రస స్వరూప చిత్రణము గల దీర్ఘ నాటకములను వ్రాయుటకు కవులకును, చదువుటకును దర్శించుటకును పఠితృ ప్రేక్షకులకును అవసరమగు విరామము, చిత్తస్థాయియు లేకుండుటయే అల్పవిస్తృత సారస్వత ప్రక్రియలకు మూలమని చెప్పుచున్నారు. అల్పమైననైనను వీని నిర్మాణమునకు వలయు కౌశలము, ప్రజ్ఞయు అనల్పము లనుట వాస్తవము. అందును ప్రదర్శనమున కుద్దేశింపబడిన ఏకాంకికా కల్పనము ఇతివృత్తమును, సన్నివేశములను - వరణవర్ణనము చేయుటయందు గొప్ప విజ్ఞానము నపేక్షించును. ఏకాంకికా రచనమునందు భమిడిపాటి కామేశ్వరరావు, విశ్వనాథ కవిరాజు, మల్లాది అవధాని, ముొక్కపాటి నరసింహశాస్త్రి మున్నగువారు పెక్కుడు జయశీలురై యున్నారు. భమిడిపాటివారి రచనయందు హాస్యము, వ్యంగ్యము సమవిభక్తములై ఏకాంకికను రంగస్థలముమీద కూడ మేలనిపించు చున్నవి. ముగ్ధ భక్తిని ముచ్చటగా చిత్రించుటలో మేలైన చేయి చింతా

దీక్షితులుగారు. వీరి 'శబరి' నాటికయందు సెలయేటి వంటి భక్తి భావము జాలు వారినది.

ఆంధ్ర వాఙ్మయమునందు హాస్యరసమునకు తొలిసారిగా సమున్నత స్థానము నొసగిన దీ యుగమే. తొల్లిటి మహాకవులు హాస్యమును అల్ప చిత్త వృత్తిగ పరిగణించి యుందురు. కాని హాస్య ప్రయోజనము మహత్తరమని ఈనాడు గుర్తింప బడినది. దుఃఖసాంత్వనమునకును, శ్రమాపనోదనమునకును, చిత్తవికాసమునకును, మృదు రీతిని చిత్తపరివర్తనమునకును హాస్య మెంతయో ఉపకరించును. గిరీశమునుండి బ్యారిష్టరు పార్వతీశము, కాంతం వరకు కొందరు ప్రసిద్ధ హాస్యమూర్తులు తెనుగు సారస్వతమున నేడు వెలసినారు. మునిమాణిక్యం, మొక్కపాటి, చింతాదీక్షితులు లలిత సుందర హాస్యపోషణమునందు నిష్ణాతులు.

స్వీయ చరిత్రరచన మీ యుగమున సముచిత గౌరవము నాపాదించుకొన్నది. స్వీయ కథనము ఆత్మస్తుతి - వికత్థనమువంటి దోషములకు దారితీయునని కాబోలు పూర్వ మహాపురుషు లెవరును చేయకుండిరి. ఆత్మస్తుతికొరకుగాక ఆత్మపరీక్షకును, నిర్లిప్త కథనమునకును, స్వీయానుభవ ప్రకటనముచే నితరులకు కర్మ ధర్మ మార్గ నిర్దేశమునకును దీనిలో గొప్ప అవకాశము లేకపోలేదు. కావున స్వీయ చరిత్ర రచన మొక సత్సంప్రదాయ మయినది. వీరేశలింగము స్వీయ చరిత్రలో సంఘ సంస్కార రణధ్వనులు ప్రతిధ్వనించుచున్నవి. చిలకమర్తి స్వీయ చరిత్ర యొక కరుణాత్మక కథానకము. కొండా వెంకటప్పయ్యగారి ఆత్మకథలో సమకాలిక రాజకీయ సంగ్రామ సంరంభమును జాతము. టంగుటూరి ప్రకాశం పంతుల 'నా జీవితయాత్ర'లో 'దారిద్ర్యము, చిత్తస్థైర్యము అంతర్యుద్ధమునకు భాల్పడినను, సంకల్ప బలమే బల'మను చక్కని సందేశము వ్యంగ్యమయి యున్నది.

చతుర్థ దశకమునందు దేశవాతావరణమున గొప్ప మార్పు సంభవించెను. బ్రిటిష్‌వారు విధిలేక రాష్ట్రీయ స్వపరిపాలనకు ఒప్పుకొనవలసినవారైరి. ఎన్నికల సంరంభము, దాని కుపాంగములైన సత్యాసత్య ప్రచారము, పార్టీలు, కక్షలు అవతరించెను. నిన్న మొన్నటి వరకును చిత్తుకాగితమువలె కూడ చలామణీ కాని సామాన్య పౌరుడు వోటు హక్కు మూలమున విలువగల వ్యక్తియై గణనీయమైన మూర్తియై భాసించెను. జమీన్‌దారులును, పెట్టుబడిదారులును కర్షక కార్మికుల కుశల సంప్రశ్నము చేయవలసినవారైరి. దీనితో వాఙ్మయము కూడ ఈ నూతన పోషక వర్గమువారి సంస్కారమునకును, చిత్తవృత్తికిని అనువుగ వర్తింప వలసిన యావశ్యకత యేర్పడెను. సాహిత్యమునకు దీనివలన బలమును, దౌర్బల్యమును కూడ ప్రాప్తించెను. సాహిత్యము భావాంబర విశ్రుత వీథులనుండి క్రిందికి దిగి సంఘజీవిత మను కాసారమునందు తేలు పద్మముగా శోభిల్లెను. కాల్పనిక జీవితమునుండి వాస్తవిక జీవితమునకు దిగుట బలముగ సంభావింప వలెను. వాస్తవిక మను మిషతో భావనా దారిద్ర్యము, క్షుద్రకల్పనము, భాషా ఛందోరీతులయందు విశృంఖలత్వము, అయోమయ పరిస్థితి - ఇవి సాహిత్యమునకు బట్టిన చీడగా భావింపవలెను. ఇంతట రెండవ ప్రపంచ సంగ్రామము దావాగ్నివలె లోకమును దహింప మొదలిడెను. మూలుగుచున్న నక్క మీద తాటిపండువలె ఇదివరకే దారిద్ర్యముచే నలుగుచున్న భారతీయుల కిది మోయరాని బరువయ్యెను. వంగదేశమునందును, రాయలసీమ యందును క్షామదేవత విలయతాండవ మొనర్చి తన కోరలకు పండువు చేసికొనెను. సంఘ విద్రోహులు చీకటి బజారును కల్పించి అన్నవస్త్రముల కాటకమును బలపరిచిరి.

ప్రజానీక వ్యథాతమస్సునందు అభ్యుదయకవి, కథకుడు, ఏకాంకికా రచయిత, దుర్బల హస్తముతోనే కావచ్చును, కునుకు దివ్వెను చేబూని ప్రజల ధైర్య కంచుకమునకు అతుకులు పెట్టుచు సంఘ ప్రతీప శక్తులతో పోరాడిన సన్నివేశము సాహిత్యమునకే వెలుగుబాట. నార్ల వెంకటేశ్వరరావు, ఆత్రేయ, అనిసెట్టి, బోయి భీమన్నవంటి రచయితలు తమ నాటికల, ఏకాంకికల మూలమున సంఘ ప్రబోధమును, సాహిత్యారాధనమును చేసిరి. యుద్ధాగ్ను లెట్లో ఆర్పబడినవి. భారత స్వాతంత్ర్య భానుడు గునగున ఉదయించెను. ఆర్థిక సమత్వము, తుల్య శ్రమ, తుల్య ప్రతిఫలము — ఈ మున్నగు సమస్యలు రచయితల నెదుర్కొనుచున్నవి. వీని పరిష్కారము నరయుటకై సాహిత్య నిర్మాణము జరుగుచున్నది. అనిశెట్టివారి 'గాలి మేడలు', 'మావూరు', బోయి భీమన్నగారి 'పాలేరు' మొదలగు నాటికలు ఈ సమస్యలతో తలపడుచున్నవి. వీనియందు క్రొత్త క్రొత్త రంగ ప్రయోగ పద్ధతులు పొడసూపుచున్నవి. చలనచిత్ర ప్రభావముచేగాబోలు నాటికయందు పాటలు తిరిగి తల యెత్తుచున్నవి. ద్వితీయ సంగ్రామానంతర సాహిత్యము విశిష్టోన్నత్యము సాధింపలేదు కాని విస్తృతియందు కొరవడి యుండలేదు.

స్వాతంత్ర్యానంతరము ఆంధ్ర దేశమునందు నూతన సాంఘిక జీవనము జాగృతి నందెను. సాహిత్యము పండితులకు మాత్రమే కాదనియు, ఎల్లరకును సాహిత్య ఘూర్ణా

లోకము మానసికారోగ్యమునకై అవసరమనియు గుర్తింపబడుచున్నది. బాలవాఙ్మయము, వయోజన గ్రంథావళి సృష్టించుటకు ప్రశంస్యమైన కృషి జరుగుచున్నది. బాలసాహిత్యమునందు చింతా దీక్షితులు, గిడుగు వెంకట సీతాపతి, నాళం కృష్ణారావువంటి సమర్థులు కొంతకు కొంత బాటవైచిరి. వర్తమాన యుగమునందు అనుబంధ సారస్వతము విస్తారముగ పెరిగినది. సాహిత్య విమర్శనము, చారిత్రిక రచనలు, నిఘంటు నిర్మాణము, శాస్త్ర వాఙ్మయ జాతము, పత్రికలు మొదలగు భిన్న భిన్న ప్రస్థానములలో విశేషకృషి జరిగినది. సాహిత్య విమర్శనమునందు వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రి, రాళ్ళపల్లి అనంత కృష్ణశర్మ, సురవరం ప్రతాపరెడ్డి మొదలగు ప్రముఖులు చక్కని బాట యేర్పరిచిరి. చారిత్రక రచనలయందు మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మ, నేలటూరి వెంకటరమణయ్య మున్నగు పలువురు ఆంధ్ర చరిత్ర వీథులలో నూతన ప్రభలను వెలుగజేసిరి. అసంపూర్ణమైనను సూర్యరాయాంధ్ర నిఘంటు నిర్మాణము గత అర్ధ శతాబ్ది సాహిత్యచరిత్రలో స్మరింపదగిన విశేషాంశము. ఆంధ్రభాషా చరిత్రను పరిశోధించుటలో చిలుకూరి నారాయణరావు, కోరాడ రామకృష్ణయ్య, గంటి జోగి సోమయాజిగారులు పదమెత్తి నడచిరి. గ్రంథాలయోద్యమము సార్వజనీన విద్యావ్యాప్తికిని, సాహిత్య రంగ విస్తృతికిని పరంపరయా తోడ్పడినది.

రెండు మూడు శతాబ్దములనుండి నిరంకుశ ప్రభుత్వము జమీన్‌దారీ పద్ధతి అను తిరుగలిరాళ్ళ నడుమ నిర్దాక్షిణ్యముగ విసురబడిన తెలంగాణమునందు అభ్యుదయ సాహిత్యము కొని వచ్చిన తేజోవిప్లవము ఆశ్చర్యకరము. నదీ ప్రవాహమువలె సాహిత్య జలములు కొండలనుగూడ నిశ్శబ్దముగను, నిస్తంద్రముగను అరుగదీయగల సన్నివేశము ఇచ్చట గాంచనగును. దాశరథి, కాళోజీ, పొట్లపల్లి, వానమామలై మొదలగు నిశిత రచయితలు ప్రజాభ్యుదయ దృష్టితో రచనలు చేయుచున్నారు. ఈ కవుల భావనా విహంగము తన చిన్న ప్రాంతముపై నెగురుటతో తృప్తిపడక విశాలాంధ్రముమీదను, విశ్వమానవ రంగముమీదను పక్షపాతము నెరపుచున్నది. ఈనాటి బాలకవులును, కథకులును గూడ విశ్వ కల్యాణమను మహోన్నతాశయమును - ఒక్కొక్కప్పుడు శుకాలాపముగానే యైనను - తమ బిలిబిలి రచనలలో ముందుంచుకొనుట నిక్కముగనే విశ్వశాంతికి ఆంధ్ర సాహిత్యపు కానుక గావచ్చును. బి. ల.

వచన రచనా పరిణామము

మనసులోని భావము ఇతరులకు తెలియజెప్పేటప్పుడు నోట సాధారణముగా పలికే వాక్యము వ్రాతలో పెట్టితే వచన మవుతుంది. పెద్దల వాగ్వ్యవహారమే వచన రచనకు మూలము. పద స్వరూపము, వాక్యములో పదముల క్రమము, వాక్య నిర్మాణము, ఉక్తి వైచిత్రి, జాతీయమైన పలుకుబడి మొదలైన వన్నీ వాగ్వ్యవహారానుగుణముగా సహజరీతిని ఉండడమే వచన రచనకు మర్యాద. పాట, పదము, పద్యము మొదలైన ఛందోబద్ధ రచనలవలె ప్రతిభా వ్యుత్పత్తులును ప్రత్యేకమైన నేర్పునుగల ఏ కొద్ది మందికి మాత్రమో రచించుటకు సాధ్యమైనదిన్నీ, అభిరుచి సహృదయత అధికారము గల ఏ కొందరికి మాత్రమో ఆస్వాద యోగ్యమైనదిన్నీ కాక వచనము సర్వసాధారణముగా ఎల్లవారికిన్ని సులభసాధ్యమూ, సుబోధమూ అయి, సమస్తవిధ రచనలకూ నిత్యమూ ఉపయోగపడేదిగా ఉంటుంది. పరిమిత ప్రయోజనము పాటకీ, పద్యానికీ ఉండగా వచనము అపరిమిత ప్రయోజనము సాధిస్తుంది. అదీ ఇదీ అనే భేదము లేక సమస్త రచనా వ్యాపారములకూ పనికివచ్చేది అనీ, సూటిగా తేటతెల్లముగా ఉండే నోటి మాటకు ప్రతిరూపమనీ వచనమును నిర్వచింపవచ్చును.

సాహిత్య సృష్టి సర్వసాధారణముగా ఏ భాషలో అయినా భావోద్వేగ జనితమై, ఛందోబద్ధమై హాయిగా పాడుకొని ఆనందించుటకు యోగ్యమై, పాట పదము పద్యము మొదలైన రూపములతో తొలుత ఆరంభ మవుతుంది. ఆలోచన, పరిశీలన, విమర్శన మొదలగు మానసిక వ్యాపారములలోని కుశలత ప్రధాన హేతువుగా తరువాతి కాలములో ఎన్నడో ఉత్పన్న మౌతుంది వచన సాహిత్యము. తెలుగు సాహిత్యములో వచన రచన ఆదిలో ఎట్లుండెనో, వాఙ్మయ శాఖగా వచనము ఎప్పుడెప్పుడు ఏయే రీతుల పరిణమించినదో పరిశీలించుట ప్రస్తుత విషయము.

నన్నయభట్టు భారత రచనకు పూర్వము వచనము ఎట్లుండెదో తెలిసికొనుటకు శాసనములు తప్ప వేరాధారము లేదు. ఇప్పటికి లభించిన తెలుగు శాసనములలో అతి ప్రాచీనములు క్రి. శ. 6 వ శతాబ్దమునాటివి. అవి మొదలు నన్నయనాటివరకున్ను గల శాసనములనుబట్టి

ప్రాఙ్నన్నయ యుగమునందలి భాషా స్వరూపమున్ను, 8 వ, రచనా పరిణామమున్ను నిరూపించవచ్చును. క్రీ. శ. వచన 7 వ శతాబ్దములలో వాక్య రచన కేవలము ప్రాథమికావస్థలో ఉన్నట్లు కనబడుతుంది. 'కొట్టంబున పాఱకు కుండి కాళ్లుళ ఇచ్చిన పన్నన ఇరవది యాడి నాల్కు మఱుతుబ్లు నేల'; 'దీని కాచి కుడిపినవారు భూమి దాన ఫలంబు'; 'వక్ర వలికినవారు పంచమహా పాతకంబు పడు'; 'స్వస్తి శ్రీ చోఱమహారాజు ల్లేళన్ ఎరిగ(ఱ) దుగ రాజుళ్ యిచ్చిన పన్నస కొచ్చియపాఱ రేవ శర్మ్మాఱ రికిన్ తేని టిచ్చినవాన్టు పంచమహాపాతకసంయుక్తు న్గగు అనివైరువు లికితమ్'. ఈ శాసన వాక్యములనుబట్టి పదముల స్వరూపమున్ను, వాటి ఏకవచన బహువచనముల రూపములున్ను నాటి తమిళ, కన్నడ రూపములకు సన్నిహితముగా ఉండి తెలుగుభాష వాటినుండి ఇంకా బాగా వేరుపడలేదని గోచరిస్తున్నది. పదముల అన్యోన్య సంబంధము తెలిపే ప్రత్యయములు ఏ రెండు మూడు మాత్రమో కానవస్తున్నవి. క్రియలకు బదులు క్రియాజన్య విశేషణములే నిలిచి ఉన్నవి. క్రియాపదము తరుచు అధ్యాహారము అయినా, భావములు గ్రహించుటకు కావలసిన ప్రక్రియ నాటి వాక్యములలో లేకపోలేదు. క్రీ. శ. 9 వ శతాబ్దికి వాక్యముల తీరు స్ఫుటము కావచ్చినది. దీర్ఘ వచనములే కాక పద్యముకూడా అన్వయ శుద్ధితో రచించుటకు యోగ్యముగా భాష రూపొందినది. తత్సమ తద్భవములతో తెలుగు పదములు పొత్తు కుదుర్చుకొని తెలుగుభాష స్వతంత్ర మార్గమున పురోగమిస్తున్నట్లు స్పష్టపడుతున్నది. ఈరీతిగా పెంపొందుటవల్లనే నన్నయభట్టునాటికి భాష కావ్య నిర్మాణ యోగ్యమైనది. తెలుగు దేశములో వివిధ ప్రాంతములలో కనబడిన నన్నయనాటి శాసనములు పరిశీలించి జయంతి రామయ్యపంతులు, గిడుగు వెంకటరామమూర్తి పంతులు మొదలగు శాసన పరిశోధకులు పలువురు తెలుగుభాష అనాదు సర్వత్ర ఏకరూపముతో ఉన్నదనీ, భారత భాషకున్ను, ఆ కాలపు శాసన భాషకున్ను వ్యత్యాసము లేదనిన్నీ పేర్కొన్నారు. నాటి శాసనములు వచన శైలిలో ఉండగా నన్నయ భారతములోని వచనము — వచన మనుటకంటె దానిని గద్య అనుట యుక్తముగా ఉంటుంది — పద్యకావ్య శైలిలో ఉన్నది. దీనికి ఒక కారణము కనబడుతున్నది.

సంస్కృతములో అదివరకు కావ్యములు పద్యమయములో, గద్యమయములో అయి ఉండగా గద్య పద్య మిశ్రితమై 'చంపువు' అనే క్రొత్త కావ్యభేదము క్రీ. శ. 10 వ శతాబ్ది ప్రాంతమున అవతరించి నన్నయ నాటికి సంస్కృతములోనే కాక కొన్ని దేశ భాషలలోనున్ను వాడుకలోనికి వచ్చి 'హృద్య రచన' అని ప్రసిద్ధి పొందుట వల్లనూ, ఈ విధమగు నూతన రచన తన భారతానువాదమునకు మిక్కిలి అనుకూలించుట చేతనూ నన్నయ గద్య పద్యాత్మకముగా భారతము రచించినాడు. ఇట్టి కృతులలో ఛందోబద్ధమై ఉండకపోవుట ఒక్కటే భేదముకాని, తక్కిన సర్వ విషయములలోనూ గద్యము పద్యశైలినే పోలి ఉంటుంది. నన్నయ రచనలో పద్యము వలెనే గద్యము కూడా అక్షర రమ్యత, ధారా చమత్కృతి, ప్రసాద గుణము మొదలైన లక్షణములు కలిగి, నాతిదీర్ఘమై ఇది గద్య, ఇది పద్యము అనే భేదము తెలియరానిదిగా ఉన్నది. కొన్ని చోట్ల గద్య ఎత్తుగడలో ఛందోబద్ధమై పద్యమువంటి నడకతో ప్రారంభమై వృత్తగంధి లక్షణాను సారిగా ఉన్నది; అంతమందు వాక్యము పూర్తిగాక పై పద్యముతో అన్వయిస్తున్నది. నన్నయాదులు ఈ గద్యను 'వ' వచనమని వ్యవహరించుటచేతనే అనంతామాత్యుడు ఛందోదర్పణములో 'గద్య మది దా నెనుఁగుఁ గృతుల వచన మనఁగ దీపించుఁ గడున్' అని పేర్కొన్నాడు. వచనమని పేర్కొన్నా లక్షణమునుబట్టి అది 'గద్య' అని స్పష్టము. తెలుగులో పద్య విద్యకేకాక, గద్య విద్యకున్ను నన్నయభట్టే ఆద్యుడు. నిర్వచనముగా వ్రాసిన ఏ కొద్ది గ్రంథములో తప్ప సర్వ సాధారణముగా తెలుగు కావ్యము లన్నీ చంపువులై ఉండుటకు నన్నయ పెట్టిన వరవడి కారణము. పద్య కావ్యములో ఏయే సందర్భములో గద్య వ్రాయుట సముచితమో నన్నయభట్టు చక్కగా నిర్ణయించుకొని ఒక్క వ్యవస్థ ఏర్పరచుకొన్నట్లు కనబడుతుంది.

ఆశ్వాసారంభమున కథ ఉపక్రమించేటప్పుడు గద్య, వృత్తాంతము చెప్పేటప్పుడు, పూర్వ వృత్తాంతము సంగ్రహించి చెప్పవలసినప్పుడు, కొద్ది మాటలలో కథ ముగించవలసినప్పుడున్ను గద్య, సంభాషణ, వాదోపవాదము, ఉపన్యాసము, ఉపదేశము, యాత్ర, ప్రకృతి శాస్త్రాదికముల కథనము మొదలగు సందర్భములలో గద్య, వర్ణనము, పట్టికలుగా విషయనిర్ణయమున్ను అవసరమైనపుడు గద్య, ఒక విషయమునుండి మరొక విషయమునకు మారునపుడు సేతువుగా గద్య, ఆశ్వాసాంతమున ఆశ్వాసాంతగద్య - ఇన్ని రీతులుగా గద్య వ్రాసి దానిని నీరస విషయములకు మాత్రము పరిమితము చేయక రసవద్విషయములు చెప్పుటకున్ను వాడుక చేసి, పద్యముతో సమాన గౌరవము గద్యకు చేకూర్చి నన్నయభట్టు చంపూ ప్రబంధ నిర్మాణము సార్థకముచేసినాడు. భారత భాగ

ములో పగటువ నూటికి 45 పంక్తులు గద్య ఉండుటగూడా గమనించదగిన విషయము.

తిక్కన గద్య జిలుగు బిగువులు గలిగి, ఎక్కడి కక్కడ చిన్న చిన్న విరుపులతో, సహజమైన తెలుగు నుడికారముతో అహ్లాదము గొలుపుతుంది. ఎఱ్ఱన గద్యరచన ప్రౌఢమై ఒకచోట సంస్కృత పదముల పాలు, ఒకచోట తెలుగుపదముల పాలున్ను అధికతరములై వర్ణనా ప్రధానమై ఉంటుంది. నృసింహ పురాణములో ఎఱ్ఱన 'స్తంభోద్భవ వచన'మను ఉత్కళికా ప్రాయమైన చిత్ర రచన చేసినాడు. ఇది తరువాతి ప్రబంధ కర్తలకు మార్గ దర్శకమైనది. శ్రీనాథ, సోమనాథుల గద్యలు ఉద్ధతములు; చిత్రపద గుంఫితములు. ప్రౌఢ సంస్కృతపద ప్రయోగముతో, క్లిష్టమయిన కూర్పుతో యమకానుప్రాసాది శబ్దాలంకారములతో కొంచెము దీర్ఘములై ఉంటవి. పోతన సుదీర్ఘ వర్ణనములకున్ను, ఆధ్యాత్మిక విషయము లుపన్యసించుటకున్ను పెద్ద పెద్ద గద్యలు ప్రవేశపెట్టినాడు. ప్రబంధములలోని గద్యలు బహుక్లిష్టములు, అనుప్రాస నిరంతరములు, దురవబోధములు. పాఠకులు సామాన్యముగా వాటిని దాటిపోయి పద్యములే అంతకంటె తేలికయని అవి చదువుతారు.

కాకతీయ యుగమునను, అంతకు పూర్వమును వచన రచన యెట్లుండెనో తెలుసుకొనుటకు శాసనములే ఆధారము కాని వచనములో వ్రాసిన గ్రంథములు దొరకలేదు. ఇప్పటికి మన మెరిగినవాటిలో అతి ప్రాచీనమైన వచన గ్రంథము ఏకామ్రనాథుని ప్రతాప చరిత్ర 15 వ శతాబ్దము తొలి యర్ధ భాగములో వ్రాసినదై యుండవచ్చును. కాకతీయుల వృత్తాంతమును తెలుపు చారిత్రిక గ్రంథమిది. ఇందులోని వచన రచన నాటి వచన శాసనముల భాషను పోలియున్నది.

'వచనము' లను పేర గద్యగా వ్రాసిన స్తోత్రములు క్రి. శ. 15, 16 వ శతాబ్దములలో వెలువడ్డవి. లలితపద జాలముతో సుబోధకముగా ఉన్న ఈ వచనములు పాటల వలె రాగయుక్తముగా పాడుటకు అనుకూలమైనవి. 'సింహగిరి నరహరి వచనములు', 'శఠగోప విన్నపములు', తాళ్ళపాక వెంకట తిరుమలయ్యగారి 'వేంకటేశ్వర వచనములు' మొదలైనవి ఈ తరగతివి. 'భవానీ మనోహర వచనము', 'కాళికాధీశ్వర వచనము', 'భారత సావిత్రి' అనేవి శైవవాఙ్మయములో ప్రసిద్ధిపొందిన రచనలు — బహువ్యాప్తి పొంది నేటికిన్ని పారాయణములో ఉన్నవి.

ఈ స్తోత్రములలోని 'వచనము', పురాణములు, ప్రబంధములు మొదలైన చంపూకావ్యములలోని 'వచనము'న్ను మాత్రమే పద్యభాషను పోలిన గద్యలో ఉన్నవి. కాని ఇతర వచన గ్రంథములే కాక కావ్యేతరములైన పద్య కృతులలోని - అనగా ఛందోవ్యాకరణాలంకారాది గ్రంథములలోని - వివరణము, తెలివిడి, అవతారిక అనే పేర్లుగల వచన భాగములున్ను వచన లక్షణానుసారముగా వ్యావహారిక భాషలోనే ఉన్నవి. మరుగుపడి ఎవరికిన్ని ఎరుకలేని ఈవిషయము గిడుగు వెంకట రామమూర్తి పంతులుగారి అసాధారణ పరిశోధనలవల్ల బయలు పడినవి. అప్పకవీయము, రంగరాట్ ఛందము, లక్షణ శిరోమణి, సర్వలక్షణసార సంగ్రహము, కవి జనాంజనము మొదలైన అనేక గ్రంథముల తాళపత్రప్రతులున్ను, క్రి. శ. 1860 వ సంవత్సరమునకు పూర్వము ముద్రించిన అచ్చుపుస్తకములున్ను పరిశీలించుట వల్ల ఇది స్పష్టపడినది. అప్పకవి తన గ్రంథమునకు ఆధారముగా పేర్కొన్న బాలసరస్వతీయము (ఆంధ్రశబ్ద చింతామణికి టీక)లో వివరణమంతా వ్యావహారిక భాషలో ఉన్నది. శాస్త్రగ్రంథములు వచనములో వ్రాసేటప్పుడు అట్టి భాషలలో వ్రాయుటే సంప్రదాయము. దానిని అనుసరించి అప్పకవి వచనమంతా వ్యావహారిక భాషలో వ్రాయగా పరిష్కర్తలు దానిని గ్రాంథికభాషలోనికి మార్చివేసినారు. గిడుగు వేంకట రామమూర్తి పంతులుగారున్ను, వారి కుమారులు సీతాపతిపంతులు గారున్ను ఆ గ్రంథమును యథామాతృకముగా ఉద్ధరించినారు (వావిళ్ళవారది క్రి. శ. 1924 లో ప్రకటించినారు). దానికి వారు వ్రాసిన విపులమైన పీఠికలో ఈ విషయమంతా స్పష్టముచేసినారు. అప్పకవి వచన రచనకు ఉదాహరణము: 'మేరు చక్ర మనగాను ఇన్నవ ఛందమునందు ఎన్నేసి లఘువుల వృత్తములు ఎన్ని యని యడిగితేను సరిచెప్పేటి విధము: మొదల అడ్డ వీథిగా రెండిండ్లు వ్రాసి యా క్రిందను వెంబడిగాను రెండు పార్శ్వములయందున్ను ఒక్కొక్క యిల్లు మించియుండేటట్లుగాను మొదటి వీథితోగూడాను ఇరువైయారు అడ్డ వీథులుగాను గీటులు తివిచి ఉభయ పార్శ్వములయందున్ను మించియున్న కడపటి యిండ్లను మీది యిండ్లు మొదలుకొని అన్ని యిళ్ళాను తప్పకుండాను ఒక్కట్లు పెట్టి మీది వీథినున్న లెక్కలక్రిందను దిగువవీథియందు నిడుపుగాను ఒక్కొక్క యింటను ఆ లెక్కలను క్రింద ఉండేటట్టుగాను వ్రాసేది. ఇటువలెనే వ్రాస్తేను మీది వీథి కంటె క్రిందివీథిని ఒక్కొక్కయిల్లు ఎక్కువ అవుచును వచ్చును' (అప్ప కవీయము — IV. 188). అప్పకవి కాలమందున్ను, అతనికి పూర్వమున్ను, పిమ్మటమున్ను సార్వత్రికమైన ఈ సంప్రదాయమునే పైని పేర్కొన్న

ఛందోవ్యాకరణాలంకారాది గ్రంథముల రచయితలు అవలంబించినారు.

రాయవాచకము (క్రీ. శ. 16 వ శతాబ్దము) మధురా పురాధిపతి విశ్వనాథనాయకుని స్థానాపతి విజయనగరమున ఉండి కృష్ణదేవరాయల పట్టాభిషేకము మొదలు కళింగ దండయాత్రవరకు జరిగిన విషయమును తన ప్రభువగు 'మహామండలేశ్వర కాశీవిశ్వనాథ నాయనయ్యావారి దివ్య శ్రీ పాదపద్మములకు' నివేదికగా సమర్పించిన గ్రంథము. దేశచరిత్రకు వలెనే తెలుగు వచన చరిత్రకున్ను ఇది మిక్కిలి ముఖ్యమైన గ్రంథము. ఇవి కథా ప్రారంభములో ఉన్న పంక్తులు విద్యానగరమందు వీర నృసింహరాయల వారు........పేరోలగంబై కూర్చుండగాను నూటయెనిమిది తిరుపతులమంచిన్ని తీర్థ ప్రసాదములున్ను డబ్భైరెండు దేవస్థలాలనుంచి విభూతిగంధ ప్రసాదములున్ను రాగా యెదురుకొని ప్రత్యుత్థానము జేసి అంజలిచే నందుకొని శిరసావహించి స్థలాంతరాల నుంచిన్ని వచ్చిన అయ్యం గార్లనున్నూ ఆరాధ్యపీఠం వారలనున్ను ఉచితాసనముల యందు కూర్చుండ నియమించి....'. ఈ వాక్యము 50 పంక్తు లున్నది. నూటపదహారు పుటలున్న ఈ రాయవాచకము ఆంధ్రసాహిత్య పరిషత్తువారు తమ పత్రికలో ప్రకటించి వారు. తలికోట (రాకసి-తంగడి) యుద్ధానంతర వృత్తాంతము చిత్రించిన 'కర్నాట రాజవృత్తాంతము'న్ను, 'తంజావూరి ఆంధ్రరాజుల చరిత్ర' అనే గ్రంథమున్నూ నాటిభాషా స్వరూపము నిరూపించే చక్కని వచన గ్రంథములు.

తెలుగులో తత్త్వశాస్త్ర గ్రంథాలు విస్తారముగా ఉన్నవి. ఆ శాస్త్రములో నిష్ణాతులైన ప్రసిద్ధ పండితులు సామాన్య పాఠకులకు కూడా అవి సుబోధములై ఉండ వలెననే ఉదార సంకల్పముతో వాడుకభాషలో వ్రాసి వారు. 'సాత్త్విక బ్రహ్మవిద్యా విలాసము', 'వేదాంత సారసంగ్రహము' 'అజ్ఞానధ్వాంత చండ భాస్కరము', 'సిద్ధాంతసారము', 'వాసుదేవ మననము' మొదలగు అనేక గ్రంథములు బాగా వాడుకలో ఉండేవి. ఈ గ్రంథ ములలోని రచనకు ఉదాహరణము: 'అనురాంశల బుట్టినవారి లక్షణములు చెప్పేము. శ్రుతులకు విపరీతార్థ ములు కల్పింతురు. విష్ణుదూషణ చేతురు. విష్ణుభక్తులను ద్వేషింతురు. వారితో వాదించబోవద్దు. వారు చెప్పే శ్రుతిస్మృతీతిహాస పురాణాలయొక్క విపరీతార్థాలు నీవు యెల్లకాలము దిద్దుకోనే సరిపొయ్యీని. నీవు దిద్ది చెప్పితి వాయనా వారు సమ్మతి పడనే పడరు. సమ్మతి పడిరా విశేష మార్గాన నడవనే నడవరు. అటిగాన ఓ శిష్యోత్తమా అటువంటి వారికి బోధించబోక నిన్నాశ్ర యించిన భగవద్భక్తులైన వారికి మేము నీకు చెప్పిన సాత్త్వికబ్రహ్మ విద్యావిలాసము యొక్క రీతు లుపదేశించి కృతార్థుల జేయుము.' మద్రాసు ప్రభుత్వ ప్రాచ్య గ్రంథమాలలో 88 వ గ్రంథముగా క్రీ. 1952 లో ప్రక టించిన బ్రహ్మ విద్యా సుధార్ణవమనే తత్త్వగ్రంథము, పరమానందతీర్థయతి వ్రాసినది వాటిని, పోలియున్నది. ఈ సంప్రదాయమునే అనుసరించి వెంకటగిరి మహారాజా వారు, శ్రీ వెలుగోటి సర్వజ్ఞ కుమార యాచేంద్ర భూపా లురు అనేక తత్త్వగ్రంథాలు వ్రాసినారు. మనస్సాక్ష్య మనే గ్రంథములో 'వ్యాకరణ శిక్షితముగా వ్రాసితే కొందరికి తాత్పర్యము భిన్న మగునని యెంచి ఈ గ్రంథాభి ప్రాయము అందరికి చక్కగా తెలియవలెనని వాడుకగా నుండు మాటలలో వ్రాసినాడను' అని పేర్కొన్నారు.

తత్త్వ గ్రంథములకువలెనే వివిధ శాస్త్రములకు సంబం ధించిన గ్రంథములున్ను గడచిన శతాబ్దాదిని వ్యవహార సిద్ధమైన భాషలో వ్రాయబడినవి. అల్లాడి రామచంద్ర శాస్త్రిగారి 'సిద్ధాంత శిరోమణి' (క్రీ. శ. 1887)-కర్త ఎవరో తెలియదు-, 'భూగోళ దీపిక' (క్రీ. శ. 1848), వఠ్యం వాసుదేవ పరబ్రహ్మ శాస్త్రులవారిచేత మిక్కిలి స్పష్టముగా తెలిసేటట్టు రచింపబడ్డ జాన్ ప్రైయ స్ట్రామ స్ఫూపాలీయ మనే 'వ్యవహార దర్పణము' (క్రీ. శ. 1851) మొదలైన ధర్మశాస్త్ర, జ్యోతిష, సిద్ధాంత, వైద్య, భరత శాస్త్రాదిది గ్రంథజాలము పఠన, పాఠనములకు విరి విగా ఉపయోగపడుతూ ఉండేవి. శాస్త్ర గ్రంథము లెట్టి భాషలో ఉన్నవో తెలుసుకొనుటకు 'భూగోళ స్వరూప లక్షణాది విషయము'నుండి యెత్తి వ్రాసిన పంక్తులు: 'సర్వజన సాధారణముగా దూరమునందు గల పర్వత గృహారామాదులను జూచేయెడల వాటి అగ్రభాగమును కనుచున్నాము కాని ఆదిభాగమును కనుట లేదు. పిమ్మట వాని సమీపమునకు పోవునెడల క్రమముగ ఆదిభాగమును కంటున్నాము. ఈ హేతువువలన భూమి సర్వతో వృత్త ముగా మండక పలకవలె సమముగా నుండిన పక్షమునందు మీద చెప్పిన దూరస్థమగు పర్వతాదుల యాద్యంత్య భాగ ములు ఏక కాలమునందు కనుపించును గాని అగ్రభాగము మాత్రము కనుబడదు'.

తెలుగు దేశములో ఇంగ్లీషు విద్య ప్రారంభమైన కాలమునందే కథావాఙ్మయము అవతరించినది. విశాఖ పట్టణములో నివసించి ఉండే గోడే నారాయణ గజపతి రాయనింగారు క్రీ. శ. 1811 లో ఇంగ్లీషులో ప్రకటితమైన 'చార్ దర్వేషు' కథలు లోకోపకారముగ తెలుగు

భాషలోని[illegible]మిల్లి మల్లికార్జునుడు అనే బ్రాహ్మణుని చేత అనువదింపచేసినారు. ఆ గ్రంథ పీఠికలో 'వ్యాకరణ పద్ధతిగా గ్రంథము చేసేయెడల సర్వజన సాధారణము కాకపోవడమే కాక దేశీయ భాషాచమత్కారము బోధపడక, విరసమౌనని తోచి స్త్రీ పురుషులు వకరితో నొకరు మాటలాడునట్లు సులభముగా అర్థమయ్యేలాగున సంక్షేపముగా జాతీయరసముతో ఈ గ్రంథము సేయ నిశ్చయించడమైనది. కనుక ఇందుకు సమస్తమైనవారు హర్షించవలసినది' అని గ్రంథకర్త తమ ఆశయమును స్పష్టముగా వెల్లడించిరి.

క్రీ. శ. 1819 లో 'విక్రమార్కుని కథలు'న్ను, క్రీ. శ. 1834 లో 'పంచతంత్ర కథలు'న్ను ఫోర్టు సెంటు జార్జి కళాశాలలో ప్రధానోపాధ్యాయులగు రావిపాటి గురుమూర్తి శాస్త్రిగారు వ్రాసినారు. అవి ఎన్నో పర్యాయములు పునర్ముద్రితము లైనవి. కాంభోజరాజు కథలు, తాతాచార్యుల కథలు, తెనాలి రాముని కథలు, శుకసప్తతి కథలు, బేతాళ పంచవింశతి, పలుకని పద్మాక్షి కథలు మొదలైన గ్రంథములతో కథా సాహిత్యము వర్ధిల్లి విస్తార వ్యాప్తిని పొందినది.

క్రీ. శ. 1820 లో చెన్నపట్టణములో ఉపయుక్త గ్రంథకరణ దేశభాషా సభ (ది మద్రాస్ టెక్స్టుబుక్ వర్నాక్యులర్ సొసయిటీ) ఏర్పడి బడులలో పాఠ్య గ్రంథములుగా నిర్ణయించదగిన పుస్తకములు, అనేక విషయములకు సంబంధించినవి, ప్రకటించినది. బాలబోధకు నాడు దేశమందంతటా వాడుకలో ఉన్న పుదూరి సీతారామశాస్త్రిగారి పెద్దబాలశిక్ష మొదలుకొని పెద్ద తరగతులలో బోధించే 'మహాపురుషుల జీవితములు', 'ఇంగ్లాండు దేశ చరిత్ర' 'భూగోళము' వరకున్ను గల బడి పుస్తకములు క్రీ. శ. 1820 మొదలు క్రీ. శ. 1856 వరకూ వ్యావహారిక భాషలోనే సుప్రసిద్ధ పండితులచే వ్రాయించబడినవి. ఈ సభకు కొంత కాలము రావిపాటి గురుమూర్తిశాస్త్రిగారు అధ్యక్షులు. పరవస్తు చిన్నయసూరిగారు ఆ పిమ్మట అధ్యక్షులుగా ఉన్న కాలములో అనేక గ్రంథములు 'మహమ్మదు చరిత్ర' (క్రీ. శ. 1856), 'జాను బన్యాము చరిత్ర' (క్రీ. శ. 1856), 'అమెరికాను కనిపెట్టిన చరిత్ర' (క్రీ. శ. 1856) మొదలైనవి వాడుక భాషలో ప్రకటితములైనవి. కాంచీపురము పచ్చయప్ప మొదలారిగారి విద్యాశాలయందు ఆంధ్ర గీర్వాణ ప్రధానోపాధ్యాయులైన వైయాకరణము రామానుజాచార్యుల వారితో కలిసి చిన్నయసూరి భారతములో ఆది పర్వము పరిష్కరించి క్రీ. శ. 1847 లో ప్రకటించినారు. ఎడమవైపు పుటలో పద్యములున్ను కుడివైపు పుటలో ఆ పద్యములకు సరియైన వచనమున్ను ముద్రింపబడినవి. వచన భాగము వ్యావహారిక భాషలో ఉన్నది. ఈ క్రింది వాక్యములు అందులోనివి. 'ఓ యయాతి మహారాజా నీవు సకల ధర్మార్థములు నెఱింగిన వాడవు. నీవు సమస్తలయిన లోకుల వ్యాపారముల నెఱింగిన వాడవు. గనుక మాకు పుణ్య లోకము లేమైనా గలవా చెప్పవయ్యా అని యడుగగా మీకు పుణ్య లోకములు గలవని చెప్పిన యయాతి మాటలు విని వారు ముగ్గురున్ను సంతోషించి మేము నీ కూతురు బిడ్డలైన మనుమల మని తమ్ము నెఱింగించి పుణ్య లోకముల నిచ్చిరి. ఆ యయాతి ఆ సత్పురుషుల సాంగత్యమువలన తానున్ను, తన మనుమలున్ను ఊర్ధ్వ లోకమునకు పోయిరి'.

ఇంచుమించు ఈ కాలములోనే సి. పి. బ్రౌను దొరవారు పెక్కుమంది పండితుల సాయముతో తెలుగు భాషా వాఙ్మయముల విషయమున ఎంతో పరిశోధన చేసి ప్రాచీన గ్రంథములను సేకరించుట, వాటిని ముద్రించుట, వాడుక భాషలో నిఘంటువు లచ్చొత్తించుట మొదలగు కార్యక్రమములు కొనసాగించి గొప్ప సంచలనము కలిగించినారు. వ్యాసము, వార్తాపత్రిక, ఇంగ్లీషు భాషలోనుంచి విజ్ఞాన గ్రంథములు తెలుగులో ప్రవేశ పెట్టుట మొదలయిన రచనలకు వాడుకభాష తగిన సాధనముగా నాడు రూపొందినది. వచన రచన కిరీతిగా ఒక వ్యవస్థ చక్కగా ఏర్పడి, గ్రంథ రచన విరివిగా సాగుతూ ముద్రణ సౌకర్యము కొత్తగా వచ్చుటవల్ల విద్యా విజ్ఞానముల ప్రచారము వృద్ధిపొందే అవకాశము ఏర్పడగా ఈ పురోగతి కడ్డు తగిలి వచన రచన నవమార్గమున పెట్టిన పరిస్థితులు క్రీ. శ. 1856 - 57 లలో తటస్థించినవి.

క్రీ. శ. 1857 సంవత్సరములో మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయ స్థాపనము జరగినది. అప్పటికి ప్రభుత్వ కళాశాలలో ప్రధాన పండితుడుగాను, ఉపయుక్త గ్రంథకరణ దేశ భాషా సభకు అధ్యక్షుడుగాను పలుకుబడి, ప్రాబల్యము సంపాదించుకొని గొప్ప పండితుడనే ప్రఖ్యాతి వహించిన పరవస్తు చిన్నయసూరి పంచతంత్ర హితోపదేశ కథలు ఆధారముగా మిత్రలాభము, మిత్రభేదము అనే రెండు భాగాలు మాత్రము వ్రాసి 'నీతి చంద్రిక' అనే పేరుతో క్రొత్త రకము వచన రచన చేసి దానిని ప్రకటించినాడు. సమకాలికులు కొందరు ఈ క్రొత్త పద్ధతిలో వ్రాసిన వ్రాతలపట్ల తమ వ్యతిరేక భావమును వ్యక్తము చేసినా పండితులు కొందరు దానిని మిక్కిలి కొనియాడి [illegible] వించినారు. అదివరకు గొప్ప గొప్ప పండితులు [illegible]

వాసుదేవ పరబ్రహ్మశాస్త్రి, జూలూరి అప్పయ్య పండితుడు, రావిపాటి గురుమూర్తి శాస్త్రి, వైయాకరణము రామానుజాచార్యులు మొదలైనవారు దురవగాహము లైన శాస్త్ర విషయములూ, ఉత్కృష్ట భావములూ మిక్కిలీ స్పష్టముగా తెలిసేటట్టు వాడుక భాషలో వ్రాయగా, ఆనాటి బాల బాలికలు ఎవరిమట్టుకు వారు తేలికగా చదువుకొని ఆనందించి విజ్ఞానవంతు లగుట కుద్దేశించి సులభ వచనముగా సంస్కృతములో వ్రాసిన హితోపదేశ పంచతంత్ర కథలు చిన్నయసూరి శబ్దాలంకార వైచిత్రితో, పదాడంబరముతో ప్రాచీన పద్య కావ్య భాషలో వ్రాసినాడు. చిరుమీల మాటలు, తిమి తిమింగలముల భాషణములుగా వ్రాసినాడనే నిందకు పాల్పడిన డాక్టర్ సామ్యుయల్ జాన్సన్ అవలంబించిన శైలిని మించుట మాత్రమే కాదు, చిన్నయసూరి కున్న గొప్పతనము సాటి పండితుల వాడుకలో నున్న జీవద్రూపము లను గ్రామ్యము లని నిరసించి, పద్య కావ్యములలో మాత్రమే కానవచ్చు వ్యవహార చ్యుతములయిన నామ క్రియా రూపములను, ఇతర వ్యాకరణ కార్యములను చేపట్టుట కూడాను. కళాశాలా తరగతులలో విద్యా ప్రమాణము వృద్ధి చేయవలెనని ప్రథమ శాస్త్ర పరీక్షకు, పట్టపరీక్షకున్ను ఇది పాఠ్య గ్రంథముగా విశ్వ విద్యాలయము వారు నిర్ణయించుటవల్ల దీనికి మరింత ప్రాధాన్యము వచ్చినది. కొత్త ఒకవింత కనుక ఈ వింతపద్ధతి పలువురు అనుసరించినారు. క్రమంగా అదే పరిపాటిఅయి నిజమైన వచనరచనాసంప్రదాయము, పూర్వపు వచన వాఙ్మయమున్ను నానాటికి విస్మృతి పథాన పడి అడుగంటినవి.

చిన్నయసూరి సంప్రదాయమున కెదురు తిరిగి పద్య కావ్య భాషలో వచన మెందుకు వ్రాసినాడో కారణము తెలుసుకొనుటకు దక్షిణదేశ వాఙ్మయములోని వచనశాఖ తోడ్పడవచ్చును. మధుర, తంజావూరు, మైసూరు ప్రాంతములలో క్రీ.శ. 18 వ శతాబ్దమునందు కావ్యభాషలో వచన గ్రంథములు వ్రాసియున్నట్లు ఇటీవల సుమారు 40 సంవత్సరముల క్రిందట బయలు పడినది. తమిళ దేశములో నివసిస్తూ, తమిళము నిత్యవ్యవహార భాషగాగల ఈ రచయితలు తెలుగుదేశములో ప్రజావ్యవహారములోనూ, వచనరచనలోనూ ఆ నాడున్న భాషకు దూరముగా తొలగి ఉండుటవల్లనూ, కావ్యభాషే ఎక్కువ పరిచితమై సులభసాధ్యమై ఉండుటవల్లనూ, తెలుగు పద్యకావ్యములు మాతృకలుగా పెట్టుకొని దండాన్వయ ప్రాయమైన వచనము వ్రాయుటవల్లనూ పద్యశైలిని పోలిన గద్యరచన చేయుట అవసరమైనది. మధురాపతి విజయరంగ చొక్కనాథుడు (క్రీ. శ. 1708 - క్రీ. శ. 1784) స్వయముగా వచన గ్రంథములు వ్రాయుటే కాక వచన రచయితల నాదరించి దక్షిణదేశమున నివాస మేర్పరచుకొన్న వారికి కావ్య పురాణ ప్రబంధాదులు వచనరూపమున అందజేసినవాడు. సముఖము వెంకట కృష్ణప్పనాయకుడు, కుందుర్తి వెంకటాచలకవి, శ్యామరాయకవి, శ్రీపతి రామభద్రకవి మొదలైన పలువురు గ్రంథకర్తలు అక్కడివారే. వీరి గద్యరచనలు చూచి చిన్నయసూరి అట్టి వచనము వ్రాసినా డనుటకు ఇవి ఉన్నట్లు నా డెవ్వరికి తెలియనే తెలియకపోవుట నిశ్చయము. అయితే, చిన్నయసూరి తమిళ సరిసరములలో పుట్టి పెరిగి మద్రాసు తెలుగు తన కుటుంబములో సన్నిహిత బంధువర్గములో నిత్యవ్యవహారములో ఉండుటవల్ల, తనతో సమకాలికులైన ఇతర పండితులవలె సంప్రదాయ సిద్ధముగా వస్తూఉన్న వ్యావహారిక భాషలోకంటె గ్రాంథికభాషలో రచన చేయుటయే సులభతరమై యుండుటవల్లనో, లేక తన అసమానప్రజ్ఞ ప్రకటించుకొనుటకు 'గద్య' ఎక్కువ ప్రయోజనకారి అనో వచనరచన కావ్యభాషలో చేసి ఉండ వచ్చును. ఒక రొక చిన్న[illegible] తమకు నచ్చినభాషలో వ్రాయుటలో దోష[illegible] యున్నది? ఇతరులు దానిని ఆదర్శముగా పెట్టుకొనుట, అనుకరించుట, సంప్రదాయ సిద్ధముగా వస్తున్నపద్ధతికి వైదొలగుటే కాక దానిని గ్రామ్యమని నిరసించుట - వీనిలో నున్నది దోషము.

గ్రాంథికభాష వచనరచనకు ప్రవేశపెట్టుటవలన నోట పలికే మాటకూ, చేతివ్రాతకూ ఉండవలసిన సన్నిహిత సంబంధము విచ్ఛిన్నమయి పోయినది. భాషకు జీవ వికాసము చేకూర్చే పలుకుబడి సన్నగిలిపోయినది. పదాడంబరము, శబ్దచిత్రణము ఎక్కువై పోయినవి. రసభావముల కుండవలసిన ప్రాధాన్యము పైవేషమైన భాషకు వచ్చి భాషాజ్ఞానమే పాండిత్యమునకు, పరీక్ష చదువులకున్ను కొలతబద్ద అయినది. అయినా లోకము అదే శా గనుకొని, దానినే మెచ్చి వాడుకమాటలను గ్రామ్యమని నిందించినది.

చిన్నయసూరి వచనరచనము కఠినము చేస్తే, పదాడంబరము పరాకాష్ఠ పొందే రీతిని దీర్ఘ సమాస, యమకానుప్రాస భూయిష్ఠముగా చిన్నయసూరి విడిచిపెట్టిన సంధి, విగ్రహములు వ్రాసి కఠినతరము చేసినారు - కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులుగారు, కొక్కొండ వెంకట రత్నం పంతులుగారున్ను. అయితే వీరేశలింగం పంతులుగారు సంధి, విగ్రహముల శైలి వచనరచనకు ఎంతమాత్రమున్ను యుక్తము కాదని వెనువెంటనే గ్రహించి రాజశేఖర చరిత్ర మొదలయిన ఇతర గ్రంథము లన్నీ తేలికగా ఉండే గ్రాంథిక

భాషలో వ్రాయడమేకాక హాస్యరస ప్రధానములైన ప్రహసనాదులలో వ్యావహారిక భాష పాత్రోచితముగా ప్రవేశపెట్టి ఆ రచనలు సార్థకము చేసినారు. చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహంగారు, పానుగంటి లక్ష్మీనరసింహారావుగారు మొదలైన గ్రంథకర్తలు వీరేశలింగము పంతులుగారి సులభ గ్రాంథిక రచననే అనుసరించినారు. అదే పరిపాటి అయి నాటకము, నవల, కథ, వచన సాహిత్యము, శాస్త్ర గ్రంథములు, చరిత్ర, వ్యాసములు, పత్రికా రచన మొదలయిన సమస్త రచనలూ గ్రాంథిక భాషలోనే రాసాగినవి. తెలుగు దేశములో అన్ని ప్రాంతాలలోనూ వ్యావహారిక రచన మచ్చుకైనా కానరాకుండా పోయినది. దాని స్థానములో గ్రాంథికాంధ్రము నెలకొన్నది.

ఎందువల్ల నంటే, పరవస్తు చిన్నయసూరిగారు, రేకము రామానుజసూరిగారు, కరాలపాటి రంగయ్యగారు, నిశ్చింత తేవప్పెరుమాళ్లయ్యగారు మొదలయిన దక్షిణ దేశపు తెలుగుపండితులు కొందరు వ్యావహారికభాష ఎట్టి గ్రంథములలోనైనా వాడకూడదని నియమము చేసుకొన్నట్టు వారు వ్రాసిన వ్రాతలను బట్టిన్నీ, వారు పరిష్కరించిన గ్రంథములనుబట్టిన్నీ ఊహించవచ్చును. వారు ఉపాధ్యాయులుగాను, అచ్చుకూటములలో పరిష్కర్తలుగాను కొంత అధికారము వహించి ఉండుటచేత వారి మతము వ్యాపించినది. భారతాది ప్రాచీన గ్రంథము లన్నీ వారి పరిష్కరణమువల్ల పాడయి ఉన్నవి. వారికి అనిష్టము లయిన ప్రాచీన నవీన రూపములు పూర్వకవులు బుద్ధిపూర్వకముగా వాడినవే అయినా అచ్చులో మారిపోయినవి. నానావిధ ప్రయోజనములు గల వ్యావహారిక భాష అప్పకవీయాది లక్షణ గ్రంథములలోనిదీ, తత్త్వ గ్రంథములు, శాస్త్రములు, కథలు మొదలయిన రచనలలోనిదీ పునర్ముద్రణములలో గ్రాంథికీకరణము పొంది రూపుమాసి పోయినది. రావిపాటి గురుమూర్తిశాస్త్రిగారు క్రీ. శ. 1834 లో వ్యావహారిక భాషలో రచించి ముద్రించిన పంచతంత్రము క్రీ. శ. 1870 వరకున్ను అనేక ముద్రణములలో అట్లే ఉండి ఆ పిమ్మట కావ్య భాషలోనికి మారిపోయి అచ్చుపడ్డది. వ్యావహారిక భాషా విషయమున పూర్వులకు గల గౌరవము, దానివల్ల వారు సాధింప దలచిన ప్రయోజనమున్ను గుర్తించక దానిని గ్రామ్య మని నిరసించి రూపు మాపి దాని స్థానమున గ్రాంథిక భాష నెలకొల్పి దేశభాషకు అపరిమితమైన నష్టము కలుగజేసినవారైనారు.

దేశములో సర్వవిధ రచనలూ గ్రాంథికాంధ్రములో ప్రవర్తిల్లుతూ ఉండడమువల్ల పండితుల పోషణా పరిష్కారమూ అత్యంతావసరములై భాషా వ్యవసాయ మంతా వారి హస్తగత మయిపోయినది. భాషా పాండిత్యము ఇంతో అంతో సంపాదించిన పండితుడే కవి, పండితుడే పరిష్కర్త, పండితుడే గ్రంథ నిర్మాత; ఎంత విజ్ఞానము పురాతనమైనది గాని, పాశ్చాత్య భాషా పరిచయమువల్ల గడించినదిగాని సంపాదించినవాడయినా కొత్త చదువులు చదివినవాడు తనకు తెలిసిన విషయము ఇతరులకు తెలియ జెప్పుటకు, గ్రంథ రచన చేయుటకు వెనుదీసేవాడు. కొత్త కల్పనలు, ఊహాలు స్వతంత్ర రచనలుగా బయలుపడ వీలులేకుండా భాషకు సంబంధించిన కృత్రిమ ప్రమాణము, వ్యాకరణ శృంఖలములున్ను అడ్డుపడినవి. తెగించి వ్రాసినవా రయినా ప్రాచీన భాష బాగా అలవడక, దాని స్వరూపము మర్యాద చక్కగా ఎరుగక రచయితలు అటు ప్రాచీనమూ కాక, ఇటు నవీనమూ కాక, పాండిత్యము లేక, ప్రతిభ లేక కృత్రిమమైన, వెక్కిరింతకు వీ లిచ్చే రీతి రచనలు చేస్తూ వచ్చారు. లోకముకూడా ఇస్తే, తెస్తే, చేయడం, వ్రాయడం, నాలుగో, అయిదో, వాటి, వాణ్ణి మొదలైన రూపాలు లేని ఏ భాష అయినా గ్రాంథిక మనుకొని సంతోషపడుతున్నది. భాషకు కలిగిన ఈ దురవస్థను తప్పించి నిజమయిన వచన రచనా సంప్రదాయమును పునఃప్రతిష్ఠితము చేయవలెనని వ్యావహారిక భాషావాదులు 40 ఏండ్లనుండి పాటుపడుతున్నారు. వారి కృషిఫలితముగాను, స్వతంత్ర వాతావరణము సిద్ధించుట వల్లనూ సమస్త వచన రచనా వ్యాపారానికిన్నీ వ్యావహారిక భాష వాడుకలోనికి వచ్చినది. సరస రచనలతో ఉరుకులెత్తుచున్నది నవ్య సాహిత్యము. అది సముచిత ప్రమాణము, ప్రతిష్ఠ గడించుకొన్నది. పదులలో వందలలో ఉండే రచయితల సంఖ్య వేలు దాటి లక్షలకు పెరిగినది. వచన రచనకు చెప్పిన నిర్వచనము నేటికి సాధ్యమయినది.

తె. వెం. ర.

తెలుగు, కన్నడముల పరస్పర సంబంధము

దాక్షిణాత్య భాషలగు తమిళము, తెలుగు, కన్నడము, మలయాళము, తుళు అనునవి పుట్టుకచేత ఒకే భాషావర్గమునకు, లేక, భాషా కుటుంబమునకు సంబంధించిన వయినను వానిలో సంస్కృతము నత్యధికముగా గ్రహించినవి తెలుగు, కన్నడము, మలయాళము. మలయాళము నవీనమగుటచే మనము ప్రస్తుత మా భాషను గ్రహింప నక్కరలేదు. తక్కిన రెండు భాషలును అనగా తెలుగు, కన్నడములు ఏకైక రీతిని ఒకే వాహినియం

దుద్భవించిన రెండు పాయలవలెను, ఒకే కొమ్మను పూచిన రెండు పూవులవలెను, ఒకే గర్భమున బుట్టిన కవలవలెను, అవినాభావ సంబంధము గలిగి యున్నవి. దీనికి కారణములు: (1) తెలుగు, కన్నడములు మాటలాడు ప్రదేశములు నైసర్గికముగ నొకే భూభాగము నంటిపెట్టుకొని యున్నవి; (2) ఇవి భాషాతత్త్వము ననుసరించి దాక్షిణాత్య ద్రావిడభాషా కుటుంబమునకు చెందినవి; (3) భాషకు స్థిరత్వము కలుగజేయు లిపి రెండింటికి చాల కాలము వరకును నేక రీతిగ నున్నది; (4) సాహిత్య స్వరూపమును నిర్దిష్టముచేయు వ్యాకరణచ్ఛందో పద్ధతులు నొకే రీతిని పెంపొందినవి; (5) రాజకీయముగ, నీదేశములను రెండింటిని ఒకే వంశము రాజులు - చాళుక్యులు (పూర్వ, పశ్చిమ వర్గములవారు) పరిపాలించిరి; (6) సాంఘికముగ మత విషయమున వీని సంబంధము మరియును దృఢతరమైనది.

ఈ యుభయ వాఙ్మయముల చారిత్రిక పరిణామము పరిశీలించిన, పై విషయములు మనకు స్పష్టము గాగలవు. కన్నడమున తెలుగు కన్న ముందే కావ్యరచన ప్రారంభమైనది. కన్నడ కవులు తమకుముందు శాసనములందు వెలసిన స్వతంత్ర భాషామయ ప్రశస్తి కావ్యరచనల నుండి సంస్కృతపద బంధురమగు నొక ప్రత్యేకరీతిని గ్రహించి, దానిని దేశిపదములతో ననుసంధించి ప్రసన్నమును, గంభీరమును నగు కావ్యశైలి నిర్మాణమునకు కారణభూతులైరి. అత్యంత సన్నిహితత్వము చేతను, కన్నడము నందు వలె తెలుగునను సంస్కృత పదము లధికముగా వెలయుచుండుటచేతను తెలుగు కవు లీ మార్గమును గ్రహించి తెలుగున కావ్యరచన సాగించిరి. నన్నయ నాటినుండియు నిది తెలుగువారికి వరవడియైనది.

ఇట్లు కావ్యోచితమగు భాషాశైలికే గాక జైనమత సంప్రదాయములు తెలుగులో నున్నవని తెలిసికొనుటకు కూడ మనకు కన్నడ వాఙ్మయమే యాధారము. తెలుగున నన్నయకన్న మున్ను వెలసినవి పద్మకవి (పంపమహాకవి) జినేంద్ర పురాణమును, సర్వదేవుని (పొన్నకవి) ఆదిపురాణమును. ఇవి జైనమత గ్రంథములు. ఇవి మన వాఙ్మయమున నున్నవని చెప్పుట కందలి పద్యములు కొన్ని నేటివరకు నిలిచియుండుటయే తార్కాణము.

ఆంధ్ర కవితావతార ప్రథమతీర్థమని పొగడ్తగన్న నన్నయ పంపమహాకవి రచిత విక్రమార్జున విజయమును, పంపభారతమును ఆమూలాగ్రముగ చదివి దాని ననుకరించినట్లు పద్యముల యెత్తుగడలు పదబంధములు పట్టియిచ్చుచున్నవి (చూడు: తెలుగు కవుల చరిత్ర, పుట 145). ఇక నాతని సహోధ్యాయి నారాయణభట్టు కన్నడమున కవిత్వము చెప్పునా డనుటకు నందంపూడి శాసనము ప్రమాణముగ నున్నది.

నన్నయ యుగమున క్రీ. శ. 1100 ప్రాంతమున నున్న కవిజనాశ్రయకర్త రేచన క్రీ. శ. 980 ప్రాంతము వాడగు నాగవర్మ ఛందోంబుధి ననుసరించెను (చూడు: కవిజనాశ్రయము, నూతన ముద్రణము 1951). ఆ వెనుక పావులూరి మల్లన తన సారసంగ్రహ గణితమున రాజాదిత్యుని కన్నడ గణితశాస్త్రములోని కొన్ని పట్టుల ననుసరించెను.

నన్నయ వెనుక శివకవి యుగమున కన్నడాంధ్రముల సంబంధము మరియును పెనగొన్నది. ఆరాధ్య సంప్రదాయప్రవర్తకుడైన మల్లికార్జున పండితారాధ్యులు బసవని వలన విభూతినంది కన్నడభాషానుభూతి నందుటయే గాక శివతత్త్వసారమును కన్నడ భాషలోకూడ వ్రాసినాడు. దీనివలన నా కాలమున తెలుగున నున్న గ్రంథములు కన్నడములోకూడ తప్పక యుండవలెనని స్పష్టము. కవిరాజ శిఖామణియు, శివపారమ్య వాదియనగు నన్నెచోడకవిరాజు తెనుగున కన్నడ భాషా సంప్రదాయములు నెలకొల్పిన ట్లాతని కుమారసంభవ కావ్యము చదివిన వారికి తెల్లమగు చున్నది. ఇక, వీరశైవమున గల బసవ, పండిత సంప్రదాయములు రెండింటిని ప్రచారమునకు తెచ్చిన పాల్కురికి సోమనాథకవి కన్నడమున మహాకవిగా పూజ లందుచున్నాడు. కన్నడమున నీతని కృతులు రెండును మత విషయకములు; చాల చిన్నవి. అయిన నీతడు కన్నడులకు వీరశైవమత వాఙ్మయ భిక్ష పెట్టినాడు. ఆ నాటినుండి నేటివరకు నసంఖ్యాకులైన కవు లీతని పేర్కొన్నారు. వృషాధిపశతకమున కన్నడభాషతో బసవని స్తుతియించుటయే కాక, పండితారాధ్య చరిత్రమున తన కాలమునాటి కన్నడభాషను అట్లనే యనువదించినాడు. తక్కిన భాషలలో చెప్పునప్పు డొకపుట, అరపుట మాత్రమే చెప్పి కన్నడభాషలో చెప్పునప్పుడు నాలుగు పుటలు రచియించి యున్నాడు. ఈ విషయ మానాటి కన్నడ భాషా ప్రాముఖ్యమును సూచించును.

పాల్కురికి సోమన తెలుగున వ్రాసిన బసవపురాణ, పండితారాధ్యచరిత్రములు కన్నడ భాషలోని కనూదితములై, ఆ వెనుక సంస్కృతమున కెక్కినవి. కన్నడానువాదకులు తమకు మూలము సోమనాథుని తెలుగు కృతులని చెప్పి తమ కృతజ్ఞతను సూచించిరి.

కవిత్రయమువారిలో నన్నయ వెనుక తిక్కనయు, ఎఱ్ఱనయు కొన్ని పట్టుల కన్నడ కవిత్రయము ననుసరించినవారే. తిక్కన కన్నడమున ఆదిపురాణము నుండి,

పంపభారతమునుండి గ్రహించిన పద్య బంధములును - 'కరికర శీకర మదజల తురంగలాలాంబు' (- ఆది. పు; 'కరికర శీకర తురగోత్కర లాలాజాల' - భీష్మ 1-348 'బక కిమ్మీర జటాసురోద్ధత జరాసంధర్కళం సంధకీచ కరం నోర్వరుమం' - పం. భా. 9-25, 'బక విధ్వంసి జటాసురాంతకు హిడింబ ప్రాణ పారీణు గీచక నిర్మూలన కేళిలోలు' - ఉద్యోగ. 2-172 మొదలగునవి) ఇందుల కుదాహృతులు. ఎఱ్ఱన సైంధవ వధయందు ద్రౌపది వాక్యములుగా వ్రాసిన 'శాతనఖాగ్ర ఖండిత లసన్మద కుంజర కుంభముక్త ముక్తాతత' - (అరణ్య. 6-172) అను పద్యమున పద బంధము పంప భారతములోనిదే. పరిశీలించుచుపోయిన నింక నెన్నియేని కన్పట్టుచుండును.

తిక్కన సమకాలికు డగు కేతన తన ఆంధ్ర భాషా భూషణమును రెండవ నాగవర్మ కర్ణాట భాషా భూషణము ననుసరించి వ్రాసినది. కన్నడమున నది సంస్కృత భాషామయము. కేతన మాత్రము తెనుగుననే వ్రాసినాడు. నామ సామ్యమేగాక ఉదాహరణ ప్రక్రియలనుండి కర్ణాట భాషాభూషణము ననుసరించి తెలుగున భాషా భూషణము వెలసినదని నిశ్చయముగ చెప్ప నొప్పును (చూడు: తెలుగు కవుల చరిత్ర - 2 వ భాగము). ఇంతియే కాక కేతన దశకుమార చరిత్రమును చౌండరసు అభినవ దశకుమార చరిత్ర కన్నడమున వ్రాసిన వెనుకనే వ్రాసినట్లు 'అభినవ' శబ్దసామ్యము వలన నెరుగ దగును. కేతన అభినవ దండిగదా! రెండవ నాగవర్మయు, చౌండరసును కేతన కన్న నొక శతాబ్ది ముం దున్నవారు.

నాచన సోమన ఉత్తర హరివంశమున పెక్కు పదములు - తెలుగు వారల కర్థము కావని యనుకొనునవి, దిశాపట్టము జావంకము బిదలములు మొదలగునవి - ఆతని కన్నడ భాషా పాండిత్యమును తెలుపును.

'నా కవిత్వంబు నిజము కర్ణాట భాష' అను శ్రీనాథుని పలుకు నేడు సరిగా నర్థముకాని పలుకైనది. కాని యాతని కవితా తత్త్వమును పరిశీలించిన నందు ముఖ్యముగా దేశి పదజాలము, పలుకుబడి యాతని కన్నడ వాఙ్మయ పరిచయమును స్పష్టము చేయుచున్నది. శ్రీనాథుని రచనలలో కొన్ని పట్టులు కుమార వ్యాసుని కన్నడ భారతము నందలి రచనలను పుణికి పుచ్చుకొన్న ట్లుండునని కొంద రభిప్రాయ పడుచున్నారు. శ్రీనాథుని గ్రంథములు మనము కేవలము భాషా దృష్టితో చదివిన అతని కన్నడ భాషా పరిచయము మనకు వ్యక్తమగును.

కన్నడ రాయడగు శ్రీకృష్ణ రాయల యుగము మనకు స్వర్ణ యుగము. కన్నడ కవి సార్వభౌముడు తిమ్మణ్ణ ఆ యాస్థానమున అష్ట దిగ్గజములతోపాటు అభ్యర్చితుడైనాడు. అల్లసాని పెద్దన్న చెప్పిన 'నిరుప హతిస్థలంబు' అన్న పద్యమునకు మూల మంతకు ముందు కన్నడమున నదే యెత్తుగడతో మూడు శతాబ్దులకు ముందు వెలసినది. (పూర్వ సాహిత్య వీథులు, భారతి సం. 28). నంది తిమ్మన్న పారిజాతాపహరణము అంతకు చాల పూర్వుడగు రుద్రభట్టు జగన్నాథ విజయము యొక్క యనుకరణమని పరిశోధకులు స్పష్టము చేసి యున్నారు. శ్రీ కాళహస్తి మాహాత్మ్య కృతికర్త ధూర్జటి తన గ్రంథమున చేసిన చంద్రవర్ణన 'ఉదయ గ్రావము పానవట్టము' అను పద్యము జగన్నాథ విజయములోని 'వితత ప్రాచ్యద్రి పీఠాగ్రిమదరుణ శిలావృత్తలింగం బోలిం బొయ్తు........ సుధాసూతి బింబం' అను పద్యము ననుసరించినది.

ఈ యుగమున ప్రారంభ దశలో పిడుపర్తి కవులు బసవన సోమనాథులు కన్నడమున దీక్షాబోధను, ప్రభులింగ లీలలను తెనుగునకు తెచ్చిరి. మరియు నా కాలమున, ఆ వెనుకటి కాలమునను తెలుగును, కన్నడమును బాగుగా చదివి, ఒక భాషలోని చమత్కృతులను ఇం కొక భాషలోని కనువదించి రెండింటికిని బెంపు గూర్చెడివారు. పదునేడవ శతాబ్దిని ప్రసిద్ధుడగు లక్ష్మీశకవి తన కన్నడ జైమినీ భారతమున వసుచరిత్రకారుని

'భావం బెక్కడ లేక వృత్త నియమాపాయంబు
జింతింప కెందే వర్తించి పదార్థ వంచనలచే దీపించి'

అను పద్యమును

'పారదె పదార్థమం వరయతిగె భంగమం తారదె
నిజాన్వయ క్రియగగ్గె దూషణం'

అని కన్నడించి యున్నాడు.

దక్షిణాంధ్ర వాఙ్మయ చరిత్రమును బరిశీలించిన యెడల మైసూరి ప్రభువగు కంఠీరవ నరసరాజు తెలుగునను, కన్నడమునను యక్షగానములు రచియించినట్లు తెలియుచున్నది. మైసూరి సామంత రాజులలో సుగుటూరి తమ్మ భూపాలుడు సంస్కృతాంధ్ర కర్ణాట భాషా విశారదుడు మూడు భాషలలో కృతికర్త. ఇరువదేండ్లు సర్వాధికార పదవి వహించిన నంజరాజు కన్నడమున, తెలుగున కాశీ మహిమార్థ దర్పణము మున్నగు వచన కృతులు రచియించి యున్నాడు. ఇంకను, కర్ణాటకవి చరిత్రను పరిశీలించిన దైవజ్ఞ వల్లభుడు, నరసార్యుడు, రామాయణము తిరుమల కవి, బుక్కమ, సాంబయ్య మున్నగు తెలుగు కవు లెందరో కన్నడమున కృతులు

రచియించి, యీ కవి చరిత్ర కెక్కియున్నారని తెలియ గలదు. పందొమ్మిదవ శతాబ్దాంతమున సాధుపల్లి చంద్రశేఖరశాస్త్రి యను కవీశ్వరుడు మనుచరిత్రను కన్నడించి నట్లుగా తన యాంధ్రామరుక కావ్యమున చెప్పుకొని యున్నాడు. నవీన కాలమున వేంకట పార్వతీశ్వరుల వంగభాషా నవలలు శ్రీ వెంకటాచార్యులవారి కన్నడ భాషానువాదముల నుండియే కావింపబడిన ట్లా నవలల పీఠికలయం దుండి తెలియుచున్నది.

ఇట్లు నన్నయనుండి నిన్న నేటివరకు కన్నడమునకు, తెలుగునకు ఇట్లు అవినాభావసంబంధము అనివార్య మగుచునే యున్నట్లు మన వాఙ్మయచరిత్ర తెలుపుచున్నది. తెలుగువారు కన్నడమునుండి యేది గ్రహించినను దానిని తెనుగు భాషకు, తెనుగు జాతికి నైసర్గికములగు సంప్రదాయములతోడను, సంస్కారముతోడను సమ్మేళనము చేసి గీతి సాహితీ కవితలలో తెలుగునకు దాక్షిణాత్యవాఙ్మయమున నొకప్రత్యేక శాశ్వత స్థానమును గడింపజేసిరి. వి.వెం.రా.

మహారాష్ట్రి వాఙ్మయ ప్రభావము

ప్రాకృత భాషాభేదములలో 'మహారాష్ట్రి' యని యొకటి గలదు. అది శృంగార బహుళమైనదట. అమృతమయమట! దానిని జదువని వారికి 'బువువిల్తు శాస్త్ర మర్మము' వివరించుటకే యధికారము లేదని యా కవుల సవాలు. 'కవి వత్సలు'డైన హాల చక్రవర్తి ప్రాకృత గాథలను సేకరించి యొక స్వరూపము నొసగి పుణ్యము గట్టికొనెను. కేవలము సంకలన కర్త మాత్రమే కాక స్వయముగ నాతడును గాథలు వ్రాసినవాడు. హాలుడు ఆంధ్రు డన్నది అందరు ఎరిగిన విషయమే. కవి యాట మాత్రమే కాదు, 'మహారాష్ట్రి'ని అతడు రాజభాషగను గౌరవించెను. సాహసాంకు డగు హాలుని కాలమున ప్రాకృతభాషా పాండిత్యము లేనివాడే అరుదట! పైశాచి ప్రాకృతమున 'బృహత్కథను' వ్రాసిన గుణాఢ్యుడు అప్పటివాడే. ఆ గ్రంథము నశించుట భారత దేశము యొక్క, ముఖ్యముగ తెనుగువారి యొక్క, దురదృష్టము.

గాథాసప్తశతియందు నిండుగా పుంజుకొన్నది ఆంధ్ర జీవనమే. వారి తృప్తసింహము లెక్కడివో కాదు. అవి గోదావరీ కచ్ఛ కుడుంగ వాసములు. మొగమునిండ పసుపు పూసికొని ఒయ్యారముగా నడచు వనితలు, నెమలి పింఛములు నెత్తిపై చెక్కికొని గర్వాలసముగ పోవు చెంచుకత్తెలు తెనుగు జాణలే. వాన లతిశయించి దంట్లు మిగిలిన నువ్వు చేలు, హరితాళ మండితముఖులైన నటీగణము వంటి శణవాటికలు, రచ్చబండలు, రథ్యా వృక్షములు - అన్నియు తెనుగు దేశములోనివే. వింధ్య పర్వత శిఖరములపై వింధ్ల మూని నిలచి క్రిందినుండి ప్రాకివచ్చెడి మత్తగజముల వంటి క్రొత్త మేఘములను తిలకించెడి చెంచుమగలు మరెవ్వరో కాదు, మన భద్రాద్రి శ్రీశైలముల కొండలలో తిరిగెడివారే! ఇక నీ చిత్రముల రమణీయముగ జిత్రించిన కవులు ఆంధ్రులు కా రనువా రెవ్వరు? ఈ రచయితలలో కవయిత్రులుకూడ నుండుట మనకు ఎంతయో గర్వకారణము.

నేటి మరాఠీకి 'మహారాష్ట్రి' ప్రాకృతమే మూలభాష. కనుక నా వాఙ్మయమునకు పురుడు తీర్చిన అదృష్టము పూర్తిగా కాకున్నను సగపాలునకు పైగా మనది.

ఆంధ్రమువలె మరాఠీకిని పదునొకండవ శతాబ్దివరకు సరియైన స్వరూపమే లేదు. అదియు మన తెనుగువలె గానట తీసటగానే యుండినది. నాటివిగా మనకు కన్పించునవి కొన్ని పాటలు, సామెతలు మాత్రమే. జైన, బౌద్ధములు తెనుగు నేలపైవలెనే యచటను తాండవించెను. వీరశైవము కూడ ఆంధ్రదేశమందంత కాకున్నను, కొంత తన ప్రతిభ నచ్చటను వెలార్చెను. బసవేశ్వరునికి సమకాలికులు కొందరు శివపరాయణులు మహారాష్ట్ర దేశమున నుండిరి. బసవని చరిత్రలో నొక జగదేవుడు వచ్చును. వీడే రాజైన బిజ్జలుని చంపినది. ఇతడు మహారాష్ట్రుడని నా యనుమానము. పాలకురికి సోమనాథుడు కొన్ని మహారాష్ట్ర భక్తచరితములు వర్ణించెను. ఆనాడు ప్రాకృత మహారాష్ట్రములకు అంత భేదము లేదు కనుక అతని కా భాష వచ్చియుండును. జైన, బౌద్ధులవలెనే వీరశైవులును మత వ్యాప్తికి సామాన్య ప్రజల భాష నాకళించుటయే కీలకమని నమ్మిన వారు గదా.

మహారాష్ట్ర దేశమున పాండురంగడు చాల ప్రథ కలిగిన దేవుడు. అచ్చట నింత పేరు ప్రఖ్యాతి గల్గిన శైవక్షేత్రము ఒక్కటియు కన్పింపదు. అందుచే తొలుతటి నుండియు వైష్ణవభక్తి ఆ దేశమున బాగుగా వేరూనుకొన్నది. మన మెరిగినంత వరకు అచ్చటి ప్రాచీన సాహిత్యము భాగవత మతమునకు చెందినది. ఆ మతము ఒక రీతిగా హరిహరోపాసనము. ఆ భాషయందు దొరకు ప్రాచీన గ్రంథములలో లీలాచరిత్ర ఒకటి. ఇది గద్యాత్మకము. రుక్మిణీ

స్వయంవర, శిశుపాలవధలు పద్యమయ శరీరములు. భాగవతులు ద్వైతులు; జగత్సత్యవాదులు. ఈ సంప్రదాయమునకు మహానుభావమత మనియు మరియొక పేరు. దీని నిర్మాత చక్రధరస్వామి.

నాడు దేశమును పాలించినవారు దేవగిరి యాదవ రాజులు. వా రందరు వైదిక మతాభిమానులు. పైగా, అపుడు ఆ దేశమున ఆంధ్రమున వీరశైవముచేతవలె పర ధర్మములచే వైదిక మతమునకు దెబ్బ తగిలినది. అందుచే వైదికులైన కవులును ప్రజాసమాజ భాషనే మతవ్యాప్తికై చేపట్టిరి. కాని, యాదవరాజులు మాత్రము స్వమతాభిమాన మంతగా స్వభాషాభిమానమును చూపినవారు కారు.

ప్రజా సముదాయమును కూడగట్టికొను నాశ ఒక వైపున్నను మరియొకవైపు దేశభాషా రచనమును అగ్రవర్ణులు ధిక్కరించిరి. తెనుగునందును ఈ విధమగు ధిక్కారము సాగినది. రెడ్డిరాజులు తా మెంతగా శ్రీనాథుని గౌరవించినను — అతని కావ్యమును మాత్రము కృతి నందు సాహసమునకు పూనుకొనలేదు. అల్లసాని పెద్దనామాత్యుని కాలమువరకు 'ఆంధ్రభాషామయం కావ్య మయోమయ విభూషణమ్' అనెడు పక్షము ఒకటి ఉండనే యుండినది. మహారాష్ట్రమునందు ఈ ధిక్కారము తీవ్రపరిణామమును దాల్చెను. భక్త తుకారాముని వంటి పరమసాత్త్వికునకు కూడ 'నీ యాగడమునకు తలయొగ్గి' తన 'యభంగము'లను ఇంద్రాణి నదిలో పారవేయవలసి వచ్చెను. జ్ఞానదేవుడు, ఏకనాథుడు మహారాష్ట్రములోని మాధుర్యమును బ్రహ్మాండముగ పొగడవలసి వచ్చెను. ఈ 'తళ్లు' సమర్థుల కాలమువరకు నాగినది కాదు. వారు గూడ తమ ప్రాకృత భాషారచనమునకు క్షమాపణ చెప్పుకొన్నారు.

కృష్ణరాయల కాలమునకు పాండురంగడు విద్యానగరమును బాగుగ నాకర్షించినాడు. రాయలు పండరి యాత్ర కూడ చేసెనని ప్రతీతి. ఆయన విఠలాలయమునకు బునాది వేసినది చూడ ఈ విషయము నమ్మవలసి వచ్చును. రాయలకు విఠలునిపై కన్ను పడుటకు అనాటి ద్వైతభక్తులు కారణము. ద్వైతులకు మొదటినుండియు రంగనితో సంబంధము కద్దు. పూర్ణబోధులు విఠలభక్తులు. అక్షోభ్యతీర్థుల పూజాపేటికలోనే రంగడు చోటుచేసికొని యుండెను. దాసరకూటమును స్థాపించిన పురందరులు పాండురంగనిపై వేలకు పదము లల్లినవాడు. పురందరులు అన్నమయ్యను దరిసించి యుండిరి. అందుచే అన్నమయ్యకు పాండురంగడు పరిచితుడే. విశిష్టాద్వైతులు తమ దివ్యదేశములలో 'పండరి'ని చేర్చకొన్నను వారికి, పండరికి అంత రాకపోకలు లేవు. విజయనగరాధిపతులకు రంగనిపై భక్తి ఎంతవరకు వచ్చె ననగా అళియ రామరాజు తన భక్తితో పాండురంగనిని విద్యానగరమునకు తీసికొనివచ్చెనట! అప్పుడు భామదాసుడు వచ్చి విఠలుని వెన్కకు తరలించికొని పోయెను.

ఈ వృత్తాంతమును కవి శిరోమణి ఏకనాథుడు తన భాగవతమున కంఠోక్తిగ చెప్పెను. ఏకనాథునకు భామదాసుడు ముత్తాత. ఈ భామదాసుడు తొలుత విజయనగరము వాడేనట! ఈ యైతిహ్యమునకు సంబంధించిన వేడుక నేటికిని కార్తిక రథోత్సవమున పండరిలో జరగును. విద్యానగరమున కున్న ఈ యభిమానము వెంకటపతిరాయల కాలమున 'పాండురంగ మాహాత్మ్య' మైనది. తెనాలి రామకృష్ణుడు విఠలోపాసకుడుగ కన్పించును. పాండురంగడు రామకృష్ణ స్వరూపము. అందుచే రామాభిమానము కల తెన్గువారిని బాగుగా ఆకర్షించినాడు. భాషా ద్వేషము లేని విజయనగర సభలలో మహారాష్ట్ర గ్రంథ శ్రవణాదులు జరగి యుండును. అప్పటికే మన పోతనామాత్యుడు మహారాష్ట్రమునకు తెలియును. 'దాస విశ్రామధామ' మను మహాగ్రంథము నందు మహాకవి పోతన్న కథ కొంత వర్ణింపబడి యున్నది.

మహారాష్ట్రమున కితర దేశములతో బాగుగ సంబంధమును గల్పించినవాడు సమర్థ రామదాసు. ఈ మహనీయుడు జన్మించినది గోదావరీ తీరమందు; తపశ్చర్య కృష్ణా తీరమున నడచెను. సమర్థులు ఆంధ్రుడని కొంత మంది మహారాష్ట్ర పండితులే అభిప్రాయపడిరి. ఆయన తన తపశ్చర్య తరువాత తనకు తగిన రాజు ఎవ్వడని కాశి నుండి కన్యాకుమారి వరకు చుట్టెను. ఆయన స్థాపించిన మఠములు ఆంధ్ర దేశమునను ఉండినవి. వారి శిష్యులైన ఉద్ధవ గోస్వామి ఆంధ్రు డని ప్రతీతి. సమర్థులు తమ పర్యటనలో గండి, భద్రాచలము, మున్నగు ప్రదేశములకు దయచేసి యుండిరి. భద్రాచల రామదాసు కీర్తి వారి చెవులకు బాగుగ నంటినది. ఆ కాలమున కోనేరి నాథుడు రచించిన పాటలు భద్రాద్రిలో వారు వినిరట! సమర్థులు ఆ పాటలు ఒకటి రెండు నేర్చికొని పోయి తమ దేశమున ప్రచారము చేసిరట! శ్రీ సమర్థుల కాలమునకు అళియ రామరాయలు బ్రతికి యుండెను. వారికి ఈ రామరాజు పై ఎందుకు చూపు పడలేదో! బహుశః ఆ తపస్వి దృష్టికి విద్యానగరము కాలసర్పదష్టమై పోవునని ముందే తోచెనో చెప్పలేము.

'తళికోట' యుద్ధానంతరము సమర్థులు బ్రతికి యుండిరి. వారు ఆమహాసామ్రాజ్య పతనమును కన్న

లార చూచి ఎన్నియో గుణపాఠములు నేర్చికొన్నారు. ఈ విషయములు వారికిని శివాజీ మహారాజునకును నడచిన ఉత్తర ప్రత్యుత్తరములు చదివిన తెలియును. అందుకే పరధర్మల దుర్మార్గములను వర్ణించునపుడు సమర్థులు ఎంతో ఆవేశముతో వర్ణింతురు. పైగా, ఆ సమయముననే తీవ్రమైన క్షామము ఏర్పడినది. అది దక్షిణ మంతయు వ్యాపించెను. దానిని మాన్పుట కధికారి ఎవడని సమర్థులెంతో వాపోయిరి. నాటి కింకను శివాజీ వారి చేతికి దొరకి యుండలేదు. ఆంధ్ర దేశమున చిన్న చిన్న రాజులు పదవులు మాకు మాకని పోట్లాడుచుండిరి. ఆ యరాజక స్థితి, ఎంతగా ప్రపంచముతో సంబంధము లేని కవులైనను, మన ప్రబంధ కవితలలోను ప్రతిఫలించినది. ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నములోని వజ్రనాభుని దుండగములు ఆ నాటి సుల్తానుల దురాగతములే కాని వేరు కాదు. కాని మహారాష్ట్ర భాష కీ సమయమున ఒక యదృష్టము పట్టినది. ఆ కవులు చాల మటుకు విరక్తులు. అందుచే వారి యూహాలు పాండురంగని చుట్టునే తిరిగినవి. సర్వాపదలకు వాడే రక్షకుడని వారు నమ్మిరి.

శివాజీ కాలమున ఆంధ్ర మహారాష్ట్రములకు బాగుగ సంబంధ మేర్పడెను. అనేకులు దేశస్థులు శివరాజు వెంట యుద్ధములు చేయుచు వచ్చినవారు తెనుగు దేశమందే నిలిచిపోయిరి. దక్షిణమున కాపుర ముండిన మహారాష్ట్ర రాజులు తెనుగు కవులను పోషించి, కృతి నందుకొనువరకును వచ్చిరి. మన బుర్రకథలవంటి 'పవాదే'లు మహారాష్ట్రమున వ్యాపించినవి. ఈ వ్యాపనము శివాజీ కాలము నాటికే ఉండెను. మొన్న మొన్నటి తెలుగుదేశ మందలి హరికథకులకు 'ఓలీ', 'చౌపయీ', 'మోరోపంతుల' 'ఆర్యా' చెప్పనిది కథ ముగిసెడిది కాదు. తుకారాముని 'అభంగములు' కూడ పాడుట వాడుక. మహారాష్ట్ర దేశమున పోతన్న భాగవతమును చదువు దనియు భద్రాద్రి రామదాసు కీర్తనలు పాడు దనియు అడుగు రసికులు ఎందరో ఉన్నారు.

తెనుగు నందలి సీతారామాంజనేయ గ్రంథ కర్త 'అజాతవాదమునకు చెందినవా డట! ఈ వాదమును బహుళ ప్రచారమునకు తెచ్చినది జ్ఞానదేవులు. ఏకవీరాదేవిని ఏకనాథులు బ్రహ్మాండముగ పొగడిరి. ఈమె కాకతుల యింటి దేవత యని యేయాంధ్రునకు తెలియదు? పు. నా.

ఆంగ్ల వాఙ్మయ ప్రభావము

ఒక దేశములోని మేధావులయిన రచయితల ఉత్తమ రచనలే వాఙ్మయమయి ఆ దేశ భాషలో ప్రచారము నందుచుండును. అట్టి రచనలలోని విషయ మంతయు దేశీయ విజ్ఞానము పయిని, దేశీయ నాగరికత పయిని ఆధారపడి యుండును. ఆ నాగరికత యను మహావృక్షము యొక్క పత్ర పుష్పములవంటిదే ఆ దేశ వాఙ్మయము. ఒక దేశమున ఒక కాలమున బయలుదేరిన వాఙ్మయమున ఆదేశ కాలములయం దుండిన అభ్యాసములు, ఆశయములు, ఆచారములు ప్రతిబింబించు చుండును. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆనాటి రాజకీయపరిస్థితులు, సాంఘిక జీవనము కూడ చిత్రింపబడుచునే యుండును. ఆ నాటి ప్రజలకు ఏర్పడిన నైతికములయిన అవసరములు, జాతీయతకు సంబంధించిన చర్యలు అందు సూచింపబడు చుండును. కాబట్టి మనదేశమున ఏర్పడిన ఆంగ్లేయుల పరిపాలన వలన ప్రవేశించిన ఆంగ్లవిద్యా ప్రభావమునను, ఆంగ్లేయ నాగరికత వలనను తెలుగు వాఙ్మయమున గొన్ని మార్పులు ఏర్పడినవి.

వర్తకమును నెలకొల్పుటకై తూర్పు ఇండియా వర్తక సంఘమను పేరుతో, మన దేశమునకు వచ్చిన ఆంగ్లేయులు దేశముపై అధికారము పొంది స్థిరపడగా క్రి. శ. 1858 వ సంవత్సరమున ఆ పరిపాలనాధికారమును ఆంగ్లేయ ప్రభుత్వము వశపరచుకొనుట వలన, చక్రవర్తియే భారతదేశమునకు పాలకు డయ్యెను. మనదేశములో ఆంగ్లేయ పాలనము స్థిరపడకముం దుండిన దేశీయవిద్యా సంస్థలను, అనగా ఆనాటికున్న తురకల పాఠశాలలు, హైందవుల గురుకులములు మొదలయినవి పూర్ణోపయోగకరములు కావని యెంచి వాని నాదరింపక భారతీయులందరికి నాంగ్లేయ భాషను నేర్పి పాశ్చాత్య విజ్ఞానము కలిగింపవలెనని నిశ్చయించి అంతకు ముందు కంపెనీ పాలనములో కంపెనీవారి యక్కరకువచ్చు గుమాస్తాలను తయారుచేయు పాఠశాలలను వశపరచుకొని క్రి. శ. 1854 - 64 సంవత్సరములలో విద్యాశాఖను తమ అధికారమున నెలకొల్పి కలకత్తా, మదరాసు, బొంబాయిలలో విశ్వవిద్యాలయములను ప్రభుత్వమువారు స్థాపించిరి. ఆనాటి నుండియు ఆంగ్లేయ విద్యను చదివి ఉన్నత పరీక్షలలో కృతార్థులయిన బుద్ధిమంతులు, సంఘములో పలుకుబడిగలవారు, విశిష్టులు, ఉన్నతోద్యోగులు ఆంగ్లేయ భాషకు ప్రాముఖ్యము నొసంగిరి. నా కాంగ్ల వాఙ్మ

సంస్కృత కవుల రచనలను భిన్నభిన్నగతుల నుండియు చదువుట ప్రారంభించి, పత్రికలలో వాఙ్మయచరిత్ర, విమర్శ మొదలయిన అనేక విషయములను చదివి తెలిసికొనుచుండిరి. ఇట్లు ఒక్కసారిగా భారతదేశము నందలి ఇతర భాగములతోపాటు తెలుగుదేశమునను ఆంగ్ల భాషా పాండిత్యము వెల్లివిరిసినది. దాని ప్రభావ మూరక పోలేదు. అట్లు చదివిన వారిలో చాలమంది తెలుగు వాఙ్మయమున రచయితలుగా నేర్పడిరి. స్వయము రచయితలు కానివారు, పెద్ద పలుకుబడిగల విశిష్టులు అందరును అట్టి రచయితలకు ప్రోత్సాహము నొసగుచుండిరి. దేశమున నెచ్చట చూచినను ఆంధ్ర వాఙ్మయములో లేని క్రొత్తపోకడలు, జాతీయరచనలు, కవులలో విశిష్టమైన భావవికాసము ఆంగ్ల వాఙ్మయములో నున్నదనియు, దాని ననుసరించుట యుక్త మనియు పెద్దలు పలుకుట సంభవించినది. ఇం కొక విశేష మేమనగా దేశములో నున్న బుద్ధిమంతులు మొదలైన వా రాంగ్లమునే చదువుటవలన వారికి తెలుగులో పాండిత్యము తగ్గుటయే కాక దేశీయాఖ్యానములయెడ ఉదాసీనత కలుగుటయు, పాశ్చాత్య విద్యావిధానమం దాదర మేర్పడుటయు, మనదేశము నందలి ప్రాతచదువు నేర్చుకొనువారి సంఖ్య తగ్గిపోవుటయు జరిగినది. ఇట్టి పరిస్థితులలో ఆంధ్రవాఙ్మయమున గొప్ప మార్పు ఏర్పడక తప్పినది కాదు. ఆ మార్పెట్టిదో తెలిసికొనుటకు గాను, అంతకు ముం దుండిన మన వాఙ్మయము యొక్క మూలాధారములను, దాని స్వభావము నెరుంగవలయును.

ఆంగ్ల భాష మన మెరుగక ముందు భారతీయ విజ్ఞానమునకు మూలకందమయిన సంస్కృత భాషయే మనకు ముఖ్యాధారము. మన ఆచారములకు మూలములు, మన ధర్మములకు ప్రమాణములు, మనము ప్రతి దినము నేర్చుకొను శాస్త్రములకు ఆకరములు సంస్కృతమునందే ఉన్నవి. ఆంధ్రదేశ పండితులకును, రచయితలకును సంస్కృతమే శరణ్యము, పఠనీయము, భారతము పంచమ వేదమగుటయు, ఆయ్యది నీతి శాస్త్రము, వేదాంత నిధి, కావ్యమును గూడ అగుటవలన నన్నయ దానినే తెనిగించెను. నన్నయ చూపిన మార్గమును తరువాతివారు త్రొక్కక తప్పినది కాదు. పండితులకు పరిచితములైన సంస్కృత పురాణములు, కావ్యములు, నీతి గ్రంథములు తెలుగులోనికి అనువదింపబడినవి. ఆంగ్ల వాఙ్మయముతోడి సంబంధ మేర్పడు నప్పటికి తెలుగులో ఉన్న వాఙ్మయ మంతయు పురాణములు, శతకములు, ప్రబంధములు, చంపు[illegible] ద్విపద కావ్యములు మొదలగునవి. ఇందలి కథలు పురాణ గాథలు; లేక చిన్న చిన్న మార్పులు చేసి రచించిన ప్రాచీనేతిహాసములు. ఉన్న కల్పిత కథలు కూడ సంస్కృత పారవశ్యమునే అనుసరించుచుండినవి.

ఆంగ్లేయోద్యోగి సి. పి. బ్రౌను దొర తన రాబడిని చాలవరకు ఆంధ్ర భాషా వాఙ్మయాభివృద్ధికిని, తెలుగు పండితుల వేతనములకును వెచ్చింప జొచ్చెను. వివిధములుగా ఉన్న తాటాకు ప్రతులను బట్టి కవి తొలుత తాను వ్రాసిన ప్రతిలో పాఠ మెట్లుండునని యూహించి దానిని స్థిరపరచు పద్ధతిని, తాను లాటిను భాషలో చాల వ్రాత ప్రతులనుండి యొక ప్రామాణికమైన ప్రతిని తయారు చేసి ముద్రించు విధానము ననుసరించి తెలుగులో కూడ ప్రవేశపెట్టెను. ఆ పద్ధతియే యిప్పటికి ననుసరింపబడుచున్నది; అనగా ఆంగ్లేయుల సాహచర్యమువలన మన వాఙ్మయమునకు కలిగిన మొదటి మేలు ప్రాచీనాంధ్ర వాఙ్మయమును సేకరించి ప్రామాణిక మైన ప్రతులను తయారు చేయించి వానిని ప్రచారములోనికి దెచ్చుట. దీనివలన కలిగిన మేలు పూర్వ కవుల రచనలు నిర్దుష్ట రూపమున ఆంధ్ర పాఠకులకు లభించుట. ఇట్లు ప్రాచీన వాఙ్మయమునకు భద్రత, ప్రచారము అనునవి యేర్పడిన తరువాత ఆంధ్ర వాఙ్మయములో క్రొత్త పోకడలు గల్గుట రెండవది. ఈ రెండు మార్గములను ఆంధ్ర వాఙ్మయము ఆంగ్లేయ నాగరికత వలన మార్పు నందినది.

పాశ్చాత్యుల పాలనమున క్రైస్తవ మత ప్రచారకుల వలన వారి మతము దేశములో వ్యాపించినది. ఆ మత గ్రంథములకు సంబంధించిన పద్య కావ్యములు బయలు వెడలుట మొదటి క్రొత్త సంగతి. మన శైవ, వైష్ణవ గ్రంథముల వలెనే వేదాంతరసాయన మను నాలుగాశ్వాసముల పద్య ప్రబంధ మగు క్రైస్తవ మత గ్రంథమును క్రీ. శ. 1750 లో మంగళగిరి ఆనందకవి వ్రాసెను. అట్లే తోక్య చరిత్ర మనునట్టి క్రీస్తు చరిత్రము క్రీ. శ. 1780 లో పింగళి ఎల్లనార్యుడు వ్రాసెను. తెలుగు బైబిలు క్రీ. శ. 1857 - 60 లలో ప్రచురింప బడెను. తరువాత తక్కిన మతగ్రంథములు కాలక్రమమున రా జొచ్చినవి.

సి. పి. బ్రౌనుగారే కాక కాంబెల్, మోరిస్ మొదలయిన ఇతరులును తెలుగును చదివి ఆ భాషలో గ్రంథ రచనము సాగించిరి. క్రీ. శ. 1888 లో ఆంధ్రవాఙ్మయముపై నొక వ్యాసమును బ్రౌనుగారు వ్రాసిరి. భిన్న కాలములలో వేర్వేరు ప్రదేశములలో తెలుగు కావ్యము లను వ్రాసిన తెలుగు కవు లందరి చరిత్రను, సంగ్రహించుటయు, వా రందరు ఒక కూటములోనివా రనియు [illegible] రచనలలో [illegible]ముగా ఉన్న పరిణామములను పరిశీలించ

వచ్చు మరియు వాఙ్మయమును చరిత్రాత్మకముగా పరిశీలించవచ్చు ననియు నిరూపించుటయు దీని యుద్దేశము. ఆయన నాటిన ఈ బీజములవలననే నేడు వివిధమైన వాఙ్మయచరిత్రలు, కవుల చరిత్రలు మొదలైనవి అనేకులు వ్రాయు విధాన మేర్పడినది. క్రీ.శ. 1821 లో తెలుగు నిఘంటువు నొకదానిని కాంబెల్ దొరగారు ముద్రించిరి. మనకు ఆంధ్రనామ సంగ్రహము మొదలైన నిఘంటువులలో సమానార్థకములైన పదములను కూర్చి పద్యములలో వ్రాయు నాచార ముండెడిది. కొన్ని సంస్కృత నిఘంటువులలో శబ్దముల యంతమును బట్టి 'కాంతములు, చాంతములు' మొదలైన వర్గములుగా విభజించి వ్రాయబడు చుండినవి. ఈ నవీన కోశములో అకారాదిగా శబ్దమునకు 'గలిగిన యర్థము' లన్నియు నిచ్చు పద్ధతి ఆరంభింపబడి తెలుగున స్థిరపడి నేటి మన శబ్దరత్నాకర, సూర్యరాయాది నిఘంటువులకు దారి చూపినది. సి. పి. బ్రౌనుగారు క్రీ. శ. 1858 లో రచియించిన తెలుగు-ఇంగ్లీషు, ఇంగ్లీషు-తెలుగు కోశములు నేటికిని ఉపయోగకరములుగానే ఉన్నవి. తెలుగు వ్యాకరణము నొకదానిని ఆంగ్లభాషలో ఆంగ్లేయుల ఉపయోగముకొరకు క్రీ. శ. 1840 లో బ్రౌనుగారును, అంతకుముందు కాంబెల్ గారును వ్రాసిరి. ఇందలి క్రొత్త యేమనగా, మన భాషకు వ్రాసిన పూర్వ వ్యాకరణము లన్నియు సంస్కృత పద్ధతినే ఆ భాషము లతో కలిగిన విభజనమునసే వ్రాయబడి యుండినవి. ఈ వ్యాకరణమున ఆంగ్ల వ్యాకరణ పద్ధతులను, ఆనియమము లను అనుసరించి తెలుగు భాష నొక క్రొత్త దృష్టితో పరిశీలించు అభ్యాసము స్థిరపడినది. ఆ తరువాత ఈ మార్గమే పాడుకొని అరవము, తెలుగు, కన్నడము మొదలగు భాషల వ్యాకరణములను పరిపోల్చి ద్రావిడ భాషా సంబంధమైన వ్యాకరణములను వ్రాయు పద్ధతులను పోపు, గుండెర్టు, కాల్డ్వెల్లు మొదలగువారు కనిపెట్టుట సంభవించినది. ఇవి నేటి భాషా వ్యాకరణ పరిశోధన విధానములకు మూలస్తంభములు.

పయిని తెల్పినవి వ్యక్తులవలన నేర్పడిన తరువాత మనము వానిని చూచి నేర్చుకొని త్రొక్కిన మార్గము అనేకము. పూర్వోక్తమైన మార్పు సకలాంధ్ర దేశమున మాత్రమే కాక అఖిల భారతదేశములోను అన్ని వాఙ్మయములందును ఒక్కసారిగా పొడసూపినది. ఇది సాంఘికము, సార్వజనీనము. అన్ని మొదలను ఆంగ్లేయ వాఙ్మయము, ఆకాశమునుండి పడువర్షమువలె చదువువారి మానసక్షేత్రములలో ఎడతెరపి లేక నాటినుండి నేటివరకును కురియుచునే యున్నది. ఆ వర్షమే దయంతటం ... మానసక్షేత్రములలో [illegible] యములు నూతన సాహిత్య ప్రవృత్తులు అను మొలకలు, కాపులు, పదులు మొదలగునవి మూలమున తెలుగు వాఙ్మయమంతయు నిండినది. ఈ మార్పు వాఙ్మయములోని గ్రంథ జాతుల యందును, ఆ గ్రంథముల విషయములోను, రచనా పద్ధతి మొదలను, గ్రంథ రచన యుద్దేశమునను, కవుల దృష్టియందును గనుపట్టును. వార్తా పత్రికలు ముద్రణ యంత్రములు నెలకొనుట వలన గ్రంథ విమర్శనలు, పండితుల వాగ్వాదములు, ఉపన్యాసములు మొదలైనవి ప్రచురించుట జరిగినది. ఆంగ్లేయ విద్యా ప్రభావమున జరిగిన సాంఘిక పరిణామమును వాఙ్మయమున పూర్తిగ ప్రతిబింబించినది.

ఇట్లన్ని విషయములలో నుదయించిన పరిణామమును తెనుగు వాఙ్మయమున స్థిరీకరింప జేయుటకు నడుము కట్టిన మహాపురుషుడు కందుకూరి వీరేశలింగముగారు. వివేకవర్ధని యను పేర నొక పత్రికను స్థాపించి నిజముగా ప్రజలకు వివేకము కలిగించు ననేక విషయముల నందు వెలయించుచు వచ్చిరి. క్రీ. శ. 1878 లో వీరు రాజశేఖర చరిత్రము అను పేర 'నవల' అను వచన గ్రంథమును ప్రకటించిరి. స్త్రీలును, సామాన్యులును తమంత చదువుకొని జ్ఞానమును సంపాదించుకొనగలుగునట్లు వీరేశలింగము గారు ఆంగ్ల గ్రంథముల ననుసరించియు, పరపడిగా నెట్టుకొనియు శారీరశాస్త్ర, జంతుశాస్త్రాది శాస్త్ర గ్రంథములు, దేశ చరిత్రలు, మహాపురుషుల చరిత్రలు, ఉత్తమ స్త్రీల చరిత్రములు, పిల్లలు చదువుకొను వాచకములు వ్రాసి ప్రచురించిరి. ఇంతియకాక ఆంగ్లములో నుండిన హాస్యకావ్యములు, కవుల జీవితములు, ప్రహసనములు, నాటక చరిత్రములు, నీతికథలు, ఉపన్యాసములు, వ్యాసములు, వ్యక్తుల జీవితచరిత్రములు, స్వీయచరిత్రము, వచన రూపమునసున్న ఖండన గ్రంథములు, ఖండకావ్యములు మొదలైన వాఙ్మయ జాతులను అన్నిటిని పరివర్తన రూపముగాను, అనుకరణ రూపముగాను, స్వతంత్ర కల్పనలతోను వీరు తెనుగులోనికి ప్రవేశింపజేసిరి.

ఆంగ్ల వాఙ్మయమునకును, వీరేశలింగము గారి సమయ ముండిన యాంధ్రవాఙ్మయమునకును కొన్ని ప్రధానములైన భేదములు గలవు. సంస్కృత వాఙ్మయములో ఉన్న మార్గములను మాత్రమే అనుసరించుట, [illegible] యును సామాన్య ప్రజాజీవితమునకు [illegible] [illegible] దూరముండుట, - దేశముపు [illegible] [illegible] గాథలనే గ్రహించుట, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

కవులకు కల్పనా స్వాతంత్ర్యము కలుగలేదు. ప్రాత మార్గమును విడిచి క్రొత్త మార్గమును అనుసరించుట యన్న భయము. ప్రబంధ ఫక్కిని వ్రాయకున్న ప్రతిష్ఠ రాదను సందేహము. ప్రాచీన ప్రబంధములలోని కవి సమయము అనే వాడి తీరవలె నను పట్టుదల. ఆంగ్ల వాఙ్మయ మట్టిది కాదు. ప్రజల నిత్య జీవిత విధానము, వారి ఆశలు వాఙ్మయములో ప్రతిబింబించు చుండినవి. జాతి చరిత్ర యంతయు కవుల కల్పనలలో కనుపట్టుచుండును. సామాన్యుల చరిత్రములు కావ్యములుగా వ్రాయుట వారికి స్వభావము. ఈ లక్షణములు తెలుగు వాఙ్మయమున ప్రవేశించి అది యనేక విధముల క్రొత్తదిగా మారుటకు ఆంధ్ర దేశములో విరివిగా జరగిన ఆంగ్ల వాఙ్మయ పఠనము హేతువు.

నవలలు వేలకు వేలు - చరిత్రాత్మకములు, అపరాధ పరిశోధకములు, సాంఘికములు, లేఖా రూపకములు - తెనుగున బయలుదేరినవి. ఆంగ్ల విద్యను అభ్యసింపవలసిన యువకులు సర్ వాల్టర్ స్కాటు నవలలను పాఠ్యము లనుగా చదువుచుండిరి. షెర్లక్ హోమ్స్ అను అపరాధ పరిశోధకుని పేర ప్రచురించిన కానన్ డయల్ గారి నవలల ననుసరించి అపరాధ పరిశోధక నవలలను తెనుగు వారు వ్రాయజొచ్చిరి. నవలలకు అన్నిటికిని మొదటిది రాజశేఖర చరిత్రమే. సంఘములోని దురాచారములను మూఢుల అజ్ఞతలను హేళన చేసి ఇట్టివి మనలము విడుచు నట్లు చేయుటకు ప్రహసనములు ముఖ్య సాధనములు. 'గలివరు దేశయాత్రలు' అను పేరను ఆంగ్లమున స్విఫ్ట్ అను నతడు కల్పిత కథలను వ్రాసెను. అందు మానవుల యాశలను, తన కాలమునకుముందు ఫ్రాన్సు ఇంగ్లాండు లకు గల వైరమును, పార్లమెంటులోను రాజకీయము గను ఉండు పార్టీ విరోధములను, రాజుల జయకాంక్షను అన్యాపదేశముగా హేళన చేసెను. ఆ గ్రంథమును మూలముగా తీసుకొని వీరేశలింగముగారు సత్యరాజాచార్యుల వారి పూర్వ యాత్రలు అను పేర భారతీయ దేశ పరిస్థితులకు అనువైన కల్పనలు చేసి మన దేశమున స్త్రీలకు విద్య లేకుండుట, వారికి స్వాతంత్ర్య ముండకపోవుట మొదలైన విషయములను అన్యాపదేశముగా హేళన చేసెను.

విమర్శన గ్రంథములను నేటి రూపమున వ్రాయుట కేవలము పాశ్చాత్య సంపర్కమున మనలో వెలసినది. మన గ్రంథములకు టీకలు వ్రాయుట, పద్యములకు అర్థ విచారణము చేయుచుండుట, సంస్కృతమునందలి అలంకార శాస్త్ర గ్రంథములను తెనుగులోనికి తెచ్చుట నాటి విమర్శన మనవచ్చును. గ్రంథమందు గల కథను, పాత్ర పోషణను, కవి దేశకాలములను, ఇతర విషయములను గూర్చి విమర్శనలను రచించుట మనవారు ఆంగ్ల గ్రంథములను చదువుటవలన నేర్పడినదియే. గ్రంథములను గూర్చి పత్రికా వాదములు చేయుటయు, వార్తా పత్రికలు, సారస్వత పత్రికలు వెలయుట వలననే స్థిరపడినది. కవులు, విమర్శకులు ప్రమాణముల నొసంగునపుడు సంస్కృతాంధ్రముల నుండియే కాక ఆంగ్ల గ్రంథములనుండియు విరివిగా రచనల నెత్తి యుదాహరించుచు వచ్చిరి.

తెనుగు దేశమున నేటి నాటక వాఙ్మయము విరివిగా బయలుదేరుటకు ఆంగ్ల వాఙ్మయ సాహచర్యమే హేతువని చెప్పక తప్పదు. ఆంగ్ల వాఙ్మయములో దుఃఖాంతములు, సుఖాంతములు అయిన నాటకములు, చరిత్రాత్మకములు, సాంఘికములు, హాస్యరస ప్రధానములు నగు వాని ననేకులు చదివి ఇటులే వివిధములైన నాటకములను ఆంధ్రమునను రచించుచు వచ్చిరి. ఈ నాటకములను ప్రదర్శించుటకు కళాభిమానులు ప్రతి పట్టణమునను నాటకశాలలు నిర్మించి ప్రజలకు కళాభిమాన మేర్పడుటకు మార్గదర్శకు లయిరి. ఆంగ్ల దేశమున ఎలిజబెత్తురాణి పాలనమున నిట్లు నాటక శాల లేర్పడినట్లును, వానిలో షేక్స్పియర్ మొదలగు వారు నాటకములను రచించి ప్రదర్శించుచుండి నట్లును ఆంగ్ల వాఙ్మయ చరిత్రమును చదివిన ఆంధ్రు తెలిసికొని మార్గముననే నాటక శాలలను పెంపొందించు చుండిరి. నేటికి నాంగ్లమునుండి ఇబ్సెను మొదలయిన అనేక నాటకకర్తల నాటకము లనువదింప బడుట, అనుకరింపబడుటయు జరగినది. ఆ శాఖలో నేటికి ఏకాంకికలు, వచన నాటకములు, కేవల పద్యమయ నాటకములు, రేడియోలలో గేయనాటికలు, సాంఘిక నాటకములు, మూడంకముల నాటకములు మొదలైన వెన్నియో కాలక్రమమున పాశ్చాత్య దేశములలో బయలుదేరుచున్న రచనల ననుసరించి తెలుగున ఆంధ్రులుప్రచురించుచున్నారు.

శ్రీ కొమర్రాజు లక్ష్మణరావుగారు, శ్రీ కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావుగారు సమకట్టి ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వము మూడు సంపుటములను వెలయించుటకు ఆంగ్ల భాషలోని ఎన్సైక్లోపేడియా బ్రిటానికాయే కారణము.

తెలుగు కవిత్వమునందును ఆంగ్లవాఙ్మయ ప్రాబల్యము లేక పోలేదు. కథయందును, పాత్రపోషణమునను, ఖండకావ్య రచనమునను స్వేచ్ఛావిహారము చేసిన ఆంగ్ల కవుల కావ్యములను తెనుగువారు చదివిరి. టెన్నిసను, పోపు, షెల్లీ, బైరను మొదలైన ఆంగ్లేయ మహాకవుల రచనల ఛాయలు లెక్కకు మిక్కిలిగా తెలుగుకవుల రచనలలో బయలుదేరినవి, గీతకావ్యములు, ఖండ

కావ్యములు, హేళన కావ్యములు (పద్యములు) ఆంగ్లేయ కావ్యముల మాదిరివి తెలుగున బయలుదేరినవి. భావ కవిత్వము అనబడు నేటి కవిత్వము నందలి యొకశాఖ ఆంగ్లకావ్య పఠనము వలన కలిగిన భావములతో నిండి యున్నది. దేశాభిమాన మనునట్టి భావన నవ్యాంధ్ర కవిత్వమున తలసూపి అనేకవిధముల వెలువడుటకు హేతువు ఆంగ్లవాఙ్మయ ప్రభావమే. ఎలిజబెత్తు పాలనమున ఆంగ్లదేశ ప్రతిష్ఠ సర్వంకషముగా వ్యాపించినది. వారి కందరకును గల స్వదేశాభిమానము నాటివియు, తరువాతివియు నగు రచనలలో ప్రతిబింబించు చుండినది. ఆ రచనలను చదివిన తెనుగువారికి రెండు కారణములచే నయ్యది అనుకరణ విషయ మయినది. మొదటిది: తెనుగు వాఙ్మయమున నట్టి రచన నూతనమే కాక పాఠకులకు హృదయంగమ మగుట. ఆ కాలమున భారత దేశము స్వాతంత్ర్యములేక పాశ్చాత్య పాలనలో పడి యుండుటవలన జనుల కుత్తేజము కలిగించి దేశాభిమానము రేకెత్తించి భావిస్వాతంత్ర్య సమరమున పాల్గొను నట్లు ప్రజలను పురికొల్ప వలసివచ్చుట రెండవది. ఈ రెండు హేతువుల వలనను నవ్యకవుల గీతములు దేశాభిమాన పూరితములై ప్రాచీనులైన ఆంధ్రవీరులయు, ఇతరులగు భారతీయులయు గొప్పదనమును గానము చేయదొడంగినవి. ఆ గానములు కొంతవరకు పాఠకులకు మైగగుర్పొడచునట్లు చేయకపోలేదు.

మొత్తముమీద ఆంగ్లవాఙ్మయము యొక్క ప్రభావము ఆంధ్రవాఙ్మయములో ప్రతిఫలించుట వలన, నీ వాఙ్మయ ముత్తమస్థితికి వచ్చిన దనక తప్పదు. పూర్వ కాలమున సంస్కృతము మాత్రమే విజ్ఞాననిధి, అనుకార్యము ననుకొనుచుండిన తెనుగువారికి అనుకార్య వాఙ్మయము మరియొకటి ఆంగ్లవాఙ్మయ మనియు, అద్దాని వలన నితరములుకూడ ననుకార్య వాఙ్మయము లున్న వనియు బాగుగా బోధపడినది. కవులకు భావస్వాతంత్ర్య మేర్పడినది. నవ్యతయం దభిరుచి కల్గినది. ప్రాచీన కాలమున నుండినవని కవు లనుకొనుచుండిన ప్రతిబంధములు, నిషేధాభాసములు పూర్ణముగా రచయితల మనస్సుల నుండి పటాపంచలయి పోయినవి. స్వేచ్ఛతో పండితుల యొక్కయు, విమర్శకుల యొక్కయు భయములేక రచన లేర్పడినవి. వచన వాఙ్మయ మనేకవిధముల పెంపొందినది. ఆంధ్రము మహావాఙ్మయమై ప్రపంచమందలి ఇతర వాఙ్మయములలో నొక స్థానమును సంపాదించుకొన గలుగుటకు మార్గములు కుదురుకొనినవి. **గం. జో. సో.**

ఆంధ్రులు: సంస్కృత వాఙ్మయము

సంస్కృత సరస్వతీ కల్యాణ మండపమున కలంకారములు దిద్దిన వాఙ్మయ శిల్పులలో ఆంధ్రులకును పరిగణనీయమైన స్థానము కలదు. ఆంధ్ర దేశమున సంస్కృత గ్రంథ రచన విరివిగా జరగుట కారంభించిన నాటికే సంస్కృత వాఙ్మయము శాఖోపశాఖా సమంచితముగా వర్ధిల్లి సర్వ సంపన్నమై యున్నది. వేదములు, వేదాంగములు, ఉపనిషత్తులు, స్మృతులు, పురాణములు, ఇతిహాసములు, శాస్త్రములు, శ్రవ్య కావ్యములు, దృశ్య కావ్యములు, కావ్య శాస్త్ర గ్రంథములకు వ్యాఖ్యానములు మున్నగు వాఙ్మయ ప్రక్రియలు బహుముఖములుగా వృద్ధి పొంది యున్నవి. బ్రహ్మ సూత్ర భాష్యము మొదలుగా చాటు శ్లోకము వరకును గల ఈ సర్వ ప్రక్రియలయందును కాలక్రమమున తెలుగువారు పాల్గొనిరని సంస్కృత వాఙ్మయ చరిత్రలు చాటుచున్నవి.

చారిత్రికముగా క్రీ. శ. పదియవ శతాబ్దినుండి తెలుగు దేశమున సంస్కృత గ్రంథ రచన బహుళముగా జరగిన దనుటకు ఆధారము లున్నవి. తెలుగువారును నలుగురితో పాటుగా సంస్కృతమున కొంత సందడి చేసి రనుటమాత్రమే కాక, కొన్ని ప్రక్రియలయందు తమ గ్రంథములు సర్వ సంస్కృత వాఙ్మయ ప్రపంచమునకు శిరోధార్యములుగ జేసి పరమ ప్రామాణికులై ప్రజ్ఞానిధు లనిపించుకొన్నవారును కొందరుకలరు. వైదికవిజ్ఞానమున శ్రీ రామానుజాచార్యులు, శ్రీ విద్యారణ్యస్వామి, దార్శనిక వాఙ్మయమున కుమారిలభట్టు, వ్యాఖ్యాన రచనయందు మల్లినాథుడు, ఆలంకార శాస్త్రమున జగన్నాథ పండితుడును ఇట్టివారు.

బ్రాహ్మణములు రచింపబడిన కాలమునుండియు, ఆంధ్రుల పేరు వినబడుచున్నను, వారు రచించిన గ్రంథము లానాటివి ఏవియు కానరావు. ఆపస్తంబ కల్ప సూత్రమే తెలుగువారు 'మాది' అని చెప్పుకొనదగిన తొలి గ్రంథము. ఆపస్తంబుడు ఆంధ్రు డనియు, క్రీ. పూ. 5 వ శతాబ్దికి పూర్వమం దుండినవా డనియు, సంస్కృత వాఙ్మయ చరిత్రకారుల యభిప్రాయము. క్రీ. శ. తొలి శతాబ్దులలో శాతవాహన రాజులు ఆంధ్ర దేశమును పాలించుచుండిరి. వీరి కాలమున ప్రాకృతము రాజభాషగా నుండెను. ఇట్లని సంస్కృతమునకు రాజాదరణ లేక పోలేదు. హాలుని గాథా సప్తశతి అను ప్రాకృత

కావ్యము, శర్వవర్మ విరచిత మగు కాతంత్ర వ్యాకరణము తప్ప వీరికాలమున బయలుదేరిన ప్రాకృత, సంస్కృత కావ్యములు మనకు లభింపవు. నాటినుండి క్రీ. శ. 7, 8 శతాబ్దులవరకును వాఙ్మయము ఎట్టి స్థితియందుండెనో చెప్పుటకు ఆధారములు లేవు. ఆకాలమునందలి సంస్కృత, ప్రాకృత భాషామయములగు శాసనముల తోడనే చరిత్రకారులు తృప్తిపడవలసి వచ్చినది.

ఆపస్తంబ కల్ప సూత్రము తరువాత మనకు ఉపలబ్ధమగునవి పూర్వ మీమాంసా దర్శనమున ప్రత్యేక ప్రస్థాన ప్రవర్తకుడగు కుమారిలభట్టు రచించిన శ్లోక వార్తికాది గ్రంథములు, దిఙ్నాగుని బౌద్ధ న్యాయగ్రంథములును. శ్రీ రామానుజాచార్యులు ఆంధ్రుడని పలువురి యభిప్రాయము. ఇది సత్య మగునెడ క్రీ. శ. పదునొకండవ శతాబ్దియందు ఆంధ్రుల వాఙ్మయ కృషిలో శిఖరాయమాణముగ పేర్కొనదగినవి ఈయన రచించిన గీతా భాష్యము, బ్రహ్మసూత్ర భాష్యము మున్నగు ఉద్గ్రంథములు. ఈమహానుభావుడు విశిష్టాద్వైత మత ప్రవర్తకుడు.

కాకతీయుల కాలమునుండి తెలుగునాట సంస్కృత గ్రంథ రచన కొంత విరివిగ సాగజొచ్చినది. అంతకు పూర్వము రచింపబడిన గ్రంథములు లెక్కకు తక్కువయయ్యును గుణ ప్రామాణ్యాదులయందు సర్వజన శిరోధార్యములగు మహోత్కృష్ట గ్రంథము లనుటకు సందేహింపబని లేదు. ఆయా విజ్ఞాన శాఖలయందు అవి త్రోసిపుచ్చరానివై జగద్విఖ్యాతి నందినవి. కాకతీయరాజుల పోషణలో నాట్యాలంకార శాస్త్ర గ్రంథములు, కావ్యములు, కొన్ని రూపక భేదములు వెలసినవి. కాకతీయ సామ్రాజ్య పతనానంతరము ఆంధ్ర దేశము కొలది కాలము తురుష్కుల యధీనములో నుండినది. దుస్స్వప్నము వంటి ఆ కాలమున ఆంధ్రదేశము సర్వథా దుర్భరమయిన స్థితిలో ఉన్నదన్నచో వాఙ్మయకృషి మాట వేరుగ తెప్ప నక్కరలేదు. నాటి మేధావులు, వీరులు చంద్ర ధ్వజమున కెదురొడ్డి దేశ స్వాతంత్ర్యము కొరకు నిర్విరామమయిన కృషి సల్పిరి. తత్ఫలితముగ తెలుగు దేశమున తురుష్కుల ప్రభుత్వము తొలగి మూడు స్వతంత్ర రాజ్యములు ఏర్పడినవి. పశ్చిమాంధ్రమున విజయనగరము రాజధానిగా హరిహరరాయ బుక్కరాయలును, రాచకొండ దేవరకొండలు రాజధానులుగా రేచెర్ల దొరలును, పూర్వాంధ్రమున అద్దంకి రాజధానిగా రెడ్డి ప్రభువులును రాజ్యములు స్థాపించిరి. ఈ రాజన్యుల గొడుగు నీడలలో తిరిగి తెలుగుజాతి నవనవోన్మేషము పొందినది. వారి ఆస్థాన మండపములలో, సరస్వతి నూపురములు గల్లుమన్నవి. ఎడనెడ స్వల్పములగు అంతరాయములు కలిగినను లెక్కింపక నాటినుండి మొన్న మొన్నటివరకు సంస్కృత వాఙ్మయ సరస్వతి తెలుగు దేశమున యథేచ్ఛగా విహారము చేసిన దనియే చెప్పవచ్చును.

కాకతీయులనాటికే ఉత్తర హిందూస్థానము తురుష్కాక్రాంత మయినది. రాజకీయానైక్యమే దానికి హేతువు. ప్రాచీనార్ష సంస్కృతికి విఘాతము కలిగినది. ఆ దుస్థితి దక్షిణ దేశమునకు పట్టరా దనియు, తురుష్క వాహిని వింధ్య పర్వతములు దాటి రాకుండ జేయవలయు ననియు ఆనాటి ఆంధ్ర మహాపురుషులు పలువురు పలువిధములుగా పూనికతో కాకతీయ సామ్రాజ్యమును బలపరిచిరి. కాని, విధివశమున వారి యాశలు ఫలింపలేదు. కాకతీయ రాజ్యము చితికిపోయినది. ఆ మహాపురుషుల యాశలు రూపుకట్టవలయు నని బద్ధకంకణుడైన శ్రీ విద్యారణ్యస్వామి వజ్ర సంకల్పమే విజయనగర సామ్రాజ్య స్థాపనగా విరిసినది. దేశ రక్షణ భారము రాజుల భుజములపై బెట్టి, ఆ మహనీయుడు ఆర్ష సంస్కృతి పునరుద్ధరణకై తాను నడుము కట్టెను. ఈయన వేదములకు భాష్యములు, సర్వదర్శన సంగ్రహమను పేర బహు దర్శనముల సారము, పరాశర స్మృతి వ్యాఖ్యానము మున్నగు వైదిక విజ్ఞానమున జగత్ప్రసిద్ధి గన్న గ్రంథములే కాక, శంకర విజయమను కావ్యము, వైద్య సంగీత శాస్త్ర గ్రంథములు పెక్కులు రచించెను. ఈ విధముగ తెలుగు జాతికి జగద్విఖ్యాతి నార్జించిన యుద్గ్రంథములు తమ యేలుబడిలో వెలసిన వన్న యశస్సును ఆ తొలి విజయనగర రాజులు దక్కించుకొనిరి. వీరి కాలమున ఇంకను కావ్యములు, నిఘంటువులు, అలంకార గ్రంథములు రచింపబడినవి.

ఇక ఆంధ్ర దేశమున వాఙ్మయాభివృద్ధికి కృషి చేసిన రాజులలో ఎవరికిని రెడ్డి రాజన్యులు తీసిపోరు. రేచెర్ల వంశజులును ఈ విషయమున పరిగణనీయమైన పాత్రయే వహించిరి. ఈ యుభయుల ఆదరాభిమానములను పురస్కరించుకొని వీరి కాలమున అలంకార శాస్త్ర గ్రంథములు, కావ్య నాట కాలంకార శాస్త్ర గ్రంథములకు వ్యాఖ్యానములు, కావ్య నాటకములు, భాణ ప్రహసనములు శత పరంపరగా బయలుదేరినవి. వైద్య జ్యోతిష సంగీత శాస్త్ర గ్రంథములు, నిఘంటువులు కూడ వెలసినవి. ఆ రాజులలో పలువురు ఈ వాఙ్మయ వ్యవసాయమున స్వయముగా పాల్గొన్నవారు. పెదకోమటి వేమారెడ్డి, కుమారగిరిరెడ్డి, కాటయ వేముడు, సర్వజ్ఞ సింగ భూపాలుడు విద్వత్ప్రభువు లనిపించుకొన్నవారు. అప్పటి సంస్కృత విద్వాంసులలో కాటయవేముడు, (రేచెర్లవారి యాస్థాన

మున మున్న) మల్లినాథుడు ఎన్నదగినవారు. కాటయ వేముడు కాళిదాస నాటకములకు వ్యాఖ్యానములు రచించెను. మల్లినాథుడు పంచకావ్యములకు, నైషధమునకు వ్యాఖ్యాత. కాళిదాస కావ్యములకు గల వ్యాఖ్యానములలో ఈ యిరువురి వ్యాఖ్యలే ప్రామాణికములై ఖండాంతర ఖ్యాతి నార్జించినవి. కాగా, కాళిదాస కవితా సరస్వతీ పల్యంకికకు ఈ యుభయులు ఇరువైపుల బుజము లొడ్డి ఆ మహాకవి వాణిని లోకమున నూరేగించి తెలుగు వారికి గర్వ కారకులైరి. బహు శాస్త్రములయందు కూలంకష వైదుష్యము గల గొప్ప విద్వాంసు లా కాలమున అనేకులు ఆంధ్ర దేశమున నుండిరని రెడ్డి రాజుల శాసనములవలన తెలియవచ్చుచున్నది. రాజాచలా స్థానము నలంకరించిన విశ్వేశ్వర కవి విరచితమగు చమత్కార చంద్రిక అను అలంకార గ్రంథము పేర్కొన దగినది. జగన్నాథ పండితుని కావ్య నిర్వచనమునకు దారి చూపినది ఈ గ్రంథమే యని కొందరు విద్వాంసుల యభిప్రాయము.

క్రీస్తుశకము పదునైదవ శతాబ్దిని రెడ్డిరాజ్యము విజయనగర సామ్రాజ్యమున లీనమైపోయినది. కృష్ణ రాయలకాలము సర్వవిధముల ఆంధ్రదేశ చరిత్రలో స్వర్ణ యుగమై విరాజిల్లినది. కృష్ణరాయలు సాహితీ సమరాంగణసార్వభౌముడు. ఈయన సంస్కృతమున పలుకృతులు రచించినవాడు. కాని, సంస్కృత కవితకంటె ఆంధ్ర కవితయే కృష్ణరాయలయెడ స్వాధీనపతి కాత్వము నెరపిన దని చెప్పక తప్పదు. విజయనగర రాజులకాలమున కావ్య నాటకములు, పూర్వకావ్య నాటకములకు వ్యాఖ్యానములు, సంగీతశాస్త్ర గ్రంథములు, నాట్యాలంకారజ్యోతిష గ్రంథములు వెలువడినవి. ప్రథమాంధ్ర వాగ్గేయ కారకుడగు అన్నమాచార్యుడు ఈ కాలపువాడే. ఈయన సంస్కృతమునను కీర్తనలు రచించెను. ద్వ్యర్థి, త్ర్యర్థి, పంచార్థి కావ్యము లీకాలమున బయలుదేరినవి. మొత్తము మీద ఈ కాలమున సంస్కృతాంధ్ర భాషలలో పుష్కలముగ గ్రంథ రచన జరిగినది.

రక్కసి తంగడి యుద్ధముతో విజయనగర సామ్రాజ్య వైభవము ఛిన్నభిన్నమై పోయినది. ఈ సంగ్రామమునకు పిమ్మట విజయనగరరాజ వంశజులు కొంతకాలము పరిపాలన చేయకపోలేదు; వాఙ్మయ పోషణమును చేయక పోలేదు. కొంతకు కొంతయైన ఆ వైభవమును తలపించిన వారు తంజావూరు, మధుర నాయకరాజులు. వీరి పరిపాలనలో ఉభయ వాఙ్మయమునకు తగిన ప్రోత్సాహములభించినది.

సంస్కృతవాఙ్మయ చరిత్రకారుడు విజయనగరము నుండి తంజావూరు, మధుర నాయకుల యాస్థానములకు పయనముకాకముందు ఆతనిదృష్టిని ఆకర్షించు ఒక తెలుగు జగన్నాథ పండితుడు. ఈయన వ్యాకరణాలంకార శాస్త్రములయందు నిధి; బహుకావ్య నిర్మాత. ఈయన రచించిన రసగంగాధరమను అలంకారశాస్త్ర గ్రంథము ఆశాస్త్రము నందలి ప్రామాణిక గ్రంథములలో నొకటి. విద్యానాథుని కాలమునుండి జగన్నాథపండితుని కాలమువరకును తెలుగుదేశమున అలంకారశాస్త్ర గ్రంథ నిర్మాణము పుష్కలముగనే జరగినది. ఏతచ్ఛాస్త్ర దృష్టితో ఆంధ్ర దేశమును దక్షిణకాశ్మీర మను కొన్నను మనకు మమతా దోష మంటదు. రసగంగాధరమునకు తరువాత విషయ వివేచనమునను, ఉపజ్ఞాగరిమ యందును, దానిని మించిన గ్రంథము భారతదేశమున వెలువడలే దన్నది సర్వవిద్వదంగీకృతమయిన విషయము. కాగా — భారతీయాలంకారశాస్త్ర గోపురమునకు శిఖరారోపణము చేసిన గౌరవము తెలుగువారికి దక్కించిన ప్రజ్ఞాశాలి జగన్నాథ పండితుడు (చూడు: జగన్నాథపండితుడు).

క్రీస్తుశకము పదునెడవ పదునెనిమిదవ శతాబ్దుల యందు వెలువడిన వాఙ్మయమున ప్రక్రియా వైవిధ్యము మిక్కుటముగా గానవచ్చును. మహాభాష్య వ్యాఖ్యానమునకు వ్యాఖ్యానము ఈ కాలముననే రచింపబడినది. కావ్య నాటకములు, సంగీత జ్యోతిష వ్యాకరణ వేదాంతాలంకార శాస్త్ర గ్రంథములు ననేక మీ శతాబ్దులలో వెలువడినవి. మధుర, తంజావూరు నాయకరాజులును విద్వత్ప్రభు ఖ్యాతి పడసిన వారు. రఘునాథనాయకుడు సంస్కృతగ్రంథరచన చేసినవాడు.

క్రీస్తుశకము పందొమ్మిదవ శతాబ్ది నుండి, ఇరువదియవ శతాబ్ది తొలిపాదము వరకును వెనుకటి వలెనే ప్రక్రియా వైవిధ్యము గానవచ్చును. తర్క వ్యాకరణాలంకార శాస్త్రములయందు నిధులై విశేషఖ్యాతి నార్జించిన మహా విద్వాంసు లీ కాలమున బహు గ్రంథములు రచించిరి. కొన్ని ఆంగ్ల, పారశీక గ్రంథములు కూడ ఈ కాలమున సంస్కృతీకరింపబడినవి. పురుషులు చేయుచున్న బహు విధాలంకారములతోపాటు సంస్కృత సాహితీమండపమున ఆంధ్రమహిళలును పలువురు ముత్యాల రంగవల్లులు తీర్చి రనుమాట మనము మరువరాదు.

మొత్తముమీద క్రీ. పూ. 5 మొదలు క్రీ. శ. 20వ శతాబ్ది తొలిపాదము వరకు నాంధ్రులుసంస్కృత వాఙ్మయమునకు చెప్పుకొనదగిన సేవ చేసిరి. అందుగల ప్రక్రియ లన్నిటను వారు కృషిచేసి భారతీయ విజ్ఞానరంగమున ప్రముఖపాత్ర వహించి రనుట కేవలనము స్వభావోక్తి.

దా. గో. కృ.

ఆంధ్రదేవాలయ వాస్తు పరిణామము

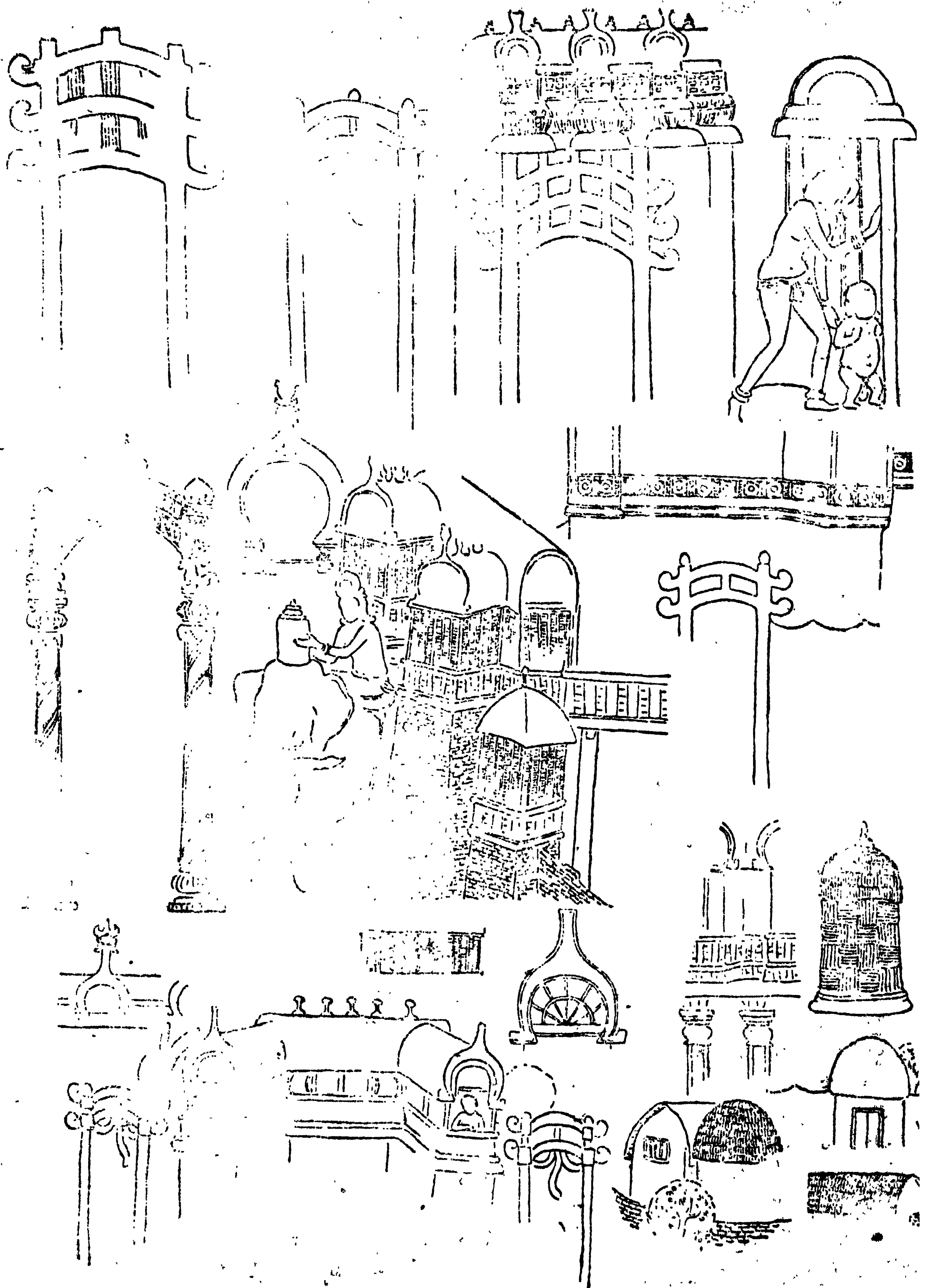
చారిత్రిక కాలమునకు చెందిన అతి ప్రాచీన వాస్తు నిర్మాణోదాహరణములు అధికాంశము మతమునకు సంబంధించినవిగా నున్నవి. కాని సామాన్య లౌకికములు కావు. దక్షిణదేశమున కూడ పరిస్థితి యింతకన్న భిన్నము కాదు. దక్షిణ భారతమున మొదట మొదట కట్టబడిన దేవాలయములు భారత దేశమునందు ఇతరత్ర కట్టబడిన అట్టి నిర్మాణములకన్న స్పష్టముగా భిన్నరీతిని గాకపోయినను కొన్ని ప్రత్యేకాంశములలో మాత్రము విశిష్టతను చూపుచున్నవి. సాంచిలోని స్తూపముయొక్క తలవిన్యాసము భార్హుత్ స్తూపముయొక్క తల విన్యాసము కంటె కొన్ని విషయములలో భిన్నముగ నున్నది. ఇంకను దక్షిణమున అమరావతివంటి చోట్ల మరికొన్ని భేదములు కానవచ్చుచున్నవి. సాతవాహనుల కాలమున కృష్ణలోయలో నిర్మింపబడిన స్తూపములు తరువాతివానికి, అనగా ఇక్ష్వాకు రాజ కుటుంబములోని భక్తి తత్పరలైన రాణీమణులు నాగార్జునుని కొండలో కట్టించిన స్తూపములకు మాతృకలైనవి.

మౌర్యుల యధికారము క్షీణించిన తరువాత దక్షిణాపథమున స్వతంత్రములైన రాజవంశములలో సాతవాహన వంశము చాల శక్తిమంతమైనది. వారి కాలపు నిర్మాణ వాస్తువునకు పశ్చిమ భారత మందలి వివిధ గుహాలయములును, తూర్పున అమరావతీ స్తూపమును చక్కని యుదాహరణములు. కార్లె, భాజ, కొంధానా, విదిశ, నాసిక, అజంటా గుహాలయములవంటి పశ్చిమ భారత గుహాలయములయందు గజపృష్ఠాకారముగల (అప్సిడల్) గర్భాలయముతోడి చైత్యశాల, బౌద్ధ భిక్షువుల నివాసముకొరకైన గదులతో నిర్మితములైన సంఘారామముల వంటి కొన్ని ప్రత్యేక రీతులు స్పష్టముగ కనబడుచున్నవి. చైత్యశాలలో అవతలి చివర గర్భాలయమున ఉద్దేశిక స్తూప ముండును. ఊత కంబములతోను, ఏనుగుల సింహముల గుఱ్ఱముల — కొన్నియెడల రెక్కలు గలవి, రౌతులు స్వారి చేయునవి — వంటి జంతు చిత్రాలంకృత చూళికలు గల కుడ్య స్తంభములతోను, కమానులు గల జాలము లున్న కిటికీలతోను నుండు అంతస్తులు కలిగినట్టి, లేనట్టి గుహాలయము హిందూ దేశములోని వాస్తుకళయొక్క ప్రాథమిక దశను విదితము చేయుచున్నది.

బారాబరు కొండలలోని మౌర్య యుగమునాటి సంఘారామమునందలి సామాన్యపు గదియొక్క ముఖభాగముమీద నుండు కమానువంటి కప్పు ఆంధ్ర దేశమునందలి విజయవాడకు సమీపమున నుండు గుంటుపల్లిలో కానవచ్చుచున్నది. ఇది సాతవాహనులనాటి తొలి నిర్మాణము.

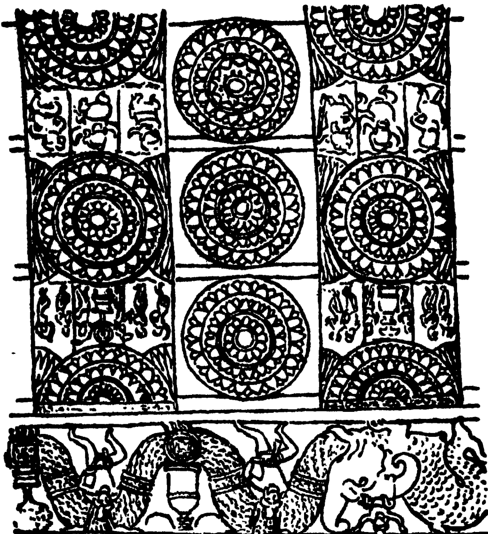
వాఙ్మయము ననుసరించియు, అమరావతిలోనివాని వంటి చెక్కడముల ననుసరించియు చూడగా, ఈ కాలమున అంతస్తులు గల మేడ లుండినట్లు తెలియవచ్చుచున్నది. అమరావతిలో ఆఱంతస్తుల సౌధమును చూపు నొక శిల్ప చిత్రము గలదు.

అమరావతిలోని స్తూపము బుద్ధుని శరీరావశేషముల నిక్షేపమునకై కట్టబడిన సామాన్యమగు నర్ధగోళాకార నిర్మాణము. ఎత్తులేని గుండ్రని వేదిక, దానిపై యంచు చివరను తిన్నెయు, దానిమీది కెక్కుటకు మెట్లు, చుట్టు నాలుగు దిక్కులను ముందు కరుగువలె నుండు నాలుగు చతురస్రపు తిన్నెలు, వేదికమీద అండము, దానిమీద నొకటి రెండు ఛత్రములతోడి ఘనాకార నిర్మాణ మగు హర్మిక — ఇవి సామాన్య స్తూపముయొక్క అవయవములు. స్తూప గర్భమున పవిత్రములైన అవశేషములు నిక్షిప్తమైన స్థలమును మీది హర్మిక సూచించును. కృష్ణాతీర మందలి స్తూపనిర్మాణ వైఖరినిబట్టి చూడగా స్తూపమునకు చుట్టు రెండు - ఒకటి మధ్యస్థమైన నాభి చుట్టును, మరియొకటి వెలుపలి యంచునను - వలయాకార ప్రాకారము లుండినట్లు తెలియవచ్చుచున్నది. ఈ రెండు ప్రాకారములకు నడుమ నుండు స్థల మంతయు మట్టితో నింపబడినది. వేదికగోడయొక్క వెలుపలి భాగము చెక్కడపు పనులు గల చలువరాతి పలకలతో కప్పబడి యున్నది. అట్లే అర్ధగోళాకృతి నున్న అండముమీది కొంత భాగము గచ్చు బొమ్మలతో చిత్రింపబడినది. నాలుగు దిక్కులను ముందుకు పొడుచుకొని వచ్చిన చచ్చౌకపు తిన్నెలమీద 'ఆయక' కంబము లను పేరుగల అయిదు పెద్ద నిలువు స్తంభము లున్నవి. ఈ స్తంభములును, వాని కాధారములైన వేదికలును, సింహసంరక్షితములగు సామాన్య ద్వారములును ఆంధ్ర దేశములోని స్తూపముల ప్రత్యేక లక్షణములు. ఇవి మరి యెచటను కానరావు. స్తూపమునకును, చుట్టునుండు ప్రాకారమున

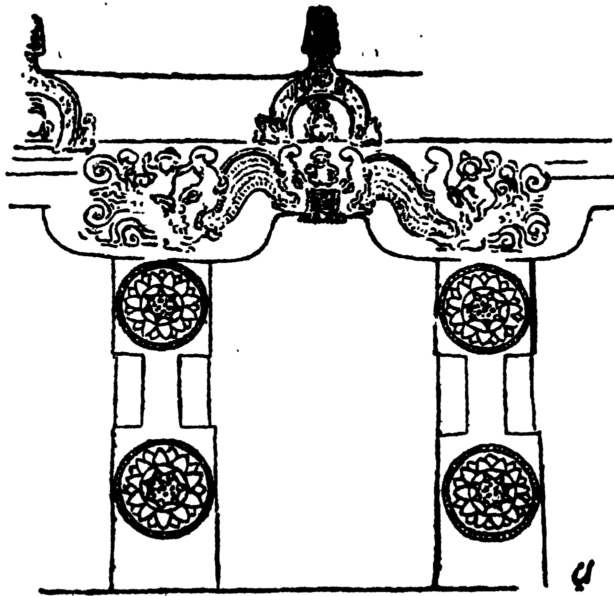
చిత్రము ౪౯.　　శాతవాహనుల కాలమునాటి భవన శాస్త్రము.

ములకును నడిమి ప్రదక్షిణ వీథిలోనికి ఎక్కి వచ్చుటకు ద్వారములకట సోపానములు ఉన్నవి. సోపానములలో మొదటిది అర్ధ చంద్రాకృతి గలిగి యుండుటవలన 'చంద్రశిల' యను పేర ప్రసిద్ధిచెందినది. దాని యంచు నానావిధ మృగలతాది సుందరశిల్పములతో మనోహరముగా నలంకృతమై యున్నది. అమరావతి, నాగార్జునికొండ మొదలైన చోట్లలోని చంద్రశిలలు సింహళీయ స్తూప సింహద్వార సోపానముల కలంకారములైన అట్టి శిలలను జ్ఞప్తికి తెచ్చుచున్నవి. నాగార్జునికొండలోని శాసనములవలన ఇందు సింహళ శిల్ప ప్రభావమునకు ఎక్కువ అవకాశము కలదని విదిత మగుచున్నది.

చిత్రము 96. మకరతోరణము, స్తంభములు, అమరావతి

అమరావతీ స్తూప ప్రాకారము ఉత్తమోత్తమ శిల్పములలో నొకటి. సాంచిలో కానవచ్చు సామాన్య ప్రాకారరూపము ఇచ్చట విస్తరింపబడి సాధ్య మయినంతవరకు చెక్కడపు పనులతో సంపూర్ణముగా అలంకరింపబడినది. మధుర, బుద్ధగయ, భార్హూత్‌ల లోని పద్మశిలా ముద్రిక సాతవాహన నిర్మిత సాంచి పూర్వ ద్వారము మీది పద్మశిలాముద్రికతో సాటి కాజాలదు. ఇంతేకాదు గాంధారము నందును, మధురయందును కానవచ్చు పుష్పదామమును, తద్వాహకులును కళా సౌకుమార్యమునగాని, తీర్పు తీరువలతోగాని, శిల్ప వైపుణ్యమునగాని అమరావతిలోని వానికి ఏమాత్రమును దీటురావు. అమరావతీ స్తూపవేదికను పద్మభూషా విశిష్ట స్తంభములును, మకర

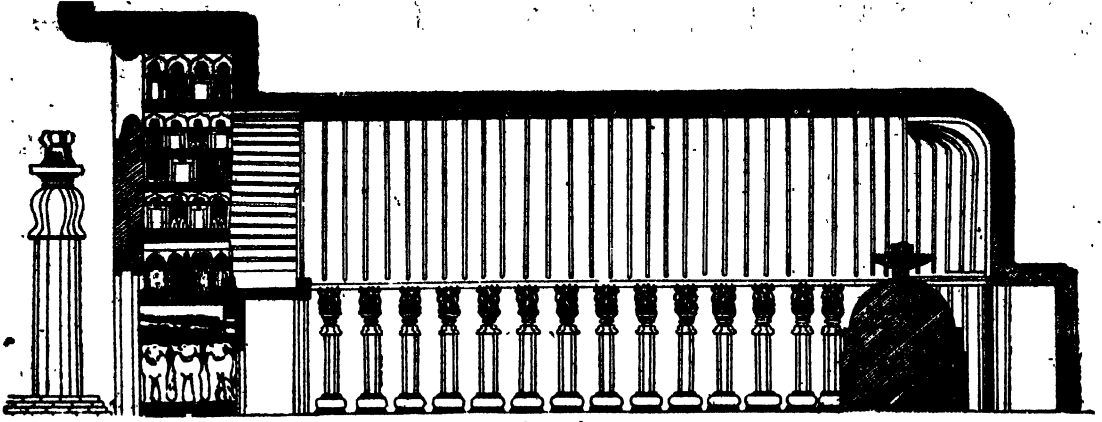

చిత్రము 97. మకర తోరణము, స్తంభములు, దళవామారు

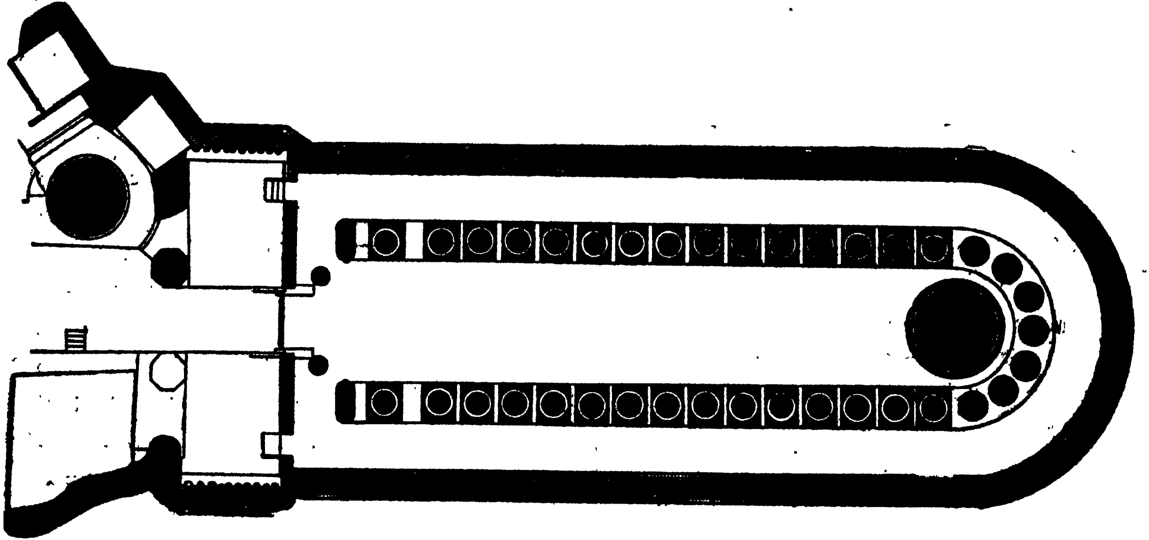
ముఖ నిర్గతమైన పుష్పదామాలంకృతములగు నుష్ణీషములును (చిత్రము 96), అటుతరువాతి పల్లవ(చిత్రము 97), చాళుక్యకాలపు శిల్పులకు మార్గదర్శకములైనవి.

స్తూపములతో గూడ చైత్యములును, విహారములును ఉండినవి. నాగార్జునికొండలో చక్కని చైత్యావశేషోదాహరణములు కానవచ్చుచున్నవి. చైత్యముల విన్యాసము గజపృష్ఠ రూపమున నున్నది. చైత్యమునందలి అవ్వలి చివర వర్తులాంశ సమీపమున పూజార్థమైన మ్రొక్కుబడి స్తూప ముండును. ఈ చైత్యములకు పెద్ద స్తూపములకు వలెనే అర్ధవలయాకార 'చంద్ర శిల'లతో ప్రారంభమగు మెట్లవరుస యుండెడిది. కార్లె మున్నగు స్థలములలో కొండలలో తొలిచిన గుహాలయములలోని చైత్యములకును, అర్వాచీన చైత్యములకును విన్యాసమునను, రూపమునను ఎక్కువ భేదము కానరాదు. చైత్యముల స్వరూపమును, వక్రాకార పటలమును నిర్మాణములో నెట్లుండినవో గ్రహించవలెననిన తొలిచిన గుహాలలోని లోకప్పు వైఖరినిబట్టి గాని, చైత్యములను అనుకరించి నిర్మించిన తరువాతి కాలపు హిందూదేవాలయములను బట్టిగాని ఊహించుకొనవలయును.

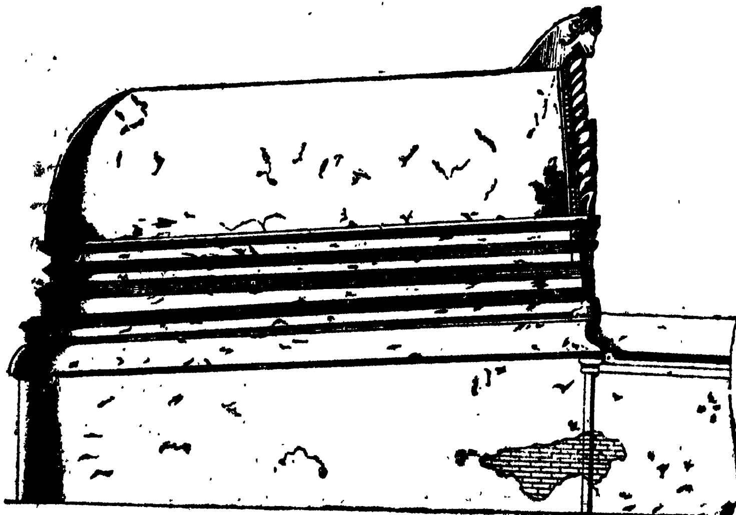
దీర్ఘ చతురస్రాకారమున నున్న అంగణము చుటును బౌద్ధ భిక్షుకుల గదు లుండెడి చతుశ్శాలతో గూడినది విహారము. రాతిలో చెక్కిన శిల్ప ప్రతిమలను బట్టి చూడగా విహారములకు పై

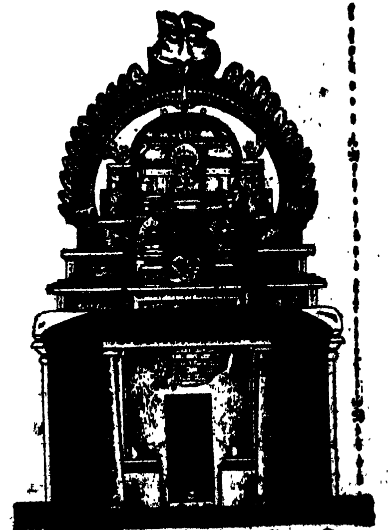

చిత్రము 98. చైత్యాలయ ఖండిక (సెక్షన్) కార్ల గుహాలయము

చిత్రము 99, చైత్యాలయవిన్యాసము, కార్ల గుహాలయము

చిత్రము 100, కపోతేశ్వరాలయముయొక్క ఖండిక, ఉన్నతి (సెక్షన్), చేజెర్ల.

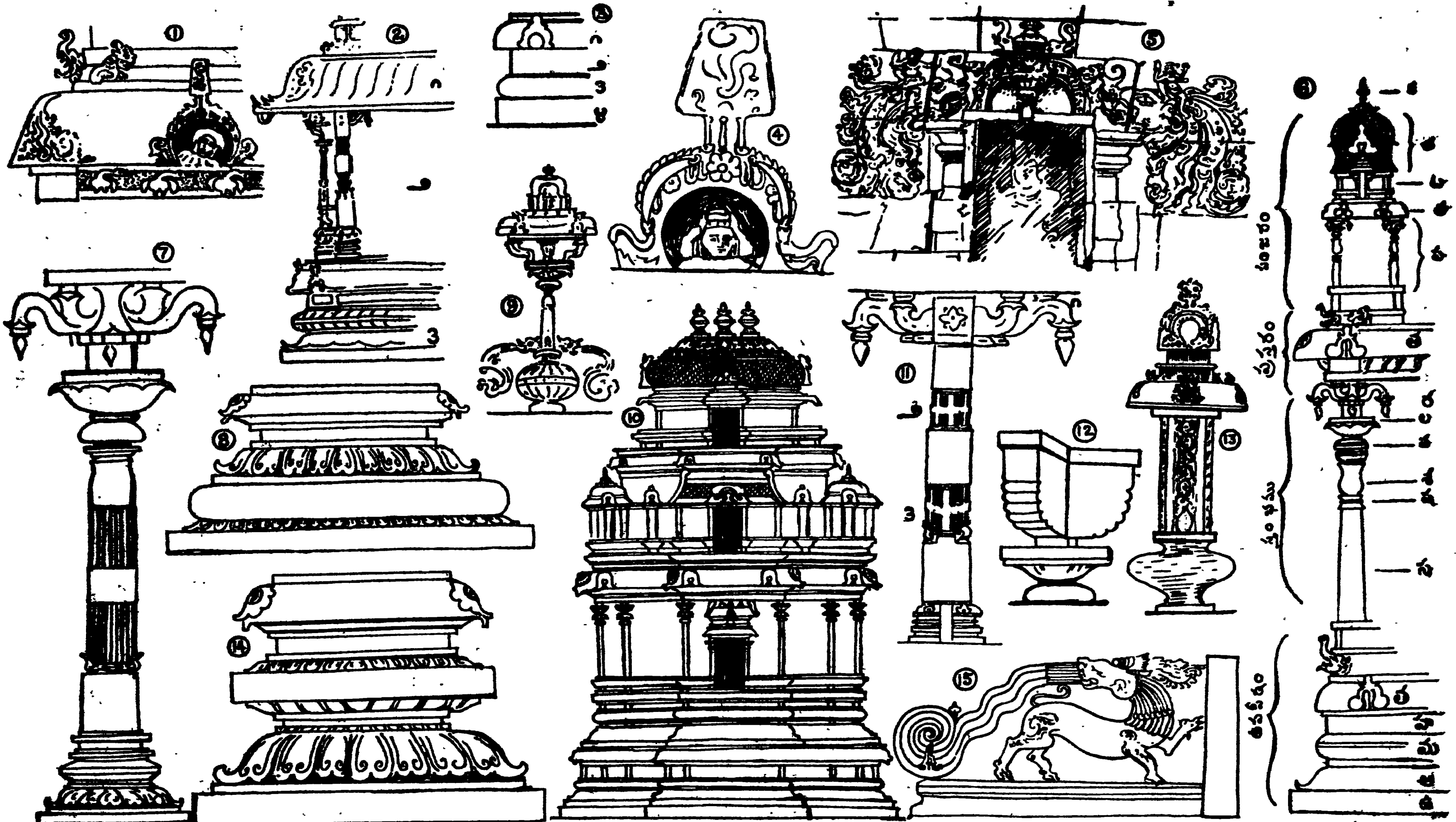
యంతస్తులు కూడ నుండిన వనవచ్చును. నాగార్జునుని కొండలో త్రవ్వగా ఇట్టి విహారముల పునాదులు బయలు పడినవి. గదుల వాకిండ్లకును, కొన్ని ద్వారములకును 'చంద్రశిల'తో ప్రారంభమగు చిన్న మెట్లును, వాని యిరు పార్శ్వముల మకరాంచితములైన రాతి పిల్లగోడలును గలవు.

నాగార్జునుని కొండలో పూర్వ మొక మండప ముండిన చోట పడిపోయి వరుసలుగా నున్న స్తంభము లున్నవి. తరువాతి శతాబ్దులలో నిర్మితములైన దక్షిణదేశ దేవాలయములలో కొల్లలుగా కానవచ్చు బహుస్తంభ మండపములకును, సహస్రస్తంభ మండపములకును ఈ మండపము ప్రాచీనతమమైన యుదాహరణము.

ఆ కాలపు సామాన్యజన వేశ్మములు దైవదుర్విపాకమున శిలమై పోయినవి. అమరావతి, నాగార్జునునికొండ మొదలైన ప్రదేశములనుండు వాని శిల్ప ప్రతిబింబముల పరిశీలనచే ప్రాచీనరాజ గృహముల స్వరూపము కొంత మనము గ్రహింప గలిగినను వానికి సరియైన ప్రత్యక్ష నిదర్శనములు కానరావు. ఇవి పెక్కు అంతస్తులు కలిగిన దివ్యసౌధరాజములు. వీని కిటికీలు మూడు విధములైనవి. కొన్ని శిఖాంతములైన (తోరణము) కమానులు గలవి; మరికొన్ని దీర్ఘచతురస్రాకారములు కలవి; వేరొకకొన్ని జాలకములు. వివిధములైన చేపట్టు గోడలు (బాలస్ట్రేడ్స్) కలవు. సొంపయిన చూళికలు(కాపిటల్స్) కల కుడ్య స్తంభములు(పైలాస్టర్స్)ను, బహుభుజ స్తంభములును (పాలిగనల్) గలవు. వానియందు కొన్ని ఘంటాకార కలశాధిష్ఠిత ప్రతిరూపములు. పైకప్పు కొన్ని యెడల బండి గూటివలెను, మరికొన్ని యెడల సామాన్య దీర్ఘచతురస్ర కుటీరపు కప్పువలెను, మరికొన్ని యెడల వర్తుల వక్ర రేఖాకార పటలమువలెను ఉండెడిది. ఇందు మొదటి దానికి శాల యనియు, రెండవదానికి కూటాగార మనియు పేరులు. ఇవి రెండును ఆద్య వాఙ్మయమునందు ప్రాసాద వర్ణన సందర్భమున వర్ణితమైనవి. డాబాలును (టెర్రేసెస్), ప్రగ్రీవములును(బాల్కనీలు)కూడ ఈ శిల్పములయందు కానవచ్చుచున్నవి. వీనిలో ఆచ్ఛాదనము (కానొపి) ఉన్నవి కొన్ని; లేనివి కొన్ని. ఈ రెండవ రకమునకు వలభిలని పేరు. సాంచిస్తూప ద్వారమునందువలె చక్కని వక్ర తోరణాలంకృతములైన వేర్వేరు ప్రవేశ, నిర్గమన ద్వారము లుండెడివి. వీని నప్పు డప్పుడు నవ్య పుష్ప మాలికలతో నలంకరించుచుండు వారు. ఈ ద్వారములు ఇప్పటి ఐశ్వర్యవంతుల గృహములందు వలెనే ఈ ప్రాకారమునందు నుండెడివి.

చేజెర్ల దేవాలయము ఆంధ్రదేశములో మన కభిరుచిని రెక్కొలుపు కట్టడములలో నొకటి. ఇది నాగార్జునుని కొండలోని బౌద్ధ చైత్యమువంటివాని ననుసరించి గజపృష్ఠాకార రూపమున నిర్మింపబడిన తొలుదొల్తటి హిందూ దేవాలయము. దీని విమాన ముఖము పెద్ద చైత్యాలయపు కమానువలె తీర్పబడియున్నది. వెనుకటి పై భాగము గజపృష్ఠము వలె వంపుగా నున్నది. ఇది కపోతేశ్వరుని దేవాలయము; క్రీ. శ. 4 శతాబ్దిలో పాలించిన ఆనందగోత్రజులగు రాజులు కట్టించినది. దీనికి తరువాత గజపృష్ఠాకారమున నిర్మింపబడిన తొలుతటి హిందూ దేవాలయము మహాబలిపురమందలి రథవర్గమున గలదు. పల్లవ శిల్పులు చేజెర్ల దేవాలయ రూపము ననుకరించి యుండుట అసంభవము కాదు. ఏలన, విచిత్రచిత్తుడని ప్రసిద్ధిచెందిన పల్లవరాజు మొదటి మహేంద్రవర్మ కృష్ణాతట భూమిని పాలించుచుండిన విష్ణుకుండి విక్రమహేంద్రుని దౌహిత్రుడగుటవలన అతడు కొండలను మలచి ఆలయములను నిర్మించు ఆంధ్ర సంప్రదాయమును తన కాంచీరాజ్యమున ప్రవేశపెట్టి యుండవచ్చును. ఇట్టి గజపృష్ఠాకారమున నిర్మింపబడిన తొలుతటి దేవతాయతనములు మరిరెండు దక్కనునందు గలవు. అం దొకటి తేర్ అను ప్రదేశమున నున్నది. రెండవది అయ్యావళిలోని దుర్గదేవాలయము. ఈ రెండును చాల ప్రాచీనములే. రెండవది క్రీ. శ. ఆరవ శతాబ్దమునకు చెందినది. క్రీస్తుశకము ఏడవ శతాబ్దారంభ దశకములలో చాళుక్యులకును, పల్లవులకును కలిగిన సంఘర్షణలుకూడ ఈ సంస్కృతి సంసర్గ, ప్రభావములకు కారణమై యుండవచ్చును. ఇట్లే అయ్యావళి దేవాలయ నిర్మాణపద్ధతిని పల్లవ శిల్పులు అనుకరించి యుండవచ్చును.

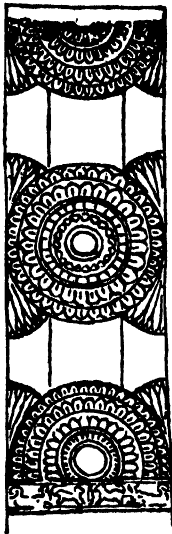
సాతవాహనుల శిల్పము అర్వాచీన కాలమున దక్కను పడుమటి భాగమున నొక్కతీరునను, తూర్పున మరియొక తీరునను రెండు విధములుగ పరిణామము చెందినది. పుష్పలతాకల్పనల శిల్పములతో కూడిన అజంటాయందలి వాకాటక రాజుల కాలమునాటి గుహలు తొలుతటి అర్వాచీన సాతవాహన పద్ధతి నుండి యుత్పన్నమైన యొకానొక కళా పద్ధతిపై గుప్తకళాప్రభావ ముండుటను విదితము చేయుచున్నవి. ఈ వాస్తు, శిల్ప కళాపద్ధతులు రెండును బాదామిలోను, అయ్యావళిలోను గల యందలి ప్రాచీనతమ చాళుక్య దేవాలయములలో ననుసరింపబడినవి. గౌతమీపుత్ర యజ్ఞశ్రీ సాతకర్ణియొక్క నాసిక గుహాలయములలోని కుడ్య స్తంభములు కృష్ణలోయ యందలి బౌద్ధస్తూపముల యొక్క ప్రాకారములలోని నిలువు

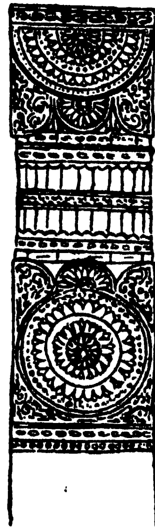
1. ప్రస్తరము 2. మంటపము (౧) కొడిగ, (౨) మంటపము, (౩) పద్మము. 3. ఉపపీఠము (౧) కపోతము (౨) కంఠము (౩) కుముదము (౪) ఉపానము 4. పల్లవగూడు (గంధర్వ శిరస్సుతో) 5. పంజరతోరణాలంకారము (తూర్పు చాళుక్యయుగము) 6. (క.) స్తూపి (చ.) శిఖరము (ట.) గ్రీవము (త.) కపోతము (ప) 'కర్ణగూడు' (ర.) బోధిగ (ల.) పలక (వ.) కుంచము (ష.) పద్మబంధము (స.) కోట (హ.) కంఠము (మ.) కుముదము (అ.) పద్మము (ఉ.) ఉపానము 7. పట్టెలు తీర్చిన స్తంభము 8. శ్రీబంధ స్తంభాధిష్ఠానము 9, 13. కుంభపంజర భేదములు 10. రెండంతస్తుల విమానము 11. నేటి స్తంభము (౧) పుష్పబోధిగ (౨) కట్టు (౩) నాగపాదము 12. పల్లవ బోధిగ (పట్టెలతో అలంకృతమయినది) 14. ప్రతిబంధ స్తంభాధిష్ఠానము 15. చుట్లసింహము

స్తంభములను, ముఖ్యముగ శోభాయమానములగు అమరావతీ స్తూపప్రాకారములోని వానిని యథాతథముగ పోలియున్నవి (చిత్రము 102. అ). ఈ కుడ్య స్తంభముల మీది చెక్కడపు పని ఇంచుక మార్పులతో అలంకార సంపన్నములైన అజంటా గుహాలయ స్తంభములమీద పొడగానవచ్చును. పూర్ణ పద్మ ముద్రిక కుభయ పార్శ్వములయందును విసన కర్రవలె నున్న అర్ధ వికసిత పద్మ ముద్రికలు మధ్యమున్న పెద్ద తోరణము (కమాను)న కిరుప్రక్కల నున్న చిన్న తోరణములవలె నున్నవి. ఈ పద్ధతి అజంటా స్తంభపు అలంకరణములో పునరావృతమై యున్నది (చిత్రము 102.అ). పద్మ ముద్రికలకు అనుబంధములై యుండు తోరణములు (కమానులు) ఎక్కువ వంపు గలిగి పరస్పరానురూపములై యున్నవి. సాతవాహనుల కాలపు స్తంభములలో తీర్చిన మూడేసి పట్టెలు అజంటా స్తంభములలో బహుళీకృతములైనవి. బాదామి యందలి వైష్ణవ గుహాలయములలో నలుచదరముగ నున్న ఆద్య చాళుక్య స్తంభములలో త్రిధావృతఖండమును, పట్టెల తీర్పును అనుసృతములై యున్నవి (చిత్రము 102. ఇ). కాని స్తంభములమీది ముద్రికలలో అజంటాలోని వాకాటక శిల్పుల చిత్రకల్పనల ననుసరించి పుష్పాలంకార పృష్ఠభాగములతో

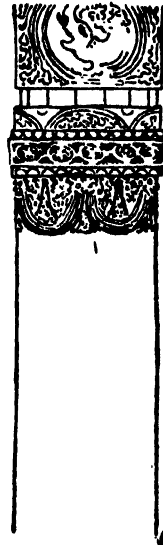
చిత్రము 108. స్తంభ పరిణామము

(అ) నాసిక, అమరావతి

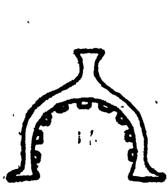
(ఆ) అజంటా

(ఇ) బాదామి

నున్న మకర, వృషభ, మహిషములవంటి చిత్రకల్పనలు ప్రవేశ పెట్టబడినవి. ఆద్య సాతవాహన గుహాలయములోని, ఇతర నిర్మాణములలోని చైత్య గవాక్షము (చిత్రము 108 అ) చాల సాదాగ (సామాన్యముగా) నుండగా అజంటాలోని గుప్త వాకాటక గుహాలయములలోని వానికి పార్శ్వములందు దిగువ భాగమున కోణములు గల చేర్పులును, పై భాగమున నులి తీగలవంటి ప్రక్షేప కల్పనలును కలవు (చిత్రము 108. ఆ). ఈ నాటి, ఈ తరువాతి కాలము నాటి చైత్య గవాక్షములోని అర్ధవృత్తాకార శూన్యస్థలములో మనోజ్ఞమైన మానవ శిరస్సు కానవచ్చును. బాదామి గుహాలలో నీ చైత్య గవాక్ష మింకను ఎక్కువ పెంపందినది (చిత్రము 108. ఇ); కాని ఇది స్పష్టముగా అజంటాలోని వాని ననుసరించి వచ్చినదే. ఎట్లన, దిగువ భాగములోని కోణపు చేర్పులు స్వరూపము మారకయే మకర శిరస్సులుగా పరిణామ మందినవి కాని పై భాగమున ఉభయ పార్శ్వములందలి నులి తీగవంటి అలంకరణ మట్లే నిలిచి యున్నది. ఈ చైత్య గవాక్షపు తరువాతి పరిణామమును విష్ణుకుండినృపుల యొక్కయు (చిత్రము 108.ఈ), మొదటి పల్లవుల యొక్కయు గుహాలయములలో (చిత్రము 108. ఉ) గానవచ్చును. దాని పై భాగము చేటపారవలె

చిత్రము 108. చైత్యగవాక్ష (గూడు) పరిణామము

(అ) సాతవాహన ; కార్లె.

(ఆ) గుప్త వాకాటక ; అజంటా.

(ఇ) బాదామి చాళుక్య : బాదామి.

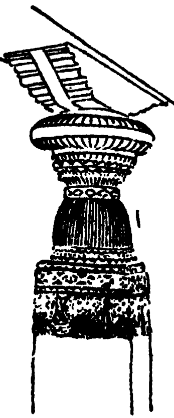
(ఈ) విష్ణుకుండి ; మొగల్రాజపురము.

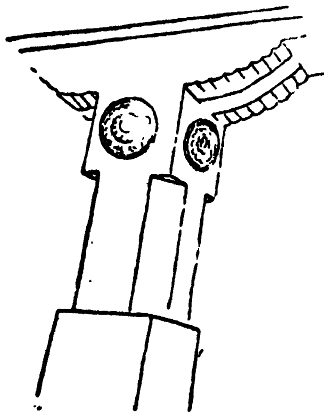
(ఉ) పల్లవ ; మహాబలిపురము

రూపొంది ప్రక్కభాగములు పుష్పకల్పనలు కలిగి యున్నవి. ఈ యంశము పూర్వ చాళుక్యదేవాలయములలోని చైత్య గవాక్షముల విశిష్టలక్షణ మగుచున్నది; కాని చేటపార గల అగ్రభాగమునకు రెండు ప్రక్కల మకరమస్తక శిల్పము లుండుట విశేషము. దీనికి ముఖ్యముగా పల్లవ, కళింగ శిల్పాంశ సంకీర్ణమైన బాదామి చాళుక్య శిల్పము మాతృక. పాదమునుండి పైకి సగము భాగము వరకు నలుచదరముగాను, పైన వర్తులముగాను ఉన్న కాండము, దానిపైన నడుమ బంధముతోడి పట్టెలు తీర్చిన బోదికగల స్తంభము (చిత్రము 104. అ) మరియొక రకమైనది. ఈ (స్తంభములోని) వర్తుల భాగములో దీర్ఘవర్తుల కంకువు, గుమ్మడిపండు అను విభాగము లున్నవి. ఈ యంశములతో కూడిన కాండము, బోధికగల స్తంభములు కొద్ది మార్పులతో తొలికాలపు పల్లవ గుహాలయములలో పునరావృతములైనవి (చిత్రము 104. ఆ. ఇ.). ఇంతకు ముందు వివరించినట్లు అయ్యావళిలోని గజపృష్ఠాకార దుర్గాదేవాలయము పశ్చిమ భారతదేశము నందు బౌద్ధచైత్యాలయముల మాదిరి నిర్మింపబడిన హిందూ దేవాలయములలో ప్రాచీనతమమైనది. దాక్షిణాత్యాలయ నిర్మాణ పద్ధతుల పరిణామములను పరిశీలించుటలో చేజెర్ల దేవాలయమువలె ఇదియు చాల ముఖ్యమైనది. వాకాటక రాజుల కాలపు వాస్తు నిర్మాణములను పరిశోధించునపుడు విష్ణుకుండినృపులకును, వారికిని వైవాహిక సంబంధ బాంధవ్యము లుండుటయు, ఇంకను తత్పూర్వమందు, అనగా రెండవ మూడవ శతాబ్దములందలి అమరావతీ శాసనములలో వారి పూర్వ నివాస స్థానము కృష్ణాతీరమని నిరూపించు వాకాటక శబ్ద ముండుటయు జ్ఞప్తియందుంచుకొనవలసియుండును.

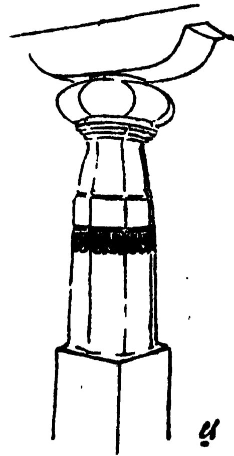
చిత్రము 104. స్తంభము, బోధికల పరిణామము

(అ) బాదామి

(ఆ) తిరుచిరాపల్లి

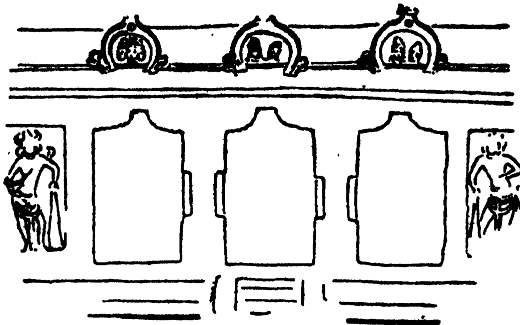

(ఇ) మహాబలిపురము

గుహాలయములలో నిర్దిష్ట పద్ధతి ప్రకారము స్తంభములతోను, కుడ్య స్తంభములతోను, గోడల మీద పార్శ్వముల చివరి భాగములందు మలచిన శిల్ప చిత్రములతోను ఉన్న మధ్య కూటము, దాని నానుకొని యుండు మూడేసి గదులు - ఇవి విష్ణుకుండిరాజుల తొలికాలపు గుహాలయముల యొక్కయు, తిరుచిరాపల్లి, మండగపట్టు, దళవానూరు మొదలైన చోట్లగల తొలుదొల్తటి పల్లవ గుహాలయముల యొక్కయు సామాన్యలక్షణములు. తరువాతి కాలమున బాదామి చాళుక్య శైలీ ప్రభావముగల ఎల్లోరా గుహాలయములలోని రాష్ట్రకూట దేవాలయములలోను, కల్యాణి చాళుక్యుల నాటి కురువట్టి మున్నగు ప్రదేశములలోని దేవాలయములలోను, హొయిసలుల నాటి హళెవీడు, బేలూరు మొదలగు స్థలములందలి దేవాలయములలోను, ఓరుగల్లు పాలంపేట మొదలగు స్థలములందు గల కాకతీయుల నాటి దేవాలయములోను గల స్తంభముల మీది నాసికా విగ్రహములకు (బ్రాకెట్ ఫిగర్స్) బాదామి గుహలలోని స్తంభముల మీద మలచిన నాసికా (ఊతకమ్ము) శిల్ప ప్రతిమలు వరవడులు. అయ్యావళిలోని గజపృష్ఠాకార దుర్గాలయము యొక్క సాలంకృతమైన ఉన్నతాధిష్ఠానము ఇంతకన్న ఉన్నతములు, నిర్దిష్టాకార బంధ సహితములు నగు తరువాతి కాలపు చాళుక్య శైలిని నిర్మితములైన దేవాలయాధిష్ఠానములకు గూడ మాతృక. అలంకరణములో ఈ విధమగు రచనా పద్ధతి కాకతీయాలయములలో నధికముగా నున్నది. కాకతీయ శిల్పులు ప్రతిమలను చెక్కుటయందు బాదామి చాళుక్య శిల్ప సంప్రదాయమును ఎక్కువగా అనుసరించిరి. అర్వాచీన చాళుక్య దేవాలయములకును, వాని పద్ధతి నిర్మించిన యన్యదేవాలయములకును విశిష్ట లక్షణమైనట్టి దిక్పాలక విగ్రహములతోడను, పద్మాకార శిల్పములతోడను కూడిన సుందరమైన అంతఃపటలమునకు మూలము బాదామిలోని వైష్ణవ గుహాలయము యొక్క అంతఃపటలము మీద చెక్కిన చక్కని చెక్కడపు బొమ్మతో

అయ్యావళి ఔత్తరాహ, దాక్షిణాత్య శిల్పపద్ధతులకు కూడలి. గోడలలోని కోష్ఠపంజరము నమూనాలు, స్తంభము, స్తంభములమీది (బోధిక) బోదె, ఊర్ధ్వ రేఖాంచిత విమానాధిష్ఠిత మంటపము ఆమలక శిఖరము - ఈ సహజ సిద్ధములైన ప్రతికృతులతో ఆదిమ చాళుక్యులు కట్టించిన దేవాలయములు దక్కనునందే కాక ఆంధ్ర దేశముయొక్క తూర్పు భాగమునందుకూడ దేవహర్మ్య వాస్తు పద్ధతి ఏ రూపమున పరిణామము నందెనో చక్కగా విశదీకరింపగలవు.

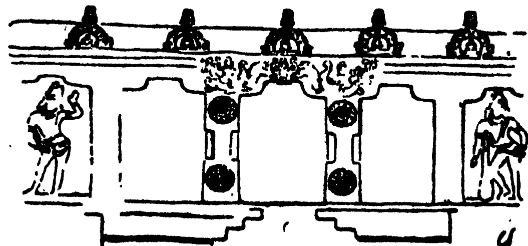
మొగల్రాజపురము, ఉండవల్లి మొదలగుచోట్ల కొండలలో తొలువబడిన గుహాలయములను బట్టి చూడగా విష్ణుకుండి రాజుల కట్టడపు పద్ధతి మిగిలినవాని కన్న చాల వరకు సాదాగా గన్పట్టుచున్నది. మొగల్రాజపుర మందలి గుహాలయ ముఖ భాగమునందు మధ్య రెండు స్తంభములు, రెండు వైపుల రెండు కుడ్య స్తంభములు, ఆ

చిత్రము 105. (అ) గుహాలయ ముఖభాగము, మొగల్రాజపురము

కుడ్య స్తంభముల వానుకొని చివర భాగమున రెండు ద్వారపాలకుల విగ్రహములును కలవు (చిత్రము 105. అ). స్తంభములును, కుడ్య స్తంభములును సాదాయైనవే కాని స్థూలములైనవి. ఇవి పాదభాగమునను, అగ్ర భాగమునను నలుచదరముగను, మధ్యభాగమున అష్టభుజాత్మకముగను నున్నవి. ప్రతి బోధికకు రెండు చివరలు గుండ్రనగా నున్నవి. ఎండ గాలి వానల తాకిడికి విశేషముగా ఆగ్గముకాని వానిని బట్టి చూడగా అవి పట్టెలుగా తీర్చియుండినట్లు తోచుచున్నవి. సూటిగా స్తంభముల పెగువ తొంగిచూచుచున్నట్లు చెక్కిన శిరస్సులు గల చైత్య గవాక్షములు గలవు. ఈ చైత్య గవాక్షములకు రెండు ప్రక్కల గల పుష్పమాలికా శిల్పములును, చైత్య గవాక్షములపై నున్న (చిత్రము 105. ఆ) చేటపాఠ రూపములును తరువాతి పల్లవుల యొక్కయు, అర్వాచీన పూర్వ చాళుక్యుల యొక్కయు చైత్య గవాక్షముల ప్రతికృతులకు మాతృక లగుచున్నవి. వీని పెగువ కొన్ని యెడల జంతువుల వరుస యొక్కటి జీవకళ లుట్టిపడునట్లు చెక్కబడి యున్నది. గుహాలయము ప్రవేశింపగనే యొక వరాండిక కానవచ్చును. ఆ వరాండిక కొన్ని చోట్ల స్తంభముల వరుసతోను, కొన్ని చోట్ల స్తంభములు లేకయు నుండును. వరాండికకు వెనుక ఒకేఒక గది కాని, మూడేసి గదులు గాని గలిగిన గర్భ గృహము కలదు.

ఉండవల్లి గుహాలయములు అంతస్తులు గలవి. ఈ గుహాలలోని స్తంభములు సమాన సంఖ్యగ కాని, అంత కెక్కువగ గాని యుండును. ఒక యంతస్తునుండి మరియొక యంతస్తుకు పోవుటకు సోపానములు కలవు. రెండవ యంతస్తులోని ప్రతి గుహా ప్రవేశమును సంరక్షించుచున్నట్లు పరుండిన విధమున చెక్కియున్న సింహ ప్రతిమలు కలవు. రెండవ అంతస్తు కప్పునకు ముందు భాగమున శిల్ప చిత్రములతోడి మేలుకట్టులు కలవు. మూడవ యంతస్తులో కొద్దిపాటి యుబ్బెత్తుగ చెక్కిన బక్కపలుచని కుడ్య స్తంభ

(ఆ) గుహాలయ ముఖభాగము, దళవానూరు.

ములు కలవు. ఇవి మొదటి యంతస్తులోని స్థూలములైన స్తంభములకు భిన్నముగ నుండి మొగల్రాజపురములోని వానిని బోలియున్నవి. అడుగు అంతస్తులోని స్తంభములు ఇంకను స్థూలముగను, సాదాగను ఉన్నవి.

క్రీస్తుశక మేడవ శతాబ్దమునందు కుబ్జ విష్ణువర్ధనుడు తూర్పు చాళుక్యుల అధికారమును వేంగి రాజధానిగా గల ఆంధ్ర దేశమున స్థాపించెను. వారి ముఖ్య పట్టణములలో విజయవాడ ఒకటి. అందు ఆదిమ పూర్వ చాళుక్యుల నాటి నిర్మాణ వాస్తు అవశేషము లనేక మింకను కానవచ్చుచున్నవి. మదరాసు ప్రభుత్వ వస్తు ప్రదర్శన శాలలో భద్రపరుపబడియుండు బృహత్పరిమాణము గల ద్వారపాలక విగ్రహ ద్వయమును బట్టి చూడగా ప్రాచీనతమ పూర్వ చాళుక్య దేవాలయములు పరిమాణమున నెంత గొప్పవై యుండునో తెలియగలదు. పూర్వ చాళుక్యుల కాలమునాటి యీ విగ్రహములు వారి జన్మస్థానమగు

బాదామియందలి శిల్పముల వైఖరిని చెక్కబడి యున్నవి. దీనినిబట్టి చూచిన వారి వాస్తు నిర్మాణములు ప్రథమ దశయం దిట్టివే యై యుండునని తోచుచున్నది.

విజయవాడయందలి జమ్మిదొడ్డిలో చక్కని చెక్కడపు పనితో నున్న మంటప స్తంభ చూళికలనుబట్టి తూర్పు చాళుక్యుల పరిపాలనారంభ శతాబ్దములలో వాడుకయందుండిన వాస్తు పద్ధతి ఎట్టిదో చక్కగా నూహించుకొనవచ్చును. ఈ చూళికలలో ముందుకు పొడుచుకొని వచ్చిన మధ్య భాగమున ఇరు ప్రక్కల మూలలకడ నుండు జీవకళ నిండారిన ఆసీన సింహములు కావేరి పాకమున బాదామి చాళుక్య, రాష్ట్రకూట శిల్ప శైలీ ఛాయలుగల సింహములనే పోలి యున్నవి. కావేరిపాకమునందు బోదె (బోధిక)ల మీద చైతన్య ముట్టిపడునట్లు చెక్కిన నర్తకి, యోధ ప్రతిమ లతిమనోహరములైనవి.

ఈ స్తంభముల తరువాతి పరిణామదశ దాక్షారామము నందును, సామర్లకోట భీమవరము నందును గల భీమేశ్వరాలయములలో కోలాటము వేయుచుండు నర్తకీ ప్రతిమల వరుసలు గల స్తంభములయందు చూడ వచ్చును. సంగీతము, నృత్యము మున్నగు లలిత కళలమీద ఆ కాలమున జనుల కుండిన ఆదరమును సువ్యక్తము చేయునట్టి ఇట్టి శిల్ప కల్పనము తరువాతి శతాబ్దులలో కంటె నధికమగు ప్రజాదరణకు పాత్ర... విజయనగర శిల్ప చిత్ర రచనమువలన ...

దాక్షారామములోని మనోహరములై సురసుందరీ ప్రతిమలు ప్రాచీన బాదామి చాళుక్య దేవాలయములలోని వానివలె నున్నను అంత ప్రస్ఫుటముగా లేవు. చాళుక్య శిల్పములోని ఆకర్షకమైన ఈ ప్రతిమల పరిణామము నందలి ప్రారంభదశ బాదామి గుహలలో చూడవచ్చును. ఆ సంప్రదాయము అవిచ్ఛిన్నముగా శతాబ్దుల తరబడి వచ్చుచుండినది. ఈ రకపు ప్రతిమలలో చాల చక్కనివి కొన్ని కురువట్టి మొదలైన స్థలములలోని అర్వాచీన చాళుక్య దేవాలయములలో నున్నవి. చాళుక్య సంప్రదాయము ననుసరించి బేలూరు, హళెబీడులందలి హొయిసళ దేవాలయములలో చెక్కిన యీ ప్రతిమలు అచ్చటి వాస్తునిర్మాణ విధానమునకు వన్నె తెచ్చుచున్నవి. దాక్షారామములో ఈ లక్షణ మంత ప్రధానముగ లేకపోయినను తూర్పు చాళుక్య వాస్తు, శిల్ప విధానములు తమ జన్మస్థానమగు బాదామి చాళుక్య రాజ్యమందలి వానినుండి యుత్పన్నములైనవని చూపుటకు చాలియున్నది.

సామర్లకోటకును, రాజమహేంద్రవరమునకును నడుమ నున్న బిక్కవోలునందు బాలసుబ్రహ్మణ్యమైన ప్రాచీన చాళుక్య దేవాలయము లున్నవి. ఈ దేవాలయములు దాక్షారామ దేవాలయమున కంటె ఇంచుక ప్రాచీనములు. కొంచెమించుమించుగా సుస్థితియందున్న ఈ దేవాలయముల వలన తూర్పు చాళుక్య దేవహర్మ్య నిర్మాణ పద్ధతి చక్కగా విదితమగుచున్నది.

బిక్కవోలు దేవాలయములలో నొకటి గ్రామ సమీపపు పొలములో నున్నది. అది తక్కినవానికంటె పెద్దది. కాని మిగిలిన వానిలోని శిల్పపద్ధతు లన్నియు పూర్తిగా కానవచ్చుచున్నను ఇందులో వానిలో నున్నంతగా అలంకరణము లేదు. ఇందు ప్రతిమాచిత్రణము పొత్తిగా లేదు. గోడలలోని కోష్ఠపంజరములు శుద్ధశూన్యములై యున్నవి. ద్వారబంధపు నిలువు కమ్ములమీది ద్వారపాలకుల విగ్రహములును, మసూరకము (లింటల్ - గొడుగుబల్ల) నడుమ నుండు లక్ష్మీప్రతిమయు మాత్రమే ఇందు కానవచ్చు ప్రతిమాశిల్పములు. కాని, ఆలయ నిర్మాణ విధాన దృష్టిని పరికించిన నిందు కొన్ని విశేషాంశములు కానవచ్చు చున్నవి. పూర్వ చాళుక్య దేవాలయములు దాక్షిణాత్య సంప్రదాయ ప్రేరితములై ద్రావిడ పద్ధతి ననుసరించి కట్టబడినవని తెలియనగుచున్నది. ఇచ్చటి ... బాదామిచాళుక్య రాజ్యములు ...నవచ్చు దేవాలయ విమానములను ...తచ్చుచున్నవి. ఈ పల్లవ దేవాలయ వాస్తు ... పద్ధతియే పట్టదకల్లులోనివానికిని, ఎల్లోరాలోని రాష్ట్రకూట నిర్మాణములకును మూలప్రకృతి.

ఒక విశిష్ట పద్ధతిలో ఇచటి ద్వారపాలకులలో ఒకడు పృష్ఠస్వస్తిక రూపమున మెలితిరిగియుండు తుంటితో నున్నాడు. రెండవవాడు పెద్ద గద నూనుకొని యున్న ఇతని తోడివానివలె సుఖముగా నిలుచుండి ఒక కాలిని రెండవదాని కడ్డముగా మడిచిపెట్టుకొని యున్నాడు. ప్రతివాని ప్రక్కను ఒక్కొక్క చేటిక కలదు. వారిలో నొకతె యొక ప్రక్కకు తిరిగియున్నది. ఈ సంప్రదాయము మహాబలిపురమునందు అనేక ప్రతిమలలో కానవచ్చుచున్నది. ఇట్లు చిత్రించుట వలన అమోఘమైన కళా ప్రయోజన మేర్పడుచున్నది.

దీని కావల కొంతదూరమున, బిక్కవోలు గ్రామమునకు దగ్గరగా మిక్కిలి శిథిలావస్థయందుండు మరియొక దేవాలయము కలదు. ఎట్టి చెక్కడములు లేని పైన చెప్పిన దేవాలయమువలె కాక ఇందలి శిల్పములు సంపన్నమైనవి. ఇచటి చిత్రములు ఆ కాలపు వాస్తు, శిల్ప కల్పన పరిశీలనమునకు మిక్కిలి యుపయుక్తములైన సాధనములుగా నున్నవి. పై భాగమున ... శిల్ప...

కలిగిన మూడు కోష్ఠ పంజరము లుండుట పైని పేర్కొనిన దేవాలయములలో కానరాని విశేష లక్షణము. ఆ పంజరములలో దేవతా విగ్రహము లున్నవి. పై వరుసమీద పెక్కు ప్రత్యేక ప్రతిమా రూపములు, మిథున ప్రతిమలు కలవు. ఈ దేవాలయ ద్వారబంధము అప్రతిమ మైనది ; పిలవగా — ఈ ద్వారబంధమునందువలె గంగా, యమునా నదీ దేవతా చిత్రములు గల ద్వారబంధములు ఈ ప్రాంతమునందలి యప్పటి దేవాలయములయం దెచటను కానరావు. ద్వార పాలికలుగా గంగా, యమునా నదీ దేవతల ప్రతిమ లుంచుట గుప్తరాజుల దేవాలయములలో సర్వ సాధారణమైన పద్ధతి. బాదామి పశ్చిమ చాళుక్యరాజు విక్రమాదిత్యుడు తన కుమారుడైన విజయాదిత్యుని ఉత్తర దేశముపై దండెత్త బంపగా నతడు విజయము చేకొని తిరిగివచ్చుచు విజయసూచకముగా గంగా, యమునా అంతర్వేదినుండి సామ్రాజ్యచిహ్నమైన పాలీధ్వజముతోపాటు గంగా, యమునా చిహ్నములను తీసికొనివచ్చె ననుట ప్రసిద్ధమే. తరువాత ఇవి ప్రాచీన బాదామి చాళుక్యరాజుల రాజ్యము నాక్రమించిన రాష్ట్రకూటులకు సంక్రమించినవి. తూర్పు చాళుక్యులకును, రాష్ట్రకూటులకును నిరంతరము యుద్ధములు సాగుచుండినవి. రాష్ట్రకూట ప్రభువైన వల్లభుడు తూర్పు చాళుక్య వంశజుడైన గుణగవిజయాదిత్యునిచే పరాజితుడై అతని కవనతు డయ్యెను. తత్కారణమున గుణగ విజయాదిత్యుడు త్రికళింగముతోడి దక్షిణాపథ మంతటికిని అధిపతి యయ్యె ననియు, పూర్వము బాదామి చాళుక్యులకడనుండి రాష్ట్రకూటు లపహరించి స్వీకరించిన గంగా, యమునా, పాలీధ్వజాది సామ్రాజ్య చిహ్నముల నతడు నాచికొనె ననియు అతని శాసనములందు చెప్పబడియున్నది. గుణగ విజయాదిత్యుని సాతలూరి శాసనమునందు వర్ణింపబడి యుండు నీ విషయము ఈదేవాలయ వాస్తువునందు ప్రవేశ పెట్టబడిన గంగా, యమునాది శిల్ప చిత్రములవలన రుజువగుచున్నది. కావున నీ దేవాలయ మా రాజుకాలము నాటి దని చెప్పవచ్చును. ఈ దేవాలయ విమానములమీద మీది శ్రేణులలో చెక్కబడియుండు వినాయక ప్రతిమలకు చేతులు రెండే కలవు. ఇట్లు వినాయక విగ్రహమునకు రెండు చేతు లుండుట పూర్వ, పశ్చిమ చాళుక్యరాజ్యము లందలి గణేశవిగ్రహములలో కానవచ్చుటయే కాక గుణగ విజయాదిత్యుని సాతలూరి శాసనముయొక్క ముద్రిక మీద కూడ కనబడుచున్నది. ఈ ముద్రికమీది మకర ప్రతిమలు సాక్షాత్తుగా ఈ దేవాలయపు తోరణముమీదను, గుర్రపు లాడములవలె వంపుగానున్న పంజరముల కలంకారముగను చెక్కబడి యున్న వానిని పోలియున్నవి. పంజరములయొక్క వంపుమీద పారవంటి భాగమునకు (షావెల్ హెడ్) రెండు ప్రక్కలను చెక్కియుండు మకర శిరములు ఈ కాలపు తూర్పు చాళుక్యుల దేవాలయముల లక్షణ మగుట గమనింప దగిన విషయము.

ఈ బిక్కవోలికి బయట కొంత దూరమున పైని వర్ణించిన లక్షణములకు సన్నిహితమైనట్టి యొక దేవాలయ మున్నది. దీనికి మూడు ప్రక్కలను నడిమి కోష్ఠపంజరములకు ఇటువంటి మకర చిత్రణ మున్నది. ఈ యాలయ శిఖరము విరిగి నష్టమై పోయినను తూర్పు చాళుక్యుల ఆలయ నిర్మాణ పద్ధతుల పరిశీలనకు కావలసిన వస్తు సామగ్రి యిందు పుష్కలముగా నున్నది. ప్రతిమ లుంచు పంజరములకు పైన చిత్రింపబడిన తోరణాలంకరణము కాంచీపుర కైలాసనాథాలయములో కానవచ్చు దాక్షిణాత్య రీతిని పోలియున్నది ; ఎట్లన రెండు వైపుల మకరము యొక్క పుచ్ఛము పూలతీగెవలె చిత్రింపబడినది. మకరము మీద కూర్చుండి యున్నట్లుగా దేవగణ ప్రతిమ లున్నవి. ఒక మకరము నోటినుండి మరియొక మకరము నోటివరకు పంజరమునకు ధనురాకారపు (కమాను) తీర్పు తీర్పబడి యున్నది. మకరముల మెలితిరిగిన నాసాగ్రము దగ్గర వెనుక కాళ్లమీద నిలుచున్నట్లున్న సింహ ప్రతిమ లున్నవి. ఈ పంజరములమీది మసూరకముల కెగువ మధ్య భాగమున ముందుకు పొడుచుకొని వచ్చిన తేపకముగూడ విశిష్ట లక్షణములలో నొకటి. ఈ వివరము లన్నియు కాంచీపురమునందలి రాజసింహుని దేవాలయములోని లక్షణములను, చాళుక్యుల తొలి ప్రదేశమైన పట్టదకల్లు దేవాలయములలోని లక్షణములను స్ఫురింప జేయుచున్నవి. కాని కన్నడ, తమిళ దేశములలోని ఇట్టివాని కన్న ఈ పంజరములలో మకరచిత్రణము చాల ఎక్కువ. అందువలన దీని కొక విశిష్టత యేర్పడు చున్నది.

ఆదిమ పల్లవులయొక్కయు, చాళుక్యులయొక్కయు దేవాలయములలోని గూండ్లయందువలె తొంగిచూచుచున్నట్లున్న మనుష్యుల తలలు మాత్రముగాక వీనియందు పూర్ణ విగ్రహము లున్నవి. ఇచ్చటి వ్యాళరూపముల యూర్ధ్వ భాగముల వరుసయు దక్షిణదేశమందలి శిల్పకల్పనయొక్క విశిష్టలక్షణమే. ఇచ్చట ఒరిస్సా దేవాలయములలోని వానిని బోలిన మిథునశిల్పచిత్రము ఇచ్చటి విమానముయొక్క మీది వరుసలయం దుండుట ముఖ్యముగ జ్ఞప్తియం దుంచుకొనదగిన విషయము. ఇందులకు కారణము తూర్పు చాళుక్యులకును, కళింగులకును నుండిన చారిత్రక సంబంధ మగుట మన మెరింగినదే. గుణగ విజయాదిత్యుడు కళింగమునకు

కూడ అధిపతి యగుటయు, ఇచ్చటి విమానము మీది వరుసలలోని రెండు చేతుల గణేశవిగ్రహమునకును పాతలూరి కావన ముద్రికమీది గణేశ విగ్రహమునకును రెండే చేతులుండుటయు ప్రధానముగ జ్ఞప్తిలో నుండదగిన యంశము. మహాబలిపురమున గానవచ్చునట్లు ఈ కట్టడముయొక్క పంజరముల యెగువభాగమున కొణిగలమీద శాతులవరుస శిల్పకల్పనగా అనువర్తింపబడి యున్నది. ఇందు ఒరిస్సాతోడి సంసర్గమున సంప్రాప్తమయిన ఔత్తరాహ దేవాలయ శిల్ప లక్షణములు పెక్కు చోట్ల కానవచ్చుచున్నను దేవాలయము మాత్రము దాక్షిణాత్య పద్ధతి ననుసరించి కట్టబడియున్నది.

ఈ గ్రామమునందే గుమిగా మూడు శివాలయములున్నవి. వీనిలో నడుమనున్న గోలింగేశ్వర దేవాలయము శ్రేష్ఠమయినది. తక్కినవి రాజరాజ, చంద్రశేఖర దేవాలయములు. ఈ మూడును ఏకకాలమునకు చెందినవి. బహుశః గుణగ విజయాదిత్యుని నాటివికాని, ఇంచుక తరువాతివికాని కావచ్చును. నడిమి గోలింగేశ్వరుని దేవాలయములో శిలావిగ్రహములు సమృద్ధిగా నున్నవి. చుట్టును కోష్ఠపంజరములలోను, కుడ్య స్తంభముల నడుమను సూర్యుడు, విష్ణువు, వాయువు, అగ్ని మొదలగు దేవతల ప్రతిమ లనేకము కలవు. గోడలయందలి పంజరములతోను, గూండ్లతోను, కుడ్యస్తంభములు మొదలైన వానితోను కూడిన ఈ దేవాలయముల రచనా విధానము గోలింగేశ్వర దేవాలయముయొక్క ఒక పార్శ్వమును పరికించి చూచిన విదితము కాగలదు. గూండ్లలోని మిథునముల, సురసుందరుల కొన్ని ప్రతిమలు గోలింగేశ్వర దేవాలయ విమానముమీది ప్రతిమలలో ముప్పాతిక పాలు కవబడు దానిని పోలినవి కళింగ, ఖజురాహో శిల్ప చిత్రములను జ్ఞప్తికి తెచ్చుచుండును. పంజరముల మీది మకరతోరణ వంపులు ఈ దేవాలయములలో నెల్ల యెడల చాల చక్కగా తీర్చబడియున్నవి. ఇవి కాంచీపురములోని కైలాస నాథాలయమువంటి ప్రాచీన పల్లవ దేవాలయములలోని ఇట్టి శిల్పములతో పోల్పదగియున్నవి. మకరతోరణము అమరావతీ స్తూపపు ప్రథమ దశమండి ఎట్లు పరిణామము నందినదో ఇంతకు ముందే వివరింపబడినది. ఈ పల్లవులనాటి కోష్ఠపంజ రోపరిభాగమును తూర్పు చాళుక్యుల దేవాలయములలోని దానితో, ముఖ్యముగా మకరముయొక్క పుష్పలతా పుచ్ఛము, దాని తెరచు కొన్న నోరు, పైకి మెలితిరిగిన దానిముట్టె, దాని వీపుమీది మరగుజ్జు రౌతు, దాని నోటినుండి వెలువడు కమాను (వృత్త ఖండము), ముట్టెలకడ మరుకున ట్లుండు సింహములు, ముట్టె నడుమ గుబ్బవంటి కేవకములు(ప్రొజెక్షన్) మొదలయిన వానితో పోల్చిచూచిన వీనికిని, వానికిని గల సన్నిహితసామ్యము విదితము కాగలదు.

గోదావరీ తీరమునందలి ద్రాక్షారామమున చాళుక్య భీమరాజు తన పేర భీమేశ్వరమను సుప్రసిద్ధ శివాలయమును నిర్మించెను. ఇచ్చటను, సామర్లకోట సమీపమందలి భీమవర మనుచోట నితడే కట్టించిన భీమేశ్వరమను శివాలయమునందును దేవాలయ సూక్ష్మప్రతిరూప మొకటి కలదు. నిర్మింతమైన పిమ్మట దేవాలయ మెట్లుండునో రాజునకు చూపుటకు స్థపతి ఈ సూక్ష్మప్రతిరూపమును తయారు చేసియుండును. ఇది కుట్టనీ మతమునందలి

'త్రిభువన పురనిష్పాదనకౌశల మివ
వృచ్ఛతో విరించస్య;
దర్శయితుం నిజశిల్పం వర్ణక మివ
విశ్వకర్మణా రచితమ్'

అను శ్లోకములో చెప్పబడిన వర్ణక మను దానికి ఇంచుమించుగ సరిపోవుచున్నది. ఇది కట్టబోవు పెద్ద దేవాలయమునకు ముందు తయారు చేసిన నమూనా.

చాళుక్యుల ఆదిమనివాస స్థానమున ప్రారంభమై బాదామి చాళుక్యుల కాలమునుండి దాదాపు మధ్య యుగము చాల గడచువరకు, అనగా కురువట్టి మొదలైన స్థలములందలి అర్వాచీన పశ్చిమ చాళుక్యుల దేవాలయములలోను, బేలూరు హాళెబీడు మొదలయిన స్థలములలోని హొయిసల దేవాలయములలోను, పాలంపేట వరంగల్లు మొదలైన స్థలములలోని కాకతీయాలయములలోను విస్తారముగా కానవచ్చు సురసుందరీ నాసికా (ఊత కమ్మి) ప్రతిమా శిల్పసంప్రదాయము తూర్పు చాళుక్య రాజ్యమున విస్మృతము కాలేదని ద్రాక్షారామములోని ఇట్టి ప్రతిమలవలన విదితమగు చున్నది. ఈ దేవాలయములను ప్రవేశింపగనే కానవచ్చు చిన్న నాసికా ప్రతిమలు చాల అరిగిపోయి రూపు చెడియుండినను ఈ సంప్రదాయ మెట్లు ఆచరణయం దుండెనో తెలుపుచున్నవి. ఇచ్చట సర్వసామాన్యముగా దాక్షిణాత్య దేవాలయముల యందువలె వసంతోత్సవ సమయమునందు తెప్పతిరునాళ్లకై కోనేటి నడుమ నిర్మింప బడిన మండప ముండుటవలన ఈ దేవాలయముకూడ ఆ దేవాలయముల తరగతికి చెందు చున్నది.

సామర్లకోట భీమేశ్వరాలయములోని నంది, మండప స్తంభములమీద చెక్కబడిన గాయక నర్తకీ శిల్పప్రతిమలు ఆకాలపు తూర్పు చాళుక్య శిల్పకళకు ముఖ్యలక్షణములు. ఇచట హల్లీసకమను దేశీలాస్యము (కోలాటము) చూపబడినది. ఇందు ఆటకత్తెల గుములు జతలు జతలుగాచీలి

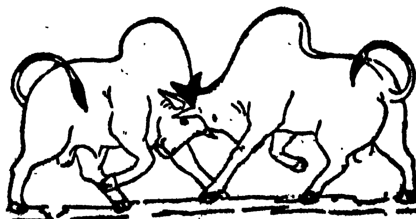
ఆటయొక్క లయ కనుగుణముగా కోలాటపు కోలలతో తాళము వేయుదురు. ఈ సంప్రదాయ మప్పటినుండియు విజయనగరకాలము వరకును అవిచ్ఛిన్నముగను, పుష్కలముగను వాడుకయం దుండెను.

చాళుక్యులకు తరువాత ఆంధ్రదేశమునందు రాజ్యము చేసిన కాకతీయులు పూర్వ సంప్రదాయముల నెట్లనుసరించినది తెలుపుటకు వారు నిర్మించిన పెక్కు దేవాలయములు కలవు. ఉన్నతాధిష్ఠానములు, చక్కగా నునుపెక్కించిన శిల్పాలంకృత స్తంభములు, చక్కని చెక్కడములు గల లోకప్పులు, జాలకర్మాలంకృతములైన పిట్టగోడలతోడి మంటపములు వాని విశిష్టలక్షణములు. కాకతీయ దేవహర్మ్య వాస్తువందలి తోరణశిల్ప మెక్కువగా వాయవ్యదిశ యందలి చాళుక్య సంప్రదాయమును పోలి యున్నది. ఓరుగంటిలో దొరకిన తోరణములు బరోడాసంస్థానమందలి దభోయిలోని తోరణములను జ్ఞప్తికి దెచ్చును. సున్నితమైన అంగసౌష్ఠవము గల నర్తకీగాయక నాసికా (ఊత కమ్మి) విగ్రహములు అర్వాచీన పశ్చిమ చాళుక్య, హొయిసల దేవాలయములలోని అట్టి ప్రతిమలను పోలి యున్నను విశిష్ట లక్షణములు గలిగి యున్నవి. హైదరాబాదు ప్రదర్శనశాలలో భద్రపరుపబడిన కొన్ని శిల్పచిత్ర శిలాఖండికలను బట్టి చూడగా కాకతీయ దేవాలయముల లోకప్పు కూడ అలంకార భూయిష్ఠమయినదని తెలియవచ్చుచున్నది. చతురస్రములగు స్తంభభాగముల నలుమొగములనున్న చెక్కడపు పనికి అమృతమథన, రామాయణ, మహాభారత గాథలు శిల్పకల్పనకథిత వస్తువు లయినవి. పాలంపేట, ఓరుగల్లు, హనుమకొండ, త్రిపురాంతకము మొదలయినచోట్ల సుందరములైన కాకతీయ దేవాలయము లున్నవి. మాచెర్ల దేవాలయముకూడ ఈ కాలము నాటిదే.

విజయనగర చక్రవర్తులు సామ్రాజ్య ప్రారంభ దశకములలో చాళుక్య సంప్రదాయముల ననుసరించినను తరువాతికాలపు కట్టడములలో ఆంధ్ర, ద్రావిడ, కర్ణాటక శిల్ప సంప్రదాయములను గ్రహించుచు వచ్చిరి. వారి సామ్రాజ్యము బహుళముగ విస్తరించినందున ఇది తప్పనిసరియైనది. శృంగేరిలోని విద్యాశంకర దేవాలయమును, కడపజిల్లాలోని తాడిపత్రి దగ్గర నదీతీరమునందలి దేవాలయమునుకూడ చాళుక్యశైలీ ప్రభావము గల విజయనగర నిర్మాణముల ప్రారంభదశను తెలుపును. కాని కాలము గడచినకొలదిని విజయనగర నిర్మాణములలో ప్రధానముగ అధికాధికముగ ద్రావిడరీతి అనుసరింప బడుచు వచ్చినది. ఇందువల్ల చిదంబరము, తిరువణ్ణామలలలోవలె గొప్ప గోపురములు, నూర్లకొలది స్తంభములుగల మండపములు ఎక్కువైనవి. విజయనగర రాజధానియైన హంపిలో కృష్ణదేవరాయలు కట్టిన వన్నియు ఈ రీతికి చెందినవే. విట్ఠల దేవాలయములోని స్తంభమంటపము చక్కగా నిర్మింపబడినది. అచ్చటి ఏకాండపు రాతి రథము తాడిపత్రిలోని ఇట్టి రథమునే పోలియున్నది. ఈ కాలమునకే చెందిన వేలూరిలోని కల్యాణమండపము విజయనగరాధీశ్వరుల కాలపు నిర్మాణములలో చాల అందమైనది. దక్షిణదేశమందలి గొప్ప గొప్ప గోపురములలో ననేకములు విజయనగర చక్రవర్తులలో చాల ప్రసిద్ధుడైన కృష్ణదేవరాయలు నిర్మించినవే. వాని కిప్పటికిని రాయల గోపురము లనియే పేరు. ఈ కాలముననే యనేక ప్రాచీన దేవాలయములకు గొప్ప గోపురములతో కూడ బహు ప్రాంగణ, ప్రాకారములు చేర్పబడినవి. శ్రీరంగమునందు అసంపూర్ణ గోపురము ఏడవదగు బహిః ప్రాకారమున నున్నది.

అదృష్టవశమున విజయనగర చక్రవర్తుల యొక్కయు, నాయక రాజుల యొక్కయు రాచనగళ్లు హంపి, చంద్రగిరి, మధుర, తంజావూరు మొదలయిన చోట్ల నిలిచి యున్నవి. వీనివలన నాటి మహోన్నత రాజప్రాసాద నిర్మాణము మనకు కొంతకు గొంత తెలియు చున్నది. హంపిలో హిందూ మహమ్మదీయ శైలీ సమ్మేళనము రాణుల స్నానమందిర నిర్మాణములలో కనబడుచున్నది. 'లోటస్ మహల్' అను పద్మ మందిరము పూర్తిగా హిందూ భావకల్పనమే. తంజావూరులోని 'మహలు' దేవ ప్రాసాద విమాన వాస్తువు ననుసరించి కట్టబడినది. ప్రాసాద మనగా దేవాలయమునకును, రాచనగరికిని గూడ అర్థము. కావుననే చంద్రగిరి 'మహలు' విమానత్రికమును పోలియున్నది.

పి. శ్రీ.

ఆంధ్ర శిల్ప కళా పరిణామము

శిల్ప సృష్టియందలి వివిధ సంప్రదాయముల విశిష్టతను వివరించుచు కళాతత్త్వ విదులు పాశ్చాత్య శిల్పము మానవునికి దైవత్వ మాపాదింప ప్రయత్నించు ననియు, ప్రాచ్య శిల్పము భగవంతునే భూలోకమునకు రావింప సంకల్పించు ననియు నందురు. యవన, భారతీయ శిల్పములు ఈ సిద్ధాంతమున కుదాహరణములు. యవన శిల్పి రచించిన జూస్ విగ్రహము కనులార గాంచిన సజీవుడు, దృఢగాత్రుడు, స్ఫురద్రూపి యైన యవన పురుషునికి దివ్యాలంకారము లమర్చి, ప్రతిగా పాల రాతితో చెక్కిన దేవతా స్వరూపము. త్రిమూర్తి విగ్రహము భారతీయ శిల్పి మనోనేత్రముతో కాంచిన సృష్టి, స్థితి, లయకారుల విభూతులకు ప్రతిగా గండ శిలలో మలచిన దేవతా విగ్రహము. వీ రిరువురును పనితనములో తుల్యులే. దృక్పథములో మాత్రము వారికి గల భేదము అపారము.

వాస్తవిక జగత్తునందు బంధితుడైనవాడు పాశ్చాత్య శిల్పి; భావ ప్రపంచమందు విహరించునట్టి వాడు ప్రాచ్య శిల్పి. ప్రకృతియే యవన శిల్పికి ప్రమాణమును, పరమావధియు కూడ; ప్రకృతి కతీతుడైన భారతీయ శిల్పికి శిల్ప శాస్త్ర సూత్రములు శాసనములు; దైవారాధన లక్ష్యము. యవనుడు సృష్టించిన ప్రేమస్వరూపిణి ఆఫ్రొడైట్ విగ్రహమునందు సహజత్వమును, సర్వాంగ సౌందర్యమును పరాకాష్ఠ నందినవి. భారతీయుడు తయారు చేసిన మహిషాసురమర్దని విగ్రహమునందు ఆదిశక్తియొక్క లీలయు, మహిమయు మూర్తీభవించినవి.

కనుక ఆధ్యాత్మికమును, శాస్త్ర సమ్మతమును అగుటయే భారతీయ శిల్పముయొక్క విశిష్టత యనుట స్పష్టము. ఈ విశిష్టతను పుణికి పుచ్చుకొన్న ఆంధ్ర శిల్పము భారతీయ శిల్పములో ఒక సరియైన అంతర్భాగము.

భారతీయ శిల్ప పరిణామములో మూడు దశ లుండెనని శిల్ప శాస్త్రజ్ఞుల అభిప్రాయము. వైదిక, పౌరాణిక యుగములలో విలసిల్లిన ప్రథమ దశను దైవికమని నిర్వచింపవచ్చును. అపుడు శిల్ప సృష్టి యంతయును స్వర్గ సంబంధి, అనగా దేవలోకమునకు సంబంధించినది. ముమ్మూర్తులు, ముగురమ్మలు, సురగణములు, దశావతారములు, కృష్ణ లీలలు - ఇవియే ప్రతిమాకారునికి వస్తువులు. బౌద్ధ యుగమున ప్రారంభమైనది పారమార్థిక మగు లౌకిక దశ. శిల్పి మర్త్యలోకమునకు దిగినను శిల్ప ప్రయోజనము ఇంకను దైవారాధనయే. అత డింకను బుద్ధ, మైత్రేయ, బోధిసత్త్వ, ప్రజ్ఞాపారమితాది విగ్రహములను మలచుటలోనే నిమగ్నుడై యుండెను. స్థానికమగు బౌద్ధమును విశ్వమంతటను వ్యాపింపజేసిన అశోక చక్రవర్తి కొక్క శిలాప్రతిమయును ప్రతిష్ఠితము కాలేదు. ముసల్మాను, మొగలాయి యుగములలో సంభవించినది సామాజిక దశ. దేవళములను వదలి శిల్పము రాజ ప్రాసాదములను బట్టెను. అంతవరకును శిల్పము దేవాలయ వాస్తువున కాంగికముగాను, ఆలంకారికముగాను ఉండెను. ఆ నాటి నుండి ఈ రెండు కళలును విడిపడ నారంభించెను. ఇది శిల్పమునకు విమోచనమో, విచ్ఛిన్నమో తెలియరాకున్నది. మహావేశముతోపాటు శిల్ప ప్రతిభయు అంతరించినదేమో! ఆధునిక యుగమున అనిర్వచనీయమగు మిశ్రమావస్థలో పడి సాగిపోవుచున్నదేమో భారతీయ శిల్పము!

ఈ త్రిదశా వాదమున కొంత యతిశయోక్తి యున్నను, అది సత్యదూరము కాదని చెప్పుట కాధార మున్నది. ఆంధ్ర శిల్పమునందు ప్రథమదశ అస్పష్టము; రెండు మూడు దశలును, ఈ నాటి మిశ్రమావస్థయు పరిస్ఫుటముగా కన్పించుచునే యున్నవి. స్థూలదృష్టికి ఆంధ్రమున బౌద్ధ మవతరించుటయును, శిల్పము తొలకరించుటయును ఒకేకాలమందు జరిగినట్లు కన్పించును. ఆంధ్ర కళా కృషిని బౌద్ధకళాచ్ఛాయలు ఈ నాటికిని ఆవరించియే యున్నవి.

సాతవాహన, ఇక్ష్వాకు, విష్ణుకుండి, పల్లవ, వేంగీ చాళుక్య, కాకతీయ, విజయనగర యుగములలో తెలుగు దేశమున వెలసిన శిల్ప మంతయు ఆంధ్రశిల్పమని నిర్వచించినచో ప్రాజ్ఞుల కసమ్మతము కానేరదు. ఆయా స్వర్ణ యుగములలో ఆంధ్రుల చెక్కడపు పనులు విరియబూచెను. కాలవశమున పరమతస్థుల అసహనమువలన మూర్ఖుల అజాగ్రతవలన వానిలో అధికభాగము నశింపగా రాలి, చెదిరి, శిథిలములై మిగిలియున్న ముచ్చు ముక్కలు పూర్వపు టాంధ్ర శిల్పము ఎంత సుందరముగా, ఎంత రసోజ్జ్వలముగా నుండెనో ఊహించుట కాధార మగుచున్నవి. వానిలో సాంచీ స్తూప తోరణములు, అమరావతిలోని చలువరాతి చెక్కడములు, మామల్లపురపు అర్జునుని తపస్సు, లేపాక్షి బసవయ్య, హంపీ ఉగ్ర నరసింహమూర్తి మొదలైనవి స్మరణీయములు.

భారతదేశమున వివిధములైన శిల్ప సంప్రదాయములు తక్షశిల, మధుర, సారనాథము, అమరావతి, మామల్లపురము, భువనేశ్వరము, తంజావూరు, విజయనగరము, హాళెబీడు మొదలైన క్షేత్రములలో విలసిల్లెను. అమరావతీ సంప్రదాయము ఆంధ్ర శిల్పమునకు నిదర్శనమును, ఆదర్శమునుగూడ ననుట నిర్వివాదాంశము. భారతీయ శిల్ప ప్రాభవము మిన్ను ముట్టినది - సాతవాహనుల కాలముననా, గుప్తయుగముననా అను విషయమున మాత్రము విన్సెంట్ స్మిత్, ఫెర్గూసన్‌ల వంటి పండితులలో భేదాభిప్రాయ మున్నది.

ఆంధ్ర శిల్పమునకు సమరసత ప్రాణము. ఆంధ్ర శిల్పి ఎంత పనివాడో అంత రసజ్ఞుడు. ఈ శిల్పి కృషిలో శాస్త్రమునకును, ప్రకృతికిని సరియైన పాళ్లలో మేలు కలయిక చేకూరినది. మనస్స్వాతంత్ర్యముకలవా డగుట చేత నితడు నియమములకు చిక్కి ఛాందసుడు కాలేదు. పైగా విశాలహృదయముకలవా డగుటచేత దేశీయ, విదేశీయ రీతులలోని సద్గుణములను ధారాళముగా స్వీకరింప గలిగెను.

ఆంధ్రశిల్పాకృతులలో సహజత్వము వర్ణనీయమును, అసామాన్యమును. తెలుగువాడు ప్రకృతినే ప్రధాన దైవముగా ఆరాధించెనేమో! అతడు మలచిన స్త్రీ, పురుష మూర్తులు సుందరములును, కోమలములును మాత్రమేకాక అత్యంత సహజములు. అతడు ప్రదర్శించిన భంగిమములు, విన్యాసములు ననేకములైనను వానిలో నొక్కటి కూడ ప్రకృతివిరుద్ధముగా కనిపించదు. ప్రపంచ శిల్ప చరిత్రను పరిశీలించిన పశు పక్ష్యాదులను, తరు లతాదులను ఇంత వాస్తవికతతో ఉబ్బెత్తు చిత్రములు చెక్కిన శిల్పులు చాల తక్కువ.

అంతేకాక, మూడవ విశేష మేమన, చూపరుల కాంధ్ర శిల్పమున చైతన్యము కొట్టవచ్చిన ట్లుండును. తెలుగు పనివాని చెక్కడములలో జడపదార్థములకు, నిర్జీవ ప్రతిమలకు తావు లేదు. అమరావతీ స్తూపమందు చెక్కిన జాతక కథల మనోహర దృశ్యము లిందుకు తార్కాణములు. పద్మాసన బుద్ధుని విగ్రహము శాంతరస ప్రధానము. అయినను అది వ్యక్తపరచు శరీరము స్తంభించినది కాదు; నిశ్చల సమాధిలో నున్నది.

ఈ సిద్ధాంతములందలి సత్యము వివిధ సంప్రదాయములకు చెందిన ప్రతిమలను పరిశీలించిన మనకు తెలియవచ్చును. సాంచీ స్తూప తోరణాగ్రమందలి ఒయ్యారి భామనుగాని, అమరావతీ స్తూపముపై బోధివృక్షమును పూజించు భక్తురాలినిగాని, లేపాక్షి గర్భగుడిలోని పద్మిని స్త్రీ మూర్తిని గాని, మా మల్లపురములోని గజలక్ష్మిని గాని మధుర, భువనేశ్వర స్త్రీ స్వరూపములతో పోల్చి చూచిన తేలునట్టి సారాంశ మేమి? ఆంధ్ర శిల్పమునందు లావణ్యమును, ఒయ్యారమును హెచ్చు, వికృత శృంగారము తగ్గును - అని. ఈ విధముననే తంజావూరు, తిరువనంతపురములందలి స్త్రీ స్వరూపములతో పోల్చి చూచిన యెడల మనకు బోధపడున దేమి? తెలుగు ప్రతిమల యందలి ఆకృతులు విగ్రహ శిల్పసూత్రములకు దాసులై కొరడువారిపోక, జీవకళ లుట్టిపడు చుండును - అని.

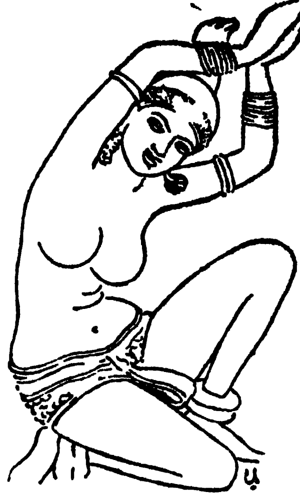
ఆంధ్రశిల్పి ఉనికి భారతదేశ మధ్యమున. అతడు పట్టి పోవుచున్నదికూడ మధ్యమార్గమే. అతని కళాకృషిలో నిమిడియున్న రహస్యమే యిది. మ. సూ. ప్ర.

అదృష్టవశమున ఆంధ్రదేశమునందు శిల్పసంపద ఎక్కువగా గలదు. అశోకుని కాలపు శిల్పములు భారత దేశమందు చాల ప్రాచీనము లగునేని అట్టి ప్రాచీన శిల్ప సామగ్రి ఆంధ్రదేశమం దంతటను లేక పోలేదు. వాస్తవముగా ఉత్తరదేశమందలి భార్హుత్, బుద్ధగయలయందు కానవచ్చు ప్రాథమికదశ నాటి ప్రాచీన శిల్పములవంటివి అమరావతి, జగ్గయ్యపేటలలోకూడ కనబడుచున్నవి. భార్హుత్ శిల్పములకును, అమరావతి జగ్గయ్యపేటలలోని శిల్పములకును గాఢమైన పోలిక లుండుట ఆశ్చర్యజనకము. కన్నులు, ముక్కులు, పెదవులు, ముఖ శారీరక లక్షణములు, తలపాగలు, ఆభరణములు, వస్త్రములు ధరించు విధము — ఇ వన్నియు చూడగా భారతదేశమందు సర్వత్ర వ్యాపించియుండిన దశయందు శిల్ప సంప్రదాయము ఎంతటి పరస్పర సన్నిహిత సంబంధము గలిగియుండినదో స్పష్టమగు చున్నది. భారతదేశమునందు దక్షిణ దిక్కున చాలవరకు వ్యాపించియుండిన అశోకచక్రవర్తి మహాసామ్రాజ్యము వలన గలిగిన రాజకీయైక్య మొక్కటియే కాదు, తత్ఫలితముగ నేర్పడిన సాంస్కృతికైక్యము కూడ అంతటి సన్నిహిత సాదృశ్యమునకు కారణము. పూర్వ పశ్చిమ సముద్రములకుమధ్య వ్యాపించిన దక్షిణాపథమున కంతటికిని పాలకులైన మౌర్యచక్రవర్తులకు శుంగవంశజులు, కాళింగులువలెనే రాజకీయముగ సాతవాహన చక్రవర్తులు వారసులగుటచేత వీ రందరికి ఒక్క కళాసంప్రదాయమే సంక్రమించుటవలనగూడ ఈ గాఢ సాదృశ్య మేర్పడుటలో వింత లేదు. అంతే కాదు, సాతవాహన సామ్రాజ్యమందలి పూర్వ, పశ్చిమ భాగములలో గల శిల్ప, చిత్రలేఖనములు రెంటిలోను కొంచె మించుమించుగా ఒకటే విధముగా నున్న దృశ్యములలో కాన

వచ్చు చిత్రముల యాకార, వస్త్రధారణ, అలంకార విధానములలోను మాత్రమేకాక వాని భంగిమలలోను, ప్రకృతులలోను కూడ ఈ సాదృశ్యము పొడకట్టుచున్నది. ఇందువలననే కృష్ణాతీరమందలి శిల్పములను, దక్కను లోని అజంటా చిత్రములను, పశ్చిమ భారతదేశమందలి గుహాశిల్పములను ఒండొంటితో సరిపోల్చి పరిశీలించుటకు కుతూహలము పొడమును.

అశోకచక్రవర్తి బౌద్ధమతవ్యాప్తి కొరకు పంపిన మత బోధకులలో ఆంధ్రదేశమున కొకడు నియమితు డయ్యెను. అందువల్లనే ఈ ప్రాంతమునందు విస్తారముగ గానవచ్చు స్తూపములను నిర్మించుటలో ఇచ్చటి యాకాలపు ప్రజలకు అంతటి యుత్సాహము కలిగినది. ఆంధ్రదేశములో, అందు లోను ముఖ్యముగ కృష్ణానది లోయ ప్రదేశములో కానవచ్చినన్ని బౌద్ధనిర్మాణావశేష ములు దక్షిణదేశమునందు మరెచ్చటను కానరావు. ప్రతి మంటి దిబ్బయందును పూడిపోయియుండు మనోహరశిల్ప విరా జితములైన స్తూపములు పురాతత్త్వ పరి శోధకుని ఖనన పరిశీలనమున కెదురు చూచు చున్నవి. ఇట్టి స్తూపములు కాన వచ్చిన స్థలములు అమరావతి, నాగార్జు నునికొండ, గోలి, గుమ్మడిదుర్రు, జగ్గయ్య పేట, భట్టిప్రోలు, ఘంటసాల మొదలగు నవి కొన్ని మాత్రమే.

క్రిందికి దిగజారిన చూరులతో, బండి గూటివలె అర్ధవృత్తాకారమున (కమాను వలె) నున్న ద్వారోపరిభాగముతో శైలగర్భమును తొలిచి నిర్మించిన గుహా లయములు మన వాస్తు నిర్మాణములలోని ప్రాథమిక దశను సూచించును. గయ జిల్లాలో బారాబ రను కొండలలో కానవచ్చు అశోకుని కాలమునాటి గుహ ఇట్టిది. సర్వవిధముల నిటువంటిదే యైనను అంతకన్న సాధారణమై సరిగా దానికి ప్రతివచ్చునది ఆంధ్ర దేశమం దలి గుంటుపల్లిలో ఒకటి కలదు. ఇది గుహాలయ వాస్తు వునకు తెలుగుదేశములో గల ప్రాచీన తమ దృష్టాంతము. ఉత్తరహిందూస్థానమునందువలె కృష్ణాలోయ యందును ఈ వాస్తు ప్రారంభదశ కాన్పించుచుండుటవలన భారత దేశమం దంతటను ఏకకాలమున, ఏకవిధమయిన వాస్తు శాస్త్ర సూత్రములు వాడుకలో నుండె ననియు, మౌర్యుల కళా ప్రభావము సర్వత్ర వ్యాపించియుండె ననియు సూచిం చుచుండుటవలన ఈ గుహాలయము కడుముఖ్యమైనది.

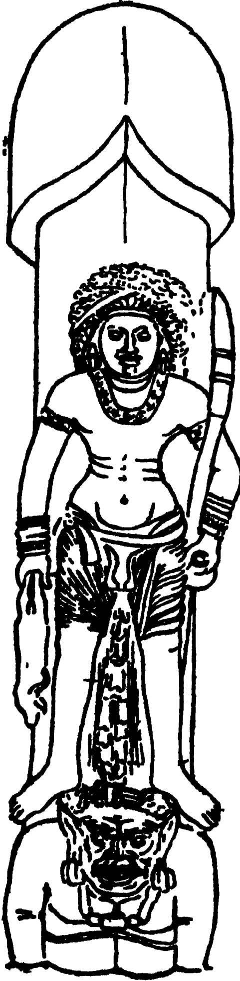
చిత్రము 108 ఆరాధన, అమరావతి
(సాతవాహనయుగము)

ధర్మాత్ముడైన అశోకచక్రవర్తి దేశ మంతటను నిర్మిం చిన స్తూపములలో అమరావతీ స్తూప మొకటి కావచ్చును ఇందు బుద్ధ శారీరకధా త్వవశేష లేశము నిక్షిప్తమై యుండెను. చలువరాతి చెక్కడపు పనులచే భవ్యముగ నలంకృతమైన యీ స్తూపము దాదాపు నూటయేబది యేండ్ల క్రిందటివరకు ఎక్కువ శైథిల్యము లేకయే ఉండి ట్లున్నది. ఇందలి శిల్పములు నాలుగు భిన్నకాలముల కు చెందినట్లు చెక్కబడిన శిల్పచిత్ర రీతినిబట్టి చెప్పవచ్చును ఇందు ప్రాచీనతమమైనవి క్రీస్తు పూర్వము రెండవ శతాబ్ద మునకు చెందినవి. ఇవి భార్హుత్‌లోని శిల్పములను అజంటాలోని పదవ సంఖ్యగల గుహాయందలి వర్ణచిత్ర ములను మిక్కిలి పోలియున్నవి. రెండవ దశయందలి శిల్పములు క్రీస్తుశకము మొదటి శతాబ్దమునకు చెందినవి వ యందలి శిల్పకళ బౌద్ధ ...ర్యలవారిచే నిర్మింపబడిన ప్రాకారమునందలి చిత్రములలో కాన వచ్చుచున్నది. చివరి నాల్గవదశ క్రీస్తు శకము మూడవ శతాబ్దము నాటిది అమరావతిలోని ఉత్తమ శిల్పము ఇందు లోని మూడవ దశకు చెందినది. ఇది భారత దేశమునందు ఏకాలమున గాని ఎచ్చటగాని రచింపబడిన ఉత్తమ శిల్ప ముతో సరితూగగలది; మీదు మిక్కిలి కుషాణ యుగమునాటి సమకాలిక మథుర శిల్పములవలె చాల మనోహరమైనది రెండవదశలోని శిల్పములో ఒక ప్రత్యే కత కలదు. ఇచ్చట అదే కాలమున మధురయందువలె మొట్టమొదటి పర్యా యము బుద్ధుని విగ్రహము మానవాకృ తిని రచింపబడియున్నది. అంతకు పూర్వపు శిల్పములలో ఏదో సాంకేతికముగనే తప్ప బుద్ధ ప్రతిమ మానవరూపమున రచించుట సర్వత్ర నిషిద్ధముగా నుండినది. మధ్య భారత ఉత్తరాపథములలో పేర్లతో నాగ, యక్షప్రతిమల దొరకినట్లే కృష్ణలోయయందును అమరావతిలో ప్రాథ మిక దశనాటి లోకోత్తరమగు యక్ష ప్రతిమ పేరుతో కనబడుటవలన అచ్చటవలెనే ఇచ్చటకూడ యక్షపూజ వాడుకలో నుండెనని స్పష్టముగా ఋజువగుచున్నది జగ్గయ్యపేటలో దొరకిన ఈ కాలమునాటి మాంధాత జాతక చిత్రము ఉత్తమోత్తమ శిల్పములలో నొకటి.

అమరావతిలో బుద్ధ జీవిత గాథలను, జాతక కథలను వర్ణించు చిత్రములు అధిక సంఖ్యాకములైనవి మూడవ

దశనాటి కళకు చక్కని ఉదాహరణములు. మలచుటకై ఎన్నుకొన్న కథ లనేకము. ఇప్పుడున్న బుద్ధ జాతకములు మాత్రమే కాక ఇప్పుడు లభ్యము కాని గ్రంథములలోనివియు, క్షేమేంద్ర విరచితమైన అవదాన కల్పలతవంటి వానిలో మాత్రమే కానవచ్చునట్టివియు కథలుకూడ చెక్కబడియున్నవి. బుద్ధుని జీవితమునకు చెందిన కొన్ని కథలును, ఉదయనుడు అజాతశత్రువు మొదలయిన బుద్ధుని సమకాలికుల చరిత్రలును అమరావతిలో చాల మనోహరముగా చిత్రింపబడినవి. సాతవాహనుల కాలమునాటి అత్యుత్తమ కళా చాతుర్యము ఈమూడవ దశనాటి మనోహర శిల్పములలో కానవచ్చును (చిత్రము 108-1)

శాతవాహనుల కాలమునందు బౌద్ధ నిర్మాణములలో ఇంత విశేషముగ కళా సంపద కానవచ్చుచుండుటచేత హిందూ శిల్పముపేక్షింపబడినట్లు తలపరాదు. సాతవాహనులు క్రతువులు చేయుట యందాసక్తి కల వైదిక ధర్మావలంబకులైనను వారి యీ బౌద్ధ కళాభిరతి వారి విశాల భావమును, పరమత సహిష్ణుతను సూచించుచున్నది. క్రీ. పూ. రెండవ శతాబ్దినాటిది కాదగు గుడిమల్లములోని ప్రఖ్యాత శివలింగము సాతవాహన కళకు నిరుపమానోదాహరణము. ఇది ప్రాయికముగా శివ ప్రతిమలలో నెల్ల అత్యద్భుతమైనది. ఈ విగ్రహము వైదిక సంప్రదాయానుగుణమైన రుద్రాగ్నుల అంశలయొక్క లక్ష్య భావమును సూచించుచున్నది. విగ్రహనిర్మాణరీతి ఉత్తర హిందూస్థానములోని సమకాలిక శిల్పమునందలి యక్ష ప్రతిమను బోలి యున్నది. ఇదియును, 'భీట'లో దొరకిన శివలింగమును శైవమత ప్రారంభకాలపు శిల్పచరిత్రాన్వేషణకు చాల ముఖ్యములైన పరికరములు.

చిత్రము. 107-2,
శివలింగము, గుడిమల్లము,
(సాతవాహన యుగము)

చిత్రము. 108-8,
ముస్తాబు : నాగార్జునునికొండ,
(ఇక్ష్వాకుల కాలము)

సాతవాహనుల వలెనే ఇక్ష్వాకు రాజులుకూడ అనేక యజ్ఞయాగాదులు చేసిన వైదిక మతావలంబకులు. వారి వలెనే వీరును పరమత సహనము కలవారు. ఆంధ్ర దేశమందు చాల గొప్పవని ప్రసిద్ధి వహించిన నాగార్జునునికొండ బౌద్ధ విహారాదులను ఈ రాజవంశపు రాణులును, రాజ కుటుంబములోనివారును నిర్మించిరి. నాగార్జునుని కొండలోని శిల్ప చిత్రములు అమరావతిలోని తృతీయ దశా కళా పరిణామ సూచకములే (చిత్రము 108-8). ఇవి అచ్చటి నాలుగవ దశనాటి శిల్పములకు సమకాలికము లనవచ్చును. జగ్గయ్యపేటలోవలెనే వాడుకలో నుండిన అలంకార శోభితమైన ఇచ్చటి లిపి, ఇచ్చటి శిల్పముకూడ అమరావతీ ప్రాకారనిర్మాణ శిల్పము యొక్క పరిణామ దశను సూచించుచున్నవి. ఇవి మనోహరములుగా నున్నను కళా దృష్టి ననుసరించి చూచినచో అమరావతిలోని తృతీయదశ నాటివే ఉత్తమమైనవి. నాగార్జునునికొండ, గోలి, గుమ్మడిదుర్రులలోని శిల్పశైలి ఒక్క తీరుననే యుండి ఒకటే కళా పరిణామదశను సూచించుచున్నది. ఈ చిత్రములు కడు రమ్యములైనవి. ఇందలి ఇతివృత్తములు అనేక జాతక కథలకును, బుద్ధ జీవిత గాథలకును సంబంధించినవి. విసుగు గలుగనీయక ఉత్సాహమును గలిగించుటకై అమరావతిలో నున్నట్లే యిచ్చటకూడ అచ్చటి విదేశ శైలీ భేదములు చాల నేర్పుతో పొందింపబడి యున్నవి. ప్రాకారమును, ఆయక కంబములును, సింహద్వారములును మిక్కిలి చక్కగా శృంగారింపబడి యున్నవి. ఇది ఆంధ్రదేశ స్తూపముల ప్రత్యేక లక్షణము. మరియు గుమ్మములకడ పరువిడుచున్న జంతువుల యొక్కయు, తీగల యొక్కయు, శిల్పచిత్రములతో నలంకృతమై అర్ధ వలయాకారమున నుండు శిలా ఫలకములు (చంద్రశిలలు - మూన్ స్టోన్స్)

సింహళములోను కనబడుటచేత అప్పుడు కృష్ణలోయకును, సింహళమునకును గల సంబంధము విదితమగుచున్నది.

నాగార్జునుని కొండ చిత్రములలోని ఉష్ణీష విశేషములు, ఆభరణజాలము, స్త్రీ వేషభూషాదికము అమరావతీ చిత్ర శైలినే పోలియుండును (చిత్రము 109-4 క,గ,చ,జ,ట,డ) ఇక్కడ విదేశ (రోమను, సిథియను) రూపు రేఖలు కూడ కానవచ్చుచున్నవి. (చిత్రము. 109-4 ణ). మృత్ప్రతిమలు కూడ శిలావిగ్రహముల ననుసరించి యుండును. ఇట్టి సాతవాహన కాలపు మృత్ప్రతిమలు ముఖ్యముగా హైదరాబాదులోని కొండాపురములోను, మాస్కీలోను దొరకియున్నవి (చిత్రము. 109-5 త, ద, న, ప, బ, మ) ప్రొఫెసర్ డ్యూబ్రేలుగారు ఇటువంటి మృత్తికా చిత్రములను పుదుచ్చేరి వద్దనున్న అరికమేడులో కూడ కనిపట్టిరి.

అల్లే ఇంకను ఉత్తరమున అనకాపల్లి దగ్గరనున్న సంకారములో నుండు మరికొన్ని బౌద్ధనిర్మాణావశేషములందు ఒక శిలామయ బుద్ధ విగ్రహము కానవచ్చుచున్నది. దీనివలన సాతవాహన రాజ్యములో బౌద్ధధర్మ సంబంధి శిల్పము లెంత లెక్క విశేష వ్యాప్తియం దుండెనవో తెలియవచ్చు చున్నది.

కొంచె మించుమించుగ ఈ కాలమునాటిదే కాదగు అమరావతిలో దొరకిన కంచు బుద్ధ విగ్రహము మలయా, బోర్నియో మొదలగు దూరదేశ, ద్వీపములయందు దొరకిన దానిని గాఢముగ పోలియున్నది. ఉత్తరహిందూస్తానమునందలి మధురవలె అమరావతి(కృష్ణలోయ)యు గొప్ప కళానిర్మాణ కేంద్రస్థానమై యుండినట్లు తోచుచున్నది. ఇచ్చట తయారైన విగ్రహములు దూరదేశములకు పంపబడుచుండి యుండవచ్చును. భారతదేశమందలి నానా ప్రాంతముల నుండియు వచ్చు భక్తులు స్తూప ప్రాకారములలోని యేదే నొకభాగమునుకాని, మ్రొక్కుబడి స్తూపమునుగాని కట్టించుచుండి రనియు అమరావతిలోని శాసనముల వలన విదితమగుచున్నది. అదే విధముగ వారు తాము మరలిపోవునపుడు ఇచ్చటినుండి జ్ఞాపకార్థము విగ్రహాది శిల్పములను కొనిపోవుచు, తన్మూలమున కళానిర్మాణమునకు దోహద మిచ్చుచుండి యుందురు. నౌకా చిహ్నము గల యజ్ఞశ్రీ సాతకర్ణి నాణెములు ఆకాలమున ఆంధ్రదేశమునకును, పైని పేర్కొనబడిన దేశ, ద్వీపాంతరములకును సముద్రముమీద రాకపోకలు సాగుచుండెనని రుజువు చేయుచున్నవి. అందువలన అమరావతీ శిల్ప సంప్రదాయము ననుసరించి నిర్మింపబడిన కంచువిగ్రహములు ద్వీపములలో కానవచ్చుటయం దాశ్చర్యము లేదు. బోరోబుదూరులో అమరావతీ శిల్పలక్షణము లనేకము కానవచ్చుటవలన అది యాశిల్పసంప్రదాయమునకు వివర ప్రాయమని చెప్పవచ్చును. ఈ బోరోబుదూరులో తరువా కాలపు పల్లవ శిల్ప సంప్రదాయము ఎక్కువగ పాటిం బడినది. ఒకగొప్ప పల్లవ చక్రవర్తియొక్క నౌకాదళమ ఒక సింహళరాజును సింహాసనమునందు పునఃప్రతిష్ఠితు జేయుటయేకాక హిందూవిజ్ఞానమును జావా మొదలయి ద్వీపాంతరములకును వ్యాపింపజేసినది. ఇట్లు విజ్ఞానము కొనిపోయిన పల్లవ యానపాత్రములకు కృతజ్ఞతా సూచ ముగనేమో నౌకల శిల్పములు అద్భుత ఫణితిని బహు ముగా నచట చెక్కబడి యున్నవి. ఈ సందర్భములో పల్ల శిల్పముయొక్క ఆదిమదశ దక్షిణదేశముతోకంటె ఆంధ్ర దేశముతో సన్నిహిత సంబంధము కలిగియుండె నను వి యమును విస్మరింప రాదు.

ఆంధ్ర శిల్పముయొక్క తరువాతిదశ క్రీ. శ. 5, 6 శతా బ్దములలో ఆంధ్ర దేశమును పాలించిన విష్ణుకుండినృపు నాటిది. బెజవాడలోను, తత్పరిసరములందును కానవచ్చు ఉండవల్లి, మొగల్రాజపురము గుహాలయము లీ కాలము నకు చెందినవి. ఇవి చాళుక్యు లాంధ్రదేశమునకు రా పూర్వ ముండిన యాంధ్ర శిల్పమునకు దృష్టాంతప్రాయమై యున్నవి. ఉండవల్లి గుహాలలోని ప్రతిమలు తరువాతివా యొక్కయు, ఆధునికుల యొక్కయు సున్నపు పూత వలన రూపు మాసి పాడైపోవుట శోచనీయము. పూర్తి చెడక కొలదిపాటిగ నిలిచియున్న చోట్లయందు కానవచ్చు ప్రతిమలు - మనుజులవికాని, జంతువులవికాని - శిల్ప చాతు ర్యమును, పటుత్వమును కనబరచుచున్నవి. ఇంతకన్న మంచి స్థితిలో భద్రముగా నుండు మొగల్రాజపురమంద గుహాలలో శిల్పియొక్క ప్రతిభ చక్కగా వ్యక్త మగు చున్నది. గుహాలయ ముఖముయొక్క ఊర్ధ్వ భాగము నున్న అష్టభుజ నటరాజ మూర్తికి క్రింది భాగమున వరుస చెక్కబడియుండు గజ, సింహ ప్రతిమలయందు జీవక యుట్టిపడున ట్లున్నది ; ఈగుహ కపోతపాళి గూళ్ళలోనుండి తొంగి చూచుచుండున ట్లగపడు మనుష్య ముఖములు కడు రమ్యముగా నున్నవి. ఈ బహుబాహు నటరాజమూర్తి శిథిలావస్థయం దున్నను కళా దృష్టియందు నిరుపమా మయినదని నిస్సంశయముగా చెప్పవచ్చును. ఈ నటరా మూర్తి నిర్మాణమునందు భారతదేశపు ఉత్తర పశ్చిమ మధ్య దేశ ప్రాగ్దేశములందువలె నటరాజ ప్రతిమలకు బహుభు ములు గలిగినట్టియు, తరువాతికాలపు దాక్షిణాత్య ప్రతి మలకువలె పాదముక్రింద అపస్మారుని విగ్రహమును గలిగి నట్టియు ఉత్తర, దక్షిణదేశ శిల్ప సంప్రదాయముల కలయిక గోచరమగుచున్నది. కాబట్టి భిన్న శిల్ప సంప్రదాయము

చిత్రము. 109 — 4 నుండి 8 వరకు. ఆంధ్ర శిల్పకళ, రేఖాచిత్రములు

కూడలి ప్రదేశములందలి కళావిధానమును తెలిసికొనుట కిది మిక్కిలి యుపయోగపడుచున్నది. పశ్చిమ చాళుక్య రాజ్యముయొక్క గర్భ సీమయందలి బాదామి, పట్టదకల్లు ప్రాంతముకూడ భిన్న సంప్రదాయముల కూడలి ప్రదేశము లలో మరియొకటి. ఈ (మొగల్రాజపురమందలి) గుహాలయ ములలోని స్తంభములమీది చెక్కడములు ఆ కాలమునను, అటుతరువాతి శతాబ్దములలోను కూడ సర్వజనానురంజక ములుగ నుండిన పౌరాణిక కథలను తెలుపునట్టివి. శ్రీకృష్ణుని గోవర్ధనోద్ధరణము, ఆదివరాహకృతభూమ్యుద్ధరణము, నరసింహాకృత హిరణ్యకశిపు వధ, త్రివిక్రమావతారము, హంస, వరాహ రూపములతో బ్రహ్మ, విష్ణువులు శివలిం గముయొక్క ఆద్యంతములను కనుగొన ప్రయత్నించిన గాథ మొదలయిన శిల్పేతివృత్తము లిచట చెక్కియున్నవి. క్రీ. శ. ఏడు, ఎనిమిది శతాబ్దులనాటి మహాబలిపురము, ఎల్లోరాలలో ఈ వృత్తము లింకను విరివిగాను, రమ్యము గాను చిత్రింపబడినవి. ఇక్కడ (మొగల్రాజ పురములో) స్తంభముల ప్రక్కలందు గల కొలదిపాటి స్థలములో శిల్పి చిత్రములు చెక్కి తన నైపుణ్యము నంతయును చూపినాడు. ఇతడు తనకు పూర్వులగు శిల్పులను తా ననుకరించిన తీరును, తన దేశముననే కాక దూర దూరములందలి, ఇతర దేశములలోని తన తరువాతి శిల్పులకును శాశ్వత ముగ మార్గదర్శకుడయిన తీరును అవగతము చేసికొనుట కీ శిల్ప చిత్రములు మిగుల నుపయుక్తము లగుచున్నవి. ఇదియే ఉదయగిరిలోని గుప్తరాజుల నాటి వరాహ శిల్ప చిత్రరచనలను పోలిన రచన అటుతరువాతి కాలమున బాదామి మొగల్రాజపురము మహాబలిపురము ఎల్లోరా మొదలగు దూర ప్రదేశములలో గూడ కానవచ్చుటకు కారణము. త్రివిక్రమ శిల్ప రచనయు నిట్టిదే. రాజపుటా నాలో మండోర్ అనుచోట శ్రీకృష్ణ గోవర్ధనోద్ధరణ శిల్ప చిత్రము దొరకియున్నది. ఏతద్గాథా విషయము జనాదరణ మున కత్యంతము పాత్రమైనది కావున చిన్నవియు, పెద్ద వియు నగు ఈ కథా శిల్పచిత్రము లనేకము కలవు. భారత కళాభవనమున నిట్టిది పెద్దది యొకటి యున్నది. ఇది పరి మాణమున మహాబలిపురములోని చిత్రముతో తులదూగు చున్నది. ఆవులు, లేగలు ప్రధానముగా గల చిన్న శిల్ప రచనలు పాలు పిదుకు వైఖరియందు మహాబలిపురము లోని వానితో పోల్పదగి యున్నవి. గుప్తులనాటివియు, మహాబలిపురము నందలివియు నగు నీ దృశ్యములందు శ్రీ కృష్ణుని మానవమాత్రునిగానే చిత్రించినను మొగల్రాజ పురములోను, తరువాతి కాలపు ఎల్లోరా శిల్పములలోను, అతని భగవత్స్వరూపమునకు ప్రాధాన్యము నిచ్చుటకయి శిల్పులు నాలుగు చేతులను కల్పించినారు. మహాబలిపురము నందువలెనే ఇక్కడను కుండల దొంతిని శిరమున నిడుకొనిన గోపిక శిల్ప చిత్రము కానవచ్చుచున్నది. ఈ గుహాలయ ములలో ద్వారములకడ కాపుండు శృంగములు గల ద్వార పాలకులు తరువాతి పల్లవ ద్వారపాలకులకు (చిత్రము 109 - 8) పురోగాములు. వీని నాధారపరచుకొని రచించిన తరువాతి శిల్పములమీద వీని ప్రాభవ మెట్టిదో పరిశోధిం చుటకు ఇవి చాల అక్కరకు వచ్చుచున్నవి.

పల్లవరాజు మహేంద్రవర్మ విష్ణుకుండి విక్రమహేం ద్రుని మనుమడను సిద్ధాంతము గ్రాహ్య మగునేని, పల్ల వులు సముద్రగుప్తుని కాలమునుండియు కాంచీపురము రాజ ధానిగా పరిపాలించుచున్నను కృష్ణాతీర భూములుకూడ వారి రాజ్యములో చేరి యుండినవే యనుటను గుర్తించితి మేని, తన మాతామహుని రాజ్య మందలి గుహా నిర్మాణ పద్ధతులను మొట్టమొదటి పర్యాయము తమిళ దేశమున ప్రవేశపెట్టితినను మహేంద్రవర్మ కౌతుకమును గ్రహించితి మేని మొగల్రాజపురములోని గుహాలయములు తరువాతి శతాబ్దమునందలి గుహాలయ వాస్తు నిర్మాణాభివృద్ధియొక్క పరిశోధన కెంత ముఖ్యమైనవో విశదముకాగలదు.

మొగల్రాజపురము గుహాలయములకును, మహేంద్ర వర్మ చెంగల్పట్టునుండి తిరుచిరాపల్లివరకునుగల విశాలదేశ మున మలిపించిన గుహాలయములకును మధ్యకాలమందలి పరిణామదశ నెల్లూరి జిల్లాలోని భైరవునికొండయందలి గుహాలయములలో కనబడుచున్నది. వీనిలోని విగ్రహశిల్ప రచనమునందు తమిళరీతి కన్న తెనుగురీతియే ద్యోతక మగుచున్నది. వీని కింకను దక్షిణ దేశమునందుండు వానిలో ఒక ప్రత్యేక విశిష్టత స్పష్టముగా కనబడుచున్నది. ఇచ్చటి కొమ్ములతోడి ద్వారపాలకులు కొంచెము స్థూలకాయులు; ఘనగదాధరులు. విష్ణువు మొదలయిన దేవతల ప్రతిమలు ఇక్కడి కింకను దూరమున దక్షిణదేశమున గల ప్రతిమలతో సాదృశ్యము గలిగియున్నవి. ముంగాళ్ళ మూని కూర్చుండి యుండు నిచ్చటి సింహములును, పరుండియున్న నందియును తమిళదేశములోని గుహాలయములందలి ప్రతిమలకన్న ఎక్కువ భిన్నములు కాకపోయినను వాని ఆకారరేఖల యందును, అంగసౌష్ఠవము నందును గల ప్రత్యేక లక్షణ ములు కొన్ని ఆంధ్ర దేశపు పద్ధతికి సన్నిహితములై, తర్వాతి కాలపు ఆంధ్ర శిల్పములకు సంబంధము కలుపుచున్నవి.

పెద్ద ముడియములో ప్రాతపద్ధతిని కొద్దిపాటి యుబ్బె త్తుగ చెక్కబడిన బ్రహ్మ, విష్ణువు, శివుడు, నరసింహుడు, మహిషాసురమర్దని, గణేశుడు — వీని వంటి సామాన్య దైవతప్రతిమలు ఈ కాలమునకు చెందవలసినవియే. ఈ

చిత్రములలో లక్ష్మీదేవియొక్క ఊర్ధ్వకాయ ప్రతిమారూపమున కల్పింపబడిన శ్రీవత్సము కమల పీఠము నధిష్ఠించి నట్లు చెక్కబడి యున్నది. పల్లవ శిల్పముయొక్క ప్రథమ దశలో లక్ష్మీవిగ్రహము నింకను దక్షిణమున నిట్లే చెక్కి యున్నా రను విషయమును దృష్టియం దుంచుకొన దగును. అచ్చటి మూలరూపమున కాదర్శము బహుశః, ఇక్కడి చిత్రముగానే యుండును. విష్ణువిగ్రహముమీద కూడ కొన్ని చోట్ల శ్రీవత్సమునకు బదులు ఈ పైమాదిరి ప్రతిమ కనబడుచున్నది. ఈ చిత్రమే కొన్ని శతాబ్దములకు తరువాత తుదకు త్రికోణాకారపు గుర్తుగా మారినది. ఇది చాళుక్యుల కాలమునాటి తొలి చిత్రములలో కూడ కానవచ్చుచున్నది. ఇచ్చట గణేశుని ప్రతిమకు చేతులు రెండే యుండుట గమనింపదగినది. భూమరా అను ప్రదేశమున దొరకిన గణేశ విగ్రహమున గానవచ్చినట్లే గుప్తయుగపు గణేశ విగ్రహములకును చేతులు రెండే. ఆ పద్ధతియే ఇచ్చటకూడ అవలంబింప బడినది. గుప్త యుగమునాటి ఉత్తర హిందూస్థానపు మహిషాసుర మర్దని విగ్రహములయందు కానవచ్చునట్లే యిచ్చట కూడ దేవి మహిషమును కాలితో త్రొక్కి చంపుచున్నది. మహిషమునుండి రాక్షసుడు మనుష్యరూపమున వెలువడు చున్నాడు. ఖండితమైన మహిష శిరస్సుమీద దేవి నిలిచి యున్నట్లు చెక్కుట తమిళ దేశములో మాత్రమే కాన వచ్చుచున్నది. మాడుగులలోని చక్కని శివవిగ్రహముల వరుసకూడ ఈ కాలమునకు చెందవలసినదే.

చేత గొడ్డలిని ధరించి నందిచెంత నిలిచియుండు ద్విబాహు శివమూర్తి విష్ణుకుండినృపుల నాటిదో, పూర్వ చాళుక్య యుగ ప్రారంభదశనాటిదో తెలియదు. చక్కని మకుటము గలిగి విచ్ఛిన్నమైయుండు కుబేరుని యూర్ధ్వ కాయ ప్రతిమయు పైదానియట్లే యే కాలము నాటిదో నిశ్చయింప వీలులేనిది. అమరావతి యందును, బెజవాడ సమీపమందుండు అల్లూరు మొదలగు ఇతర ప్రదేశము లందును దొరకి మదరాసు బెజవాడ ప్రదర్శనాలయము నందును, అమరావతి యందును పదిల పరుపబడిన కొన్ని పురుష ప్రమాణ బుద్ధ విగ్రహములు కూడ ఇంచుమించుగ నీ కాలపువేయై యుండవచ్చును.

క్రీ. శ. ఏడవ శతాబ్ది పూర్వార్థమున పల్లవులకు గర్భ శత్రువైన సుప్రసిద్ధ బాదామి చాళుక్యరాజు రెండవ పులకేశి మహేంద్రవర్మయొక్క రాజ్యములోని ఉత్తరభాగ మును జయించి దానితో మరికొంత రాష్ట్రమును కలిపి దానికి తన తమ్ముడైన కుబ్జ విష్ణువర్ధనుని ప్రతినిధిగా నియమించెను. ఇట్లు ఆంధ్రదేశములో పూర్వచాళుక్య రాజ వంశము స్థాపితమైనది. ఈ కుబ్జవిష్ణువర్ధనుని సంతతివారు చక్కని శిల్పములతో నలంకృతములైన సుందరదేవాలయములను నిర్మించి తమ రాజ్యమును సౌందర్యమహితముగా చేయుటయందు కావించిన కృషి యనల్పము.

బాదామిచాళుక్య శిల్పసంప్రదాయ ప్రేరితములై, బహుశముగా దాని ననుసరించిన వగుటచేత ప్రథమదశయందలి పూర్వచాళుక్య శిల్పములు బృహత్పరిమాణములు గలవి. ఈ యుగమునకు చెందిన యీ యేకాండపురాతి గండారపు బొమ్మలు - కొన్నిటిమీద అక్షరములు చెక్కినవి — మంగళేశరాజు మలిపించిన బాదామి గుహాలయందుండు బృహత్ ప్రమాణ విగ్రహములతో పోల్చుటకు కుతూహలము గలుగును. ఇది గంభీరమైన బృహత్పరిమాణ విగ్రహములను నిర్మించు పద్ధతి. కొంతకాలమునకు పూర్వమే గుప్తులు వాడుకలోనికి తెచ్చిన పద్ధతి ఇది. మధ్యభారత మండలి ఉదయగిరి, ఏరణ (ఈరాణ్) అను ప్రదేశములయందుండు వరాహమూర్తులును, దేవఘడ్‌లోని పెద్ద పెద్ద శిల్పఫలకములలోని విగ్రహములును ఈ శైలికి ఉదాహరణములు. మధ్యయుగ ప్రారంభకాలము నాటివగు రజీమ్‌లోని రాజీవలోచనుని దేవాలయమునందలి ఏకశిలాశిల్పఫలకములు, బొంబాయి సమీపమునందలి ఎలిఫెంటా గుహలలోని శివమూర్తులు మున్నగునవి రచింపబడుటకుఈ బృహద్గంభీర గుప్తశైలియే కారణము. మధ్యయుగ ప్రాథమిక దశనాటి తొలి శిల్పుల హృదయముల నాకర్షించి పరవశులను చేసినది ఈ శిల్ప సంప్రదాయమే. అట్లే ఆంధ్రదేశమందుకూడ ఈ సంప్రదాయము పునరావర్తితమైనది. బెజవాడలోకూడ ఒక్కటే పెద్దరాతిలో మలచిన పెద్ద విగ్రహములు చాల దొరకినవి. అందు కొన్ని మదరాసు వస్తు ప్రదర్శనశాలలో పదిలపరుపబడి యున్నవి. ఇవి యన్నియు చాళుక్యులనాటి ఆదిమశిల్ప రీతికి చెందినవి. వీనిలో ద్వారపాలక విగ్రహములు రెండు మిక్కిలి సొంపుగా నున్నవి. (చిత్రము. 109 - 6, 7). అవి రెండును పరిమాణమున చాల పెద్దవి. వానిలో ఒకదానికి పద్మములతోను, కలువలతోను కూర్పబడిన యజ్ఞోపవీతము కలదు. రెండవ దాని జంఝెములో చిరుగంట లెడనెడ కూర్పబడియున్నవి. రెండు విగ్రహముల చేతులకు సింహతలాటపు కటకాభరణములును, కేయూరములును, సహజరీతిని 'తర్జని', 'విస్మయ' ముద్రలలో నున్న చేతులలో వీరోచితములైన ఆయుధములు పాశములును, పెద్ద గదలు నున్నవి. ఇవి ఆదిమ చాళుక్యుల నాటి అత్యద్భుత శిల్పనిర్మాణమున కుదాహరణములు. బహుశః ఇవి యానాటి యొక శివాలయమున కలంకారములై యుండియుండును. వీనిలో నొకదాని

(చిత్రము 109 - 9) వెనుక వైపున 'గుండయ వేంగిసాత వేలండు' అను శాసనాక్షరము లున్నవి. అవి వాని పేరు గుండయ యనియు, అతడు వేంగి రాజైన తూర్పుచాళుక్య రాజు యొక్క సేవకు డనియు తెలుపుచున్నవి. ఈ ద్వార పాలక విగ్రహములు పల్లవుల ద్వారపాలక విగ్రహములతో పరిపోల్చి చూచుట చాల సమంజసముగ నుండును (చిత్రము. 109 - 8). ప్రాయశః ఈ ద్వారపాలకు లున్న దేవాలయమునకో, మరి యే శిథిల దేవాలయమునకో సంబంధించినవగు అతిపరిమాణ గజశిల్పములు సౌందర్య, సౌకుమార్యములందు మహాబలిపురము నందలిదియు, పల్లవశిల్పములో నత్యుత్తమముగా పరిగణింప బడినదియు నగు అర్జున తపశ్చర్యా దృశ్యశిల్పమునందలి గజములతో తులదూగుచున్నవి. బెజవాడనుండి మదరాసు మ్యూజియమునకు తెచ్చిన యొక రెండు చేతుల గణేశవిగ్రహమును చాల పెద్దదే. ఇట్టివే మరికొన్ని ద్వారపాలక, గణేశవిగ్రహములు ఇంకను బెజవాడలో నున్నవి. అవి యన్నియు ప్రాచీన పూర్వచాళుక్య కాలమునాటి గంభీర శిల్పరచనకు నిదర్శనములు. వేంగిలోనే పగిలిపోయిన మహాగణేశ విగ్రహమొకటి నేలపై బడియున్నది. ఈ ప్రాచీన రీతికే చెందిన రెండు చేతుల గణేశవిగ్రహములలో మిక్కిలియు రమ్యమైనది రాజమహేంద్రవరము చెంగటి బిక్కవోలు పొలములో ఒంటిరాతితో మలువబడి యున్నది. దీనికిని, మంగళేశుని బాదామి గుహాలలో ఆద్య చాళుక్య శిల్పమునకు చెందిన గణేశుని విగ్రహమువలెనే కిరీటము లేదు.

బెజవాడలోనే మెడలో గంటల పట్టెడగల నందులు - పూర్వచాళుక్య శిల్పసంప్రదాయమునకు చెందినవి - అనేకము కానవచ్చుచున్నవి. ఇవి బాదామి చాళుక్యుల నాటి నందులను మిక్కిలి పోలియున్నవి. ఈ యలంకారము లేని ఇతర నందుల కంటె అవి చాల సొంపుగా నున్నవి. అక్కన్న మాదన్న గుహాలకు కొంత దూరమున జమ్మిదొడ్డి యున్నది. ఇచట ఎనిమిది తొమ్మిది శతాబ్దముల నాటి పూర్వ చాళుక్య సంప్రదాయమునకు చెందిన చెక్కడములు ప్రాయికముగా మంటపస్తంభముల చూళికలతోపాటు భద్రపరుపబడి యున్నవి. బెజవాడకు సమీపమందలి ఇంద్రకీల పర్వతము మీది శాసనములును, కిరాతార్జునీయ కథాంశములు చెక్కిన ఫలకములు కల స్తంభములును చాల ముఖ్యమైనవి. శాసనముల వలన ఈ శిల్పము యొక్క కాలము చక్కగా తెలియుచున్నది. ఇందలి శిల్పముల శైలి విశేషమును బట్టి ఇతర శిల్పముల కాలభేదములను గ్రహించుటకు వీలగుచున్నది.

రాజమహేంద్రవరము దగ్గర బిక్కవోలులో నేటి వరకు మంచి స్థితిలోనే యున్న దేవాలయము లనేకము కలవు. వానియందు కోష్ఠపంజరములు శిల్పాలంకృతములు. ఈ కోష్ఠపంజరములమీద పూల తీగవలె చెక్కిన తోకలు గల మకరములతోడి తోరణ శిల్పములు పల్లవ దేవాలయములలో కానవచ్చు నిట్టి శిల్పములను స్మరణకు దెచ్చుచుండును. శిల్ప కర్మయందలి సారళ్యమును, అలంకారాడంబరము లేమియు పల్లవ శిల్పముతో గల పోలికను తెలుపుచున్నను మరికొన్ని లక్షణములు బాదామి చాళుక్య సంప్రదాయమును స్మరణకు తెచ్చుచున్నవి. పట్టదకల్లునందు వలెనే ఇచ్చటను కొంచెమించుమించుగా స్థానిక చాళుక్య సంప్రదాయమును మించి దాక్షిణాత్య సంప్రదాయ ప్రభావము అధికముగా కానవచ్చుచున్నది. నటరాజ విగ్రహము మొగల్రాజపురము నందు ఉత్తరదేశ సంప్రదాయము ననుసరించి పెక్కు చేతులతో చెక్కబడి యున్నను, ఇచ్చట దాక్షిణాత్య సంప్రదాయానుసారము నాలుగు చేతులతోనే చెక్కబడి యున్నది. ఒకానొక దేవాలయమునందలి సప్తమాతృకావర్గ శిల్ప శిథిలావశేషమగు కౌమారీ, చాముండా విగ్రహములతో కూర్చుండి యుండు శివుని వీరభద్రమూర్తి మేలి పనితనము గలది. కౌమారీ రూపము చాల అందముగా నున్నప్పటికిని చాముండాదేవి ప్రతిమ అనంతర మధ్యయుగ శిల్పము నందువలె కొంత భయంకర రూపముతో నున్నది. స్కంద విగ్రహము ప్రక్క నెమలియు, బ్రహ్మ ప్రక్కను హంసమును చాల సహజరీతిని చెక్కబడి యున్నవి. మూర్తిమంతమైన గంగాదేవికూడ మనోహరముగా చెక్కబడినది. విమానము పైభాగమున చెక్కిన కొన్ని గణేశ విగ్రహములను బట్టి చూడగా అప్పటికింకను అదివర కుండిన చేతులకు మరి రెండు చేతులధికముగ గాని, సహజమైన ఏనుగుతలమీద కిరీటముగాని చేర్పబడలేదని విదితమగుచున్నది. ఈ కాలపు శాసన ముద్రికమీది ఒకానొక కంచు గణేశ ప్రతిమనుబట్టి ఈవిధముగానే గణేశ విగ్రహమును చెక్కుచుండిన పూర్వ సంప్రదాయము తొమ్మిది, పది శతాబ్దములవరకును వచ్చుచుండినదని తెలియుచున్నది. హృదయంగమములైన ఈ శిల్పములును, దేవాలయములును ఇంకను చక్కగా పరిశీలింపబడలేదు. ఈ దేవాలయములోని శిల్పములను పరిశోధించునపుడు ముఖ్యముగా జ్ఞాపక ముంచుకొనవలసిన విషయ మేమనగా: నరేంద్ర మృగరాజ విజయాదిత్యుడు తన శాసనములలో చెప్పికొనినట్లు రాష్ట్రకూటులను నూట యెనిమిది యుద్ధములలో జయించి, భక్తి సూచకముగా

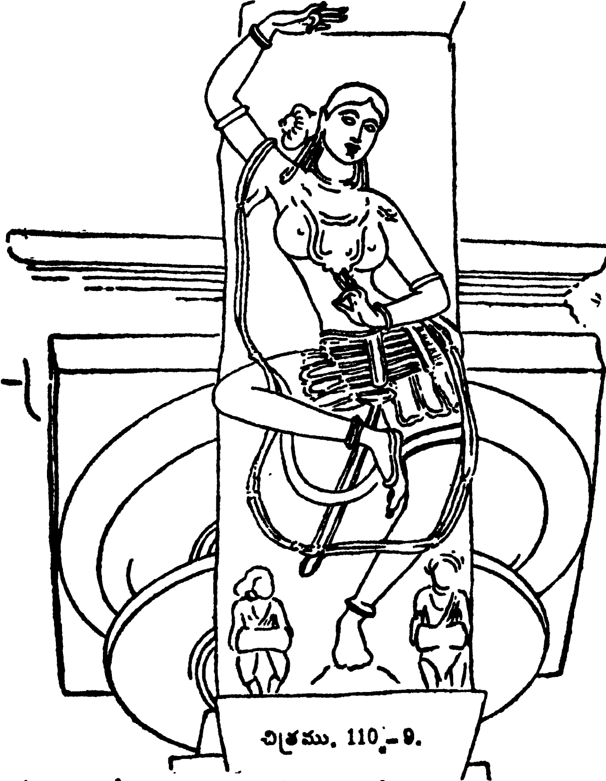
నూటయెనిమిది శివాలయములను కట్టించుటయే కాక అతని తర్వాతి రాజులలో సమర్థులగు గుణగ విజయాదిత్యుడు, చాళుక్య భీముడు మొదలైనవారు కూడ విశేషముగా దేవాలయములను నిర్మింప మొదలు పెట్టి రమట. తూర్పు చాళుక్యరాజు మూడవ గుణగ విజయాదిత్యుడు రాష్ట్రకూటులను జయించి వారి సార్వభౌమ చిహ్నములను గ్రహించుటయే కాక గంగా యమునా చిహ్నములను కూడ గ్రహించెనను విషయము జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొంటిమేని ఉత్తర హిందూస్థానపు శిల్ప చిహ్నములు తూర్పు చాళుక్యుల శిల్పములో నెట్లు ప్రవేశించినవో గ్రహింపవచ్చును. బిక్కవోలు దేవాలయ ద్వారముమీద చెక్కబడి యుండు ఈ చిహ్నములు తొలుదొలుత బాదామి చాళుక్యులకు మొదటి విక్రమాదిత్యుని కాలమున అతని పుత్రుడగు వినయాదిత్యుని పరాక్రమముచేత గంగా యమునాంతర్వేది జయింపబడినప్పుడు సంప్రాప్తమైనవి. ఈ లాంఛనములు బాదామి చాళుక్యులకు తరువాత రాజ్య మేలిన రాష్ట్రకూటులకు సంక్రమించినవి. తూర్పు చాళుక్యులు రాష్ట్రకూటులను జయించి ఈ లాంఛనములను దీసికొని వానిని తమ కట్టడములలో చిత్రింపజేసిరి. చాళుక్య దేవాలయములందు కాననగు కళింగ శిల్ప ప్రభావమునకు దీర్ఘకాలము నుండియు సాగుచు వచ్చిన రాజకీయ, సాంస్కృతిక సంసర్గములు కారణము. కళింగ దేవాలయములందువలె తూర్పు చాళుక్య దేవాలయములందును మిథున ప్రతిమాదులు చెక్కుటయు, దక్షిణామూర్తి స్థానమున లకులీశ విగ్రహమును నిలుపుటయును జరగినది.

సామర్లకోటలో విష్ణుదేవాలయమునందు పాటలవర్ణ శిలలో చెక్కబడిన చక్కని శిల్ప ఫలకములు పై నుడివిన చిత్రములకు కొంత పూర్వపువి. బహుశః ఇవి క్రీ. శ. ఎనిమిదవ శతాబ్దమునాటివి కావచ్చును. ఇక్కడ మేలి పనితనము గల చిన్న గణేశ ప్రతిమ యొక్కటి కానవచ్చుచున్నది. గోడలలో స్థాపించిన అటు తరువాతికాలపు పెద్ద శిలాశిల్ప ఫలకములలో ఒకదానియందున్న గరుడారూఢుడైన విష్ణుప్రతిమ అచ్చెరువు గొలుపుచున్నది. ఇట్లే మంచి పనితనము గల చక్కని శిల్ప ఫలకములు ఇంకను సూక్ష్మపరిశోధనము ప్రతీక్షించుచున్నవి. ఈ దేవాలయము చూడగా ఇటీవల నిర్మితమైన దానివలె కానవచ్చుచున్నది. కాని తొలికాలమునాటి యీ శిల్ప చిత్రములు బహుశః శిథిలావస్థయం దుండిన యొక ప్రాత కట్టడమునుండి యుద్ధరింపబడి చాల నిటీవలి కాలము నాటివగు దేవాలయ కుడ్యములలో అదృష్టవశమున భద్రపరుపబడి యుండవచ్చును.

ఉత్తరకాలీన పూర్వ చాళుక్య సంప్రదాయము సామర్లకోట భీమవరము నందలి భీమేశ్వరాలయములోను, దాక్షారామము నందలి శివాలయములోను, రాజమహేంద్రవరము చుట్టుప్రక్కల నుండు దేవాలయములలోను గల శిల్పములను పరిశీలించి తెలిసికొనవచ్చును. ఇచట ప్రతి వాస్తు అంశమును చక్కగా అలంకృతమై యున్నది. అర్వాచీన పశ్చిమ చాళుక్యుల శిల్పశైలియొక్క శోభయంతయు ఇచటి తరువాతి కాలపు శిల్పములలో పునరావృతమైనది. కాని పశ్చిమచాళుక్య ప్రాంతములో నున్నంత విరివిగా చిత్రపు పనులు తూర్పుప్రాంతములో జరగలేదు. దాక్షారామములోని స్తంభముల కాధారములై ముంగాళ్లనూని కూర్చుండి యుండు సింహములను మహేంద్రవర్మ పల్లవుని కాలము నాటి నుండి నెల్లూరి సమీపమందలి భైరవుని కొండలోని తొలికాలపు గుహాలయము లందలి విడిస్తంభములను, కుడ్యస్తంభములను మోయుచున్నట్లు చెక్కబడిన సింహములతోను, నరసింహవర్మ నాటి వానితోను, తరువాతి కాలమున కానవచ్చు చోళులనాటి ఇట్టి సింహోధృత స్తంభములతోను పోల్పదగును. ఇట్టి వాస్తు వ్యక్తీకరణ రీతులలో చోళ సంప్రదాయ ప్రభావముకూడ కాననగును. ఈ సందర్భమున రాజరాజ, రాజేంద్రుల వంటి చోళరాజులకును, చోళ చాళుక్య బాంధవ్యఫలమైన మొదటి కులోత్తుంగ చోళునకును చాళుక్యరాజ కుటుంబముతో వైవాహిక సంబంధ ముండె ననియు, చాళుక్య చోళ సంస్కృతులు రెండును పరస్పరాభిముఖముగ వ్యాప్తమగుచుండె ననియు జ్ఞప్తియం దుంచుకొనవలయును. చోళ రాజరాజును, రాజేంద్రుడును తమ కుమార్తెలను తూర్పు చాళుక్యుల కిచ్చి వివాహము చేసిరి. రాజేంద్రచోళుడు తన కొమార్తెను తూర్పు గాంగ రాజకుటుంబమున నిచ్చెను. ఈ చోళ, గాంగ వంశముల కలయికవలన జనించిన తరువాతి రాజొకడు ఉభయ సంప్రదాయములను మేళవింపజేసి కళింగమున తాను నిర్మించిన దేవాలయములలో చోళ శిల్పము నందలి వస్త్రాలంకార కల్పనలను ప్రవేశపెట్టినాడు. ఉదాహరణమునకు నాల్గవ నరసింహరాజు కోణార్క క్షేత్రము నందు దారాసురములోను, చిదంబరములోను నుండు వానివలె విమానమునకు గుఱ్ఱములను, చక్రములను చేర్చినాడు.

ఈ శిల్పకళలో తరువాతి పరిణామము కాకతీయుల కాలమునాటిది. ఇచట పూర్వశైలియే అనుసృతమైనను ప్రతిమలు కొంత ఎక్కువ అలంకారముతో నిండియున్నవి. కాని అవి మైసూరిలోని హొయిసల శిల్పములయంత విపరీతాలంకారములు కలవి కావు. ఈ హొయిసల శిల్పమునకూడ సంప్రదాయము చాళుక్యులదే. కాని అది పూర్వచాళుక్యుల దనుటకంటె పశ్చిమచాళుక్యుల దనుట యుక్తము. పూర్వ చాళుక్యుల శిల్పము అంతగా అలంకారాడంబరము లేనిది. పశ్చిమ చాళుక్యుల శిల్పములో

అలంకారము బహుళముగా నున్నది. విస్తృతాలంకార భరితమైన హొయిసల శిల్పముతో పోల్చి చూచినపుడు సాదాగ కనుపట్టినను కాకతీయ శిల్పము కేవల మలంకార రహితము కాదని తెలియ గలదు. ఇచ్చటి కాకతీయ శిల్పమునకూడ తరిమెన పట్టి నును పెక్కించిన కొమ్మువలె తళ తళ మెరయు స్తంభములందు సొంపయిన నానావిధనాట్య భంగిమలను విదితపరచు నాసికా విగ్రహములు (చిత్రము. 110-9) కలవు. అవి కురువట్టి చాళుక్య దేవాలయమందును, బేలూరు హళెబీడులలోని హొయిసల దేవాలయములందును కానవచ్చు ఇట్టి నాసికా విగ్రహములను స్మరణకు తెచ్చుచుండును. హొయిసల ప్రాంతములోని నాసికా ప్రతిమల వలె ఈ నాసికా ప్రతిమలు హ్రస్వ స్థూలములుగాక ఒక్కింత నిడుదలుగ నున్నవి; వాని యంతటి అమితాలంకార భరితములు కావు. ఓరుగంటిలో లబ్ధమై ప్రకృతము ఢిల్లీ వస్తు ప్రదర్శనశాలయందు భద్రపరుపబడి యుండు ద్వారబంధము మీది సొంపయిన పెద్ద అడ్డుపట్టె (లింటెల్) యొకటి కాకతీయ శిల్పకళ కాదర్శకమయిన యుదాహరణము. ఇందలి మకరతోరణపు చెక్కడపు పని గజిబిజిగా సంకులముగా నున్నది. ఇందు ఇతర ప్రతిమలమాట యటుండ నటేశప్రతిమ మాత్రము మిక్కిలి హృదయ రంజకముగా నున్నది. ఓరుగంటిలోనే దొరకిన నాణెమైన చెక్కడపు పనిగల ఇతర ద్వారబంధములు పనితనమున నిట్టివేయగు బరోడాలోని దభోయి యను ప్రదేశమందలి మధ్య యుగమునకు చెందిన ద్వారబంధములను స్మరణకు తెచ్చు చున్నవి. ఓరుగంటినుండి కొనిపోయి హైదరాబాదు ప్రదర్శనశాలలో ప్రతిష్ఠించిన మండపము కప్పుయొక్క లోభాగము ఇట్టి శిల్పరీతికి రమణీయోదాహరణము. ఓరుగంటిలో నున్నట్లే పాలంపేటలోను, హనుమకొండలోను కాకతీయులనాటి దేవాలయములు కలవు. వీని

చిత్రము. 110-9.

స్తంభనాసికమీద నర్తకి, కాకతీయ శిల్ప రేఖాచిత్రము, పాలంపేట.

యందును కనులకు విందొనరించు చాళుక్యశైలి శి
కలదు. తెలంగాణాలోని పిల్లలమర్రి, నాగులపాడు
లైన స్థలములలోను, పలనాడులోని మాచెర్ల, గు
మొదలైన చోట్లను కాకతీయ శిల్పము
పరిశోధింప వలసినవి ఉన్నవి. కాకతీయ యుగమ
చెందిన కొన్ని దేవాలయములు హొయిసల దేవాల
లందు ఉన్నతములును, విస్తారము చెక్కడపు పని గ
యనగు నధిష్ఠానము(ప్లిన్త్)లు గలిగి యున్నవి. అంతే
వానితోపాటు చెక్కడపు పని గల శిలాజవనికలును,
ములును కలిగి ఖజురా
వద్దనున్న మహా దే
ఆలయమునందును, అ
పట్టులను గల ఇతర
లయములందును
అట్టివానినే స్మరణకు
చుండును. కర్నూలు
లోని త్రిపురాంతక
కొండమీద కాకతీ
నాటి చక్కని చెక్కడ
తోడి శివాలయ వె
కలదు. కొండక్రింద
దేవాలయము సమీ
నున్న వీరశిలల స
యమునందు చెక్కడ
విస్తారముగ కలదు. వా
కొన్నిటియందు జై
యుట్టిపడుచున్నది.
రాంతకము కొండ
దేవాలయమునుండి
మద్రాసు వస్తు ప్ర
శాలలో భద్రపరు
సున్నితమైన పనితనముగల మహిషాసురమర్దని
మునను్న దుర్గావిగ్రహము కాకతీయ శిల్పవ
మకుటాయమానమైనది.

శిల్పకళలో తరువాతిదశ రెడ్డిరాజులనాటిది. ఆ
శిల్పులు కాకతీయ సంప్రదాయములనే పాటిం
వచ్చుటచేత వీరి శిల్ప రచనలకును, కాకతీయ శిల్ప
కును విశేష మెన్నదగిన వ్యత్యాసము కానరాదు.
నాడులోను, గుంటూరు చుట్టుపట్లను పదునాల్గవశ
నాటి దేవాలయము లీ దశకు చెందిన శిల్పమ
ప్రదర్శించునవి కలవు. కర్నూలు జిల్లాలోని శ్రీ

శివాలయమును పునరుద్ధరించుట యందును, అభివృద్ధి పరచుట యందును రెడ్డిరాజులు విశేషశ్రద్ధాభక్తులు చూపినారు. ఈ దేవాలయ ప్రాకారపుగోడ పొడుగునను గల శైవభక్తుల జీవితచరిత్ర దృశ్యములు ఈ కాలమునకు చెందవలసి యుండును. కాని చాళుక్యశైలిలో చెక్కియున్న ఒకానొక రాజకుమారి యొక్కయు, నిలుచుండి యున్న వీరుని యొక్కయు ప్రతిమలును, మరికొన్ని చిల్లర ప్రతిమలును కాకతీయ యుగమునకు చెందిన వనవచ్చును.

విజయనగర చక్రవర్తులు దక్షిణదేశ సంప్రదాయము ననుసరించిన క్రొత్త శిల్పకళా పద్ధతులను ప్రవేశపెట్టిరి. ప్రారంభ దశయందు తెలుగు కన్నడ దేశములలో తాడిపత్రి, బళ్ళారి మున్నగు స్థలములందు కానవచ్చు విజయనగరయుగ కళలో వలసినంత చాళుక్యశైలీ ప్రభావము కానవచ్చుచున్నను కాలక్రమమున సామ్రాజ్యము విస్తరించిన కొలదియు దక్షిణదేశ మంతయు తద్రాజ్యాంతర్గతమై ఆ చక్రవర్తుల పాలనక్రిందికి వచ్చుటవలన దాక్షిణాత్య సంప్రదాయాధిక్య మెక్కువయై, తత్కారణమున విజయనగర సామ్రాజ్యమునం దెల్లెడలను దేవాలయము లన్నియు గోపుర మంటప విమానాదులతో కూడ ఏకరీతిని నిర్మింపబడినవి. విజయనగర రాజులు గొప్ప యాలయ నిర్మాతలు. దేవాలయ నిర్మాణకార్యము నధికముగ సాగించుచు అనేకులు గొప్ప శిల్పులకు, స్థపతులకు నెడతెగక పనిని కల్పించుచు వచ్చిరి. విజయనగర సామ్రాజ్య ప్రారంభకాలపు ఏకశిలా శిల్పమును పరిశీలించుటకు హంపిలో భిన్నములై యున్న గణేశ నరసింహ విగ్రహములు, తిరుపతిలో చక్రతీర్థమునకు సమీపముననుండు చక్కని పెద్ద రంగనాథ విగ్రహమును, దానికి కొంత ఎడముగానున్న మనోహరమైన చక్రపురుష శిలాప్రతిమయు, వీనికి సమీపముననే యుండు పాండురంగ విగ్రహమును, అందందు చెల్లాచెదరుగా పడి యున్న ద్వారపాలకులయు పరివార దేవతలయు ప్రతిమలును చక్కని యవకాశమును గలిగించుచున్నవి. కొంచెమాకు పచ్చరంగుగల శిలలో మలుచబడిన ఈ చక్కని రంగనాథ ప్రతిమలో రంగనాథ లక్షణము లన్నియు నత్యంత సుందరముగ చిత్రింబబడి అది ఆ కాలపు విశిష్టాలంకారతో మహితమగుటయే కాక శ్రీవత్సలాంఛనము త్రికోణమునడుమ స్పష్టముగా ఒక దేవతవలె చెక్కబడి యున్నది. ఇది పూర్వపు శ్రీవత్స చిత్రణ సంప్రదాయమును, తర్వాతి ముక్కోణమున చిత్రించు నూతన సంప్రదాయమును కలుపు కొలికి పూసగానున్నది. విజయనగర యుగమునాటి తొలి కాలపు ఉత్తమ శిల్పచిత్రములు కొన్ని తాడిపత్రిలో నున్నవి. వాని యందచందములు తెలిసికొనుటకు ద్వారబంధపు నిలువు కమ్ముల మీద చెక్కబడియుండు మకరాధిష్ఠిత గంగాదేవి సాలభంజిక యొక్క సొంపును, లాలిత్యమును పరికించిన చాలును; తక్కువ వాని సౌందర్య లాలిత్యము లిట్టివేయని గ్రహింప వచ్చును.

విజయనగర రాజుల శిల్ప సంపదకు తాడిపత్రి భాండాగారమని చెప్పవచ్చును. ఏటిదగ్గర చాలవరకు పడిపోయిన గోపురముతో నున్న విష్ణ్వాలయమునందు కొంచెము పచ్చనైన రాళ్ళమీది చెక్కడముల పనితనము మిక్కలి మెచ్చదగి యున్నది. దీనియందు అర్వాచీన పశ్చిమ చాళుక్య శైలీ చ్ఛాయ కొంత నూతన వికాసముతో పొడగట్టుచున్నది. విజయనగర చక్రవర్తుల సామ్రాజ్యము కర్ణాటాంధ్ర ద్రావిడ మండల విశిష్టమగు దక్కను, దక్షిణ దేశముల విస్తరించుటవలన సంప్రాప్తమైన ఉత్తమములగు చాళుక్య, చోళ శిల్ప సంప్రదాయముల సమ్మేళనము దృష్టి, భావ వైశాల్యములు గల ఈ విజయనగర శిల్ప ప్రాథమిక దశయందు విదిత మగుచున్నది.

విజయనగర రాజుల రాజధానియైన హంపిలో తళికోట (రక్కసి-తంగడి) యుద్ధానంతరము లెక్కలేని కట్టడములును, శిల్పములును విధ్వంస మొనర్పబడినప్పటికిని విజయనగర శిల్పోదాహరణములు చక్కని వింకను చాల మిగిలి యున్నవి. హజార రామస్వామి దేవాలయములో రామాయణ కథకు సంబంధించిన శిల్ప చిత్రము లనేక మున్నవి. ఇవి పెనుగొండయందు ఆకాలముననే చెందిన శివ, విష్ణ్వాలయములలోని రామాయణ భాగవత కథలను, శైవ భక్తుల జీవిత చరిత్రలను తెలుపునట్టి యిట్టి శిల్ప ఫలకములను ఇవి గాఢముగా పోలియున్నవి. ఈ శిల్పము లన్నియు పరిమాణమున చాల సూక్ష్మములు. అశ్వారూఢులగు రౌతుల వరుసలును, ఏనుగుల బారులును, గాయక నర్తకీ బృందములును, సంప్రదాయిక భరతనాట్యమువలె తత్కాలీన జనాదర పాత్రమయి నేటికిని ప్రచారములోనున్న కోలాటపు కోపులును హంపిలోని తక్కిన శిల్పచిత్రములు.

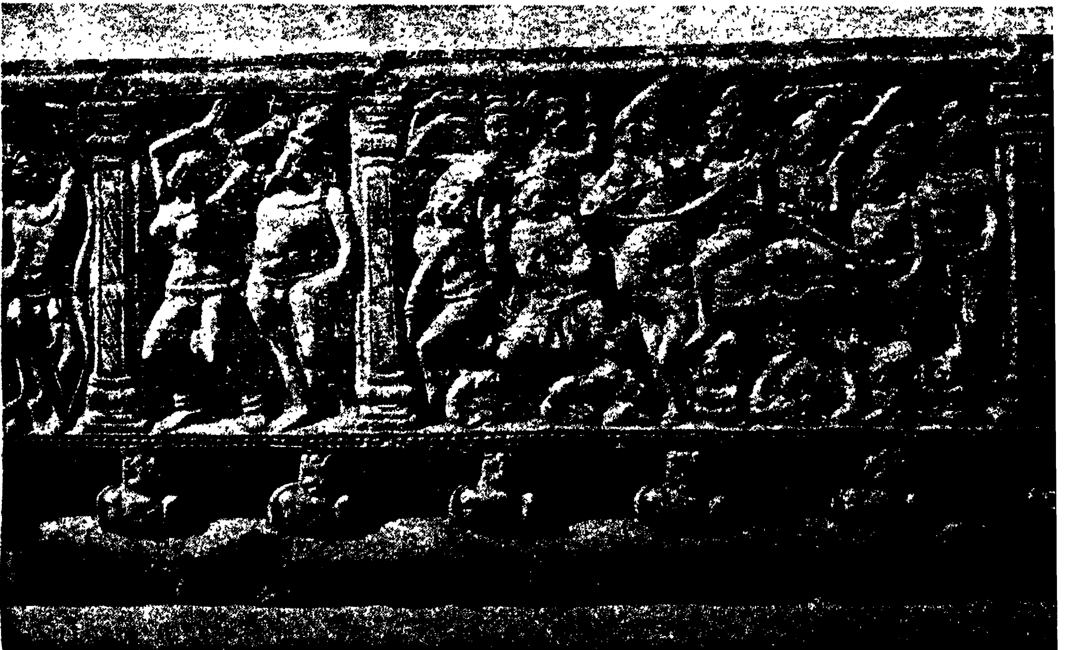
హంపి యందలి విట్ఠలనాథాలయములో శిల్పి ఒకచే రాతిలో చక్రములతోడి చక్కని రథమును మలచి యున్నాడు. విజయనగరయుగ శిల్ప సృష్టిలో నిది మిక్కలి సుందరమైనది. దీనిని తాడిపత్రి దేవాలయములో నుండు ఇట్టి రథముతో పోల్పదగును.

విజయనగర చక్రవర్తి అచ్యుత దేవరాయల కాలమున విజయనగర పట్టణమునకు తలారియై యుండిన పెనుగొండ విరూపణ్ణ లేపాక్షిలో కట్టించిన వీరభద్ర, రామదేవాలయములందు నాట్య మండపము గలదు. అందు శివుని, నటరాజ

మూర్తిని, గాయక బృందమును, అప్సరసలను ప్రదర్శించు శిల్ప ఫలకములు గలవు. ఇచ్చట ఏకాంథపు రాతిలో మలిచిన పెద్దనంది అట్టి శిల్పములలో చాల ముఖ్యమైనది. అందమైన రాయవేలూరు కోటలో మంచి పనితనపు దేవాలయ మొకటి యున్నది. అది - ముఖ్యముగా అందలి కల్యాణ మండపము - శిల్ప సంపత్సమృద్ధమై విజయనగర శిల్ప కళాసార సంగ్రహమన నొప్పి యున్నది. గంతులు వేయుచుండు సింహముల వలెను, గుర్రములవలెను నిర్మింపబడిన సుందర మండప స్తంభములును, జీవకళ యుట్టిపడునట్లు మంటపోపరిభాగమున చెక్కబడి యుండు కోతులును, పావురములును, లోహముతో చేయబడినవానివలె ధారాళముగా ఊగిసలాడుచున్న రాతి గొలుసులును నిక్కముగ విజయనగర శిల్పమునకు అమోఘమైన యుదాహరణములు. ఈ వేలూరికి సమీపమున నున్న విరించిపురమునందలి మార్గసహాయేశ్వర దేవాలయము సర్వ విధముల దీనిని పోలినదియే. ఇంకను తిరువణ్ణామలై, చిదంబరము, కాంచీపురము మొదలయిన ఇతర ప్రదేశములలో విజయనగర చక్రవర్తులు చక్కని శిల్పముతోడి గోపురములను, మండపములను నూరార్లు నిర్మించి యున్నారు. ప్రాయశః దక్షిణదేశమం దంతటను విజయనగర శిల్పాలంకృతము కాని ప్రాచీన దేవాలయములు లేవు.

పెక్కు విజయనగర శిల్పములలో రాజులు, రాణులు, సామంతులు, రాజకుమారులు మొదలయిన దాతల విగ్రహములు కలవు. మధుర, తంజావూరు... ములలో విజయనగర పాలకులకు రాజకీయము రాధికారులైన నాయక రాజులు ఈ సంప్రదా... అనుసరించిరి. తిరుమల నాయకుని యొక్కయు రాణుల యొక్కయు ప్రతికృతులు మిక్కిలి మనో... లైన గండరువులు. ఈ యర్వాచీన శిల్ప విశ... చక్కగా గ్రహింపవలెనన్న తత్పూర్వకాలము న... తిరుపతి కొండమీది వేంకటేశ్వర దేవాలయ ము... మున నెలకొలుపబడి పేరులతోనున్న శ్రీకృష్ణ... యల యొక్కయు, వారి రాణుల యొక్కయు, ...పతి రాయల యొక్కయు కంచు పోతవిగ్రహ... పరిశీలింపవలసియుండును. ఈ విగ్రహములు త... ములమీద వేంకటేశ్వర ప్రతిమను ముద్రించి, త... దారుశిల్ప వైభవమును కొంచెమైనను మనకు చూపునట్టి దేవాలయ ధ్వజస్తంభమును వరాహ... ముతో నిర్మించి, భగవంతుని తాము యా... సేవించిరో ఆ యేడు కొండలవానికి భక్తి... ముగా నమస్కరించుచున్నట్లున్నవి. ఆంధ్ర దే... శిల్పకళా పరిణామమందు కడపటిదశ విజ... రాజులది. వారి తర్వాత కళలో క్షీణదశ ... మైనది.

ఆధునికుల కళ చేతగాని పనియై పూర్వుల పని ...డుపుగా నున్నది.

చిత్రము 111. [illegible]

చిత్రకళ

ఆంధ్ర చిత్రకళ అనిన కళాభిజ్ఞునకు ఎంత యానందమో చరిత్రకారునకు అంత నిర్వేదము. సృష్ట్యాదినుండి కాలక్రమముగా నేటివరకు అది పొందుచు వచ్చిన పరిణామమును వర్ణింప బూనుకొన్న ఐతిహాసికునికి ఎదురయ్యెడి వన్నియు కష్టములే. దాని నిర్వచనమే ఒక సమస్య.

చిత్రలేఖన చరిత్రకు గల ఆధారములు మూడు: వ్యక్తి, స్థలము, శైలి. ఈ మూడింటిలో నే యొకదాని నైనను పురస్కరించుకొని ఆంధ్ర చిత్రకళ యొక్క ప్రకృతిని, స్వరూపమును నిర్ణయింప తలపెట్టవచ్చును. ఒకటి - వ్యక్తి పరముగా చూచిన ఆంధ్ర చరిత్రకారు లందరు సృజించిన చిత్ర సముదాయ మంతయు కలసి 'ఆంధ్ర చిత్ర కళ' అని మన మూహింపవచ్చును; రెండు - స్థల పరముగా చూచిన, దానిని ఆంధ్రావనిలో ఉత్పన్నమైన చిత్రకళాక్రియ యని నిర్వచింప వచ్చును; మూడు - శైలినే ప్రధానముగా తీసికొనినచో, ఒకానొక గుణ విశిష్టతను - 'ఆంధ్రత్వము'ను - చేకూర్చు ప్రత్యేక లక్షణములుగల చిత్రకళా సంప్రదాయమని దాని కర్థము చెప్పవచ్చును.

ఇట్లు అన్ని విధముల తృప్తికరముగ తీర్చి దిద్దిన నిర్వచనమునకై అన్వేషించుట విమర్శకున కుత్సాహ జనకమే. కాని అది సాధారణముగా వ్యర్థ ప్రయత్నము. పై నుదాహరించిన ఆధార త్రయమును దృష్టియందుంచుకొని చూచిన యెడల చరిత్రకారుని కృషి కొంతవరకు సులభసాధ్యమై, శిష్ట జనావళియొక్క ఆమోదమును పొందగలదేమో!

ఆంధ్రము కళలకు పుట్టినిల్లనియు, కళా ప్రపంచములో భారతీయ శిల్ప సంపద ఖ్యాతి గాంచుటకు ముఖ్యకారణము ఆంధ్ర శిల్పులు రచించిన కళారచనలే అనియు నోరు నొవ్వగా పొగడికొనుట మన దేశములో పరిపాటియైనది. చరిత్ర దృష్టితో సత్యాసత్యము లరయక, ఆంధ్ర కళా వైభవమును పేర్కొనిన వెంటనే అజంటాలోని అవలోకితేశ్వర చిత్రమును, అమరావతిలోని అపరూప శిల్పములను, ఎల్లోరాలోని కైలాసాలయమును, హంపిలోని ఉగ్ర నరసింహ విగ్రహమును, లేపాక్షి బసవయ్యను, నేటి కింకను మిగిలి యున్నట్టి వాస్తు, శిల్ప, చిత్రకళా ఖండము లనేకములను దండకముగా స్తుతించుట సామాన్యమైపోయినది.

కాని యథార్థమునకు ఆంధ్ర శిల్పు లెవరు? వారియూరు పేరు లెట్టివి? వా రేనాటివారు? వారి ప్రతిభ ఎట్టిది? వారి శైలిలోను, పనితనములోను గల విశేషము లెట్టివి? అని ప్రశ్నించుట గాని, ఆ ప్రశ్నలకు సహేతుకముగా సమాధానము లిచ్చుట గాని సామాన్యము కాలేదు; పరిపాటియును కాలేదు. ఈ సందర్భమున పరిశోధన కెంతయో అవకాశమును, ఆవశ్యకమును కూడ కలవు.

అజంటా చిత్తరువులను రచించిన కళాకారులు చరిత్ర దృష్టితో చూచిన ఏ జాతివారో నిర్ణయించుటకై మీమాంసలు, సిద్ధాంతములు, పూర్వ పక్షములు ఎన్నియో జరిగియున్నవి. వీనియొక్క సారాంశ మేమన, ఈ విషయమున నెట్టి నిశ్చితాభిప్రాయము నేర్పడక పోవుటయే. అజంటా గుహలు చిత్రకళా పేటిక అనుట యెంత సత్యమో అవి భారతీయుల సమష్టి శిల్ప సంపద యనుటయు నంత సత్యమే. సాతవాహనులు, వాకాటకులు, బాదామి చాళుక్యులు మొదలైన ప్రాచీన రాజ వంశీయు లందరు దానిలో భాగస్వాములే. నేడు ఆంధ్రులు, కన్నడులు, మహారాష్ట్రులు, కొందరు ఔత్తరాహులును ఈ శిల్పలక్ష్మి యంతయు తమ తమ ప్రత్యేక పిత్రార్జితమే యని చేయునట్టి వాదము అసహజము కాదేమో కాని, ఐతిహాసిక దృష్టితో ప్రత్యక్ష ప్రమాణములచే నిశ్చయింపబడిన హక్కు మాత్రము కానేరదు.

ప్రాచీనాంధ్ర చిత్రకళా సౌభాగ్యము కావ్య వస్తువై, కథయై, కలయై పోయినది. అప్పటి ఆంధ్రాలేఖ్యములు భారతీయ చిత్రకళా చరిత్రలో సువర్ణాక్షరములతో వర్ణింపబడి యుండుట నిర్వివాదాంశము. కాని ఈ స్తుతి పాత్రములైన చిత్రములు ఒకటి రెండు అజంటా గుహలలోను, లేపాక్షి సోంపల్లి కాంచీపురములలోని దేవాలయములలోను శిథిలములుగా, ఛాయలుగా సకృత్తుగా నున్నవనుట మాత్రము విస్మరింపరాదు.

తలపెట్టిన విమర్శ విషయము ఘనమైనది. కాని దానికాధార భూతమైన తార్కాణము లతి స్వల్పములు. గతించిన స్వర్ణ యుగములలో ఆంధ్రమునం దెల్లెడల హృదయంగమములైన చిత్తరువులు కొల్లలుగా వెల్లివిరిసి యుండవలయును. కాలగర్భమున వానిలో ననేకము లీనమై పోయినవి. ఆనాటి చిత్రకళయే మరుగున పడినది.

దొరకిన ఆధారములనుబట్టి చూచినచో తెలుగు నాడులో చిత్రకళాస్రవంతి నాటినుండి నేటివరకును నిత్య ప్రవంతియై, నిండుగా నిరంతరాయముగా ప్రవహించిన దని చెప్పుట సత్య విరుద్ధము. సాతవాహన, విజయనగర వంశీయుల కాలమున నది వెల్లువయై పొంగి పొరలిన దనుట నిశ్చయమ్ము. ఇక్ష్వాకు, విష్ణుకుండి, శాలంకాయన, పూర్వచాళుక్య, కాకతీయ, రెడ్డి రాజుల కాలమువం దది ఎట్లుండెనో వర్ణించుట కష్టము. అదియును గాక, ఈ చిత్ర లేఖన క్రియ క్రీస్తు పూర్వము మూడవ శతాబ్దమునుండి క్రమముగా దిన దిన ప్రవర్ధమానమై ఈ యాధునిక యుగమున నూర్ధ్వ ముఖముగా పోయి పరాకాష్ఠను చేర బోవుచున్నదని చెప్పుట నిరాధారమైన వాద మగును. అజంటా గుహాలలోనే అది లక్ష్యసిద్ధి పొంది, ఉచ్చ స్థితికి వచ్చినదేమో. అటు పిమ్మట సంభవించిన దంతయు క్షీణ దశ యగునేమో యని తలచుటకుమాత్రము అవకాశము, తార్కాణములు కన్పించుచున్నవి. అయినను మన మొకటి జ్ఞప్తియం దుంచుకొనవలయును. మన కిపుడు కానరాకపోయినంత మాత్రమున ఆలేఖ్యము లభావము అని యెంచుట తగదు. కానరాకపోవుటయు, లేకపోవుటయు నొక్కటి కాజాలవు.

పూర్వ రాజ్య మస్తమించుటకును, నూతన రాజ్య ముదయించుటకును మధ్య గల దీర్ఘ సంధ్యాలు చిత్రలేఖ నముపట్ల గ్రహణ సమయము లయ్యెను. మరియు విజాతీయుల దండయాత్రల వలన దక్షిణ భారతీయుల సిరులు తొలగిపోయెను. కళాక్షేత్రములు నాశనము లయ్యెను. ఆయా కాలములకు చెందిన నిదర్శనములు లభింపకపోవుట చేత చిత్రలేఖనక్రియ జరగుచుండెనా లేదా యనుట విచారణీయ మయినది. కావున దానిని గూర్చి నిశ్చితాభిప్రాయ మిచ్చుట సమంజసము కాదు. క్రీస్తు శకము మూడవ శతాబ్దాంతము, నాలుగవ శతాబ్దపు మొదటి భాగము, పదునొకండవ శతాబ్దపు కడపటి పాదము, పదునెనిమిదవ శతాబ్దపు రెండవ భాగమును ఆంధ్రమున చిత్రలేఖన చరిత్రలో అంధకార యుగములేమో యని తోచుచున్నది.

దేవభవన వాస్తువు ప్రధానమైనదిగాను, దానికి శిల్ప చిత్రలేఖనము లాంగికములుగాను పరిగణించుట ప్రాచీన భారతీయ శిల్పసూత్రములలో నొకటి యనవచ్చును. కనుక దేవళములకు చిత్రము లలంకార ప్రాయము లయ్యెను. ప్రాచీన భారతమున ఐతిహాసికునకు ప్రథమమున గోచర మైనవి భిత్తిచిత్రములు. వీనిలో చాల వరకు మత ప్రేరితములు; వాని యందలి వస్తువు ఆధ్యాత్మికము; వాని ప్రయోజనము దైవారాధనమే. మరికొన్ని సామాజిక చిత్రములు; వాని యందలి వస్తువు ఐహికము; ప్రయోజనము జన వినోదమే. ఏది యె ట్లున్నను, ఈ చిత్రావళి రచనా పద్ధతిలోని ప్రధాన లక్షణ మలంకారము. అవి యన్నియు రంగుల రంగవల్లులే యని సూక్ష్మముగా తెల్ప వచ్చును. రాను రాను వాస్తువు నుండి శిల్ప, చిత్రలేఖన ములు విడివడి స్వాతంత్ర్యమును, వ్యక్తిత్వమును గడించినవి. ఆలేఖ్యములు దారు ఫలకముల మీదను, కాగితముల మీదను, కాన్వాసుల మీదను వ్రాయబడుచు వచ్చెను. వానియందలి వస్తువు అంతకంతకు ఐహికమును, సామాజికమును అయినది. ఈ మార్పులు మధ్యయుగముల నుండి సంభవించినట్లు కానవచ్చు చున్నవి.

పై నుదాహరించిన సూత్రమును, పరిణామమును తెలుగునాడులోని చిత్రలేఖనము పట్ల సంపూర్ణముగ వర్తించును.

ఆంధ్ర శిల్పమున మరొక్క విశేషము కానవచ్చును: శిల్పదృష్టితో కళాకారుడు పోయిన మార్గము మధ్య మార్గము. అతడు సర్వత్ర 'అతి' వర్జించిన వాడు. తత్ఫలితముగా అతని కళా సృష్టిలో నొకానొక సమరసభావము చూపరులకు విస్పష్టమగును. అసహన మెరుగని అతని ప్రకృతియే దీనికి మొదటి కారణము. పారశీక, గాంధార, మధుర, సాంచి, పాటలి, కాంగ్రా, మొగలాయి, వంగ, పాశ్చాత్య సంప్రదాయముల యందలి సుగుణములను అతడు పుణికి పుచ్చుకొని యున్నాడు. రెండవ కారణము భరతవర్షమున భూగోళశాస్త్ర దృష్ట్యా ఆంధ్ర మాక్ర మించినది మధ్యస్థానము. కల్యాణి, ప్రతిష్ఠానపురము, ధరణికోట, వేంగి, ఏకశిలానగరాది కేంద్రముల ద్వారా ఉత్తరదక్షిణముల నుండియు, భరుకచ్ఛ, సోపార, మచిలీ పట్టణాది రేవుపట్టణము(రేవు)ల ద్వారా విదేశముల నుండియు వర్తకపు రహదారులతోపాటు విజ్ఞాన మార్గము లును పడినవి. ఆంధ్ర సంస్కృతి ఇచ్చి పుచ్చుకొనుటలో గడి తేరినది. మూడవ కారణము చరిత్ర. తెలుగు గడ్డలో వివిధ జాతులు, వివిధ నాగరికతలు ఒరసికొని, కలిసి మెలిసి పోయినవి. మొదట శక, యవన, పహ్లావులు, పిమ్మట అరబ్బీ, పారశీ, అఫ్గాను, మొగలాయిలు, తుదకు యూరోపియనులు వచ్చిరి. వారితోపాటు వారి భాషలు, వాఙ్మయములు, కళలును ఇచటికి వలస వచ్చినవి. అవి యన్నియు మథనము కాగా నుత్పత్తియైన అమృత సారమే ఆంధ్ర సంస్కృతి.

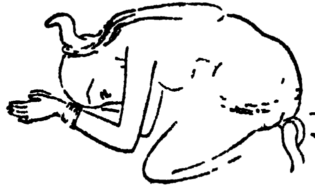
ఇచట మరొక సూక్ష్మవిషయమును విశదీకరింప వలసి యున్నది: చిత్రలేఖన దృష్టిలో 'భారతీయ సంప్రదాయ

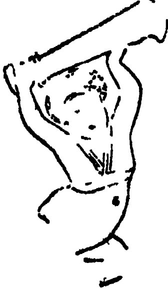
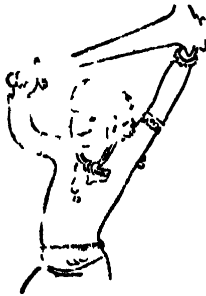
శైలి సాదృశ్యములు

[illegible] 112 [illegible]

ముండిన నుండవచ్చును కాని 'ఆంధ్ర సంప్రదాయ' మున్నదా అని కొందరు విమర్శకుల సంశయము; లే దనియే వారి తాత్పర్యము. కాని శిల్పచరిత్రలో పూర్వము 'అమరావతి', 'పల్లవ', 'చోళ', 'హొయిసల', 'విజయనగర' ఇత్యాది సంప్రదాయము లున్నట్లు ఐతిహాసికు లుదాహరించు చున్నారు. వీని కన్నిటికిని సన్నిహిత సంబంధ మధికము. అయినను వేర్వేరుగా వీనిని గుర్తించుట కనువగు కాల, స్థానిక సందర్భ రచనా ప్రభావములచే కల్గిన లక్షణ విశేషము లున్నవి. అమరావతి, శ్రీపర్వతము (నాగార్జుననికొండ) లందలి కళాకృషి 'ఆంధ్ర సంప్రదాయము'నకు సరియైన మచ్చుతునక యని గుర్తింప వచ్చును. ఈ పరమావధిని చేరుటకే పెక్కండ్రు ఆంధ్ర శిల్పు లున్ముఖులై యున్నా రనియు గ్రహింపవచ్చును.

భారతదేశమున బౌద్ధ మవతరించుటయు, చిత్ర లేఖన మారంభ మగుటయు నేకకాలమందు సంభవించె ననుట సరికాదు. కాని, ఆంధ్రము పట్ల ఇది సంభవమని యూహించుట కవకాశ మున్నది. సాతవాహనుల యాదరణ ఫలితముగ బౌద్ధము తెలుగుదేశమున వ్యాపించెను. అప్పటినుండి బౌద్ధమును, ఆంధ్ర శిల్పమును ఒండొంటితో పెనవేసికొని పోయినవి. ఇప్పటికిని ఆంధ్రాలేఖ్యములలో స్ఫుటముగానో, ఛాయగానో బౌద్ధ సంప్రదాయము స్ఫురించుచునే యున్నది.

మనకు తెలియవచ్చిన ప్రాచీన వర్ణ చిత్రములలో అజంటాలోని 9, 10 సంఖ్యల గుహలలోనివి మొట్టమొదట వ్రాసినవి. పదవ సంఖ్యగుహ క్రీ. పూ. రెండవ శతాబ్దము నాటిదని అందు కానవచ్చు రెండు బ్రాహ్మీ శాసనముల లిపి నాధార మొనరుచుకొని అచార్యుడు ల్యూడర్స్ అభిప్రాయ పడుచున్నాడు. ఈ గుహలలోని యాలేఖ్యములను వ్రాసిన శిల్పులు సిద్ధహస్తులు. ఆ యాలేఖ్యములందు కానవచ్చు కళానైపుణ్య మప్పటి కళాభివృద్ధికి నిదర్శనము. కనుక భారతీయు లప్పటికి కొన్ని శతాబ్దములకు ముందు నుండియు కళాకృషిని నెరపుచుండుట వాస్తవమే.

క్రీ. శ. 1608 ప్రాంతమున 'భారతీయ బౌద్ధ చరిత్ర'ను వ్రాసిన తారానాథుడు పూర్వకాలమున పారంపర్యముగ చిత్రలేఖన క్రియ, కొనసాగె ననియు, కళా సంప్రదాయము తత్పూర్వ మున్నదాని కనుబంధముగ వచ్చుచుండె ననియు తెలిపియున్నాడు. కాని క్రీ. శ. 8 వ శతాబ్దమున చిత్రకళ క్షీణదశలో నుండెనని సూచించియున్నాడు. వేర్వేరు కాలములందు, వేర్వేరు ప్రదేశములందు వర్ధిల్లిన చిత్రకారులు ఒకరి కళాసూత్రములను, మర్మములను, మెలకువలను, రచనా పద్ధతులను, వర్ణములను ఇంకొకరు లనుకరించుచుండిరి. కనుకనే విల్కిన్సన్ పండితు డన్నట్లు బాఘ్, అజంటా, సిత్తన్నవాశల్, సిగిరియా గుహలలోని చిత్రములలో పరస్పరము సన్నిహిత బాంధవ్యము గోచరించును. వానిలో నే రెండైనను కవలు కాకపోయినను ఏక సంప్రదాయ జనితముల ట్లగుపడును.

మరి రెండు విశేషముల నిచట గమనించుట అవసరము. తారానాథుడు చెప్పినట్లు పూర్వమున ఒక్క శిల్పియే విగ్రహకారుడును, చిత్రకారుడును అయి యుండుట సర్వసాధారణమై యుండెను. తన్మూలమున ఈ కళలు రెండింటి మధ్యను పరస్పర సంపర్కమును, సామరస్యమును ఏర్పడు చుండెడివి. కావున లభించిన శిల్ప శిథిలములనుబట్టి ఆనాటి వర్ణచిత్ర స్వరూపములను కొంతవరకు నూహింపవచ్చును. మరియును విల్కిన్సన్ విమర్శకుడు నిరూపించినట్లు గోడలపై వ్రాసిన అప్పటి బొమ్మను ఫలకముల మీదగాని, గ్రంథములలో గాని వ్రాసిన బొమ్మతో పోల్చి చూచిన యెడల నొకదాని ప్రభావము రెండవదానిపై నుండినట్లు తెలియవచ్చు చున్నది. ఆంధ్రభిత్తి చిత్రములు విస్తారముగ లభింపక పోవుట యొక తీరని కొరతయే యగును. అయినను పై నుదాహరించిన విశేషములను గ్రహించిన యెడల చిత్రలేఖన స్వరూపమునుగూర్చిన చరిత్రకారుని కృషి కొంతవరకు సఫలము కాగలదు.

అజంటా గుహల రాజపోషకులు సాతవాహనులు, వాకాటకులు, బాదామి చాళుక్యులును. వానిలో బౌద్ధ, వైదిక, జైనమత ప్రభావములు ప్రతిబింబించి యున్నవి. కనుక నిచటి శిల్పసంపదలో కొంత వైవిధ్యమును, విభిన్నతయు తప్పని సరియైనది. పైగా వీనిలోని వర్ణచిత్రముల కళానైపుణ్య మొకచే స్థాయికి చెందినది కాదు; భిన్నదశలు పొడకట్టుచున్నవి. కాని సుమారు తొమ్మిది వందల యేండ్లకాలములో జరిగిన ఈ కళాకృషిలో కొంత క్రమాభివృద్ధియును, ఆదినుండి వరుసగ అంతిమ చిత్రముల వరకు రచనా సాంకేతి కాత్మకమగు సంబంధమును నున్న ట్లగుపడును. పదవ సంఖ్య గుహలోని 'బోధి వృక్షపూజ' చిత్రమును, మొదటి సంఖ్య గుహలోని 'బోధిసత్వ పద్మపాణి' చిత్రమును జాగ్రతగ పరిశీలించిన నీ విషయము స్పష్టము కాగలదు. ఇందు మొదటిది భారతీయ చిత్రకళలో వేగుచుక్క వంటిదయిన యెడల రెండవది ఆసియాఖండపు చిత్రసముదాయ మంతటికిని మకుటప్రాయ మనవచ్చును.

పదవ సంఖ్య గుహ అత్యంత ప్రాచీనమైనది. ఇది ఆంధ్ర సాతవాహన రాజులలో శాతకర్ణిచేత నిర్మితమైన దగుట

నిశ్చయమని ముకుళ చంద్రదేవుని యభిప్రాయము. దీనిని బలపరచు నొక యంశమును విమర్శకుడు వెంకటాచలము ప్రతిపాదించి యున్నాడు. క్రీస్తు పూర్వము మొదటి మూడు శతాబ్దములలో దక్షిణాపథముపై ఆంధ్రులు సామ్రాజ్యాధిపత్యమును వహించి యుండుటచేతను, అజంటా గుహలలోని ఒకదానియందు గౌతమీపుత్ర చక్రవర్తి నామము చెక్కబడి యుండుటచేతను ఇచటి కుడ్యవర్ణ చిత్రములను వ్రాయుటకు నియోగింప బడిన శిల్పులు ఆంధ్రులే యగుదురు.

తొమ్మిది, పది సంఖ్యల గుహలలోని ఎడమ ప్రక్క గోడలపై వ్రాయబడియున్న చిత్రములు క్రీ. పూ. చివరి రెండు శతాబ్దములకు చెందినవని చెప్పుదురు. భారతీయ వర్ణచిత్రము లన్నిటిలోను ఇవి బహు పురాతనములైనను వీనిలో ప్రకటితమైన శిల్పము పరిణత స్థితిలో నుండుట ఆశ్చర్యకరము. పదవ గుహలోని చిత్రమునందలి వస్తు వొక బౌద్ధ గాథ: ఎడమ ప్రక్కన ఒకానొక రాజు సపరివారుడై బోధివృక్షమును పూజించుచున్నాడు; కుడి ప్రక్కన పదునైదుగురు జనముతోకూడిన ఒకనాట్యమేళ మున్నది. ఇహపరములు రెండును ఇట ప్రదర్శితములైనవి. ఆవేశమును, సాధుత్వమును ఒకే సమయమున వ్యక్తపరచు ఈ యాంధ్ర చిత్రకారు డద్భుతమగు నైపుణ్యమును చూపియున్నాడు.

ఈ గుహలోనే కుడివైపు గోడమీద షడ్దంత (ఛద్దంత) జాతకము చిత్రింపబడి యున్నది. ఇది క్రీ. శ. రెండవ శతాబ్దమునకు చెందినదని కళావిదుల యభిప్రాయము.

ఇదియును ఆంధ్ర శిల్పులు వ్రాసినదే యనుటకు బలమగు నిదర్శనము లున్నవి. ఒకటి - 'బోధివృక్షపూజ' లోను, 'షడ్దంత జాతకము'లోను దర్శితమైనది హీనయాన బౌద్ధమే; రెండు - ఈ చిత్రములలోని వ్యక్తులు శక, ద్రావిడ ముఖాకృతులు, వైఖరులు కలవారు. మూడు - ఆంధ్ర శిల్పులు క్రీస్తు పూర్వమునను, క్రీస్తుశకము రెండవ శతాబ్దములోను కూడ వాడిన వర్ణము లొకటే - హరితాళము, మంజిష్టము, నీలిమ, హరిద్రము, సున్నపు తెలుపు, లక్కరంగు, దీపపు మసి.

ఈ నాలుగు వందల ఏండ్లలో ఆంధ్ర చిత్రకారులు కనబరచిన మానసిక సాంకేతికాభ్యుదయ మెట్టిది? పదవ సంఖ్య గుహలోని ఎడమ, కుడి గోడలమీది బొమ్మల నొండొంటితో పోల్చి చూచిన ప్రకృతి పరిశీలన మందును, పశుపక్ష్యాది చిత్ర రచన యందును, భావప్రకటనము నందును - ముఖ్యముగ భక్తి కరుణాది రసావిష్కరణము నందును, నాగరిక ముద్రగల భూషణములతో గైసేయుట యందును క్రీస్తు శకము రెండవ శతాబ్దము నాటికి ఆంధ్ర చిత్రరచనా నైపుణ్యము మిన్నముట్టెనని చెప్పక తప్పదు.

ఆంధ్ర చిత్రకారు డర్వాచీన దక్షిణ భారతీయ చిత్రకారు లందరకును మార్గదర్శి. వా రందరును అతడు పెట్టిన యొరవడినే యనుసరించి దేశ కాల పరిస్థితులవలన సంప్రాప్తమగు మార్పులను తమ పద్ధతిలో నిముడ్చుకొనుచు పోయిరి. భారతీయ చిత్ర కళకు రేఖ ప్రాణము. షడ్దంత జాతక చిత్రములో ఏనుగుల గుంపును వ్రాసిన శిల్పి యొక్క రేఖా రచనా నైపుణ్యము తేటతెల్లమే కదా!

భారతీయ శిల్పమునకు చైతన్యము ప్రధానము; స్తంభిత జగత్తునకు దానిలో తావు లేదు. పైని చెప్పిన జాతక చిత్రములో ఆరు దంతముల యేనుగును చూచి మూర్ఛపోయిన రాకుమారి దృశ్యము ఒక రూపకమే అనవచ్చును. ఉచ్చస్థితిలో నున్నప్పటి భారతీయ శిల్పములో సహజత్వము ప్రస్ఫుటముగ కానవచ్చు సుగుణ సంపద. ప్రాచీనాంధ్రు డెన్నడును అసహజములు, నిర్జీవములునగు చిత్రములను వ్రాయలేదు. సౌకుమార్యము శిల్ప ప్రాభవమున కొక గుర్తు. అజంటాయందలి స్త్రీమూర్తులు పెక్కులు ఈ విషయమున మేలుబంతు లనవచ్చును. చైతన్యము, సహజత్వము, సౌకుమార్యము అను లక్షణ త్రయ మధికముగ కానవచ్చుటచేతనే కాబోలు, ఫెర్గూసన్ అను [illegible] విమర్శకుడు అమరావతీ స్తూపమందలి చెక్కడములు భారతీయ శిల్పమునకు పరమావధి అని వచించెను.

వాస్తవముగ అజంటా శిల్పము — కనీసము దాని యందలి ప్రథమార్ధ భాగము — ఆంధ్ర శిల్పమని యాజ్దానీ మహాశయుని సిద్ధాంతము. షడ్దంత జాతక చిత్రమందలి శిల్పమునకును, అమరావతీ శిల్పమునకును సాదృశ్యము అద్భుతముగ ఉన్నట్లు ఆయన నిరూపించినాడు. ఇవి రెండును ఒకచే కాలమునకు చెందినవి కదా! దీని నంతయు బట్టి చూడ మనకు ఒక సారాంశము తేలుచున్నది. క్రీ. పూ. మొదటి రెండు శతాబ్దములనాటి కొండాన, కార్లా మున్నగు స్థలము లందలి చైత్యములలోని వాస్తు, శిల్పము లెట్లు దిన దిన ప్రవర్ధమానములై మూడు నాలుగు వందల యేండ్లలో అమరావతీ స్తూపమున పరిపూర్ణతను పొందినవో అట్లే చిత్రలేఖనమును అభివృద్ధి చెంది యుండవలయును. కాని ఇది వట్టి యూహయే; సిద్ధాంతము కాదు.

అజంటా గుహలలో బాదామి చాళుక్య, వాకాటకాది రాజుల ప్రోత్సాహము వల్లను, సిత్తన్నవాశల్ గుహలో పల్లవ ప్రభువుల ఆదరణ మూలమునను, సింహళములో సింహగిరి పైనను రచింపబడి యుండు కుడ్యవర్ణ

చిత్రములలోని రేఖారచన, మూర్తుల భంగిమ, గుంపుల కూర్పు, ముఖ్యముగ ప్రకృతి చిత్రణమును ఆంధ్ర శిల్పమును తప్పక జ్ఞప్తికి తెచ్చును. మొదటి సంఖ్య అజంటా గుహలోని 'పారసీక రాజు ఖుస్రూ యొక్క రాయబారము' అను చిత్రముపైనను, ఒకటవ రెండవ సంఖ్యల గుహలలోని 'పద్మపాణి', 'అవలోకితేశ్వరుడు' చిత్రముల పైనను, సిత్తన్న వాశల్ లోని 'పద్మముల కొలను' అను చిత్రముపైనను, సింహగిరి ముఖమండపలి 'కశ్యప మహారాజు రాణుల' చిత్రములపైనను ఆంధ్ర చిత్రకళా ప్రభావ ముండిన ట్లనిపించును. ఇట్టి భావము కల్గుట సహజమే. అనాటి విమర్శకుల రచనలు కాని, ఇతర చారిత్రికాధారములు గాని ఈ విషయమున సిద్ధాంతము చేయుటకు లభింపలేదు. అయినను పూర్వ మనుస్యూతముగ వచ్చు శిల్పాచారములను, శిల్ప సూత్రములను కళా కుశలులు పాటించుచు వచ్చుట చేతను, సిద్ధహస్తులగు శిల్పులను దేశ దేశముల రాజులు రప్పించి గౌరవించుచు వచ్చుటచేతను పైని చేసిన యూహ కేవలము నిరాధారము కాదేమో.

అజంటా, అమరావతులయందలి ఆంధ్ర శిల్పము యొక్క ప్రభావము పలు దిక్కుల కెట్లు ప్రసరించెనో అట్లే ఉత్తర భారతముమండియు, విదేశములనుండియు శిల్ప సంప్రదాయ స్రవంతులు ఆంధ్ర దేశము మీదను ప్రవహించి యుండవచ్చును. పూర్వ కాలమున భారతీయ శిల్ప, చిత్ర కళలపై పారసీక, యవన సంప్రదాయముల ప్రభావము కానవచ్చుచున్నదని విన్సెంటు స్మిత్తు సిద్ధాంతము చేసియున్నాడు. సుగుణ మెచ్చట నుండినను గ్రహించి స్వీకరించుట సజీవమైన కళకు లక్షణము.

సుమారు క్రీ. శ. 230 లో సాతవాహనవంశ మస్తమించిన తరువాత తెలుగు దేశమును పరిపాలించిన రాజులు ఇక్ష్వాకు, బృహత్ఫలాయన, శాలంకాయన, విష్ణుకుండి, పల్లవ వంశీయులు. ఈ రాజ వంశములలో మొదటి నాలుగు వంశములు అంత మొందునాటికి క్రీ. శ. 7 వ శతాబ్దపు మొదటిపాద మయ్యెను. పల్లవులు పదవశతాబ్ది ప్రారంభమున కొంత కాలము కృష్ణకు దక్షిణమున నున్న ప్రదేశమును పాలించిరి. పిదప తూర్పు చాళుక్యులు, పశ్చిమ చాళుక్యులు, కాకతీయులు తెలుగు దేశమును పరిపాలించిరి. పశ్చిమ చాళుక్యులను ఆంధ్రేతరులని మినహాయించిన మొదల తక్కిన వంశములవారి రాజ్యకాలమున చిత్రకళా పరిస్థితి యెట్లుండెనో స్పష్టముగా వ్రాయుటకు వీలు కాకున్నది. ముఖ్యముగా కాకతీయ ప్రభువులు విశాల సామ్రాజ్యమును వైభవముతో పాలించుచు కళల నత్యాదరముతో పోషించిరి. వారి కాలపు దేవాలయ వాస్తు విద్య యందలి అసాధారణ ప్రజ్ఞను తెలుపు నిదర్శనము లనేక మున్నవి. అనా టాంధ్ర చిత్రకళ అనాదృతమై యుండునా?

క్రీ. శ. 7 వ శతాబ్దము నుండి 16 వ శతాబ్దము వరకును దక్షిణాపథమున చిత్రకళా చరిత్రలో అంధకార యుగమని ఒకప్పు డనుకొనుచుండిరి. కాని ఇటీవల సిత్తన్న వాశల్, కాంచీపురము, తిరుమలైపురము, తంజావూరు మొదలైన స్థలములలో కుడ్య వర్ణచిత్రములు వెలువడుట చేత పై అభిప్రాయము పొరపా టనియు, క్రీ. శ. 12 వ శతాబ్దము వరకు అవిచ్ఛిన్నముగ చిత్రకళా రచన సాగుచునే యుండె ననియు కళాచరిత్ర కారులు స్థిరపరచియున్నారు. క్రీ. శ. 12, 14 వ శతాబ్దముల మధ్య ఈ కళ యెట్టిస్థితియం దుండెనో తెలియరాకున్నది.

విజయనగర చిత్రకళ కేవలము దేశీయము, స్వచ్ఛము. అచటి కళలో ఉత్తరమునుండి వచ్చిన మునల్మానుల యొక్కయు, విదేశములనుండి వచ్చిన పాశ్చాత్యుల యొక్కయు సంప్రదాయముల సంపర్కము లవలేశమైనను కానరాదు.

జినకంచిలోని వర్ధమానుని గుడియందలి పైన చిత్రములు రెండవ హరిహరరాయల కాలమునకును (క్రీ. శ. 1378 - 1404), ఆనెగొంది ఉచ్చయప్ప మఠములందలివి కొన్నిచిత్రములును, హంపి విరూపాక్షస్వామి దేవాలయములోని చిత్రములును క్రీ. శ. 15 వ శతాబ్దమునకును, కాంచీపుర వరదరాజస్వామి దేవళమునందలివి క్రీ. శ. 1509 - క్రీ. శ. 1529 నడిమికాలమునకును, లేపాక్షి చిత్రములు సుమారు క్రీ. శ. 1535 నకును, సోంపల్లి చెన్నకేశవాలయ చిత్రములు క్రీస్తు శకము 16 వ శతాబ్ది మధ్యభాగమునకును చెందియున్నవి.

వీని యన్నింటిలోను ఆనెగొందిలోని చిత్రములును, విరూపాక్ష, వరదరాజ స్వాముల యాలయములలోని చిత్రములును అత్యుత్తమము లైనవి. ఆ కాలము చిత్రలేఖనమునకు అభ్యుదయదశ. లేపాక్షి, సోంపల్లెలలోని చిత్రసముదాయము పై దానికి ప్రావీణ్యమందును, శైలి యందును తీసిపోవుచున్నది. ఈ చిత్రములు చిత్రలేఖన పతనారంభ దశను సూచించును.

కృష్ణదేవరాయల కాలమున (క్రీ. శ. 1509 - క్రీ. శ. 1530) వచ్చియున్న డోమింగ్ పేయస్ అను పోర్చుగీసు యాత్రికుడు రాయలవారి యొక్కయు, వారి తండ్రి యొక్కయు పురుష పరిమాణము గల చిత్రపటములను చూచియుంటినని వ్రాసియున్నాడు. నాటి వేషభాషలను తెల్పుటకొరకు తనువగు వర్ణములను పై ప్రతిమలకు వాని

వానికి జీవకళ కల్గించినారట. రెండవ వెంకటపతి రాయల కాలమున (క్రీ. శ. 1584 - క్రీ. శ. 1614) ఆస్థాన చిత్రకారు లెందరో యుండి రనియు, కాని విదేశీయ జెసూయిట్ శిల్పులకన్న వారు కళా నైపుణ్యములేనివా రనియు ఫాదరు హీరాస్ వ్రాయుచున్నాడు. విజయనగర రాజుల కాలములో సామాన్యగృహములు పౌరాణిక చిత్రపటములతోను, వేశ్యలయిండ్లు శృంగార చిత్రములతోను అలంకరింపబడి యుండుట సర్వసాధారణమని చరిత్రకారుడు యన్. వెంకటరమణయ్య యభిప్రాయము.

లేపాక్షిలోని బ్రహ్మాండమగు దేవాలయము విజయనగరాధీశు డచ్యుతదేవరాయల సామంతుడైన పెనుగొండ విరూపణ్ణ నాయకునిచే నిర్మింపబడినది. ఈ దేవాలయము ఇంచుమించుగా నంతయు చిత్రములతో నింపి వేయబడి యున్నది. కాని ఇవి మొత్తముమీద విమర్శకుడు లాంగ్ హర్ట్స్ దృష్టిలో హీనమైనవి; ఆకర్షణ శక్తి లేనివియును; అయినను అర్ధమండపమందు వ్రాసినవి మాత్రము నేర్పరులైన శిల్పుల కృతులే; అందమైనవే. గర్భగుడి లోకప్పుపై వీరభద్రదేవుని ప్రక్కన అంజలి బద్ధుడై నిలిచియున్న విరూపణ్ణను కలిపి వ్రాసిన ఒక విశాలమగు కుడ్యచిత్ర మున్నది. ఇది ధూమ ధూళి ధూసరితమై యున్నది. దీనిని రసాయనముల ప్రక్రియతో శుద్ధముచేసి యుద్ధరించిన యెడల ఆంధ్ర చిత్రకళకు గొప్ప సేవ చేయుటు యగును.

చిత్రము 118. శివుడు, పార్వతి లేపాక్షి

అర్ధ మండపములో చిత్రించిన వానిలో నాల్గింటిని వర్ణించి తీరవలయును: 1. పరిణయమునకు పూర్వము పార్వతి అలంకరించుకొనుట; 2. శివ పార్వతులు చదరంగమాడుట; 3. రాక్షసునిపై శివుడు తాండవించుట; 4. గణ మొకడు పాత్ర నెత్తిపై నిడికొని రాగా భిక్షాటనమూర్తి భిక్షకై వెడలుట. ఇవి గాక, పక్షుల యాలేఖ్యములు ప్రత్యేకముగా ప్రశంసార్హములు. లయ, లావణ్యములను ప్రదర్శించు చైతన్యమును, రసభరితములగు భంగిమములును, విన్యాసములును నుత్తాలములైన చిత్రములకు లక్షణములైనయెడల లేపాక్షి యర్ధమండపమందలి చిత్రము ఉత్తమ శ్రేణిలో గణనీయములే. ఆంధ్ర శిల్పు లనాదినుండియు సన్నని, తిన్నని రేఖలను వ్రాయుట, మూర్తులను కూర్చుట, ఆకర్షణీయమగు వర్ణములను కలుపుట, ఆకారములను భంగిమములను అందముగా నమర్చుట మున్నగును తమశిల్ప విశేషములందు ప్రవీణులై యుండిరి. విజయనగర చిత్రకారులును ఈ విషయములందు వెనుకబడి యుండలేదనుటకు లేపాక్షి చిత్రములు నిదర్శనములు.

తంజావూరులో బృహదీశ్వరాలయములో క్రొత్తగా కనబడిన చిత్రములు క్రీ. శ. 1646 - 47 సంవత్సరమున విజయరాఘవ నాయకుని కాలమున వ్రాయబడినవి. వీని క్రింది పొరలలో చోళయుగమునకు చెందిన చిత్రములును కొన్ని యున్నవి. నాయక రాజుల కాలమునాటి కళపై

విజయనగర చిత్రకళా ప్రవాహము ప్రబలముగా నున్న దనుటలో నెట్టి సందియము లేదని చరిత్రకారుడు ఫాదర్ హీరాస్ నమ్మకము. క్రీ. శ. పండ్రెండవ శతాబ్దము నుండి పదునేడవ శతాబ్దము వరకు, అచట నచట అల్ప ప్రాధాన్యముతో నైనను చిత్రలేఖన కర్మ సాగుచునే యుండె నని యూహింపవచ్చును. చోళ, విజయనగర యుగములకు మధ్యగల సంధ్యాసమయ మునందు ఆలేఖ్యములు విరివిగా లభింపక పోవుటకు మసల్మానుల దండయాత్రలును, తత్ఫలితముగా సంభవించిన వినాశనమును కారణము లై యుండవచ్చును.

చెంగల్పట్టు జిల్లా తిరుప్పరుత్తికుస్ఱము నైన దేవాలయములలోను, చిత్తూరు జిల్లా సోంపల్లిలోని చెన్నకేశవుని ఆలయములోను, అనంతపురము జిల్లా లేపాక్షిలోని దేవాలయములోను, కాంచీపురమందలి వరదరాజస్వామి యాలయములోను, హంపి అనెగొంది దేవళములలోను, శైవ హిందూమత పురాణములయందలి ఘట్టములను నిరూపించు చిత్రము లన్నియు విజయనగర కళకు నిదర్శనములు. క్రీ. శ. 16, 17 శతాబ్దములలో ఆంధ్రుల చిత్రకళ మరల నొక శుక్లపక్ష చంద్రికవలె వృద్ధిచెంది శోభాయమానముగా నుండెను.

క్రీ. శ. 17 వ శతాబ్దములో మరల ఆంధ్ర చిత్రలేఖనములో కృష్ణపక్ష మారంభ మగును. విజయనగర సామ్రాజ్యము శిథిలమై పోయిన పిమ్మట చంద్రగిరి ఆస్థానములోని చిత్రకారులు తమిళనాడులోనికి, అహ్మదు నగరము, విజాపురము, గోల్కొండ రాజ్యములలోనికి చెదరిపోయిరి. సామంతులును, జమీన్‌దారులును తెలుగుదేశమున చిత్రకళను కొంతవరకు పోషించుచుండిరి. అప్పటి నుండియు దానిలో పెక్కు గొప్ప మార్పు లంభవించెను. ఆధ్యాత్మిక చింతయు, మతోత్సాహమును అందుండి తొలగి పోయెను. అది కేవలము ఐహికమగు విలాసవస్తు వయ్యెను.

గోల్కొండ నవాబులది తెలుగు రాజ్యమే. అది మన మెప్పుకొనిన యెడల అచట క్రీ. శ. 16, 17 వ శతాబ్దములలో వెలసిన చిత్రకళను పరిశీలింప వలసి యున్నది. పిమ్మట క్రీ. శ. 1724 నాటి హైదరాబాదు రాజ్యము చాలవరకు తెలుగుదేశము నాక్రమించుకొన్నది. కనుక అచట క్రీ. శ. 18 వ శతాబ్దమున జరగిన చిత్రలేఖనము కూడ తెలియదగినదే. అహ్మదు నగరము, విజాపురము, గోలకొండ, హైదరాబాదులు కళాకేంద్రములై వెలసెను. కాని యచటి కళ యంతయు పారశీక, మొగలాయి సంప్రదాయములకు లొత్తిగా లోనినదై పోయినది. దక్కను చిత్రకారులలో మీర్ హాషిమ్ అగ్రగణ్యుడు. అతని శిల్పమునకు మెచ్చి జహంగీరు, షాజహాను పాదుషాలు అతనిని ఆగ్రాయందలి తమ దర్బారునకు గొనిపోయిరట.

చిత్రము 114. రాక్షసునిపై శివుడు తాండవించుట, లేపాక్షి

గోలకొండ సుల్తానులగు అబ్దుల్లా కుతుబ్‌షాయును (క్రీ.శ. 1626 - క్రీ.శ. 1672), అబుల్ హసన్ తానాషాయును (క్రీ. శ. 1672 - క్రీ. శ. 1687) దేదీప్యమానమైన దర్బారు నేర్పాటు చేయుచుండిరి. మీర్ హాషిమ్ శైలిలో అనేకములైన సుల్తానుల సామంతుల రూప పటములు వ్రాయబడెను. అర్ధముఖాకృతిలో మొగలాయి బాణియు, రంగుల రేఖల సౌకుమార్యముతో పారశీక ఛాయలును వీనిలో స్పష్టముగ వ్యక్త మగును. అబ్దుల్లా కుతుబ్ షా నడపించుచున్న యూరేగింపు ఒక బ్రహ్మాండమగు చిత్ర

ముగా వ్రాయబడి యున్నది. దీనిలో చిత్రకారుడు చమత్కారముగ మీర్ జుమ్లా, అక్కన్న మాదన్నల యొక్క ముఖాకృతులను అమర్చి యున్నాడు. పెద్ద కూర్పులుగల యిట్టి చిత్రములలో నలుప్రక్కల దిద్దియున్న అంచువంటి చిహ్నములు అజంటా చిత్రములను జ్ఞప్తికి తెచ్చుచున్నవని కళాభిజ్ఞురాలు స్టెల్లా క్రామెరిష్ అభిప్రాయము.

క్రీస్తుశకము 18, 19 శతాబ్దములలో ఆంధ్ర చిత్రకళ అధోగతి పాలైనది. పరరాజ్య పాలనమే దీనికి ముఖ్య కారణము. విదేశీయాభిరుచు లలవడుటయు, పాశ్చాత్య సంప్రదాయములం దభిమానము పెరుగుటయు దేశీయ కళ లడుగంటుటకు ముఖ్య కారణము. చిత్రకళ లలిత కళగా నుండక జానపద కళగా, చేతిపనిగా మారెను. బందరులోని కలంకారీ పనులలోను, కాళీకావడి పటములలోను, దశావతారపు బిళ్ళలపై బొమ్మలలోను, తోలుబొమ్మల యలంకారములలోను, కొండపల్లి ఆట వస్తువులలోను అది తల దాచుకొనెను. అయినను చేతిపనులు జానపదకళ కాశ్రయముగా నుండుటచేతనే చిత్రకళ తెలుగు గడ్డపై సజీవముగా మిగిలి యున్నదేమో! లక్క పనులపై ముచ్చిలు రంగులు పూయక యుండినచో దానికి బొత్తిగా నిలువ నీడయైన లేకుండెడిదేమో!

నవ్యాంధ్ర చిత్రకళ యిరువదవ శతాబ్దములో తెలుగుదేశమున సంభవించిన 'సాంస్కృతిక పునరుద్ధరణము' యొక్క వర ప్రసాదము. జాతీయ జ్ఞానోదయములోను, నూతన చైతన్యములోను, భావావేశపు పొంగులోను ఇది బయల్వెడలినది. దీనికి కొంతవరకు రాజమహేంద్రవరములో ఆస్వాల్డ్ జేమ్సు కూల్డ్రే దొరయును, మచిలీపట్టణములోని ప్రమోద కుమార ఛట్టోపాధ్యాయులును ప్రబోధకులు. కడచిన 30, 40 ఏండ్లనుండి ఉత్తరమున బ్రహ్మపురినుండి దక్షిణమున చెన్నపురి వరకును, తూర్పున భీమవరమునుండి పడుమట పెనుగొండ వరకును చిత్రకారు లనేకులు క్రొత్త మెరుగులు చిమ్ముచు పలుపోకడలతో, భిన్న రుచులతో చిత్రరచన సాగించుచున్నారు.

ఈ చిత్ర లేఖకులలో పేర్కొనదగిన ముఖ్యులు స్వర్గీయులు దామెర్ల రామారావు, అడవి బాపిరాజు, సి. యన్. వెంకటరావు, వి. వి. భగీరథిగారలు. దామెర్ల రామారాయని జీవితము ముగియని మధుర స్వప్నము వలె బొత్తిగా 28 ఏండ్లలోనే ఆకస్మికముగా అంతరించిపోయినది. ఆయన రాజమహేంద్రవరములో స్థిరపడి స్వీయ చిత్రాగారమును నెలకొల్పి అపారమగు కృషిచేసి స్వతంత్రముగా ఒక చిత్రకళా సంప్రదాయమును సృష్టింపసమకట్టెను. యవన, అజంటా ప్రభావములు ఈ శిల్పి చిత్రములలో సమ్మేళనము పొందినవి. పాశ్చాత్యుల వాస్తవికతను, ప్రాచ్యుల భావ ప్రాధాన్యమును మేళవించి సమరస దృష్టితో సృష్టి చేయుటకై ఆయన కావించిన విశ్వప్రయత్నమును కూల్డ్రే పండితు డెంతయో యగ్గడించెను. రామరాయని చిత్రములలో పేర్కొనదగినవి 'బావియొద్ద', 'పుష్పాలంకారము, 'నంది పూజ', 'సిద్ధార్థ రాగోదయము' అనునవి. వీనియన్నిటియందును తెలుగుతనముట్టిపడుచుండును. అడవి బాపిరాజు సర్వతోముఖ ప్రతిభాశాలి; కవి; వక్త; నటుడు; చిత్రకారుడును; బందరులోని జాతీయ కళాశాలలో తయారయినవాడు; కంటికి కానరాని దృశ్యములను కలముతోను, మాటల కందని భావములను కుంచెతోను వర్ణింప గలిగిన సవ్యసాచి. ఈయన చిత్రములలో 'సముద్రగుప్తుడు', 'తిక్కన కవి' మొదలగునవి స్మరింపదగినవి. ఈయన రేఖాలేఖ్యము లలంకార ప్రధానములు. బాపిరాజు చిత్ర రచనలో నిగూఢమగు భావములతోపాటు అజంటా, అమరావతి, నాగార్జునుని కొండల యందలి మూర్తులు, సొగసులుకూడ ప్రతిఫలించినవి. పెనుగొండ, లేపాక్షి, తాడిపత్రి క్షేత్రములలో మిగిలియున్న విజయనగర శిల్ప సంపదకును, ప్రకృతి రామణీయకత్వమునకును సి. యన్. వెంకటరావు వారసుడు. సుకుమారులును, సుందరులును అగు స్త్రీమూర్తుల నెన్నింటినో ఈయన చిత్రించియున్నాడు. 'సుగాలిపడుచు', 'శ్రీరాముడు-ఉడుత', 'నాగకన్య' 'గౌతమి అవతరణము' మున్నగునవి ఈయన ముఖ్య చిత్రములు. మనోరంజకమగు రంగుల కూర్పును ప్రదర్శించుటలో వెంకటరావద్వితీయుడు. ఆంధ్రమున ప్రకృతి చిత్ర రచనలో ఏకైక స్థానము నలంకరించుటయే వి.వి. భగీరథియొక్క ప్రత్యేకత. గండశిలల వాస్తు శిల్ప వైచిత్ర్యము, దూరపు కొండల నునుపు, పొగ మంచు తెరల లీలలు, తరుచ్ఛాయలు, నింగి నీలిమ, సంధ్యారుణిమ ఈయన చిత్రములలో పునః సృజింపబడినవి. ఈతని ఒక్కొక్క చిత్రము రంగులతో అల్లిన పద్య మనదగును. గాఢమగు మానసికావస్థలు వీనిలో ప్రతిబింబించుచుండుట గొప్ప విశేషము.

రాజమహేంద్రవరములోని 'రామరాయ కళాశాల', బందరులోని 'జాతీయ కళాశాల', గుంటూరులోని 'శారదా నికేతనము', పెనుగొండలోని 'రాయలసీమ ఆర్ట్సు అకాడెమీ', చెన్నపురిలోని 'అభ్యుదయ చిత్రకార సంఘము', ఇటీవల విశాఖపట్టణములో స్థాపింపబడిన 'ఫైన్ ఆర్ట్సు అకాడెమీ' మొదలైన సంస్థలయొక్కయు, ప్రత్యేక చిత్రకళాచార్యుల యొక్కయు యాజమాన్య, ప్రోత్సాహముల

వలన ప్రస్తుతము తెలుగు దేశమున చిత్రకళాకృషి ధారాళముగా జరగుచున్నది. కాని ఇంతవరకు చిత్ర రచన తృప్తికరముగా లేదు. దీక్షతోను, ఉత్కృష్ట లక్ష్యముల తోను, ప్రావీణ్యముతోను పని సాగింపవలసి యున్నది. చిత్రకళలో బంగారు పంట పండవలసి యున్నది.

ప్రాచీనాంధ్ర చిత్రములు కలవు. ఆధునిక ఆంధ్ర చిత్రములు అరుదు. క్రీ. శ. 5, 7, 16 శతాబ్దములలో చిత్ర రచనలో సంభవించిన స్వర్ణ యుగములు కాల చక్రము తిరుగుటతో మరల రానున్నవేమో! ఆంధ్ర ప్రదేశావతరణమయినది కనుక రాజకీయముగ శుభసమయ మాసన్నమైనది. నేటి చిత్రకళా ప్రదర్శనములలో కానవచ్చు ఉత్తమ చిత్రములు ప్రాత క్రొత్తల మేలు కలయిక లనదగును. కొన్నిటియందు అపూర్వపు, అలౌకికపు సందేశ మేదో చూపట్టుచుండును. సనాతనములైనను, అభ్యుదయ రచనలైనను, సంప్రదాయ బద్ధములైనను, వ్యక్తిగతములైనను, అ వన్నియు మనకు సమానముగ నాదరణీయములే.

విస్మరింపబడిన భిత్తి చిత్ర రచనను పునరుద్ధరింపవలయు ననియు, పోయిన ప్రభువుల పోషణకు బదులుగా ప్రజల యాదరణ శిల్పులకు కావలయు ననియు మన కోరికలు.

ఆంధ్రుడు స్వభావముచేత కళారాధకుడును, రసపిపాసియును. తెలుగు గడ్డ అంతయు అందాల 'పాలవెల్లి' కావలయు నని అతని సంకల్పము. తెలుగు తల్లికి అతని చిత్ర సంపుటి కంఠమాల అయితే అతని జన్మము సార్థకమే.

మ. సూ. ప్ర.

సంగీతము

భారత దేశమందు సంగీతకళ పరమ ప్రాచీనమైన వానిలో నొకటి. పదుమూడవ క్రీస్తు శతాబ్దము మొదటిలో నుండిన నిశ్శంక శార్‌ఙ్గదేవుడు ప్రాచీన సంగీత మత ప్రవర్తకులని పార్వతీ పరమేశ్వరు లాదిగా ముప్పది తొమ్మిది మందిని పేర్కొని 'అన్యేచ బహవః పూర్వే' అని చెప్పినాడు [1]. అతనికి తరువాతి సంగీత లాక్షణికులు లెక్క కందని వారు. ప్రాచీనులలో సదాశివుడు మొదలగు దివ్య వ్యక్తులు కొందరిని వదలినను అనేకు లితరులు గ్రంథ కర్తలుగానో, సంప్రదాయ ప్రవర్తకులుగానో ఉండిన వాస్తవ వ్యక్తు లనుటకు సందేహింపబనిలేదు. కాని వారి రచనలు — లక్ష్య లక్షణములు — బహుళముగా కాల గర్భమున గలసి పోయినవి. ఉన్నవానిలో ప్రాచీనతమమని చెప్పదగినది భరతుని నాట్యశాస్త్రము. దీని కాలము క్రీ. పూ. రెండవ శతాబ్దికి మీరదని చెప్పుదురు. ప్రక్షేప విశేషములు, రూపాంతరములు, పాఠాంతరములు ఎన్నో దీనికి కలవు. కాని భరతముని క్రీ. పూ. ప్రథమ శతకమందలివాడైన కాళిదాసుని కాలమునకే నారద, తుంబురులవంటి దేవర్షిగా ప్రసిద్ధి కెక్కినాడు. కనుక ఇప్పటి నాట్యశాస్త్ర గ్రంథ మెప్పటిదైనా దాని మూలకారకుడైన భరతుడు అంత కెంతో పూర్వమం దుండినవాడైనక తీరదు.

భరతాచార్యుడు చేసిన మహా ఘనకార్య మే మనగా శుద్ధస్వర సప్తకమం దొక్కొక్కటిని ప్రత్యేకముగా గ్రహము చేసి నడపినప్పుడు శాస్త్రీయముగా పర్పడు షాడ్జి, ఆర్షభి మొదలైన యేడు శుద్ధ జాతులకు తోడు, వీని పరస్పర సంకరముచే పర్పడి దేశమందు వ్యాప్తిలో నున్న మరి పదునొకండు వికృత జాతులను కూడ గ్రహించి మన్నించుట. భారతీయ సంగీత పద్ధతి ప్రపంచమున కనుగ్రహించిన మహా ప్రసాదమగు రాగ సంప్రదాయమునకు పైజాతులే మూల రూపములు [2]. ఆ వికృత జాతుల పేరు లివి: 1. షడ్జోదీచ్యవతి, ... మధ్యమ, 4. రక్తగాంధారి, 5. గాం... మధ్యమోదీచ్యవతి, 7. గాంధారపంచ... యంతి, 10. కర్మారవి, 11. కైశికి. వీని... జాతులు ఉదీచ్యము లను పేరుగలిగి ఉత్తర దేశీయములని చెప్పదగియున్నవి. తక్కిన వానిలో 'కర్మారవి' గూడ దేశ విశేష సంబంధమును తెల్పున ట్లున్నది గాని యే దేశమో చెప్పలేము. మరి 'ఆంధ్రి' ఆంధ్రదేశము దనుట వివరింప బనిలేదు. తక్కిన వేదేశ భాగములవో తెలియదు.

భరతుని కాలమున దక్షిణాపథములో ఆంధ్రదేశమువారిచ్చిన ఒక రాగజాతి చాల ప్రబలముగా నున్నట్లు ఇందుచే మన మూహింపవచ్చును. కాని దాని స్వరూపము నేడు మనకు సుగ్రహము కాదు. తక్కిన పదునేడు జాతుల వలె ఇదియును నిత్య నూతన విలాసములతో విహరించు భారతీయ రాగ నిర్ఝర ప్రవాహములో కలిసి మరుగువడి పోయినది. గాంధారి - షాడ్జి జాతులు రెంటి సంకరముచే ఆంధ్రి యేర్పడినదని భరతుడు వచింపగా మతంగుడు ఆర్షభి - గాంధారి వీని కలయికచే జనించిన దన్నాడు. మతంగుని కాలమునకే, అనగా సుమారు పదవ శతకమునకే దాని స్వరూపము మారిన దన్నమాట. అతడు దీనికి ని-రి-గ-ప లు అంశస్వరములని, రి-గ లకు ని-ధ లకు సంగతి ముఖ్యమని, షడ్జమును వదలుటచే షాడవము — ఆరు స్వరములు గలది — గూడ అగునని చెప్పి, కొంత విరివిగా స్వర సంచార మిచ్చినాడు. కాని అంతమాత్రమున దాని స్వరూపము మనము తెలిసికొనలేము. 'ఆంధాళి' అను నొక రాగ మున్నది. అది 'ఆంధ్రి'కి ప్రాకృత రూపము కావచ్చును. దాని పునస్సంస్కారమైన రూపమే 'ఆందోళిక' కావచ్చును. నన్నిచోడని కుమార సంభవమున 'ఆందోళి' కలదు. 12 - 13 శతాబ్దులకు చేరిన పార్శ్వనాథుడు దీనిని 'ఆంధాళి' అనియే పేర్కొని లక్షించెను. ఆ కాలమునకే ఇంచుమించు చేరిన పాల్కురికి సోముని పండితారాధ్య చరిత్రలో రాగాల పట్టికలో 'ఆందోళి' కలదు. రామామాత్యుడు 'ఆందోళి'ని 'అధమ' రాగములలో చేర్చి లక్షించెను [3]. నిషాద, గాంధారములు రెండును లేని ఔడవ రాగము - ఐదు స్వరములు గలది — ఇదని అతని లక్షణము. పోల్నారి

1. సంగీత రత్నాకరము 1-1.15-20.

2. రాగ మను పేర వ్యవహారము భరతుని కాలమందు లేదని, అది మతంగుడు మొదలగు తరువాతి లాక్షణికుల కాలమందే వచ్చినదని కొందరు భావించినారు. కాని జాతికి గల పది లక్షణములలో రెండవది యగు 'అంశ' స్వరమును వివరించుచో 'యస్మిన్ వసతి రాగస్తు యస్మాదేవ ప్రవర్తతే...సోఽంశః స్యాత్' (నాట్య శా., 28-72) అని భరతుని వాక్యము కలదు. ఇక్కడ రాగమనగా నేటి పారిభాషికమైన అర్థముగాక వట్టి 'రక్తి' అని మాత్రమే చెప్పవచ్చునా అనునది విమర్శింపవలసిన విషయము.

3 స్వరమేల కలానిధి, 5-10; 5-65. ఎమ్. ఎస్. రామస్వామయ్యర్ ప్రకటించిన ప్రతిలో సర్వత్ర 'అంతోలి' అని రూప

కవి ఈ మాటనే అనువదించెను. వెంకటమఖి మతము ఇదే. త్యాగరాజు 'అభిమానము లే దేమి' అను కృతిని ఆంధాళిలో రచించెను [4]. ఇప్పటికి నా దృష్టి కిదే ప్రాచీనతర లక్ష్యము. ముత్తుస్వామి దీక్షితులది 'బృహన్నాయకి' అనునది దీని తరువాతిది. అది 'ఆరోహేచావరోహేచ ధవర్జ్యా' అని 'ఆంధాళికా' అను పేరుతో త్రిస్థాయి సంచారిగా షాడవముగా లక్షింపబడినది. త్యాగయ్యగారి యింకొక కృతి 'రాగసుధారస పానము' అను దానిని ఆందోళిక యనుపేర కొందరును, 'మయూరధ్వని' అను పెద్దపేర మరికొందరును నేడు పాడుచున్నారు. ఇరుతెగలవారి స్వరరచన ఒకటే, 'సరిమపని సనిధమరి' అని షాడవముగా గాంధార వర్జితముగా నున్నది.

భరతుడు నిర్దేశించిన తక్కిన పదునేడు జాతుల పరిణామ క్రమమును ఇంతమాత్ర మైనను తెలిసికొన వీలు లేదు. మతంగుడు మొదలగు తరువాతి లాక్షణికుల కాలమునకు ఆ జాతు లెన్నో క్రమిక పరిణామమును పొంది నామ రూపాలను మార్చుకొన్నవి. భరతుని యేకీకరణ మహోద్యమమును తరువాతివారు సర్వ విధముల కొనసాగించి ఆ జాతుల పరిణత రూప వైవిధ్యము నంతయు గ్రహించి, యేర్పరచి, గ్రామ రాగములు, ఉపరాగములు, శుద్ధరాగములు, భాషలు, విభాషలు, అంతర భాషలు, రాగాంగములు, ఉపాంగములు, భాషాంగములు, క్రియాంగములు - ఇట్లు పది తెగలుగా విభజించిరి. ఆ విభాగ శాస్త్రపు దృఢముష్టికిని సంగీతకళ అణగియుండ లేదు. లక్షణముల కంచెలను దాటి లక్ష్యములు పరువెత్తుచునే యుండెను, ఉన్నవి, ఉండగలవు. కాని నియమమే లేని యే బ్రదుకును మనుష్యులు బ్రదుకలేరు. కనుక భూత - వర్తమానములందలి మార్పులను, కూర్పులను సమరస బుద్ధితో ఏర్చి, చేర్చి, భావికి కొంత మార్గదర్శకముగా కట్టుబాటులను ఏర్పరుపవలసినది లోకకల్యాణ దృష్టిగల నియంతల భారము. సంగీత కళకు లాక్షణికు లందరును యథామతిగా శ్రద్ధతో ఆ పని చేసినవారే. మరి ఈ శాస్త్రము లక్ష్య ప్రధానము గనుక లక్ష్యమునకు విరుద్ధముగా లక్షణ మున్నచో లక్షణమునే తిద్దుకొనవలసినదని శాసించువరకును వారి విశాల హృదయము వెలసినది [5]. వారు చేయని ప్రధాన కార్యము సంగీతమునందలి నాద లయ భాషకు తగిన లిపిని కల్పించుటయే. ఆ లోపముచే లక్షణములు సుగ్రహము కాక మనకు మసకుగా నిలిచినవి. ఇక లక్ష్యము లన్ననో తొంబది పాళ్లు నశించినవి. వాని కాధారముగా నున్న వాగర్థముల పుణ్యాన ఆ పదిపాళ్ళు గూడ శుష్కముగానే యైనను నిలిచియున్నవి. మనలో లక్షణ వాఙ్మయము లక్ష్య వాఙ్మయమున కన్న ఎంతో పెద్ద రాశిగా నిలిచి యుండుట కిదే హేతువు.

ఇట్లు భరతఖండమునం దెల్ల భరతముని మూల సిద్ధాంతములనే ఆశ్రయించి యేక సంప్రదాయమును స్థాపించు ప్రయత్నమును అఖండముగా ఆసేతు హిమాచలముగా పండితులు చేసినను ఇక్కడ సంగీత కళ రెండుగా చీలి కర్ణాటకము, హిందూస్తాని అను పేళ్లతో నిలిచినది. ముస్లిములు మన దేశమును కొల్లగొనవచ్చి రాజ్యమును స్థాపించుకొన్నది మొదలు ఉత్తరాపథమున — సుమారు 12 - 13 శతాబ్దములయందు — ఆ సుల్తానులు ఈ దేశపు సంగీతకళా మాధుర్యమునకు పరవశులగుటయే కాక పార్సీ, అరబ్బు దేశములందలి జాతీయ రుచులను, పద్ధతులను ఇక్కడ ప్రవేశపెట్టి, పోషించి వ్యాప్తికి దెచ్చిరి. అలా ఉద్దీనుని ఆస్థానమందు కవి, గాయకుడు, యోధ, మంత్రియునై యుండిన అమీరు ఖుస్రూ అను మహామహుడు ఈ పద్ధతికి మూలపురుషుడని ఔత్తరాహుల నమ్మిక. అతని కాలము 1236 - 1315 క్రీస్తు శకాబ్దములు.

తక్కిన అన్ని విషయముల వలెనే సంగీతకళను గూర్చి కూడ హిందువుల దృష్టి ప్రాయికముగా ఆధ్యాత్మికమైనది. అందలి మరుగులను తోడి తోడి ఉత్తరోత్తరముగా పరతత్త్వలీలావిలాసశక్తులను హార్దముగా తెలిసికొని యనుభవించుట మన పరాయణము. మన పాలి కిది 'ధర్మార్థకామమోక్షాణాం ఇదమే వైకసాధనం' [6] అనిపించినది. కనుకనే స్వరములు, రాగములు, తాళములు మొదలగువానిని గూడ దేవతా బీజాక్షరమంత్ర పూర్వకముగా అప్రాకృతముగా ఉపాసించుట మన పద్ధతి. బహిరింద్రియ తృప్తికి భారతీయులు పరాఙ్ముఖులు కారు కాని అంతటితోనే తృప్తిపడువారును గారు. ఈ దృష్టి చాలనివారు గనుక మహమ్మదీయ రాజులును, రాజ్యాధికారులును ప్రాకృతదృష్టితోనే సంగీతకళను గొలిచిరి.

మున్నను మద్రాసు ప్రాచ్య పుస్తక భండారమందలి వ్రాత ప్రతిలో 'ఆంధాళి' అనియే రూపము మూడుచోట్ల గలదు. అందలి భిన్న పాఠములను సంగ్రహించి నా కిచ్చి యుపకరించినది మిత్రులు శ్రీ తిమ్మావజ్ఝల కోదండరామయ్యగారు.

4. రేర్ అండ్ అన్ పబ్లిష్డ్ కీర్తనాస్ ఆఫ్ త్యాగరాజ, పు. 165-6; ఈ కృతి తాళ విన్యాసము తప్పుల తడకగా ఉం దున్నది. 50 సంవత్సరములక్రింద దీనిని పలుమారు విన్నాను. హరికాంభోజి మేళములోనిదిగా 'పరిగమ పధనిస మరిగమరిస' అను త్రిస్థాయి సంపూర్ణ సంచారముతో సాగిన దిది. ఈ ముద్రణములో ఇది ధైవతము లేని షాడవము.

5. స్వరమేల కలానిధి, స్వర ప్ర. 10-14.

6. సంగీత రత్నాకరము, 1-1-30

శ్రోత్రరంజనము వారికి చాలును. 'శ్రోతృచిత్తరంజనము' కావలెనని ప్రాచీన భారతీయు లన్నారు. శుద్ధమైన శ్రుతి లయముగల నాదము శ్రోత్రము నాకర్షించును. అందలి సూక్ష్మతర సూక్ష్మతమ భేదములు, వాని పరస్పర సంవాదములును శ్రోత్రమూలముగానే చిత్తము నాకర్షించును. మొదటిది ఆపాత మధురము, రెండవది ఆలోచనామృతము. 'సంగీత మపి సాహిత్యం సరస్వత్యాః స్తనద్వయమ్ — ఏక మాపాత మధురం అన్య దాలోచనామృతమ్' అన్న సంస్కృత సూక్తి సాహిత్యాభిమాన మెక్కువగాను సంగీతానుభవము తక్కువగాను గలవా రెవరో అన్న మాట. మహమ్మదీయుల శ్రోత్రరక్తి పిపాస ఉత్తరదేశమందు శుద్ధనాద ప్రధానమైన సంప్రదాయమును వ్యాపింపజేసినది. దక్షిణదేశమున సూక్ష్మనాదలయముల వ్యాప్తి గమకముల మూలముగా వేరు రూపములను కళ కిచ్చినది. నాదశుద్ధికంటె దాని సూక్ష్మత, దాని వలన స్ఫురించు భావ సూక్ష్మత, వీనికితోడుగా కాలలయమందలి గంభీర సుకుమార భేదములును కర్ణాటక సంగీతమును రూపుగొల్పినవి. దీనికంటె దానికి మనదేశమందు వ్యాప్తి యెక్కువగా నుండుటకు కారణము గూడ దాని శ్రోత్ర రంజన శక్తియే కాని చిత్తరంజన శక్తి అంతగా కా దనుట సూక్ష్మేక్షికతో గమనింపవచ్చును.

భరత సంప్రదాయమున శ్రుతి - లయములు రెండును మాతాపితల వలె సమానగౌరవము గలవి కావున మొన్న మొన్నటిదాక లాక్షణికు లెవ్వరును ఈ కర్ణాటక— హిందూస్తానుల భేదమును గమనింపలేదు [7]. పదుమూడవ శతకాదిలో అమీరు ఖుస్రూ చేసిన యీ ప్రయత్నము ఒక నూ రేండ్లలో రెంటికిని భిన్న స్వరూపమును స్పష్టముగా ఇయ్యగలుగుట అసాధ్య మేమియు కాదు. కాని తరువాతి లాక్షణికు లెవ్వరు గాని ఆ రెండు పేళ్ళను పేర్కొనకపోవుట మాత్రము మనము గమనింపదగిన వింత. మరి దాక్షిణాత్య పద్ధతికి కర్ణాటక మను పేరు కర్ణాట సామ్రాజ్యము మూలముననే వచ్చిన దనవలెను. క్రీ. శ. 15-16 శతకములందే ఆ సామ్రాజ్యము నెలకొన్నది కనుక 14 వ శతకాది భాగమందే ఆ పేరు ఏర్పడుట దురూహమైన విషయము [8]. అభిమాన భేదము, అభిరుచి భేదమును శాస్త్రదృష్టికి అకించిత్కరములు. గౌడ, కర్ణాట, బంగాళ, మరాట, గుర్జర ప్రముఖ నానా దేశములందలి వరుసల నన్నిటిని సంగ్రహించి ఎరుకలు, గొల్లలు, చెంచులు మొదలగు ఆటవికుల పద్ధతులను గూడ వదలక కలుపుకొన్న ప్రాచీన లాక్షణికులకు ఈ రెండు పద్ధతులను విభిన్నములుగా భావించు మనఃప్రవృత్తి యుండదు. ఎన్నో రాగముల, గీతముల పద్ధతులను దాక్షిణాత్యులు ఉత్తరదేశమునుండి స్వీకరించినారు. హెజిజ్జి, సహానా, అఠాణా, తిల్లానా మొదలగువాని పేళ్లు గూడ మార్చలేదు. కాని అక్కడి సామాన్య స్వరూపములను గ్రహించి తమ గంభీర మార్గమున వానిని సంస్కరించి తమవి చేసికొన్నారు. క్రీ. శ. 17 వ శతకమున కల్యాణి, పంతువరాళి మొదలగు రాగములు గీత-ప్రబంధ-ఠాయములకు యోగ్యములు కానివని వెంకటమఖి అన్నాడు. కాని తరువాతి గాయకుల ప్రతిభా బలముచే అవి యెట్లు సంస్కరింపబడి యెంతటి గౌరవము నందుకొన గల్గినవో నేడు మన మెరుగుదుము. రాగములలో ఉత్తమ మధ్యమాధమములను విభాగములుకూడ ప్రాచీనము కాదు. మరి ఆ విభాగమునకుకూడ కారణము వాని స్వరముల సంవాద వివాదాది ధర్మములే కాని జాతి దేశాది భేదముల వలన నేర్పడిన అసూయ కాదని దృఢముగా చెప్పవచ్చును. స్వచ్ఛంద ప్రవృత్తిగల నేటి సినిమా దాటులను గూర్చి విమర్శకులైన సంగీత రసికులకు గల అతృప్తియు అట్టిదే. వాని అందచందములు వట్టి యైంద్రియికములు, తాత్కాలికములు; ఎందును లోతుకు దిగనివి.

నిజము చూడబోయినచో పూర్వకాలమున సంగీత కళను గూర్చి శాస్త్రీయ వ్యాసంగము మన దేశమున తమిళులు కొంత శ్రద్ధతో జరిపినా రనవలయును. అసలు సప్తస్వరములు మొదలగు వానికే వారు సొంతమగు పేళ్లు పెట్టుకొన్నారు. [9] కాని రాగవ్యక్తి ప్రధానమైన పద్ధతినే వారుగూడ పరిశీలించి పెంపొందింప ప్రయత్నించుటచేత, స్వరముల సంవాద వివాదానువాద ధర్మములు ఈశ్వర సంకల్ప సిద్ధములై అందరకును సమానమే యగుటచేత

7. హరిపాలదేవుడు - క్రీ. శ. 14 వ శతకాదిలో సంగీత సుధాకరమున,

'తదపి ద్వివిధం ప్రోక్తం దక్షిణోత్తర భేదతః
కర్ణాటకం దక్షిణేస్యాద్ధిందుస్థాని (సి?) తథోత్తరే'

అని ప్రప్రథమముగా కర్ణాటక - హిందూస్తాని భేదమును పేర్కొన్నాడు. ఈ పద్యమును శ్రీ పి. సాంబమూర్తిగారు తమ 'సౌత్ ఇండియన్ మ్యూజిక్, బుక్' - అను పుస్తకమున ఉదాహరించిరి, పుట 7.

8. అసలు హరిపాలుని కాలము నిస్సందేహముగా ఏర్పడినదా? మరి నేను చూడగల్గిన సంగీత సుధాకరము వ్రాత ప్రతిలో - అది యింకను అముద్రితము - పై శ్లోకము కానరాదు. (శ్రీ వెంకటేశ్వర ప్రాచ్య పరిశోధనశాల పుస్తక భాండాగారము ప్రతి, నం. 7515, 7516).

9. తమిళ వాఙ్మయమందలి ప్రాచీన గ్రంథములను, టీకలను పరిశీలించి అందలి విచ్ఛిన్న విషయములను ఏర్చి కూర్చి స్వామి విపులానందులు 'యాళ్ నూల్' అను అసాధారణ గ్రంథము

సర్వంకషమైన భరత సంప్రదాయ సాగరములో ఆ ద్రావిడ పద్ధతియు కలిసిపోయినది. ఇప్పటికి తమిళజాతిలో మిగిలి నది ఆ ప్రాచీనుల గానకళా శ్రద్ధ, అభిరుచి మాత్రమే.

సంగీత కళకు లక్ష్య లక్షణముల నిర్మించి వ్యాప్తికి దెచ్చుటయందు ఆంధ్రుల పాలు గొప్పది. 11 వ శతాబ్దికి వెనుక తొల్లిటి ఆంధ్రుల చరిత్రమును సూచించునట్టి అమరావతి, నాగార్జునకొండ, గోలి మొదలగు స్థలము లందలి స్తూప, విగ్రహ శిల్పములలో వివిధ వీణలు, వేణువు, మృదంగము మొదలగు వాద్యములు గలవు. ఇవి క్రీ. పూ. రెండవ శతకము మొదలు క్రీ.శ. మూడవ శతాబ్ది మధ్యము దాక నుండు కాలమునకు చేరినవని పరిశోధకుల యభి ప్రాయము. హాల మహారాజు సంగ్రహించిన 'సప్తశతి' లోని యీ ప్రాకృతగాథ ఆంధ్రసామ్రాజ్యమందు గాన నాదములకున్న యసాధారణ గౌరవమును వెల్లడించును.

" గాహాణయ గేయాణయ
తంతీ సద్దాణ పోఢ మహిళాణ
తాణం సొచ్చియ దండో
జే తాణ రసం నయాణంతి "
....

(" గాథలందు గేయ గతులందు వీణెల
పలుకులందుఁ బ్రౌఢ మెలఁతలందుఁ
గలుగు మేలి రసము గనుఁ గొనలేనివా
రవని నున్న వారి కదియె శిక్ష "[10]—నా తెనిగింపు).

క్రీ. శ. 11 వ శతకమునుండి తెలుగు సారస్వతమునందు ఆంధ్రుల సంగీత రసికతకు సాక్ష్య మెంతో కలదు. కాని కవిత్రయములో నన్నయ తిక్కన లిద్దరును ఎక్కువగా సంగీతమం దేమియు అభిరుచిని చూపలేదు. రాజరాజ నరేంద్రుని యాస్థాన సభలో తార్కిక, వైయా కరణాది పండితులు ఎంతెంతో పెద్దవారు నన్నయకంట బడిరి గాని సంగీతజ్ఞులు పడలేదు (ఆది. 1, 8). ఇందలి 'వైణిక గాయకులు నాదిగా' అను వావిళ్లవారిది అధిక పాఠము. నే జూచిన వ్రాతప్రతులలో ఇతర ముద్రణ ములలో లేదు. ఆ యున్న 'వైణిక గాయకులు' గూడ తక్కిన పండితులవలెకాక నిర్విశేషణముగా సభలో నొక

మూల నొదిగినారు. నన్నయ రాజరాజును ఒకచోటూరి 'కావ్యగీతప్రియ' అని సంబోధించినాడు. 'కావ్యగీత' అనునది ద్వంద్వమో, షష్ఠీ తత్పురుషమో తెలియదు. ద్రౌపది పెండ్లి కోలాహలమందు, యాదవుల రైవతకో త్సవమందును వాద్యగానగోష్ఠి స్పర్శ కలదు. ఇంద్ర, యమ, వరుణ, కుబేర, బ్రహ్మ సభలలోగూడ సంగీత గంధము ఎక్కడను గొట్టదు. అప్సరసలు గంధర్వులును ఒకచోట గలరుగాని వారెవ్వరును నోరెత్తరు. మరి వ్యాసమహర్షి ఆ సభలన్నిటిలోను ఆటపాటలకు తప్పక చోటు కల్పించి నను నన్నయ అక్కరలేదన్నాడు.

తిక్కన ఉత్తర రామాయణమున గాని, భారత సంహిత యందు గాని సంగీతవిషయమున సవతితల్లిప్రేమనే చూపి నాడు. అర్జునుడు ఉత్తరకు 'నృత్య గీత వాద్య నైపుణ్యము' నేర్పినాడు గాని దానిని తిక్కన్న యెక్కడను వర్ణింప లేదు. ఇష్టదేవతయగు హరిహరనాథుని ఎంతో విపులముగా, పునరుక్తముగా గూడ పొగడిన తిక్కన ఒక 'గానలోల' అను నంతటి విశేషణమైనను ఆ మూర్తికి వేయలేదు. ఎప్పు డును 'కావ్యరసమునే కొనియాడుచు' నున్న యతనికి ఇతర కళల రసానుభవమున కవకాశము కలుగలేదేమో !

ఎర్రాప్రెగ్గడ సంగీతరసికుడు; కనుకనే నన్నయపేరిటనే రచించిన ఆరణ్యపర్వశేషమున ఆయనచిత్తవృత్తినే యనుక రించినను స్వతంత్రమైన రచనలో ఆ కళయందు తనకుగల గొప్పరసికతనే కాదు, విజ్ఞానమునుకూడ విస్తరముగా చూపుకొనెను. దీనికితోడు ఎర్రన్న కాశ్రయమిచ్చినప్రభువు ప్రోలయవేమారెడ్డి 'నృత్తగీత కళానసల్లిలో పేతోత్సవుడు.'

ఇట్లే నన్నిచోడడు, పాల్కురికి సోమనాథుడు, బమ్మెర పోతన, శ్రీనాథుడు మొదలగు సీమాపురుషుల రచనల యందు సంగీత రసికత ఆ కాలమం దెంత మహనీయ ముగా నుండినదో తెలియనగును. కాకతీయులు, రెడ్డి రాజులు, పద్మనాయక ప్రభువులు మొదలగు దొరలును, వారి యనుయాయులైన ఇతర రాజులును, అధికారులును ఈ కళయం దెంతో గౌరవాభినివేశములను చూపిరి. మరి విజయనగర సామ్రాజ్య కాలమందు ప్రజలు సంగీతానంద మున మునిగి తేలినవా రనవలయును. కృష్ణదేవరాయల నాటి అష్ట దిగ్గజముల రచనలలో నెల్ల ఇది స్పష్టముగా నున్నది. తరువాతి తంజావూరు, పుదుక్కోట, మధుర మొదలగు సామంత - స్వతంత్ర - రాజుల కాలమందు ఈ కళ యక్షగానము, శృంగారపదము, కీర్తన, జావళి మొదలగు పలు త్రోవలలో ప్రజల జీవితమును చూర గొన్నది. రామరాజభూషణుడు 'సంగీత కళా రహస్య నిధి'గా నున్నవాడు. అతని రచనలలో గానవిద్యా వయ

తమిళభాషలో రచించినారు. అట్లే పి. కోదండరామన్‌గారు రచించిన 'తమిళర్ ఇశైక్కరువిగళ్' అను గ్రంథముకూడ (అణ్ణామలై యూనివర్సిటీవారి ప్రచురణము) పరిశీలనార్హము.

10. ఈ గాథ తెలుగుదేశపు సప్తశతి మూలపాఠమందలిదట. గాథాసప్తశతి-వీబరు 1811 లో జర్మనిలో ముద్రించినది: ప. 815). పెదకోమటి వేమారెడ్డి సంగ్రహించి టీకించిన 'సప్తశతీ సారము'న ఇది గలదు. ఆంధ్ర యూనివర్సిటీవారి ప్రచురణము, పు. 8. ఈ మేలి గ్రంథమును చక్కగా సవరించి మరల ముద్రింప వలసిన భార మాంధ్రుల కున్నది. ఇప్పటిది తప్పుల తడక.

గారవు శిల్పమునకు అతని సంగీత కళామహత్వమే మూలమని నమ్మవచ్చును. ఇదిగాక 'ఈతడు రచించిన కృతులు కొన్ని యక్కడక్కడ నేటివరకును పాడబడుచున్నవి' అని శ్రీ కందుకూరి వీరేశలింగముగా రన్నారు. కాని వానిని ఆయన సంగ్రహించి పెట్టిన పుణ్యాన బోలేదు. ఒకవేళ ప్రయత్నించి యుండినను వట్టి సాహిత్యమును మాత్రమే ఆయన సంగ్రహింపగలిగి యుండును. చతుర్విధ కవితలలో మధుర కవితను చేర్చి గౌరవించిరి కాని ప్రాచీనులు దాని మాధుర్యమునకు హేతువయిన గానశరీరమును సంరక్షించి పెట్టుకొను ప్రయత్నము చేసినట్లు తోపదు. పాల్కురికి సోమన పేర్కొన్న వివిధ గేయములు ఇట్లే నశించినవి. ఇట్టి వెన్నో. కాకతీయుల కాలపు కృష్ణమాచార్యుని సింహగిరి వచనాలు, వానివంటివగు శంకర వచనములు, శఠకోప విన్నపములు మొదలగు గేయములును, పద కవితా పితామహుడగు మహామహుడు తాళ్ళపాక అన్నమయ్యగారి, ఆతని పుత్ర పౌత్రుల కొన్నివేల పదములును ఇట్లు గాన శరీరమును పోగొట్టుకొని మనకు మిగిలిన కొన్ని శబ్దపంజరములు. అన్నమయ్యగారి మనుమడు, ప్రఖ్యాత ద్విపదకవి చిన్నన్న - చినతిరువేంగళనాథుడు - రచించిన కృతులలో రెండుమాత్రము సుబ్బరామ దీక్షితులదయచే, సాంప్రదాయికమైన స్వర శరీరముతో మనకు లభించినవి. ఇట్లే వీరవెంకటపతిరాయని కంకితమైన 'గీతప్రబంధ' మొకటి మాత్రము సస్వరముగా పుస్తకములో నిలిచి యున్నది. పై దీక్షితులే రచించి మన కిచ్చినవి ఘనం సీనయామాత్యుని రచనలవంటి వొకటి రెండును లభించుచున్నవి. దక్షిణదేశమం దంతటను వ్యాపించిన క్షేత్రయ్య పదముల, తీర్థనారాయణస్వామి తరంగముల నేటి స్వరరాగమూర్తి కూడ అంతగా ప్రామాణికమైన మూల రచన యని నికరముగా చెప్పలేని వివిధ స్థితిలో నున్నది.

తెలుగుదేశ మందలి రసికులలో పండితులలో అగ్రగణ్యుడైన జగన్నాథ పండితరాయలు గొప్ప కవిమాత్రమే కాక గొప్ప గాయకుడై, బయకారుడై యుండెనన్నమాట ఎందరికో ఆశ్చర్యము గల్గింపవచ్చును. ఢిల్లీ సుల్తాను షహజహాను ఆస్థానమందలివా రతని గానమాధురిని చవిగొన్న పుణ్యాత్ములు. తానసేనునికి తరువాత అతని రచనలే గొప్పవట. అతడు కర్ణాటక సంప్రదాయమున పాడగా విన్న అక్కడివారు భాష యర్థము తెలియకున్నను అతని గాత్ర - రాగముల రక్తిని గ్రహించిరట. అతని రచనలలో ఒకటైనను మనకు నేటికి మిగులలేదు. క్రీ. శ. 18 వ శతకమందలి శ్రీ త్యాగరాజస్వామి మొదలగువారివి, వారి తరువాతివారివియు వగు రచనలే చాలవరకు అసలు చెడకుండ మనలో నిలువగలిగినవి. అందుకు స్వర లయ లిపి యేర్పడుట ముఖ్య హేతువని చెప్పవచ్చును.

మరి లక్షణపథమందు ఆంధ్రుల కైవాడము ఇతరుల కెందును తీసిపోనిది. కొంత పైచేయిగానే యున్నదన్నను చెల్లును. పదుమూడవ క్రీస్తు శతకమునకు ముందున్న లాక్షణికులలో ఎవ రాంధ్రులో, ఎవరు కారో నిర్ణయించు సాధనములు లేవు. ఇప్పటికి తెలిసిన తెలుగు లాక్షణికులలో కాకతీయ గణపతిదేవుని మరదియు, గజసాధనికుడును అగు జాయపసేనాని ప్రాచీనుడు (క్రీ. శ. 1250); గీత రత్నావళి, నృత్తరత్నావళి అను రెండు గ్రంథములు రచించెను. గీతరత్నావళి ఇంకను మనకు లభింపలేదు గాని నృత్త రత్నావళిలోనే అందలి పద్యము లుదాహరింపబడుటచే దాని పేరు మన మెరుగుదుము. నృత్త రత్నావళియం దితడు చూపిన పాండిత్యమును గమనించినపుడు ఇతని గీత రత్నావళి లభింపకపోవుట సంగీతకళ కెంత నష్టమో ఊహింపవచ్చును [11]. నృత్తరత్నావళిని ప్రమాణ గ్రంథముగా క్రీ. శ. 15 వ శతాబ్ది మధ్యమువాడు కుంభకర్ణ మహారాజు తన 'సంగీతరాజ'మున ఉల్లేఖించినాడు.

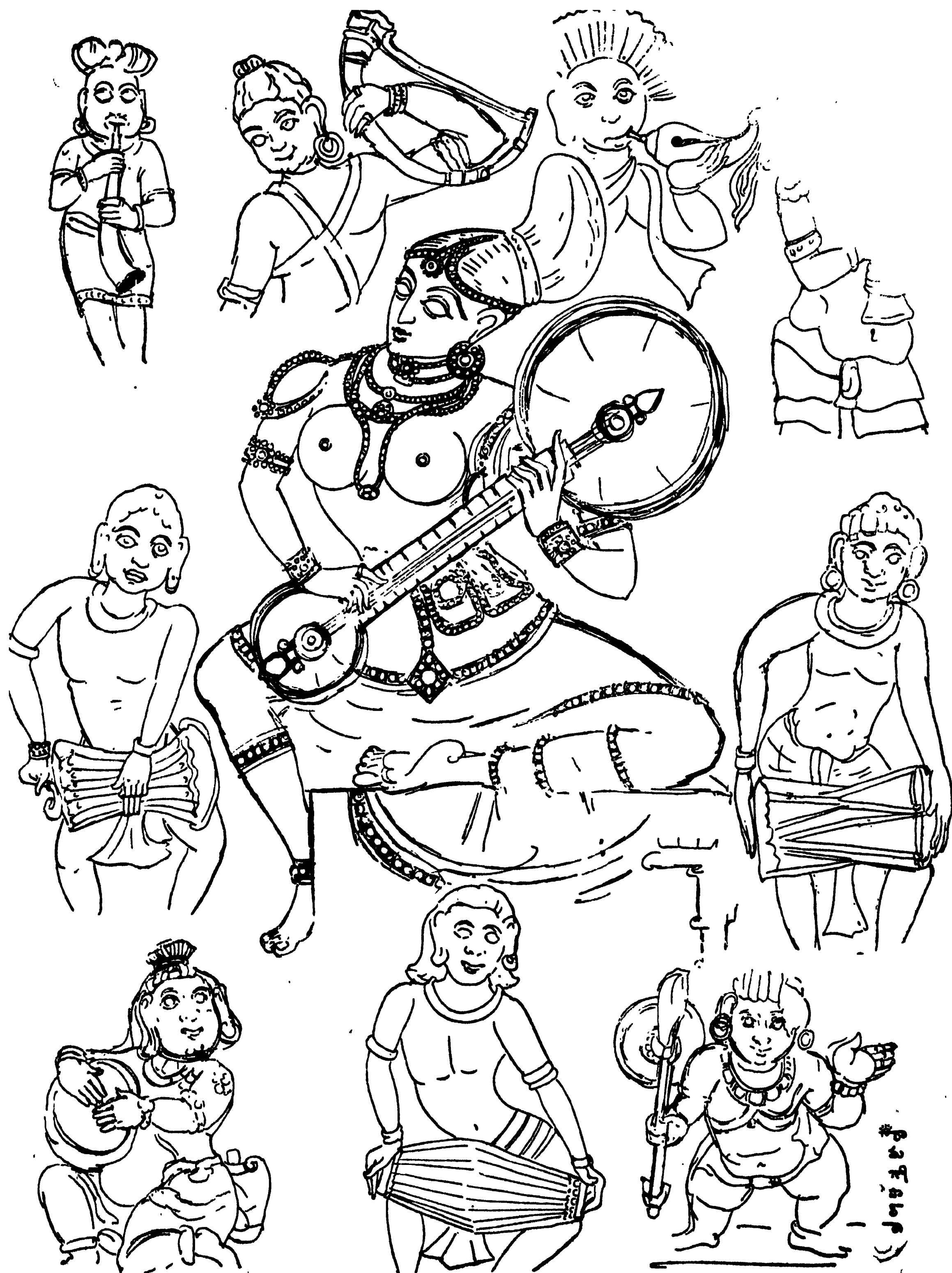
ఈ కాలపు పాల్కురికి సోముని బసవ పురాణముననుం పండితారాధ్య చరిత్రముననుం సంగీతమునకు సంబంధించిన వివిధవిషయములు గలవు. కాని అవన్నియు లక్షణము, లక్ష్యము రెండును లేని వట్టి పట్టీలు. అప్పటి శైవసంప్రదాయమందు సంగీతకళ కుండిన విశిష్టవ్యాప్తిని అవి సూచించు నంతే.

క్రీ.శ. 14 వ శతక మధ్యమందలి శ్రీ విద్యారణ్యస్వామి 'సంగీత సారము'ను రచించినాడని, దాని ననుసరించియే తాను రాగ లక్షణములను వివరించుచున్నాడనని గోవింద దీక్షితులు - క్రీ. శ. 17 వ శతకమువాడు - వచించినాడు. ఆ గ్రంథము దుర్లభము [12].

విద్యారణ్యస్వామి ఆంధ్రుడే యని స్పష్టముగా చెప్పలేము. కాని ఆంధ్ర కర్ణాటకుల కూడలియైన ఆంధ్ర సాహి

11. నృత్త రత్నావళిని వైదగ్ధ్యముతో సంస్కరించి ప్రకటించిన డాక్టరు వి. రాఘవన్‌గారు ఉపోద్ఘాతమున దాని మహిమ వివరించినారు. అదియు, 'లేటర్ సంగీత లిటరేచర్' అను వారి ఆంగ్ల వ్యాసమును - జర్నల్ ఆఫ్ ది మ్యూజిక్ అకాడెమీ, సం. 3, 4 - నాకీ ప్రస్తావమునం దెల్ల చాల ఉపకరించినవి.

12. మైసూరు రాజ్యమందలి మధుగిరి సంస్థానమునకు ప్రభువైన ముమ్మడి చిక్కభూపుడు రచించిన అభినవ భరత సార సంగ్రహము అను అముద్రిత గ్రంథమందు 'సంగీత సార'ముమండి కొన్ని శ్లోకము లుదాహరింపబడినవని, అవి విద్యారణ్య కృతములే కావచ్చునని శ్రీ ఆర్. సత్యనారాయణ బి. యస్. సి., అన్నారు, ఇది విమర్శనీయ విషయము.

త్యమును పలువిధములుగా మొదటినుండి పోషించిన విజయనగర సామ్రాజ్యమును ప్రతిష్ఠ చేసిన ఆ మహనీయునిని ఆంధ్రులు తమవానినిగా గౌరవించుట సహజము, ఆవశ్యకమును. ఇప్పటి వాడుకలో నిలిచిన మేళ - రాగ పద్ధతిని ఈయనకంటె ముందు పేర్కొన్నవారు కానరారు. ఆయన మతము ప్రకారము 15 మేళములను, అందు జన్యములైన 50 రాగములను సంగీతసుధ తెల్పుచున్నది.

రాచకొండ సర్వజ్ఞ సింగమనాయని సంగీత రత్నాకర వ్యాఖ్య - సంగీత సుధాకరము ఈ శతాబ్దములోని గొప్ప ఆంధ్ర రచనలలో నొకటి. మరి ఇప్పటి కదే రత్నాకరమునకు ప్రాచీనతమ వ్యాఖ్య. క్రి. శ. 13 వ శతాబ్ది మొదటి భాగమందు దేవగిరి సింఘణ భూపాలుని యాస్థానమందు కరణికము వహించిన కాశ్మీర బ్రాహ్మణ పండితుడు శార్ఙ్గదేవుడు రచించిన సంగీత రత్నాకరము అప్పటి ప్రాచీనాధునిక సంగీత పద్ధతుల వివరణమున సీమాగ్రంథముగా ఏర్పడినది. సింగమనాయనికి తరువాత పదునైదవ శతాబ్దిలో విజయనగర సామ్రాజ్యమున ఇమ్మడి దేవరాయని యాస్థాన పండితుడు చతుర కల్లినాథుడు 'కలానిధి' యను పేర ఇం కొకవ్యాఖ్య రచించెను. ఇంకను రెండు మూడు టీకలు గలవట. ఇంతైనను నిత్య పరిణామినియైన సంగీతకళకు రత్నాకరము ఎక్కువ పనికిరాక పోయినది. కనుకనే విద్యారణ్యాదులు వేరు మార్గమును పట్టినట్లున్నది. రత్నాకర మందలి లక్షణములు లక్ష్యమునకు విరుద్ధములని, అందు చూపిన ప్రయోగములు అబోధకములై అత్యల్పతరములుగా నున్న వని, పేరుకొన్న రాగాల స్వరూపమును వివరింపలే దని, కనుకనే గాయకులును, వైణికులును ఆ గ్రంథమును వదిలిపెట్టి రని సంగీత సుధాకరుడు నిర్దాక్షిణ్యముగా నన్నాడు. కాని అతడు ఆ విషయములను తానేమో 'నిపుణ'ముగా, ఒకతూరి విన్న మాత్రాన పదావళీ జ్ఞానము కల జనుల కందరికిని సంగీత రహస్య బోధము గల్గునట్లు వివరించినానని చెప్పుకొన్నాడు గాని అదంతయు వట్టి వాగాడంబరము మాత్రమే. ఎట్లును సింగభూపతి వ్యాఖ్య కల్లినాథుని వ్యాఖ్యకంటె కొంత సంగ్రహముగా నున్నను, నేడు సంగీతరత్నాకరము నర్థముచేసికొనుట కెంతో సహాయముగా నున్నది[13].

క్రి. శ. 14 - 15 శతకముల సంధికాలములో కొండవీటి కుమారగిరి రెడ్డి 'వసంతరాజీయ' మను నాట్య లక్షణ గ్రంథమును రచించినాడు. ఇదికూడ, మల్లినాథ - కుమారస్వామి ప్రభృతులగు కావ్య నాటక వ్యాఖ్యాతలు ప్రమాణ గ్రంథముగా ఉదాహరించుట మూలమున మనకు తెలియును గాని అసలు గ్రంథము లభింపలేదు. నాట్యమునకు సంగీత మొక ప్రధానాంగము కనుక ప్రస్తావవశముననైనను వసంతరాజీయమందు దాని వివరణ ముండియుండునని యూహింపవచ్చును.

కొమరగిరిభూపాలుని తర్వాత కొండవీ డేలినపెద కోమటివేమభూపతి - శ్రీనాథ, వామనభట్టుల కాశ్రయదాత 'సంగీతచింతామణి'కి కర్త. అసంపూర్ణములైన దీని రెండు వ్రాతప్రతులు తిరువాన్కూరు పుస్తకభండారమున గలవు.

ఈ క్రి.శ. 15 వ శతక మధ్యమందే విజయనగరపు ఇమ్మడి దేవరాయల సామంతుడైన సాళువ గోపేంద్ర తిప్పభూపాలుడు 'తాళదీపిక'ను రచించినాడు. తాళమునకే ప్రత్యేకముగా రచించిన గ్రంథములలో ఇదే మొదటిదేమో! ఇదిగాక తిప్పభూపతి శివస్తుతి పరముగా వేరు వేరు తాళములకు లక్ష్యములుగా కొన్ని 'ప్రబంధము' లనుగూడ రచించినాడని తోచుచున్నది. ఈ వంశము వాడేయైన నరసింగరాయలే తాళ్ళపాక అన్నమాచార్యుల కాశ్రయ మిచ్చి గౌరవించి ఆయన 32 వేల సంకీర్తనములు శ్రీవేంకటేశ్వరాంకితముగా రచించునట్లు చేసినది. సంకీర్తన లక్షణము అను చిన్న లక్షణగ్రంథమునుగూడ అన్నమయ్య సంస్కృతమున రచించెను. కాని అది దుర్లభము. దానిని అతని మనుమడు చిన్నతిరుమలయ్య తెలిగించినాడు.

క్రి. శ. 16 వ శతకమున విజయనగర శ్రీ కృష్ణదేవ రాయల యాస్థాన కరణికుడు బండారు లక్ష్మీనారాయణ కవి రాయల యంతఃపురమువారికి నాట్య సంగీతాచార్యుడై యుండి 'సంగీత సూర్యోదయము' రచించినాడు. ఇది యింకను అముద్రితముగా మద్రాసు సర్కారు తాళపత్ర గ్రంథాలయమం దున్నది. ఇతనికి భానుకవి తెలిగించిన 'పంచతంత్రి' అంకిత మీయబడినది.

క్రి. శ, 1550 వ సంవత్సరమున అళియ రామరాయల యాశ్రితుడును, కొండవీటి దుర్గాధీశుడును అగు రామామాత్యుడు 'స్వరమేల కలానిధి'ని రచించెను.[14] ఇందు ప్రాచీనగ్రంథములకంటె స్పష్టముగా, సంగీతమున ప్రధాన

---

13. ఈ టీక ముద్రణమున కుపయోగపడిన వానిలో ఒక వ్రాతప్రతిలో, అదియు 1-2 అధ్యాయముల తుదలో మాత్రమే గంగాధరుడను నొకడు దీనిని రచించినట్లు గద్యము గలదట—సం. రత్నా. అడయారు ముద్రణము సం. 2, పీఠిక, 5. మన దేశములో రాజుల పేరి రచనలలో చెల్ల ఇట్టి సందేహమున కవకాశము అంతో ఇంతో ఉండకపోదు. కాని ఇంతమాత్రము సాక్ష్యముచే సింగమనాయని కర్తృత్వము ఇప్పుడు సందేహించుట అయుక్తము.

14. ఇదిగాక ఎన్నో గీత ప్రబంధము లితడు రచించెనట. (స్వర. క, 1-20, 21); కాని యందొక్కటియు మనకు మిగుల లేదు.

వస్తువులైన స్వరముల, మేళముల స్వరూపము మాత్రము వివరింపబడినది. విద్యారణ్యుల 15 మేళములకు మరి యైదు చేర్చి 20 మేళములు వివరించి యందలి జన్యరాగములుగా 78 రాగములను పేర్కొని, అందు 48 రాగములకు లక్షణము చెప్పినాడు. ఇతడు తన మాతామహుడు కల్లపదేశికుడు విద్యానిధి యని, గంధర్వశాస్త్రమందు దత్తిలునివంటి గొప్పవా డనియు చెప్పుకొన్నాడు. సంగీత రత్నాకరమునకు 'కలానిధి' యను వ్యాఖ్య రచించిన గొప్ప మనీషి కల్లినాథు డతడు కావచ్చును. ఇరువురును రాయ బయకార, తోడరమల్ల, అభినవ భరతాచార్య బిరుదాంకితులే; విజయనగరమందలి వారే; క్రీ. శ. 1465 లో ఇమ్మడి దేవరాయల కాలమున నున్నవాడు క్రీ. శ. 1550 లో నున్న వానికి మాతామహుడు కాగలడా యని సందేహింప వచ్చును. కాని అతని వయస్సు అప్పు డెంతో ఇతని వయ స్సిప్పు డెంతో తెలియనిది యీ సందేహము నివృత్తి కాదు. ఐనను అసంభవ మని మాత్రము చెప్పలేము. సంభావ్యమే యైనప్పుడు కల్లినాథుడును ఆంధ్రసంగీత లాక్షణికుల పంక్తి కలంకారభూతుడు కాగల డనుకో వచ్చును. అది యెట్లయినను రామామాత్యుని స్వరమేలకలానిధి కర్ణాటక సంగీత పరిణామములో ఒక ముఖ్య ఘట్టమును తెల్పుచున్నది. లక్షణముపేర వట్టి ప్రాచీన వాక్యములను అనువాదముచేయుట నిష్ఫలమని రామమంత్రి యెదురు తిరిగినాడు. సంగీతము గాంధర్వము గానము అని రెండు తెగలని, అనాది సంప్రదాయముగా గంధర్వులు పాడునది గాంధర్వమని, అందు లక్షణమే ముఖ్యమని, గానము అట్టిదిగాక దేశి రాగ సంప్రదాయము ననుసరించి బయకారులు జనరంజకముగా రచించినది గనుక దానియందు లక్ష్యమే ప్రధానమని, లక్ష్యవిరుద్ధమైన శాస్త్రమును మార్చుకోవలెనని రామమంత్రి ధైర్యముతో పలికినాడు. కనుకనే ఒక స్థాయిలో శుద్ధ స్వరములు ఏడును, వికృత స్వరములు పండ్రెండును గలిసి 19 స్వరములు శార్ఙ్గదేవుడు నిర్ణయింపగా, వికృత స్వరములలో ఐదింటికి ప్రత్యేక స్వరూపము లేదని స్పష్టపరచి మొత్తము పదునాలుగే స్వరాలని రామమంత్రి నిర్ణయించినాడు. అందును రెండు వికృత స్వరములను వదలి మొత్తము పండ్రెండు మాత్రమే ప్రకృతి స్వరములను గోవింద దీక్షితుడు, వెంకటముఖి మొదలగు తరువాతివారు గ్రహించి ఆ ప్రకారమే వీణలో మెట్ల నమర్చిరి. ఆ పద్ధతియే నేటికిని అనువర్తించి వచ్చుచున్నది. ఆ రెండు స్వరములను వదలుటగూడ రామామాత్యునకు సమ్మతము కాక పోలేదు.

వీణ మెట్లమీది తంతులను మేళగించు విషయమున రామమంత్రి కాలమున రెండు పద్ధతు లుండెడివి - శుద్ధ మేళము, మధ్యమేళము అని. వీణను మూపున కానించుకొని నిలువున వాయించునప్పుడు ఎడమచేతిప్రక్క మొదటి తీగ అనుమంద్ర షడ్జముగా, రెండవది అనుమంద్ర పంచమముగా, మూడవది మంద్రషడ్జముగా, నాల్గవది మంద్ర మధ్యమముగా శ్రుతిచేయుట శుద్ధమేళము. మొదటిది అనుమంద్ర పంచమము, రెండవది మంద్రషడ్జము, మూడవది మంద్రపంచమము, నాల్గవది మధ్యషడ్జముగా అమర్చుట మధ్యమేళము. శుద్ధ మేళమునకంటె మధ్యమేళమందు సంగీతమున రక్తి నెక్కువగా నిచ్చు మధ్య తార స్థాయి స్వరములకు స్ఫూర్తి యెక్కువ. వాయించు వేళ్ళకు సౌకర్యమును అధికమే. కనుకనే యిప్పటికి మధ్యమేళమే స్థిరముగా వైణికులలో నిలిచినది. రామామాత్యుడు, 1. అనుమంద్ర - స, 2. అను - ప, 3. మంద్ర - స, 4. మంద్ర - ప —ఇట్లు ఇంకొక మేళమును కల్పించి, దానికి అచ్యుతరాయ మేళమని పేరు పెట్టెను.[15] ఇందును అనుమంద్ర, మంద్ర స్థాయుల కున్నంత ప్రాధాన్యము మధ్య తారములకు లేకపోవుటచే వాడుకలో ఇదియు నెలకొనలేదు. అచ్యుత దేవరాయల రాజ్యకాలమందే యితడు విజయనగరాస్థాన మందలి సంగీత విద్వాంసులలో నొక్కడుగా నుండిన వాడని మన మిందుచే నెరుగగలము.

ఇతడు నిర్వచించిన రాగ లక్షణములను తరువాతి గోవిందదీక్షితుడు, అతని కుమారుడు వెంకటేశ్వర దీక్షితుడును తీవ్రముగా ఖండించిరి. తండ్రి 'సంగీత సుధ' లో 'కొందరు నవీను' లని పేరు చెప్పక యితని మతమును ఖండింపగా కొడుకు స్పష్టముగా రామామాత్యుని పేర్కొని 'చతుర్దండి ప్రకాశిక' లో నిస్సంకోచముగా, అవివేకముగా దూషించెను. వ్యక్తిగతముగానో, రాజకీయ కారణాల వల్లనో వారికి అతనిమీద కలిగిన ఆక్రోశము ఈ విమర్శకు హేతు వనుకొనవలసియున్నది. సంగీతకళ నిత్యపరిణామిని అనుతత్వమును గమనింపకున్నచో నేడు మనము ఆ తండ్రి, కొడుకులను అంతే తీవ్రముగా ఖండించి, విమర్శింప వచ్చును. తత్వదృష్టికన్న స్వపాండిత్య స్ఫోరణమందే వారికిగల యభినివేశము ఆ రెండు గ్రంథములందును స్పష్టముగా నున్నది.

'షడ్భాషాచంద్రిక' మొదలగు అనేక గ్రంథములు రచించిన మహామనీషి చెరుకూరి లక్ష్మీధరుడు 'భరతశాస్త్ర

15. స్వర. క., 8–18 ఇందలి 'మేళవీణేతి లక్షితా' అను ముద్రిత పాఠమునకు ప్రతిగా 'వీణా మయా కృతా' అని వ్రాత ప్రతి పాఠము. మరి 8–78 లో 'మయోదితా' అని ముద్రితాముద్రితములు రెంటను ఒక పాఠమే కలదు.

గ్రంథము 'ను రచించినట్లు గీతగోవిందమునకు అతడు రచించిన [16] శ్రుతిరంజనియను టీకయందలి యుదాహరణముల వలన తెలియగలము. నాట్యము,సంగీతము దీని ప్రమేయము.

ఇదే సమయమందే రామరాజ భూషణుడు ఆ వరకును ఆ యా రాగములకు తగినట్లుగా వెనుక ముందులకు సర్దుకొనవలసి యుండిన వీణ యెదమీది చల సారికలను అచల సారికలుగా మైన మతికించు పద్ధతిని కనిపెట్టి ఆచరణలోనికి తెచ్చినట్లు ఆంధ్రదేశ సంప్రదాయపు మాట.[17] అల్లసాని పెద్దన్న చలసారికలనే పేర్కొన్నాడు, 'నీవీణ నిన్న 'నాట' రాగమునకు తగినట్లు స్వరముల సారికలను మేళముచేసి యుంచినావు. ఇప్పుడు 'దేశాక్షి' రాగమునకు మేళవింపుము' అని వరూధినిని చెలి బోధించినదట. ముక్కు తిమ్మన్న 'మేళవించినవి సుమ్మీ దీని మెట్లు' అని కృష్ణునికి హెచ్చరిక చెప్పు నారదుని మాటలో అజాగ్రత్తతో వీణను చేయాడినప్పుడు మేళము చెడునని సూచించి, ఆ వీణ మేళము చలమేళమే అని తోపజేసినాడు. తెనాలి రామకృష్ణుని 'వీణాపాణింథమపాణి, ప్లవకన్య', 'కిన్నెరవీణె మోపి శ్రుతి గీల్కొన సారెలు చక్కనొత్తి' వాయించునది గనుక అదియు చలమేళమే. కాని రాయల ఆముక్తమాల్యదలో చూడికుడుత్తమ్మ వీణ కప్పుడే 'మయినపుమెట్లు' గలవు. అవి విరహపు వేడికి కరగును, అనగా అచల మేళము అప్పటికే కొందరి వాడుకలోనికి వచ్చిన దన్న మాట. ఈ మేళపు మార్పును తంజావూరి రఘునాథరాయలు తొలుదొల్త చేసినవాడని ఇంకొక యభిప్రాయము కలదని విన్నాను. ఎట్లును వీణా వాద్యమున నాటినుండి నేటిదాక స్థిరముగా సర్వత్ర వ్యాపించిన యీ సంస్కరణము సుమారు క్రీ. శ. 16 వ శతాబ్దమున ఆంధ్రదేశమున జరగినదనిమాత్ర మూహించుట తప్పుగాదు.

క్రీ. శ. 17 వ శతకమందలి ఆంధ్రలక్షణ గ్రంథములలో అగ్రగణ్యమైనది సకలకల సోమనాథుని రాగవిబోధము. తన గ్రంథమునకు తానే విపులమైన టీకయు వ్రాసి గ్రంథము విలువ నెంతో హెచ్చించినాడు [18]. ఇతడు రామామాత్యునివలెనే ఇతడు శుద్ధ - వికృత స్వరాలు పదునాలుగే అని యంగీకరించి, రాగమేళములు మాత్రము అతనివలె ఇరువది యనక ఇరువది మూడని వివరించెను; రాగ స్వరముల సూక్ష్మ భేదములను వీణలో వాయించు పద్ధతులు ఇరువది రెండుగా వివరించి, వానికి వ్రాతలో సంజ్ఞల నేర్పరిచి, ఒక్కొక్క రాగమునకును స్వర సంచార వాదన పద్ధతులను లక్ష్యమార్గమున విపులముగా చూపి మహోపకృతి చేసినాడు. స్వర రాగముల స్వరూప మింత స్పష్టముగా వివరించు గ్రంథము ఇంకొకటి లేదన్నను చెల్లును. 1531 వ శాలివాహన శకవర్షమున ఈ గ్రంథము రచించినట్లు అతడే చెప్పినాడు.

గద్యపద్యమయముగా మొట్టమొదట తెలుగులో సంగీత లక్షణ గ్రంథము రచించిన కీర్తి పోలూరి గోవింద కవిది. 'రాగతాళ చింతామణి'లో

"సంగీత శాస్త్రంపు సర్వంకష ప్రజ్ఞ
గలిగియుఁ దొల్లిటి కవివరేణ్యు,
లిఖాతి నాంధ్రోక్తి శోభిత కావ్యంబు
పచరింపరు"

అని అతడే చెప్పుకొన్నాడు. ఇతడు రామామాత్యుని తరువాతివాడు. స్వర - మేళ - రాగ లక్షణములు అతనివే తెలిగించి చెప్పినాడు [19] కాని ఎంత తరువాతివాడో తెలియదు ; క్రీ.శ. 16-17 శతకముల నడిమివాడని యూహింపనగును. ఇదిగాక తాళమునే ప్రత్యేకముగా వివరించు 'తాళదశప్రాణ దీపిక' అనునదియు ఇతడు రచించెను.

క్రీ. శ. 17 వ శతాబ్దాదియందలి తంజావూరి ప్రభువు రఘునాథ నాయకుడు రచించినట్లుగా నున్న 'సంగీత సుధ' నిజమునకు కర్ణాటకుడైన గోవింద దీక్షితులు రచించి అతని పేరు పెట్టినదే యైనను [20] ఆంధ్ర రచనగానే పరిగణింప వచ్చును. విషయమును ఎంతో మించిన విస్తరము గల అబ్బురపు రచన యిది. రామామాత్యుడు కల్పించిన 'అచ్యుతరాయ మేళము'నకు ప్రతిగా 'అచ్యుతేంద్ర రఘునాథభూప మేళ' మొకటి వీణకు కల్పించినాడు.

---

16. ఈ టీక కొన్ని వ్రాతప్రతులలో పెనుకొండ తిరుమల దేవరాయలు రచించి నట్లున్నను మరికొన్నిట లక్ష్మీధర కర్తృకముగానే స్పష్టమై యున్నది.

17. గురుజాడ శ్రీరామమూర్తి గారి 'కవి జీవితములు', పుటలు. 373 – 74.

18. ఇతడు ఆంధ్రు డనుట వరప్రత్యయముచేత. నిశ్చయముగా అట్లు చెప్పు సాధనములు కానరావు. మీదుమిక్కిలి 'మేల' అను పదమునకు "'థాట' ఇతి భాషాయా" అని (2. 1) హిందీ పదముతో తెలుగువాడు వివరణ మియ్యవలసిన పనియేమి? ఈ పద్య టీకయందే ఇట్టి శబ్దా లింకను గలవు. ఒకవేళ జాతితో ఆంధ్రుడై వృత్తితో ఉత్తర దేశమువాడై యుండెనా?

19. రాగతా. 4 వ ఆశ్వాసమును, స్వర. క., మేళ – రాగ ప్రకరణములను పోల్చి చూడుడు. 'రాగతాళ చింతామణి' మద్రాసు ప్రభుత్వము ప్రాచ్యగ్రంథమాలలో LXXXIX సంఖ్యతో ముద్రితము. దానిని మరల ప్రామాణికముగా పరిశుద్ధముగా ముద్రించుకోవలసిన భారము తెలుగువారిది.

20. ఈ విషయము అతని కుమారుడు వెంకటమఖి స్పష్టముగా చెప్పినాడు – చతుర్దండి : 164.

కాని అదియును వాడుకలోనికి రాలేదు. 'జయంతసేన' మొదలగు రాగములను రఘునాథరాయలు కల్పించినట్లు ఇందు గలదు. తక్కిన రాగము లెట్టివో తెలియదు. జయంతసేన మాత్రము త్యాగయ్యగారి పుణ్యాన 'వినతా సుతవాహన శ్రీరమణ' అను నొక కీర్తనమూలముగా జీవించియున్నది, ఇతడు కల్పించెనన్న రామానందాది తాళములును అంతరించినవి.

'సంగీత పారిజాత' కర్త అహోబల కవి గూడ ఈ కాలమువాడే యని పండితుల యూహ; పేరునుబట్టి చూచితిమేని తెలుగువాడు గాబోలును. కాని యితని రాగ స్వరూపములు కర్ణాటకమునకు కంటె హిందూస్థానీ పద్ధతికి ఎక్కువగా నుపకరించును.

ఇంకను కాల దేశములు తెలియనివారిలో నాట్యచూడామణి, స్వర రాగ సుధారసము అను గ్రంథములు రచించిన అష్టావధాని సోమనార్యుడు, 'నాట్య సర్వస్వదీపిక'ను రచించిన కొటికలపూడి నారాయణశివయోగి మొదలగువారెందరో కలరు. వారి గ్రంథములు ఇంకను బైలుపడలేదు.

క్రీ. శ. 19 - 20 శతాబ్దములలో కర్ణాటక సంగీతమును గురించిన లక్షణ గ్రంథములు తెలుగులో పుట్టినన్ని తక్కిన యే భాషలోను పుట్టలేదు. ముఖ్యముగా తచ్చూరి శింగరాచార్య సోదరుల సంగీత పారిజాతాది గ్రంథములు, వీణ రామానుజయ్యాది సంగీత సర్వార్థసార సంగ్రహము, శ్రీనివాసయ్యంగారి గానభాస్కరము మొదలగు రచనలు, తిరువత్తూరు త్యాగయ్యగారి పల్లవి, స్వరకల్పవల్లి మొదలగునవియు ఈ సందర్భమున స్మరింపదగును. ఆ యన్నిటికంటె ప్రధానము ఎట్టియాపురపు సుబ్బరామ దీక్షితుల 'సంగీతసంప్రదాయప్రదర్శిని'. గ్రంథకర్త అచ్చపు తమిళజాతివాడైనను తెలుగుభాషను చక్కగా నేర్చుకొని అందులో వివిధలక్ష్యలక్షణములను విరివిగా, విస్పష్టముగా, గమక తాళాది చిహ్నములతోగూడ సంగ్రహించి, ప్రకటించి సంప్రదాయమును రక్షించుట కెంతో సహాయపడెను. అతనికి ముందుగాని, తరువాతగాని ఇంత గొప్ప ప్రామాణిక గ్రంథమును రచించినవా రిప్పటికి కానరారు.

కర్ణాటక సంగీతమునకు తెలుగువారి గొప్ప కానుక తెలుగు భాషయే. తెలుగు తక్కిన దాక్షిణాత్య భాషలన్నిటికంటె మొదలు అచ్చుల ప్రాధాన్యమును ఎక్కువగా సంపాదించుకొన్నది; సంయుక్తవర్ణములను వియుక్తము చేసికొన్నది. పదాంతమందు వచ్చు నకార లకారములు - ఎంతో మృదువైనవి కూడ - అజంతములుగా భాషా పరిణామమున మారినవి. సంగీత నాదమును వెలువరచు శక్తి అచ్చులకే కలదు కాని హల్లులకు లేదు - అనునాసికములకు తప్ప. కనుక అచ్చుప్రధానమైన తెలుగు భాష తక్కిన ద్రావిడ భాషలకన్న సంగీతమందు వ్యాప్తిని, వర్చస్సును సంపాదించుకొన్నందుకు వింతపడవలసిన పనిలేదు. మరి యే భాషవారైనను సంగీత రచనకు పూనుకొన్నప్పుడు తమ భాషయందలి హల్లుల ప్రాజాపత్యమును సాధ్యమైనంతవరకును తగ్గించుకొందురు. జయదేవుడు గీతగోవిందమునందలి అష్టపదులను రచించునప్పుడు హల్ప్రధానమైన సంస్కృత భాష నట్లే సంస్కరించి లొంగదీసెను. మరాటి, హిందీ, ఉర్దూ మొదలగు భాషల గీతరచనలందును మన మీ ప్రయత్నమును కనుగొనవచ్చును. ఇప్పుడు ద్రావిడ భాషలందును కన్నడము, తమిళమును ప్రాచీన హలంత రూపములను అజంతములుగా ఎంతో మార్చుకొన్నవి కాని తెలుగున కా లాలిత్యము వానికన్న మొదలే యేర్పడినది. దీనికి తోడు మొదటినుండి సంగీత కళలో తెలుగువా రెక్కువగా పరిశ్రమించుట, కళా కేంద్రములగు విజయనగరము, తంజావూరు, మధుర, పుదుక్కోట మొదలగు రాజాస్థానములలో తెలుగు వాగ్గేయకారులు చొరవతో ప్రవేశించి నెలకొని తమ రచనలు వ్యాప్తికి తెచ్చుట కర్ణాటక సంగీత కళలో తెలుగు భాష కొక సాంప్రదాయికమైన ప్రబల స్థానము నిచ్చినవి. ఇందుచేత తమిళ, కన్నడ, మలయాళ భాషలవారును తెలుగు ప్రయత్నపూర్వకముగా నేర్చుకొని దానిలోనే కీర్తన వర్ణాది రచనను సాగించవలసిన యవస్థకు పాల్పడినారు. అట్టి రచనలలో ఎన్నో తెలుగువారి పరిహాసమునకు గురియైనవి. పట్టణం సుబ్రహ్మణ్యయ్య, రామనాడు శ్రీనివాసయ్యంగారు మొదలగు తెలుగు బయకారు లెందరో తెలుగురాని తమిళులే. కాలక్రమమున ఈ సంప్రదాయము తెలుగువారికనావశ్యకమైన అహంకారమును, ఇతరులకు అనర్థకరమైన అసూయాభిమానములను గలిగించినది. తెలుగు పాటలు పాడరాదని మొండిపట్టు పట్టువరకును తమిళ కర్ణాటకు లనేకులందు దాని ఫలము వ్యాపించినది. ఇంకను ఇతర భాషలనే వాడరాదని కూడ ఈ దృష్టి సుతి మించినది; కాని సంగీతము విశ్వజనీనమై భాషల యెల్లలను మీరి వ్యాపించు నాదకళ గనుక పై యల్ప భావములు ఎక్కువగా వ్యాపింపలేవు; త్వరలో నశించి విశ్వమంగళమును సాధింపగలవు.

రా. అ. కృ. శ.

నాట్యకళ

జమిలి కళలగు నృత్త గీతములకు తానకమైన నాట్య శాస్త్రమును వివిధ విజ్ఞాన శాఖలతోపాటు ఆంధ్ర రాజన్యుల పోషణమున నభివృద్ధి పొందినది. ప్రాచీన కాలము నుండియు నీ రెండు కళలును ఆంధ్ర దేశమున ప్రజాదరణమునకు పాత్రములై విలసిల్లుచుండిన వనుటకు అమరావతి యందును, నాగార్జునుని కొండయందును కానవచ్చుచున్న శిల్ప చిత్రములే నిదర్శనము. గండారపు కళ (ప్లాస్టిక్ ఆర్ట్)ను మాత్రమే నిదర్శనముగా గ్రహించినచో నాట్య కళయందు ప్రజలకు గల యభిరుచి విజయనగర రాజుల కాలమువరకు ననలు సాగుచుండిన దనవచ్చును. ప్రకృత విషయము నాట్యకళ. కావున నీ కళ ఆ కాలమున ప్రచారములో నుండెనని రుజు వగుటయే కాక భరత ముని ప్రోక్తములయి అభినవ గుప్తాచార్యులచే విపులముగ వివరింపబడిన 'పిండి బంధము' లనుబృందనృత్యములును ప్రచారమున నుండినట్లు అమరావతీ శిల్పములవలన స్పష్ట మగుచున్నది. మూల గ్రంథములయందు వాగ్రూపమున వర్ణింపబడిన నృత్య విశేషము లచట సుందర శిలామయ శిల్ప రూపమున రూపమును దాల్చినవి. ఇట్టి శిల్ప చిత్రమొకటి అమరావతియందు గలదు. అందు నలుగు రాటకత్తెలు కలిసి నృత్యము చేయుచున్నారు. అందలి రచన, తూగు, సౌకుమార్యము ప్రశస్తముగా నున్నవి. బ్రిటిష్ మ్యూజియమున భద్రపరుపబడిన అమరావతీ శిల్పములలో కూడ ఒక నృత్య దృశ్యము కలదు. అం దొక యువతి వల్లకిని మీటుచుండగా నిం కొక యువతి వేణుగానము చేయుచుండును. తదనుగుణముగా నొక నర్తకి నృత్యము చేయుచుండును. గుంటూరు జిల్లా యందలి గోలి శిల్పములలో నొక యువతి విపంచిని మీటుచున్న ట్లొక శిల్పమున్నది. నాగార్జునుని కొండయందు విపంచిని మీటుచున్న యువతి శిల్ప మిట్టి దొకటి యుండుటయే కాక ముగ్గురు స్త్రీలు బృందనృత్యము చేయుచున్నట్లు నొక శిల్ప దృశ్యము కలదు. మీద పేర్కొనిన అమరావతి యందలి బృంద నృత్య శిల్పమున కంటె నది యంద చందముల కొంచెము కొరతవడినను, అంత హృదయాకర్షకము కాక పోయినను దానితో సరిసమానముగా గ్రహింపదగినదియే.

నాట్యము సాతవాహనుల, ఇక్ష్వాకుల కాలమున మహారాజుల, సంపన్నుల ఆశ్రయమున వర్ధిల్లిన దనుటకు అమరావతి, నాగార్జునునికొండ శిల్పములలోని చిత్రములే తార్కాణము. వారి కాలమునకు తరువాత ఆ కళ యె ట్లుండెనో తెలిసికొనుటకు శిల్పములోనైనను ఆధారములు కానరావు. కాని యది పౌరాణికమత విజృంభణ కాలమున రాజాదరణమువలన కంటెను ఎక్కువగా దేవాయతనాశ్రయమున వర్ధిల్లిన దనుట కవకాశము కలదు. పూర్వచాళుక్య పరిపాలనమున శివాలయమున కగ్రహారము దాన మిచ్చుటకు గల ప్రయోజనములలో తత ఘన సుషిర ఆనద్ధ వాద్య వాదక గాయక నటకాచార్య విలాసినీజనమును పోషించుట ఒకటి (తత ఘన సుషిర ఆనద్ధము లనగా నాలుగు రకములైన వాద్యములు. వీణలోనగునవి తతములు; కంచుతాళములు లోనగునవి ఘనములు; మద్దెల లోనగు చర్మవాద్యములు ఆనద్ధములు; పిల్లంగ్రోవి మున్నగునవి సుషిర వాద్యములు.

బెజవాడలో అక్కన్న మాదన్న గుహలకు కొద్ది దూరములో నున్న జమ్మిదొడ్డిలోని మండపస్తంభ చూళికల మీదను, దూలములమీదను క్రీ. శ. 8, 9 శతాబ్దములనాటి పూర్వ చాళుక్య శిల్పసంప్రదాయమునకు చెందిన నాట్య చిత్రములు కొన్ని యున్నవి. వానివలన పూర్వచాళుక్య యుగమున నాట్యకళకుగల జనాదరము వ్యక్తమగుచున్నది. క్రమముగా శిల్ప, చిత్రలేఖనములకువలెనే సంగీత, నాట్య కళలకుకూడ పూర్వచాళుక్య పరిపాలనాంతిమ కాలమునాటికి ఈ యాశ్రయము మరింత బలపడినది. చాళుక్య చోళయుగమునందు అంతకు పూర్వమున కంటెను దేవాలయమునకు ప్రాధాన్యము హెచ్చి స్వామికి హావిర్బల్యర్చనాదులును, అంగరంగ భోగాదులును నిత్యవిధులైన కాలమున స్వామి సేవాపరిజనములో గాయక, మార్దంగిక, నర్తకీజనము ముఖ్యులై వారి జీవనభృతికి జీతములో, వృత్తి మాన్యములో పర్పడి నాట్యకళ కత్యంత ప్రాముఖ్యము కలిగినది. దేవాలయములో నాట్యమండపము ప్రముఖభాగమైనది. స్వామియొక్క అర్చాసేవా సమయములలో శివాలయములందు శివకథలను, విష్ణ్వాలయమున విష్ణుకథలను ఆడి పాడి అభినయించుట ఆచారమైనది. ఈ యాచారమువలననే పూర్వ మధ్యయుగమున తెలుగుదేశములో నర్తకులును, నాట్యమండపమును లేని దేవాలయ ముండెడిది కాదు.

కాకతీయుల కాలమున నాట్యకళ విపుల ప్రచారమున నుండెనని శాసనములవలనను, శిల్పరచనములవలనను,

సాహిత్యమువలనను విదిత మగుచున్నది. రేచెరువుల సామిరెడ్డి పిల్లలమర్రి శాసనములో దేవాలయ కైంకర్యము చేయు గాయక మార్దంగిక నర్తకీ జనమునకు గృహదానములును చేసినట్లు కలదు. మైలాంబ హనుగల్లు శాసనములోను గాయకులకు, నర్తకులకు ఇట్టి దానములు చేసినట్లు చెప్పియున్నది. జలజకరండమను నపూర్వ వాద్య ప్రశంస గల ధర్మసాగర శాసనమున కొన్ని నివర్తనముల భూమిని గాయకులకు, పదుగురు నాట్యకత్తెలకు ఇచ్చినట్లు లిఖింపబడి యున్నది. కాకతి గణపతి దేవ, జాయపల చేబ్రోలు శాసనము పదునార్గురు ఆటకత్తెలకు గృహముల నిచ్చినట్లు పేర్కొనుచున్నది. శకవర్షము 1183 లో తనకు కాకతీయ మహారాజ్ఞి రుద్రమదేవి దానముగా నిచ్చిన మందార (ఇప్పటి మందడ)మను గ్రామములో విశ్వేశ్వర శివాచార్యుడు స్థాపించిన గోళకీమఠ విద్యాస్థానమునను, దేవాలయమునను పదిమంది నర్తకులకు, మర్దలవాదకు లెనమండ్రకు, కాశ్మీరదేశీయుడైన గాయకునికి, పదునాల్గురు గాయనులకు, కరడావాదనాదులలో చతురులైన ఆరుగురికి వృత్తిమాన్యము లిచ్చి నాట్య, సంగీతములకు పోషణ కల్పించెనని మల్కాపుర శాసనము తెలుపుచున్నది.

శాసనములతోపాటు కాకతీయ నరపతులు కట్టించిన దేవాలయములయందలి శిల్పముకూడ, నాట్య సంప్రదాయములు, వానికి దేవాలయములతో గల సంబంధము అవిచ్ఛిన్నముగా సాగుచుండినట్లు నిరూపించుచున్నవి. కాకతీయుల కాలమునందలి నృత్య శిల్పములలో రామప్ప దేవాలయములోనివి ప్రశస్తములు. జాయపచే నృత్తరత్నావళిని రచింపజేసిన కాకతి గణపతిదేవుని కాలమున చెక్కబడిన శిల్పములగుట వీనికి గల మరియొక విశేష గుణము. ఆంధ్రదేశ మందలి నృత్య, సంగీత కళల చరిత్రను రచించిన ఆంధ్రరచయితలు కొందరు ఈ కాకతీయ నృత్య శిల్పములు జాయప నృత్తరత్నావళి యందలి నృత్యవర్ణనల కుదాహరణములుగ చెక్కబడినవని భావించిరి. కాని ఇది నిరూపింప వలను పడదు. లభించిన శిల్పములు చాల కొలదిగ నున్నవి. అవియు చిదంబరములోని, తంజావూరులోని శిల్పములవలె నాట్య భంగిమముల కుదాహరణములుగా చెక్కబడినవి కావు. కొంత పోలికలు కానవచ్చుచున్నను శాస్త్రీయములగు భంగిమముల విషయమున నవియు, నివియు నొక్క రూపువే అని చెప్పటకు సాధ్యము కాదు. పాలంపేట యందలి పెద్ద దేవళము యొక్క ద్వారబంధములమీదను, స్తంభములమీదను నృత్యశిల్పము లున్నవి. పాలంపేటలోని రామప్ప చెరువు కట్ట తూర్పు చివర నున్న దేవాలయము యొక్క లోపలి భాగమున, స్త్రీలు మద్దెల వాయించుచుండ వివిధ భంగిమములతో నృత్యము చేయుచున్న ఆటకత్తెల శిల్పము లున్నవి. పడుమటివైపు ద్వారబంధములమీదను అట్టివే మార్దంగికురాండ్రుగల నృత్య శిల్పములు గలవు. వరంగల్లు కోట ద్వారబంధముపై రాతి గొడుగుపలకమీదను ఇట్టి నృత్య శిల్పచిత్రములు చెక్కబడి యున్నవి. ఆ వరంగల్లు కోటయందలి స్వయంభూ లింగేశ్వర దేవాలయమున ఒక చిన్న శివతాండవ శిల్ప మున్నది.

కాకతీయ యుగమున నాట్యకళ బహుళ ప్రచారమున నుండెనని అప్పటి సంస్కృతాంధ్ర గ్రంథములును తెలుపుచున్నవి. సంస్కృత గ్రంథమగు నృత్తరత్నావళి కాకతీయుల కాలమునందలిదే. కాకతీయ మహీపతియగు గణపతిదేవునికడ గజసేనాధ్యక్షుడుగ నుండిన జాయప 'నృత్తరత్నావళి' యను నాట్యశాస్త్ర గ్రంథమును రచించెను. తెలుగునాట వెలసిన నాట్యగ్రంథములలో నిది యుత్తమ మనదగియున్నది. దక్షిణమున తన 'సంగీత చింతామణి'యందు వేమ భూపాలుడే కాక తన 'సంగీత రాజము'న కుంభకర్ణుడును ఈ నృత్తరత్నావళిని విరివిగ నుపయోగించుకొనిరి. జాయప ఈ గ్రంథమును తాను కలియుగము 4355 వ సంవత్సరమున, అనగా క్రీ. శ. 1253-54 లో రచించితినని తన గ్రంథములో చెప్పికొనెను. భరత ప్రోక్తమై తద్వ్యాఖ్యాతలచే వివరింప బడిన నాట్యశాస్త్రమునకు ఇది చక్కని సంగ్రహరచన మగుటయేకాక జాయపకాలమున ప్రచారమం దుండిన దేశినృత్యము లెల్ల ఇందు చక్కగా వివరింపబడియుండుటచేత ఇది చాల అమూల్యమైనది. ఎనిమిది అధ్యాయములుగల ఈ గ్రంథమున కడపటి మూడధ్యాయములు దేశినృత్య సంప్రదాయములను గూర్చి వివరించుచున్నవి. మార్గనృత్యములను వివరించు పట్టున మూలమగు భరతనాట్య శాస్త్రమున జాయపకు గల అపార పాండిత్యమేకాక అభినవగుప్త విరచితమగు తద్వ్యాఖ్యానమునందుగల నిరాఘాట ప్రజ్ఞయు ప్రకటిత మగుచున్నది. ఇంతే కాదు; కీర్తిధర, భట్టతండు విరచితములగు భరతనాట్యశాస్త్ర వ్యాఖ్యాప్రకారములుకూడ ఇందు తరచు నుదాహృతములైనవి. ఇది యంతయు పరిశీలింప ఈ ప్రసిద్ధరచయితల యపూర్వ గ్రంథముల మాతృకలు దక్షిణ దేశమున లభ్యములగుచుండెడి వనియు, అవి నిత్యోపయోగమున నుండెడి వనియు స్పష్టమగు చున్నది. దేశినృత్యాధ్యాయములలో జాయప పేరణి, ప్రేఙ్ఖణము, రాసకము, చర్చరి, నాట్యరాసకము, దండరాసకము, శివప్రియము, చిందు, కందుకము, భాండికము, ఘంటసరి, చరణము, బహురూపము, కోలాటము

అను జానపదములు, ప్రాంతీయములు నైన నృత్యములను వివరించెను. ఆనాటి సాటి యాదవరాజుల యొక్క యాస్థానమున పుట్టువు గాంచిన సంగీతరత్నాకరమున కూడ గానరానివి వానిలో కొన్ని గలవు.

జాయప దీనితోపాటు గీతరత్నావళియను సంగీత గ్రంథమునుకూడ రచించెను. అందు తన నృత్తరత్నావళి యందలి నృత్యములకు సంగీత ముపాంగ మగునట్లు వర్ణించి యుండవలెను. ఈ గీతరత్నావళి ఖిలమైపోయినది. నృత్తరత్నావళియం దుదాహృత మగుటవలన దీని యునికి తెలియవచ్చినది.

ఆనాటి తెలుగు రచనములలో కేవలము సూచనతే కాక నృత్య కళకు సంబంధించిన విశేష విషయము అధిక ముగ వర్ణితములైనవి. సోమనాథ కృతమగు పండితా రాధ్య చరిత్రయందలి పర్వత ప్రకరణములో నృత్య కళకు సంబంధించిన శాస్త్రీయ సాంకేతిక పదజాలమేకాక నృత్తరత్నావళిలో వర్ణింపబడిన జానపద నృత్యముల దృక్పథము ననుసరించి మిక్కిలి యమూల్య మనదగిన జానపద నృత్యవర్ణనము కూడ కావింపబడినది. ఈ గ్రంథము నృత్యములను శ్రీశైలము నందలి శివరాత్రి మహోత్సవ ములలో నేకదేశముగ వర్ణించి నృత్యకళకు, శైవమునకు పరస్పరసంబంధము గలదని రూఢిపరుచుచున్నది. పండితా రాధ్యచరిత్రయం దాకాలమున ప్రజారంజకములుగా నుండిన దేశినృత్యము లీ క్రింద పేర్కొనబడినవి కొన్ని వర్ణింపబడి యున్నవి: వెడయాట (ఇదియే వికట నర్తనము), చిందు (దీనిని జాయపయు పేర్కొనెను), కోడ(ణ)ంగి ఆట (ఇది హాస్యకాని నృత్యము, జాయప వర్ణించిన భాండిక నృత్యమువంటిది కావచ్చును), పేరణి (ఇదియు జాయప రచనమున కలదు), ప్రమథ గణముల చేష్టితములను వర్ణించు బహునాటకములు), బహురూపులు (ఇదియు జాయప వర్ణితమే), వెడ్డంగము (ఇది కరణములతో నెరసి వివిధ గతుల నొప్పుచుండును కాని, ఇది యవిజ్ఞాతము), అమర గంధర్వాంగనల నృత్యానుకరణములు, పశుల ఆటలు, గడాటలు (దొమ్మరాటలు), భారతాది కథల ఛాయాచిత్ర ప్రదర్శనములు, బొమ్మలాటలు, పగటివేషములు.

సోమనాథ ప్రోక్తము నాట్య విషయము కావున చర్చింపదగినది. పేరణిని పంచాంశి అని సోమనాథుడు పేర్కొనెను. నాట్యశాస్త్రములందు దీనికి పంచాంశములు (అయిదు భాగములు - పంచాంగములు) కలవని చెప్పబడి నది. ఆ యంగములు నృత్తము, కైవారము (కవిచరము), ఘర్ఘరము, వికటము, గీతము - అని జాయప చెప్పెను. దేవాలయమునెదుట ప్రవర్తిల్లు ఇతర నృత్యములను సోమనాథుడు తరువాత వర్ణించెను. అతడు నర్తకజనుల నగలతోను, వేషములతోను మొదలిడెను. నాట్యము చేయునపుడు నట్టువకత్తె లర్ధోరుకముల (చల్లడముల) నాకాలమున ధరించువారు. తెర లోపలి భాగమున రంగముమీదికి నర్తకులు ప్రవేశించిన వెంటనే నర్తన గాన ములు ప్రవర్తిల్లెడివి. దీనికి పూర్వరంగమని పేరు. తదనంత రము నర్తకులు తెరబయటికి వత్తురు. తరువాత కన్నులు, కనుబొమ్మలు మొదలగు నర్తకుల అంగ ప్రత్యంగ ఉపాంగ ముల చలనములు అభివర్ణితములు. ఆ వెంట జంత్ర సంగీ తము, గమకముల యొక్కయు, వివిధవాద్యముల యొక్కయు దేశినామములు వర్ణింపబడినవి. కొంతమేర పదఘట్టనము, ఉద్ఘట్టనము, ఉత్ప్లుతి మొదలగు పదగతు లను సంగ్రహముగా పేర్కొని తరువాత సోమనాథుడు వివిధవిధ నర్తకుల నర్తనముల తీరులను అత్యుత్సాహ ముతో కావ్యధోరణిని వర్ణించినాడు. ఈ వర్ణనములో మరగాళ్ళపై నడక, ఒంటికాలి నడక, మోకాటి నడక, కూర్చుండియే ముందుకు చనుట, రొమ్ముతో ప్రాకుట, గిరగిర తిరుగుచు పోవుట మున్నగునవి కలవు. సోమ నాథుడు బొంగరమువలె గిరగిర తిరుగుచు చేయు నృత్య మును పేర్కొని యున్నాడు. దీనికి భ్రమరి నృత్యమని పేరు. ఇట్టి నృత్య మీనాడు అంతరింప కున్నను చాల అరుదు. మరియు నీ గ్రంథమున నెమళ్ళు చిలుకలు హంసలు కోయిలలు మొదలగు పక్షులవలెను, కోతులు జింకలు ఎద్దులు ఏనుగులు పెద్ద పులులు మొదలగు జంతు వులవలెను, తుమ్మెద చేప పాము మొదలగువాని వలెను నడచుచు ఆర్చుచు నృత్యము చేసినట్లు వర్ణింపబడెను.

వీనితోపాటు బహువిధములయిన ఇతర నృత్యభేదము లును, వేర్వేరు కథలను వివరించు నాటకప్రదర్శనము లును వర్ణింప బడినవి.

దేశిలాస్యమునకు అంగములు వివిధ గ్రంథములలో పేర్కొనబడినవి. జాయప తన నృత్తరత్నావళిలో ఆరవ యధ్యాయమున వానిలో నలువది యారింటిని నిర్వచించి నాడు. సోమనాథుడు ఈ యంగములను పెక్కింటిని వర్ణించియున్నాడు. వీనిలో చాల భాగము గుర్తింప దగినవే. కొన్ని జాయపరచనమునగాని, శార్ఙ్గదేవ, పార్శ్వదేవ, వేమభూపాలుర గ్రంథములలోగాని కాన రావు. కావున ఆ కాలమున వాడుకలో నుండిన నాట్య కళయొక్క చరిత్రను గ్రహించు విషయమున ఈ సోమ నాథుని వర్ణనలు అమూల్య సాధనము లగుచున్నవి.

దేశిలాస్యాంగములను వివరించిన వెనుక సోమనాథుడు వివిధాంగములయొక్క అభినయముల పట్టిక నిచ్చెను.

అందు ముఖమువి 4, కనుబొమ్మలవి 7, కన్నులవి 26, నాసాపుటములవి 6, చెవులవి 10, కుత్తుకవి 9, రొమ్మువి 8, పాదములవి 5, తొడలవి 5 అభినయములు పేర్కొన బడినవి. తరువాత 22 ఠానకములు (స్థానకములు), 34 దృష్టులు, 64 హస్తములు, 32 చారులు, 7 భ్రమరులు, 108 కరణములు, 100 అలంకారములు, 13 శిరోభినయములు, 32 దండనములు చెప్పబడినవి. ఈ పట్టికయందలి అభినయాదులు నాట్యగ్రంథములలో నే యొకదానియందు పేర్కొనబడిన వానితోగాని పూర్తిగా సరిపోవు. వీనిలో కొన్నిటి సంఖ్యలు చిత్రముగా నున్నవి. నేత్రాభినయములు రెండు మారులు రెండు విధములుగా చెప్పబడినవి. అలంకారములు 100, దండనములు 32 అజ్ఞాతములు. కట్టకడపట సోమనాథుడు హంస, నెమలి, పాము, ఏనుగు, ఎద్దు, కోతి, మేక మొదలగు వివిధములగు పశులయు, మృగములయు గతుల ననుకరించి చేయునృత్యముల పట్టిక నిచ్చినాడు.

కళాసంపదను, అందలి విభేదములను, దాని సంప్రదాయములను చక్కగా వివరించి పేర్కొనుటకు సారస్వతాధారముల నెక్కువగా సేకరించి వాని నొండొంటితో పోల్చి పరిశీలించవలసిన ఆవశ్యకము కలదని సోమనాథుడు తెలుపుచున్నాడు.

సోమనాథుని రచనాంతరమగు బసవపురాణమున నృత్యవర్ణన మెడనెడ కొలదిగా గలదు. బసవని వివాహ ఘట్టమున సోమనాథుడు కోలాటము, అనగా దండరాసకము, పాత్ర (ఇది యొకతీరు' నృత్యము ; దీని ప్రస్తావమిందే కాని మరెందును లేదు), గొండ్లి, పేరణి అను వానిని పేర్కొనెను. కొంత తరువాత, ఆనంద గీతములు, శంకర గీతములు, మనకు ముఖ్యముగ ప్రసక్తమయిన జతిగీతములు ప్రస్తావించెను. బసవని కల్యాణపురప్రవేశ సమయమున పేరణి ప్రస్తావ మున్నది. ఆ పేరణి సౌరాష్ట్రనర్తనాచార్యుల సంప్రదాయాను సారము నర్తింపబడి నట్లున్నది. ఇందువలన శైవసంప్రదాయము ననుసరించిన పేరణి యొక్క చరిత్ర, దాని యానుపూర్వి స్పష్టమగుచున్నవి. పూర్వాంగ సంగీతము, తెరతీయుట, దేశిలాస్యాంగములు, ముఖరసము, సౌష్ఠవము, లలి, భావము, ధూకళి, ఝుంకళి, తేవ, విభ్రమము, రేఖ అనువాని ప్రస్తావము నున్నది. ఆ వెంబడినే మరియొకచోట జతిగీతముల ప్రస్తావము కలదు. మరికొంత యావల దేశి సంగీత సంబంధము లయిన సాంకేతిక పదముల పట్టిక యున్నది. ధూకళి తప్ప తక్కిన దేశిలాస్యాంగము లన్నియు జాయప నృత్తరత్నావళియందు గలవు. పార్శ్వదేవుడు ఆ ధూకళినే తూకళి అనుపేరుతో పేర్కొనెను.

మాచలదేవి యను పేరు గల వేశ్య యొకతె ప్రతాపరుద్రుని నేస్తకత్తె యుండె ననియు, ఆమె సుప్రసిద్ధ వర్తకి యనియు, ఆమె జీవితము నాటకముగా రచింపబడి ప్రదర్శింపబడె ననియు క్రీడాభిరామమునందు కలదు.

కొండవీటి రెడ్డి రాజులలో పలువురు నాట్యశాస్త్ర రచయిత లుండిరి. వారిలో మొదటివాడు కుమారగిరి రెడ్డి (క్రీ. శ. 1386 - క్రీ. శ. 1403). ఇతనికి వసంతరాజని నామాంతరము. ఇతడు తన పేర వసంతరాజీయ మను నాట్యశాస్త్ర గ్రంథమును వ్రాసెను. ఆ గ్రంథ మీనాటికిని కానరాదు. కాని ఇతర రచయితలు - అనగా కుమారగిరికి ప్రధానియు, తోబుట్టువు భర్తయు, కాళిదాస నాటక వ్యాఖ్యాతయనగు కాటయ వేమారెడ్డి, మాఘవ్యాఖ్యాత మల్లినాథుడు, అతని కుమారుడును ప్రతాపరుద్రీయ వ్యాఖ్యాతయు నగు కుమారస్వామి, ప్రబోధ చంద్రోదయ రూపక వ్యాఖ్యాతయగు నాదెండ్ల గోప ప్రధాని మొదలగు వారు వసంతరాజీయములోని భాగములను తమ రచనములలో నుదాహరించి యున్నారు. కుమారగిరిరెడ్డి తరువాత రాజ్యమునకు వచ్చిన వీరనారాయణుడను నామాంతరముగల పెదకోమటివేమ భూపతి సంగీత చింతామణిని రచియించిన విషయము పూర్వోక్తము.

ఆ కాలపు ఆంధ్ర కవిసార్వభౌముడు శ్రీనాథుడు రచియించిన కాశీఖండమునను నృత్యముల ప్రసక్తి గలదు. కర్పూరతిలక యనువేశ్య కాశికానగరమున రత్నేశ్వరుని సమ్ముఖమున నృత్యము చేసినట్లు అతడు వర్ణించి యున్నాడు. కుండలీనృత్యమును - కోహలుడు మొదలగు నాట్యాచార్యుల మత భేదములతో,-దేశి మార్గ నృత్యములను, చారిక కరణ అంగహార రేచక భ్రమరికా నృత్యములను కావించి యామె లాస్య తాండవ జననీ జనకులగు పార్వతీ పరమేశ్వరులను మెప్పించెనట.

రేచెర్ల వంశ్యులలో సర్వజ్ఞ బిరుదాంచితుడగు సింగ భూపాలుడు రస నాట్య విషయముల నభివర్ణించు రసార్ణవసుధాకరము నే కాక, కడపటి యధ్యాయమున నాట్య విషయము నభివర్ణించు సంగీతరత్నాకరమునకు సంగీత సుధార్ణవ మను నొకవ్యాఖ్యానమును రచించెను. ఈ కాలముననే యక్షగానమను నృత్య నాటక ముప్పతిల్లినది.

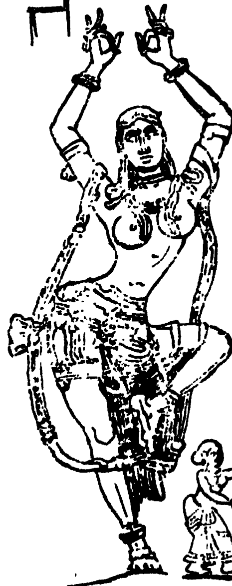
విజయనగర రాజుల కాలమునను నాట్య సంగీత కళలు వర్ధిల్లినవి. విద్యానగరరాజ్య ప్రతిష్ఠాపకుల యాచార్యులు విద్యారణ్యుల సంగీతసార మను గ్రంథము తంజావూరు రఘునాథనాయక విరచిత మనబడు సంగీత సుధయం దుదాహృతమైనది. రెండవ దేవరాయల కాలములో అబ్దుర్ రజాక్ అను పార్సీ యాత్రికుడు విజయనగరమును

చిత్రము 119: నాట్య భంగిమలు: ఆంధ్ర శిల్పము.

దర్శింప వచ్చి యుండెను. విజయనగర రాజ భవనమున దశరా దినములలో మహానవమి మహోత్సవ మత్యంత వైభవముతో జరగినట్లు అతడు వర్ణించి యున్నాడు. అందు వైదేశికు డగు నతడు ఆ మహోత్సవ సమయమున నద్భుతావహము లగు నాట్య ప్రదర్శనములు జరగినట్లు పేర్కొని యున్నాడు. 'ఈ స్థలమునకును, మంటపముల కును నడుమ చక్కగా తీర్చిన కాళీ స్థలము కలదు. అందు గాయకులు గానము చేసిరి; కథకులు కథలు చెప్పిరి. గాయకురాండ్రలో నధికాంశము తేట్రాయపు కన్యలే. వారి బుగ్గలు చంద్రునివలెను, వారి మొగములు వసంతము నతిశయించిన శోభతోను ఒప్పుచుండినవి. వారు ధరించిన వస్త్రములు సొగసయినవి. క్రొత్తగా విచ్చిన గులాబి పూవులవలె వారి రూపములు మనసున కమితానందము కలిగించినవి. వారు రాయల కభిముఖముగ నున్న తెరకు మరుగున కూర్చుండి యుండిరి. అకస్మాత్తుగా రెండు వైపులనుండి తెర తొలగింపబడినది. అంత నా బాలికలు చూపర వివేకము చూరపోవునట్లును, ఆత్మ లానంద పరవశము లగునట్లును లలిత పద విన్యాసములతో నృత్యము చేయనారంభించిరి' అని యతడు వ్రాసెను.

క్రీ.శ. 1433 - 34లో మడమను గ్రామములోని అగ్నీశ్వర దేవాలయ దేవదాసి అరంవళత్త నాచ్చియార్ అను అరవ దేవదాసి రెండవ దేవరాయలను సందర్శించి, అతనివలన నొక దేవాలయముకొరకు దానము పడసెను. సాళువ తిరుమలరాయల సోదరుడును, రెండవ దేవరాయల కాలమున దుర్గపాలకుడునైన గోపేంద్ర తిప్పరాజు తాళ దీపిక యను ప్రత్యేక తాళ లక్షణ గ్రంథమును రచించెను. అతడు వామనుని కావ్యాలంకార సూత్ర వృత్తులకు తాను రచించిన లఘు టీక యొక్క ప్రస్తావన శ్లోకములం దొక దానివలన తాను శివాంకితముగ నొక తాళ ప్రబంధ మును రచించినట్లే కాక నాట్యమునకు సంబంధించిన యొక గ్రంథమును ('శివా క్లుప్తాకారా నటన కరణా నామపి భిదాః') వ్రాసినట్లును తెలియుచున్నది.

ఇమ్మడి ప్రౌఢ దేవరాయ లనబడు మల్లికార్జున దేవ రాయల కాలము (క్రీ. శ. 1446 - క్రీ. శ. 1465) లో చతుర కల్లినాథుడు రచించిన కలానిధి నామకమగు సంగీతరత్నా కరవ్యాఖ్యానము విజయనగర యుగమున వెలువడిన ఉత్తమ సుప్రసిద్ధ గ్రంథము. సింగభూపాలుని వ్యాఖ్యానము కన్న ఈ కల్లినాథుని వ్యాఖ్యానము ప్రశస్త తరము. సంగీతరత్నాకరమునందలి కడపటి యధ్యాయమునకు చేసిన వ్యాఖ్యానమువలన కల్లినాథుని నాట్యకలా పాండి త్యము స్పష్టమగుచున్నది. శ్రీకృష్ణదేవరాయల కాలమున (క్రీ. శ. 1509 - క్రీ. శ. 1530) అంతఃపుర స్త్రీ జనమునకు నాట్యాచార్యత్వమును వహించి యుండిన బండారు లక్ష్మీ నారాయణ పండితుడు సంగీత సూర్యోదయ మను నొక గ్రంథమును రచించెను. అందు నృత్యమును గురించిన అధ్యాయ మొకటి కలదు. అం దతడు శార్ఙ్గదేవ, కోలా హల విరచిత గ్రంథముల ననేకపర్యాయము లుదాహరించి నాడు. ఓఢ్రరాజగు వీరరుద్ర గజపతియొక్కయు, విజయ నగర ప్రభువగు కృష్ణదేవరాయలయొక్కయు పోషణమున వెలసిన లొల్ల లక్ష్మీధరుడు తన సౌందర్యలహరీ వ్యాఖ్యా నాంతమున తాను రచించిన పెక్కు విషయములను వివ రించు సుదీర్ఘ గద్యయందు తన పూర్వులలో తన కైదవ తరమువాడగు విరించిమిశ్రుడు భరతార్ణవపోత మనునాట్య గ్రంథము నొక దానిని రచించినట్లు చెప్పి యున్నాడు.

సాహిత్యమునకంటె నధికముగ హంపి శిల్పములును, విదేశ యాత్రికులగు బర్బోసా, పేయస్ మొదలగువారు రాయల యాస్థానమునుగురించి, రాజధాని యందలి ప్రజా జీవిత విధానమును గురించి వ్రాసిన వృత్తాంత ములును విజయనగర రాజుల కాలమున నృత్యకళ పొందు చుండిన గౌరవాదరములను తెలుపుచున్నవి. ఈ విదేశ యాత్రిక వృత్తాంతములలో అప్పటి వేశ్యాంగనలయొక్క సంపత్సమృద్ధికిని, వారికి ఆస్థానికులతోడను, ఇతర ప్రము ఖులతోడను గల సంబంధానుబంధములకును ప్రస్తావము కలదు. శుద్ధాంత కాంతాజనముకూడ నాట్యకళ నభ్య సించుచుండెను. పేయస్ రచియించిన వృత్తాంతములో నర్తకీ జనము నాట్యము నభ్యసించునట్టిదియు, ప్రదర్శించు నట్టిదియు నగు నర్తనశాల వర్ణనము మిక్కిలి ముఖ్య మయినది. 'నర్తనశాల సుదీర్ఘమయినది, కాని అంత వెడల్పు గలది కాదు. దానియందు గోడనుండి సరిగా చేతెడు దూరమున శిల్ప రమణీయము లగు శిలా స్తంభ ములు గలవు. ఆ స్తంభ ఫలకములపై నాట్యాంత్యమున నుండవలసిన సరియైనతీరులతో నొప్పు నాట్యకత్తెల రూప ములు చెక్కబడి యున్నవి. నృత్యము నభ్యసించువారు నృత్యాంతమున తా ముండవలసిన వైఖరిని మరచి పోయిన యెడల, అట్టివారు ఈ శిల్పచిత్రములను చూచి తా ముండవలసిన తీరును జ్ఞాపకము తెచ్చుకొందురు. ఈ నర్తన శాల తుదను ఎడమచేతివైపున చిత్రలేఖనములు గల యొక యేకాంతస్థలము కలదు. అచట నాట్యకత్తెలు తమ శరీరములను, కాళ్ళను చక్కగా జాపి సడలజేసి కొనుటకై వ్రేలాడుదురు. వారి నృత్యము సుందర తరముగ నుండునట్లు చేయుటకుగాను శరీరము తేలికగా వంగునట్లు చేయుట కచ్చుట నేర్చుకొందురు. నర్తనశాల

యొక్క మరియొక తుదను కుడివైపున నాట్య ప్రదర్శనమును గాంచుటకై రాజు కూర్చుండు ప్రదేశమున నేలమీదను, గోడలమీదను బంగారు రేకులు తాపబడి యుండును. గోడ నడిమి భాగమున పండ్రెండేండ్ల బాలిక ప్రమాణమున నుండు సువర్ణ విగ్రహము కలదు. ఆ విగ్రహముయొక్క చేతులు నాట్యాంతమున నుండ వలసిన తీరున నుండును'. ఈ నాట్య మందిరము నాశముకాక యుండిన యెడల నాట్యకళా సంప్రదాయ పునర్నిర్మాణమున కీనా డంతకన్న సహాయకారి మరియొకటి యుండెడిది కాదు; తంజావూరు, చిదంబరములతోపాటు విజయనగరముకూడ భరతనాట్య శాస్త్రమునకు మూడవ శిలా శిల్పమయ భాష్యమై యుండెడిది. విజయనగర శిథిలములలో నేడు మిగిలి యుండునది నలువైపుల ప్రక్కల యందు నృత్య శిల్పచిత్రములు గల సింహాసన వేదిక మాత్రమే. ఆ కాలమునాటిదే యగు తాడిపత్రి దేవాలయమునను నృత్య శిల్పఫలకములు గలవని తెలియుచున్నది.

కృష్ణదేవరాయల యుద్యోగులలో నొక్కడైన నాదెండ్ల గోపన్న మంత్రి ప్రబోధచంద్రోదయ మను నాధ్యాత్మిక రూపకమునకు వ్యాఖ్య రచియించెను. అతడు నాట్య శాస్త్ర గ్రంథ కర్తలలో శృంగనాచార్యుని నామమును రెండు మూడు మారు లుదాహరించెను. ఈ శృంగనాచార్యుడు పెదకోమటి వేమారెడ్డికాలమున నుండి, సంగీత రత్నాకరమునకు తెలుగు వ్యాఖ్యానము రచించినట్లు తెలియవచ్చిన సింగనభట్టు కావచ్చును.

సంగీత దర్పణమును రచియించిన చతుర దామోదరుడును ఆంధ్రరచయితగా తోచుచున్నాడు. అందు ప్రబంధాధ్యాయమున నితడు నృత్య విషయమును ప్రస్తావించుటయే కాక కడపటిదగు ఆరవయధ్యాయమున కేవలము నృత్త విషయమును వివరించినాడు. ఈ నృత్తాధ్యాయమున నాతడు దాక్షిణాత్య నృత్య ప్రబంధములను వివరించెను.

మీద పేర్కొనిన గ్రంథములకంటె ముఖ్యమయినది దేవన(దేవేంద్ర)కృతమగు సంగీతముక్తావళి. ఇది మరియొక దాక్షిణాత్య నాట్యశాస్త్ర గ్రంథము; బహుశః ఆంధ్రకర్తృకమే కావచ్చును. నృత్తాభినయ విషయములు రెండింటిని బట్టిచూడ ఇది యమూల్యగ్రంథమని చెప్పదగియున్నది.

తరువాత దాక్షిణాత్య సంగీత, నాట్య కళలు తంజావూరు నాయకరాజుల, విశేషించి రెండవ మూడవ ప్రభువులైన రఘునాథ, విజయరాఘవ నాయకుల యుదార పోషణమున నాంధ్రులచే పునరుజ్జీవితములైనవి. కాలక్రమమున సంస్కృత సంగీత, నాట్య శాస్త్రములను గూర్చిన గొప్ప గ్రంథములకు మారుగా ఆయా కళలయందు పేరుగన్న సంప్రదాయ వేత్తలును, ప్రయోగ నిపుణులును నగు నాట్యాచార్యులు రచించిన సంగ్రహరచనములు, ఖండ రచనములు, ప్రకీర్ణకములునైన గ్రంథములు బయలుదేరినవి. ఆ కాలములోనివారు గొప్ప గ్రంథములు వ్రాయగల పాండిత్యాతిశయము గలవారు కారు. అయినను అటుతరువాతి కాలమున బయలుదేరిన వానిలో ముదుంబ నరసింహాచార్యులవారి భరతసర్వార్థసంగ్రహము, సోమనార్యుని నాట్యచూడామణి, శుద్ధసత్త్వ వెంకటాచార్యులవారి అర్జునాదిమతసారము అను మూడు గ్రంథములు పేర్కొనదగినవి. వ్రాతప్రతులలో తెలుగు వ్యాఖ్యానములేని ప్రామాణికామూల్య నృత్త, సంగీత గ్రంథములేవియు కానరావు. వాస్తవమునకు నాట్య, సంగీత కళలపై తెలుగునకు మంచి ప్రాభవ ముండెను. నిన్నమొన్నటివరకును కర్ణాటక సంగీతము పాడువానికి తెలుగుభాషాజ్ఞాన మావశ్యకమై యుండెను.

ఆంధ్రదేశము నందలి బ్రాహ్మణ పండితులు భాగవత ధర్మములో నొక యంగముగా భగవన్మహిమాప్రకాశకములగు కథలను గేయ సంకీర్తనములుగను, నృత్యరూపకములుగను రచియించి ప్రదర్శించు సంప్రదాయమును ప్రచారమునకు దెచ్చిరి. జయదేవుని గీతగోవిందరచన కాలమున నారంభమైన యీ సంప్రదాయమును కూచిపూడిలోని ఆంధ్రబ్రాహ్మణ భక్తబృంద మవలంబించి యభివృద్ధి కావించెను. తంజావూరి సమీపమునందలి గ్రామములలో ఉద్భవించి తరువాత ప్రాముఖ్యమునకు వచ్చిన తెలుగు భాగవతనాట్యరూపక సంప్రదాయము కూచిపూడి సంప్రదాయమునకు శాఖారూపమే. దక్షిణదేశమందలి నాట్యకళయొక్క చరిత్రలో పై భాగవత రూపకములతో సమానముగ ప్రధానములైనవి, తెనుగువారు ఆ కళకు కానుకగా నిచ్చినవి క్షేత్రజ్ఞ (క్షేత్రయ) విరచితములై అభినయమున కుద్దిష్టములైన పదములు. పద మనగా రసమంజరి మొదలగు గ్రంథములలో పేర్కొనబడిన వివిధజాతి శృంగారనాయికా, నాయకులలో ఒకజాతి నాయికా, నాయకుల శృంగార రసావస్థావిశేషము నభివర్ణించు గేయము. అమరుశతకము మున్నగు సంస్కృతరచనముల యందలి శృంగార ముక్తకములు సైతము క్షేత్రజ్ఞపదముల యుత్పత్తికి కారణములై యుండవచ్చును. రాగమాధుర్యముచేతను, తెలుగుశయ్యాసౌలభ్యముచేతను, రస భావ సంపదచేతను ప్రసిద్ధిగాంచిన క్షేత్రజ్ఞపదములం దభినయ కల్పనకు మంచి అవకాశము కలిగినది. గీతగోవింద, మేఘదూతలవలె క్షేత్రజ్ఞపదములును పలువురు పదకవుల సరస రచనలకు కారణమైనవి. ఇవియు నభినేయములే. వి. రా.

'**అంధకరట్ఠ**'ము గోదావరీ తీరమున నుండినట్లు బౌద్ధ వాఙ్మయమున పేర్కొనబడిన దేశము. దీని సమీపమున బావరి యనుముని నివసించుచుండినట్లు ఆవాఙ్మయము తెలుపుచున్నది. 'సుత్తనిపాత'మందలి 'పరాయనవగ్గ'ములోని 'వత్థుగాథ'లో నుదాహృతులైన 'అస్సక', 'అళ (ముళ)'కులు 'అంధక' రాజులని 'సుత్తనిపాత' వ్యాఖ్యలో గలదు.

అక్కన్న-మాదన్నలు : వీరు కుత్బ్ పాహి సుల్తానులలో చివరివాడయిన అబుల్ హసన్ కుత్బ్ షా కొలువులోని ఉద్యోగులు. హనుమకొండ నివాసియు, సుంకాధికారియు అయిన పింగళి భానుజీ పంతుల కుమారులు. విశ్వనాథుడు, మృత్యుంజయుడు వీరి సహోదరులు. అక్కన్న మాదన్నలు గోలకొండకువచ్చి మొదట సయ్యద్ ముజఫర్ అను సేనాధిపతి కడగుమాస్తాలుగా చేరి అప్పటికి అబుల్ హసన్ తానాషా సుల్తాను పదవికి వచ్చి ఇంకను సంవత్సరము కాలేదు.

చిత్రము 120.
అక్కన్న 'అప్పర్ బహదర్'

గోలకొండ సుల్తాను అబ్దుల్లా కుత్బ్ షా కు ముగ్గురు కొమార్తెలు. పెద్ద అల్లుడు సయ్యద్ అహమ్మద్ సుల్తానును బొమ్మగా ఉంచి సర్వాధికారమును వహించి యుండెను. రెండవ కొమార్తెను పెండ్లాడిన ముహమ్మద్ సుల్తాను ఔరంగజేబు కొమారుడు అయినందున ఢిల్లీలో నుండెను. సుల్తాను మూడవకొమార్తెను పెద్దయల్లుడు తనకు కావలసినవానికిచ్చి పెండ్లిచేయ నేర్పాటు చేసెను. అతడన్న సరిపడక మంత్రులు మూసాఖాన్ సయ్యద్ ముజఫర్ అను వారు మరి యొకనిని వెదకుచుండిరి.

అబుల్ హసన్ తండ్రి పార్శ్వమున రాజబంధువు. తండ్రి గొప్ప వర్తకముచేసి తుదకు నష్టపడి మరణించినందున అబుల్ హసన్ పేదరికమునపడి, బందే నవాజ్ హజరత్ అను ప్రాచీనతపస్వి వంశజుడైన సయ్యద్ రాజు కొత్తాల్ అనుమహమ్మదీయస్వాములకు శిష్యుడై విద్యనార్జించి వేదాంతియై పదునాలుగేండ్లు గడపెను. ఇంతలో పెద్దయల్లుడు తెచ్చిన వరుడు అతనితో జగడమాడెను. వానిని తరుమగొట్టి మంత్రులు తమ యుద్దేశములకు తగినవాడని అబుల్ హసనును కొనిపోయి సుల్తాను మూడవ కూతునకు పెండ్లి చేసిరి. క్రీ. శ. 1673 లో అబ్దుల్లా కుత్బ్ షా మరణించెను. మంత్రుల తంత్రమున అబుల్ హసను సుల్తానయ్యెను. ఇతనికి తానాషా అని పేరు కలిగెను. ఇతడు తన మంత్రులు స్వార్థపరులని తెలిసి వారిని తొలగించనెంచినతరుణమందే అక్కన్న మాదన్నలు సుల్తానును దర్శించినది. మంత్రులు సుల్తానును బొమ్మవలె ఆడించుచుండిరి. వారిని తత్క్షణమే తొలగించిన నింద వచ్చుననియు, ఆపని క్రమముగా చేయవలెననియు మాదన్న సుల్తానుకు బోధించి వారికి పరస్పరము విరోధ మేర్పడునట్లు భేదోపాయము ప్రయోగించెను. ఒకరితో నొకరికి పడకవారును, వారి సేవకులును కొట్టుకొనునంత వరకు వచ్చినది. ఒకటి రెండు మారులు సుల్తాను వారిని మందలించి తరువాత శిక్షించి పిదప పదచ్యుతులను గావించి వెంటనే 'సూర్యప్రకాశరావు' బిరుదుతో మాదన్నను మహామంత్రిగాను, అక్కన్నను 'అప్పర్ బహదర్' బిరుదుతో సేనాపతిగాను నియమించి వారికి సర్వాధికారములను ఇచ్చెను. వీరి సోదరులలో విశ్వనాథునకు బక్షిగిరి (సైన్యమునకు జీతమిచ్చు అధికారము), మృత్యుంజయునకు పేష్వా ఉద్యోగము, మేనల్లుడు (బావయని కొన్ని అకరములు) వెంకన్నకు 'రూస్తుంరావు' బిరుదముతో ఫౌజుదారు ఉద్యోగము, ఇంకొక మేనల్లుడు గోపన్నకు

చిత్రము 121.
మాదన్న 'సూర్యప్రకాశరావు'

(రామదాసు) భద్రాచలము తాసీల్దారు ఉద్యోగమును లభించినవి.

మాదన్న అధికారము వహించిన పిదప సామ్రాజ్యములో గొప్ప మార్పు లేవియు తేలేకపోయెను. రాజ్య పాలనముకన్నను రాజ్య రక్షణము పెద్ద పనిగా ఉండెను. అక్కన్న మాదన్నలు తాము చేయుచుండిన పను లన్నియు ప్రతి దినమును సుల్తానుకు నివేదించుచుండిరి.

మంత్రియైన కొలది కాలముననే మాదన్న దేశములో చాల భాగమునకు రక్షణము కలుగజేసెను. మొదటి పనిగా కొండలలోనుండి దేశోపద్రవము చేయు జాతులవారిని శిక్షించి పైరు పంటలకు, గొడ్డు గోదలకును రక్షణ నొసంగెను. జనులను పీడించు జమీందారులను, సుంకపు అధికారులను లాగివేసి రాజ్యమును నిష్కంటక మొన ర్చెను. రెండవ పనిగా అన్ని సుబాలలోను ప్రతి గ్రామ మును సర్వే చేయించి పన్ను వసూలు పట్టీలు వివరముగా ఆయా సంవత్సరములకు ప్రత్యేకముగా తయారు చేయించెను; ఈనాములు, అగ్రహారములు, దేవ బ్రాహ్మణ దానములు, నౌకరీ మాన్యములు మొదలైన వాని పాలనలోని అక్రమములను మాన్పించెను. హిందు వులకు, మహమ్మదీయులకు పక్షపాతము లేక శిక్షణ రక్షణల నొసంగుచుండెను.

తానాషా సుల్తానుకు ప్రతిసంవత్సరము దాదాపు మూడు కోట్ల రూపాయలు ఆదాయము వచ్చుచుండెను. రాజ్యము సకల సంపదలతో తులతూగెను. ఈ సంపద, వైభవము ఔరంగజేబుకు కనుకుట్టాయెను. మొగలాయి లకు శివాజీతోను, అతని స్నేహితుడైన ఆదిల్ షా తోను యుద్ధము చేయుచుండినందున గోలకొండపై దాడి చేయుటకు మొదట అవకాశము లేకుండెను. అదియును గాక గోలకొండవారు ఏటేట ఢిల్లీకి కప్పము సక్రమ ముగా పంపుచుండిరి.

మాదన్న పంతులు కొలది మార్పులతో తత్పూర్వము గోలకొండవారు అనుసరించుచుండిన విదేశాంగ నీతినే అనుసరించెను. గోలకొండవారు పైకి స్నేహితులుగా నుండినను మొగలాయిలకు లోలోపల శత్రువులే. రహస్యముగా వారు బిజాపురము ఆదిల్ షాకు ధనసాహా య్యము చేయుచుండిరి. ఈ విషయము మొగలాయిలును గ్రహించియే యుండిరి. కాని బిజాపురము పరిస్థితులు చాల గందరగోళముగా నుండినందున శివాజీతో మైత్రి చేసి కొనుట యుక్తమని ఆలోచించి మాదన్న అతనితో ఉత్తర ప్రత్యుత్తరములు జరిపెను. క్రీ.శ. 1674 లో శివాజీ పట్టాభి షేకానంతర మతని బొక్కసము చాల తగ్గిపోయినందున అతడు సుభిక్షములుగా నుండిన ఆంధ్ర ద్రావిడ దేశముల మీదికి దాడి వెడల దలచినట్లు తెలిసి అతనిని గోలకొండకు ఆహ్వానించి, నెలదినములు చాల మర్యాదలుచేసి అతనితో సంధి కుదుర్చుకొనెను. ఈ సంధి వలన, దక్షిణ దేశమును జయించుటకు శివాజీకి దిన మొకటింటికి మూడువేల హొన్నులు (నాలుగున్నరలక్షల రూపాయలు) గోలకొండ వారు నెలనెలకు ఇచ్చుటకును, తమ సేనాధిపతియైన మీర్జా మహమ్మద్ అమీన్ నాయకత్వమున వేయిగుఱ్ఱపు దండును, నాలుగువేల కాల్బలమును పంపుటకును నిర్ణయ మయినది. కొన్ని తుపాకులు, ఫిరంగులు, వలసిన మందు, ఒప్పుకొన్న ద్రవ్యము కొంత ఖర్చులకు ముందుగానే ఇచ్చుటకు సైతము ఒప్పందము జరిగెను.

ఈ సహాయమునకు బదులుగా శివాజీ తాను దక్షిణ దేశమును జయించిన పిదప పూర్వము తన తండ్రి షాహాజీ పాలించుచుండిన ప్రదేశములను మాత్రము తా నుంచుకొని మిగిలిన వాని నన్నిటిని గోలకొండ వారికి ఇచ్చివేయుటకు వాగ్దాన మొనర్చెను. గోలకొండకు మొగలాయిల వలన ఎట్టి ఉపద్రవమును రాకుండ తాను కాపాడెదనని శివాజీ తానాషా అక్కన్న మాదన్నల యెదుట ప్రమాణము చేసెను. తానాషా కూడ, పై యుద్ధ ద్రవ్యము కాక రక్షణ విధానమునకుగాను శివాజీకి ఒక లక్ష హొన్ను లిచ్చుట కును, మహారాష్ట్రుల రాయబారి నొకనిని తన యాస్థాన మునం దుంచుకొనుటకు నంగీకరించెను. కాని ఆ దేశమును జయించిన పిదప శివాజీ తన వాగ్దానమును చెల్లించుకొన లేదు. ఇంతటితో నూరకుండక లంచము లిచ్చి బిజాపుర మును స్వాధీన పరచుకొన ప్రయత్నించెను.

శివాజీ వలని యాశా భంగమును, అతని క్రొత్త ఎత్తు లును తానాషా, మాదన్నలకు దుస్సహము లైనవి. శివాజీ యత్నములను భంగపరచుటకు మాదన్న బిజా పురము వారికి ధనమును సిబ్బందిని పంపుటయే కాక వారికిని వారి శత్రువులకును సంధి కుదుర్చుటకును, శివాజీని కొంకణమునుండి వెలికి రానీయక ఉంచుటకును పూను కొనెను. ఆదిల్ షా సర్దారులుకూడ ఇరువదియైదువేల గుఱ్ఱపుదళములతోను, లెక్కలేని కాల్బలముతోను శివాజీ మీదికి యుద్ధ సన్నద్ధు లగుచుండిరి.

ఇంతలో మొగలాయి సేనాధిపతి దిలీరుఖాను బిజా పురముపై దండెత్తి వచ్చి దానిని ఓడించి అవమాన కరమగు సంధి కొడబడజేసెను. కొన్ని కారణముల వలన బిజాపురమువారు తుదకు మహారాష్ట్రులనే సాయము కోరవలసి వచ్చెను. అందుచేత మాదన్న శివాజీని ఏమియు చేయజాలక పోయెను.

దక్షిణ రాజ్యములకు మొగలాయిల వలని బాధ ఎట్లును తప్పదనియు, మహారాష్ట్రులను నమ్ముటకు వీలులేదనియు గ్రహించి బిజాపురమువారు ఎట్లున్నను వారితో మాదన్న చాల సఖ్యముగ నుండి వారికి సాయము చేయుచుండెను. ఈ విషయము ఎట్లో ఢిల్లీ పాదుషాకు తెలిసి అతడు గోలకొండ మీదికి దండు పంపెను. ఢిల్లీ పాదుషా ఎట్లైనను గోలకొండను ఆక్రమింపదలచి యుండెను. తానాషా మతద్రోహి అనియు, మహమ్మదీయులుండగా హిందువులను మంత్రులనుగా ఏర్పాటు చేసికొన్నాడనియు, హిందూ మతాభిమాని ఇస్లాంద్రోహి అనియు, స్త్రీవ్యసని త్రాగుబోతు అనియు పాదుషా దుష్ప్రచారముచేసి అటువంటి అధర్మ నిరతుని శిక్షించుటకే దండంపినట్లు ప్రకటించెను. క్రీ. శ. 1685 సంవత్సరమున పాదుషా కుమారుడు షా ఆలము హైదరాబాదును ముట్టడించెను. చివరకు గోలకొండవారు సంధి చేసికొనవలసి వచ్చెను. దాని ప్రకారము వారు విస్తారము ధనము చెల్లింపవలయుటేకాక తత్క్షణమే అక్కన్న మాదన్నలను తొలగింపవలసి వచ్చెను. తానాషా సుల్తాను ధనము నిచ్చుటకు సమ్మతించెను. గాని తన యాప్త మంత్రులను తొలగించుట కాతడిష్టపడలేదు. తానాషా ఆలోచించి పాదుషా సంధినిబంధనలను తిరస్కరించెను. కాని అక్కన్న మాదన్నలకు శత్రువులేర్పడిరి. ఢిల్లీ పాదుషా యొక్క రాయబారితో చేరి చాలమంది మహమ్మదీయులు కుట్రలు పన్నసాగిరి. మొదటినుండియు అంతఃపురమందలి స్త్రీలకును ఈ హిందూ మంత్రుల మీద ద్వేషభావమే. అబ్దుల్లా సుల్తాను రాణులైన సరోమా, జనిసాహేబులకు తానాషా మీదనుండిన ద్వేషము అతని మంత్రులమీదికి ప్రసరించెను. వారిమీద సుల్తానుతో చాడీలు చెప్పిరి. రామదాసుమీద నుండిన కొద్ది తప్పును కొండంతలుచేసి చూపిరి. అక్కన్న మాదన్నలు మొగలాయిలతో రహస్యముగ కుట్రలు పన్నుచున్నారనిరి. కాని సుల్తాను నమ్మలేదు.

ఇట్లుండగా క్రీ. శ. 1686 సంవత్సరమున మొగలాయిల ముట్టడి సాగుచుండగా, బిజాపురమును జయించి పాదుషా త్వరలోనే గోలకొండ మీదికి రానుండిన సమయమున ఒక దినము దివాణమునుండి ఇంటికి పోవువేళ కుట్ర చేసినవారందరును ఆకస్మికముగా అక్కన్న మాదన్నల మీద పడి తలలు నరికి శవములను వీథులవెంట లాగి, తర్వాత తలలను మాత్రము ఢిల్లీ పాదుషా కడకు మెప్పు సంపాదించుటకు పంపిరి. ఆ విధముగ అక్కన్న మాదన్నల జీవితము ముగిసినది. అటు తరువాత కొద్ది కాలముననే క్రీ. శ. 1687 లో గోలకొండకోట ఔరంగజేబు వశమయినది. వే. వెం. శా.

అగస్త్యుడు (క్రీ. శ. 1292 - 1[illegible]) ఇతడు కాకతీయ ప్రతాపరుద్ర మహారాజు [illegible] యాస్థానమున నుండెననియు, ప్రతాపరుద్ర[illegible]భూషణ మను నామాంతరముగల ప్రతాపరుద్రీయ [illegible] అలంకార శాస్త్ర గ్రంథమును రచించెననియు ప్రతా[illegible]మునందలి 'ఔన్నత్యం యది వర్ణ్యతే....త త్త్వాం వ[illegible] బిభేమి యది వా జాతో౽స్మ్యగస్త్య స్థిత స్త్వత్సార్శ్వ గుణరత్నరోహణగిరే శ్రీవీరరుద్రప్రభో' అను శ్లోకమువలన తలపబడుచున్నది విద్యానాథ రచనముగ ప్రసిద్ధి గాంచిన ఈ యలంకారశాస్త్ర గ్రంథము ప్రతాపరుద్రునికి కంకితము చేయబడినది. ఇందలి ఉదాహరణము లన్నియు ప్రతాపరుద్రునే ప్రశంసించుచున్నవి. కావున అగస్త్యుడును, ప్రతాపరుద్రీయ కర్తగా ప్రసిద్ధిగాంచిన విద్యానాథుడును ఒక్కడే యనియు, పాండిత్య ప్రకర్షచేత అగస్త్యునికి విద్యానాథబిరుదము లభించెననియు భావింపబడుచున్నది. ప్రతాపరుద్రుని యాశ్రితుడును, సౌగంధికాపహరణ కర్త యనగు విశ్వనాథకవి తన సౌగంధికాప హారణమున 'వాచ స్తస్య కవే రుదారమధురా ఇత్యత్ర చిత్రం కిము; ప్రఖ్యాతః....అగస్త్య స్సుధీః....స య న్మాతులః' అని యగస్త్యుడు తన మేనమామ యని వచించినాడు.

ఈ విశ్వనాథకవి శిష్యురాలగు గంగాదేవి తన మధురా విజయ మను వీరకంపరాయ చరిత కావ్యమున

'చతుస్సప్తతి కావ్యోక్తి వ్యక్తవైదుష్య సంపదే;
అగస్త్యాయ జగత్యస్మిౝ స్స్పృహయేత్ కోనకోవిదః'

అని అగస్త్యుడు గొప్ప కవి యనియు, డెబ్బదినాల్గు గ్రంథములు రచియించెననియు పేర్కొన్నది.

వానిలో లభించునవి (1) బాలభారతము. ఇది మహాకావ్యము; మహాభారతకథ యంతయు నిందు వర్ణింపబడినది. దీని ననుసరించి విల్లిపుత్తూరార్ అను తమిళకవి భారతమును తమిళమున రచించెను; (2) కృష్ణచరితము: ఇది యొక గద్యకావ్యము. ఇందు శ్రీకృష్ణుని చరితము వర్ణింపబడినది; (3) నలకీర్తి కౌముది: ఇది నాలుగు సర్గముల ఖండకావ్యము: రెండు సర్గములు లభించినవి. ఇంకను దశావతార స్తోత్రము, లక్ష్మీస్తోత్రము, శివస్తవము, శివ సంహిత, లలితా సహస్రనామము, మణిపరీక్ష, సకలాధికారము అనునవి నామమాత్రము తెలియవచ్చుచున్నవి. ఇంకొక రచనము అగస్త్యనిఘంటువు. ఘనశ్యాముడను కవి తన ఉత్తరరామ చరిత్రవ్యాఖ్యానమున పలుమారీ నిఘంటువు నుదాహరించెను. కాని అది కానరాదు. గ. సు.

అక్షయమూరి (అక్షయశాస్త్రి), మోక్షగుండము: ఇతని తండ్రి పక్షధర యెల్లయార్యునికి సోదరుడైన

వెంకటార్యుడు. ఇతడు వెల్లాల ఉమామహేశ్వరునికి (అభినవ కాళిదాసు) గురువు. ఇతని రచనములు తత్వచంద్రిక రత్నావళియను భాగవత చంపుటీక. ప. రా. స్వా.

అచ్చమాంబ, భండారు (క్రీ. శ. 1874 - 1905) తొలుదొలుత మహిళాభ్యుదయమునకు పాటుపడిన ఆంధ్ర విదుషీమణులలో భండారు అచ్చమాంబ యొకతె. ఈమె కృష్ణజిల్లా నందిగామలో జన్మించెను. తండ్రి కొమర్రాజు వెంకటప్పయ్యగారు. ఈమె కొమర్రాజు వెంకట లక్ష్మణరావుగారి సోదరి. భండారు మాధవరావుగారి మెభర్త. అబలాసచ్చరిత్రరత్నమాలయను పేర రచించిన ఈమె గ్రంథమునందు చారిత్రక కాలమునందలి హిందూ సుందరుల జీవితములు మృదు మధుర శైలిలో వర్ణితములైనవి. ఈమె క్రోషా యల్లికను గురించి కొన్ని వ్యాసములను 'హిందూ సుందరి' పత్రికలో ప్రకటించెను. ఆంధ్ర దేశమున పర్యటించి మహిళాభ్యుదయమును గురించి ఉపన్యాసము లిచ్చియు, పత్రికలకు వ్రాసియు, మహిళా సమాజములను స్థాపించియు ఆంధ్రమహిళల ఉద్ధరణమునకు పాటుపడెను; మధ్యప్రదేశ్‌లోని బిలాసపూరులో కీర్తిశేషురాలయ్యెను. మ.సో.శ.

చిత్రము 122. భండారు అచ్చమాంబ

అజంటా: చిత్ర, శిల్ప కళలలోని మాధుర్యము నడుగు మోవ జుర్రుకొన్నవి అజంటా గుహాలయములు. ఆ యిర్వది తొమ్మిది గుహలలోను 9, 10, 12, 13 సంఖ్యలవి ప్రాతవి. వానిలోను మొట్టమొదటిది పదవ గుహ క్రీ. పూ. రెండవ శతాబ్ది మధ్యమునకు చెందినది. దేశ కాలముల బట్టి చూచినను, అచటిశాసనమును జూచినను అజంటా రూప కల్పనకు ఆంధ్ర శాతవాహనులే అంకురార్పణ చేసినా రనవచ్చును.

ఉత్తరదేశమునుండి వచ్చువారు తపతీనది లోయ దాటి దక్కన్ పీఠభూమిని మెట్టుచోట మహారాష్ట్రములోని ఔరంగాబాదుకు 40 మైళ్లు ఉత్తరముగా తలవాకిలిగా ఉన్న వీ అజంటా కనుమలు. ఇన్నూటేబది యడుగుల ఎత్తునుండి ఒక ... కిందికి దొరలి 'శాతకుండ' మన్న మడుగై, పొరలి లోయవెంట పారి మందముగా అతి గంభీరముగా ప్రవహించు వాఘేరా నదిలో గలసిపోవును. ఆ కొండ చరియలో అంత పొడవునను అర్ధవలయాకారముగా ఈ అజంటా గుహలను వెలయించినారు.

బౌద్ధము చిందిన తావులైన యీ గుహలను అరణ్యములో దాగియున్నవానిని 1819 లో మొదట కనుగొన్నవారు సైనికులు. 1829 లో రాయల్ ఏషియాటిక్ సొసైటీ పత్రికలోను, 1843 లో ఫెర్గూసన్ వ్యాసమునందును అజంటాలోని లోభనీయదృశ్యముల వర్ణనములు చూచి కుతూహలియై అచటి చిత్ర శిల్ప ప్రతికృతులను 1844 మొదలు 1864 వరకును సేకరించి మేజర్ గిల్ లండనులో ప్రచురించినారు. కాని అంతలో లండను అగ్నికాహుతి కాగా ఆ చిత్రములలో ఐదు మాత్రము మిగిలినవి. ఆ తరువాత 1875 లో గ్రిఫ్ఫిత్ బొంబాయి చిత్రకళాశాల సాయమున మరల వాని ప్రతులను వ్రాయించెను. ఆయనే 1896 లో ఇండియా ప్రభుత్వమువారి పేరట అజంటా బౌద్ధ చిత్రములను ప్రచురించిరి. 1915 లో హెర్రింగ్‌హామ్ సతి మరియొక ముద్రణమును వెలిదెచ్చినది.

ఇట్లు ప్రపంచ శిల్ప చిత్ర విదు లందరి మ..పులలోగొన్న యీ అజంటా శిల్పము లొక్కనాటివి గావు. వాని నిర్మాణమున తదేక మనస్కులై, తన్మయులై, తల్లీనులైన చిత్ర శిల్ప కళాభిజ్ఞులు 7, 8 శతాబ్దము లుపాసించి పంచిన ప్రసాదము లవి; క్రీ. పూ. రెండవ శతాబ్ది నంకురించి వాకాటక మహారాజుల కాలమున పల్లవించి, గుప్తరాజ ప్రాభవ దోహదముల పుష్పించి పరిమళించి క్రమముగ 7 వ శతాబ్దాంతమునకు చలనము లుడిగిన య్యీ గుహాలయములలో చివర చివరవి 1, 2, 26 సంఖ్యలవి.

పశ్చిమ భారతములోని యితర గుహాలయము లున్న చోటులలో గుహాముఖముల నిలిచి ఎదుట చూచినచో కనుచూపు మేరవరకు పచ్చిక బయలు ఆకస మోరగా నున్నంతవరకు కనుపించును. అజంటాలో అట్లు గాదు. చుట్టును అడవులు కొండలు బలసి ప్రకృతి తన బాహువులతో పొదివి గ్రుచ్చి ఎత్తుకొన్న ట్లనిపించును. ఆ నిర్మాణము లన్నియేండ్లుగా సాగినను వానిలో వైదిక, జైనముల చిన్నెలే లేవు. బౌద్ధమత ప్రసక్తి, ప్రశస్తి - యివియే యం దుండుటచే బౌద్ధ లలిత కళలు, మతము, తత్త్వము, సంస్కృతి వీని పరిణామముల నెరుగగోరినవారికి ఆలయములు పెన్నిధు లనవచ్చును.

ఈ నిర్మాణములు రెండు కోవలవి: 1. చైత్యములు; 2. విహారములు. 9, 10, 19, 26 - యివి చైత్యములు;